

Giới thiệu Tiểu Thiếp Không Dễ Làm

Thể loại: Xuyên sách, sủng, cổ đại.

Converter: Cù Lạc

Edit + Beta: Y Nhã a.k.a Ryuu-chanĐộ dài: 145 chương + 3 ngoại truyện

Couple: Dư Lộ – Tiêu Duệ

Đôi lời của tác giả:

1, Thể giới mà truyện nhắc đến không tồn tại, nữ chính là tiểu thiếp, nam chính từ đầu đến cuối là một người.

2. Hành vi của tác giả có chút bất thường, cẩn thận khi vào. Xin đừng ném đá.

Không ngờ Dư Lộ lại xuyên vào quyền tiểu thuyết cô mới đọc xong.

Không phải nữ chính, người cô xuyên vào là cái chướng ngại vật chặn con đường thành công của nữ chính.

Dư Lộ nhìn nam chính đại nhân đang dùng ánh mắt nhìn cô chăm chăm không di chuyển mà lòng khẽ rơi lệ.

Mắc do tác giả dán: xuyên qua thời không, điền văn, ngọt văn, tình hữu độc chung.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1

Đương lúc nóng nhất sau giờ Ngọ*, nắng gắt đốt cháy mặt đất, tiếng ve kêu inh ỏi, trời oi bức khiến người ta hít thở không thông.

*Giờ Ngọ: từ 11 giờ sáng đến 1 giờ chiều.

Ở gần sát thư phòng của Thành Vương phủ là Tầm Phương viện, trong viện trồng trái, một hạ nhân cũng không thấy. Có mấy nha hoàn tụ tập trên hành lang cạnh phòng chính, đang nhỏ giọng thảo luận xem có nên đi bắt ve không.

“Vương gia không ở trong phủ, trước giờ chủ tử chúng ta không để ý chuyện này, ta thấy hay là thôi đi.” Đại nha hoàn Thạch Lưu mặc y phục màu xanh nói, xong rồi lại nhíu mày, nhưng không bắt ve thì sợ Dư chủ tử không ngủ ngon được.

Hương Lê ở một bên lại lắc đầu, “Không phải cứ không để ý là được. Chủ tử chúng ta thì không để ý, nhưng chốc nữa Vương gia trở về thì sao. Nếu hắn thấy chúng ta không hầu hạ chủ tử tốt, thì...”

Thì mọi người đều không may. Thạch Lưu cũng không dám nhận trách nhiệm này, vội vàng ngậm miệng lại.

Anh Đào nhếch miệng, nói: “Thôi thì, để ta đi bắt ve cho!”

Dư chủ tử ở Tầm Phương viện, bên người có hai cái đại nha hoàn nhất đẳng, hai cái tiểu nha hoàn nhị đẳng. Thạch Lưu và Hương Lê là nhất đẳng. Bên nhị đẳng có Phúc Quất hôm trước mắc bệnh bị chuyển ra ngoài, giờ cũng chỉ còn Anh Đào.

Thạch Lưu nhìn nàng ta một, rồi quay đầu nhìn cửa phòng chính, “Chủ tử không gọi người hơn nửa ngày rồi, ta đi xem nàng ấy có cần gì hay không.”

Kiểu này là lại muốn lười rồi, Hương Lê thờ dài, nói với Anh Đào: “Đi thôi, ta đi cùng người. Chúng ta không cần phải tự tay làm, bây giờ có nhiều người muốn nịnh bợ chủ tử, chúng ta chỉ cần gọi nha đầu thô sử ở ngoại viện tới là được.”

Vương gia rời cung xây phủ chưa đến một tháng, tuy đã xác định hôn sự với Vương phi trắc phi, nhưng còn chưa cưới vào cửa. Nay trong hậu viện của Vương gia thì Dư chủ tử độc sủng, ai cũng muốn lấy lòng nàng ấy để tìm hiểu thêm về sở thích của Vương gia.

Anh Đào vừa nghĩ vậy liền cười mờ.

Ở giữa phòng chính của Tầm Phương viện có đặt một tòa đá, Thạch Lưu vừa vào cửa đã cảm thấy một cỗ khí lạnh phả vào mặt, nàng ta dừng bước lại, thờ dài thoải mái.

Vẫn là Dư chủ tử hạnh phúc.

Sau tòa đá là một bình phong, Dư Lộ hạnh phúc đang nằm trên nhuyễn tháp cạnh bình phong, hơi hơi nghiêng người dựa vào đệm lót, tay cầm một bát sứ trắng lớn. Vớt một viên nho ngọt mọng nước bỏ vào miệng, hàm hàm hồ hồ hỏi bên ngoài: “Sao thế? Có chuyện gì à?”

Dư chủ từ mới ngủ trưa dậy, trong giọng nói có mấy phần biếng nhác, nhẹ giọng hỏi, mềm mại êm ái, một nữ nhân như Thạch Lư nghe xong cũng muốn nhún cả người.

“Không có chuyện gì.” Nàng ta vội hỏi: “Nô tỳ tới xem chủ từ tỉnh chưa, có chuyện gì muốn phân phó không?”

“À...” Tiếng nói mang theo âm cuối thật dài từ sau bình phong truyền tới, tâm can Thạch Lư theo âm thanh này run run, vô ý thức bước lên hai bước, vòng qua bình phong, xuất hiện trước mặt Dư Lộ.

Dư Lộ cười với nàng ấy, ngồi dậy, đưa bát sứ qua, “Không ăn nữa, người đi hỏi xem có dưa hấu không, nếu có, lấy nước giếng ướp, mang tới đây một ít. Đúng rồi, lấy ít đá, gõ bể ra thành từng khối nhỏ, lấy thêm hai cái bát, lọc từng khối qua tấm vải, đi nhanh về nhanh.”

Năm nay Dư chủ từ mười sáu tuổi, là thị thiếp của Thành Vương Tiêu Duệ, mặt trái xoan xinh xắn, hai mắt linh động, thân thể có lồi có lõm, còn có làn da mịn màng trắng nõn. Tướng mạo này không chỉ mê Thành Vương thân hồn điên đảo, kể cả Thạch Lư, và Hương Lê lớn lên cùng nàng, bình thường đều lên gian dối một ít, nhưng với Dư chủ từ thì lại nổi lên lòng thương hương tiếc ngọc, dù ném nửa cái mạng vì Dư chủ từ cũng cam tâm tình nguyện.

Nhìn cánh tay của Dư chủ từ lộ ra ngoài qua áo lụa xanh biếc, Thạch Lư hít sâu một hơi mới nhận lấy bát sứ, “Chủ từ đợi lát, để nô tỳ đi lấy.”

Thạch Lư bước nhanh ra cửa, Dư Lộ lười biếng ngáp một, rồi nằm tiếp.

Trong phòng rất mát mẻ, Dư Lộ híp nửa mắt một lát, lại mệt nhọc. Đợi người bây giờ chỉ cần ăn no rồi ngủ ngủ dậy lại ăn, vô cùng rảnh rỗi. Cô dịch vị trí nằm cho thư thái, đưa lưng về phía bình phong, khép mắt lại.

Đang ngủ say, tai bỗng nghe thấy tiếng bước chân hoảng loạn, sau đó Thạch Lư vội vã bung qua dưa hấu vào phòng, đặt lên bàn dài, rồi nhào tới bắt lấy tay Dư Lộ: “Chủ từ, Dư chủ từ, mau tỉnh lại, mau tỉnh lại!”

Dư Lộ hừ hừ một tiếng, đẩy tay Thạch Lư ra. Mùa hè nóng bức không có gì dễ làm, chỉ ngủ một giấc thôi cũng muốn phá mình, thật không ngoan.

Lúc này Thạch Lư không dám thương hương tiếc ngọc nữa, lại bắt lấy tay Dư Lộ lắc lắc: “Chủ từ, Vương gia đã về rồi, đang đi đến Tầm Phụng viện...”

Từ “viện” còn chưa nói ra khỏi miệng, Dư Lộ đã mở mắt ra.

“Người nói gì, Vương gia trở lại rồi?” Dư Lộ như lâm đại địch hỏi Thạch Lư, không đợi Thạch Lư trả lời cũng đã đẩy nàng ấy ra, nhảy xuống nhuyển tháp, để chân trần ba chân bốn cẳng chạy vào phòng ngủ.

Thạch Lư vội vàng đứng lên mang giày chạy theo.

Dưới ánh nắng gay gắt, Tiêu Duệ nghiêm mặt đi vào Tầm Phụng viện. Đến cửa phòng chính, Hương Lê và Anh Đào cũng nhận được tin vội vàng hành lễ với hần. Hần không thèm nhìn, đi nhanh vào phòng. Khí lạnh phả vào mặt khiến hần dừng bước, thấy cả người đều mát mẻ. Anh Đào là nhị đẳng, có người gọi thì mới vào phòng được, Hương Lê đi vào một mình vội vàng thay y phục cho Tiêu Duệ.

Tiêu Duệ giương tay, hỏi: “Chủ từ các người đâu?”

Hần nghiêm mặt, giọng bình bình đạm đạm. Hương Lê đề mi liễm mục**, nhỏ giọng trả lời: “Khi này chủ từ đang ngủ trưa ở bên trong. Thạch Lư vừa mang dưa hấu vào, không biết đã đánh thức nàng ấy chưa.”

**Đề mi liễm mục – 低眉顺眼: là một thành ngữ, chỉ bộ dáng ngoan ngoãn, hoặc hiền lành.

Cả người Tiêu Duệ ướt đầm. Trong Tầm Phụng viện có đồ của hần, nhưng Hương Lê một người không phân được thành hai, cởi áo ngoài của hần xong mà còn không thấy người đi ra, không khỏi thầm nghĩ Thạch Lư lười quá mức.

Tiêu Duệ cũng không để ý, tâm trạng của hần không xấu, nghiêm mặt một đường chỉ vì trời quá nóng, khiến thân thể và tâm lý đều khó chịu, vừa vào phòng đã thấy mát mẻ, cảm giác không thích trong lòng sớm đã tiêu tan, tâm trạng bây giờ xem như tốt.

“Đi lấy nước đến.” Phân phó một tiếng, để trần thân trên vòng qua bình phong tiến vào.

Mới bước qua đã thấy hai người hoảng loạn chạy ra. Dẫn đầu là Thạch Lư, nàng ta đang kéo theo Dư Lộ. Lúc này búi tóc Dư Lộ hơi lệch, y phục có phần lộn xộn, giày cũng mang nhầm chân.

Ngay tức khắc Tiêu Duệ sầm mặt lại.

Thạch Lư lập tức quỳ “thịch” xuống. Dư Lộ bị nàng ta kéo, cộng thêm trong lòng cũng sợ sệt căng thẳng, thoáng cái cũng ngã xuống cạnh nàng ta.

“Vương, Vương gia,” Thạch Lư nhỏ giọng giải thích: “Ban này chủ từ đang ngủ trưa, lúc này mới, lúc này mới...”

Dư Lộ cúi đầu không nói một câu.

Cũng không phải cô không muốn giải thích, thật ra... vị gia này không cho cô nói không cho cô cười, do đó khi ở trước mặt hần, Dư Lộ chỉ có thể sử dụng kỹ năng mặt không thay đổi, làm một người vừa câm vừa điếc.

Nha hoàn quỳ thì quỳ, cô động một tí là quỳ làm gì?

Cô là người của hần, hờ chút là quỳ xuống, là cho rằng hần không mấy may để ý đến mình sao? Mà dựa vào khuôn mặt của cô, hần cũng không thể nhìn cô quỳ xuống.

“Đi ra ngoài.” Tiêu Duệ lạnh lùng nói.

Thạch Lư vội vàng đứng lên, đồng tình nhìn Dư Lộ, chạy.

Tiêu Duệ tiến đến, bắt lấy cánh tay Dư Lộ nhắc cả người lên.

Dư Lộ giật mình, ngẩng đầu lên, sợ sệt nhìn hắn. Về mặt hắn bình tĩnh, đôi mắt sâu không thấy đáy, bên trong phun trào lửa giận đáng sợ. Dư Lộ sợ đến run run, lại không dám nói cái gì, lập tức cảm thấy thế giới này đầy ác ý.

Mình không làm cái gì hết, tại sao lại tức giận như vậy với mình?

Thật thảm, mình thật sự là rất thảm rất thảm.

Thật vất vả xuyên qua, không có xuyên thành nữ chính, không có xuyên thành chân ái của nam chính, lại xuyên thành tiểu thiếp là một thế thân không ra gì. Sau đó còn bị nam chính tàn nhẫn ngược đãi, trở thành vật hi sinh.

“Đi lấy một bộ y phục sạch sẽ qua đây, hầu gia đòi.” Tiêu Duệ ghét nhất bộ dạng không ra gì này của cô, đáy mắt lập tức sinh ra chán ghét.

Tiêu Duệ buông lỏng tay, Dư Lộ lại thở phào nhẹ nhõm, run cẳng chân đi vào phòng.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Lúc ôm y phục đi ra, Tiêu Duệ đã vào tịnh phòng*.

*tịnh phòng: phòng tắm

Hầu hạ hắn đã có Thạch Lưu và Hương Lê, Dư Lộ ôm y phục chờ ở ngoài. Nghe tiếng nước bên trong ngừng, không cần cô phải vô, Thạch Lưu đi lại nhận y phục tiến vào.

Tiêu Duệ đổi bộ y phục ở nhà xong rồi đi ra tịnh phòng, liếc Dư Lộ đang đứng vờ về mặt bất an, lướt qua người cô, đi đến sau bình phong ở phòng chính, chiếm lấy nhuyễn塌 của Dư Lộ.

Người ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu. Dư Lộ đành phải ngoan ngoãn đi theo.

“Dưa hấu đã ướp lạnh rồi?” Thấy chậu dưa hấu đặt trên bàn dài, Tiêu Duệ hỏi.

Dư Lộ đưa tay sờ sờ, thấy lạnh lạnh, gật đầu.

“Bỏ ra.” Tiêu Duệ lời ít ý nhiều nói.

Trong chậu có đặt một con dao, Dư Lộ cầm lấy cắt đôi quả dưa hấu, lấy một nửa, ngang một nhát dọc một nhát, lại cắt thành từng miếng nhỏ, lấy thịt dưa ra cho vào bát ngọc, tới khi đầy bát mới dừng tay, lấy nĩa, bưng đến trước mặt Tiêu Duệ.

Tiêu Duệ cầm nĩa, xiên một miếng ăn. Hắn hạ tầm mắt, thấy ống tay áo cô dính đầy nước dưa hấu, không khỏi nhíu mày.

“Đi rửa tay đi.” Giọng nói hắn đầy sự ghét bỏ.

Dư Lộ cúi đầu nhìn tay mình, sau đó nhìn bát ngọc. Tiêu Duệ nhận lấy bát, lúc này Dư Lộ mới thở phào nhẹ nhõm, ra bên ngoài kêu nước.

Mười ngón tay cô dài nhỏ, vừa trắng vừa mềm. Vì không muốn đối diện với Tiêu Duệ, cô rửa từ từ từng ngón một. Hương Lê đứng hầu hạ ở một bên, nhìn bóng của người bên trong in trên bình phong, chỉ cảm thấy kinh hồn bạt vía. Dư chủ tử hay thật, nhìn không giống rửa tay mà là đem tay mình thành đồ chơi, đang chơi vui vẻ cơ.

Cũng không biết Vương gia nhà mình thích hay ghét Dư chủ tử nữa, mỗi lần về Vương phủ đều thích đến Tầm Phụng viện, mà mặc kệ lúc đến tâm trạng thế nào, khi đi chắc chắn là một bụng giận dữ. Với lại, Dư chủ tử theo Vương gia cũng hơn hai mươi ngày rồi mà vẫn không có muốn nàng ấy.

Bây giờ, người ngoài không biết chân tướng mới muốn nịnh bợ chủ tử. Mấy nha hoàn bên người Dư chủ tử biết chân tướng, lúc ra ngoài chỉ hận không thể làm người câm điếc, để không làm lộ chuyện này dù chỉ nửa câu. Nếu không á, đãi ngộ của Dư chủ tử kém đi, làm nô tỳ như các nàng chỉ có thể càng khó khăn hơn.

Các nàng là hạ nhân, chuyện đến không dễ dàng, chuyện đi thì càng không, nên nàng hi vọng Dư chủ tử thật sự được Vương gia thích. Nghĩ đến đây, Hương Lê ngồi xổm xuống nhắc tay Dư Lộ từ chậu nước lên, cầm khăn lau tỉ mỉ, nhỏ giọng khuyên nhủ: “Chủ tử, đừng nghịch nước nữa, mau vào đi thôi.”

Thật sự Dư Lộ không hề muốn đi vào đó.

Tuy chuyện chết rồi sống lại là chuyện tốt, nhưng mà xuyên thành vật hi sinh trong một cuốn truyện, thì cô chỉ muốn cách nam chính càng xa càng tốt.

Trước khi xuyên không, Dư Lộ là con gái nhà giàu từ nhỏ đã bị bệnh tim, không thể chạy không thể nhảy, không thể giống mọi người được ăn ngon, thậm chí cả đến trường cũng không thể. Khi mười sáu tuổi, trong bệnh viện, cô vĩnh viễn rời xa người thân của mình, lại mở mắt, cô đã đi đến đây — vương triều Đại Viêm.

Xuyên vào một cuốn truyện tình cảm, nội dung kể về quá trình một tiểu nha hoàn từng bước leo lên biến thành Vương phi một phủ như thế nào.

Lúc mới tới Dur Lộ là một tiểu nha hoàn, không biết tên của mình. Khi đó cô rất rầu rĩ, mình không có thủ đoạn gì, làm sao để bò lên trên được đây. Kết quả là hôm sau nam chính Tiêu Duệ xuất hiện, hần kêu người đến hầu hạ cô, cho cô một cái viện nhỏ, không cho cô cười nói, chỉ nhìn chăm chăm cô rất lâu.

Lúc này Dur Lộ mới bị phản phát hiện, cô căn bản không phải là nữ chính, là vật hi sinh khổ nhất truyện mới đúng.

Bây giờ cô đang ở cạnh thư phòng của nam chính Tiêu Duệ, nói chuyện lớn tiếng chút thôi cũng có thể truyền đến thư phòng. Tiêu Duệ vẫn chưa cưới vợ, nhưng cũng đã xác định hôn sự, một Vương phi một trắc phi, thời gian đón dâu là cuối năm nay và đầu năm sau. Nay, trong hậu viện to lớn này chỉ có ba thị thiếp, nhưng Tiêu Duệ coi trọng mỗi cô, chỉ tới phòng cô, ăn mặc ở, mọi thứ cô đều tốt nhất. Thế nào, nhìn qua rất được sủng ái đúng không?

Nhưng thực tế thì sao? Thực tế, chẳng qua vì cô lớn lên giống Bạch nguyệt quang trong lòng Tiêu Duệ, nên mới có chuyện như vậy. Cô nàng Bạch nguyệt quang này là biểu tỷ* của Tiêu Duệ. Dur Lộ đọc truyện không kĩ, chỉ biết biểu tỷ này lớn hơn Tiêu Duệ ba tuổi, lúc mười bốn tuổi bị gả qua Mông Cổ, sau đó thế nào, cô cũng không biết.

*Biểu tỷ: chị họ

Biểu tỷ là con gái của Trưởng Công chúa Bình An, thiên chi kiêu nữ, chừng chạc phóng khoáng. Không biết nguyên chủ may mắn hay xui xẻo nữa, bộ dạng giống nàng ta đến bảy phần. Cho nên nguyên chủ mới có thể từ một tiểu cung nữ không có hậu trường biến thành cung nữ trong cung của Huệ Phi là mẫu phi của Thất Hoàng tử Tiêu Duệ, sau đó, Thất Hoàng tử rời cung xây phủ, nguyên chủ cũng bị Huệ Phi thưởng cho con trai.

Bây giờ, cô đã tìm hiểu được từ Thạch Lưu là nguyên chủ bị thưởng đến Thành Vương phủ hơn hai mươi ngày rồi. Mà cô mới đến có ba ngày thôi, hôm nay là lần thứ hai nhìn thấy nam chính đại nhân.

Dur Lộ không muốn đi, chỉ ngồi đấy, chớp mắt nhìn Hương Lê.

Hương Lê chịu không nổi. Dur chủ từ theo Vương gia nhà mình mà tất cả mọi người đều phục. Vì sao ư, Dur chủ từ đẹp, không chỉ mỗi nam nhân thấy thế, cả nữ nhân nhìn cũng thấy đẹp mắt. Thạch Lưu miệng rộng, nói bậy Vương gia sau lưng ngài ấy cũng dám nói, nhưng với Dur chủ từ thì toàn nói lời tốt đẹp.

“Dur chủ từ, nô tỳ van người đó.” Tuy không chịu nổi mỹ nhân kế nhưng Hương Lê cũng biết, mạng nhỏ vẫn quan trọng hơn.

Những Hoàng tử này không coi hạ nhân là người. Vương gia nhà mình càng như vậy, lúc chưa rời cung ác danh đã lan xa rồi. Không biết bao nhiêu thuộc hạ đã mất mạng, nếu hần mất hứng thì không làm gì Dur chủ từ hết, nhưng với những người hầu như các nàng thì chưa chắc nữa.

Thấy Hương Lê sợ đến trắng cả mặt, Dur Lộ đành phải miễn cưỡng đi vào phòng. Thật ra không chỉ có Hương Lê sợ, cô cũng sợ nha. Lúc đọc truyện thấy nam chính thật giỏi thật man lại có sức quyến rũ, rất muốn gả cho hần. Nhưng mà khi tự mình trải nghiệm thì chỉ thấy nam chính thật đáng sợ.

Phải biết là ở trong truyện vật hi sinh này bị nam chính giết chết đó.

Đương nhiên, do vật hi sinh muốn tìm đường chết trước. Ý mình có sắc đẹp bò lên giường của nam chính, sau đó thấy nam chính thích nữ chính, cũng ra tay ám hại mấy lần, có lần suýt làm nữ chính đẻ non, thế là bị nam chính giết chết dưới con thịnh nộ.

Trước đây khi đọc đoạn này, Dur Lộ cảm thấy rất đã ghiền, nhưng hôm nay mình biến thành vật hi sinh đó, cô thật sự không muốn chết.

Cho nên, cô không muốn bò giường, không muốn phải hầu hạ, thậm chí không muốn xuất hiện trước mặt nam chính.

Run chân vòng qua bình phong, Dur Lộ vừa lúc đối diện với tầm mắt của Tiêu Duệ. Nếu hai người nhìn nhau như thế này, theo lý là nên cười với nhau một cái. Dur Lộ mới đến ba ngày, còn chưa quen với công việc, tự nhiên theo bản năng cong lên khoe miệng. Nhưng cô mới cong một nửa, đã tạo ra ý cười, lại đột nhiên thu lại.

Cô quên mất, vị gia này không cho phép cô nói cười.

Tuy nam chính đại nhân chưa giải thích với cô, nhưng trong truyện có ghi, vì khi cô cười là lúc không giống vị chân ái kia nhất. Về việc không cho nói, hình như do nguyên chủ là cung nữ, không có học thức gì, còn chân ái là một vị tài nữ.

Dur Lộ nghĩ, chắc nam chính đại nhân sợ mình vừa nói là phá hủy hình tượng của chân ái đúng không?

Thấy cô cười được một nửa lại thu hồi, Tiêu Duệ nhăn mày lại.

“Qua đây.” Hần vẫy tay, chờ Dur Lộ qua rồi đưa bát súp cho cô, mình thì ngửa về sau, nằm nghiêng trên nhuyễn tháp.

Dur Lộ biết, đây là muốn làm há miệng đại gia rồi.

Cô kéo nhẹ cái ghế qua, ngồi ở một bên nhuyễn tháp, xiên một miếng dưa hấu qua. Tiêu Duệ chậm rì rì nhai dưa hấu, lạnh lạnh, đầy nước, lại nhìn mấy ngón tay trắng trẻo, cảm thấy dưa hấu đều ngọt thêm ba phần.

Vẫn là ở nhà thoải mái nhất. Hần nghĩ vậy, khoan khoái nhắm hai mắt lại.

Ăn xong rồi thì mở miệng. Dur Lộ vẫn nhìn hần, lập tức đưa đến miếng tiếp theo.

Chắc do nhìn hần ăn rất ngon miệng, nước miếng Dur Lộ sắp tràn ra miệng rồi. Đồi trước cô ăn cái gì cũng bị quăn, bây giờ có thân thể khỏe mạnh, chỉ khao khát có thể ăn hết các món ngon trong thiên hạ. Cô vốn muốn ăn dưa hấu, giờ dưa hấu đã có, nhưng mình chỉ có thể nhìn thôi mà không được ăn, thật là bứt rứt, thật là khó chịu!

Dur Lộ không tự chủ nuốt mấy ngụm nước miếng, xiên miếng dưa hấu đưa nhanh vào miệng Tiêu Duệ, sau đó lấy tốc độ tia chớp xiên một khối nhỏ, nhét vào miệng mình.

Cũng không dám phát ra tiếng gì, cứ chậm rãi nhai như vậy, hết sức cẩn thận, sợ Tiêu Duệ biết.

Nhưng cô không biết tại Tiêu Duệ không phải thánh bình thường. Động tác của cô còn lớn như vậy, sớm đã phát hiện. Ăn xong miếng dưa hấu trong miệng, hần bỗng nhiên mở mắt ngồi dậy, đưa tay bóp hai má Dư Lộ một cái.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Tuy cô không nhai, nhưng dưa hấu đã bị cô ép hết nước, chỉ sợ bộ dáng đó rất khó nhìn đi? Lo sợ trong chốc lát, Dư Lộ hít một hơi sâu, rồi dùng sức nuốt xuống.

Tốt lắm, toàn bộ nuốt ăn hết.

Tiêu Duệ chỉ thấy cái lưỡi thom tho của Dư Lộ, trắng trắng mềm mềm, run rẩy, còn dính một ít nước dưa hấu, vô cùng mê người.

Hần nhếch miệng cười trừ tức: “Muốn ăn?”

Dư Lộ nhìn hần, ừ, ở miệng và mắt đều có ý cười, chắc là không giận đâu. Vậy thì, mình nên nói thật hay nói dối đây?

Dư Lộ còn đang do dự, Tiêu Duệ đã trả lời giúp cô: “Không nói gì, xem ra là không muốn ăn rồi.” Nói thì nói như vậy, nhưng hần lại dùng nữa xiên một miếng dưa hấu, bóp hai má Dư Lộ rồi nhét vào miệng cô.

Đây là ý gì?

Không muốn ăn là được ăn?

Dư Lộ không biết, nhưng miếng dưa hấu lạnh lạnh đã vào miệng mình, thì dĩ nhiên là của mình rồi. Lập tức cô vui lên, đang muốn nhai, mới phát hiện miệng mình vẫn đang bị bóp không động đậy được.

Cô giương mắt nhìn Tiêu Duệ.

Mắt to ngập nước như biết nói, Tiêu Duệ không buông tay, vẫn cười, chỉ là giọng nói bỗng ôn nhu hơn: “Có muốn ăn không?”

Không muốn ăn là được ăn, Dư Lộ lắc đầu ngay lập tức.

Tiêu Duệ buông nhẹ tay, không đợi Dư Lộ vui vẻ liềm nghiêng người qua, dán môi lên môi cô, hút miếng dưa hấu trong miệng cô, nhìn cô chậm rãi ăn.

Dư Lộ sờ người ra, chỉ nghĩ được rằng, thật là ghê tởm!

Một bát dưa hấu lớn thì không ăn, tới miệng mình ăn, thật sự là, không thể dùng tư duy của người bình thường để lý giải.

Tiêu Duệ lại xiên một khối dưa hấu, nhướn mày nhìn Dư Lộ.

Lúc này không đợi hần hỏi, Dư Lộ đã gật đầu thật mạnh.

“Muốn ăn rồi?” Tiêu Duệ hỏi, nhét dưa hấu vào miệng Dư Lộ, sau đó, lại hôn lên lần nữa.

Dưa hấu bị cắn một nửa, nửa còn lại ở trong miệng Dư Lộ.

Dư Lộ: “...” Ta phun ra ngoài được không? Hu hu hu...

Đáp án đương nhiên là không. Tiêu Duệ làm không biết mệt, dùng phương pháp này ăn xong một chén dưa hấu. Mặc dù đây là nụ hôn đầu tiên của Dư Lộ, mặc dù người đàn ông hôn nàng là nam chính đại nhân đẹp trai nhiều tiền, nhưng một chút cảm giác tim đập loạn Dư Lộ đều không có, chỉ cảm thấy buồn nôn.

Cũng may, mấy lần sau đó cô đều lắc đầu, dưa hấu chủ yếu vào bụng Tiêu Duệ hết.

Lúc hai người ăn xong thì cũng đã qua hơn nửa buổi chiều, thời tiết cũng mát mẻ hơn. Tiêu Duệ thay bộ xiêm y khác, cuối cùng cũng đi.

Lúc hần ở, Dư Lộ như đã mất nửa cái mạng vậy. Hần vừa đi, Dư Lộ lập tức sống lại tại chỗ. Vọt vào phòng tắm súc miệng nhiều lần mới thấy cảm giác buồn nôn ít hơn, cô còn nghĩ, may là vị nam chính này chỉ định nhìn mình từ xa, không có ý chơi đùa.

Nếu không... chỉ nghĩ thôi Dư Lộ cũng thấy ghê tởm đến buồn nôn rồi.

Cô nhất định phải đi ngược lại với nguyên chủ, kiên quyết bảo vệ trình tiết của mình, đánh chết cũng không bỏ lên giường của Tiêu Duệ. Cho dù hần cường bức đe dọa, hay dùng mỹ nam kế với mình, cũng phải nhớ kỹ rằng, không được dao động dù chỉ là một tia!

Cuối cùng cũng đi, còn nửa quả dưa hấu, mình có lộc ăn rồi! Dư Lộ rời phòng tắm, đến cạnh bàn dài, ôm lấy dưa hấu bắt đầu ăn bằng tay.

Cô chưa ăn như thế này bao giờ, nhưng cô thích.

Trước đây anh cả của cô có kết giao với một người bạn gái ở nông thôn, kể rằng trong nhà trồng mấy mẫu dưa hấu. Lúc dưa hấu chín, chị ấy với em trai có đôi bụng thì

chọn một quả, bỏ một phát liền bẻ thành hai, sau đó trực tiếp dùng tay ăn, rất thoải mái.

Nhưng mà, sau khi chị ấy trở thành chị dâu, cũng không kể chuyện ở nông thôn với cô nữa, không chỉ về nông thôn, cả chuyện bên ngoài cũng không nói.

Dư Lộ vừa thở dài, vừa ăn một khối dưa hấu.

Thạch Lư đi vào hỏi cô buổi tối muốn ăn gì, thấy cô ôm dưa hấu ăn liền ngây người: “Chủ tử, sắp ăn tối rồi, đừng ăn dưa hấu nữa không xui không ăn được cơm đó!”

“Không ăn cơm, ta giảm béo.” Dư Lộ thuận miệng nói, cô thêm dưa hấu lâu rồi, giờ sao cam lòng buông cho được.

Thạch Lư lập tức khô mặt.

“Chủ tử.” Nàng kéo ống tay áo của Dư Lộ, khẩn cầu nói: “Nếu ngài không ăn, chốc nữa Vương gia có hỏi, tội nô tỳ biết làm sao đây.”

Dư Lộ ngừng một lát.

Trong lòng không khỏi nghĩ, trong truyện Tiêu Duệ đối với nữ chính ám áp như xuân, với người khác đều là máu lạnh vô tình. Giống như với nguyên chủ của thân thể này vậy, không phải bị Tiêu Duệ một kiếm giết chết sao?

Cô cũng sợ Tiêu Duệ đến vậy, huống chi là tội nô tỳ như Thạch Lư. Kết một thiện duyên sau đó lại chạy trốn, cũng không cần bốc đồng như vậy.

Dư Lộ buông dưa hấu, đứng dậy vừa đi rửa tay vừa dặn dò Thạch Lư: “Vay ăn mì đi, thái miếng thịt dê, lại luộc thêm quả trứng.”

Thạch Lư nhìn khuôn mặt trắng hồng của Dư Lộ, lại nhìn hai luống cày ngày càng phát triển ở ngực, cực kì bất đắc dĩ: “Chủ tử, ngài nói muốn giảm cân mà? Ăn những thứ này dễ béo lên, đến lúc đó Vương gia không thích chủ tử đâu.”

Dư Lộ ngẩng đầu: “...Ta béo lắm hả?”

Thạch Lư: “...” Hít sâu một hơi, mới nặn ra nụ cười, “Ngài chờ một lát, nô tỳ đi truyền lệnh.”

Dư Lộ lại thấy lời Thạch Lư cho cô một ý kiến rất hay. Giờ Tiêu Duệ rất thích mình hoàn toàn vì mặt. gương mặt này rất đẹp, nếu để mình tự hủy dung hay làm cho mặt mọc thêm mấy thứ gì đó thì chắc chắn mình không làm được. Sau này khi rời Thành Vương phủ rồi, mình còn muốn dựa vào khuôn mặt này để tìm một người đàn ông không tệ nữa.

Nhưng, nếu mình ăn nhiều để khuôn mặt thay đổi, thì có vẻ khả thi hơn. Dù sao cũng chỉ làm Tiêu Duệ tạm thời chán ghét mình, sau này khi rời đi rồi thì giảm béo, vẫn tiếp tục làm người đẹp được.

Dư Lộ thấy ý kiến này thật sự rất tốt.

Nhớ trong truyện ghi rằng sau khi nam chính yêu nữ chính, hình như có cho nguyên chủ một số tiền rất lớn để nàng ấy rời đi, à mà, hình như nữ chính còn làm người tốt, tìm cho nguyên chủ một người thị vệ để hai người lập gia đình.

Chỉ là thị vệ đó tên gì nhỉ?

Ài, nữ chính còn chưa vào Vương phủ như của hồi môn, Dư Lộ một chút ấn tượng đều không có. Đây hoàn toàn do không đọc truyện kĩ á. Nếu sớm biết sau khi chết có thể xuyên đến đây, cô chắc chắn sẽ đọc nhiều thêm về nguyên chủ Dư Lộ mà không chỉ nhìn mấy màn tình cảm của nam chính với nữ chính thôi.

Ngân vàng khó mua được sớm biết. Bây giờ quan trọng nhất là phải sống cho thật tốt, đối với việc chạy trốn trong tương lai, mình chỉ cần chờ mong là được rồi.

Dư Lộ nhìn tô mì trộn rau với thịt, hai mắt đều sáng. Một cái tô lớn, một tô thịt thái, hai quả trứng luộc, một đĩa bánh rán, một đĩa đậu non, lại thêm một chén canh nấu trứng.

Vừa dân dã vừa phong phú, chủ yếu là số lượng đầy đủ, cô có thể vì béo lên mà ăn thật nhiều.

Dư Lộ duỗi tay lấy cái bánh rán, chỉ là chưa kịp ăn thì đã nghe thấy tiếng thỉnh an Tiêu Duệ ở bên ngoài.

Hắn hần hần hần hần tại sao lại đến nữa rồi!

Dư Lộ thực sự muốn khóc, mới ném cái bánh xong, Tiêu Duệ đã tiến vào, vừa vận nhìn thấy rõ ràng một màn này.

“Sao vậy? Trong nhà cất xén đồ ăn của người?” Vừa nhìn điệu bộ không ra gì của Dư Lộ, giọng nói Tiêu Duệ liền không tốt.

Dư Lộ mặt không đổi sắc đầu.

Tiêu Duệ thấy cô như vậy, lập tức nghĩ đến một người khác, thái độ nhẹ nhàng hơn chút: “Được rồi, ngồi xuống ăn đi.”

Dư Lộ ngồi xuống, không dám thò tay nữa, nhưng lại thấy Tiêu Duệ vung tay lên, toàn bộ hạ nhân đi ra ngoài.

Dư Lộ lập tức tức giận đầy bụng, chẳng lẽ lại muốn làm đại gia, kêu mình hầu hạ tiếp?

Đương nhiên rồi, chẳng lẽ còn trông chờ Tiêu Duệ đi phục vụ, hầu hạ cô sao? Chờ người trong phòng đi ra hết, Tiêu Duệ liền dựa người vào ghế, nhìn về phía Dư Lộ.

Dư Lộ khẽ mím môi cúi đầu, cố gắng không để bộ dáng dửng dưng của mình bị phát hiện. Lúc cô còn ở hiện đại, tuy thân thể không được tốt lắm, nhưng là thiên kim đại tiểu thư hàng thật giá thật nha, cũng chỉ có người khác đồ cô ăn, chưa từng có một ngày cô phải hầu hạ người khác ăn cơm.

Dur Lộ vừa giận vừa chua xót, lấy đủ mì, thả vài miếng thịt, lúc trộn hận không thể coi mì là Tiêu Duệ, khuấy cho hán gây tay gây chân mới thôi.

Đến khi trộn xong phần của mình, Dur Lộ bắt đầu biến tấu giận thành sức ăn. Chỉ là có Tiêu Duệ ở đây, cô không dám không để ý hình tượng, ăn từng miếng từng miếng nhỏ.

Rất nhanh, ăn xong một chén mì.

Lại rất nhanh, xong một chén nữa, ừ, lần này bỏ thêm trứng luộc, gấp một ít đậu non, lại thêm một ít rau luộc.

Ừm, ăn no.

Không được, vì béo lên, Dur Lộ lấy dưa, chuẩn bị chén thứ ba.

Ăn xong ba chén mì, Dur Lộ no đến mức không động đậy được. Tiêu Duệ vẫn nhìn cô chòng chọc mà quên ăn, lúc này rốt cuộc cũng tỉnh táo lại, nhìn Dur Lộ từ trên xuống dưới, cuối cùng cố định tại bụng Dur Lộ.

“Người nghỉ một lát, chốc nữa theo ta ra ngoài đánh quyền.” Hần nói.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4

Đánh quyền?

Dur Lộ ngạc nhiên, chỉ với cánh tay cánh chân cùng với thân thể bị nuôi như đại tiểu thư của cô có thể đi đánh quyền? Đùa cái khi gì vậy!

Hon nữa, không phải đều đánh quyền vào sáng sớm sao? Đành này ăn cơm chiều xong lại đi đánh, nam chính đại nhân, đầu óc người có thể bình thường chút không?

Dur Lộ cũng không tin Tiêu Duệ thực sự kéo cô đi đánh quyền. Thứ nhất, theo cô biết thì vị công chúa mà cô giống kia là kim chi ngọc diệp thứ thiệt, sao mà nàng ta biết một việc thô lỗ như đánh quyền được? Thứ hai, bây giờ cô đang là tiểu thiếp của hán, là tiểu thiếp thì cũng cần có cái dáng của tiểu thiếp. Cho dù Chính phi, Trắc phi chưa vào cửa thì cô cũng không thể quá mức khác người như vậy được.

Cô tin tưởng, người không thích tuân theo quy củ nhưng lại thích nữ nhân biết phép tắc như Tiêu Duệ sẽ không làm như vậy.

Dur Lộ đã đọc qua truyện, biết trước được như vậy, cô không thêm nghe lời Tiêu Duệ nói. Vì vậy, chờ hạ nhân thu dọn xong, Dur Lộ không đứng lên tiểu thực mà là nhìn Tiêu Duệ ra ngoài đọc sách, rồi lười biếng nằm lên nhuyễn tháp.

Lúc ăn no không nên đi lung tung, càng đi càng thấy khó chịu. Thật ra nằm ngửa như vậy cũng khó chịu lắm. Ăn nhiều quá, thờ thôi cũng thấy mệt.

Dur Lộ yên lặng chảy nước mắt trong lòng, quyết định về sau không thể làm như vậy được nữa, phải chia thành nhiều bữa ăn nhân lúc Tiêu Duệ không ở đây. Người ta ăn nhiều vì khỏe mạnh, còn cô có thể ăn nhiều để tăng cân!

Đang âm thầm lên kế hoạch, bên ngoài bình phong truyền đến giọng nói lạnh lùng của Tiêu Duệ: “Chủ từ các người đâu?”

“Ồ bên trong ạ.” Thạch Lưu cúi thấp đầu, đưa tay chỉ về phía bình phong.

Tiêu Duệ nhìn theo, thấy bóng người ở trong đó. Lúc hán hỏi, người nọ còn đưa tay vỗ vỗ bụng.

Dám làm như vậy trong phòng này cũng chỉ có một người.

Hán đi vòng qua bình phong. Dur Lộ nghe thấy tiếng hán, không dám nằm nữa. Lúc Tiêu Duệ đi đến cuối nhuyễn tháp, cô lập tức bật dậy. Nhưng động tác quá mạnh, bụng lại quá no, nhất thời không thể miêu tả nỗi cảm giác ấy, chỉ biết là khó chịu đến nỗi cô phải nằm trở lại.

Trong nháy mắt đó ngũ quan xoắn xuýt lại một chỗ, Tiêu Duệ chỉ thoáng liếc qua cũng không muốn nhìn lại nữa.

“Đứng lên!” Hần đưa tay cho Dur Lộ, lạnh lùng nói.

Dur Lộ rất khó chịu, rất muốn không để ý đến hán, rất muốn nói hán cút đi.

Đáng tiếc, mạng nhỏ khó lắm mới có được, cô không dám làm mất.

Vịn tay Tiêu Duệ, Dur Lộ đứng lên, rồi đi từng bước từng bước theo hán ra ngoài.

Với bộ dạng này đừng nói là đánh quyền, tản bộ thôi cũng là cả một vấn đề rồi. Theo hai người ra sân là ánh mắt kinh ngạc của mấy hạ nhân trong viện. Dur Lộ cảm thấy rất xấu hổ, Tiêu Duệ cũng thấy mất mặt.

Hán có khát khe hay khe khát cô đến nỗi ăn cơm thôi cũng phải ăn no đến thế sao? Hay kiếp trước là quý đỏi, mấy đời chưa được ăn?

Dur Lộ xấu hổ đến nỗi không dám ngẩng đầu lên.

Cô cũng biết mất mặt nha. Giờ cô là chủ tử, còn là một chủ tử được sủng ái, tới lúc nữ chính vào phủ còn nửa năm nữa, đến khi nữ chính thu phục nam chính còn khoảng một năm rưỡi đến hai năm. Bộ dạng này của cô mà bị truyền đi thì không bị coi thường mới là lạ.

Cô tỉnh bây giờ không rồi phủ này được!

Nếu giờ có thể đi thì mất mặt cũng không sao. Vừa không đi được vừa mất mặt, không phải là lợi bất cập hại sao!

Thấy Tiêu Duệ sắp dẫn mình ra Tầm Phụng viện, Dư Lộ lắc lắc tay hắn. Khổ nỗi không thể nói chuyện, lúc hắn nhìn sang, cô vội lắc đầu.

Tiêu Duệ ha ha cười nhạt: “Không muốn đi ra?”

Dư Lộ do dự một chút, gật đầu.

“Thấy mất mặt?” Tiêu Duệ liếc bụng cô, lại hỏi.

Dư Lộ cắn giận trong lòng, gật đầu lần nữa.

Bỗng dừng tay Tiêu Duệ xiết lại, lại gần cô, gần như dán lỗ tai cô, nhỏ giọng hỏi: “Nếu thấy mất mặt, vừa rồi ăn thực mạng như vậy để làm gì? Sợ buổi tối gia lưu lại, có ý khiến gia khó chịu chứ gì?”

Dư Lộ cả kinh trong lòng, sau đó thật sự muốn khóc.

Trời đất ơi, cô có cố làm như vậy đâu chứ!

Không đúng không đúng, cái tai họa này muốn ở lại đêm nay?

Nghĩ như vậy, Dư Lộ thấy mất mặt cũng là một chuyện tốt. Mất mặt thì mất mặt thôi, dù sao vẫn đỡ hơn mất thân.

Từ lúc ăn dưa hấu Tiêu Duệ đã có ý định này rồi. Người này có khuôn mặt mà hắn thích, vừa thành thật ngoan ngoãn, vừa im lặng, chưa từng có yêu cầu hay ý đồ gì hết. Nếu hắn đã giữ cô lại, đương nhiên sẽ thu dùng. Với tính cách này của cô, hắn cũng dự định sau này cho cô một đứa bé.

Ngay từ đầu không có tâm tư đó vì khi nhìn cô, hắn luôn nghĩ đến một người khác. Nếu như thu dùng, hắn thấy như mình đang làm một chuyện đại nghịch bất đạo vậy.

Nhưng mấy ngày nay cô như biến thành một người khác vậy.

Mặc dù cô càng yên tĩnh, càng ngoan ngoãn hơn, thậm chí đến mức hắn ở đây vài ngày cô cũng không nói câu nào, nhưng mấy động tác nhỏ, hay là ánh mắt, đều cho thấy cô linh động hơn, càng thêm không giống người kia hơn.

Hôm nay đáng về muốn ăn dưa hấu của cô rất đáng yêu. Còn có cái lưỡi thơm tho, cùng với đôi môi mềm ngọt ngào mềm nhũn, nếu không phải hắn không thích ban ngày tuyên dâm, chắc chắn lúc đó đã ăn cô luôn, đợi đến tối làm gì nữa.

Nhưng cô thì hay lắm, lúc ăn cơm liền làm hắn chán ghét.

Thấy bộ dạng Dư Lộ ngờ ngạc giống như bị vạch trần tâm tư, Tiêu Duệ nổi giận, bỗng nhiên dè dặt âm thanh, làm nó lạnh thêm mấy phần, “Sao thế, gia đoán đúng rồi?”

Dư Lộ kinh hãi, bật thốt lên, “Không có, không có, ta đang ước người lưu lại đây!”

Hỏi hộp sợ hãi đến sắc mặt đều đổi mà miệng lại lấy lòng hắn. Tiêu Duệ sùng sốt, sau đó là thấy buồn cười. Có suy nghĩ gì đều viết hết lên mặt, còn muốn nói láo, coi hắn là người mù à?

“Thật à?” Hắn trêu tức nói: “Nếu là thật, thì người cầu gia đi. Cầu đến khi nào gia vui vẻ thì buổi tối gia đồng ý ở lại.”

Buổi tối người cút được chừng nào xa được chừng ấy mới tốt!

Xã hội cũ vạn ác, cô mới 16 tuổi, còn là vị thành niên đó!

Được rồi, nhìn bộ dáng này của Tiêu Duệ, cũng tầm mười sáu mười bảy tuổi. Hình như trong truyện cũng có đề cập, lúc mười tám tuổi Tiêu Duệ mới cùng nữ chính hòa thuận, là chuyện của cuối năm sau hay đầu năm sau nữa cơ, bây giờ hắn không mười sáu chính là mười bảy, cũng tầm tầm cô.

Suy nghĩ trong lòng chỉ là một lát, Dư Lộ đã bắt lấy tay Tiêu Duệ, cúi đầu.

Tiêu Duệ đang chờ cô cầu đây, sao giờ không lên tiếng rồi.

“Sao vậy, không muốn cầu gia?” Hắn hừ lạnh nói: “Có nghĩa là, lúc này chỉ là giả?”

Dư Lộ ngẩng đầu, sau đó vô tội lắc đầu với hắn.

Tiêu Duệ hung dữ trừng cô một cái.

“Gia không cho ta nói chuyện mà?” Dư Lộ sợ, không dám giả cầm tiếp.

Vậy lúc này người làm cái gì?

Đánh rắm à?

Tiêu Duệ hất tay Dư Lộ ra, chỉ vào mặt cô, tức giận đến xanh cả mặt. Nhưng hắn chưa từng mắng nữ nhân, lúc này tức đến gần chết cũng không biết phải mắng thế nào.

Dư Lộ trầm nghĩ, hình như làm hắn tức giận rồi?

Có phải bây giờ hắn muốn giết mình không?

Mình chỉ là một tiểu thiếp, lại còn là một cái tiểu thiếp không có hậu thuẫn không có gia tộc, mình không muốn chết! Cô lặng lẽ vòng tay ra phía sau, dùng sức bắm phần thịt ở hông một cái, sau đó nghẹn ra nước mắt, tiếp tục nhìn hắn, vừa vô tội vừa đáng thương, còn mang theo ít ý khẩn cầu.

Tiêu Duệ nhìn Dư Lộ như vậy, một bụng tức lập tức biến mất. Trước đây, lúc Biều tỷ biết muốn lấy chồng ở tận Mông Cổ cũng khóc như vậy. Vừa không có cách nào, vừa thấy mình số khổ.

Hắn cúi đầu thờ dài một tiếng, lấy tay che mắt Dư Lộ.

Dư Lộ không biết hắn muốn làm cái gì, chỉ thuận theo nhắm mắt lại.

Cảm thấy lông mi nhẹ nhàng quét qua tay hắn, lòng Tiêu Duệ bỗng dưng mềm đi. Biều tỷ là một nữ nhân đáng thương, nha đầu này cũng giống vậy thôi. Chắc cô vẫn chờ đến hai mươi lăm để xuất cung cùng người nhà sum vầy đi?

Nhưng bị mẫu phi đưa đến phủ hắn, thì cả đời là người của hắn. Cho dù có một ngày bị hắn chán ghét hay bỏ quên, cũng chỉ có hai con đường cho cô, một là chết già ở hậu trạch, hai là chết già ở thôn trang. Một cái tiểu thiếp không danh không phận, vĩnh viễn không có tư cách cùng người nhà gặp mặt.

Hắn thả tay ra, lau lệ ở khóe mắt Dư Lộ, thấp giọng nói: “Không cho khóc nữa.”

Dư Lộ gật đầu, ở hông cũng hết đau rồi, cô muốn khóc cũng khóc không ra.

Tiêu Duệ kéo tay Dư Lộ, mang cô đi ra cửa nhỏ của Tầm Phụng viện.

Dư Lộ cũng không làm cái gì nữa, mắt mặt thì mắt mặt thôi. Sau khi rời Vương phủ liền làm mỹ nữ tiếp, không sợ.

Tiêu Duệ là vì chuyện vừa rồi nên mềm lòng, với lại Dư Lộ cũng ăn nhiều thật, đi đánh quyền chắc chắn là không được. Vì vậy suy nghĩ một chút, rồi mang cô đến hoa viên, định lòng vòng tản bộ một lát.

Dù sao nhìn dáng người thôi cũng biết là mình, có đem mặt chôn xuống đất cũng vô dụng. Suy nghĩ rõ điểm ấy, Dư Lộ dứt khoát ngẩng đầu lên.

Tuy đầu năm nay Thành Vương phủ mới xây xong nhưng phong cảnh trong phủ cũng không tệ, núi giả đá di, cầu nhỏ vắt ngang, hoa sen đầy ao, vài bông đang chớm nở, còn mấy cây và hoa mà cô không biết tên, dưới ánh nắng chiều, phong cảnh quả thực rất đẹp.

Nếu không có cái nam nhân đang kéo tay cô không buông thì tốt hơn.

Đối với nam nhân này, Dư Lộ không muốn, nhưng người khác lại muốn. Tiêu Duệ chân trước mang theo Dư Lộ mới bước ra Tầm Phụng viện, chân sau đã thấy hai cái thiếp thất là Đào di nương và Tạ di nương ăn mặc trang điểm xinh đẹp đi đến.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5

Khi các Hoàng tử đến một độ tuổi nhất định, trong cung sẽ an bài các cung nữ đến dạy nhân sự*. Thứ nhất là để sau này không bị mất mặt với Vương phi. Thứ hai, cũng là quan trọng nhất, sẽ không vì không hiểu biết về chuyện này mà bị nữ nhân dụ dỗ.

*dạy nhân sự: dạy chuyện phòng the.

Hai di nương này, một là Đào di nương, cung nữ dạy nhân sự do Huệ Phi chọn cho con trai, còn Tạ di nương là do Cửu Hoàng tử Tiêu Dật thân là đệ đệ, thấy ca ca mình hơi bị không gần gũi sắc, có ý dâng lên mỹ sắc lúc Thành Vương phủ xây xong.

Hai nữ nhân đều theo Tiêu Duệ sớm hơn Dư Lộ, nên khi thấy Dư Lộ được sủng ái lên lút kết thành liên minh.

Nhưng liên minh kiểu này có thể tùy thời tùy lúc sụp đổ.

Cho nên, hai người vừa gặp mặt liền tự hừ lạnh một tiếng.

Cũng vì hai người đều biết tâm tư của đối phương là muốn vô tình gặp phải Tiêu Duệ trong vườn hoa, khiến hắn buổi tối qua phòng mình, sau một đêm có thêm đứa bé trong bụng thì càng tốt.

Dù sao bây giờ Vương phi trách phi đều chưa vào cửa, có hải tử lúc này là an toàn nhất. Nếu số đồ hơn nữa có trường tử, dù chỉ là thứ xuất thì cũng được coi trọng. Vì mẫu bằng tử quý, lúc này phải cố gắng lên.

Đào di nương mở miệng cười trước: “Tạ tỷ tỷ hôm nay thật là xinh đẹp. Nhưng mà, cây trăm hoa này với y phục của tỷ không hợp cho lắm thì phải. Hay là về phòng đổi

đóa khác đi?”

Tạ di nương cúi đầu nhìn bộ đồ tím nhạt của mình, rồi nhớ lại màu của cây trầm trên đầu, vẫn cảm thấy nó rất hợp.

“Đồ trang sức của ta khá ít, nhìn đi nhìn lại cũng chỉ có từng đấy nên thôi, không quan tâm nữa. Nhưng Đào tỷ tỷ này, ta thấy bộ đồ màu hồng này không hợp với tỷ mới đúng. Chỗ eo hơi rộng chút, làm cho tỷ trông béo lên đấy!” Nàng ta cũng không chịu lạc hậu, bắt đầu phê bình Đào di nương.

Đào di nương cũng biết, hôm nay Vương gia kéo Dư di nương ra ngoài là vì buổi tối cô ta ăn nhiều, Vương gia sợ người mập, nhìn khó coi.

Họ Tạ thật độc, mở miệng ra đã nói mình mập.

Nàng cong miệng cười: “Ta đã nhìn mấy lần cũng không nhận ra. Mấy nha hoàn mà của ta quả là đều bị mù cả, cũng không thấy. Ôi, tiếc rằng Tạ tỷ tỷ không qua phòng ta sớm, nếu không có thể giúp ta phối hợp một chút. Bây giờ cũng đã trễ mất rồi.”

Ý là không phải nàng ta cùng hạ nhân của nàng mất mù, mà là mình bị mù đúng không?

Tạ di nương ngừng một lát, lập tức không giữ được mà cười lạnh một tiếng, nhấc chân đi, chẳng qua bỗng nhẹ bỗng nói một câu: “Đào tỷ tỷ không tin thì thôi. Ta vì quan tâm mới nói cho tỷ tỷ biết. Nếu là người lạ ta mới không thêm đề ý. Tỷ tỷ tự quyết định đi.”

Nhìn vòng eo mảnh khảnh của Tạ di nương, cùng với bộ móng lác lác nhìn rất đẹp mắt, Đào di nương lại cúi đầu ngẫm nghĩ chính mình. Cùng là một kiểu với Tạ di nương, mà hình như có gì đó không giống?

Nàng vội vàng ngừng đầu nhìn lần nữa, lúc này mới phát hiện đồ của Tạ di nương có sửa lại phần eo. Phải biết Sở Vương thích eo nhỏ, bề tôi đều nhịn ăn chết đói*. Thất Hoàng tử Thành Vương Tiêu Duệ thích mỹ nhân thon thả, từ lúc Đào di nương theo hần, cũng không có ăn nhiều.

*Trích từ điển cổ “Vua Sở thích eo nhỏ, bề tôi đều nhịn ăn “: Vua Sở Linh Vương thích kẻ sĩ eo nhỏ. Để được vua thích, bọn bề tôi mỗi ngày chỉ ăn một bữa, thất đại lưng phải nín thở, đứng dậy phải vịn tường. Một năm sau, bọn bề tôi gầy ốm xanh xao.

Nàng cắn hận vùng khấn tay: “Trở về!”

Đại nha hoàn Hồng Châu vội nói: “Chủ tử, bây giờ về thay y phục thì không kịp đâu! Bên kia có Dư di nương với Tạ di nương, chờ ngài đổi xong chắc Vương gia cũng đi theo một trong hai người đó rồi!”

Đào di nương gấp khó: “Vậy ta.....”

Hồng Châu nói: “Chủ tử vốn thon thả, mặc dù bộ y phục này lớn chút, ngài mặc nhìn có chút rộng rãi, nhưng như vậy mới thấy ngài gầy. Cho nên nô tỳ thấy, căn bản không cần phải đổi, vừa này Tạ di nương đồ kị vệ đẹp của ngài mới muốn ngài về đổi lại.”

Lời Hồng Châu là thật. Tuy Đào di nương về tướng mạo không so được Tạ di nương kiều diễm, nhưng mà Đào di nương thanh tú hơn, mặc y phục lớn chút, liền có vẻ thấy mà yêu, mềm yếu động lòng người.

Nhất là lúc đi lại, trông rất là liễu yếu đào tơ.

Đào di nương sợ đi trễ thì sẽ bị mất phần, dứt khoát nghe theo lời Hồng Châu, vội vội vàng vàng đuổi theo.

Tạ di nương đã đi xa, vẫn là lấy trầm hoa xuống: “Tiểu tiện nhân họ Đào, đúng là mồm chó không mọc được ngà voi, tức chết ta!”

Đại nha hoàn Bạch Lộ nói: “Á ta thấy chủ tử mỹ mạo nên đồ kị thôi. Á từ trong cung đã đi theo Vương gia, chỉ tiếc không có cái mớ đầu tốt, Vương gia không thích á!”

Tạ di nương nghe xong liền gạt đầu, nói: “Cũng đúng, nhìn bộ dạng á như vậy, còn gọi ta tỷ tỷ, thảo nào Vương gia không thích đến chỗ của á ta.”

Bạch Lộ suy nghĩ một lát, nhanh trí cho chủ tử một ý kiến: “Chủ tử, ngài nói chúng ta có nên cùng Dư di nương qua lại không? Nghe hạ nhân bên kia nói tính khí Dư di nương cũng tốt. Nếu chủ tử cùng nàng ta gần gũi, về sau cơ hội gặp Vương gia có lẽ thêm hai phần.”

Bạch Lộ cũng thông minh, nói có thêm hai phần cơ hội gặp Vương gia. Tạ di nương cũng không nghĩ tới từ khi nàng ta vào phủ cũng lâu như vậy mà số lần gặp Vương gia cũng không đầy một bàn tay, chỉ biết hai mắt sáng lên, phấn khởi.

“Tốt, nha đầu thông minh. Thường cho người cây trầm này.” Nàng đưa cho Bạch Lộ cây trầm đang cầm trong tay.

Đến hoa viên một lúc thì Tiêu Duệ không kéo tay Dư Lộ nữa. Hai tay Dư Lộ vừa tự do liền đặt hết lên bụng, một tay thì nâng, tay kia nhẹ nhàng vỗ, chỉ mong cảm giác khó chịu sớm hết.

Tiêu Duệ thờ ơ nhìn, trong lòng lại buồn bực. Hần chưa thấy có người nào ăn cũng có thể no đến vậy. Đừng nói người lớn, cả trẻ nhỏ cũng chưa. Nhất là Dư di nương, còn ở trước mặt hần ăn như vậy, chẳng lẽ ăn so với hần còn quan trọng hơn?

Chuyện này nếu truyền đi, hần còn không bị mấy huynh đệ cười chết?

“Thiếp thỉnh an Vương gia.” Tạ di nương cầm khăn tiến lên, âm thanh kia như tiếng chim hoàng anh vậy, thanh thúy dễ nghe.

Dư Lộ ngừng đầu lên. Trước mắt là một cô nương trẻ tuổi mặc bộ đồ màu tím nhạt, mắt to cong cong, khoe miệng mỉm cười, lúm đồng tiền như ẩn như hiện, đặc biệt động lòng người.

Tuy Dư Lộ chưa thấy qua nàng ấy, nhưng nghĩ đến trong sách miêu tả về nữ nhân ở hậu viện của Tiêu Duệ, cũng đoán ra người này là ai. Đây là Tạ di nương. Cuối cùng hình như có sinh cho Tiêu Duệ một nữ nhi?

Haizz, nhân vật nhỏ quá, cô quên mất.

Dur Lộ đứng sau Tiêu Duệ nửa bước, vừa lúc cùng Tạ di nương đối diện, cô theo thói quen hướng Tạ di nương cười cười.

Tạ di nương nghĩ đến lời của Bạch Lộ, cũng muốn cùng Dur Lộ gần gũi. Vì vậy khẽ mỉm khốc môi, xem như trả lại Dur Lộ một cái cười.

Tiêu Duệ nhìn Tạ di nương từ trên xuống, che giấu không vui giữa lông mày, nhàn nhạt ừ một tiếng.

Vì vậy từ hai người tân bộ biến thành ba người. Tiêu Duệ đi đầu, Dur Lộ theo sau, Tạ di nương kêu Bạch Lộ đi tìm Hương Lê ở không xa, mình thì đi sau Dur Lộ nửa bước.

Cái này có chút xấu hổ.

Đây là, nam nhân sau khi ăn xong mang theo hai tiểu thiếp đi tân bộ sao. Hình ảnh này thật đẹp, Dur Lộ không muốn nhìn.

“Da của Dur muội muội thật tốt, vừa trắng lại vừa mềm, khiến người ta phải hâm mộ.” Tạ di nương hoàn toàn không phát hiện Dur Lộ xấu hổ, nỗ lực khen ngợi Dur Lộ, làm tốt công tác ngoại giao.

Dur Lộ: “...” Minh có phải gọi nàng ta là tỷ tỷ không?

Nhưng mà cô không muốn nhận người tỷ tỷ này.

Cô cười, híp mắt cong khốc miệng, nỗ lực cho Tạ di nương một cái mỉm cười thân thiện nhất.

Về chuyện của Tầm Phương viện, nhất là chuyện Dur Lộ cùng Tiêu Duệ ở chung như thế nào, Hương Lê Thạch Lưu cũng không biết, huống hồ là Tạ di nương. Nàng ta không hiểu cái cười này của Dur Lộ có ý gì, là thấy mình không khen đúng, hay là chưa khen đủ?

Chỉ cần là nữ nhân đều muốn được khen ngợi, Tạ di nương không ngừng cố gắng: “Bộ xiêm y này của Dur muội muội cũng thật đẹp mắt. Dáng người muội muội thon thả, da lại trắng, mặc màu hồng nhạt trông rất mềm mại.”

Dur Lộ xém nữa không cười được. Chuyện này là sao vậy, có chút đảo loạn tam quan của cô. Ngẫm lại, chúng ta là tình địch đó, mà ta cũng là lần đầu tiên thấy người, người vừa tới liền khen ta đủ kiểu, chẳng lẽ người muốn cùng ta thành một đôi bách hợp?

Hơn nữa, cô không giống nguyên chủ. Cô không nghĩ kéo hai cái tiểu thiếp này vào trận doanh của mình, càng không muốn cùng Vương phi và trác phi so đấu.

Trong khoảng thời gian ngắn này, cô chỉ muốn làm một cái tiểu thiếp im lặng, đợi lúc nữ chính thượng vị, liền im im rút đi, không mang theo áng mây nào*.

*Không mang theo áng mây nào: đây vốn là một câu thơ. Mây vốn là không thể mang đi, câu này có ý muốn nói Dur Lộ sẽ rời phủ một cách tiêu sái, thoải mái.

Vì vậy, Dur Lộ tiếp tục cười.

Cô cũng đã tính sẵn, không liên minh nhưng cũng không tạo thù hận, lát nữa gọi Hương Lê lặng lẽ đi nói với Tạ di nương là Tiêu Duệ không cho phép mình nói chuyện, chứ không phải mình không muốn.

Tạ di nương thấy Dur Lộ nở nụ cười hai lần, cười đến nỗi nàng ta cảm thấy sợ hãi.

Này này này ... mình có nói sai gì không?

Cũng may, lúc này Đào di nương tới, hành lễ với Tiêu Duệ: “Thiếp thỉnh an Vương gia, gia đang đi tân bộ cùng các muội muội sao?”

Âm thanh ôn nhu dễ nghe kéo Tạ di nương về tới hiện thực, để nàng ta không có thời gian miên man suy nghĩ. Đào di nương này đúng là gian trá, sau lưng thì gọi mình là tỷ tỷ, trước mặt Vương gia thì gọi mình là muội muội. Thế nào, người là người thứ nhất đi theo Vương gia thì người rất giỏi à?

Lúc này Tiêu Duệ trầm nghĩ cùng Dur Lộ một chỗ, nhưng một cái bên trái một cái bên phải đều không mời mà tới, làm cho kiên nhẫn của hấn cạn kiệt hết.

Nhưng mà Dur Lộ trước một bước kéo Hương Lê ra, Hương Lê buộc phải tiến lên, nom nớp lo sợ nói với Tiêu Duệ: “Vương, Vương gia, chủ tử nô tỳ, đột nhiên đau bụng...”

Đau bụng, ăn nhiều cũng đau bụng?

Tiêu Duệ hừ lạnh một tiếng, trực tiếp vẫy tay.

Hương Lê như được đại xá, vội vàng hành lễ rồi chạy về, đỡ Dur Lộ rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6

Trở lại nơi ở, Dur Lộ như cừ ngồi không dám ngồi, nằm cũng không dám nằm, lấy cái gối lớn làm gối ôm, vừa ôm vừa đứng dựa vào tường.

Hương Lê thở dài, đề nghị: “Chủ tử, hay là để nô tỳ xoa bụng cho ngài đi. Đợi khá hơn chút, thì đi dạo trong Tầm Phụng viện, cũng coi như là đi tiêu thực luôn.”

Dur Lộ ngưng ngừng nói: “Không cần không cần, ta tự làm là được. Đúng rồi, nếu người không có việc gì làm, thì ra ngoài xem Tạ di nương còn trong hoa viên không, nghĩ biện pháp nói với nha đầu của nàng ấy, vừa này không phải ta không muốn để ý nàng ấy mà là Vương gia không cho phép ta nói chuyện.”

Tuy Hương Lê cùng Dur Lộ đi ra, nhưng chủ tử đi phía trước, nha hoàn như nàng phải đứng xa một đoạn. Cho nên nàng chỉ nhìn thấy chủ tử nhà mình cùng Vương gia gần gũi một lát, cũng không biết chủ tử bị phạt không cho nói chuyện.

“Tại sao vậy ạ?” Vì vậy vừa nghe, nàng ta liền lo lắng nói, “Chuyện khi nào thế, chủ tử nói cái gì chọc Vương gia à? Có nghiêm trọng không? Vương gia có tức giận không?”

Làm nô tỳ, mọi thứ đều theo chủ tử, có phúc cùng hưởng, có họa cùng chịu.

Dur Lộ không dám lộ ra tâm tư của mình với Hương Lê, cả việc thái độ của Tiểu Duệ đối với cô là gì cũng không dám nói. Dù sao khi chưa đi, hạ nhân bên người rất quan trọng, nếu các nàng ấy không cùng mình một lòng, khu nhà nhỏ này cũng không an toàn nữa.

Phải biết trong đầu cô không có âm mưu quỷ kế gì hết. Nếu có người muốn chơi trạch đấu cùng cô thật, cô sẽ chết chắc dưới tay người đó ngay. Cho nên, nha hoàn bên người phải đủ tin tưởng mới dùng được.

Dur Lộ suy nghĩ một chút, lộ ra vẻ mặt bí hiểm, sau đó phát phát tay.

Lúc không biết nên giải thích như thế nào, cái gì cũng không nói thường có hiệu quả rất tốt. Hương Lê nhìn vẻ mặt của cô, tuy rằng khó hiểu, nhưng vẫn đành hoảng ra ngoài. Mãi cho đến nhìn thấy Đào di nương và Tạ di nương mất lớn trừng mắt nhỏ trong hoa viên, nàng ta đột nhiên cảm thấy, mình hiểu được.

Giọng nói Dur chủ tử mềm mại, nha đầu các nàng hầu hạ hơn hai mươi ngày, lần nào nghe cũng muốn nhũn cả người. Vương gia không cho phép nàng ấy nói lúc ra ngoài, tất nhiên là vì sợ tiếng của nàng bị người khác nghe thấy đi.

Đây quả là sủng ái, thật là sủng ái nha!

Hương Lê nghĩ thông suốt sau liền thấy càng phấn khích. Lúc hướng Bạch Lộ vẫy tay phải cố gắng kiềm chế nét mặt lắm mới không lộ ra vẻ đắc ý.

“Hương Lê tỳ ty.” Bạch Lộ bước nhanh qua, cực kì thân thiết gọi.

Hương Lê cao lãnh* gật đầu, nhìn xung quanh một chút, rồi gọi Bạch Lộ lại gần: “Bạch Lộ, lát nữa nói với chủ tử người một tiếng, vừa này chủ tử ta không phải cố tình không để ý nàng ấy. Thật ra là vì Vương gia không cho phép chủ tử ở bên ngoài nói chuyện, chủ tử không dám làm trái lời Vương gia. Nhờ người nói tốt một chút, để chủ tử người đừng tức giận với chúng ta.”

*cao lãnh: kiểu như cool ngầu ấy.

Bạch Lộ cùng Hương Lê không có giao tình gì. Tuy nghe xong còn có nghi vấn, nhưng cũng không dám hỏi ra miệng, vì vậy vội vàng gật đầu đáp ứng.

Hương Lê giao phó xong, hài lòng trở về. Vào Tầm Phụng viện liền nhịn không được, chạy chậm vào phòng chính.

Thạch Lưu đang đỡ Dur Lộ chậm rãi đi trong phòng, thấy Hương Lê chạy vào, vô cùng kinh ngạc: “Xảy ra chuyện gì, sao nhìn người vội vàng vậy?”

Hương Lê cười híp mắt lại gần, thấp giọng nói: “Chủ tử, Vương gia không đến phòng ai hết. Ngài ấy đi thư phòng, Tạ di nương và Đào di nương còn đang tản bộ trong hoa viên.” Đắc ý trong giọng nói đầy đến nỗi sắp tràn ra hết.

“Thật không?” Dur Lộ còn chưa có phản ứng, Thạch Lưu đã vui mừng nói trước.

Hương Lê gật đầu thật mạnh: “Chứ còn gì nữa.”

Thạch Lưu cười nói: “Chủ tử chúng ta không ở, Vương gia cũng không muốn tản bộ. Hiển nhiên trước đó không phải ngài ấy muốn tản bộ mà là muốn ở cùng chủ tử chúng ta mới đúng.”

Hai nha đầu vui vẻ không thôi, Dur Lộ cũng chỉ đành cười khan phụ họa.

Có gì hay chứ, cũng chỉ là thể diện thôi mà, làm sao biến thành chân ái được?

Thật là bực mình, tại sao không phải sớm một chút hay trễ một chút, cố tình xuyên đến lúc này. Sớm một chút, cô có thể tìm cách trốn trốn, may ra không bị ban đến Thành Vương phủ. Nếu trễ hơn chút, nữ chính đã vào phủ, cô điệu thấp* không đi tranh thủ tình cảm, tin tưởng nữ chính hiền lành nhất định cho cô một kết cục tốt.

*điệu thấp: kiểu như giấu mình, không bộc lộ tài năng của bản thân ấy.

Tiếc là xuyên đến lúc này, tiếc là hai tên nha hoàn bên người còn có “lòng cầu tiến” như thế, nếu không phải trong truyện hai nha hoàn này đều trung thành, Dur Lộ cũng đã hoài nghi các nàng là gian tế do Vương phi phái tới gây xích mích.

Trong hoa viên, Đào di nương thấy Bạch Lộ đi đến, không đợi Tạ di nương hỏi, đã mở miệng trước: “Bạch Lộ, nha hoàn của Dur di nương tìm người làm gì? Chẳng lẽ có chuyện gì muốn căn dặn?”

Tạ di nương lập tức nhướng mày. Mọi người đều là di nương, cho dù Dur di nương được sủng ái hơn nàng ta, nhưng mà nha hoàn của Dur di nương cũng không có tư cách đi kêu người của mình làm cái gì!

Nhìn vẻ mặt Tạ di nương không đúng, Bạch Lộ thăm mắng Đào di nương một câu, vội vàng giải thích: “Dur chủ tử phái Hương Lê qua đây, là muốn mời chúng ta qua đây

ăn điểm tâm, nô tỳ không tự quyết định được nên mới lại đây hỏi chủ tử, mới có thể trả lời được.”

Đào di nương liếc Tạ di nương một cái, chậm rãi nói: “Ăn điểm tâm?”

Mặc dù Tạ di nương biết chưa chắc lời Bạch Lộ là thật, tóm lại lời này có cho nàng ta mặt mũi, vì vậy nhàn nhạt trả lời Đào di nương: “Ngày mai rồi tính, chuyện hôm nay còn chưa biết thì sao mà lo được chuyện ngày mai. Ta mệt mỏi, đi về nghỉ ngơi thôi, tỳ tỳ đi thêm một chút đi.”

Nàng ta cố ý nhìn phản hồng của Đào di nương, hướng Bạch Lộ đuổi tay.

Bạch Lộ tiến lên đỡ lấy tay nàng, hai chủ tớ liền đi rồi.

Nói thật thì, Đào di nương gầy hơn Tạ di nương. Nhưng Tạ di nương thuộc kiểu nơi nên béo thì béo, nơi nên gầy thì gầy. Không giống Đào di nương, nơi nên mập và nơi nên gầy đều giống nhau, nhìn cả người thì không bằng Tạ di nương.

Đào di nương tức giận đến hung hăng vò khăn tay, lượn nhanh quanh hoa viên hơn mười vòng, cuối cùng ướt toàn bộ áo mới bị Hồng Châu đỡ lấy để trở về.

Trở về phòng, Hồng Châu hầu hạ Đào di nương đổi áo, lặng lẽ hỏi: “Chủ tử, ngài nói Dư di nương mời Tạ di nương đi ăn điểm tâm để làm gì?”

Đào di nương hơi trầm ngâm, rồi nói: “Hay là muốn mượn hơi Tạ di nương?”

Hồng Châu gật đầu, nói: “Nô tỳ cũng thấy thế. Dù Dư di nương được sủng ái thế nào đi nữa thì cũng không bằng Vương phi cùng trắc phi tương lai. Hay là nàng ta nghĩ trước khi Vương phi trắc phi vào cửa, trước liên minh với Tạ di nương, đến lúc đó có người cùng chịu tầm mắt của Vương phi?”

Dù sao nếu làm di nương mà được sủng ái, thì chắc chắn là cái đỉnh trong mắt của chính thê rồi. Dư di nương không muốn một mình làm cái đỉnh trong mắt, thế nào cũng phải kéo theo một cái đệm lưng, đến lúc đó có Vương gia bảo hộ, cũng có tư bản cùng Vương phi chống lại.

“Phiếu lưu rất lớn đấy.” Đào di nương than thở: “Nhưng nếu Dư di nương nguyện ý chia một chén súp, thì cơ hội được gặp Vương gia sẽ nhiều hơn, trước khi Vương phi trắc phi vào cửa, khả năng mang thai cũng lớn hơn. Đến lúc đó làm cái đỉnh thì cũng sợ gì, Vương gia như cũ che chở, hơn nữa có thêm đứa bé, vậy thì cả đời này không lo rồi.”

Hồng Châu nói: “Vậy ngài nghĩ Tạ di nương có đồng ý không?”

Đào di nương gật đầu, nói: “Không chỉ có nàng ta, nếu là ta thì ta cũng đồng ý.”

Hồng Châu có chút lo lắng, “Nhưng nếu chỉ làm cái đỉnh mà không có chỗ tốt thì sao? Đến lúc Vương phi trắc phi vào cửa, lấy chúng ta khai đao thì biết làm thế nào? Lúc đó nếu Vương gia không che chở, Dư di nương có được sủng ái mà không có năng lực chống lại Vương phi, nàng ta cũng không che chở chúng ta, vậy chúng ta chỉ có thể mặc cho Vương phi đè ép sao?”

Nếu trước khi Vương phi trắc phi vào cửa cũng chưa có thai thì thu thập nhiều một ít nhược điểm của Dư di nương, đến khi Vương phi vào cửa, trước hết là quy hàng, đến lúc đó sẽ không làm cái đỉnh trong mắt, mà còn có sự che chở của nữ chủ nhân lớn nhất hậu viện nữa.

“Xe đến trước núi rồi cũng có đường.” Đào di nương cười nói: “Ngày mai chúng ta cũng đến chỗ Dư di nương ăn điểm tâm.”

Bên kia, Tạ di nương đang trên đường về thì biết Hương Lê nói gì, nàng ta suy nghĩ một lúc lâu cũng không nghĩ ra nguyên nhân, buồn bực nói: “Người nói, tại sao Vương gia lại không cho phép Dư di nương nói chuyện ở bên ngoài?”

Bạch Lộ nghĩ đến bộ dạng vênh vác của Hương Lê, cũng đã đoán được bảy tám phần, nhưng không dám trực tiếp nói cùng chủ tử nhà mình.

“Nô tỳ đoán, chắc do Dư di nương ăn quá no, Vương gia mất hứng, dù sao Vương gia cũng thích nữ nhân gầy chút.” Bạch Lộ nói: “Dù thế nào đi nữa, nàng ta hôm nay kêu người đến giải thích với ngài, ngày mai chúng ta đi tìm nàng ta, coi như là có qua có lại đi.”

Tạ di nương gật đầu, bỗng nhiên thờ dãi: “Vương gia đối với nàng ấy, vẫn là khác xa với chúng ta.”

Nhìn Tạ di nương bỗng dung cô đơn, Bạch Lộ chỉ cảm thấy chua xót. Người như Vương gia, ai có thể không thích chứ. Nhưng mà muốn được hân thích, cũng quá khó khăn, chủ tử nhà mình tuy đẹp, nhưng dạng gì nữ nhân mà Vương gia chưa thấy qua. Kể cả cái vị ở Tầm Phụng viện, về tướng mạo cũng không hề kém chủ tử nhà mình.

Sau này có Vương phi trắc phi, e rằng còn có những nữ nhân khác nữa, nếu chủ tử mà không nắm chắc bây giờ, về sau chỉ sợ càng khó hơn.

“Chủ tử.” Mặt Bạch Lộ hồng lên, thấp giọng nói: “Ngài nói, chúng ta có nên tìm Dư chủ tử để...hỏi một chút?”

Hỏi cái gì? Tạ di nương nghi hoặc, nhưng nhìn thấy mặt Bạch Lộ càng ngày càng hồng, nàng ta bỗng nhiên hiểu ra.

“Nàng, nàng ta có thể nói cho ta biết sao?” Tạ di nương cố nặn xấu hỏi.

Bạch Lộ cắn răng nói: “Nàng ấy chỉ có một người, cho dù được cung chiều, sau này Vương phi trắc phi vào cửa, kết cục cũng không tốt. Nếu chủ tử có thể giúp nàng ta, nàng ta tự nhiên muốn cho ngài chỗ tốt.”

Tạ di nương nghe vậy, lập tức siết tay lại: “Được rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Đêm đó Dư Lộ nhìn đến lúc gà gáy gù buồn ngủ mới thấy bụng dễ chịu hơn. Ăn cơm chiều xong không ngừng đi đi lại lại cũng rất mệt mỏi, nằm xuống không lâu liền nghe thấy tiếng hít thở đều đều.

Thạch Lư cùng Hương Lê lặng lẽ lui ra.

“Chủ tử thật đẹp. Ta cảm thấy hơi mà chủ tử thờ ra lúc ngủ cũng thơm nữa.” Thạch Lư nhỏ giọng nói, mắt còn không tha mà quay lại nhìn.

Hương Lê bật cười một tiếng, sau đó lập tức bịt miệng, nhẹ giọng mắng: “Đó là do dùng mỡ hương, ai dùng cái đó đều có mùi thơm trên người cả. Đừng để người ngoài thấy bộ dạng này của ngươi, nếu không bầm báo với Vương gia thì chỉ có thể chịu đựng thôi.”

Thạch Lư khó hiểu, nói: “Ta làm sao chứ?”

Bản thân có làm gì đâu, không phải khen Dư chủ tử một câu thôi sao?

Mặt Hương Lê hơi hồng, có thể thấy rằng Thạch Lư không hiểu thật, sợ nàng ấy chịu thiệt, đành phải lôi nàng ta tới cửa, đuổi Anh Đào đang giữ cửa đi lấy nước, mới nhỏ giọng nói: “Ta nghe nói, trong cung có một số cung nữ cùng với tần phi ở lãnh cung, quanh năm không có nam nhân, thấy cô đơn, kết bạn với nhau lên lút làm chút chuyện... Vừa này ngươi nói như vậy, nếu để người có tâm nghe được, có thể sẽ hiểu lầm ngươi có ý với Dư chủ tử. Người bên ngoài nhiều nhất là lời ra tiếng vào thôi, nhưng nếu để Vương gia biết, lấy mạng nhỏ của ngươi là còn nhẹ đấy.”

Thạch Lư chỉ là đơn thuần thương thức. Có người nào mà không thích mỹ nhân cơ chứ, nhưng mà nghe Hương Lê nói xong, thấy tâm can đều phải run rẩy. Lúc chủ tử nói tới có gọi mình hầu tẩm, bỗng nhiên mấy ngày nay lại không gọi, chẳng lẽ là...

“Hương Lê, ta xong đời!” Sắc mặt Thạch Lư trong nháy mắt trở nên trắng bệch.

Hương Lê cũng bị nàng ta hù dọa: “Ngươi làm sao vậy? Ngươi, có phải ngươi thật sự đối chủ tử có...”

“Không phải không phải, ta không có!” Thạch Lư lắc đầu phủ nhận, nhưng sắc mặt không có tốt hơn: “Nhưng, nhưng chỉ sợ chủ tử đã, đã hiểu lầm ta...”

Nghe Thạch Lư kể về chuyện tẩm rửa, Hương Lê cũng thấy lo lắng. Chẳng lẽ thật sự có chuyện?

Dư chủ tử đi ra từ trong cung, theo lý thì, cũng phải biết một hai về chuyện này.

Thạch Lư nắm lấy tay Hương Lê, sắp khóc ra: “Hương Lê, ngươi phải cứu ta, ngươi phải cứu ta đó!”

Rốt cuộc là tỷ muội tốt nhiều năm, tuy hơi lười, nhưng cũng không thể trơ mắt nhìn nàng ấy gặp chuyện không may được. Hương Lê không đành lòng từ chối, thẳng thắn đồng ý: “Ngày mai, chờ mai chủ tử tỉnh, ta tìm cách nói với nàng, xem nàng ấy nghĩ như thế nào.”

“Hương Lê, cảm ơn ngươi, chắc chắn sau này ta sẽ làm việc nhiều hơn, không lười biếng nữa.” Thạch Lư cảm động, ôm lấy Hương Lê.

Dư Lộ một đêm không mộng, hôm sau trời sáng choang mới mở mắt.

Trong nhà không có nữ chủ nhân thật tốt, không cần thỉnh an, muốn ngủ đến lúc nào thì ngủ.

Một đêm trôi qua, cái bụng cũng không no nữa mà có chút đói. Dư Lộ đã học được cách mặc xiêm y, tự mặc xong rồi đi ra, vừa kêu nước rửa mặt vừa gọi người đi lấy điểm tâm.

Thạch Lư sợ sệt không dám tiến lên, Hương Lê kêu Anh Đào vào.

“Chủ tử, ngài dậy rồi sao không gọi nô tỳ vào để hầu hạ cho?” Hương Lê chỉ huy Anh Đào cắt đồ rửa mặt xong, đến giúp Dư Lộ chỉnh lại xiêm y.

Dư Lộ nói: “Bộ xiêm y này đẹp mắt, tự mặc mới thú vị. Ngươi đừng cướp đoạt lạc thú của ta.”

Cô nói cũng là sự thật. Mấy cái xiêm y ở cổ đại nhìn đẹp thật. Tuy cô chỉ là một tiểu thiếp, nhưng là tiểu thiếp được Vương gia sủng ái nên chất vải của xiêm y rất tốt, các loại hoa văn cũng nhiều, thích chọn kiểu nào cũng được. Tuy vào mùa hè thì không tiện lợi lắm, nhưng nếu không ra khỏi cửa, chọn mấy bộ mỏng mỏng, có chút xuyên thấu cũng không sao.

Hương Lê đành phải không nói đề tài này nữa, chuyển sang cái khác: “Hôm nay chủ tử muốn ăn gì?”

“Vương gia rồi phủ chưa?” Trước khi ăn, Dư Lộ phải quan tâm hướng đi của Tiêu Duệ đã.

Hương Lê cười nói: “Chủ tử quên rồi à, Vương gia phải lên triều, lúc trời chưa sáng đã ra cửa.” Nói xong lại vội vàng bổ sung một câu: “Tối qua Vương gia nghỉ ở thư phòng, sáng sớm cũng từ thư phòng đi ra.”

Ai quan tâm tối hẳn ngủ ở đâu chứ, không ở nhà, không đề ý đến ta là tốt rồi.

Dư Lộ tự động quên câu sau của Hương Lê, bắt đầu chọn món: “Ta muốn ăn bánh bao nhân thịt, còn muốn ăn bánh quẩy, tào phớ*, với trứng luộc lá chè**. Cứ như vậy trước đã, hẳn là đủ ăn.”

*Tào phớ: là đậu hũ ở Việt Nam ấy.

****Trứng luộc lá chè là dùng lá chè và xì dầu để luộc**

****Trứng luộc lá chè: dùng lá chè và xì dầu để luộc trứng. Vỏ trứng nứt ra, như vậy tạo thành những hoa văn rất đẹp bên ngoài quả trứng.**

Vỏ trứng nứt ra, như vậy tạo thành những hoa văn rất đẹp bên ngoài quả trứng

Muốn béo lên, không thể ăn quá ít được.

Hương Lê nghe thấy, đi ra cửa thông báo Thạch Lư đến phòng bếp lấy điểm tâm.

Đội Dư Lộ rửa mặt xong rồi ngồi cạnh bàn, nhìn trên bàn, bánh bao nhỏ một miếng là có thể ăn hết, bánh quẩy có một phần tư cây, táo phớ cũng chỉ có một chén nhỏ, trứng luộc lá chè thì đủ, nhưng mà chỉ có ít như vậy, mình đang ở độ tuổi trưởng thành, làm sao đủ ăn được!

Cô bắt mắt nhìn về phía Thạch Lư đang cúi đầu.

Hương Lê bước lên phía trước giải thích: “Chủ từ, nên ăn ít thôi, sắp ăn cơm trưa rồi. Nếu ăn chừng này không đủ, chốc nữa ngai ăn ít trái cây, hoặc kêu phòng bếp làm một ít bánh táo đồ mang qua đây được không?”

Là nha hoàn, phải trung thành, điểm xuất phát, cũng phải tốt.

Nhưng mà, lại làm Dư Lộ không hài lòng.

Bởi hai người lướt qua cô, tự tiện thay cô quyết định.

Điều kiện sinh hoạt của Dư Lộ luôn tốt lắm. Mặc dù cô không quá quen việc nha hoàn hầu hạ chủ từ như nô lệ, nhưng càng không quen có người không nghe mình, trực tiếp đoạt thay mình. Tình huống này ở hiện đại cũng không có, đương nhiên, cô cũng chưa bao giờ cố tình gây sự với người khác.

Thật ra cô cũng hiểu, nha hoàn chuẩn bị ít đồ ăn như vậy, là lo cô ăn quá no giống hôm qua. Đến lúc đó nếu Tiêu Duệ giận thật, chắc chắn các nàng sẽ bị phạt. Cho nên để không làm Tiêu Duệ bực mình, thì không cần cố kỵ mình có ăn no hay không đúng không?

Các nàng nghe lời Tiêu Duệ không sai, mình cũng nghe lời Tiêu Duệ, nhưng nếu vì nghe lời Tiêu Duệ mà không đem mình đặt trong mắt, lúc không có Tiêu Duệ, mình phải sống như thế nào?

Nếu đi đến cổ đại, nếu bây giờ coi như là một chủ từ, thì phải có cái dáng của chủ từ.

“Phòng bếp không có đồ ăn?” Dư Lộ dựa vào ghế, hỏi Hương Lê.

Tuy thanh âm của cô nhẹ nhàng, một chút cũng không giống như đang tức giận, nhưng mà có thể đến vị trí đại nha hoàn, kỹ năng quan sát sắc mặt phải có, ngay lập tức Hương Lê biết Dư Lộ tức giận. Nàng ta lo lắng giải thích: “Không phải, là nô tỳ thấy...”

“Người thấy?” Dư Lộ cất lời nàng, “Người thấy cái gì thì chính là cái đó? Ở Tầm Phương viện này người là chủ từ hay ta là chủ từ?”

Hương Lê sợ đến quỳ rạp xuống đất: “Nô tỳ không dám, nô tỳ không dám...”

Thạch Lư cũng quỳ xuống theo, nghĩ đến lời Hương Lê nói tới qua, nước mắt lập tức liền rơi xuống.

Phản ứng của hai người như thế, Dư Lộ có bất mãn lớn hơn cũng hết. Ở hiện đại không ai quỳ xuống trước mặt cô, cô cũng không tiếp thu được chuyện như vậy.

“Đứng lên đi, ai cũng được, đi lấy thêm một phần bữa sáng nữa. Lấy thêm hai cái bánh bao, một cây bánh quẩy, vậy là đủ rồi.” Dư Lộ ăn mềm không ăn cứng, lúc này cũng không muốn nhiều hơn, cho các nàng khỏi khó xử.

Hương Lê đứng lên, thấy Thạch Lư còn ngây người, vội vàng lôi nàng ấy ra ngoài.

Nhìn các nàng sợ thành thế này, Dư Lộ thở dài một tiếng. Nếu như có thể xuyên đến thế kỉ hai mốt thì tốt biết bao nhiêu. Sau khi tỉnh lại có thân thể tốt, nhưng vẫn ở thế giới mà cô quen thuộc, ở phong kiến coi trọng tôn ti, người không phải người, mạng cũng không phải của mình.

Một bữa sáng tẻ nhạt vô vị. Ăn xong Dư Lộ liền kêu người đi ra.

Thạch Lư bị chuyện lúc sáng dọa: “Hương Lê, sáng nay Dư chủ từ thật đáng sợ.”

Hương Lê lắc đầu, cười khổ nói: “Không phải Dư chủ từ đáng sợ, là ta sai rồi.”

Nô tỳ thủy chung vẫn là nô tỳ, cho dù chủ từ rộng lượng, nô tỳ cũng không nên làm chủ thay chủ từ. May hôm nay là Dư chủ từ, nếu như đổi chủ từ khác, mình chắc chắn không có kết cục tốt.

Xem ra, tay mình có chút dài quá rồi.

Thạch Lư còn muốn nói gì đó thì có tiểu nha hoàn đến bẩm, nói là Đào di nương tới. Thạch Lư liền nói: “Chủ từ đang mất hứng, ta đi đuổi nàng ta đây!”

Hương Lê lắc đầu, nói: “Từ từ, để ta đi hỏi Dư chủ từ đã.”

Các nàng có quyền đuổi Đào di nương, nhưng phải có Dư chủ từ cho quyền này mới đuổi được.

Dư Lộ lười biếng nằm trên nhuyễn塌, người nào cũng không muốn gặp: “Không gặp, tìm lý do cho qua đi.”

Hương Lê sắp đồng ý, Thạch Lưu đã vào: “Chủ từ, Tà di nương cũng tới, cũng muốn gặp chủ từ.”

Dư Lộ lập tức ngồi dậy. Từ từ, thật ra trong truyện không phải do nguyên chủ chủ động, mà là hai vị này đầu nhập trước? Cảnh của vai phụ luôn ít, cô không nghĩ ra, nhưng mà, cô nhất quyết không thể “kéo bè kết cánh” được: “Đều không gặp, nói ta ngủ rồi.”

Đào di nương cùng Tà di nương bị chặn ngoài cửa, Tà di nương nhìn Đào di nương với ánh mắt bất thiện.

Đào di nương cũng có chút không vui, thấy Tà di nương nhìn mình kiểu đó, liền dậm Tà di nương mấy câu: “Vốn định mượn danh tiếng của Tà tỷ tỷ đến ăn điểm tâm, không nghĩ Tà tỷ tỷ cũng bị từ chối nha.”

Tà di nương đang muốn phát hỏa, Bạch Lộ kéo ống tay áo của nàng ta.

Hai mắt nàng vừa chuyển, nói: “Không nghĩ Đào tỷ tỷ đáng thương như vậy, muốn ăn điểm tâm cũng không được. Bạch Lộ, lát về phòng lấy bánh đường trắng* đưa hết cho Đào tỷ tỷ, dù sao ta cũng không thích ăn.”

*Bánh đường trắng: tên bánh bò ở Trung Quốc.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Hai vị di nương vui vẻ mà đến, mắt húng mà về, về rồi nghĩ thế nào thì Dư Lộ không biết. Cô yên lặng suy nghĩ nửa ngày, cảm thấy hôm qua việc mình giải thích vì không muốn đắc tội Tà di nương hình như không đúng cho lắm.

Tại sao hôm nay hai vị di nương phải tới? Lý do rất đơn giản, hôm qua cô với Tà di nương rất hòa thuận. Trong mắt các nàng, cô được sủng ái nhất, thân là hai di nương không được sủng ái, cho dù là muốn nịnh bợ cô, hay muốn mượn sức cô để tiếp cận Tiêu Duệ, cũng cần lấy lòng cô trước. Thái độ hiền hòa của cô giống như đưa ra cảnh ô liu vậy, Tà di nương nhận thì không nói, đồng thời cũng kéo tới Đào di nương nữa.

Hôm nay hai vị di nương tới cũng là vì vậy. Nếu cô gặp họ, giống như tiếp nhận họ rồi, cho dù cô không nói cái gì, sau này hai vị di nương vẫn sẽ nghe cô, sai đâu đánh đó.

Đây không phải do cô tự ki, thật sự là Tiêu Duệ ‘sủng ái’ cô rất rõ ràng.

Cho nên cái việc lấy lòng này, cô không từ chối, nhưng cũng không chấp nhận, hình như sẽ đắc tội người khác?

Một bên là Vương phi và nữ chính là nha hoàn bên cạnh Vương phi, chân ái tương lai của nam chính; bên khác là hai vị di nương không được sủng ái. Cái nào nặng cái nào nhẹ, quá rõ rồi.

Cho nên, nhất định không thể đồng ý được.

Nghĩ rõ ràng xong, Dư Lộ đặt chuyện này sang một bên.

Vì sáng nay cô dậy muộn, lại ngồi suy nghĩ như vậy nửa nên đã đến bữa trưa. Trưa nào Tiêu Duệ cũng không trở lại, Dư Lộ không có gì để bán khoán, hồ không tại núi, hầu từ xưng vương, cô gọi Hương Lê vào để chọn món.

“Chủ từ muốn ăn gì trưa nay?” Hương Lê cẩn thận nói với Dư Lộ.

Dư Lộ làm như không nhìn ra, nói: “Trưa nay nấu cơm, cá luộc*, thêm thịt viên, đậu xào**, với cả canh nấm*** nữa.”

*Cá luộc:

**Đậu xào:

***Canh nấm

Phải nói là từ khi xuyên đến đây, chỗ tốt có hai cái, một là xuyên đến Vương phủ, làm tiểu thiếp được sủng ái, muốn ăn cái gì cũng được mà không phải trả tiền, Tiêu Duệ không phản đối, hạ nhân cũng không dám nói gì; hai là có được một thân thể tốt, món gì hỏi trước chưa ăn hay thích ăn, ở đây đều có thể ăn cho thỏa thích được.

Nếu không phải do kết cục trong truyện khá thảm thì Dư Lộ đã định chết già ở Tầm Phương viện này rồi. Dĩ nhiên cũng chỉ nghĩ mà thôi, so với ăn, cô càng muốn đi ra thế giới bên ngoài hơn. Nếu có một soái ca anh tuấn tiêu sái, thể xác và tinh thần đều sạch sẽ, chỉ thích mỗi cô đi cùng thì càng tốt.

Hương Lê không nói gì, lĩnh mệnh đi xuống.

Buổi trưa Dư Lộ đã không chế được cái bụng, chỉ ăn vừa đủ không quá no. Ăn xong vô phòng ngồi một lát, rồi lại ăn hoa quả. Trong phòng có đặt tòa đá, bên cạnh có hoa quả, lúc ăn vô rất thoải mái ngon miệng.

Tiêu thực xong, ăn hoa quả, sau đó là ngủ trưa.

Chắc, cuộc sống như heo này thật là tốt đẹp!

Bây giờ Tiêu Duệ đang làm việc ở Hộ bộ, nhưng mà vì hắn vừa xuất cung xây phủ, ngoại trừ việc năm ngoái làm được chuyện có ích nên được phong là Thành Vương, cũng không có việc gì cho hắn làm cả. Bây giờ nói là làm ở Hộ bộ, thật ra là đi theo Tam Hoàng tử Tiêu Du để học tập mà thôi.

Theo Tiêu Du, trừ hắn ra còn có Cửu Hoàng tử Tiêu Dật, là em ruột của Tiêu Duệ.

Hai huynh đệ theo Tiêu Du tra xét sổ sách một hồi, đợi Tiêu Du mang sổ sách tiến cung gặp Hoàng Thượng, hai người mới có thể thả lỏng nghỉ ngơi.

“Lão Tam đúng là không phải người mà! Trời nóng thế này mà hắn như không thấy vậy. Nóng chết lão tử!” Tiêu Dật vừa nói, vừa không hình tượng dựa vào ghế, tay thì dùng sức phe phẩy cái quạt.

Tiêu Duệ cũng đang cầm quạt, nghe xong liền thu quạt lại, đập vào đầu đệ đệ: “Nói cẩn thận!”

Tiêu Dật nghiêng người trốn tránh, tức giận trừng Tiêu Duệ một cái, rồi nhìn quanh một lượt, nói: “Thất ca, chỗ này chỉ có hai chúng ta, ngay cả con ruồi cũng không bay vô được, cẩn thận làm quý gì!”

Hai người đều do Huệ Phi sinh ra, nhưng Tiêu Du là do Chính cung Hoàng Hậu nương nương sở sinh, tuy ở trên có Thái tử, nhưng địa vị của Tiêu Du vẫn cao hơn so với huynh đệ bọn hắn. Tiêu Duệ không sợ Tiêu Du, cơ mà không thể không lo cái trương miệng toàn hồ ngôn của đệ đệ được.

“Tai vách mạch rừng!” Hắn nói: “Có lời gì thì lát có thể nói riêng. Ở Hộ bộ thì thành thật chút cho ta!”

Tiêu Dật bắt mồm hừ một tiếng, cuối cùng vẫn như ca ca mong muốn, thay đổi trọng tâm câu chuyện, hạ giọng hỏi Tiêu Duệ: “Thất ca, mỹ nhân lần trước đệ đưa huynh ấy, thế nào?”

Tiêu Duệ không nhớ ra được hắn hỏi người nào: “Cái gì?”

“Giã bộ cái gì. Ở trước mặt đệ còn giả vờ đứng đắn.” Lúc nói, trên mặt Tiêu Duệ lộ ra nụ cười ranh mãnh: “Đệ biết trước giờ vì sao huynh không thích nữ sắc, còn không phải do cung nữ mẫu phi cho đều nhạt nhẽo, ở trên giường như cá chết vậy. Cái người đệ đưa huynh không tệ đúng không? Nghe nói sau này huynh nhìn trúng một cung nữ, mẫu phi thương cho rồi? Nghe bảo đáng đáp cũng không tệ, so sánh hai cái, huynh thích người nào hơn?”

Tiêu Duệ không khỏi nghĩ đến Dư Lộ.

Lúc đó hắn vô ý gặp được nàng, sau đó tỏ ý với mẫu phi. Rốt cuộc là phải đến phủ làm thiếp, bình thường nàng ấy cũng không hay ra ngoài, tuy bộ mặt giống nhau, nhưng mẫu phi thương hắn, cuối cùng cũng đồng ý.

Nhưng hắn nuôi nàng ấy trong phủ, lại không nở chạm nàng, cũng là không dám chạm.

Ngoại trừ hôm qua bị mê tâm hồn, trước giờ nhiều nhất cũng chỉ là sờ tay, mấy chuyện khác, hoàn toàn không có.

“Thất ca, không phải là huynh đang nhớ lại dư vị rồi so sánh đấy chứ? Ha ha ha ha ha –” Tiêu Dật cười đến chảy cả nước mắt: “Đệ nói nè, từ khi nào mà ngài trở nên thành thật vậy. Đệ đệ chỉ là thuận miệng hỏi mà thôi, không có ý muốn biết rõ đâu.”

Tiêu Duệ tỉnh táo lại, lạnh lùng nhìn Tiêu Dật: “Ta thấy phủ của đệ phải xây nhanh hơn thôi. Phủ ta xong rồi mà phủ đệ vẫn chưa xong. Xem ra ta phải bẩm báo phụ hoàng đi đốc thúc mới được.”

Nụ cười trên mặt Tiêu Dật cứng lại, cúi đầu một lát rồi mới ừ ừ nói: “Được rồi được rồi, đệ không nói, không nói nữa là được chứ gì. Mong ngài giờ cao đánh khẽ, ngàn vạn lần đừng đi thúc giục, đợi sang năm, không, năm sau nữa xong mới tốt!”

Thời gian này có Lục Thất Bát Cửu bốn vị Hoàng tử xây phủ. Ba người trước đều đã xong, vào ở hết rồi, cũng chỉ còn Cửu Hoàng tử hôm nay báo thể này, mai lại báo thể kia mới làm chậm trễ như vậy.

Đến cùng vẫn là tuổi nhỏ, bởi vì không muốn cưới vợ nên mới kéo dài thời gian như vậy. Phụ hoàng là Thừa Nguyên Đế không quản hắn, đương nhiên mấy ca ca khác cũng không đi làm ác nhân làm gì. Chỉ là lúc này Tiêu Duệ thấy hắn muốn ăn đòn mới dọa dọa như vậy thôi.

Thấy Tiêu Dật sợ không dám nói nữa, Tiêu Duệ cũng im lặng.

Hai người chờ tầm một canh giờ Tiêu Du mới trở về, nói không còn chuyện. Hai người vừa mới ra khỏi Hộ bộ, tạt xầu của Tiêu Dật lại tái phát. Hắn lại gần ca ca, không đứng đắn nói: “Thất ca, đệ hỏi phủ cùng huynh nhé?”

Tiêu Duệ liếc hắn: “Làm gì?”

Tiêu Dật cười nói: “Nhìn tiểu tử từ nha.”

Tiêu Duệ biết hắn đang nói đến Dư Lộ, dù sao Tạ thị mà hắn đưa tới cũng chỉ là đồ chơi thôi, còn chưa đủ để hắn kêu tiểu tử. Mà Dư Lộ là do bản thân đích thân cầu mẫu phi, Tiêu Dật hiếu kỳ cũng là bình thường.

Nhưng mà, tướng mạo Dư Lộ, người khác thấy thì không sao, nếu là huynh đệ bọn họ lại không được, nhất là Tiêu Dật. Tuy lúc ấy hắn còn nhỏ, nhưng trí nhớ tiểu tử này đặc biệt tốt, không chừng gặp xong rồi hắn lại nổi lên lòng nghi ngờ.

Tiêu Duệ thân nhiên nói: “Chắc chuyện phủ đệ của đệ, ta không nên tìm phụ hoàng mà phải trực tiếp đến Ninh Hựu phủ, tìm đại tiểu thư Hạ gia mới đúng.”

Trưởng nữ Ninh Hựu phủ Hạ Mộng Oánh, là đích tôn mà cô duy nhất, cũng là Vương phi tương lai của Cửu Hoàng tử Tiêu Dật. Hai người này không phải gần đây mới được tứ hôn mà là lúc bọn họ còn nhỏ, Thừa Nguyên Đế vì trấn an Hạ đại Tướng quân chết trận, cố ý chỉ hôn cho Tiêu Dật, cũng là trấn an Hạ gia, trợ cấp cho Hạ đại Tướng quân.

Hạ tiểu thư này từ nhỏ thể yếu, càng lớn thì càng như nhược liễu phù phong* vậy, đi đường cũng phải gọi người đỡ. Cũng không phải do Tiêu Duệ không thích bệnh mỹ nhân, nếu nàng ấy chỉ bệnh thôi thì cũng không sao, đằng này nàng ấy còn thích thuyết giáo. Tiêu Dật trong sáng ngoài tối gặp được rất nhiều lần. Nàng ấy không nói với nha hoàn bà vú thì nói với huynh đệ tỷ muội, thậm chí khi gặp Tiêu Dật, nàng ấy cũng không sợ trời không sợ đất mà thuyết giáo.

*Nhược liễu phù phong – 弱柳扶风: xuất từ “Hong Lâu Mộng”, ý như cành liễu đung đưa trong gió khiến lòng người thương tiếc.

Tiêu Dật là tiểu nhi tử của Huệ Phi, trong cung lại được Thừa Nguyên Đế thương yêu, ngay cả Hoàng đế tôn quý nhất quốc gia này cũng chưa từng nói gì hần thì làm sao mà nguyên ý bị Hạ đại tiểu thư thuyết giáo cho được. Phiên chết hần, lúc nào thấy nàng ta liền tránh, hận cả đời không cưới Chính phi mới tốt.

Thấy Tiêu Duệ như vậy, Tiêu Dật đành phải dừng lại, hậm hực lên xe ngựa, trong lòng vẫn suy nghĩ, lúc nào phải tìm cơ hội đi nhìn một cái, có thể khiến Thất ca kim ốc tàng kiều là người như thế nào mới được.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19

Sau khi ngủ trưa dậy, Dư Lộ bắt đầu cảm thấy nhàm chán.

Không có TV, không có điện thoại, không có truyện đọc, ngay cả chị dâu thích nói chuyện trời đất cùng mình cũng không có, nhân sinh đúng là tịch mịch như tuyết vậy.

Thạch Lưu không dám lại gần Dư Lộ. Hương Lê một bên thêu thùa một bên nhìn Dư Lộ, thấy vẻ mặt sinh không thể lý của cô, đánh bạo hỏi: “Chú từ làm sao vậy? Hay là có chuyện gì?”

Dư Lộ muốn mắng người Hương Lê đừng coi cô là chủ, cũng không muốn khiến chủ tớ phân biệt rõ ràng, thấy nàng ấy hỏi cũng nói thẳng: “Không sao. Chỉ là thấy không có sức gì cả.” Đề phòng ngừa các nàng nghe không hiểu, lúc bình thường, Dư Lộ cũng không dùng nhiều từ ngữ hiện đại lắm.

Hương Lê đề nghị: “Tháng mười là sinh nhật của Vương gia, hay chú từ làm cho Vương gia mấy cái xiêm y đi?”

Dư Lộ lắc đầu: “Còn sớm, không vội.” Cô không biết thêu thùa, hơn nữa cô cũng không muốn biểu hiện quá mức.

Hương Lê nhân tiện nói: “Nếu không thì, nô tỳ đi mời Tạ di nương và Đào di nương qua đây chuyện trò với ngài? Lúc trước các nàng muốn gặp nhưng bị ngài từ chối, giờ không gặp cũng không tốt.”

Hương Lê này đúng là thích nhọc lòng, cũng may bây giờ biết trung cầu ý của cô.

Dư Lộ không khách khí cự tuyệt: “Không muốn cùng các nàng có qua lại.”

Hương Lê buồn bực, hỏi: “Vì sao?”

Đều là thiếp thất của Vương gia, muốn không qua lại cũng quá khó khăn. Giờ Vương phi còn chưa vào cửa thì vẫn tốt, chỉ cần qua lại với hai người đó, chờ sau này có Vương phi trắc phi thì lập tức biến thành bốn người, về sau còn không biết bao nhiêu người nữa đâu.

Dư Lộ biết ý đồ của hai vị di nương. Thật ra... tuy cô chỉ là một thiếu nữ mười sáu tuổi, nhưng nhiều chuyện cần biết thì vẫn biết. Không nói cái khác, chỉ cần dạy cho hai nàng cách tạo áo ngực, chờ Tiêu Duệ đến phòng các nàng còn không bị mề hoặc sao.

Chỉ là, cô không muốn có nhược điểm là thích kết giao, cũng không chắc tin tức Hương Lê lên truyền sẽ không bị tiết lộ, nên chỉ có thể làm ít chuyện thôi.

Về phần tại sao không cùng hai người qua lại, Dư Lộ nói: “Các nàng tâm hoài bất quỷ. Nếu ta kết giao với các nàng, về sau Vương phi trắc phi vào cửa, chỉ sợ người thứ nhất bị gây sự sẽ là ta.”

Nghe xong lời này Hương Lê cũng hiểu, lại cân nhắc một lát, không thể không thừa nhận Dư Lộ biết nghĩ xa.

Tiểu thiếp luôn là không bằng chính thê. Dù Dư chủ tử có được sủng ái hơn nữa cũng không nên đối đầu với Vương phi. Nếu không... lúc Vương gia không có ở đây, chỉ cần Vương phi mở miệng thì cũng có người đến Tầm Phong viện gây sự. Nếu không liên minh với hai người kia, vậy thì càng không thể thả họ vào, khi Vương gia đến bị họ quấy rối thì biết làm sao đây.

“Chú từ tính đúng lắm.” Hương Lê đồng ý nói, thấy Dư Lộ tâm tình không tệ, nhớ tới chuyện của Thạch Lưu, thận trọng hỏi: “Chú từ, ngài, có phải có gì bất mãn với Thạch Lưu không?”

“Không có.” Dư Lộ phủ nhận: “Sao lại hỏi vậy?”

Nếu có bất mãn thì cũng chỉ có chuyện sáng nay, nhưng đâu phải chỉ có mỗi Thạch Lưu thôi đâu.

Hương Lê cũng không biết nói sao, hơn nữa nàng cũng sợ, sợ vạn nhất Dư Lộ không nghĩ đến chuyện đó, giờ nàng nhắc tới, khiến không cách nào coi bỏ hiểu lầm cho Thạch Lưu.

Dư Lộ nhủ mảy, hoài nghi có phải sáng mình ngang ngược quá không, dọa nha đầu kia sợ, nên nhìn về phía nàng ấy, tận lực dịu dàng nói: “Sao thế? Nói đi, làm như ta sẽ ăn người vậy.”

Hương Lê cố gắng khiến mình nhìn tự nhiên hơn, nói: “Cũng không có gì, chỉ là mấy ngày nay không thấy ngài gọi Thạch Lư hầu hạ lúc tắm. Trong lòng nàng ấy lo lắng, nên nói với ta mấy câu.”

Ngại quá, tắm rửa là chuyện riêng tư như vậy, sao có thể khiến ngoại nhân nhìn được, với cả dáng người này bốc lửa như vậy, cô càng ngượng ngùng hơn. Mặt Dư Lộ hơi hồng, suy nghĩ lát rồi nói: “Không sao đâu, do trước mới tới nên không quen. Giờ hết rồi, một mình vẫn là tự tại hơn.”

Bây giờ Hương Lê mới thật sự yên tâm. Dư chủ tử xuất thân không tốt, trong cung cũng là cung nữ cấp thấp, tự làm mọi việc một mình cũng có thể hiểu được. Xem ra nàng lo lắng quá rồi.

Vừa lúc Anh Đào đi tới, nhỏ giọng nói: “Chủ tử, Tà di nương lại tới nữa, lúc này nói là có chuyện muốn nói với ngài.”

Còn chưa dứt sao?

Tuy cô đang buồn chán, nhưng mà cô tình nguyện nằm chết còn hơn là giao lưu với Tà di nương.

Dư Lộ kêu Hương Lê ra ngoài: “Có việc thì nghe xem, không thì đuổi đi.”

Tà di nương thấy Hương Lê đi ra, biết Dư Lộ không muốn gặp mình, cố ý kêu đại nha hoàn đến nói. Nàng nhũ mảy liếc Bạch Lộ, trong lòng không cao hứng, nàng kêu thôi đi, nhưng Bạch Lộ cứ nói đi riêng, không phải vẫn bị chặn ở cửa thôi!

“Chủ tử chúng ta vẫn chưa ngủ trưa dậy, Tà chủ tử nếu có chuyện gì, có thể nói trước với nô tỳ, lát nữa nô tỳ truyền lời lại cho chủ tử.” Năng lực ngoại giao của Hương Lê vẫn rất tốt.

Tà di nương không vui, cũng không muốn mở miệng nói chuyện, liếc Bạch Lộ.

Bạch Lộ đưa cái hộp trong tay cho Hương Lê, nói: “Đây là nước ô mai do di nương chúng ta tự làm, đã ướp lạnh rồi. Nghe nói Dư chủ tử đang giảm cân nên chủ tử mang qua cho nàng nếm thử, nếu được thì để nô tỳ lấy thêm.”

Hương Lê tiện tay nhận, cảm ơn Tà di nương: “Khiến Tà chủ tử nhọc lòng, nô tỳ thay chủ tử cảm ơn ngài. Nàng ấy đang cần thứ này đây.”

Tà di nương cười cười có lệ, quay người bước đi thẳng.

Bạch Lộ cười làm lành nói vài câu, vội vã đuổi theo.

Hương Lê mang nước ô mai vào, cười nói chuyện này với Dư Lộ: “Không có chuyện gì, Tà chủ tử mang nước ô mai qua đây, chẳng qua là mượn cớ, muốn lời kéo tình cảm với ngài mà thôi.”

Nước ô mai nha, trời nóng như vậy, chua chua ngọt ngọt, lạnh lạnh sáng khoái. Thấy Hương Lê đặt hộp lên bàn, Dư Lộ đi tới mở ra, đây không phải là hộp đựng phở thông hay hộp mấy tầng, mà là cái hộp sâu bụng, bên trong đặt cái hộp sứ trắng, từ ngoài nhìn đúng là nước ô mai, vẫn còn đang tỏa khí lạnh.

Dư Lộ thấy thơm, hỏi Hương Lê: “Cái này, ta có thể uống không?”

“Có thể chứ.” Hương Lê nói, lấy cái chén trắng tới: “Để ta lấy cho chủ tử.”

Dư Lộ cầm chén, thật lâu không dám uống vào, nếu có hạ độc, hay thuốc vô sinh gì đó, có thể trực tiếp uống sao?

Đang do dự, Tiêu Duệ sai bước tiến vào.

“Uống gì vậy?” Hắn vừa đứng cạnh tòa đá, vừa lấy tay quạt hỏi Dư Lộ.

Dư Lộ cầm chén sứ, nói: “Nước ô mai Tà di nương mới đưa. Người uống không?”

Tà di nương đưa tới? Sao trùng hợp vậy, hôm nay Cửu đệ nhắc tới nàng ta, giờ ở Tầm Phương viện cũng thấy nhắc.

Tiêu Duệ đi tới, nhận lấy chén nước.

Dư Lộ cẩn thận nhìn chằm chằm hắn, muốn uống thật nha, vạn nhất có độc, vạn nhất có cái gì không thể uống... Tiêu Duệ xảy ra chuyện ở chỗ cô, cho dù do Tà di nương đưa tới, nhưng cô cũng không thoát được đi?

Cô nhìn Hương Lê, thấy Hương Lê đã cúi đầu, không có ý muốn khuyên can.

Dư Lộ quay đầu lại, Tiêu Duệ đã uống hết rồi. Hắn mới từ ngoài vào, cả người đều nóng khó chịu, giờ có chén nước ô mai vô bụng, toàn thân từ trong ra ngoài đều thoải mái.

“Nhìn cái gì?” Thấy Dư Lộ nhìn, hắn đặt cái chén lên bàn, tỏ ý cho Hương Lê rót thêm, rồi nắm lấy tay Dư Lộ.

Tay hai người đều mới bụng chén, đều mát mẻ, cảm như vậy cũng không thấy nóng. Ngược lại thấy tay Dư Lộ non mịn, hắn vuốt nhẹ hai cái, có chút không nở thả.

Dư Lộ còn chưa hồi phục tinh thần, vô ý thức lắc đầu phủ nhận: “Không nhìn gì hết.”

Tiêu Duệ dừng tay lại, cúi đầu nhìn cô. Rốt cuộc Dư Lộ hậu tri hậu giác* nhận ra, lấy tay bịt miệng, nguy rồi, quên mất hắn không cho phép nói chuyện.

*Hậu tri hậu giác – 后知后觉: kiểu phản ứng chậm trước một sự việc nào đó, khi việc đó đã qua rồi mới hiểu rõ.

Nói nàng không sợ, nhưng bộ dạng là hoang mang lo sợ, hai mắt tròn tròn, tay che miệng, vì dùng sức lớn nên bóp đến nổi mặt biến hình. Nhưng nói nàng sợ, không phải

lúc này hẳn là cần quỳ xuống cầu xin tha thứ sao?

Tiêu Duệ bình tĩnh nhìn Dư Lộ, Hương Lê đưa đến chén thứ hai. Hắn tạm thời buông tha cô, lấy qua uống.

Uống xong nước ô mai, hắn lại nhớ đến người làm nước, phân phó Hương Lê: “Người ra ngoài nói với Thôi Tiến Trung mở kho phòng, lấy cái vòng bạch ngọc thưởng cho Tà di nương.”

“Vâng.” Hương Lê vội vàng đáp ứng.

Vòng bạch ngọc, Tà di nương làm một chén nước liền được vòng bạch ngọc. Dư Lộ cũng muốn làm gì đó cho Tiêu Duệ giải trí, để hắn thưởng cho ít đồ.

Ở cổ đại nữ nhân ít khi xuất đầu lộ diện. Sau này khi cô rời khỏi Vương phủ cũng nên có ít bạc bằng thân. Nhưng là, sợ cô làm xong, cái người tự luyện như Tiêu Duệ lại hiểu lầm.

Dư Lộ rơi vào trạng thái tiến thoái lưỡng nan, thả tay xuống, mặt có vài phần tiếc nuối.

Tiêu Duệ nhìn thấy, gọi lại Hương Lê: “Từ đã, còn có hộp trân châu tím lần trước phía Nam tiến cống, kêu hắn đưa người, cho chủ tử các người chơi.”

Một hộp trân châu tím!

Hương Lê thấy Dư Lộ thật lâu cũng không cảm ơn, đành phải quỳ xuống, kích động nói: “Tạ Vương gia ban thưởng!”

Tiêu Duệ khoát khoát tay, kéo Dư Lộ phản ứng kịp đang chuẩn bị cúi người vào trong phòng.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10

Thôi Tiến Trung đi ra từ kho phòng, đưa một cái hộp gỗ khắc hoa mẫu đơn cho Hương Lê: “Cầm đi. Thứ này là đồ tốt đấy!” Một hộp trân châu tốt, người bình thường có tiền cũng không mua được. Vương gia nói thưởng là thưởng toàn bộ cho Dư chủ tử, xem ra, về sau cần nịnh bợ Dư chủ tử thêm mới được.

Hương Lê dè dặt cầm lấy, nói: “Vâng, cảm ơn Thôi gia gia.” Rồi lấy từ tay áo cái hà bao kín đáo đưa cho Thôi Tiến Trung: “Thôi gia gia, đây là tiền mua rượu chủ tử chúng ta cho ngài.”

Thôi Tiến Trung nheo mắt lại cười, gật đầu thỏa mãn với Hương Lê, Dư chủ tử có nha hoàn tốt, lại có dung mạo xuất sắc như vậy, nếu không được sủng ái thì quả là bất công mà.

Chờ Hương Lê tiến vào Tầm Phụng viện rồi, Thôi Tiến Trung liền căng mặt đi đến chỗ Tà di nương.

Đối với việc đột nhiên được ban thưởng, Tà di nương có chút không hiểu sao, tuy tự tay nhận lấy, nhưng khuôn mặt vẫn mờ mờ: “Thôi công công, chuyện này, sao đột nhiên Vương gia lại thưởng đồ cho ta vậy?” Chắc phải tầm mười ngày nàng không gặp Vương gia rồi, đang yên đang lành, tự dưng lại ban thưởng?

Thôi Tiến Trung thủ khẩu như bình, cười nói: “Tạ chủ tử ngài đừng làm nô tài khó xử. Sao nô tài biết tâm tư của Vương gia được chứ.”

Bạch Lộ tiến lên, nhét một cái hà bao vào tay Thôi Tiến Trung.

Thôi Tiến Trung không lấy, đẩy trở về: “Nô tài thật sự không biết. Nếu Tạ chủ tử không còn chuyện gì, nô tài xin cáo lui vậy.”

Tà di nương sững sờ gật đầu.

Bạch Lộ vừa không chú ý một cái, Thôi Tiến Trung đã đi rồi. Nàng không khỏi nhụt chí, nhìn Tà di nương lúc thì vui mừng lúc lại ngơ ngác, nàng thờ dãi, nói: “Chủ tử, ngài nghỉ ngơi, nô tỳ đi tìm hiểu xem sao.”

“Ừ.” Tà di nương gật đầu.

Bạch Lộ đi ra tìm hiểu, bên Đào di nương cũng đã nghe thấy việc Thôi Tiến Trung qua chỗ Tà di nương, kêu Hồng Châu đi tìm hiểu, trong chốc lát Hồng Châu trở về.

“Thôi công công đi đưa thưởng theo lời Vương gia. Nghe nói là một đôi vòng bạch ngọc thượng hạng. Sân bên kia từ trên xuống dưới đều đang vui vẻ, đặc ý đâu.” Hồng Châu có chút không cam lòng.

Đào di nương trầm ngâm nói: “Sau giờ Ngọ Tà di nương có qua Tầm Phụng viện một lát, người nói có phải là nàng ta mang nước ô mai qua đó tặng?”

Hồng Châu nghĩ nghĩ, đúng là có chuyện này, liền gật đầu. Sau đó kinh ngạc hỏi: “Chủ tử, không phải do Tà di nương tặng nước ô mai cho Dư di nương nên được thưởng đấy chứ?”

Đào di nương gật đầu.

Còn gì nữa chứ. Đã lâu rồi Tà di nương chưa gặp Vương gia, làm sao Vương gia tự dưng lại ban thưởng? Đúng là không nghĩ đến, Vương gia coi trọng Dư di nương đến thế, không phải sau này Thành Vương phủ sẽ có thêm một trắc phi chứ?

Nếu là thật, vậy thì không thể không nịnh bợ.

Nhưng nếu không phải, phải đi nịnh bợ họ thì thật sự là ghen ghét.

“Hong Châu, người đi truyền tin này cho Tà di nương.” Đào di nương phân phó nói.

Hong Châu chớp chớp mắt, khuôn mặt dần theo ý cười: “Vâng, chủ tử yên tâm, nô tì đi qua ngay đây.”

Đội Bạch Lộ đi tìm hiểu tin tức về, Tà di nương đã đem đồ đặc trong phòng đập hết, trong đôi mắt đầy nét buồn bực và giận dữ, đỏ hết lên.

Bạch Lộ sợ hãi kêu: “Chủ tử, ngài sao vậy?”

Nàng vội quét mắt khắp phòng, thấy Tà di nương không mất lí trí, đồ Vương gia ban thưởng vẫn còn, lúc này mới yên tâm.

Tà di nương ngồi trên giường, bụm mặt nức nở khóc, nhỏ giọng nói: “Tìm ra chưa? Biết vì sao Vương gia thưởng cho ta không? Chính vì nước ô mai lúc này đưa cho Dư di tiện nhân, nên mới thưởng cho ta. Đây là ý gì vậy?! Mọi người đều là di nương, dựa vào cái gì mà phân ra ba bảy loại, ta là di nương mà phải đi phục dịch ả ta cũng là di nương?! Có bản lĩnh thì ả lên làm Vương phi làm trắc phi đi. Lúc đó ta cam đoan không nói hai lời đi hầu hạ ả!”

Thanh âm Tà di nương rất nhỏ, nhưng cũng khiến Bạch Lộ sợ trắng cả mặt, chạy đi đóng cửa sổ với cửa chính thật chặt, rồi đi đến cạnh giường với về mặt vừa bất đắc dĩ vừa đau lòng.

“Chủ tử, có gì đâu mà phải tức giận. Đây là Vương gia chú ý đến ngài, ngài phải vui vẻ mới đúng chứ.”

Tà di nương ngẩng đầu trừng Bạch Lộ.

Bạch Lộ đành phải thở dài, tiếp tục dịu giọng khuyên nhủ: “Có câu nói của người xưa rất hay, là phong thủy luân chuyển*. Luận tướng mạo, ngài không kém gì Dư di nương, chỉ là bây giờ Vương gia chưa nhìn thấy, nên mới bị Dư di nương câu đi tâm hồn. Sau này Vương gia chú ý ngài nhiều hơn, tự nhiên sẽ phát hiện điểm tốt của ngài. Đến lúc Vương gia sủng ái ngài, có khi Dư di nương là người cần mang nước qua cho chúng ta rồi.”

*Phong thủy luân chuyển – 风水轮流转: ý muốn nói không có chuyện gì là mãi mãi cả, sẽ có lúc nó phải thay đổi.

Mặc dù mọi người đều là di nương, nhưng nếu không có sự sủng ái của nam nhân, thì cũng có sự khác nhau cả thôi. Chủ tử có thể vào Thành Vương phủ, sao vẫn ngây thơ như vậy, cả chuyện này cũng không nghĩ ra.

Nếu không phải đã đi theo Tà di nương nhiều năm, Bạch Lộ cần cân nhắc chút xem mình nên chuyển sang đâu rồi. Nhưng nàng vào phủ cùng với Tà di nương, chủ tử chính là Tà di nương, qua chỗ của người khác, người đó cũng không thích nàng.

“Chủ tử đừng nóng giận.” Bạch Lộ tiếp tục khuyên nhủ: “Chúng ta cứ cố gắng nỗ lực, tất nhiên sẽ có ngày được sủng ái. Đến lúc đó nô tì cam đoan, nhất định sẽ giúp ngài xả khí ngày hôm nay ra.”

Đến ngày đó, nàng nhất định sẽ thu thập Đào di nương đầu tiên. Nhìn nữ nhân này bất hiển sơn bất lộ thủy*, không ngờ cũng xấu xa như vậy!

*Bất hiển sơn bất lộ thủy – 不显山不显水: ý muốn nói Đào di nương ngày thường thì thế này, không ngờ thật ra lại ngược lại.

Dư Lộ còn không biết, bởi vì Tiêu Duệ ban thưởng, cô đã bị mắng thành tiện nhân.

Lúc này cô đang đứng trước mặt Tiêu Duệ, đối mặt với nam nhân cao quá đầu cô đang giương cao hai tay, giúp hấn đổi-y-phục!

Kiểu người như Dư Lộ, có thể nói là áo đưa tận tay com bung tận miệng, còn vì sinh ra đã có bệnh tim, đừng nói hầu hạ người khác, tự hầu hạ bản thân cô còn chưa làm. Nhưng bây giờ, lại phải hầu hạ người khác, nên tâm trạng của cô có thể hiểu được.

Tiêu Duệ cảm thấy bàn tay trên người mình như đang châm lửa vậy. Từ ngực đến bụng dưới, từ hông đến sau lưng, đi tới chỗ nào châm chỗ đấy. Giữa ban ngày, hấn nóng đến người đầy mồ hôi, gờ chỉ muốn đi tắm rửa cho sáng khoái, cũng không muốn làm chuyện gì đó lúc ban ngày.

Dư Lộ vừa phi nhỏ y phục cổ đại khó cởi khó mặc, vừa nhận mệnh làm việc của nha hoàn. Lúc cởi áo trong của Tiêu Duệ, phải nhón chân lên để cởi cúc ở cổ, đứng không vững, ngã lên người hấn.

Tiêu Duệ vươn tay vững vàng ôm lấy cô.

Thân thể nhỏ nhắn xinh xắn dán chặt vào người hấn, tay hấn ở trên eo cô, cảm thấy hương thơm như có như không ở đầu mũi. Hấn kim lòng không đậu hít sâu một hơi, kéo cô chặt hơn một ít.

Dư Lộ nằm ở ngực hấn, chỉ biết ngây người, ngây người, tiếp tục ngây người. Sau đó...Không đúng! Mẹ nó! Tên cầm thú này! Giúp hấn cởi y phục, hấn lại có phản ứng?!

Dư Lộ bỗng nhiên đưa hai tay ra, dùng sức đẩy ngực Tiêu Duệ, liên tiếp lui về sau.

“Người, người, người...” Cô hoảng sợ nhìn Dư Lộ, nghĩ, có phải lúc Hương Lê và Thạch Lưu thay áo cho hấn thì hấn cũng thế này không vậy?!

Thực sự là...một lời khó tả! Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, cô cũng không tin, trên đời này thực sự có nam ngựa đực!

Đầu tiên Tiêu Duệ cảm thấy xấu hổ, sau nhìn bộ dáng hấn không thể cách hấn vận dầm của Dư Lộ, lại thấy giận không kim nén được, từ ngọn lửa nhỏ lập tức mở rộng đến hỏa diễm đầy trời.

Hắn bước lên bắt lấy tay Dư Lộ, kéo người đến trước mặt. Một tay vươn ra cố định eo cô, một tay bóp lấy cằm cô, thanh âm trầm thấp nhưng đầy tức giận: “Chạy cái gì? Sao thế? Người đang ghét bỏ gia?”

Dư Lộ quả thực bị sự ngu xuẩn của mình làm cho khóc.

Biết rõ đây là xã hội phong kiến, biết rõ ở đây nam quyền tối cao, biết rõ nữ pháo hôi này là bị Tiêu Duệ giết chết, vậy mà vì sao cô ở trước mặt Tiêu Duệ vẫn nhiều chuyện như vậy!

Cô không thể già làm mất mùi tâm mùi, coi như nhìn không thấy sao?

Lại cứ muốn...

Cô chỉ có thể lắc đầu, che giấu chán ghét ở đáy mắt, tận lực lắc đầu vô tội.

“Nói!” Tiêu Duệ thấp giọng rống.

Nếu không phải nàng không an phận cứ nhích tới nhích lui trêu chọc hắn thì làm sao hắn có phản ứng được?

Mỗi ngày đều là nha hoàn thay y phục cho hắn. Mười bảy năm, đây vẫn là lần đầu tiên hắn bị như vậy. Chẳng lẽ là lỗi của hắn?

Hắn cũng xấu hổ lắm được không vậy?

Dư Lộ không dám nhìn mặt Tiêu Duệ, nhắm mắt lại, đánh bạo nói: “Không có! Đây là phản ứng tự nhiên của nam nhân. Ta hiểu!”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Dễ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11

Dư Lộ từ từ nhắm hai mắt lại, vì vậy cũng không thấy vẻ mặt cứng đờ của Tiêu Duệ, chờ một lúc lâu mới nghe thấy tiếng của hắn: “Người, hiểu, được?”

Dư Lộ: “...” Nước mắt của cô sắp rơi thành dòng sông rồi.

Dư Lộ im lặng, dưới tình thế cấp bách như vậy cũng không biết phải giải thích thế nào. Chẳng lẽ cô nói, mặc dù tuổi nhỏ, mặc dù trong người có bệnh, mặc dù trong nhà luôn được cưng chiều, nhưng cô vẫn nhìn AV đọc truyện H?

Cho dù cô có nói, Tiêu Duệ cũng không biết được.

Hơn nữa, ở cái cổ đại chết tiệt này có thứ đó chắc?

Tiêu Duệ buông lỏng tay ra, định nhân tiện thêm chút lực, nhưng vừa mới dòi, phát hiện mấy vết đỏ trên cái cằm trắng nõn, nhìn mà giật mình.

Hắn lập tức thả ra.

Sau đó lại nâng cằm cô lên, dùng ngón tay vuốt nhẹ. Hắn lỗ mãng quá, da nàng non, sao chịu được lực như vậy.

Dư Lộ đợi nửa ngày không thấy gì, lặng lẽ mở mắt, vừa lúc đối diện với hai mắt Tiêu Duệ, sợ đến mức lại nhắm nghiền hai mắt.

“Vương gia, nô tỳ lấy trần châu về.” Bên ngoài chợt vang lên tiếng Hương Lê.

Dư Lộ thờ phào nhẹ nhõm, Tiêu Duệ càng tức giận, nhưng không đành lòng tiếp tục, toàn bộ tức giận ném hết cho người bên ngoài: “Cút đi!”

Bên ngoài yên tĩnh giống như chết. Hương Lê không dám phát ra tiếng gì, run lập cập đi xuống.

Mà trong phòng, Tiêu Duệ buông lỏng tay, lạnh lùng nói: “Còn chưa nói đâu, làm sao người biết?”

Thế này thì đành phải bịa ra rồi.

“Hồi còn trong cung, có lần ở hoa viên nghe thấy...” Dư Lộ nhớ đến, trong truyện Cửu Hoàng tử Tiêu Dật là một người phong lưu phóng đãng, vì vậy đổ hết cho hắn: “Nghe thấy Cửu Hoàng tử nói với một cung nữ, hắn, hắn nói như vậy.”

Tiêu Dật!

Tiêu Duệ nghiêng răng tức giận. Nữ nhân của hắn, nghe những việc như vậy từ miệng Tiêu Dật, giờ lại nói cho hắn nghe!

Nghĩ đến chuyện hôm nay Tiêu Dật nói muốn gặp Dư Lộ, Tiêu Duệ lập tức nổi cơn ghen, ôm chặt Dư Lộ, cúi đầu, môi như dán ở trên trán cô: “Hắn, có bao giờ nói như vậy với người?”

“Không có!” Chuyện này cũng không giả. “Ta nghe Cửu Hoàng tử nói với người khác, ta không nói chuyện với Cửu Hoàng tử!”

Như đinh đóng cột, tích cực phủ nhận, cái này không có viết trong truyện.

Mà nếu có thật, cô cũng không thể thừa nhận được!

Tiêu Duệ cảm thấy bất mãn với bộ dạng giấu đầu hở đuôi của cô, nhưng nghĩ cô cũng không dám lừa hắn, nên thả ra, đồng thời cũng không còn tâm tư gì nữa.

Hắn buông Dur Lộ ra, vừa đi vào tịnh phòng vừa nói: “Cầm bộ y phục sạch sẽ qua đây.”

Lúc này Dur Lộ cảm giác như tim sắp ngừng đập, thấy hắn rút cuộc vào tịnh phòng, tim mới hoạt động lại bình thường. Cô thật sự may mắn, bây giờ có trái tim tốt, không có chuyện gì. Nếu như ở kiếp trước, chắc đã phải vào bệnh viện cứu chữa.

Thấy Hương Lê bị dọa sợ, Dur Lộ kêu Thạch Lưu và Anh Đào tiến đến. Hai người hầu hạ Tiêu Duệ tắm xong, Anh Đào đi ra cầm xiêm y, Dur Lộ vội vàng đưa qua.

Tiêu Duệ mặc quần áo xong đi ra, lạnh lùng liếc Dur Lộ một cái, xoay người rời đi.

Lúc này Hương Lê mới dám đi vào, len lén túm Dur Lộ vào phòng trong, đưa hộp trân châu tím cho cô, rồi hỏi: “Chủ tử, vừa này là sao vậy? Vương gia, sao ngài chọc ngài ấy tức giận đến vậy?”

Vị này thật sự có bản lĩnh không người nào học được. Bình thường toàn làm Vương gia tức giận đến mức nhăn mặt rời khỏi, nhưng cũng không thất sủng. Đẹp thì cũng đẹp thật, nhưng Vương gia không chạm qua nàng ấy, đẹp thì cũng có ích gì.

Cho nên, rốt cuộc Vương gia thích chủ tử các nàng ở đâu nhỉ?

Hương Lê thật sự không nghĩ ra.

Dur Lộ nghĩ, nữ chính không xuất hiện, cô chỉ cần không phạm sai lầm quá lớn, Tiêu Duệ cũng không làm gì cô. Nếu cứ làm hắn tức giận như vậy, biết đâu tức giận đến nổi khiến hắn chán ghét, khi đó sự trong sạch của cô được đảm bảo, đợi nữ chính xuất hiện, có thể hân hoan rời đi.

Dur Lộ mở hộp gỗ ra. Bên trong chia thành hai ô vuông, một bên thả mấy cái trân châu bằng ngón tay cái, có tám viên. Với đôi mắt nhìn quen thuộc tốt của Dur Lộ có thể nhận ra đây đều là thượng hạng. Bên còn lại có mấy cái dây chuyền và vòng tay đính trân châu, đều rất đẹp.

Thật ra đây không phải là chủ yếu. Quan trọng là, lúc đem ra ngoài đi bán, chỉ cần không bị lừa gạt, mua một cái nhà lớn, mấy trăm mẫu đất với mấy cái hạ nhân, vậy cũng đủ rồi.

Dur Lộ cẩn thận cất đồ đi.

“Chủ tử!” Hương Lê gấp đến độ đề cao âm thanh.

“Hà?” Lúc này Dur Lộ mới nhớ đến câu hỏi của Hương Lê, cô suy nghĩ một lát, lắc đầu: “Không có, ta không có chọc, hắn tự tức giận.”

Hương Lê nhìn chằm chằm cầm cô: “Nếu không có, sao cầm ngài đỏ như vậy?”

Do bị bóp!

Dur Lộ đột nhiên muốn bà tám, cô lại gần Hương Lê một ít, nhỏ giọng hỏi: “Hương Lê, người và Thạch Lưu hầu hạ Vương gia thay y phục cũng có vài lần rồi đi?”

Hương Lê suy nghĩ một lát, nói: “Cũng có vài chục lần rồi.”

Giờ mới nghĩ đến, Dur chủ tử mới vào phủ hơn hai mươi ngày, Vương gia cũng đã đến Tầm Phụng viện hơn mười ngày. Chả trách Đào di nương và Tạ di nương đều muốn nịnh bợ chủ tử.

Dur Lộ khụ khụ hai tiếng, có chút ngượng ngùng nhìn Hương Lê một cái, nghĩ nàng ấy lớn hơn mình hai tuổi, cũng đã là một cô nương mười tám tuổi, liền hỏi: “Bình thường lúc các người hầu hạ Vương gia ấy, hắn có... có phản ứng gì không, cái phản ứng đó đó ấy?”

Hương Lê không hiểu, hỏi: “Gì cơ? Phản ứng nào?”

Dur Lộ nhìn Hương Lê, nói: “Phản ứng của nam nhân ấy.”

Hương Lê đỏ hết mặt, cũng không nói tiếp về chuyện này với Dur Lộ, mà là quỳ thẳng xuống. Lại ngẩng đầu, sắc mặt đã trắng bệch, trong mắt toát ra nước, tiếng nói đều run run: “Chủ, chủ tử, nô tỳ, nô tỳ không... Nô tỳ có thể thề, nô tỳ thực sự...”

“Người làm sao vậy?” Dur Lộ hoảng sợ, vội vàng đứng dậy đỡ nàng.

Nước mắt Hương Lê rơi xuống, thân thể càng run nhiều hơn: “Chủ tử, nô tỳ không có, nô tỳ tuyệt đối không có tâm tư đó. Nô tỳ chỉ muốn hầu hạ tốt chủ tử. Sau này chủ tử cho ăn diện, nô tỳ liền...”

“Dừng lại!” Dur Lộ quát một tiếng.

Cô quên mất, chỗ này không thể cùng nhau bát quái như vậy. Nơi này là xã hội cũ vạn ác, chắc Hương Lê bị cô hỏi đến sợ choáng váng, cho rằng cô hiểu lầm, nghĩ nàng ấy muốn quyến rũ Tiêu Duệ, đang muốn xử mình đâu.

Làm nha hoàn, đúng là không dễ dàng.

Dur Lộ nửa ôm nửa kéo Hương Lê dậy: “Ta chỉ thuận miệng nói thôi, không hề có ý hoài nghi người. Ta...” Hình như giải thích như vậy không được, càng nói càng kì kì. “Chỉ là lúc này nhìn hắn bêu xấu, cảm thấy nhân phẩm của hắn không được, không biết trước mặt các người có vậy hay không, sợ sự cảm thù của hắn hù đến các người.”

So với Hương Lê, Tiêu Duệ tính là cái gì chứ. Chửi bới hấn để Hương Lê an tâm, đúng là có lời.

“Chủ tử!” Hương Lê càng hoảng sợ, vội vàng che miệng Dư Lộ: “Chủ tử! Không thể nói lung tung được.”

Dư Lộ: “...” Được rồi, cô chỉ có thể ngậm miệng lại.

So với nha hoàn trước sau như một như Hương Lê, tiểu thiếp trong ngoài bất nhất như cô làm rất không xứng chức.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12

Nước ô mai Tạ di nương làm cũng khá nhiều. Tiêu Duệ uống hai chén mà vẫn còn lại hai phần ba. Dư Lộ đi tới rót cho mình một chén, bụng lên đưa đến miệng mới phát hiện đây là cái mà lúc này Tiêu Duệ dùng.

Cô đặt chén xuống, kêu Hương Lê đi lấy cái khác cho mình.

Hương Lê thấy chủ tử nhà mình rất vô tâm. Vương gia tức giận đến nổi bỏ đi mà không có câu nào, chủ tử không sợ sao? Hình như nàng ấy không sợ thật! Hương Lê cầm chén về, Dư Lộ nhận lấy, rót nước vô, ngồi trên nhuyễn塌 lắc chân uống.

Ngẩng đầu, lại thấy Hương Lê đang nhìn mình chằm chằm.

“Sao thế?” Dư Lộ cúi đầu nhìn nhìn, lại ngẩng lên xem Hương Lê.

Hương Lê hỏi: “Chủ tử, ngài không sợ sao?”

Dư Lộ cười, nói: “Sợ gì chứ. Không phải lúc này Vương gia đã uống hai chén sao? Chúng tớ nước này sạch sẽ, không bị hạ độc.”

Hương Lê: “...” Nàng không định nói việc này nha.

Chủ tử ngây thơ như vậy, nha hoàn như Hương Lê cảm thấy thật mệt mỏi. Nhưng nàng đi theo chủ tử, nghĩa là cả đời đều bị dán nhãn của chủ tử. Nếu chủ tử sống không tốt, nàng cũng khá hơn được chút nào. Lúc trước Hương Lê vẫn có thể nhận được. Hôm nay bị sợ hãi lần, thấy có vài lời nên nói rõ ràng với Dư Lộ cho thỏa đáng.

“Chủ tử, nô tỳ có lời muốn nói với ngài.” Nàng trịnh trọng mở miệng.

Mặt Dư Lộ không khỏi trở nên nghiêm túc, đặt chén sang một bên, nhìn về phía Hương Lê, hỏi: “Chuyện gì? Người nói.”

Hương Lê nói: “Xin chủ tử tha thứ trước cho nô tỳ vì mạo phạm.”

Dư Lộ nói: “Không có việc gì. Người cứ nói đi.”

Hương Lê nói: “Nô tỳ biết, Vương gia rất thích chủ tử. Tuy mấy lần đến chủ tử đều bị tức, nhưng trước nay chưa từng giận chủ tử. Nhưng mà, chủ tử à, nô tỳ vẫn muốn khuyên ngài một câu: có đôi khi vẫn nên mềm mỏng cho thỏa đáng, ngàn vạn không nên giận dữ với Vương gia.”

Nói đến đây, nàng ấy ngừng lại, nhìn Dư Lộ, như dành quyết tâm thật lớn, nói: “Bây giờ Vương gia thích chủ tử, nhưng không biết được cái thích ấy sẽ kéo dài bao lâu. Hiện tại nếu chủ tử không quý trọng, nhân cơ hội này để sớm mang thai, đợi sau này nếu Vương gia không thích ngài nữa, ngài phải làm sao đây? Chủ tử không có mẫu gia, cũng không có hậu trường. Nếu Vương gia không thích chủ tử nữa, hạ nhân trong phủ sẽ ngày càng lạnh nhạt. Cho dù sau này Vương phi không có làm gì thì ngài cũng không sống tốt được đâu.”

“Còn nữa, chúng ta đã đắc tội Tạ di nương và Đào di nương. Bây giờ chủ tử được sủng ái, các nàng tự nhiên không dám tính kế ngài. Nếu sau này tình huống đảo ngược, các nàng tìm phiền phức với chủ tử, cũng không có người giúp ngài đâu!”

Nói đến đây, Hương Lê đột nhiên quỳ xuống. Tiếng đầu gối đập xuống đất làm Dư Lộ không nhận được run lên, chợt nghe Hương Lê tiếp tục nói: “Mấy việc này là còn nhẹ. Nặng hơn, nếu chủ tử chọc giận Vương gia, Vương gia không nhớ tình xưa, nhẹ thì rượu độc bạch lăng, nặng thì ghim lại đánh chết. Những việc này hoàn toàn có thể xảy ra!”

“Chủ tử!” Hương Lê khóc nói: “Nô tỳ mạo phạm, xin chủ tử trách phạt!”

Dư Lộ đã sớm bị lời Hương Lê dọa sợ đến trắng cả mặt. Hai tay nắm chặt lại, móng tay đâm vào lòng bàn tay thấy đau đau.

Thật... sẽ đáng sợ đến thế sao?

Tiêu Duệ hấn... hấn có thể! Trong truyện, nguyên chủ là bị Tiêu Duệ giết chết, phương thức chết vô cùng tàn nhẫn, bởi vì nguyên chủ muốn hại chết hải tử trong bụng nữ chính.

Nhưng mà, bây giờ cô không có đối nghịch với nữ chính, chỉ làm Tiêu Duệ bức thôi, cũng sẽ thảm như vậy sao?

Ở cổ đại, loại tiểu thiếp bị ban thưởng tùy ý như cô, có chết, cũng không ai quan tâm. Cho dù có người quan tâm, nhưng người giết cô là đương kim Thất Hoàng tử.

Hoàng tử giết một cái tiểu thiếp, ai dám vì cô ra mặt chứ?

Nam nhân không coi nữ nhân là người. Quý tộc giàu có không coi bách tính nghèo khó là người. Mà chủ tử, cũng không xem hạ nhân là người. Lại nói, tiểu thiếp như cô, so với nha hoàn như Hương Lê, cũng không cao quý hơn bao nhiêu.

Chẳng qua chỉ có bốn ngày, chỉ có bốn ngày thoải mái mà thôi, cô liền mê muội cả đầu óc, quên sự đáng sợ của cái thời đại này sao?

Tiêu Duệ, không thể chọc hấn tức giận.

Như vậy, chẳng lẽ phải vứt bỏ bản thân, sống như mấy tiểu thiếp ở thời đại này, vì nam nhân mà sống, phải mua vui cho nam nhân mới được?

Nhưng mà, cô không làm vậy được.

Kết cục của mấy cái thiếp thất bỏ trốn, là chết.

Hơn nữa, Thành Vương phủ canh giữ sâm nghiêm, cô căn bản không thể chạy thoát khỏi đây được.

Dur Lộ thần thờ nâng lên Hương Lê: “Người đứng lên đi. Ta biết người cũng chỉ vì tốt cho ta, không trách người. Trái lại, ta phải cảm ơn người, cảm ơn vì đã nhắc nhở ta.”

Mắt Hương Lê bị nước mắt che, không thấy rõ biểu cảm trên mặt Dur Lộ. Dur Lộ vỗ vỗ vai nàng ta, kêu nàng ta ra ngoài: “Người đi ra đi. Ta thấy hơi mệt, muốn nghỉ ngơi một chút, cũng cần suy nghĩ thật kĩ nữa.”

Cửa bị đóng lại, trong phòng lập tức hoàn toàn yên tĩnh. Dur Lộ ngồi ở trên nhuyễn塌. Nước ô mai mới uống được hai ngụm còn đặt một bên. Nhưng khi nhìn nó, cô lại sinh ra cảm giác phiền chán.

Cô không muốn làm một nữ nhân như vậy, không muốn dùng chung một nam nhân với nhiều người như thế, không muốn làm một cái tiểu thiếp trong hậu trạch của hấn, lại còn là tiểu thiếp thể thân, việc mỗi ngày có thể nghĩ, đó là làm thế nào để có được sự sủng ái của hấn.

Nếu không, chẳng lẽ phải tự sát sao?

Thật vất vả mới có được cuộc sống mới, tại sao phải tự sát?

Sinh mạng đối với cô rất quý giá. Chết tốt, không bằng sống xấu!

Nhưng Dur Lộ vẫn không vui, rất rất không vui. Niềm vui vì có được một thân thể tốt, từ lúc bị Hương Lê triệt để đánh thức, đã biến mất không còn tung tích.

Đến tối, Hương Lê vào hỏi Dur Lộ muốn ăn gì. Dur Lộ nói tùy tiện là được. Hương Lê biết, lời của nàng Dur Lộ đã nghe lọt. Nhưng sau khi nghe Tiêu Duệ đến phòng Tạ di nương, nàng vẫn quyết định đánh cho Dur Lộ một liều thuốc thật mạnh.

“Chủ tử, tối nay Vương gia đi đến phòng Tạ di nương, hơn nữa còn nói, muốn ở bên kia nghỉ ngơi.” Hương Lê mức cháo tổ yến ra, đặt trước mặt Dur Lộ.

Dur Lộ không yêu Tiêu Duệ, thậm chí cả thích cũng chưa đến. Nghe xong lời này, cô gật đầu không quan tâm. Nhưng lúc này, cô nhìn cháo tổ yến bỏ đường thân thể trước mặt, bỗng dưng không muốn ăn.

Cô chợt nhớ đến nguyên chủ.

Nguyên chủ sợ Tiêu Duệ tức giận đến phát sốt, xong chết đi, rồi mới đến lượt cô vào thân thể này. Mặc dù không có kí ức của nguyên chủ, nhưng cô vẫn có thể cảm nhận được sự sợ hãi trong lòng nàng ấy lúc cô mới đến.

Lại nói, nguyên chủ rõ ràng là người vô tội!

Cũng vì lớn lên giống Bạch nguyệt quang trong lòng Tiêu Duệ, hấn liền mang người ta vào phủ. Được sủng ái nhiều như vậy, lại từ một người nam nhân như hấn, nguyên chủ chỉ là một cô nương mười sáu tuổi, sao có thể không thích cho được?

Thích, lại phát hiện mình chỉ là thể thân.

Yêu, lại phát hiện trong lòng Tiêu Duệ đã có người khác.

Nàng ấy là một tiểu thiếp, nữ chính cũng chỉ là một nha hoàn bên người Vương phi. Cho dù nàng ta có thân phận khác, nhưng trong tư tưởng của nguyên chủ, hai người tám lạng nửa cân. Vì sao Tiêu Duệ có thể thích nữ chính, lại không thể thích bản thân?

Dur Lộ biết, từ góc nhìn của người cổ đại, Vương phi mới là người xui xẻo nhất. Nhưng với cô, nguyên chủ là đáng thương nhất. Hành động của Tiêu Duệ thể hiện hấn hoàn toàn là một cái cận bã nam!

Hoàn-toàn-là-cận-bã!

Đi, nhất định phải đi.

Hư dĩ ư xà*, tiểu tâm dục dục**, vì ngày lành sau này, giả vờ không phải chính mình là được rồi. Chỉ cần rời đi nơi này, có uất ức nữa cũng không sao. Ai bảo cô không may, xuyên đến cái triều đại phong kiến này.

*Hư dĩ ư xà – 虚以为蛇: ý chỉ hư tình giả ý với người khác, ứng phó cho có lệ thôi, tương tự câu “lá mặt lá trái”.

**Tiểu tâm dục dục – 小心翼翼: cẩn thận từng li từng tí.

Hôm qua Tiêu Duệ tới muộn mới đến phòng Tạ di nương. Dù ban ngày Tạ di nương bắt mẫn đến đâu, nhưng khi Tiêu Duệ đi, nàng ta vẫn hài lòng. Cẩn thận hầu hạ Tiêu Duệ cả đêm, hôm sau liền hỏi Bạch Lộ: “Bạch Lộ, người nói, hôm nay ta cần đi Tầm Phong viện nữa không?”

Hôm qua Tiêu Duệ nổi giận đùng đùng ly khai Tầm Phong viện, toàn phủ đều biết. Giờ Tạ di nương nói lời này, Bạch Lộ rõ ràng nghe thấy chút đắc ý bên trong.

Bạch Lộ có chút do dự. Tuy nàng không thích Tạ di nương biểu hiện thái độ ngay lập tức như vậy, nhưng nàng cũng lo lắng Tiêu Duệ sẽ bỏ Dư Lộ. Nếu quả thật vì chán ghét mà vứt bỏ, vẫn là không đi tốt hơn.

Sự do dự của nàng ta Tạ di nương thấy được, Tạ di nương liền quyết định không đi.

Bên kia, Đào di nương tự mình làm ít điểm tâm và nước ô mai, mang theo Hồng Châu đi đến Tầm Phong viện. Lúc đầu Thạch Lưu còn tưởng nghe lầm, theo Anh Đào tìm hiểu nhiều lần, mới chạy đi nói cho Hương Lê.

Mà Dư Lộ thì đang nghĩ lối ra. Ở cô đại làm tiểu thiếp cho người ta, nếu không có người có thực lực mạnh mẽ ra mặt dùm, thì cũng chỉ có mệnh chết già ở hậu trạch người ta. Cô là tiểu thiếp của Tiêu Duệ, dựa vào chính mình chắc chắn là nói đùa. Dựa vào nữ chính, lại nhanh nhất là sang năm thì nàng ấy mới có thể tới. Tiếp nữa, cũng chỉ có thể dựa vào Thái tử và Hoàng thượng. Nhưng mà hai người đó còn không biết cô, dựa vào đâu mà phải quản chuyện của cô?

Trong khốn cảnh, cô bỗng nhiên nghĩ tới một nam nhân là Trần Chiêu – thiếp thân thị vệ của Tiêu Duệ. Sau khi quan hệ của nam chính với nữ chính tốt hơn, từng muốn tha nguyên chủ, còn đích thân tìm một đối tượng thích hợp cho nàng ấy, đó là Trần Chiêu.

Chỉ tiếc nguyên chủ nghĩ không thông, làm ra việc mưu hại hại tử nên bị giết, cũng chặt đứt duyên phận với Trần Chiêu. Nhưng cô nhớ mang máng, hình như Trần Chiêu rất thương tâm, tự đoạn một tay, rời khỏi Vương phủ.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

Chuyện tình của các vai phụ luôn không được miêu tả nhiều. Trong truyện cũng không nói về việc tại sao Trần Chiêu phải tự đoạn một tay vì nguyên chủ rồi đi tha hương. Nhưng theo Dư Lộ thấy, có thể vì một nữ nhân không liên quan làm đến bước này, không phải yêu thì là gì?

Cô muốn ‘hồng hạnh ra tường’!

Mọi việc cần chuẩn bị ngay. Chờ nữ chính vào cửa là một việc, tìm kiếm ngoại viện là một việc khác. Đòi trước Trần Chiêu vì nguyên chủ có thể tự đoạn một tay, nếu đòi này có thể làm Tiêu Duệ mặc kệ cô, hẳn là Trần Chiêu có thể mang cô đi được.

Dựa vào bản thân không đi được, dựa vào một thị vệ biết võ công thì khác. Dù sao ở cô đại này cũng không có camera giám sát, nếu cô rời đi Vương phủ với Trần Chiêu, tìm nơi núi rừng nào đó để ẩn cư, Tiêu Duệ cũng không tìm được tội cô. Hơn nữa, nếu hẳn không quan tâm cô, biết đâu căn bản là hẳn không nghĩ đi tìm.

Lý tưởng rất đẹp, nhưng lại khác xa hiện thực.

Làm chủ mẫu một nhà mới có cơ hội để ra ngoài, dù sao cũng cần giao thiệp với các nhà khác. Nhưng là một cái tiểu thiếp, chắc chắn không được rồi. Cho dù cô đi cầu Tiêu Duệ, chưa chắc hẳn sẽ đáp ứng, cho dù có, chắc gì hẳn sẽ phải Trần Chiêu đi bảo vệ mình?

Mà cho dù mọi việc đều có thể, Trần Chiêu là người bảo vệ cô ra phủ, thì lại còn các thị vệ khác, phu xe, nha hoàn nữa. Đừng nói là quyến rũ, có khi cơ hội nói chuyện cũng không có!

Vậy phải làm sao đây?

“Chủ tử, Đào di nương cầu kiến.” Hương Lê vào cửa bẩm báo: “Còn mang theo điểm tâm với nước ô mai mà nàng ta tự làm, có cần nô tỳ kêu nàng ấy đi không?”

Dư Lộ vui vẻ, lập tức đứng lên, vừa đi vào trong vừa nói: “Không cần, người đi ra nói nàng ấy chờ, ta thay y phục xong rồi đi tìm nàng.”

Hương Lê ra ngoài nói lời của Dư Lộ cho Đào di nương. Đào di nương liền thấy sợ sợ, nàng còn nghĩ hôm nay đến vẫn bị từ chối.

Thật ra Hương Lê cũng rất kinh ngạc. Hôm qua Dư chủ tử cũng không chịu gặp hai vị di nương, bỗng dưng hôm nay lại sáng khoái đáp ứng như vậy, đã xảy ra chuyện gì sao?

Sao nàng không biết gì hết vậy?

Mặc kệ có thân phận thế nào, chỉ cần là nam nhân, thì đều thích nữ nhân đẹp mắt. Cho nên Dư Lộ chọn một đôi giày màu xanh biếc, váy cũng màu xanh, trên tay đeo một cái vòng thượng hạng, da vốn đã nõn nà, giờ càng trông mịn màng hơn, đẹp không tả xiết.

Mặc dù không nhất định sẽ gặp Trần Chiêu, nhưng cũng không thể không chuẩn bị gì khi thấy mặt. Mỗi ngày đều cần trông thật đẹp, đảm bảo khi gặp mặt sẽ nhất kích tất trúng.

Đào di nương đứng đằng xa nhìn Thạch Lưu che dù cho Dư Lộ đi tới, một thân xanh nhẹ nhàng, thoải mái, giữa những ngày nắng hạ thế này, đúng là khiến người ta thấy thoải mái. Lại cúi đầu nhìn bộ đồ hồng của mình, trông có vẻ kiểu điệu, nhưng không hiểu sao thấy có vài phần nhàm chán.

Xem ra Dư đi nương thật không tầm thường.

“Khiến người đợi lâu.” Dư Lộ đến chỗ Đào đi nương, đầu tiên là biểu lộ sự áy náy: “Cũng không biết người sẽ đến, thay quần áo hơi mất thời gian. Hôm qua nghe nói người qua đây, nha hoàn của ta lại bị chiều hư, hôm nay mới nhắc cho ta biết. Ta vốn muốn trực tiếp tìm người, không nghĩ tới người lại qua đây. Thật thất lễ, hi vọng người không trách móc.”

Dư Lộ nói xong, mọi người ở đây đều bối rối.

Mấy người Hương Lê thì không hiểu nàng muốn làm gì, tại sao lại đột nhiên nói như thế. Mà Đào đi nương thì cảm thấy Dư Lộ không giống kiểu người thấy Tiêu Duệ đi phòng khác cả đêm liền hốt hoảng, nên biết nói những là này, tất nhiên có dự định gì đó không muốn cho người khác biết.

Chỉ là nàng không biết dự định đó đối với bản thân là tốt hay xấu, cho nên chỉ có thể nâng cao tinh thần, đề phòng Dư Lộ.

“Người nói gì vậy. Hai lần tới quấy rầy người, ta cũng đã áy náy lắm rồi.” Nàng nói: “Người không ngại, lại còn đặc biệt đến nhìn ta, ta cao hứng còn không kịp.”

Đào đi nương ở sau lưng gọi Tà đi nương là tỷ tỷ, nghĩ là không muốn mình thật lớn tuổi. Ngay trước mặt Tiêu Duệ lại gọi là muội muội, là muốn tỏ vẻ mình vào cửa sớm, hẳn là có ngôn quyền nhất trong ba người. Nhưng bây giờ gặp Dư Lộ một mình, cũng không biết nên gọi thế nào mới tốt.

Dư Lộ cười, nói: “Phòng này nóng quá, chúng ta ra đình ngồi một chút đi. Nghe nói người còn mang theo đồ ăn với nước ô mai, chúng ta vừa ăn uống vừa trò chuyện.”

“Ừ.” Đào đi nương cười gật đầu, đi phía sau Dư Lộ.

Mặc kệ Dư Lộ muốn làm gì, mục đích của nàng là có quan hệ tốt với Dư Lộ, bây giờ coi như đã đạt được, chuyện tiếp theo đi một bước nhìn một bước vậy.

Hai đi nương ra ngoài, trong tình huống không có nữ chủ nhân ở Vương phủ, tự nhiên không có người nào dám đụng vào tìm vui. Huống hồ trong đó có một người là nữ nhân đi theo Vương gia đầu tiên, một người gần đây được sủng ái nhất, mọi người nịnh bợ còn không kịp.

Hai người đi đến chỗ đình nghỉ mát có phong cảnh đẹp nhất ở Vương phủ, ba mặt của đình đều treo một cái màn che dày nặng. Bây giờ còn chưa đến chạng vạng, một ngọn gió cũng không có, không treo màn che như vậy, ánh nắng chiếu thẳng vào người, căn bản không ngồi yên được.

Trên cái bàn giữa đình có đặt một chậu đá lớn, bên trong còn thả mấy miếng dưa hấu đã cắt, nhỏ, với nước dưa hấu, vừa tiến vào đã thấy mát mẻ toàn thân.

Tự có nha hoàn đi lấy nước uống. Dư Lộ nói với Đào đi nương: “Không biết khuê danh của người là gì?”

Tỷ tỷ muội muội không phải ai cũng thích gọi, điển hình là cô.

Đều do gia cảnh nghèo khó nên tiến cung, Đào đi nương cũng không có cái tên hay. Ở trong cung, mọi người đều gọi Đào cô nương, sau khi theo Tiêu Duệ xuất cung thì biến thành Đào chủ tử, Tiêu Duệ không hỏi nàng tên gì, Đào đi nương cũng sắp quên mình tên gì rồi.

Bây giờ Dư Lộ hỏi, nàng nghĩ đến cái tên quê của mình, nghĩ nghĩ, cho mình cái khuê danh mới: “Ta tên Xảo Tiên, Đào Xảo Tiên.”

“Dư Lộ.” Dư Lộ nói: “Từ hôm nay chúng ta cứ gọi tên nhau đi. Được không?”

Đều có thân phận giống nhau, kêu tên cũng không có gì sai. Đào đi nương cười, nói: “Được rồi, vậy ta gọi người là Lộ Nhi nhé. Người kêu ta Xảo Tiên là được rồi.”

Lộ Nhi...

Dư Lộ nghe tên gọi quen thuộc này, suýt nữa không cầm được mà rơi nước mắt. Cô với nguyên chủ có cùng tên, hồi trước người nhà hay gọi cô là Lộ Nhi, Đào đi nương nhắc đến, lập tức chạm vào nơi mềm mại nhất trong lòng cô.

Chết xong được sống lại là rất vui, nhưng cũng có khổ sở riêng, đó là không còn được gặp lại người nhà luôn yêu thương mình nữa.

Cô nhìn Đào đi nương, bỗng dưng muốn biết nàng ấy muốn gì, nếu như có thể giúp, cô sẵn sàng hỗ trợ. Phải biết là kết cục của Đào đi nương trong truyện cũng không tốt. Nguyên chủ là bị giết, nhưng nàng ấy lại bị rút đầu lưỡi rồi đưa đến thôn trang. Một cái đi nương phạm lỗi, đầu lưỡi lại bị rút, đi thôn trang thì làm gì sống tốt được.

Chờ nàng ấy ở đây, không phải chỉ mỗi cái chết.

Dư Lộ nói: “Xảo Tiên, người nghĩ muốn gì?”

Muốn sủng ái, trong truyện nàng ấy cũng không có. Từ lúc Tiêu Duệ thấy Dư Lộ liền một lòng nhớ đến Dư Lộ. Đến khi thích nữ chính xong cũng toàn tâm toàn ý với nữ chính. Đào đi nương không có sủng ái, cũng không có con cái, sau đó đồ ọp ẹp với nữ chính, không ngừng nói lời gièm pha với Vương phi, cuối cùng làm Tiêu Duệ tức giận đến muốn giết, vẫn là cô nữ chính cầu tình, mới chỉ bị rút lưỡi thôi.

Chỉ là nàng ấy không chịu rời đi, nên cuối cùng bị đưa đến thôn trang, sau đó nữa, không có viết.

Muốn cái gì? Cái này còn phải hỏi sao? Cô muốn cái gì thì nàng ấy muốn cái đấy. Đào đi nương trả lời Dư Lộ như vậy.

Phải không, mong muốn của cô là rời đi đó.

Nhưng lời này không thể nói ra.

Dư Lộ nói: “Vương gia ấy, không thích ta nói chuyện, cũng không thích ta cười.”

Đào đi nương vừa nghe, hai mắt lập tức trừng lớn.

Dur Lộ tiếp tục nói: “Hắn... thích nữ nhân gầy chút, nghe lời chút, cả trái tim đều đặt lên người hắn, gặp lúc nguy hiểm có thể vì hắn mà chết.”

Cái gì vậy? Dur đi nương đang nói tin tức không dễ dàng biết được cho mình sao? Đây là đang dạy mình, làm sao để có được tâm của Vương gia sao?

Nàng ta vì sao phải làm vậy?

Lời này, là thật hay là giả?

Tim Đào đi nương đập thật nhanh.

“Còn có, hắn thích nữ nhân kiên cường, hiền lành, không cần quá chủ động.” Tự mình cảm giác được, kết hợp với trong truyện, Dur Lộ tận lực suy nghĩ, cái gì nhớ được đều nói hết cho Đào đi nương.

Nhưng mà vừa nói như vậy, cô cảm thấy Tiêu Duệ thật kì lạ.

Dur Lộ nói xong, để lại cho Đào đi nương cơ hội suy nghĩ. Vừa lúc mặt trời xuống núi, cô đi ra ngoài trước, từ từ tản bộ trong vườn đi về Tầm Phương viện.

Mới vào vườn, cô liền kích động lên, bởi vì cô nhìn thấy Tiêu Duệ, cùng với Trần Chiêu đi sau hắn!

Mục đích cô đi ra là để có thể gặp được Trần Chiêu. Nhưng đây là hậu viện, thường thì ngoại nam không vào được. Tiêu Duệ có một thư phòng ở ngoại viện, bình thường cũng ít kêu người đến thư phòng ở nội viện, cho nên cơ hội nhìn thấy Trần Chiêu rất ít.

Không nghĩ đến vận khí lại tốt như vậy, mới ra cửa là gặp được.

Tiêu Duệ hôm qua tức giận, giờ vẫn chưa tiêu tan, hắn lại không thích nữ nhân chủ động nhất, nên thấy Dur Lộ cao hứng liền cười lạnh, liếc qua xong rồi đi luôn.

Dur Lộ cũng không tức giận, vẫn nhìn bóng lưng của họ.

Chiều cao của Trần Chiêu với Tiêu Duệ tương xứng, với cả tập võ nhiều năm, dáng người rất là tốt. Hơn nữa tay hắn còn cầm cây đao lớn, xứng thêm khuôn mặt góc cạnh rõ ràng, nhìn qua vô cùng đẹp trai. Dur Lộ nhìn chăm chăm cây đao, nghĩ đến trong truyện nói có mỗi Trần Chiêu dùng đao, cảm thấy rất là hài lòng.

Nam nhân tốt đấy, tại sao nguyên chủ lại không nhìn trúng chứ. Nhưng không sao, có thể lọt vào mắt xanh của cô!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14

Hương Lê cho rằng người Dur Lộ nhìn là Tiêu Duệ, nên trong thâm tâm có vài phần đau lòng cho chủ tử nhà mình, đồng thời cũng thấy Vương gia hơi quá đáng, làm sao có thể không thêm nhìn chủ tử như vậy được.

Không lo bị hoài nghi, Dur Lộ tự nhiên không cần che lấp ánh mắt. Nhưng không nghĩ rằng lúc cô đang tổng hợp các điều kiện của Trần Chiêu để làm đánh giá thì Trần Chiêu bỗng nhiên quay đầu lại.

Khoảng cách hơi xa, nhìn không thấy được biểu cảm trên mặt Trần Chiêu, nhưng Dur Lộ biết hắn đang nhìn cô.

Cô bỗng dung khản trương. Không phải đâu, lẽ nào bây giờ Trần Chiêu đã thích mình rồi? A, không đúng, là nguyên chủ. Lẽ nào bây giờ Trần Chiêu đã thích nguyên chủ rồi?

Chuyện này...

Thời gian nguyên chủ và cô tới Vương phủ cộng lại còn chưa tới một tháng, nhất định là chưa gặp mặt trực tiếp với Trần Chiêu lần nào, cho nên nếu như Trần Chiêu thích nguyên chủ, hẳn là thích sắc đẹp của nàng ấy rồi.

Lòng thích cái đẹp ai mà chả có. Trần Chiêu thích sắc đẹp của nàng ấy cũng không có vấn đề gì. Cái nhìn đầu tiên đều để ý đến tướng mạo, sau đó tìm hiểu nội tâm, rồi thích sẽ thăng hoa lên thành yêu.

Bây giờ cô có vẻ đẹp của nguyên chủ, bên trong là bản thân, lại đối xử với Trần Chiêu khá chút, bắt được tâm hắn rất dễ dàng.

Những ý nghĩ này chạy rất nhanh qua đầu Dur Lộ, cô theo bản năng cười với Trần Chiêu, lộ ra tám cái răng, nhìn dịu dàng đoan chính.

Trần Chiêu quay đầu lại, sắc mặt như thường.

Nhưng trong lòng lại nói thầm Dur đi nương này đúng là yêu Vương gia sâu sắc thật.

Vào thư phòng, Tiêu Duệ mặt lạnh ngồi xuống, hỏi Trần Chiêu: “Thế nào, có tra ra gì không. Bên lão Cửu với nàng kia, có liên quan gì không?”

Trần Chiêu do dự một chút, chỉ lắc đầu nói: “Không có. Dur chủ tử lúc trong cung không làm chuyện gì khác thường. Lúc đó nàng ấy phụ trách quét nhà, ngày nào cũng cắm đầu làm việc. Sau khi nương nương kêu nàng vào cung mình thì nàng ấy cũng rất ít khi ra ngoài.”

Tiêu Duệ gật đầu. Tuy mình cũng suy đoán như vậy, nhưng khi điều tra ra quả thực không có liên quan, hẳn vẫn rất vui vẻ. Ngoại trừ sự thỏa mãn đối với nữ nhân kia, nhiều hơn nữa là với mẫu phi, nàng ấy không có vì Cửu đệ mà động tay động chân với người bên cạnh mình.

Khi Tiêu Duệ ra đời cũng là lúc tình cảm giữa Huệ Phi với Thánh Thượng hiện nay là Thừa Nhạc Đế là tốt nhất. Nhưng sau khi hắn sinh ra không lâu, Thái Hậu nương nương tuyên tử cho Thừa Nhạc Đế, tuyên một đồng nữ nhân tiến cung. Vì sủng ái, Huệ Phi nương nương không có thời gian chiều cổ, làm bạn với đứa con duy nhất của mình. Cho đến khi sinh Tiêu Dật, thấy tuy Thừa Nhạc Đế ưa thích mình, nhưng cũng thích mấy phi tần khác, bà mới tỉnh ngộ, bà không thể một mình có được tình yêu của đế vương.

Nhưng khi đó Tiêu Duệ đã hơn hai tuổi rồi, đã biết đi biết chạy. Huệ Phi nương nương thấy không bù đắp được, liền đặt toàn bộ tâm tư lên người Tiêu Dật.

Tiêu Duệ nhìn ra được dã tâm của Tiêu Dật, Huệ Phi nương nương là mẫu thân đương nhiên cũng nhìn ra. Nhưng Tiêu Duệ luôn hướng về Thái Từ, chớ nói Tiêu Dật chỉ có một dạ tâm, cho dù hắn có bản lĩnh thật sự, Tiêu Duệ cũng không giúp hắn.

Mẫu phi, rốt cuộc cũng đối xử bình đẳng với bọn họ.

Tiêu Duệ gật đầu, lại hỏi về Tiêu Dật: “Chỗ Cửu Hoàng tử, gần nhất đang làm gì?”

Trần Chiêu nói: “Cửu Hoàng tử ngoài lúc cùng ngài ở bộ binh, thời gian khác đều đến Phiêu Hương lâu. Ty chức nhận được tin, Cửu Hoàng tử đi Phiêu Hương lâu không phải vì uống rượu đùa kĩ nữ, mà là đi gặp mặt người nào đó. Nhưng mỗi lần gặp mặt đều thủ vệ nghiêm ngặt, ty chức không lại gần được. Mấy lần canh giữ ở bốn phía cũng không thấy có người khả nghi nào đi ra.”

Tiêu Duệ nghe đến đó liền khoát tay.

“Đi xuống đi.” Hắn thấp giọng nói.

Nếu Tiêu Dật có hành động, hẳn không thể giúp đỡ, nhưng tạm thời cũng không ngăn lại. Thành công, người ngồi ở vị trí đó là đệ đệ ruột thịt, đương nhiên sẽ tốt. Nhưng nếu thất bại, có mình ở đây, ít nhất cũng có thể bảo đảm được hắn.

Mẫu phi không kêu mình hỗ trợ, chắc là cũng lo nếu hai người cùng ngã, đến khi cần viện trợ lại không có ai.

Dur Lộ không nghĩ tới, Trần Chiêu chẳng qua chỉ đi vào trong chốc lát. Cô còn chưa hoàn hồn, chân còn chưa bước, Trần Chiêu cũng đã đi ra.

Nghênh diện gặp phải, Tiêu Duệ không ở, Trần Chiêu phải hành lễ.

“Ty chức tham kiến Dur chủ tử.” Hắn cúi đầu, thanh âm cũng hơi thấp.

“Miễn.” Dur Lộ nói.

Đáng tiếc, cô chỉ dám nói câu này. Giờ đang ở đại viện, nhìn qua như không có một ai, nhưng ở trong tối thì có rất nhiều. Nhiều ánh mắt nhìn chằm chằm nơi này như vậy, nếu cô dám nói thêm mấy câu với Trần Chiêu, chỉ sợ tối nay cô với Trần Chiêu đều bị tầm trư lung.

Trần Chiêu ngẩng đầu, lại thấy Dur Lộ đang nhìn mình chằm chằm.

Hắn hơi mất tự nhiên nghiêng mặt, lại thì lễ một cái, lướt nhanh qua Dur Lộ.

Hương Lê quay đầu nhìn hắn một cái, vui vẻ nói với Dur Lộ: “Chủ tử, đừng lo lắng. Đây là Trần thị vệ bên người Vương gia. Hắn cung kính với ngài như vậy, khẳng định là Vương gia vẫn đề ý ngài.”

Dur Lộ không lên tiếng, trừng Hương Lê một cái.

Trần Chiêu còn chưa đi xa đâu, tiếng nha đầu này lại lớn như vậy, nếu Trần Chiêu nghe thấy lại hiểu làm thì sao?

Hương Lê vội vàng bịt miệng lại. Bây giờ chủ nhân thật sự khó hầu hạ. Nàng không biết mình nói cái gì mà chủ tử lại mất hứng như vậy.

Từ hôm đó Dur Lộ cũng không thấy Trần Chiêu nữa. Nhưng cô cũng không thấy lo lắng gì, vì liên tiếp hơn mười ngày nay, Tiêu Duệ cũng không có bước chân vào Tầm Phương viện!

Thật là điều đáng mừng!

Nhưng mà, tuy Hương Lê ngậm miệng, Thạch Lưu cũng đánh bạo bầm mấy lần. Dur Lộ thống kê một ít, mười hai ngày này, Tiêu Duệ nghỉ ở thư phòng năm ngày, còn trong bảy ngày còn lại, hai ngày ở chỗ Tạ di nương, năm ngày ở chỗ Đào di nương.

Dur Lộ không khỏi trầm nghĩ, xem ra mấy lời cô nói cho Đào di nương, Đào di nương thật quyết định áp dụng. Mười hai ngày đi hết năm ngày, có thể nói là thịnh sủng.

Đào di nương làm người cũng không tệ, ít nhất không quên Dur Lộ đối xử tốt với mình. Tuy nhiều ngày được sủng ái, nhưng lúc nhân hạ vô sự, vẫn làm chút điểm tâm nước quả gì gì đó đưa tới Tầm Phương viện. Nhưng mỗi lần Dur Lộ đều phải đi dạo với nàng ấy, nên thời gian Đào di nương tới đổi thành chạng vạng.

Có một ngày Đào di nương qua đây, nhưng ở nửa đường lại gặp Tạ di nương.

Tạ di nương là gấp thật. Ừ, Dur di nương thất sủng rồi, nhưng Đào di nương gần gũi với nàng ta lại được sủng. Nếu trong này không có gì mờ ám, đánh chết nàng cũng không tin.

Vì vậy, dưới sự khuyến khích của Bạch Lộ, nàng quyết định tìm đến Dur Lộ lần nữa.

Hai người cùng đến, tất nhiên là Dur Lộ không thể gặp một người bỏ lại một người. Vì vậy lại hô, đi, chúng ta đi đến long đình mở tiệc trà thôi.

Bình thường lúc chỉ có Dư Lộ và Đào di nương, thật ra hai người cũng không nói gì nhiều, chẳng qua là ăn ít điểm tâm uống nước quả, lại trò chuyện một hồi.

Hồi trước được đãi ngộ thoải mái ở lương đình là dựa vào Dư Lộ, giờ là đổi thành Đào di nương rồi. Nhưng Dư Lộ và Đào di nương quan hệ thân mật, nên dù mười mấy ngày nay Tiêu Duệ chưa đi Tầm Phương viện, tuy đãi ngộ kém đi một chút, nhưng cũng không tính là thái quá.

Hôm nay có thêm Tạ di nương, bầu không khí có chút không đúng.

Đào di nương là lo lắng Dư Lộ nói với Tạ di nương mấy lời hôm trước, nên vừa phòng bị Tạ di nương, vừa cẩn thận nhìn chăm chăm Dư Lộ. Tạ di nương thì thấy Đào di nương là cản trở, nếu Đào di nương không ở, nàng có thể thỉnh giáo Dư Lộ.

“Đào tỷ tỷ suốt ngày hầu hạ Vương gia, chắc cũng rất mệt mỏi. Sao không nghỉ ngơi trong phòng đi, cứ ra ngoài làm gì vậy?” Tạ di nương nói, có ý nhìn Dư Lộ.

Dư Lộ trầm nghĩ: Đây là vừa khen Tiêu Duệ ‘có khả năng’, vừa mách lẻo Đào di nương, muốn mình đi tranh thủ tình cảm đây mà.

Đáng tiếc, lời này nói vô ích.

Đào di nương vốn là người thông minh, trong khoảng thời gian ở chung này, dù Dư Lộ chưa nói, nàng cũng nhìn ra được, Dư Lộ không muốn đi tranh sủng. Nếu không, trước đó cũng sẽ không nói ra mấy tin tức khó có được, mà bây giờ, cũng không chú ý mình cái gì.

Nàng không phải là người tốt, nhưng cũng là người biết báo ơn. Dư Lộ cũng xem như là giúp nàng, nên tự nhiên nàng sẽ che chở Dư Lộ, để nàng ấy không đến mức khổ sở trong những ngày thất sủng.

Nên lúc này, nàng cũng không tiếp lời Tạ di nương.

“Lộ Nhi, đây là vâng sữa lạnh, ta còn gọi người bỏ thêm ít đường, ăn ngon cực kì. Ngươi nếm thử.” Đào di nương thân thiết giúp Dư Lộ lấy một chén.

Dư Lộ nhận lấy, ăn một miếng, “Cảm ơn. Đúng là ngon thật.”

Đào di nương cười nói: “Nếu ngươi thích ăn, sau này ta kêu người mỗi ngày đưa ngươi một chén. Cái này ít đường, ăn nhiều cũng không béo.”

Dư Lộ nói: “Ta lại thích ăn ngọt. Ngươi nói người bỏ thêm nhiều đường đi.”

Đào di nương tự nhiên miệng đầy đáp ứng.

Tạ di nương nhìn hai người kẻ xướng người họa, tức giận đến nắm chặt tay. Gọi là Lộ Nhi cũng quá thân thiết đi? Giả vờ cái gì. Rõ ràng trong lòng thì hận chết đối phương, còn giả như là chị em tốt làm gì?

Hồng Châu cùng Hương Lê Bạch Lộ canh ở ngoài chạy vào nói: “Chủ tử, Vương gia đã trở về. Thôi công công cho thái giám đến truyền lời, Vương gia muốn dùng bữa ở trong viện chúng ta.”

Đào di nương khó nén đắc ý trong lòng, khinh thường nhìn Tạ di nương, cười với Dư Lộ, đứng dậy đi ra.

Đào di nương vừa đi, Dư Lộ nhỏ giọng nói với Tạ di nương: “Ta biết ngươi tìm ta vì cái gì. Đợi tối nay gọi Bạch Lộ đến Tầm Phương viện tìm Thạch Lưu.”

Mọi sự bất mãn của Tạ di nương lập tức tan thành mây khói, cười đáp ứng: “Tốt, tốt, đa tạ Dư tỷ tỷ.”

Dư Lộ nói: “Gọi Dư Lộ là được.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15

Đêm dần khuya. Nghe được Tiêu Duệ dùng bữa tối xong rồi đi thư phòng, tâm tình Tạ di nương rất tốt, kêu Bạch Lộ đến Tầm Phương viện.

Người của Tầm Phương viện cũng không để Bạch Lộ phải chờ. Nàng vừa tới đã được dẫn đến phòng của Thạch Lưu. Bây giờ Dư Lộ không được coi là sủng ái nữa, Thạch Lưu cũng không cần làm bộ khó gần, Bạch Lộ vào cửa, nàng liền cười đứng lên.

Bạch Lộ thành thật hành lễ với Thạch Lưu, nói: “Thạch Lưu tỷ, chủ tử ta phái ta qua đây, nói là ý của Dư chủ tử.”

Thạch Lưu gật đầu, lấy ra từ ống tay áo một bọc vải nhỏ, “Đây là đồ chủ tử ta làm để đưa cho Tạ chủ tử. Ngươi cầm đi, với cả nói với Tạ chủ tử, cứ ghép theo hình vẽ là được.”

Bạch Lộ nhận lấy, sờ sờ, thấy rất nhẹ, không đoán được là cái gì, nàng định mở ra nhìn.

“Đừng mở ra!” Thạch Lưu nói: “Ngươi cũng đừng xem. Mang về cho Tạ chủ tử, các ngươi nhớ đóng cửa ở trong phòng coi. Nhớ kỹ, trên đường về nhất định không được mở ra. Thứ đồ này liên quan đến chuyện sau này của chủ tử ngươi, phải cẩn thận mới được.”

Dư Lộ được sủng ái trong thời gian dài nên khi Thạch Lưu nói với mấy hạ nhân ở viện của di nương khác cứ có chút gì đó kiêu kiêu. Lời này cũng vậy. Nói xong, chân

này Bạch Lộ liền cau lại, nhưng nghĩ đến việc mình đang có chuyện cần, cũng im lặng không nói gì.

Tạ di nương mở bọc ra, nhìn hai miếng vải đỏ sậm với mấy cái dây đeo, ngây ngẩn cả người: “Đây là cái gì?”

Một chủ nhân như nàng ấy còn không biết, Bạch Lộ làm sao mà biết được. Nàng nghĩ đến lời của Thạch Lư, đặt hình vẽ lên bàn, càng nhìn càng thấy kì kì.

“Chủ tử, cái này này, hình như là để mặc lên người?” Mặt nàng hơi đỏ lên vì thẹn thùng.

Tạ di nương cũng đã nhìn ra. Nhưng nàng không giống Bạch Lộ, còn là một đại cô nương nên hiểu ít. Nàng vừa thấy, cũng đã hiểu ý của Dư Lộ, đây là cho nàng mặc cái này, dùng sắc đẹp đi quyến rũ Vương gia.

Chẳng lẽ, Đào di nương cũng làm thế này?

Tạ di nương rất để ý sự sùng ái của Tiêu Duệ, nên lập tức cởi hết quần áo ra, cởi luôn cả yếm. Ghép đồ lại theo hình vẽ, buộc hai sợi dây lên cổ, đằng sau lại buộc bốn sợi, bao hai mảnh vải trước ngực.

Trong phòng không có gương, nàng trực tiếp đứng trước mặt Bạch Lộ, dạo quanh một vòng, “Thế nào, đẹp mắt không?”

Bạch Lộ ngờ ngác một lát, sau đó gật đầu thật mạnh.

Đẹp! Đẹp quá rồi!

Da Tạ di nương trắng nõn, vóc người cân xứng, mặc cái này lên người, một nữ nhân như nàng khi nhìn đều muốn chảy cả máu mũi. Nếu để Vương gia thấy, làm sao mà nhịn được. Sợ rằng chỉ cần là nam nhân đều không nhịn được.

Tạ di nương rất tự tin vào dáng người của mình. Tuy không nhìn thấy, nhưng nàng nghĩ cũng không xấu, thêm phản ứng của Bạch Lộ, nàng càng có lòng tin hơn, “Người lấy cái áo lụa hồng ra đây, mặc bên ngoài xem sao.”

Bạch Lộ vội vàng đi tìm quần áo ở trong tủ.

Tạ di nương lại không hài lòng. Màu hồng nhạt kết hợp với đỏ thẫm, không dễ nhìn lắm. Nhưng nàng chỉ có một áo lụa, xem ra cần phải làm... một cái yếm thích hợp mới được.

Bên Tạ di nương thì treo đèn suốt đêm, còn Dư Lộ cũng vui vẻ ăn khuya. Hai di nương đều muốn tranh sủng, Tiêu Duệ đâu còn tâm trí mà lo đến mình nữa?

Lại nói, Tạ di nương kiêu diễm tươi đẹp, Đào di nương dịu dàng thanh nhã, giờ còn toàn tâm toàn ý diễn theo hình tượng mà hắn thích, không biết Tiêu Duệ có thích một trong hai người đó được không nhỉ?

Nếu như có, thì cũng không liên quan đến nữ chính nữa. Nhưng không biết quang hoàn của nữ chính có mạnh không. Nếu không, chân ái là Đào di nương thì tốt rồi. Dựa vào quan hệ của cô với Đào di nương bây giờ, nếu cô muốn, Đào di nương chắc chắn sẽ đồng ý.

Cho dù không có giao tình gì, cũng phải nhìn xem cô có định dùng những thủ đoạn kia để đi tranh sủng không, chắc chắn Đào di nương rất sợ cái này.

Thạch Lư và Hương Lê không vào phòng. Hai người đang ở cửa nói nhỏ với nhau.

Hương Lê biết Thạch Lư giúp Dư Lộ đưa thứ tranh sủng tốt gì đó cho Tạ di nương, tức giận đến đỏ cả hai mắt, nhéo lỗ tai Thạch Lư, “Nha đầu ngu xuẩn này! Có đồ tốt, không giữ cho chủ tử dùng thì thôi, tại sao phải đưa ra ngoài chứ?! Người thử nói xem người có gốc hay không!”

Hương Lê hạ giọng nói nhỏ nên dù Thạch Lư có đau cũng không dám hô lên.

“Hương Lê, Hương Lê, mau thả tay, mau thả tay.” Nàng nhỏ giọng nói: “Chủ tử phân phó, sao ta không làm được. Cho dù thế nào, chủ tử vẫn là chủ tử, chủ tử kêu làm gì ta phải làm cái đó. Hương Lê, nếu người không buông tay ta sẽ tức giận đó!”

Hương Lê bắt đắc dĩ, không thể không bỏ tay xuống.

Đúng rồi, sao nàng lại phạm sai lầm nữa thế. Lời chủ tử là phải nghe, nô tỳ không thể làm chủ cho chủ tử được!

Lúc này Thạch Lư mới cười híp mắt nói: “Ta cũng không ngu như vậy. Lúc này chuyện Bạch Lộ qua đây bị tiểu đồ đệ của Thôi công công thấy. Nếu có cơ hội, tất nhiên hắn sẽ báo cho Vương gia. Vương gia biết rồi nhất định sẽ đến gặp chủ tử của chúng ta.”

Tay Hương Lê đã hạ xuống, giờ lại giơ lên lại, lần này không có nhẹ tay, véo tai Thạch Lư quay 360 độ. Nàng thực sự bị chọc tức, một câu cũng không nói nên lời.

Thạch Lư nhìn nàng như vậy cũng sợ, khiếp vía thốt: “Hương Lê, sao, làm sao vậy?”

Hương Lê tức giận quay đầu bước đi, không nói một lời.

Sáng hôm sau, Hương Lê vội vàng đi ra Tầm Phương viện. Nhưng mới đi được nửa đường, nàng gặp phải Tiêu Duệ và Thôi Tiến Trung. Hương Lê sợ đến tim đập thật nhanh, vội lui qua một bên hành lễ.

Tiêu Duệ không thèm nhìn, đi lướt qua, tiến vào Tầm Phương viện.

Hương Lê thấy thế, sợ đến trào ra nước mắt. Không phải xui xẻo vậy chứ? Vương gia đã biết rồi sao? Hắn còn chưa đi qua chỗ Tạ di nương mà? Hương Lê nghĩ lung tung, chạy đuổi theo, nhưng vẫn chậm một bước. Nàng vào sân, thấy cửa phòng chính rộng mở, Anh Đào cúi đầu đứng, Thạch Lư thì run toàn thân, Thôi Tiến Trung thờ ơ đứng một bên.

Có Thôi Tiến Trung ở, Hương Lê không dám nói gì, tiến đến đứng cạnh Thạch Lư.

Thạch Lư nhìn nàng, trong mắt toát lên vẻ cầu xin. Nàng cũng hiểu rồi, còn nói Hương Lê tự tiện quyết định thay chủ tử, thật ra người đó là mình mới đúng. Chắc chắn Vương gia vì chuyện này mà tới, cũng không biết hẳn sẽ làm gì chủ tử. Mà mặc kệ hẳn làm gì, đợi chủ tử biết chân tướng, sẽ không tha cho mình đâu.

Mình mới mười bảy tuổi thôi, lẽ nào đã phải chết rồi?

Hay sẽ bị đuổi ra phủ?

Thạch Lư lạnh run.

Mà trong phòng, có người so với nàng còn lạnh hơn, đó là Dư Lộ. Một đêm mộng đẹp, sáng sớm tràn đầy sức sống mở mắt, lại thấy có người mặt lạnh nhìn mình chăm chăm. Cũng may khả năng chịu đựng của cô bây giờ rất tốt, nếu không đã hét ầm lên rồi.

Nhưng mà vẫn là bị dọa sợ, cô nhanh chóng bọc chăn lại đi xuống giường.

Mấy ngày qua, Tiêu Duệ đang nghĩ biện pháp tìm bạc cho Tiêu Du. Người Man đánh về phía Tây Bắc. Triều đình có võ tướng, có binh sĩ, nhưng không có bạc để cung cấp. Chuyện này thuộc phạm trù của Hộ bộ, là việc của Tiêu Du, hẳn với Tiêu Dật. Bận bận rộn rộn, với cả hẳn cũng bận mình chuyện Dư Lộ nói lung tung, nên mấy ngày nay cũng không đến.

Chỉ là trong lòng không lúc nào không nghĩ. Biết nàng ấy và Cửu đệ không có quan hệ gì, vậy càng nghĩ nhiều hơn.

Nhưng hẳn cũng biết đại sự làm trọng, nên sau khi xoay sở đủ bạc hẳn mới dám đến. Lại gặp ngày nghỉ, thế nên mới tới Tầm Phụng viện vào lúc sáng sớm như vậy. Nhưng không ngờ Dư Lộ còn chưa chịu dậy. Vào mùa hè, tuy trong phòng có chậu đá, nhưng vẫn nóng. Chăn mỏng trên người Dư Lộ trượt đến phần bụng, nàng cũng mặc mỏng manh, chỉ mặc cái yếm đỏ, cánh tay trắng mềm với mông lớn trước ngực cứ rơi vào mắt hẳn như vậy.

Bộ dạng an tĩnh khi ngủ của Dư Lộ, rất giống người nọ trong trí nhớ. Hẳn nhìn nhìn một chút rồi cũng ngây ra.

Cũng không biết rằng, ánh mắt ngây ra của hẳn trong mắt Dư Lộ là lạnh lùng. Dư Lộ không vui trong lòng, nhưng không dám lộ ra một phần trên mặt. Cô quý gối hành lễ, Tiêu Duệ không cho dậy cũng không dám dậy.

Tiêu Duệ đứng dậy, tiến lên đỡ cô.

“Sao giờ này còn chưa dậy? Do tối qua ngủ không được hay là sao? Cũng không thể không ăn sáng được, nha đầu của ngươi sáng sớm không gọi dậy à?” Hẳn đỡ tay Dư Lộ, giọng dịu dàng đến mức có thể chảy thành nước.

Dư Lộ không khỏi nghĩ, nếu mình không biết chuyện của tương lai, dù Tiêu Duệ có bệnh chung của tất cả nam nhân thời đại này, chỉ sợ cô cũng sẽ yêu hẳn. Chỉ tiếc, cô biết.

Dư Lộ lắc đầu, ý bảo tối hôm qua ngủ ngon, rồi lại lắc đầu tiếp, ý là nha đầu làm đầy đủ phận sự, sáng sớm đã gọi nàng.

Ký lạ, Tiêu Duệ xem lại hiểu.

Hẳn cũng không để Dư Lộ mở miệng. Hẳn vốn thích người khác, lúc Dư Lộ im lặng càng giống người kia hơn. Hẳn lôi Dư Lộ đến tịnh phòng, gọi người mang nước đến, đúng là định tự mình giúp Dư Lộ rửa mặt.

Dư Lộ thực sự bức lên, làm cái gì vậy?

Đến đây cũng gần ba tháng rồi, cũng sắp qua hè, đột nhiên ân cần vậy?

Cô không thể nói chuyện, lắc đầu với Tiêu Duệ.

Cũng lâu lắm rồi Tiêu Duệ không thấy cô, bỗng dưng thấy rung động, nên tạm thời bị nóng đầu. Dư Lộ không đồng ý, hẳn cũng tỉnh lại, đi ra ngoài.

Đi ra ngoài rồi, lại nổi giận với mấy nha hoàn đang sợ quỳ sát đất: “Các người hầu hạ chủ tử kiểu gì vậy? Đến giờ này còn chưa gọi chủ tử dậy, làm nàng ấy ăn sáng trễ có hại đến thân thể, các người có thể gánh vác nổi sao?”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16

Edit + Beta: Y Nhã a.k.a Ryyu-chan

Mấy nha hoàn quỳ trên mặt đất, cả thở mạnh cũng không dám.

Cái tội này vừa lớn vừa nhỏ. Nhỏ, vì nhất thời chỉ bị chê trách thôi, nhưng lớn, vì bị nói trong lòng không có chủ tử. Làm nha hoàn, tâm tư của người không đặt lên chủ tử, thế người đặt ở đâu?

Vậy nên không ai dám biện hộ cho mình.

Tiêu Duệ lạnh lùng nhìn mấy cái nha hoàn, nghĩ không thể phạt hết cùng một lúc khiến không có ai hầu hạ Dư Lộ được, nên nói với Thôi Tiến Trung: “Kéo hai đứa này xuống, mỗi người đánh tay ba mươi cái. Nếu còn có lần sau, trực tiếp đuổi ra khỏi phủ!”

So với chuyện bị đuổi ra phủ, việc bị đánh tay ba mươi cái cũng chỉ là chuyện nhỏ. Hương Lê và Thạch Lưu vội vàng dập đầu tạ ân, đứng lên đi nhận phạt.

Dư Lộ ở trong tịnh phòng nên không nghe thấy gì hết, rửa mặt xong, lúc ra không nhìn thấy Tiêu Duệ, chạy nhanh như chớp vào phòng trong đòi y phục. Bởi vì không biết bên ngoài có chuyện gì, Dư Lộ đành phải tự buộc cho mình cái đuôi ngựa dài rồi đi ra ngoài.

Anh Đào nghiêm cẩn mang điểm tâm đến.

Dư Lộ vẫn chưa gọi điểm tâm. Đây là do Tiêu Duệ phân phó, một bát cháo tổ yến, bốn cái bánh bao, tám cái hủ cảo, và bốn cái nem rán. Ngoài ra còn có mấy món phụ hợp để ăn sáng, một chén canh, tuy ít nhưng đầy đủ.

Dư Lộ ngồi xuống. Vì có Tiêu Duệ, lúc Dư Lộ nhìn quanh không thấy Hương Lê với Thạch Lưu cũng không dám hỏi, đành phải ngồi im lặng gấp cái nem rán ăn.

Tiêu Duệ đã ăn rồi, nhưng vẫn lấy một chén canh chậm rãi uống với Dư Lộ. Đến khi thấy Dư Lộ ăn đủ rồi mới hỏi: “Gần đây ngươi rất thân với Đào di nương và Tạ di nương thì phải?”

Việc không thể nói chuyện có chỗ tốt là không cần vội vàng giải thích, nên chỉ cần không chế biểu cảm trên mặt, là có thể ẩn núp tâm tình được. Không biết Tiêu Duệ hỏi như vậy là có ý gì, Dư Lộ chỉ biết nháy mắt nhìn hẩn, không chịu trả lời.

Tiêu Duệ nhìn bộ dạng ngoan ngoãn đáng yêu của cô, không nhịn được đưa tay sờ tóc, nói: “Có phải đang chán không?”

Dư Lộ biết kiểu người mà Tiêu Duệ thích Tiêu Duệ ghét, nhưng mà vì sợ hẩn, cô không dám lộ vẻ không thích hẩn. Người bên ngoài có thể không biết, nhưng cô thì khác, cô biết chẳng qua mình chỉ là thể thân mà thôi, nên với hành động dịu dàng của Tiêu Duệ, cô không thấy cảm động chút nào, mà chỉ thấy ghê ghê.

Nhưng dù khó chịu đến đâu thì cũng biết làm sao đây. Đừng nói chạy trốn, đừng nói phản kháng, chỉ cần cô nói câu nào khiến Tiêu Duệ bất mãn, chắc chắn hẩn có thể bóp chết cô trong con nóng giận.

Dư Lộ rất muốn đi xa, nhưng mà Trần Chiêu thật sự cách cô quá xa vời.

Cô vừa nghĩ liền đỏ mặt, nghiêng đầu nhìn chỗ khác, không chịu nhìn Tiêu Duệ.

Tiêu Duệ biến sắc, đuôi tay nắm lấy cổ tay của cô: “Làm sao thế? Có người khiến ngươi khó chịu? Hay là muốn gặp người nhà, muốn mấy tỷ muội trong cung hỏi trước?”

Dư Lộ giả vờ mỉm cười mà vẫn không thoát khỏi, mọi uất ức và không cam lòng lại dâng lên, gần như không nhịn được.

“Chiều nay gia phải ra ngoài một chuyến, có lẽ phải đến cuối tháng chín mới trở về được. Lần này không tiện mang theo ngươi. Hay là gia vào cung, mang mấy tỷ muội của ngươi ra khỏi cung, kêu mấy người đó hầu hạ, nói chuyện với ngươi. Được không?” Bộ dáng này của Dư Lộ khiến Tiêu Duệ thấy không nỡ. Nhưng nhìn rõ thái độ chống đối của Dư Lộ, hẩn chỉ phải nắm tay cô thật chặt, không nghiêng người ôm cô.

Dư Lộ vẫn không nói chuyện, chỉ lắc đầu.

Tiêu Duệ nói: “Sao, không thích các nàng ấy, hay là sợ phiền phức? Không có phiền, chỉ cần gia vào cung nói một tiếng với nương nương là được rồi.”

Coi như đến đây hơn nửa tháng, nhưng số lần thực sự tiếp xúc với Tiêu Duệ chỉ đếm được trên đầu ngón tay. Không biết trước giờ Tiêu Duệ có dịu dàng với nguyên chủ như vậy hay không, nhưng đây là lần đầu tiên Dư Lộ được đối xử như vậy. Uất ức trong lòng Dư Lộ cứ trào dâng, dưới sự dịu dàng của hẩn, cô đặt nỗi sợ qua một bên, rồi cuộc bạo phát.

“Không muốn!” Cô nói, hất tay Tiêu Duệ ra.

Từ nhỏ đến lớn chưa có ai dám đối với hẩn như vậy. Ánh mắt Tiêu Duệ lập tức nghiêm lại, nhưng thấy hàng lệ trên mặt Dư Lộ, hẩn tận lực khắc chế, đè con tức xuống.

“Sao vậy? Ngươi muốn cái gì, nói hết ra. Chẳng lẽ gia không thỏa mãn ngươi được?” Tiêu Duệ suy nghĩ một lát, thực sự không nghĩ tới Dư Lộ đang bức cái gì: “Ngươi đang trách gia mấy ngày nay không đến Tầm Phương viện nhìn ngươi sao?”

Thời gian này bận quá. Mười ngày có đến năm ngày ở thư phòng, còn lại đều đến chỗ Đào di nương, cũng chỉ vì nàng ta có tay đấm bóp tốt, khiến nàng ấy giúp mình thả lỏng thôi, nếu không thì cũng chỉ đi đến chỗ Tạ di nương đôi lần.

Giờ bắt đầu ghen rồi?

Tiêu Duệ không quá vui vẻ. Thế này đã ghen, đợi hẩn cưới Chính phi trắc phi rồi, nếu ở bên kia hơn phân nửa thời gian, có phải ghen lật trời rồi không?

Hẩn đưa tay bế Dư Lộ lên, ôm chặt trong ngực, cúi đầu ép cô nhìn thẳng vào hẩn: “Nói!”

Dư Lộ hừ lạnh: “Không phải là không cho phép ta nói chuyện sao?”

Tiêu Duệ ngắt ra, nói: “Hiện tại cho phép.”

Ngươi cho phép thì ta nói, đây không phải quá mất mặt sao?

“Ngươi không thể mang ta đi, vậy ngươi muốn dẫn ai?” Nàng nói: “Tạ di nương? Đào di nương? Hay còn nữ nhân nào khác?” Không dám nói đến việc mình là thể thân, cũng không muốn cầu hẩn cho mình đi cùng, Dư Lộ đành phải quanh co lòng vòng.

Tiêu Duệ nhìn cô một lát, bỗng dưng nở nụ cười.

Đúng là ghen rồi, sức ghen còn rất lớn nữa.

Nhưng mà, khi cô nói những lời này, hần lại không thấy tức giận chút nào.

“Đều không mang!” Hần nói: “Lúc này có chính sự, ai cũng không mang, cũng không tìm người khác. Đợi xong hết việc, cuối tháng sau trở về.”

Dur Lộ chậm chạp phát hiện lời mình khiến hần hiểu lầm, chỉ sợ trong lòng đang dắc ý chết được đi. Cô vùng vẫy không ra, đành nháp miệng cúi đầu, nói: “Vẫn là mang đi đi, nếu không, lúc người có nhu cầu thì phải làm sao đây. Mang theo, ít nhất còn giải quyết được, không cần vội vàng tìm.”

Ta nói những lời này, người sẽ không hiểu lầm ta thích người nữa chứ?!

Thật ra nhu cầu về phương diện kia của Tiêu Duệ không lớn. Tuy hần đã mười bảy, đứng ở trong giai đoạn huyết khí phùng cương, nhưng hồi trước trong lòng có Bạch nguyệt quang, nhìn ai cũng thấy không đủ tốt. Đào di nương mỗi tháng không nhất định phải đến một lần, Tà di nương thì có thể hai ba lần gì đó, nhưng khoảng thời gian này hần lo lắng Tiêu Dật, đến đó chỉ vì đi tìm hiểu chút.

Xuất hành lần này không phải không thể dẫn người theo. Nếu không đi cùng Tiêu Dật, hần nguyên ý mang theo Dur Lộ. Nhưng có Tiêu Dật ở, Tiêu Duệ liền không muốn. Hần không muốn cho Tiêu Dật thấy Dur Lộ. Còn những nữ nhân khác, mang theo thì không tiện, chỉ bằng không mang.

“Được rồi, đừng giận dỗi, ai cũng không mang.” Tiêu Duệ nhẹ nhàng vỗ vỗ Dur Lộ: “Gia nói là giữ lời.”

Dur Lộ rất muốn cầu hần mang!

Từ đã, phải đi hơn một tháng???

“Người, người đi lần này, cần rất nhiều người hả? Nếu không sẽ gặp nguy hiểm?” Dur Lộ nói xong, liền nhìn Tiêu Duệ với đôi mắt mong chờ.

Nói cho ta biết, người mang ai đi?

Có lưu Trần Chiêu lại hay không?

Nếu hần lưu lại có khi mình có đường chạy!

Không có Vương phi, không có trác phi, Thôi Tiến Trung cũng đi theo. Trong nhà không có đại vương, chỉ cần cô có thể khuyến khích được Trần Chiêu, là chắc chắn có đường chạy.

Tiêu Duệ thấy mắt cô lóe lên tia lo lắng, cúi đầu hôn trán cô, dịu dàng nói: “Không cần. Chỉ mang theo Trần Chiêu là được, gia để Thôi Tiến Trung ở nhà. Nếu người có việc gì thì cứ tìm hần.”

Một lòng nhiệt tình của Dur Lộ trong nháy mắt bị lời này xối không còn.

Trời cũng không giúp cô!

“Gọi người đến chải đầu cho người. Tội nay mới đi, giờ gia mang người đi vòng vòng.” Tiêu Duệ bật cười, trông cô lo lắng một người Trần Chiêu là không đủ nên xuống tinh thần: “Hôm nay gia mang Trần Chiêu theo, lát nữa cho người thấy một chút bản lĩnh của hần. Có hần ở, người cứ yên tâm về sự an toàn của gia.”

Vốn Dur Lộ không muốn đi, thấy hần nhắc đến Trần Chiêu, không muốn đi cũng phải đi. Trong hoàn cảnh khó khăn, muốn có tự do, ngày lành, thì không thể bỏ qua cơ hội dù chỉ nhỏ bé nào.

Tiêu Duệ tạm thời không rời khỏi, Dur Lộ giẫy ra khỏi hần, gọi người bên ngoài: “Hương Lê!”

Hương Lê đã chịu phạt xong, nghe vậy nói vâng một tiếng, lập tức tiến vào.

Dur Lộ vừa đi vào phòng trong vừa nói: “Sơ cho ta cái đầu đơn giản, chốc nữa ta phải ra ngoài.”

Hương Lê gật đầu, đợi Dur Lộ ngồi xuống trước bàn trang điểm, liền cầm lược lên giúp Dur Lộ chải đầu. Chịu đánh ba mươi cái, lại đánh thật mà không lưu tình chút nào, khiến tay Hương Lê trong thời gian ngắn đã sưng hết lên, nhiều chỗ còn bị đánh ra máu.

Đôi tay như vậy cầm lược còn không xong, huống chi là chải đầu.

Hương Lê cầm lược còn chưa chắc, lược đã rớt. Lần thứ hai nhặt lên được rồi, để lên đầu Dur Lộ lại run tay, đập xuống đầu Dur Lộ.

Dur Lộ á một tiếng, quay đầu lại, Hương Lê cũng đã quý xuống, hiển nhiên thấy được tình trạng đôi tay của Hương Lê, giờ đã sưng lên không còn hình dạng đầu.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 17

Edit + Beta: Y Nhã a.k.a Ryu-u-chan

Tay này...

Dur Lộ phải cố nén mới chặn lại tiếng thét đang chực trào, nhưng nhìn đôi tay sưng đỏ của Hương Lê, nước mắt không nhịn được mà cứ rơi xuống.

Đối với một người được cả nhà cưng chiều, không thấy chút mặt đen tối nào của xã hội như Dur Lộ mà nói, từ nhỏ, cho dù ngón tay chỉ bị nóng một chút, cũng là chuyện khiến cả nhà từ mẹ, anh trai, chị dâu đến người hầu, toàn bộ đều bị cha phê bình hơn nửa ngày.

Với đôi tay của Hương Lê, chỉ nhìn thôi Dur Lộ cũng thấy đau rồi.

“Sao lại... chuyện gì xảy ra vậy?” Giọng Dur Lộ run rẩy, ánh mắt lại nhìn ra bên ngoài: “Người nào? Ai làm? Ai đánh người?”

Với Hương Lê, phạm lỗi mà chỉ bị đánh tay, đó là tốt lắm rồi. Đừng nói câu Dur Lộ ra mặt, hoặc lộ ra chút bất mãn cho Dur Lộ thấy, nàng chưa từng có ý nghĩ như vậy.

Nghe thấy lời này, nàng ngừng đầu, nhìn Dur Lộ khóc vì bị sợ, Hương Lê bắt đầu luống cuống: “Chủ tử, không có việc gì, đây là do ta phạm lỗi nên mới bị phạt. Không có gì đâu chủ tử à, nhìn sợ vậy thôi chứ không đau đâu. Thật đó, hai ngày là tốt rồi.”

Nàng thấp giọng, quỳ gối trước mặt Dur Lộ, vơn tay muốn lau nước mắt thay Dur Lộ. Nhưng lúc ngón tay sắp đụng phải, lại vội vàng buông ra. Tay mình bị như vậy, đừng làm dơ mặt của Dur chủ tử.

Tiêu Duệ đang ở ngoài, Dur Lộ không dám lớn tiếng. Nhưng nhìn thấy Hương Lê như vậy, cô hận không thể khóc lớn lên, muốn ra ngoài tìm Tiêu Duệ, liều mạng cãi nhau với hắn một hồi.

Hương Lê vẫn phục vụ cô rất tốt, sao phạm lỗi được. Nàng ấy vẫn là người giữ quy củ nhất, chẳng lẽ dám phạm lỗi trước mặt Tiêu Duệ sao? Chỉ đơn giản là cô thức dậy trễ, Tiêu Duệ trách Hương Lê không gọi cô dậy ăn điểm tâm thôi mà!

Dur Lộ biết, Tiêu Duệ làm vậy là vì tốt cho mình. Nhưng vì tốt cho cô, lại đánh người khác như thế...

Cô rõ ràng nhận ra được, đây không phải là thời kì nam nữ bình đẳng, đây là thời mà mạng của hạ nhân rẻ mạt đến không đáng nhắc tới. Tuy cô hẳn phải thấy may mắn vì mình không xuyên thành một nha hoàn như Hương Lê, nhưng căn bản là cô không vui về nổi.

Chẳng qua là dậy muộn, lúc ăn điểm tâm có chút quá giờ đã như vậy, nếu như cô chạy trốn, có phải Hương Lê sẽ bị trực tiếp giết chết?

Vừa nghĩ đến khả năng này, toàn thân Dur Lộ liền không nhịn được mà run lên. Ta không giết Bá Nhân, Bá Nhân lại vì ta mà chết*. Đã biết như vậy, cô còn có thể an tâm mà rời đi được sao? Cô sẽ không thấy lương tâm cắn rứt, mơ thấy ác mộng sao?

*Ta không giết Bá Nhân, Bá Nhân lại bởi vì ta mà chết: tuy lòng mạng oán hận không có ý làm tổn hại đối phương, song đối phương vẫn cứ vì lòng oán hận của mình mà bị người hại chết.

Câu này xuất hiện từ một điển cổ. Vào thời Tấn Trung Tông, trọng thần trong triều là Vương Đôn khởi binh làm loạn, kỳ huynh (anh họ) Vương Đạo và cả gia tộc bị dính líu, ở ngoài cung chờ tội. Chu Bá Nhân vào cung, Vương Đạo xin giải thích nhưng Chu Bá Nhân không để ý. Tích cực nói với hoàng đế là Vương Đạo có tội, nhưng cũng dâng sớ xin tội cho Vương Đạo. Vương Đạo không biết nên ghi hận trong lòng. Sau này Vương Đôn nắm quyền to, hỏi thăm Vương Đạo có muốn giết Chu Bá Nhân hay không, Vương Đạo không nói gì, rồi cuộc khiến Chu Bá Nhân bị giết. Sau đó Vương Đạo tìm được tấu chương trước kia của Chu Bá Nhân trong kho, mới bừng tỉnh hiểu ra, khóc lóc nước mắt: “Ta không giết Bá Nhân, Bá Nhân lại bởi vì ta mà chết, trong tâm tối, chỉ có bằng hữu tốt này.”

Trước khi cô đi, nhất định phải tìm cách bảo trụ được mạng của những người ở dưới, hoặc là mạng họ theo!

Cô không thể tiếp tục như vậy nữa, dấn dốn cái gì cũng không quan, thế là không được. Cô thấy được Tiêu Duệ không có ý chạm cô, như vậy, cô cần phải làm hắn vui lòng, xin hắn một lời hứa, bảo đảm cho hạ nhân hầu hạ cô, những hạ nhân mà không phạm sai lầm.

“Trừ người ra, còn ai bị đánh nữa?” Cô tự lau nước mắt, hỏi Hương Lê.

Hương Lê nhỏ giọng nói: “Còn có Thạch Lưu, chỉ có hai chúng ta.”

Dur Lộ gật đầu, nói: “Người về nghỉ ngơi trước đi. Hôm nay ta phải ra ngoài với Vương gia, người với Thạch Lưu không cần đi theo hầu.” Cô vừa nói vừa kêu Anh Đào vào.

Anh Đào cũng biết làm tóc, tuy tay nghề không tốt bằng Hương Lê nhưng chỉ làm kiểu đơn giản thì vẫn được. Nàng chải đầu, mặc đồ cho Dur Lộ xong xuôi rồi ngoan ngoãn đứng một bên.

Hương Lê và Thạch Lưu đều là đại nha hoàn, niên kỉ cũng không nhỏ, chờ sau khi các nàng ấy được thả ra ngoài là có thể đề cử người khác. Anh Đào hi vọng bây giờ mình được trọng dụng, nên dốc sức chọn trang phục cho Dur Lộ. Dur Lộ nhìn gương đầu, cũng thấy lúc đầu chỉ đẹp chín phần, giờ đã đẹp đến mười phần rồi.

Nhưng mà đẹp như vậy, ở thời kì này, lại ở trên người mình, cũng không phải chuyện vui về lắm. Dur Lộ thở dài, phân phó Anh Đào: “Hôm nay người theo ta ra ngoài đi.”

Tiêu Duệ nhìn Dur Lộ đi tới, hai mắt đều sáng ngời, nhưng sau đó suy nghĩ lại có chút phức tạp. Hắn biết ngày thường Dur Lộ cũng đẹp, đẹp kiểu được trời ưu ái. Không chỉ là khuôn mặt, dáng người của nàng, da của nàng, tóc của nàng, là đều đẹp cả. Một nữ nhân như vậy, cho dù nhìn nhiều mỹ nhân hơn đi nữa, vẫn như cũ nhìn thấy sẽ động tâm.

Nhưng mà, về đẹp ngày thường của nàng là giống người khác, hôm nay nàng trang điểm như vậy, đẹp thì đẹp, nhưng cũng sắp không thấy được bóng dáng người kia.

Hắn hơi hơi nhíu mày, suy nghĩ một lát, cuối cùng cũng không nói Dur Lộ vào đổi trang phục khác.

Vì ra ngoài với Dur Lộ nên Tiêu Duệ ngồi xe ngựa. Dọc đường đi Dur Lộ không nói lời nào, đến lúc lên xe ngựa vẫn lưng ngồi thẳng tắp, mắt nhìn thẳng, một câu cũng

không nói.

Bình thường Tiêu Duệ rất thích cô như vậy, vì như thế mới giống người kia. Nhưng mà hôm nay đổi cách trang điểm, tuy lúc nghiêm mặt cũng đoan trang quý khí, lại hoàn toàn không giống người nọ. Với cả tuy xinh đẹp, nhưng hắn vẫn nhìn thấy chút bức mình đâu đây.

Không có lý do gì, sao lại phát bức nữa?

Mấy nữ nhân khác còn ước hắn mang theo lúc ra ngoài đây.

Hắn cũng không hỏi, chỉ thỉnh thoảng nhìn qua.

Tuy đôi trước Dư Lộ được cưng chiều, nhưng vì thân thể nên tính tình vẫn là tĩnh. Người nhà lo lắng lúc cô đi ra ngoài, lại thường thường cần nằm viện, nên trước khi có chị dâu đều là mẹ hoặc người hầu trong nhà ở cùng. Cũng không phải bạn cùng trang lứa nên không có nhiều tiếng nói chung, thành ra tính cô càng ngày càng tĩnh. Dù không đọc tiểu thuyết hay dùng đồ điện tử, chỉ chờ người ra thôi cô cũng có thể làm cả ngày.

Bây giờ bức chuyện Tiêu Duệ làm quá mức với Hương Lê Thạch Lưu, cô trực tiếp tự chạy lên xe, hoàn toàn coi Tiêu Duệ bên người là không khí.

Tiêu Duệ không có định lực tốt như Dư Lộ, mới đi được nửa đường liền không nhịn được, lôi Dư Lộ đến cạnh mình.

Dư Lộ cũng không phản kháng, thuận theo nghiêng người qua đó.

Không nhìn hắn, không để ý hắn, không trả lời hắn, cứ như vậy cũng không có ý nghĩa. Một tay Tiêu Duệ đặt dưới hông Dư Lộ, tay kia để dưới hai đầu gối cô, bế lên ôm vào người.

Ôn hương nhuyễn ngọc trong lòng, nếu không nhìn bộ mặt lạnh nhạt không biểu cảm kia, thật ra cảm giác cũng không tệ.

“Không thích ra ngoài?” Tiêu Duệ dán cạnh tai Dư Lộ, nhẹ giọng hỏi.

Dư Lộ không nhìn hắn, chỉ lắc đầu.

“Thế ai chọc ngươi tức giận?” Tiêu Duệ hỏi tiếp.

Dư Lộ lắc đầu lần nữa, vẫn không nhìn hắn.

Tiêu Duệ biết đây đều do yêu cầu của mình. Nhưng hôm nay không hiểu sao lại cảm thấy như vậy rất khó chịu. Hắn đưa tay quay mặt Dư Lộ lại, cúi đầu đụng tại trán cô.

“Hôm nay ra ngoài chơi, không cần giống lúc trước đâu.” Hắn nói: “Ngày hôm nay, gia cho phép ngươi nói chuyện, cho phép ngươi cười, muốn thế nào cũng được, hửm?”

Ngươi cho là được à!

Ông trời đệ nhất ngươi đệ nhị à, đồ nói khoác không biết ngượng!

Dư Lộ cứ nhìn hắn, lộ ra cái cười còn khó coi hơn khóc.

Tiêu Duệ tức giận, sao người này có thể làm mất hứng như vậy, thật muốn ném nàng ra khỏi xe ngựa đi được!

“Đùa giỡn tính tình với gia?” Tiêu Duệ thấp giọng hỏi.

Trong giọng nói mang theo uy hiếp. Dư Lộ vốn định tiếp tục chống đỡ, nhưng mà tay Tiêu Duệ đã đụng đến eo cô. Hôm nay cô mặc bộ đồ giống như áo đầm ở hiện đại, nếu tay từ hông tiếp tục xuống dưới, chuyện sau đó căn bản là hắn muốn làm gì thì làm rồi.

Dư Lộ vẫn muốn giữ thân thể trong sạch, bây giờ đành phải không nghiêm mặt nữa, ngẩng đầu nhìn hắn, nhìn khuôn mặt anh tuấn mang theo bất mãn kia, Dư Lộ chỉ nghĩ tới tay của Hương Lê, và việc nếu như cô đi thật, rất có thể sẽ thấy được thi thể của hạ nhân ở Tầm Phương viện...

Cơ thể cô hơi run, trong nháy mắt liền lạnh lẽo rơi lệ.

Hình như hôm nay hơi bị nhiều nước mắt thì phải.

Hồi trước để khiến người nhà lo lắng, có đau đến đâu cô cũng không khóc. Nhưng mà so với bị bệnh, hình như sinh tử của người khác càng đáng sợ hơn. Nhất là có thể bởi vì cô, mà làm cho những người không đáng chết phải chết.

Tay Tiêu Duệ hơi dừng lại, liền dè góc áo Dư Lộ xuống, chỉ ôm cô mà không mang ý gì, bất đắc dĩ nói: “Lại sao nữa? Uất ức đến như vậy? Sắp thành mỹ nhân lệ rồi.”

Dư Lộ nhắm mắt lại.

Cô sợ mình sẽ ăn gan hùm mật gấu, cho tên khốn trước mắt một quyền.

Lông mi dài khẽ run, động một cái, nước mắt liền rung một chút, động hai cái, nước mắt rung rung, sau đó chảy xuống theo gò má trắng nõn, rơi xuống cằm, rồi biến mất y phục.

Tiêu Duệ cảm thấy trong lòng như giọt lệ muốn rót kia, bị gài đến ngứa ngứa. Hôm nay Dư Lộ mặc khác với lúc trước, lại bị ôm vào trong ngực. Kỳ thực lúc Tiêu Duệ lừa dối cô khi nãy cũng đã có ý tưởng kia thật.

Đây coi như là lần thứ hai.

Lần đầu tiên là lúc đang thay quần áo, lần đầu hấn bị xấu hổ như vậy.

Nếu lần này không phải ở trên xe ngựa, chỉ sợ đây cũng là lần hai hấn chịu sự xấu hổ đó.

Nhưng khi nhìn thấy nước mắt của Dur Lộ, cho dù hấn là cảm thú, cũng không thể tiếp tục được.

Cúi đầu hôn giọt lệ ở khóe mắt, hấn tận lực khiến giọng mình trông không cứng rắn: “Đừng khóc, chịu uất ức gì thì nói với gia, gia làm chủ cho ngươi.”

Đây là nước mắt Dur Lộ cố tình làm ra, có thể tự nhiên không chế. Song cô cũng không thu lại nước mắt, chỉ nhỏ giọng nói: “Tại sao phải đánh Hươu Lê với Thạch Lưu?”

Mặt Tiêu Duệ lạnh lại: “Mấy người đẩy đi nói với ngươi?”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

Edit + Beta: Y Nhã a.k.a Ryou-chan

Thần sắc Dur Lộ khẽ biến, đón lấy ánh mắt của Tiêu Duệ, lắc đầu: “Không có.”

Tiêu Duệ bình tĩnh nhìn cô một lát, nói: “Các nàng làm sai thì phải bị phạt.” Thấy Dur Lộ vẫn đang khóc không ngừng, cuối cùng vẫn giải thích một câu: “Gia đã nể mặt ngươi mà phạt nhẹ rồi.”

Lúc này Dur Lộ lại rất cố chấp, loại cố chấp khi ở thế yếu, đó là không lên tiếng phản bác, không biểu thị bất mãn, chỉ lẳng lặng nhìn hấn, không ngừng rơi nước mắt.

Nếu Dur Lộ tranh cãi ầm ĩ hoặc ỷ vào được sủng ái mà phát giận, tất nhiên Tiêu Duệ sẽ không bỏ qua cô. Nhưng cô cứ kiểu như bị tui thân mà không dám nói gì như thế, làm cho Tiêu Duệ có bực hơn nữa cũng không phát câu được.

“Còn bất mãn cái gì không?” Hấn hỏi.

Dur Lộ chỉ nhẹ giọng hỏi: “Các nàng ấy phạm lỗi gì vậy?”

Tiêu Duệ nói: “Thân là hạ nhân, thời thời khắc khắc phải suy nghĩ cho chủ tử. Chủ tử nghĩ điều gì, mình phải nghĩ chu toàn hơn, chủ tử không nghĩ tới, mình phải nghĩ đến trước. Với tuổi của ngươi thì thân thể là quan trọng nhất, không ăn sáng sẽ bị thương thân, chẳng lẽ các nàng ấy không biết? Đã biết còn không nhắc nhở ngươi, chính là phạm sai lầm!”

Dur Lộ bất mãn, nhỏ giọng phản bác: “Nhưng mà, là ta bảo các nàng ấy không gọi ta dậy. Ta là chủ tử, chủ tử phân phó thì hạ nhân phải làm theo, nếu nói có lỗi, chẳng phải ta mới là người có lỗi lớn nhất sao?”

Hai tay Tiêu Duệ đang ôm hông cô bỗng dựng siết chặt, hơi cúi đầu xuống, đôi mắt đen nhánh lại gần Dur Lộ, nhìn cô đến mức khiến cô muốn trốn khỏi nó.

“Là có sai. Nhưng ta không nỡ phạt ngươi, cho nên khi chủ tử có lỗi, hạ nhân phải bị phạt.” Hấn dời ánh mắt, kéo đầu Dur Lộ đến trước ngực, hôn đỉnh đầu Dur Lộ, hơi thở thì ấm áp nhưng giọng nói lại lạnh như băng: “Cho nên, ngươi phải nhớ kỹ, tuyệt đối không được phạm sai lầm, nếu không, nếu hạ nhân bởi vì ngươi mà chết, thì ngươi sẽ dính đến mạng người.”

Mạng cái đầu người!

Hai tay Dur Lộ siết chặt lại, cảm tức mở miệng, lập tức cắn thịt ở ngực hấn. Trời mùa hạ nóng nên hấn mặt rất ít, một lớp vải mỏng manh căn bản là không ngăn được hàm răng sắc, trong nháy mắt Tiêu Duệ đau đến biến sắc.

“Chủ tử, chúng ta đến rồi. Nhưng mà...” Trần Chiêu đang nói chuyện ở bên ngoài, hấn hơi ngừng lại, do dự một lát mới nói: “Nhưng mà Lâm đại cô nương của Định Quốc Công phủ đã ở, nàng ấy muốn qua đây thỉnh an với ngài.”

Lâm đại cô nương, Định Quốc Công phủ, ồ, là Vương phi Lâm Thục của Tiêu Duệ à?!

Dur Lộ phân tâm, miệng hơi thả lỏng chút, thừa dịp này Tiêu Duệ cầm cầm cô, ném cô ra ngoài.

Lúc Dur Lộ bị ném đến đau nhức toàn thân mới nhớ đến hồi này mình đã làm gì khi bị Tiêu Duệ uy hiếp. Sợ, đúng là sợ thật, nhưng không hối hận. Đồ Tiêu Duệ lãnh huyết vô tình, không biết xấu hổ. Cô chỉ hận chính mình ngu xuẩn, sao không cắn vào động mạch trên cổ hấn cho rồi.

Cắn cho hấn mất máu đến chết, xem hấn sau này còn dám uy hiếp cô nữa không!

Tiêu Duệ không dám chạm vào ngực mình. Hôm nay hấn mặc trường bào màu đen, sẽ không nhìn ra bị dính máu hay nước miếng, nhưng hấn cảm giác, chắc chắn nơi đó đã bị Dur Lộ cắn chảy máu.

Cái đứa này!

“Ngươi là chó à?!” Hắn không để ý tới bên ngoài, đứng lên nhìn Dư Lộ từ trên cao, tức giận đến muốn hung hăng bóp Dư Lộ một cái.

Đều đi đến bước này, Dư Lộ còn sợ mà rút lui sao, sẽ không, sớm đã tức đến không còn lí trí.

Cô ngẩng cao đầu, nước mắt vẫn chảy xuống, trợn mắt giận dữ nhìn Tiêu Duệ: “Ngươi muốn giết thì cứ giết!”

Muốn giết cứ giết?

Hắn đối tốt với nàng biết bao nhiêu, nàng không có tâm sao, không cảm nhận được sao?

Vừa tức giận vừa chua xót, Tiêu Duệ bóp cổ Dư Lộ, cứ bóp cô như vậy. Dư Lộ dứt khoát mặc kệ, đầu tiên là tỉnh táo bất động, đợi tìm được thời cơ, liền nhanh chóng ra chân, mục tiêu là giữa hai chân Tiêu Duệ.

Tiêu Duệ hơi nghiêng người né tránh. Một đá của Dư Lộ rơi xuống đùi hắn, làm hắn nhin không được kêu lên đau đớn.

Hắn cũng không kiềm chế bản thân nữa, ném Dư Lộ lên nhuyển tháp, áp lên người Dư Lộ, xé xiêm y của cô, lấy chân chặn hai chân đang đá lung tung của Dư Lộ, hai tay thì cố định đầu cô, sau đó đè xuống, cắn ngực cô thật mạnh.

Thực sự là cái cắn rất mạnh. Dư Lộ đau đến nước mắt đều thật vài phần.

Ở ngực trái của Dư Lộ lưu lại vết cắn còn dính tia máu. Tiêu Duệ hài lòng thả tay ra, lạnh lùng nhìn Dư Lộ một cái rồi xốc rèm xe lên đi ra ngoài.

Trần Chiêu khom mình hành lễ: “Chủ tử, Lâm cô nương Định Quốc Công phủ đang ở trong Châu Thụ các.”

Châu Thụ các là cửa hàng đồ trang sức và châu báu lớn nhất kinh thành. Hôm nay Tiêu Duệ vốn muốn mang Dư Lộ tới đi dạo một chút, trước khi đi định an ủi nàng ấy bằng mấy món trang sức thượng hạng một phen. Ai ngờ được thứ nhất là sẽ gặp phải Vương phi tương lai là Lâm Thục, thứ hai là Dư Lộ lại to gan lớn mật như vậy, dám cắn hắn một cái!

Tiêu Duệ che ngực, lạnh giọng phản phó Trần Chiêu: “Đưa Dư đi nương về phủ!”

Trần Chiêu vội vàng đáp: “Vâng!”

Nhìn Tiêu Duệ đi nhanh vào Châu Thụ các, Anh Đào vẫn đang đứng ngoài định tiến vô, rèm xe ngựa khẽ động, thấy Dư Lộ lớn tiếng nói: “Không được vào!”

Xiêm y đã bị hư, ngực vẫn đau, trên mặt vẫn còn dấu nước mắt. Sau khi tỉnh táo lại, Dư Lộ bắt đầu chỉnh đốn lại bản thân, cầm khăn lau sạch lệ trên mặt, lại cúi đầu nhìn vết thương trên ngực, trên là da trắng nõn thình lình lại có dấu răng, trông thế nào cũng khó coi.

Tên khốn kiếp này, đúng là nhận chút thua thiệt thôi cũng không chịu!

Cảm giác hình như xe ngựa đang đổi phương hướng, Dư Lộ mặc xong y phục rồi ngồi yên lặng suy nghĩ. Mọi chuyện ngày hôm nay đều rất bất ngờ, cô làm hơi quá trớn. Lúc nghe Tiêu Duệ nói hạ nhân có thể vì cô mà chết, cô thực sự có ý nghĩ không muốn sống nữa.

Thế nhưng, cô cũng phát hiện, hình như độ nhẫn nại của Tiêu Duệ đối với cô rất cao. Kiểu người con cháu của Thiên hoàng, có dòng dõi quý tộc như hắn, bị một nữ nhân cắn, lại còn là một nữ nhân không danh không phận. Theo cách xử lí thông thường, hắn là phải bị siết đến chết mới đúng.

Nhưng hắn chỉ cắn lại cô một cái.

Dư Lộ không khỏi nghĩ, Tiêu Duệ nói không nổi phạt mình, chắc do cái gương mặt này rồi. Vậy có phải là, chỉ cần gương mặt này không thay đổi, nếu cô gây ra chuyện gì quá đáng, thì cô cũng không bị sao hết?

Tốt, đầu tiên nghĩ cách bảo vệ hạ nhân, sau đó nghĩ biện pháp đề cao chạy xa bay.

Dù cho thật sự dính phải một phần vận khả năng là bị bắt lại, dựa vào gương mặt này, hắn là cũng không có phiền toái gì. Hơn nữa, đây chính là cô đại, không có máy theo dõi, không có điện thoại, không cần dấu vân tay để phân biệt, cô chỉ cần rời khỏi kinh thành, trốn vô góc nào đó, tránh đi mọi người, Tiêu Duệ dù có muốn cũng không thể tìm cô.

Xe ngựa một đường hướng đến Thành Vương phủ, Trần Chiêu cưỡi ngựa chậm rãi đi sau xe, cũng không biết hắn nghĩ đến cái gì, khóe miệng lúc thì mỉm lại, lúc thì nở nụ cười nhạo báng.

Rót cuộc về Thành Vương phủ. Không đợi Anh Đào tiến lên, Trần Chiêu đã bước đến vén lên rèm xe, cúi đầu khom người nói “Dư chủ tử, đã đến rồi. Ngài ra đi, ty chức tiễn ngài về Tầm Phương viện.”

Dư Lộ vô cùng kinh ngạc ngẩng đầu. Lời này nghe qua thì cung kính, nhưng sao cứ thấy lạ lạ vậy?

Tầm Phương viện là ở hậu viện, không có đi cùng Tiêu Duệ, Trần Chiêu không nên đến mới đúng. Nhưng hắn cũng không nói gì hết, hắn còn không cho cô thời gian phản ứng, xốc mành xe lên. Tiếp xúc với khoảng cách gần như vậy, hắn cũng không phải là thái giám, theo lý thì toàn bộ phủ này, trừ Tiêu Duệ, cũng chỉ có Thôi Tiến Trung dám làm vậy mới đúng.

Không nghe thấy tiếng trả lời, Trần Chiêu ngẩng đầu nhìn sang, vừa lúc đối diện với đôi mắt mang theo ý hiểu kì, vừa trong suốt vừa linh động.

Trần Chiêu là thị vệ, bán mạng cho Tiêu Duệ, chân chính thị vệ lãnh huyết vô tình. Nhưng mà, bộ dạng hắn không máu lạnh chút nào, ngũ quan của hắn nhu hòa, màu da hơi trắng, ngược lại giống như người đọc sách vậy.

Ngay cả lúc hắn nhìn người khác, tựa hồ có tia dịu dàng trong mắt.

Dư Lộ nhìn, trong lòng không khỏi thấy khổ sở, vì sao không thể xuyên thành thể từ của Trần Chiêu vậy!

“Anh Đào, váy của ta hơi bẩn rồi, người về cầm một bộ sạch sẽ qua đây.” Dư Lộ lên tiếng phân phó, nghe thấy Anh Đào đáp lại, liếc nhanh Trần Chiêu một cái rồi rũ mắt xuống.

Cô chưa yêu đương bao giờ, có thích ai thì người đó cũng là minh tinh, không biết làm sao để ‘dụ dỗ’ một người nam nhân hiệu quả. Nhưng ánh mắt này cũng đã bao hàm mọi thứ cô có thể nghĩ tới, tràn đầy tình cảm.

Cũng không biết, Trần Chiêu có cảm thụ được hay không.

Trần Chiêu bị Dư Lộ nhìn như vậy, lại thấy quần áo cô hình như không chỉnh tề, ngay lập tức hạ màn xe xuống.

Một lát sau, Dư Lộ nghe thấy tiếng Trần Chiêu gọi xa phu đến một bên để nghỉ ngơi, hình như Trần Chiêu cũng qua đây. Nhưng rất nhanh, tiếng của hắn lại truyền đến từ một bên của xe ngựa.

“Dư chủ tử, ngài có gì phân phó không?”

Ta muốn người dẫn ta đi, đi đâu cũng được hết.

Nhưng lời này trực tiếp quá, Dư Lộ không dám nói. Lúc lâu sau, cô thở ra thật sâu, nhỏ giọng nói: “Ta chỉ hận, hận vì sao ta phải sinh thành thể này. Nếu tướng mạo ta bình thường, nếu ta chỉ là một nữ tử ở phố phường, có thể, ta sẽ trải qua một cuộc sống hoàn toàn khác.”

Bên ngoài trầm lặng một lúc lâu, sau đó có tiếng Trần Chiêu truyền đến: “Cuộc sống bình thân, chỉ sợ Dư chủ tử không quen.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19

Edit + Beta: Y Nhã a.k.a Ryouu-chan

Người cũng không phải ta, làm sao người biết được ta sẽ không quen?

Đúng vậy, đúng là có rất nhiều người muốn ở trên cao. Nhưng với cô, phong cảnh ở trên cao không hề đẹp.

Dư Lộ nhắm mắt, nuốt câu hỏi này vào bụng.

Anh Đào quay lại rất nhanh. Dư Lộ không gọi nàng ấy tiến đến, cảm y phục sạch sẽ thay, từ Anh Đào đỡ xuống xe ngựa.

Quả nhiên Trần Chiêu muốn đưa cô đến Tầm Phụng viện. Mặc dù Dư Lộ biết không hợp quy củ cho lắm, nhưng mà khẳng định là lúc này Trần Chiêu chưa thích cô, cho nên hắn dám làm như thế, chắc chắn là nghe phân phó của Tiêu Duệ. Có lẽ Tiêu Duệ muốn cảm đoán chính mình, kêu Trần Chiêu tới giám sát?

Vì vậy Dư Lộ cũng không lên tiếng cự tuyệt.

Đến cửa Tầm Phụng viện, Dư Lộ mới bước hai bước liền dừng lại, chờ giây lát rồi tiếp tục đi tới.

Đều nói nữ nhân chủ động là không tốt. Tuy cách tăng sa thì không coi là khó, nhưng nam nhân sẽ không quý trọng. Giống như trong truyện vậy, với mấy nữ nhân tự đưa tới cửa, Tiêu Duệ không quý trọng một ai. Còn Trần Chiêu, cũng do nguyên chủ Dư Lộ đối với hắn không nóng không lạnh nên hắn mới quan tâm đúng không?

Nếu lúc đó nguyên chủ đồng ý đến với hắn, biết đâu kết quả sẽ khác?

Dư Lộ không biết, nhưng đời còn dài, nếu Trần Chiêu thích cô, sẵn lòng mang cô đi, thì mặc kệ sau này Trần Chiêu đối với cô thế nào, cô vẫn cảm tạ hắn.

Trần Chiêu nhìn bóng dáng Dư Lộ biến mất mới quay đầu ra phủ, một đường cười ngựa chạy đến Châu Thụ các.

Trong Châu Thụ các, Lâm Thục đã gặp Tiêu Duệ. Mặc dù Tiêu Duệ luôn lạnh nhạt, không nói lời nào, nhưng vẫn ở lại. Tuy vậy nhưng Lâm Thục cũng hài lòng. Nam nữ chưa hôn, còn chưa có tình cảm gì, Tiêu Duệ nguyện ý nề mặt mình ở bên ngoài đã là rất tốt rồi.

Nàng cũng không quấy rầy Tiêu Duệ uống trà, mang theo đại nha hoàn Minh Nguyệt đi chọn trang sức, tỉ mỉ nhìn, trông cũng nghiêm túc.

Lâm Thục là trưởng nữ của Định Quốc Công phủ, cũng không quá xinh đẹp, nhưng thẳng ở đoan trang nhu tuệ*. Còn Minh Nguyệt bên cạnh nàng, vóc dáng hơi thấp hơn chút, chân mày lá liễu, mặt tròn nhỏ nhắn, lúc cười lên nhìn vừa hiền lành vừa ngọt ngào. Nàng ấy hầu hạ Lâm Thục cũng gần mười năm rồi, quan hệ giữa hai chủ tớ rất tốt.

*Nhu kiểu dịu dàng, tuệ trong trí tuệ.

Lúc này, Minh Nguyệt quay đầu nhìn Tiêu Duệ đang uống trà, kéo ống tay áo của Lâm Thục, nhỏ giọng nói: “Cô nương, đừng chọn nữa, đây đều là thường cho mấy di nương khi vào phủ, để nô tỳ chọn giúp ngài là được rồi. Một mình Vương gia ngồi ở kia, ngài qua trò chuyện với Vương gia đi chứ.”

Vương triều Đại Viêm tương đối thoảng, thỉnh thoảng nữ tử xuất môn một chuyến cũng không sao. Mà giữa nam nữ đã định thân*, chỉ cần không làm chuyện gì khác người, đôi khi hẹn gặp mặt, đi dạo thanh hay du hồ gì đó cũng có thể.

*định thân: đã định việc hôn nhân.

Huống hồ Tiêu Duệ và Lâm Thực, một người là trưởng tử Thành Vương của sủng phi Huệ Phi, một người là đích trưởng nữ của Định Quốc Công, Thành Vương phi tương lai, cho dù hai người làm chuyện gì quá giới hạn, mọi người cũng không dám nói xấu.

Lâm Thực nhìn qua bên đó, lại lắc đầu với Minh Nguyệt: “Hình như tâm trạng Vương gia không tốt, ta không qua đó đâu. Nếu chọc giận hắn thì biết làm sao đây?”

Minh Nguyệt hận sắt không thành thép nhìn chủ tử nhà mình: “Cô nương! Không phải là hỏi thăm được hôm nay Vương gia mang theo Dư chủ tử ra ngoài sao? Vương gia biết ngài đến nên mới phái Dư đi nương về. Cho dù ngài ngại quá thật, cũng nên bày tỏ chút gì đi chứ!”

Lâm Thực thì thào: “Bày tỏ? Ta, ta bày tỏ gì mới được?”

Minh Nguyệt bắt đắc dĩ đỡ trán: “Cô nương tốt của ta, lời này là không thể nói rõ. Nhưng mà Vương gia nể mặt ngài như vậy, ngài nên báo đáp, ở bên ngài ấy, chăm sóc ngài ấy mới đúng chứ.”

Lâm Thực hơi sững sờ, sau đó lại lắc đầu: “Được rồi Minh Nguyệt, không được nói nữa. Lại nói nữa ta sẽ tức giận.”

Nàng là Thành Vương phi tương lai, là thê tử muốn cùng hắn một đời, là trưởng nữ của Định Quốc Công phủ, có thân phận như vậy, vị trí của nàng là ở bên người hắn, chứ không phải là quỳ gối dưới chân.

Tiêu Duệ vốn phải nể mặt nàng mới đúng nha.

Việc lấy lòng nam nhân, chỉ có nữ nhân thân phận thấp, như mấy tiểu thiếp đi nương mới phải làm. Nàng không cần.

Lâm Thực cũng không giáo huấn Minh Nguyệt nữa, bởi nàng biết thân phận hai người là bất đồng, tự nhiên quan điểm cũng bất đồng. Minh Nguyệt là nha hoàn, trời sinh cần hầu hạ người khác, cho nên sẽ hạ thấp bản thân. Nàng nói những lời này, thật ra cũng vì tốt cho nàng ấy, chỉ là biết không hiệu quả mà thôi.

Chọn ba cái trang sức tốt để đưa cho ba đi nương xong, Lâm Thực lại chọn một ít vòng vàng nhẫn vàng. Máy thứ này đều để thưởng cho ma ma nha hoàn sau khi nàng gả vào Vương phủ. Mẹ nàng được cha nàng sủng ái cả đời, trước giờ không thích quản mấy việc này. Nàng lại không yên tâm mấy đi nương, đành phải tự mình làm.

Chọn xong quay đầu, lại phát hiện không biết Tiêu Duệ đã đi từ lúc nào.

Minh Nguyệt chạy qua, nhìn bên ngoài mấy lần, cuối cùng mặt như đưa đám về: “Cô nương, Vương gia đi rồi.”

Lâm Thực khẽ ừ.

Nam nhân trên đời này, phải tìm ngàn dặm mới thấy được một người giống cha nàng. Nàng cũng nhìn các trưởng bối trong nhà, không một người như cha.

Cho nên đến lúc lập gia đình, nàng cũng không dám si tâm vọng tưởng. Nàng chỉ cần một người nam nhân tôn trọng nàng, cho nàng thể diện của chính thê, giao mọi việc về hậu trạch cho nàng là được rồi. Đương nhiên, nàng cũng sẽ làm một người thê tử tốt, giúp hắn xử lý việc nhà, quản lý các đi nương thứ tử nữ thật tốt. Nàng chỉ cần làm một người thê tử có thể tương kính như tân là được rồi.

...

Dư Lộ trở về, Hương Lê và Thạch Lưu lập tức từ trong phòng ra.

Dư Lộ cũng không răn dạy các nàng, gọi người vào phòng, nhìn tay các nàng ấy trước. Tay hai người đều chỉ dán thuốc, trời này nóng quá, nếu băng bó, chỉ sợ băng đến ra bệnh nào đó. Mới hơn nửa ngày, tay hai người đã như móng heo.

Hương Lê cười nói: “Không sao đâu chủ tử, rất nhanh sẽ tốt thôi. Vương gia cũng phân phó đánh nhẹ thôi mà.”

Tiêu Duệ mới không nói vậy đâu.

Thạch Lưu lại sợ đau nhất, nhìn về mặt đau lòng của Dư Lộ, hai mắt liền có hơi nước, thấy Hương Lê nhìn mình chăm chăm, đành phải không khóc, lắc đầu với Dư Lộ: “Đúng vậy, không đau, một chút cũng không đau.”

Không đau người khóc cái gì?

Hỏi hai người, biết tự hai người thoa thuốc, cũng không mời đại phu. Dư Lộ không chịu, nhất định kêu Anh Đào đi gọi đại phu đến xem cho hai người.

Chờ đại phu nhìn xong, Dư Lộ cũng không cho hai người hầu hạ. Thấy trời nóng mà hai người lại không có đá dùng, Dư Lộ liền dứt khoát nói: “Tối nay ở lại phòng chính ngủ chung với ta đi.”

Đá ở Tầm Phương viện là phát theo phân lệ. Dư Lộ cũng sợ nóng, nhưng hỏi cô ở hiện đại thường nghe người ta nói, bạn thân là có thể mặc đồ giống nhau, ngủ cùng một chỗ mới là bạn thân. Cô chưa thể nghiệm việc như vậy bao giờ, cho nên bây giờ đến cổ đại, có thể thể nghiệm một hồi cũng không tệ.

Theo lý thì khi chủ tử nghỉ ngơi là cần có người gác đêm. Hồi trước Dư Lộ không muốn có người trông coi, Hương Lê Thạch Lưu còn tranh thủ muốn mấy lần. Bây giờ Dư Lộ mở miệng, hai người tự nhiên không phản đối.

Buổi tối Tiêu Duệ có trở về hay không Dư Lộ không biết. Tuy cô không muốn ăn, nhưng vẫn kêu trù phòng làm mấy món đồ ăn. Không ăn cơm không được, không ăn thì làm sao để béo lên đây.

Mãi đến giờ Hợi* Trần Chiêu mới đỡ Tiêu Duệ say khướt xuống xe ngựa. Hắn uống say đến nỗi đi không vững. Thôi Tiến Trung tuổi lớn không đỡ được nên Trần Chiêu phải đỡ hắn vào trong.

*Giờ Hợi: 21 giờ đến 23 giờ khuya.

Ai ngờ lúc đi tới cửa phòng khách, Tiêu Duệ không chịu tiến vào, tay chỉ ra bên ngoài, mơ mơ màng màng nói: “Tầm Phụng viện, đi... đi Tầm Phụng viện...”

Trần Chiêu nhìn về phía Thôi Tiến Trung. Thôi Tiến Trung thờ dãi nói: “Đi thôi, đưa đến Tầm Phụng viện đi.” Muốn nói lúc nào vị gia này khó hầu hạ nhất, thì là lúc say rượu rồi. Nếu hắn muốn đi Tầm Phụng viện, được rồi, đến Tầm Phụng viện thôi.

Dư Lộ đang ngủ thì bị tiếng huyền não trong sân đánh thức. Hương Lê Thạch Lưu tỉnh rồi nên cũng không thấy ngủ trên giường. Cô mơ màng mặc một bộ váy ngủ trắng gần như trong suốt xuống giường, lúc đi tới gian ngoài lại thấy Thôi Tiến Trung đi phía trước dẫn đường, Trần Chiêu cùng Anh Đào đỡ Tiêu Duệ ở đằng sau, mà Hương Lê Thạch Lưu cũng đi theo, mấy người cứ đi như vậy đụng phải cô.

Thôi Tiến Trung thấy Dư Lộ trước, vội ôi một tiếng, che mắt quay đầu lại. Trần Chiêu ngẩng đầu lên cũng nhìn thấy.

Nữ tử có tóc dài rối tung, khuôn mặt trắng như tuyết có chút mờ mịt, hai mắt đầy hơi nước khi nhìn đến mọi người bỗng nhiên tròn to. Hắn không dám nhìn nữa, nhưng lúc ánh mắt đi xuống lại thấy cái yếm đỏ mơ hồ dưới bộ đồ trắng, hình như bên trên còn thêu hình uyên ương nghịch nước, xuống chút nữa, là vòng eo nhỏ nhắn như ẩn như hiện.

Trần Chiêu chỉ thấy địa phương nào đó trong lòng nhảy thật mạnh, hắn ép mình quay đầu, nhìn Hương Lê và Thạch Lưu sau lưng: “Đưa đến đâu?”

Hương Lê vội nói: “Bên trong, giường ở bên trong.”

Bất đắc dĩ rằng Tiêu Duệ là một đại nam nhân chân dài tay dài, nàng và Thạch Lưu bị đau tay, Dư Lộ và Anh Đào lại quá nhỏ, nếu không có Trần Chiêu, căn bản là các nàng không đi chuyển được.

Thả Tiêu Duệ lên giường rồi, Trần Chiêu đi ra ngay lập tức. Thấy Dư Lộ đang dụi mắt đi vào trong, hắn vội vàng tránh sang một bên.

Dư Lộ đã phục hồi tinh thần, lúc đi qua bên người Trần Chiêu không khỏi nhìn về phía hắn.

Trần Chiêu không khỏi nhìn về phía hắn.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20

Edit + Beta: Y Nhã a.k.a Ryou-chan

“Không phải Vương gia nói chạng vạng hôm nay sẽ rời khỏi kinh thành sao?” Dư Lộ hỏi Trần Chiêu, khó nén cảm giác khó chịu và kinh ngạc trong lòng.

Trần Chiêu không dám nhìn cô, cúi thấp đầu nhìn mặt đất, nhưng không ngờ lại thấy một đôi giày thêu đi trong nhà. Mặt giày làm bằng tơ lụa, ở bên trên thêu bông hoa lan nhỏ, hơn một nửa bàn chân lộ ra ngoài, còn có cổ chân nhỏ nhắn trắng như tuyết...

Trần Chiêu nghe thấy âm thanh của mình có chút rung rung: “Vương gia tạm thời có chuyện nên từ chối, dời thành ngày mai đi.”

Thì ra là thế, mà tại sao lại mang người đến chỗ ta?

Còn là một con ma men!

Thôi Tiến Trung ở bên trong, Dư Lộ không dám biểu lộ sự khó chịu, chỉ nhìn Trần Chiêu đang cúi đầu, cực kì ai oán.

Trần Chiêu cảm thấy chớp mũi như có như không có mùi, là mùi mà hắn chưa từng ngửi thấy bao giờ. Hắn không tiếp tục chờ nữa, vội khom lưng thi lễ với Dư Lộ, cáo từ cũng không dám nói, cứ như vậy lui ra ngoài.

Dư Lộ bất đắc dĩ vào trong. Đến khi thấy ánh mắt Thôi Tiến Trung cứ trốn tránh mình thì cô mới phát hiện váy của mình hình như hơi quá mức, mặc dù nó được coi là bảo thủ ở hiện đại!

Trần Chiêu không dám nhìn mình, hắn là vì cái váy này đi?

Lúc trước ở trong xe ngựa, với trên đường về Tầm Phụng viện, hắn cũng không có như vậy.

Thôi Tiến Trung cũng không nhìn Dư Lộ, khom lưng nhỏ giọng nói: “Dư chủ tử, Vương gia phải giao cho ngài rồi. Nô tài cáo lui.”

Cũng không thể lưu cái lão thái giám Thôi Tiến Trung này ở trong phòng để hầu hạ Tiêu Duệ, Dư Lộ chỉ phải phát tay một cái, chuẩn hắn đi.

Hương Lê Thạch Lưu đều bị thương ở tay, Dư Lộ lại không muốn hầu hạ Dư Lộ, liền kêu Anh Đào và hai cái tam đẳng nha hoàn mà Dư Lộ không biết tên tới lau mặt lau chân, coi y phục cho Tiêu Duệ.

Có Tiêu Duệ ở, Hương Lê với Thạch Lưu không thể ngủ tiếp trong phòng nữa. Dư Lộ không muốn chung giường với hắn, nên đợi Anh Đào đắp chăn cho hắn xong, Dư Lộ không quản nữa, đứng dậy đi đến giường La Hán* cạnh cửa ngăn đề ngủ.

Đêm dần khuya, Dư Lộ đã sớm ngủ lại, nhưng Tiêu Duệ trên giường lại bị tỉnh vì khó chịu.

Khát, cổ họng thật khô khốc.

“Nước...mang nước lại...” Tiêu Duệ nhắm mắt, ý thức không tỉnh táo nhẹ giọng lầm bầm.

Dư Lộ cách hắn cũng không xa, nhưng cô từ nhỏ chưa hầu hạ người khác bao giờ, ngủ lại trầm, nên tiếng thì thầm của Tiêu Duệ chưa lọt vào tai cô. Cô lại không gọi người gác đêm, nên Tiêu Duệ mơ màng hô mấy chục lần cũng không có người để ý.

Tiêu Duệ đành phải mở mắt, thấy cái màn xa lạ dưới ánh trăng, hắn ngẩn người, trong chốc lát cũng không nghĩ ra được đây là nơi nào. Hắn chưa bao giờ qua đêm ở chỗ Dư Lộ, cho dù nghỉ trưa cũng là nằm trên nhuyễn塌, tự nhiên không có ấn tượng.

Nhưng bất kể ở nơi nào, cho dù là Hoàng cung, hắn cũng là người được phục vụ,

vì vậy không nhận được lớn tiếng nói: “Nước!”

Trong lúc ngủ, Dư Lộ mơ hồ nghe thấy âm thanh gì đó, nhưng cô không quan tâm, trở mình, nằm ngủ tiếp.

Tiêu Duệ triệt để bị chọc giận, chống tay ngồi dậy, lảo đảo bước xuống giường. Ở trong phòng đi mấy bước mới phát hiện đây là nơi ở của Dư Lộ. Trên giường không có ai, nhuyễn塌 cũng không. Tiêu Duệ vịn tường đi đến cửa ngăn.

Trên giường La Hán, ở dưới lớp chăn mỏng là một bóng người nho nhỏ đang co ro, đưa lưng về phía hắn, hình như hai cái gối đầu đều bị ôm trong lòng, nhìn đúng là có phần đáng thương.

Tiêu Duệ xoa xoa hai mắt, bình tĩnh nhìn một lát, xoay người đi gian ngoài. Rót nước uống xong, hắn lại đi tịnh phòng rửa mặt, sau đó trực tiếp đi đến chỗ Dư Lộ.

Đến bên giường, hắn co một chân lại quỳ trên giường, khom lưng ôm lấy Dư Lộ. Thân thể mềm ấm tựa trong ngực hắn, lại còn tự động tìm tư thế thoải mái để nằm. Tiêu Duệ cúi đầu nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, khẽ cười.

Lúc ngủ đáng yêu nhất, không có bộ dạng dờ dẩn khi không cười, cũng sẽ không trợn mắt giả vờ uất ức rơi nước mắt, càng không giống như trên xe ngựa, bỗng nhiên cắn hắn một cái thật mạnh.

Nghĩ đến đây, Tiêu Duệ đột nhiên cảm giác được vết thương ở ngực hơi hơi đau.

Đặt người lên giường trong, nằm xuống, hắn lại không ngủ được.

Ánh trăng tối nay rất đẹp, thích hợp để ngắm cảnh. Tiêu Duệ xoay người, nằm nghiêng về phía Dư Lộ. Ánh đèn yếu ớt cùng với ánh trăng ngoài cửa sổ làm tầm nhìn của hắn rõ hơn trong đêm tối.

Dư Lộ theo thói quen lại co người lại, ôm lấy hai đầu gối.

Tiêu Duệ biết, hồi còn rất nhỏ hắn cũng ngủ như vậy. Rồi có một lần hắn nghe được cung nữ ma ma hầu hạ hắn sau lưng nói, hắn rất đáng thương, ngủ như vậy vì không có cảm giác an toàn.

Hắn rất tức giận. Hắn là Thất Hoàng tử của Đại Viêm, phụ thân là đương kim Thánh Thượng, mẫu thân là Huệ Phi nương nương cao cao tại thượng, tại sao hắn lại đáng thương? Từ đó về sau, hắn sửa tư thế ngủ của mình, lúc đầu không dám ngủ, chỉ sợ ngủ rồi lại theo thói quen co người lại.

Hắn sợ, sợ mất mặt. Bên trên có sáu ca ca, phía dưới còn có đệ đệ, nếu không có phụ thân đau thì còn có mẫu thân thương. Duy chỉ có hắn, cha không thương mẹ không yêu, dường như bị quên lãng vậy.

Có thể là càng có chuyện càng không muốn biểu hiện, từ nhỏ hắn không chịu đến trước mặt phụ hoàng và mẫu phi để làm nũng. Nhỏ tuổi mà hắn như người lớn vậy, suốt ngày nghiêm mặt. Thịnh thoảng mẫu phi nhớ tới hắn, hắn cũng hững hờ, biểu hiện như mình đã trưởng thành, không giống với đệ đệ.

Vẫn là biểu ty Ngu Văn thấy khí sắc hắn càng ngày càng xấu, dưới mắt có vành đen, đoán được cái gì, tra hỏi hắn. Sau đó, biểu ty Ngu Văn dạy hắn tách mấy hạ nhân ra, chuẩn bị mấy cái tảng đá lớn đặt lên giường, lúc ngủ thả hai bên tay hai bên chân, xem như để cố định, hắn mới chậm rãi ngủ được.

Nhưng vẫn là cứng người một đêm không dám di chuyển.

Cha mẹ biểu ty Ngu Văn đều đã mất, nàng ấy lớn lên bên người mẫu phi. Ban ngày thấy hắn, len lén bóp chân bóp tay cho hắn. Đại khái qua hơn nửa năm hắn mới nằm ngủ bình thường được, hôm sau cũng không thấy tê cứng đau đớn.

Khi đó hắn mấy tuổi nhi, hình như là bảy hay tám gì đó, biểu ty Ngu Văn cũng khoảng mười tuổi.

Lúc đó hắn thấy, trên đời này chỉ có biểu ty Ngu Văn đối hắn tốt nhất, hắn trưởng thành rồi nhất định phải cưới biểu ty Ngu Văn, che chở nàng ấy cả đời. Nhưng không đợi hắn lớn, phụ hoàng liền tử hôn, biểu ty Ngu Văn mười bốn tuổi bị đưa đến Mông Cổ.

Khi ấy, hắn mới mười một, cha không thương mẹ không đau, nói, không ai thèm nghe. Nhưng mà biểu ty Ngu Văn lại khóc cầu hắn, kêu hắn không được phép xằng bậy.

Sáu năm rồi, biểu ty Ngu Văn đã xuất giá sáu năm, cũng không truyền tin tức gì cho hắn sáu năm. Kỳ thực không truyền tin cho hắn cũng tốt, giống như tin mà Mông Cổ đưa cho phụ hoàng vậy, biểu ty Ngu Văn sống rất tốt, cũng không cần hắn hỗ trợ.

Ban đêm uống rượu xong, hình như con người luôn thích nghĩ lung tung. Tiêu Duệ thu hồi tâm tư, ánh mắt lại rơi xuống mặt Dư Lộ. Nàng ấy giống biểu ty Ngu Văn chỗ

nào nhi, hình như chỗ nào cũng giống, lại chỗ nào cũng không giống. Khi đó hắn còn quá nhỏ, sáu năm trôi qua, hắn sắp không nhớ rõ hình dáng của biểu tỷ Ngưu Văn nữa rồi.

Chắc là thần sắc giống nhau đi!

Tiêu Duệ dịch người vào trong, nhẹ nhàng ôm Dư Lộ vào ngực. Lúc hắn thấy cô đơn có biểu tỷ, còn lúc Dư Lộ thấy cô đơn, thì có ai đây?

Cũng không biết, tại sao nàng ấy lại thấy cô đơn. . .

Tiêu Duệ nghĩ, khe khẽ thở dài, chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Sáng sớm hôm sau, Dư Lộ trực tiếp bị nóng tỉnh, cảm thấy toàn thân dính dính khó chịu, hình như ở cổ cũng toàn mồ hôi. Cô đưa tay muốn lau cổ, nhưng lúc nhấc tay lại phát hiện bị đè lại.

Mơ mơ màng màng mở mắt ra, khi phản ứng lại, Tiêu Duệ cũng đã mở mắt. Thấy bộ dạng ngơ ngác của Dư Lộ, hắn cười một cái, sau đó vươn tay nhẹ nhàng vuốt hai má Dư Lộ.

“Nên tỉnh thôi, ta phải đi rồi.” Mới tỉnh lại, Dư Lộ thấy sự gọi cảm trong giọng hắn.

Cô gạt đầu, chờ Tiêu Duệ buông mình ra trước.

Đây coi như là lần thứ hai Tiêu Duệ thấy tư thế ngủ của Dư Lộ, chỉ là lần trước hắn đứng một bên, lần này là nằm trên giường. Sau một đêm, vật áo Dư Lộ đã tán loạn, lộ ra cái yếm đỏ thắm, tôn lên da thịt trắng nõn nhẵn nhụi, mà trước ngực càng căng phồng. . .

Tiêu Duệ tựa hồ cảm thấy hô hấp bị chặn lại, tay sờ lên vật áo Dư Lộ.

Dư Lộ nhanh tay che lại, nhìn hắn chằm chằm gầm lên: “Ngươi làm cái gì?!”

Bộ dáng kia, giống như đang quát đồ háo sắc vậy.

Tiêu Duệ vô ý thức giật mình, lập tức giải thích: “Ta. . . ta nhìn xem chỗ đau của ngươi thế nào, có cần gọi đại phu xem. . .” Nói tới đây mới nhận ra, không thể cho đại phu xem nơi đó của Dư Lộ được, “Ta giúp ngươi xem thế nào rồi, hôm qua bị thương không nhẹ.

Dư Lộ tỉnh táo lại, không để ý tới Tiêu Duệ nữa, chỉnh lại áo ngồi dậy, sau đó vòng qua hắn nhảy xuống giường.

Tiêu Duệ mắt mở trừng trừng nhìn cô chạy trốn về phòng.

Cái này, thật đúng là.

Sao lại xấu hổ như vậy, cũng đâu phải mới theo hắn một ngày hai ngày đâu.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

Dư Lộ ở tịnh phòng chờ Hương Lê và Thạch Lưu.

Thạch Lưu nhìn Dư Lộ, nhỏ giọng nói: “Chủ tử, Vương gia muốn lưu lại dùng điểm tâm rồi mới đi. Anh Đào đang hầu Vương gia thay y phục. Ngài, ngài cũng thu thập nhanh lên, đi ra ngoài thôi.”

Hương Lê gạt đầu đi tới: “Chủ tử, để nô tỳ hầu hạ ngài.”

Dư Lộ vội vàng khoát tay từ chối: “Thôi, tay ngươi và Thạch Lưu đều đang bị thương. Đứng đó đi, ta tự làm là được.”

Nhanh chóng đánh răng rửa mặt, nhưng không thay quần áo được, tóc cũng không thể chải. Có hai người đứng ở đây, Dư Lộ cũng không thể vạch y phục ra nhìn chỗ hôm qua bị Tiêu Duệ cắn như thế nào rồi.

Quên đi, đi ra ngoài đi.

Tuy việc đồng giường cộng chấm tối hôm qua có chút quý dị, nhưng trên người cô không có chỗ nào khó chịu, nên chắc chắn là chuyện gì cũng chưa làm. Còn bộ quần áo này, thì càng không sao, giữa thanh thiên bạch nhật, bọn nha hoàn lại ở, Tiêu Duệ sẽ không làm ra chuyện gì.

Đến cùng là người hiện đại, tư tưởng Dư Lộ vẫn hơi thoáng chút.

Nhưng mà nghĩ đến việc lúc này mình không khách khí quá lớn, sau khi ra ngoài Dư Lộ vẫn thấy hơi thấp thòm, lại cũng coi như trong dự liệu. Trình độ tha thứ của Tiêu Duệ đối với cô không thấp lắm. Lúc đó không tức giận, cũng không cần chờ đến bây giờ mới tính sổ.

Chờ Dư Lộ mặc đồ nghiêm chỉnh ra ngoài xong, Tiêu Duệ cũng đã rửa mặt xong, đang ngồi dùng bữa. Dư Lộ ngồi cạnh hắn, tự lấy đồ ăn một mình.

Lúc Tiêu Duệ tới, điểm tâm trên bàn phong phú hơn bình thường đến mấy lần. Cũng không phải lần đầu ăn cơm với nhau, Dư Lộ liền không quá câu nệ. Hơn nữa trong lòng còn định thăm dò, nên sau khi ngồi xuống cũng không để ý Tiêu Duệ, tự cầm lấy bánh bao cắn một miếng lớn.

Quả nhiên Tiêu Duệ không thêm đề ý.

Dư Lộ vừa ăn vừa lặng lẽ quan sát hắn. Tiêu Duệ cũng ăn rất nhanh, ăn bốn cái bánh bao, uống một chén cháo mới dừng lại, cầm khăn lau miệng, đồng thời nhìn Dư Lộ.

“Gia phải đi.” Hắn thuận miệng nói.

Dư Lộ cúi đầu, gật hai cái.

Đi thôi, đi càng sớm càng tốt.

Ngày hôm qua mới bị cắn xong, hiện tại Tiêu Duệ không dám suy đoán lung tung tâm tư của Dư Lộ nữa. Nếu như không có chuyện hôm qua, chắc chắn bây giờ hắn sẽ cho là Dư Lộ không dám nhìn hắn vì sợ lộ ra vẻ mặt không nở, thậm chí là muốn khóc, cho nên mới cúi đầu.

“Người nghĩ gì thế?” Hắn vươn tay sờ sờ đầu Dư Lộ, “Đang nghĩ gia mau cút, hay là đang luyện tiếu?”

Dư Lộ không muốn trả lời vấn đề này, nhưng cô cũng biết tính của Tiêu Duệ, nếu cô không trả lời liền làm khó dễ. Nên cô ngẩng đầu, xem nhẹ bàn tay còn đang vỗ đỉnh đầu, nhếch miệng cười một cái.

Ý gì người tự lĩnh hội, còn ta thì, muốn nhìn xem độ nhẫn nại của người đến đâu.

Tay Tiêu Duệ vô ý thức dừng lại, thấy Dư Lộ nhú lông mày mới nhận ra mình đang làm gì, đưa tay trượt từ trán cô xuống mặt.

Hắn cảm hai gò má cô, hỏi: “Bây giờ người có thể nói với gia, tại sao hôm qua bỗng nhiên lại... cắn gia một cái?” Hắn vừa nói, vừa cúi sát mặt Dư Lộ, bởi vì trong phòng còn có hạ nhân nên thanh âm cũng ép rất thấp.

Động tác này khiến cho hạ nhân đều hiểu lầm, không cần phân phó liền tự cúi đầu lui ra ngoài.

Người không đi, nên hỏi thì nhất định sẽ hỏi, Dư Lộ cũng không muốn tránh vấn đề này. Chỉ là, phải ăn ngay nói thật sao?

“Bởi vì ta uy hiếp người?” Tiêu Duệ chủ động hỏi: “Bởi vì ta lấy hạ nhân uy hiếp người, cho nên người tức giận? To gan lớn mật cắn gia, người có biết, nếu gia tức giận, đừng nói các nàng, người cũng không sống nổi!”

Dư Lộ vốn còn đang do dự có muốn nói thật hay không, lúc này là thật không dám. Người này là đồ thần kinh, nếu cô nói quan tâm mấy người Thạch Lưu Hương Lê thật, nhất định Tiêu Duệ sẽ cảm mạo của các nàng ấy đến uy hiếp cô, thậm chí giống như mấy vai nam chính khủng bố khát máu tàn bạo, từng bước từng bước giết để bức nữ chính đi ra.

Được rồi, là cô tự luyện, cô không phải nữ chính.

“Muốn giết cứ giết, hôm qua ta đã nói rồi.” Có lẽ do hôm qua đã mặc kệ, hiện tại Dư Lộ không sợ Tiêu Duệ thật. Giết thì có sao, mình lại đầu thai, mười tám năm sau tiếp tục làm em gái tốt.

Lại nói, mấy ngày nay được ăn ngon ngủ tốt, đúng là buồn bán lời.

Tiêu Duệ không dám dùng sức, vì hắn biết da Dư Lộ rất mềm mại, vừa dùng sức sẽ lưu lại dấu vết nghiêm trọng. Chỉ là thái độ này của Dư Lộ chọc giận hắn. Hắn đưa tay hất chén đĩa trên bàn xuống đất, sau đó bóp hai vai Dư Lộ, đứng dậy đề Dư Lộ lên bàn.

Dư Lộ đầu nghĩ đến hắn lại thế này, kinh hoàng vùng loạn hai tay, cho đến khi bị Tiêu Duệ bắt lại, mới thoáng bình tĩnh chút, nhưng đối diện với đôi mắt lạnh như băng kia, vẫn là sợ run lên.

Cô đúng là đang nhỏ sợi râu của con cạp mà!

Tiêu Duệ cười lạnh nói: “Ta còn tưởng người không sợ thật chứ.”

Dư Lộ nhắm mắt lại, cựa mạnh nói: “Sợ thì thế nào? Mạng trong tay người, ta sợ, rồi van người, người có buông tha ta sao?”

Tiêu Duệ hơi áp trên người cô, tay đề vai cô, nghe xong lời nói cũng cười một cái: “Người không cầu ta, làm sao người biết ta sẽ không bỏ qua cho người?”

Nhưng coi như buông tha, cô cũng không muốn cuộc sống như vậy.

Lẽ nào, phải làm cái tiểu tam không có tiết tháo, chịu sự đùa bỡn của hắn, thẳng đến khi hắn yêu nữ chính, đuổi mình đi, mình mới đi sao?

Không đến tình trạng vạn bất đắc dĩ, cô sẽ không lăng phí bản thân như vậy.

Có lẽ sẽ có con đường khác, cô sẽ không buông tha dễ dàng.

Dư Lộ quay đầu, cự tuyệt trả lời vấn đề này.

Hôm qua Tiêu Duệ đã kéo dài thời gian, hiện tại nếu không đi nữa là bị chậm thật. Không dư thời gian để tâm sự với Dư Lộ, lại thấy Dư Lộ không chịu nói gì, hắn cúi đầu xuống, cắn môi Dư Lộ.

Đây là cái hôn mang theo tính công kích rất mạnh, gọn gàng dứt khoát, như là bão tố bỗng nhiên kéo đến. Đầu tiên Dư Lộ cảm thấy ghê tởm và cực lực chống lại, nhưng mà bị hắn vừa hôn vừa cắn khiến không thể hô hấp bình thường được, giây giụa cũng càng ngày càng yếu, cuối cùng đứt khoát không giây giụa nữa.

Lúc này Tiêu Duệ mới buông cô ra.

Hôn lấy khuôn mặt hồng hồng, Tiêu Duệ thông thả uy hiếp cô: “Ta nói là giữ lời, nếu ngươi dám không nghe lời, làm sai chuyện gì đó, toàn bộ hạ nhân của Tầm Phong viện này đều sẽ bị xử phạt. Nhẹ thì đánh bằng roi, nặng thì chém đầu. Cho nên, tiểu Lộ Nhi của gia, ngươi phải ngoan ngoãn chờ đợi, đừng khiêu chiến tính nhẫn nại của gia.”

Giống như con chim hoàng yến bị đứt cánh sao?

Một mạng của cô, tự do của cô, thực sự có thể so với toàn bộ người trong viện sao?

Lẽ nào, thực sự chỉ có thể lưu lại?

Dư Lộ nhắm mắt lại, không muốn nhìn Tiêu Duệ nữa, nước mắt chậm rãi chảy xuống từ khóe mắt. Tiêu Duệ này, quả nhiên giống trong truyện, đối với ai đều lãnh khốc vô tình, đối với nữ chính mới âm ập như gió xuân.

Hắn ôm Dư Lộ vào ngực, vẫn là giải thích: “Đừng khóc. Ngươi chỉ cần ngoan ngoãn, gia cam đoan, cả đời đều thương ngươi sủng ngươi.”

Dư Lộ chỉ khóc để trốn tránh trả lời.

Cô thực sự không muốn vô lễ si mà đáp ứng như vậy.

Thời gian không chờ người, Thôi Tiến Trung đánh bạo ở trong sân thúc giục. Tiêu Duệ đành phải buông cô xuống, lại nhẹ nhàng hôn mặt cô một cái, xoay người bước đi.

Mãi cho đến lúc cười ngửa chạy ra khỏi thành, Tiêu Duệ mới nghĩ tới vì sao lúc ở Tầm Phong viện, thái độ của Dư Lộ lại làm hắn tức giận như vậy.

Bởi vì thái độ như vậy, làm cho hắn sợ.

Làm hắn cảm thấy, nàng ấy muốn rời đi hắn.

Hắn cầm dây cương, vung lên roi ngựa, vang một tiếng, hắn cũng nhẹ nói trong lòng: nếu ngươi thực sự có ý muốn rời đi, thì cho dù có trói ngươi, cũng phải trói ở bên cạnh ta!

Trần Chiêu cười ngửa theo sát sau hắn, nhìn bóng lưng hắn, lại nghĩ tới Dư Lộ. Nghĩ đến ngày ấy vô tình gặp được nàng trong vườn hoa, nghĩ đến lời nói của nàng trong xe ngựa, nghĩ đến một màn khiến tim hắn đập thình thịch đêm qua.

Trần Chiêu nắm chặt dây cương, trong lòng lại càng khẳng định, Dư Lộ nàng ấy, đang lấy lòng hắn.

Vậy thì, có muốn tiếp thu hay không đây?

Trần Chiêu nhìn bóng lưng Tiêu Duệ, trong mắt chậm rãi trở nên phức tạp.

Động tĩnh trong phòng lớn như vậy, vốn là Hương Lê và Thạch Lưu muốn đi vào, nhưng bị Thôi Tiến Trung ngăn lại. Bây giờ Vương gia và Thôi Tiến Trung đều đi rồi, hai người và Anh Đào cũng không nhịn được nữa, chạy vào trong nhà.

Dư Lộ đã gạt lệ trên mặt, chỉ là tình trạng vẫn còn chút chật vật, thấy ba cái nha hoàn tiến vào, cô mất tự nhiên cười cười.

Hương Lê bước đến, quỳ gối trước mặt cô, nói: “Chủ tử, đây là thể nào? Ngài, ngài lại chọc giận Vương gia rồi?”

Thạch Lưu cũng rất khẩn trương: “Chủ tử, Vương gia ngài ấy có, có đánh ngài không thể?!”

“Không có không có.” Dư Lộ vội vàng lắc đầu, nhìn hai người nói: “Hôm nay không phải ta cố ý, không biết sao hắn lại tức giận nữa. Hắn cũng không có đánh ra, các ngươi đừng sợ, không có chuyện gì. Hắn đã đi rồi. Lần này đi cần đến một tháng, đợi hắn trở về cũng đã quên chuyện này rồi.”

Hai người cũng không biết phải khuyên Dư Lộ thế nào, vẫn là Anh Đào nói: “Chủ tử, để nô tỳ dọn mấy vật trên đất này đi!”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

Edit + Beta: Y Nhã a.k.a Ryou-chan

Tuy bây giờ Vương gia không có ở trong phủ, nhưng cũng không thể để chuyện này truyền đi lung tung được, nên Anh Đào không gọi mấy nha hoàn ở bên ngoài vô mà tự mình thu dọn xong rồi mới kêu hai đứa kín miệng đi vớt đông hồ đun này.

Trở về phòng, Dư Lộ đã đi tịnh phòng. Hai người Hương Lê Thạch Lưu đang mắt to trừng mắt nhỏ, bộ dạng vô cùng lo lắng.

Anh Đào tiến đến, nhỏ giọng hỏi: “Hai người các ngươi làm sao vậy?”

Thạch Lư nhìn về phía tịnh phòng.

Hương Lê nhỏ giọng than thở: “Chúng ta gặp một chủ tử như vậy, cũng không biết là phúc hay là họa nữa.”

Anh Đào nhìn đôi tay sũng đỏ của hai người, nói: “Cũng không phải là ngày đầu tiên các người đi hầu hạ người khác, không phải chỉ bị đánh tay thôi sao? Đây đều là việc nhỏ thôi mà?”

So với việc động một tí là bị phạt quỳ hay phải ăn hèo, đây đều là chuyện nhỏ. Anh Đào nhìn phản ứng của Hương Lê và Thạch Lư, thấy hai người đúng là làm kiểu quá mức.

Thạch Lư buồn bực nói: “Người biết cái gì chứ? Chúng ta vì bản thân chắc? Chúng ta là vì chủ tử!”

“Chủ tử làm sao vậy?” Bình thường Anh Đào không hầu hạ gần Dư Lộ, nên lúc này rất buồn bực hỏi.

Hương Lê nhỏ giọng giải thích với nàng ấy: “Còn không phải vì thái độ của chủ tử trước mặt Vương gia sao. Hầu như lúc nào cũng làm Vương gia tức giận, hôm nay càng khiến Vương gia bực đến lật cả bàn. Chờ về sau, nếu Vương gia không thích chủ tử nữa, mấy chuyện này càng khiến Vương gia ghét hơn nữa ấy!”

Và lại, với cái tính giận dỗi suốt ngày như vậy, cũng không biết Vương gia có thể nhẫn nại bao lâu. Hôm qua chủ tử chỉ rời giường muộn thôi mà các nàng đã bị đánh tay, vậy sau này chủ tử triệt để chọc giận Vương gia, phải chăng các nàng chỉ còn đường chết?

Cho dù Hương Lê có cẩn trọng hơn nữa, lúc nghĩ đến những việc này, sắc mặt cũng phải thay đổi.

Anh Đào không hầu hạ bên cạnh, nên người ngoài cuộc tỉnh táo, người trong cuộc u mê, xem xét mọi chuyện càng rõ ràng hơn, thấy bóng người ở tịnh phòng động động, nàng vội vàng ló Thạch Lư và Hương Lê ra ngoài.

Tìm chỗ cạnh cửa, bên trong không ai, bên ngoài cũng trống rỗng. Anh Đào mới mở miệng: “Ta nói chứ các người đứng kiểu thông minh quá sẽ bị thông minh hại mà. Trước đây ta không biết thế nào, nhưng hôm nay ta thấy rất rõ ràng. Vương gia đâu có ném bản vì bị tức, ngài ấy thấy đồ ăn ở trên bàn vương vãi nên mới ném đi, vậy mới có chỗ để áp chủ tử chứ?”

Tuy tiếng nàng ấy vô cùng nhỏ, nhưng nói những lời này, Hương Lê cũng quên tay mình đang bị thương, vội bịt miệng nàng ấy lại.

Mùi thuốc đông y gay gay xộc thẳng vào mũi, Anh Đào lập tức rơi nước mắt, sau đó sực nhớ nôn ra ngoài. May là Hương Lê phản ứng kịp vội buông tay, nàng ấy mới tốt hơn chút.

Không đợi nàng ấy biểu lộ sự khó chịu, Thạch Lư đã mắng: “Nha đầu chết tiệt kia! Người ăn gan hùng mật báo à, cẩn thận đầu lưỡi của người đó!”

Nét mặt Hương Lê cũng tàn khốc.

Anh Đào có chút dở khóc dở cười: “Được rồi được rồi, ta không nói. Lát nữa chủ tử đi ra, các người phải nhìn kĩ một chút, là biết được ta nói có sai hay không.” Tạm dừng một lát, lại nói tiếp: “Một điều nữa, chúng ta là hạ nhân, không đoán được tâm tư của chủ tử. Nhưng nhìn chuyện này lâu như vậy, cũng phải hiểu được một ít, là Vương gia thích chủ tử chúng ta như thế. Các người cứ sợ đến sợ đi, làm sao biết được Vương gia có thích hay không!”

Lời này càng là đại nghịch bất đạo, Anh Đào cũng biết điều ấy, nên vừa nói xong liền xoay người rồi đi, không cho Hương Lê và Thạch Lư có cơ hội mắng mình nữa.

Hương Lê và Thạch Lư đúng là bị kinh đến. Đến khi vào nhà thấy môi Dư Lộ đúng là có chút sùng lên. Hai người liếc nhau một cái, cảm thấy ánh mắt Anh Đào đúng là độc.

Dư Lộ không vui, bởi vì cô ý thức được mình thực sự chỉ có thể làm một con chim hoàng yến. Không kể đến việc Trần Chiêu có bị quyến rũ không, cho dù có thật, cô sợ tên khốn Tiêu Duệ kia phát rõ lên, đối phó với Trần Chiêu.

Lại nói, cô cũng không thể nhìn bọn hạ nhân ở Tầm Phương viện mất mạng vì cô được.

Lòng muốn chạy trốn của Dư Lộ bị Tiêu Duệ đã kích trầm trọng. Hiện tại cô chỉ mong chờ Vương phi mau mau vào phủ, thuận tiện đưa nữ chính đến bên cạnh Tiêu Duệ. Đợi nữ chính giá lâm, nam chính Tiêu Duệ sẽ không nghĩ đến việc tìm cô nữa.

Có ý nghĩ này, Dư Lộ chỉ muốn ăn không ngồi rồi, vậy nên ăn trưa xong cô cũng không đi tiêu thực mà trực tiếp đi ngủ.

Ngủ trưa dậy lại ăn trái cây, lãng phí nửa buổi chiều, Đào đi nương và Tà đi nương kết bạn cùng nhau cầu kiến.

Tuy nhân sinh tịch mịch như tuyết, nhưng Dư Lộ vẫn từ chối gặp các nàng ấy. Hồi nhớ hầu như cô đều ở trong nhà, dù bệnh nghiêm trọng hơn cũng ở trong phòng VIP, người bình thường không vào được, một chút âm mưu tính toán cũng không có. Bây giờ Trần Chiêu cũng không có trong phủ, kế hoạch quyến rũ cũng bị phá hơn phần nữa, nên cô chẳng có tâm tư đi ứng phó hai nữ nhân này.

Ai biết các nàng có phát điên lên không, thừa dịp Tiêu Duệ không ở nhà, hạ độc cô hay tìm cách khác để giết cô. Nói dễ nghe, cô là ngây thơ không rành thế sự, nói khó nghe là ngu xuẩn, không có đầu óc chơi trạch đấu.

Biết mình bị cự tuyệt, hai người Đào Tà đều bất ngờ, nhưng cũng chỉ nghĩ thoáng qua một lát, rồi tạm biệt Anh Đào trở về sân của mình.

Đào đi nương nói với Hồng Châu: “Rốt cuộc Dư đi nương vẫn để ý Vương gia, chắc là trong lòng lúc này đang rất khó chịu nên mới không muốn gặp ta.”

Hồng Châu cũng thấy Đào đi nương nói đúng, nhưng nàng vẫn hoài nghi: “Nếu Dư đi nương vẫn quan tâm Vương gia, vậy tại sao nàng ấy lại nói cho ngài mấy sở thích của Vương gia?”

“Đây là chỗ cao minh của nàng ấy. Lúc được sủng ái không quên lôi kéo ta, khiến ta nợ nàng cái nhân tình này. Sau này cho dù ta như thế nào, nàng ấy gặp việc khó, ta cũng không thể mặc kệ được. Nếu không, ta vẫn còn là con người sao? Đây là cắt đứt mọi cơ hội để ta khỏi đầu nhập vào Vương phi.” Đào đi nương nói.

Hồng Châu không dám nhận lời này, vội nói sang chuyện khác: “Còn có, lấy ngài là ví dụ cho Tà di nương xem, khiến Tà di nương không dám ghen ghét với nàng ấy, ngược lại còn trông chờ nàng ấy cũng cho mình mấy thứ tốt này.”

Nha đầu kia đúng là thông minh.

Thông minh là chuyện tốt, mà cũng là không tốt. Đào di nương không nói thêm gì, gật đầu cười.

Một nơi khác, Tà di nương nhìn cái yếm giản dị trên tay, cũng không bức chuyện Dư Lộ không gặp mình, “Lại nói, nữ nhân ở hậu viện, không một ai dễ dàng.”

Bạch Lộ cũng gật đầu. Dư di nương nhìn như được sủng ái, bây giờ xem lại, cũng đáng thương như nhau.

Bạch Lộ lại phóng ánh mắt tới Tà di nương kiêu diễm như hoa. Diện mạo đẹp như vậy lại chỉ có thể thủ căn phòng trống, nàng không khỏi nghĩ, nàng nhất định phải tìm một nam nhân bình thường, để cả đời y chỉ có một mình nàng!

Dư Lộ còn không biết hình tượng của mình trong lòng Đào di nương và Tà di nương. Lúc này cô đang bị Hương Lê Thạch Lư với Anh Đào buộc làm quà sinh nhật cho Tiêu Duệ.

Y phục đùng nghi, giày không biết làm, áo lót cũng phiền phức. Cuối cùng, ba nha hoàn đành thỏa hiệp, cho Dư Lộ làm hà bao.

Đơn giản nhất, chỉ cần thêu mấy cây gậy trúc là được rồi.

Cả ngày cũng buồn chán, coi như giết thời gian đi, thái độ Dư Lộ sao cũng được cảm châm tuyền lên.

Ngựa chạy gần một ngày, lúc màn đêm buông xuống đến chỗ một dịch trạm*, Tiêu Duệ mang theo hạ nhân tiến vào, mới tới cửa cũng đã nghe thấy tiếng ca múa bên trong truyền ra, dưới bóng đêm càng rõ ràng hơn, trong đó ngấm có ý dâm, làm cho Tiêu Duệ một đường mặt lạnh vào cửa.

*Dịch trạm (hay nhà trạm) là một trạm ngựa, biên chế có từ 30 đến chừng 100 người gọi là Phu trạm, mỗi trạm được cấp bốn con ngựa có nhiệm vụ việc tiếp nhận và vận chuyển công văn giấy tờ từ triều đình tới địa phương và ngược lại. Ngoài ra dịch trạm còn có nhiệm vụ đón tiếp và phục vụ các đoàn sứ bộ và các quan lại kinh lý đi qua.

Dịch Thần thấy cách ăn mặc của người tới thì cả kinh trong lòng, đang định đi lên nghênh đón, nam nhân đang được một đám mỹ nhân vây ở giữa đã nhìn qua, sau đó cười thật to: “Thất ca, sao huynh lại ở chỗ này, huynh còn đi chậm hơn cả đệ sao?”

Vừa nói, hắn vừa ném hai mỹ nhân đang nằm trên đùi đi, cũng không để ý các nàng có bị té không, lập tức đứng dậy, đi nhanh chạy ra cửa tiếp đón.

“Đệ đang làm cái gì?” Tiêu Duệ chỉ nhìn hắn một cái, rồi nhìn về phía sau hắn.

Nhìn bộ dạng ca ca nghiêm túc, tuy giọng nói nhẹ nhàng thân nhiên, nhưng bọn họ là thân huynh đệ, Tiêu Dật cũng biết Tiêu Duệ đang bức tức trong lòng. Hắn vung tay lên, ca múa bỗng dừng lại, toàn bộ dịch trạm nháy mắt an tĩnh lại.

Ngán ngại an tĩnh đi qua, Tiêu Dật cảm cánh tay Tiêu Duệ, cười hi hi, “Ày, Thất ca, nghiêm túc như vậy làm gì? Chạy hoài rất khổ, dọc đường phải tìm chút niềm vui mới thú vị chứ.” Nói xong nhìn về phía sau Tiêu Duệ, nhìn nửa ngày mới kinh ngạc nói: “Thất ca, không phải chứ, một cái nữ nhân huynh cũng không mang sao? Cái khác không nói, cái người mà đệ đưa huynh không tệ lắm đúng không? Lại nữa, không phải còn có cái mà mẫu phi thưởng cho sao, tướng mạo cũng không đến nỗi tệ chứ?!”

Tiêu Duệ vốn không muốn nổi giận với hắn trước mặt mọi người, dù sao niên kỷ người đệ đệ này cũng không nhỏ. Nhưng lúc này hắn lại nhắc tới Dư Lộ, kích thích lửa giận trong lòng hắn tăng thêm, đầu tiên là đánh ra một quyền, lúc Tiêu Dật kinh hoàng tránh né lại ra chân, thừa dịp hắn không khống chế được sắp ngã xuống bắt hai tay hắn, bắt chéo sau lưng, trực tiếp bảo Trần Chiêu.

“Mang hắn lên lầu cho ta!”

Bọn thị vệ của Tiêu Dật dồn dập vây quanh.

Tiêu Duệ lạnh lùng nhìn, “Cút ngay!”

Bọn thị vệ đều là tâm phúc của Tiêu Dật, lúc này hai Hoàng tử động thủ bọn họ không dám lên, bây giờ Trần Chiêu bắt Tiêu Dật, bọn họ không thể lui.

Sắc mặt Tiêu Dật trắng bệch vì đau, mới động dậy tay một chút, hắn phát hiện phía sau càng ghì chặt hơn. Hắn không khỏi thầm nghĩ, Thất ca nhà hắn không thông tình lý, con chó nuôi này cũng vậy, hắn vẫn là đừng khoe ra, nếu không cẩn thận gây tay lại phiền phức.

“Tất cả lui ra đi, Thất ca đang chơi đùa với ta ấy mà.” Hắn vội vàng nói.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 23

Edit + Beta: Y Nhã a.k.a Ryou-chan

Dịch Thần dẫn đoàn người lên lầu hai. Vừa vào phòng, Tiêu Dật liền ngo ngoáy, trong miệng càng không khách khí mắng Trần Chiêu: “Đồ chó này, còn không mau

buông gia ra!”

Người của hắn vẫn ở dưới lầu, một mình lên đây, coi như cho Tiêu Duệ mặt mũi. Nhưng Trần Chiêu là thị vệ của Tiêu Duệ, tự nhiên là muốn nghe theo Tiêu Duệ. Nghe xong lời này, tay hắn vẫn ghì chặt, nhìn về phía Tiêu Duệ, dùng ánh mắt hỏi ý của hắn.

Tiêu Duệ phát phát tay, lúc này Trần Chiêu mới buông ra.

Tiêu Dật chờ hai tay thoải mái hơn rồi quay đầu đá Trần Chiêu một cái, “Đồ chó, ra tay không biết nặng nhẹ. Làm gia bị thương, Thất ca làm thịt ngươi giờ!”

Thiên địa quân hôn sư*, trừ trời đất ra chính là quân. Dù Tiêu Dật có quá đáng hơn nữa, Trần Chiêu cũng không đặt trong lòng. Chịu sự giáo dục từ nhỏ, đạo làm quân thần, chủ tớ chi tranh, tuy hắn là nô bộc của Tiêu Duệ, nhưng đồng thời cũng là nô bộc của Tiêu Dật.

*Thiên địa quân hôn sư – 天地君亲师: các đối tượng thờ cúng, tế lễ của nhà Nho Trung Quốc: tế trời, tế đất, tế quân, tế tổ, tế thánh hiền.

“Được rồi!” Tiêu Duệ rất chướng mắt người đệ đệ này, “Đệ đoán là ta sắp tới, nên cố ý làm cho ta xem?”

Những người ở lại trong phòng đều là tâm phúc của Tiêu Duệ, Tiêu Dật cũng không cần lo lắng gì khác, tiến lên ngồi cạnh Tiêu Duệ, tự rót chén trà từ từ uống.

“Cũng không phải vậy, đệ nghĩ huynh đã sớm đi rồi.” Nói xong, thấy Tiêu Duệ không để ý tới mình, hắn cười vô lại: “Lại nói, chuyện này cũng đâu có trái lẹ. Thực sắc tính dã*, chỉ chơi mấy cái nữ nhân thôi mà, cũng đâu có làm gì khác. Đệ nói chứ Thất ca, huynh đừng có tự hạn chế như vậy chứ, kim nén quá mức rồi thành bệnh, lúc đó muốn khóc cũng không còn kịp đâu.”

*Thực sắc tính dã – 食色性也: Một câu nói của Mạnh Tử, nghĩa là chuyện ham muốn ăn uống và tình dục là bản năng của con người.

Là nam nhân, thì không ai muốn phương diện kia của mình bị chê. Tiêu Dật vừa mở miệng chính là nói chuyện này, cho dù Tiêu Duệ biết phẩm tính của đệ đệ, lúc này cũng không nhịn được, cảm lý trà trước mặt ném vào mặt hắn.

Tiêu Dật hiềm hiềm tránh ra, chén trà đập vào vách tường đằng sau vỡ ra. Hắn thu lại nụ cười trên mặt, phát tay với người bên ngoài, đuổi mấy người Trần Chiêu đi xuống.

Mọi người lui ra, nét mặt hắn nghiêm túc, tận lực đè thấp giọng nói xuống: “Thất ca huynh bức cái gì vậy? Huynh cũng không phải không biết, bây giờ Thái tử, lão Tam, lão Ngũ đều nhìn đệ chăm chăm, nếu đệ không làm như vậy, sao tiêu tan sự nghi ngờ của bọn họ được?”

Tiêu Duệ nói: “Ngươi già vờ già vịt cũng không sao, nhưng ngươi có biết vì sao lần này phụ hoàng cũng kêu ngươi đi cùng không?”

Vì sao, còn có thể vì sao chứ?

Tiêu Dật lờ đi, nói: “Đây là do ân sủng, ít nhất chứng minh trong lòng phụ hoàng có đệ, cho tụi chó kia không dám coi thường đệ.”

Tiêu Duệ lạnh lùng chế giễu: “Nếu như thế, vậy lúc trước trong lòng phụ hoàng là không có ngươi?”

Mùa hè sắp hết, pử kinh thành vào thu liền lạnh, Thừa Nguyên Đế mang theo mấy Hậu Phi đi nghỉ mát sắp hồi cung, nhưng lúc này vẫn rất nóng. Hạ chi cho người tới đón, tự nhiên xem là ân sủng, nhưng đây cũng là một việc cực nhọc.

Trời nóng bức thế này, phải đi cả ngày lẫn đêm, cổ đều nổi đầy rôm. Mấy năm trước Hoàng thượng đi nghỉ mát, nếu không gọi hắn đi cùng thì cũng là không để hắn tới đón. Năm nay lại kêu hắn đi đón, chẳng lẽ trong đó không có gì khác lạ?

Nhưng cái đệ đệ thích tự cho là đúng này, một điểm đều không nhìn ra!

Như vậy cũng dám nghĩ đi tranh cái chỗ kia, Tiêu Duệ đều phải tức cười vì sự ngu xuẩn của hắn.

Tiêu Dật rút cuộc ý thức được có gì đó không đúng, hắn không khỏi có chút khẩn trương, “Làm sao vậy? Là, là bên kia xảy ra chuyện gì?” Không phải là phụ hoàng không được đi?! Nghĩ tới khả năng này, sắc mặt Tiêu Dật trắng nhợt, luống cuống cả người.

May là Tiêu Duệ không biết thuật đọc tâm, không biết suy nghĩ của đệ đệ, chỉ thần nhiên nói: “Là Thái Hậu lão nhân gia, lớn tuổi, mùa đông đốt địa long thì còn chịu được, nhưng mùa hè thì không dám dùng quá nhiều đá, lúc này mới khổ thực. Có tin nói, bây giờ sợ không qua được.”

Thì ra không phải phụ hoàng! Tiêu Dật buông lỏng toàn thân, nhưng sau đó lại căng thẳng lại, cho dù hắn với Thái Hậu không có tình tử tôn gì, nhưng nếu Thái Hậu thực sự không chịu nổi, mà trên đường đi hắn còn trắng trợn chơi gái, tội đó còn nặng hơn!

Hắn không khỏi oán Tiêu Duệ: “Nếu Thất ca biết tin sao không thông tri đệ đệ một tiếng, suýt nữa hại đệ gây ra đại họa.”

Tiêu Duệ bị tức đến cười, đây quả là tự mình ngu xuẩn mà còn không biết, cho rằng mình có lý. Hắn đứng dậy đi rửa mặt, không muốn để ý người đệ đệ này nữa.

Tiêu Dật cũng ngượng ngùng, biết mình làm vậy là không đúng, không dám nói gì với ca ca, yên lặng đứng dậy chuẩn bị ra ngoài. Nhưng lúc nhìn Tiêu Duệ thay y phục lại không nhịn được, đề nghị: “Thất ca, đệ mang rất nhiều nữ nhân, bỏ đi lại tiếc, hay là cho huynh mượn hai người, hầu người thay y phục đi. Nhìn huynh xem, không mang nữ nhân thì thôi, nha hoàn cũng không mang, đúng là...”

Tiêu Duệ vừa mới cời cái vớ dưới chân, nghe tên khốn này nói như vậy, vo vớ lại thành một cục, nhắm ngay mặt hắn mà ném. Tốt, trúng ngay cái miệng đang mở to của hắn..

Tiếng nói bỗng im bặt, sau đó là tiếng Tiêu Dật vừa chạy ra ngoài vừa nôn khan.

Tiêu Duệ lẳng lặng ngồi một bên giường, qua một lúc lâu, đưa tay sờ môi mình.

Mới chỉ có một ngày, hẳn cũng không nhớ rõ lúc đôi môi đụng nhau là mùi vị gì nữa, nhưng hẳn không hối hận. Có Tiêu Dật ở, không mang theo nàng ấy đi ra là đúng. Hay là chờ trở về đi! Chờ về rồi, hy vọng nàng ấy không lại chọc hấn bực mình.

Dur Lộ làm một tiếp thiếp, một cái tiểu thiếp không phải nữ chính, cơ hội ra cửa cũng không có, làm sao biết bên ngoài có chuyện gì, nên dứt khoát cũng không thêm đề ỷ.

Tiêu Duệ không ở nhưng Thôi Tiến Trung lại lưu lại. Có hẳn ở, toàn phủ không ai dám chậm trễ Dur Lộ. Đuổi hai người Đào Tạ mấy lần, cuối cùng Dur Lộ cũng chiếm được bình tĩnh, suốt ngày không phải ăn ngon, ngồi thêu thùa, đợi vào tháng chín, trời thu tới, lúc chiều tà lại ra vườn tản bộ.

Từ lúc Tiêu Duệ đi, tâm trạng cô chỉ hậm hực một lát rồi cũng bình thường lại. Nếu ăn nhiều mà không vận động, thân thể này liền không xong, nên tuy cô ăn nhiều, nhưng cũng nhớ phải thường xuyên đi chuyển. Cho dù có mập lên cũng phải làm một cái mập mập khỏe mạnh, linh hoạt.

Với cả, dù đã chết tâm, nhưng Dur Lộ vẫn muốn quan sát kỹ mấy cái viện trong Vương phủ, suy tính đường chạy trốn. Cơ hội đều đến với người có chuẩn bị, mặc dù trong thời gian ngắn là không trốn được, nhưng chờ nữ chính tới là có cơ hội.

Trong truyện nữ chính thiện lương như vậy, lúc cô đi, nếu Tiêu Duệ tức giận đến muốn giết hạ nhân ở Tầm Phương viện, có nữ chính ở, tất nhiên có thể khuyên hấn được.

Chớp mắt đã qua hơn hai mươi ngày. Mắt thấy đã đến cuối tháng chín, Tiêu Duệ nói cuối tháng chín về, mà vừa lúc sinh nhật hẳn ở đầu tháng mười, nên Dur Lộ vui vẻ tự tại hơn hai mươi ngày, bắt đầu thấy nôn nóng bất an.

Một bên là vì hà bao của cô mới chỉ làm phần đầu, mặt khác, nghĩ đến việc mình phải thỏa hiệp lưu lại, dù không gặp Tiêu Duệ thì cũng muốn đánh hấn bẻ đầu rồi.

Mà lúc này Định Quốc Công phủ lại phái người đến.

Người tới là đại nha hoàn của Thành Vương phi tương lai Lâm Thực, tên là Minh Nguyệt. Lúc Dur Lộ ở trong phòng nghe được tin này từ Thạch Lưu, lập tức ném hà bao đứng dậy.

Thạch Lưu ngẩng ra nhìn chủ tử, “Chủ tử, làm sao vậy?”

Hương Lê cũng khẩn trương, “Chủ tử, ngài đừng để ý, cho dù sau này Vương phi vào phủ, trong lòng Vương gia vẫn luôn có ngài.” Từ lúc nghe Anh Đào nói thế, Hương Lê cũng cảm thấy Vương gia thích chủ tử nhà mình.

Dur Lộ đâu có ghen, cô là kích động có được không. Minh Nguyệt, là Minh Nguyệt đó! Thiếp thân nha hoàn của đại cô nương Định Quốc Công phủ Lâm Thực, ngoại trừ là nha hoàn hầu hạ Lâm Thực hơn mười năm, nàng ấy còn là tỷ tỷ thứ xuất của Lâm Thực, còn là Thành Vương phi tương lai, tập hợp quang hoàn của nữ chính kiêm chức nữ chính đại nhân được không!

Nữ chính xuất hiện!

Thời gian hạnh phúc của cô còn xa không?

Dur Lộ kích động muốn khóc, cầm lấy tay Thạch Lưu, giọng run run hỏi: “Người, người có thể hỏi ra, nàng ấy tới làm gì chưa?”

Thạch Lưu gạt mình, lấp ba lấp bắp hỏi: “Không biết, Thôi Tiến Trung đi tiếp đãi nàng ấy, không biết nói cái gì.”

Dur Lộ cũng không biết. Cô cũng không nhớ rõ trong truyện có đoạn này hay không, nhưng cô quá kích động quá vui vẻ, mặc dù biết là không nên, nhưng hiện tại cô rất muốn đi xem nữ chính.

Không nói cái khác, chỉ vì để nữ chính biết cô là một nữ nhân hiền lành không muốn ở chung với nam chính là được!

Cô ngẩng đầu nhìn bên ngoài, nói: “Chà, trời thu hôm nay thật đẹp, ta muốn đi ra ngoài dạo dạo một chút, đi đến hoa viên thôi.”

Hương Lê nhìn trời, nắng thì còn gắt, khí trời còn đang oi bức mà.

Thạch Lưu nhìn trời, thấy bản lĩnh trợn mắt nói dối của chủ tử nhà mình lại tiến bộ.

Hai nha hoàn, một trái một phải đỡ Dur Lộ ra Tầm Phương viện, không nghĩ tới vừa tới cửa liền gặp Thôi Tiến Trung sắc mặt không tốt cùng với một nha hoàn vóc dáng nhỏ nhắn xinh xắn, chân mày lá liễu, khuôn mặt tròn tròn, thoạt nhìn rất là dễ gần.

Dur Lộ trầm nghĩ: Đây là nữ chính đi!

Thôi Tiến Trung tiến lên hành lễ với Dur Lộ: “Đur chủ tử tốt, ngài đang định đi đâu thế. Hôm nay Định Quốc Công phủ phái người qua đây, là nha hoàn Minh Nguyệt của Vương phi. Lão nô đang tính dẫn nha đầu đó qua gặp ngài đây.”

Lúc Thôi Tiến Trung đang nói, Minh Nguyệt tiến lên một bước, cong lên khoe miệng quan sát Dur Lộ từ trên xuống.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24

Vị Dư di nương này, nghe nói là di nương được sủng ái nhất trong Thành Vương phủ. Nhìn qua, không nói mấy thứ khác, chỉ với một thân da thịt trắng bóng thôi cũng đã rất bắt mắt.

Bên cạnh nàng ấy là hai tên nha hoàn, nhìn qua cũng hơi nổi bật, nhưng đứng một chỗ với nàng ấy, tự dưng lại nhạt nhòa đi. Nếu không phải tận lực nhìn, hoàn toàn có thể bỏ qua. Vị Dư di nương này, đúng là có cảm giác tồn tại quá mạnh mẽ.

Lại cẩn thận nhìn, thấy nàng ấy có khuôn mặt trái xoan, đôi mắt hạnh to chứa ý cười, tư thái lại không giống như trong truyền thuyết nói Thành Vương thích mỹ nhân thon thả mà có phần đầy đặn. Nói là mặt trái xoan, nhưng thật ra cũng là tròn tròn. Chỉ là làn da đúng là tốt thật, thoát nhìn giống như khối ngọc thượng đẳng.

Minh Nguyệt vừa oán thăm tin đồn sở thích của Thành Vương là già, vừa nổi lên lòng cảnh giác với Dư di nương. Thôi Tiến Trung vừa nói xong, nàng liền hơi hơi quý gối định hành lễ vấn an.

Nào ngờ Dư Lộ nhanh hơn, trước làm động tác đỡ già, sau đó mỉm cười mở miệng: “Thì ra là Minh Nguyệt cô nương. Không có tiếp đón từ xa, mong thứ tội.”

Thôi Tiến Trung hóa đá. Lão dùng sức xoa xoa lỗ tai, hẳn không nghe lầm đấy chứ?

Hương Lê và Thạch Lưu liếc nhau, tiếp tục ngây người.

Minh Nguyệt sững sốt. Gì vậy, chuyện gì xảy ra vậy. Đúng là nàng có lòng thay cô nương nhà mình hạ mã uy cho mấy di nương này, nhưng mà, nàng cũng không có ý định vi phạm tôn ti, đề di nương của Vương gia hành lễ với nàng nha. Nàng chẳng qua chỉ là một nha hoàn, lại đại biểu cô nương nhà mình, cũng không thể làm quá mức được.

Cũng may nàng ấy là nha hoàn của đại cô nương của phủ Quốc Công, năng lực ứng biến vẫn rất mạnh. Sau khi phản ứng kịp liền vội vàng hành lễ với Dư Lộ.

Dư Lộ nào dám nhận lễ của nàng, vội tiến lên nắm chặt tay Minh Nguyệt, nói: “Không biết hôm nay Minh Nguyệt cô nương tới là có chuyện gì? Ngài chỉ cần nói, ta yên lặng nghe sai khiến.”

Minh Nguyệt không cười được nữa, nàng muốn khóc rồi.

Này, này, có chuyện gì xảy ra với hậu viện của Thành Vương phủ vậy? Nàng, cô nương nhà nàng lại phải gả tới nơi này. Thật, thật là đáng sợ, phải làm sao đây?

“Chẳng qua là, sắp đến sinh nhật của Vương gia, cô nương chúng ta không biết Vương gia thích cái gì, nên gọi nô tỳ qua đây tìm hiểu một chút.” Nói đến đây, cả người Minh Nguyệt đều bay bay, hoàn toàn là vô ý thức nói ra những điều trong lòng.

Thì ra là việc này. Theo lý thì qua đây hỏi, khả năng không hợp quy củ, nên trong truyện không đề cập chẳng? Dư Lộ âm thầm đoán, lập tức mời Minh Nguyệt đi Tầm Phương viện, “Ta làm cho Vương gia một cái hà bao, nếu cô nương không ghét bỏ, thì đến Tầm Phương viện nhìn một cái đi?”

Hỏi sở thích Tiêu Duệ là già, tới cửa ra oai phủ đầu mới là thật. Ý định thì như vậy, nhưng tư thái người ta thấp như vậy, làm cho Minh Nguyệt vốn hiền lành cũng không làm mặt lạnh được nữa.

Nhưng cứ cảm giác thấy Dư Lộ là lạ, nàng không khỏi đánh gáy: “Còn phải đi qua chỗ Đào chủ tử với Tạ chủ tử nữa.”

Để tỏ lòng mình là lấy nữ chính và Vương phi sau lưng nữ chính là chủ, Dư Lộ lập tức nói: “Trời nóng như vậy, sao có thể để cô nương đi tới đi lui như vậy được. Trước vào viện của ta nghỉ ngơi đã, để ta gọi nha hoàn của ta đi gọi hai nàng ấy. Cô nương đã đến đây rồi, tất nhiên các nàng sẽ chạy tới.”

Vì vậy Minh Nguyệt cứ mơ mơ hồ hồ bị kéo vào Tầm Phương viện.

Thạch Lưu pha trà mang lên, Dư Lộ tự mình rót một chén, đưa đến trước mặt Minh Nguyệt. Tay Minh Nguyệt đang cầm trà mà cứ run rẩy, thật lâu sau vẫn không tiếp thụ được.

Coi như nàng đại biểu cho Vương phi, nhưng Dư di nương là đại biểu cho Vương gia, nàng ấy còn là nữ nhân của Vương gia, so với một nha hoàn như nàng thì cao quý hơn cả trăm lần luôn ấy!

Hương Lê rất nhanh mời Đào di nương Tạ di nương tới. Hai người nhìn Dư Lộ cười tủm tỉm trong phòng, tuy mặt Minh Nguyệt lộ ý cười nhưng vẫn có chút khấn trương, không khỏi căng thẳng trong lòng.

Đào di nương nghĩ, Dư di nương đúng là bản lĩnh, chưa gì đã giao hảo được với đại nha hoàn của Vương phi rồi. Đúng là có khả năng thật!

Tạ di nương thì nghĩ, nha hoàn của Vương phi trước mặt Dư di nương cũng phải thận trọng như vậy, xem ra việc nàng coi Dư Lộ là bấp dùi vàng để ôm là đúng rồi, hoàn toàn là chính xác.

Dư Lộ đứng dậy chủ động giới thiệu với các nàng: “Đây là đại nha hoàn của Vương phi, Minh Nguyệt cô nương. Hôm nay nàng ấy qua đây là muốn hỏi chúng ta muốn đưa quà sinh nhật gì cho Vương gia.”

Cô cũng không dám nói nàng ấy tới hỏi Vương gia thích gì. Các nàng cũng chỉ là di nương, nếu biết Vương phi cũng không biết chuyện này, đó không phải là chủ động làm cái đĩnh trong mắt của Vương phi sao.

Mấy người ngồi ở đây cũng không có người ngu. Dư Lộ vừa nói, hai vị di nương liền hiểu.

Đào di nương cười, thấy thái độ Dư Lộ với Minh Nguyệt rất tốt, liền học theo, cung kính gật đầu với Minh Nguyệt, “Minh Nguyệt cô nương, sinh nhật Vương gia, ta định làm đôi tất, giờ cũng sắp xong rồi. Ta kêu hạ nhân mang theo qua đây, không biết cô nương có cần nhìn một cái không?”

Minh Nguyệt vội vàng xua tay, “Không cần không cần, làm bất tất cũng tốt.”

Tạ di nương cũng biết Dư Lộ muốn đưa hà bao. Hiện tại Đào di nương muốn đưa bít tất, đây đều là mấy món nhỏ nhỏ, nói rõ các nàng đều một lòng trung thành, chưa từng nghĩ lợi dụng việc này quyến rũ Vương gia đạt được sủng ái. Như vậy, tự nhiên nàng cũng không thể đưa đồ quá tốt.

Nàng ngưng ngưng cười với Minh Nguyệt: “Ta lại muốn làm cho Vương gia một đôi giày, chỉ là nữ công của ta quá kém, lại không muốn kêu nha hoàn đi làm, nên đành làm cái lót giày, nhưng không có mang tới. Nếu cô nương muốn nhìn, để ta phân phó nha hoàn trở về lấy.”

Minh Nguyệt tự nhiên là xua tay nói không nhìn lần nữa.

Cuối cùng, cũng chỉ có Dư Lộ dám đem cái hà bao thêu gây trúc như bị cùn găm cho Minh Nguyệt xem. Nhìn hà bao xong, Minh Nguyệt cũng không ngồi yên được nữa, uyển chuyển cự tuyệt lòng nhiệt tình của ba di nương, chạy trốn chết.

Chờ nàng ấy đi, Đào di nương nhìn Dư Lộ đang cười híp mắt, trong lòng lại càng bội phục Dư Lộ.

“Lộ Nhi, bây giờ vừa vặn, hồi lâu cũng không có gặp người, là do ta làm gì không tốt, khiến người không muốn gặp vậy?” Đào di nương đã quyết định cùng với Dư Lộ, co được dân được, là một lão đại tốt.

Tâm trạng Dư Lộ tốt, tự nhiên cũng nguyện ứng phó: “Làm gì có, chẳng qua là trời oi bức khó chịu, lười biếng mà thôi.”

Tạ di nương cười nói tiếp: “Đã như vậy, sau này ta có thể đến quấy rầy Lộ Nhi rồi?” Tuy Dư Lộ từng nói để nàng gọi Dư Lộ là được, nhưng nhìn Đào di nương kêu Lộ Nhi, Tạ di nương liền thấy không công bằng, học theo gọi Lộ Nhi.

Dư Lộ không muốn mỗi ngày so chiều với các nàng, cô lắc đầu chậm rãi nói: “Tự nhiên là không được. Bây giờ là giờ nào rồi, các người cũng không suy nghĩ một chút, Vương gia sắp trở về, quả sinh nhật còn chưa chuẩn bị xong. Một việc nữa, phải mau bảo đường da với thân thể đi, đừng để Vương gia về rồi lại không thích các người.”

Hai người Đào Tạ nhất thời run lên trong lòng, đứng vậy, đây mới là đại sự!

Quả nhiên là tìm đúng lão đại. Trong lòng hai người càng kiên định hơn, cung kính hành lễ với Dư Lộ, cáo lui.

Mấy chuyện lễ sinh nhật này, chắc Vương gia sẽ không chia sẻ với Vương phi, cho nên bọn họ bằng mặt không bằng lòng cũng không sao.

Các nàng vừa đi, Dư Lộ liền hài lòng bụng lý trả lên chậm rãi nhấp một miếng. Hay lắm, nữ chính còn thiện lượng đáng yêu hơn cả trong truyện, đúng là trời xanh phù hộ rồi.

Minh Nguyệt chóng mặt trở lại phủ Quốc Công, đi thẳng vào khuê phòng của Lâm Thục.

Lâm Thục nhìn bộ dạng ngơ ngác của nàng ấy, không khỏi khản trương: “Làm sao vậy? Thành Vương phủ có chuyện gì?”

Minh Nguyệt lắc đầu, hồi lâu nói: “Cô nương, ngài đúng là may mắn, ba cái di nương ở Thành Vương phủ đều không đáng nhắc tới. Ngài vào phủ rồi, xem như có thể triệt để an tâm.”

Lâm Thục hiểu kỳ: “Lời này là sao?”

Minh Nguyệt nói: “Không nói đến hai vị di nương Đào Tạ kia gặp nô tỳ liền vô cùng khiêm tốn cung kính, chính là Dư di nương được sủng ái nhất, nghĩ là nô tỳ thay thế ngài, vừa thấy liền hành lễ với nô tỳ, còn cố ý cho nô tỳ xem quả sinh nhật, là một cái hà bao vô cùng xấu xí. Hai người kia cũng chỉ làm một chút đồ phởn sự của xiêm y, không cần để trong lòng.”

Tuy Lâm Thục ở hậu trạch đi học chút thủ đoạn, nhưng cũng chỉ là một tiểu cô nương, cũng không muốn sử dụng những thủ đoạn ấy. Nàng nghe xong lời này liền thờ phào nhẹ nhõm.

“Như vậy là tốt nhất. Các nàng ngoan ngoãn không gây chuyện, đợi lúc ta vào cửa, tự nhiên không làm khó các nàng.” Nàng ấy nói: “Chỉ cần các nàng dâng hoàng hậu hạ Vương gia, chờ ta có thai rồi, tự nhiên ta sẽ đảm bảo các nàng cả đời cơm áo vô lo, mẹ con bình an.”

Nếu là ngày xưa, Minh Nguyệt sẽ khuyên bảo Lâm Thục một chút, nhưng hôm nay một câu nàng cũng không khuyên. Thời đại này khác khe với nữ tử, nếu cô nương nhà mình đã là người lớn nhất, cũng không cần phải đi làm khó mấy nữ nhân đáng thương này.

“Thân thể cô nương rất tốt, tất nhiên vừa vào cửa là có thể có tin vui ngay.” Minh Nguyệt khẳng định nói.

Lâm Thục cười thản nhiên, nàng cũng cảm thấy như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25

Edit + Beta: Y Nhã a.k.a Ryuu-chan

Từ son trang nghỉ mát về, Tiêu Duệ và Tiêu Dật đều bị Huệ Phi kêu vào xe ngựa. Hai người cũng không tỏ vẻ mình không muốn. Mặc dù đã vào thu nhưng cũng là bụi đất một đường. Mấy Hoàng tử khác cũng trốn vào xe ngựa của mẫu phi họ, hai người cũng không muốn làm ngoại lệ.

Chỉ là trong xe ngựa có Tiêu Dật, trong lòng Tiêu Duệ cũng không thoải mái lắm.

“Mẫu phi, mấy miếng lê này ngọt lắm, ngài ném thử một chút. Rất ngon đấy nhé!” Tiêu Dật bụng đĩa ngọc, trên đĩa là mấy miếng lê.

Huệ Phi há miệng cắn miếng lê, gật đầu cười.

Tiêu Dật hỏi ngay: “Mẫu phi, như thế nào? Ngon lắm có đúng không?”

Huệ phi nói: “Cũng đúng. Vừa ngọt vừa mọng nước, lê tiến cống năm nay cũng không tệ.” Bà nhìn Tiêu Duệ, cầm một miếng đưa tới, “Duệ Nhi, con cũng ném thử đi.”

Tiêu Duệ nhận lấy, cung kính nói: “Đa tạ mẫu phi.” Nhưng cũng không ăn.

Đáy mắt Huệ Phi có chút mát mát. Đứa con trai này không thân thiết với bà, cho dù bà cố gắng đến đâu cũng không thể thay đổi. Nhưng bà cũng không thể trách hài tử được, là do hồi trẻ bà làm sai, tự tay đẩy thẳng bé ra.

Huệ Phi đã sắp ba mươi, nhưng bà bảo dưỡng rất tốt, nhìn giống như thiếu phụ tuổi hai mươi vậy, mặt lộ vẻ đau thương, nhìn càng thêm đau lòng.

Huệ Phi thương yêu Tiêu Dật nhất, nên hần cũng rất hiếu thuận, lập tức bắt mắt nhìn Tiêu Duệ.

Huệ Phi cũng không muốn hai con trai của mình có mâu thuẫn, vội kéo hần lại nói: “Con vừa đi là hơn một tháng, bây giờ trở về phải đi nhìn Oánh Oánh đi. Đúng rồi, lát nữa qua bên chỗ ta một chuyến, ta có một cái vòng san hô đỏ, con cầm đưa cho Oánh Oánh đi.”

Vừa nhắc tới Vương phi tương lai Hạ Mộng Oánh, Tiêu Dật liền ừ ừ, vừa vặn nhìn qua Tiêu Duệ, lập tức bắt mắt nói: “Mẫu phi cứ quản con thôi, phải quản cả Thát ca nữa chứ, Thát ca còn lớn hơn con nữa đấy. Ngài cũng không kêu huynh ấy đưa lễ vật cho Thát tẩu, đi gặp mặt Thát tẩu mà.”

Huệ Phi có chút lúng túng, bà đúng là chưa từng nghĩ đến điều này. Con trai lớn không giống với con trai bé, từ nhỏ không gần gũi với bà, lại còn rất ồ trọng, nên có nhiều chuyện bà thường quên mất.

Trên mặt thì Tiêu Duệ không thèm để ý, nhưng trong lòng cũng hơi hụt hẫng. Hần và Cừ đệ, thủy chung là không giống nhau.

Hần nói: “Cuối năm nay là ta thành thân rồi, không cần mẫu phi phải gục. Đệ thì sao, không biết đệ muốn kéo đến bao giờ?”

Tiêu Dật cười hi hi: “Phụ của đệ còn chưa xây xong mà.”

Huệ phi nhìn Tiêu Duệ, nói: “Duệ nhi, lát về con đi thúc giục Công bộ đi, cũng quá lâu rồi đấy.”

Tiêu Duệ còn chưa đáp ứng, Tiêu Dật đã ôm cánh tay của Huệ phi: “Nương tót của con ơi, đừng làm như vậy mà. Con còn trẻ tuổi lắm, không muốn cưới một cái phu từ thích thuyết giáo suốt ngày về nhà đâu!” Vừa nói vừa cảm thán: “Sao Thái hậu bà ấy không đi đi thôi. Nếu bà ấy không vượt qua được, thì con phải thủ hiếu rồi.”

“Nói năng thận trọng!” Sắc mặt Huệ Phi lập tức biến đổi, vội đưa tay bưng kín miệng Tiêu Dật.

Tiêu Duệ thì tức giận đứng dậy, nhìn mẫu phi một cái, rồi lại nhìn Tiêu Dật sắc mặt đã trắng đi, lạnh lùng nói: “Mẫu phi, sau này hay là ngài trông hần nhiều hơn đi. Bộ dạng này của hần có thể sống yên ổn là không tệ lắm rồi.”

Huệ Phi đang định gật đầu, Tiêu Dật đột nhiên nổi giận nói: “Thất ca, huynh đây có ý gì? Trong xe ngựa này chỉ có ba người chúng ta, đệ nói một chút thì có sao, cũng đâu có nói ở bên ngoài! Chẳng lẽ, Thất ca huynh định bán đứng đệ, đem mấy lời này...”

“Tiêu Dật!” Huệ Phi quát hần: “Thất ca con là vì tốt cho con, thái độ của con đối với ca ca là vậy à?!”

Tiêu Dật nghiêng đầu nhìn chằm chằm Huệ Phi, nói: “Mẫu phi, ngài cũng giống Thất ca, nhận định con không được sao?”

Huệ Phi cầm tay hần, chậm rãi nói: “Dật Nhi, mẫu phi chỉ muốn con có thể sống thật tốt, mấy thứ khác mẫu phi không quan tâm. Mẫu phi đều hi vọng các người được bình an.”

Tiêu Dật cười ha ha, đó là nhận định hần không được rồi.

Hần gật tay ra, nhẹ giọng nói: “Mẫu phi, ngài nhìn, con nhất định sẽ thành công. Đến lúc đó, ngài sẽ là nữ nhân tôn quý nhất thiên hạ này, ai thấy ngài cũng phải dập đầu.”

Nói xong, hần không thèm nhìn Tiêu Duệ, đứng dậy đi đến cửa, trực tiếp nhảy xuống xe.

“Á—” Huệ Phi không nhận được hết lên.

Tiêu Duệ vén rèm nhìn ra bên ngoài, thán nhiên nói: “Đệ ấy không sao, mẫu phi yên tâm.”

Huệ Phi cũng đi qua nhìn một chút, thấy Tiêu Dật đã nhảy lên lưng ngựa ngồi vững vàng mới yên tâm lại.

“Ôi, đứa nhỏ này thật là...” Bà vừa nói vừa nhìn Tiêu Duệ: “Duệ nhi, đệ đệ con quá cố chấp, ở trong cung nương còn quản nó được, nhưng bên ngoài thì...”

“Mẫu phi yên tâm, nhi tử sẽ giám sát hần liên tục.” Tiêu Duệ lập tức đồng ý.

Không có Tiêu Dật ở, hai mẹ con một đường cũng không tìm được đề tài để nói. Huệ Phi đành phải giả bộ ngủ mãi cho đến cửa Hoàng cung.

“Con cũng khổ một đường rồi, không cần vào cung, trực tiếp về nhà đi thôi.” Huệ Phi không để Tiêu Duệ tiếp tục đưa, “Trở về nghỉ ngơi một lát, nếu mai có rảnh thì đi Định Quốc Công phủ một chuyến. Ngày cưới của các con cũng gần, mẫu phi cũng chuẩn bị cho con dâu mấy thứ tốt, chờ thành thân sau mang nường ấy vào cung, mẫu phi đưa cho nường ấy.”

Tiêu Duệ gật đầu, nói: “Vây nhi từ đi về trước.”

Huệ Phi khoát tay: “Đi đi!”

Tin Tiêu Duệ hôm nay trở về Dư Lộ và mấy người trong phủ đã sớm biết. Mặc dù lúc này Tiêu Duệ chưa tới cổng nhà, nhưng Đào di nương và Tạ di nương cũng đã chờ ở bên ngoài Tầm Phụng viện. Nam chủ nhân trở lại, mọi người phải đi ra nghênh đón.

Từ lúc gặp nữ chính xong, tâm trạng Dư Lộ vô cùng tốt, lúc này nghe Tiêu Duệ trở lại, không chỉ không thấy chán ghét mà còn rất vui vẻ.

Hắn sắp trở lại, cũng sắp thành thân rồi, tự do của cô cũng ở trong tầm tay.

Dư Lộ mặc áo ngoài màu trắng ngà, phía dưới là cái quần màu vàng nhạt, trên mặt chỉ trang điểm một lớp mỏng liền ra cửa. Ra bên ngoài nhìn một cái, Đào di nương mặc màu xanh lá cây nhạt, tao nhã thanh tân, Tạ di nương thì mặc màu hồng nhạt, kiêu diễm vô song.

Dư Lộ không nên được nổi xúc động, nam nhân cổ đại chính là biết hưởng phúc.

Xã hội nam tôn nữ ti, mấy nữ nhân mới vào hậu viện, chỉ cần thủ đoạn cao siêu, mấy người cũ cũng không dám làm gì. Coi như có làm, cũng chỉ là chuyện tranh đấu giữa mấy nữ nhân, còn người nam nhân kia, có khi còn đang xem cuộc vui cũng nên.

Mấy người đứng im ở bên trong, đợi Thôi Tiến Trung gõ cửa nói sắp tới mới mở cửa ra, ba người mang nha hoàn của mình đứng ở cửa.

Người đầu tiên Dư Lộ thấy là Trần Chiêu, bởi vì hắn đi đầu. Lúc đến gần cũng là người thứ nhất nhảy xuống ngựa, sau đó đứng ở một bên, cách Dư Lộ chừng bảy tám bước.

Gậy, cũng đen hơn.

Khi Dư Lộ nhìn về phía hắn, Trần Chiêu cũng vừa lúc ngẩng đầu lên, nhìn qua.

Hai ánh mắt chạm vào nhau, lại nhanh chóng tách ra.

Đột nhiên Dư Lộ cảm thấy tim đập có chút nhanh, lúc Tiêu Duệ xuống xe ngựa đi tới, mặt cô đã đỏ hết lên.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26

Edit + Beta: Y Nhã a.k.a Ryouu-chan

Trời hôm nay không được đẹp lắm. U ám, nhìn rất dè dặt. Nhưng vừa bước xuống xe ngựa, nhìn ba di nương mỗi người một vẻ trước mặt, dù Tiêu Duệ không nhiều nhiệt tình với nữ nhân nhưng cũng thấy nhờ có những người đó mà tâm tình tốt hơn chút.

Ít nhất, mấy nữ nhân trong phủ đều thật sự nhớ hắn, trong lòng có hắn. Không giống như phụ hoàng, nhi tử quá nhiều, chỉ sợ cũng không nhớ được ai mấy tuổi ai có con ai không có con, cũng không giống mẫu phi, trong mắt chỉ có Cửu đệ, đối với hắn chẳng qua là thuận tiện.

Chỉ sợ dù sau này hắn có cưới vợ, ở trong mắt mẫu phi, nàng ấy cũng không sánh bằng vợ của Cửu đệ. Nghĩ tới đây, Tiêu Duệ đột nhiên cảm thấy, có lẽ hắn phải đối tốt hơn với đại cô nương Định Quốc Công phủ xui xẻo đó mới được.

Nhìn ba nữ nhân có hai người mừng rỡ một người mặc cỡ đỏ mặt, Tiêu Duệ cũng nở nụ cười hiếm có. Hắn đến gần, đứng trước mặt Dư Lộ, đang định nói, Dư Lộ bỗng dưng kêu á lên.

Giọt mưa lớn như hạt đậu đập xuống đỉnh đầu cô.

Mấy giọt lớn liên tiếp rơi xuống, chẳng mấy chốc đã biến thành mưa to.

Mấy người ra đón Tiêu Duệ đều không mang dù, trời bỗng nhiên mưa, nha hoàn chủ tử nhất thời đều hoảng sợ kêu lên, chỉ là Tạ di nương và Đào di nương vẫn nhớ đến Tiêu Duệ, không dám làm mất hình tượng.

Nhưng mà Dư Lộ là không quan tâm, với cả cô đang chột dạ vì lúc nãy nhìn Trần Chiêu đỏ mặt, nên trực tiếp quay người chạy dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, chớp mắt đã chạy đi xa.

Hương Lê và Thạch Lưu sắp khóc lên rồi, chủ tử nhà mình thật là... Cũng may Tiêu Duệ không so đo với nàng ấy, đầu tiên hắn sùng sốt một lát, sau đó thoải mái cười to.

Hắn sinh mày kiếm mắt sáng, hết sức tuấn mỹ, cười vui sướng như vậy, lại thêm mấy phản phóng khoáng. Đào di nương và Tạ di nương cũng bất chấp màn mưa, chỉ lo mặt đỏ tim đập loạn, mong đợi Tiêu Duệ có thể cùng các nàng trở về.

Tiêu Duệ cười khoát tay với các nàng, sau đó mặc kệ Hương Lê Thạch Lưu, sai bước đuổi theo. Hương Lê Thạch Lưu cũng không quan tâm mấy thứ khác, cũng chạy nhanh theo sau.

Tạ di nương Đào di nương nhìn nhau cười khỏ.

Mà Trần Chiêu ở sau các nàng thì nhìn phương xa híp mắt lại, vấn đề quấy nhiễu hần thật lâu, hình như hôm nay đã có lời đáp. Từ lúc Dư Lộ nhìn hần đầu tiên, còn đồ mặt, hần cũng đã biết.

Việc lấy lòng này, hần muốn tiếp, không chỉ tiếp, mà còn phải chủ động nữa.

Dư Lộ một đường chạy về Tầm Phương viện, Anh Đào đang ở trong phòng thu thập, thấy cô ướt nhẹp cả người liền kinh ngạc: “Chủ tử, đây là thế nào? Sao lại đội mưa trở về vậy, Hương Lê và Thạch Lưu đâu rồi? Còn có Vương gia nữa, không phải ngài đi tiếp Vương gia sao?”

Dư Lộ im lặng một lúc mới mở miệng: “Vương gia còn ở cửa.”

Anh Đào không nhịn được mà tròn mắt với Dư Lộ. Vương gia vừa đi là một tháng, thật vất vả trở lại, không phải ai cũng cố gắng tiếp cận sao. Cũng chỉ có chủ tử nhà nàng, lễ sinh nhật thì làm qua loa, người trở lại cũng mặc kệ, theo đoàn người đi tiếp đón cũng có thể tự chạy về trước!

Anh Đào cũng phải thừa nhận là chủ tử nhà mình số tốt, phúc lớn, chứ nếu cứ có tác phong như vậy, cũng phải kêu Vương gia xử trí.

“Ài, cả người ngài ướt đầm hết rồi, mau vào tịnh phòng, nô tỳ đổi xiêm y cho ngài.” Nàng đành phải tiến lên đẩy Dư Lộ, lại lấy y phục sạch sẽ từ tủ, vội vàng đến tịnh phòng. “Chủ tử, hay là tắm luôn đi, dính nước mưa chỉ lau thôi chắc cũng không thoải mái.”

Dư Lộ lắc đầu nói: “Không cần, đổi y phục là được.”

Ban ngày ở trong phòng tắm, vạn nhất bị bắt gặp thì không tốt đâu, vẫn là lúc tối tắm tốt hơn.

Anh Đào cũng không khuyên thêm.

Dư Lộ nhanh chóng cởi quần áo, tùy ý lau qua liền kêu Anh Đào mang y phục sạch tới. Đầu tiên là cái yếm tím nhạt thêu hoa sen, sau đó là cái váy trong màu trắng, bên ngoài khoác cái áo choàng, cũng không cần ra cửa nên Anh Đào không lấy váy ngoài.

Thu thập chỉnh tề xong, Anh Đào mang y phục ướt đi giặt, Dư Lộ vén rèm ra ngoài trước. Vừa bước ra, thấy trong phòng có thêm một người, là Tiêu Duệ cả người ướt đầm đang ngồi trên ghế phòng chính, cùng với Hương Lê Thạch Lưu đứng trước mặt hần với vẻ mặt lo sợ.

Dư Lộ lập tức khấn trương lên, không phải cô làm quá, nên Tiêu Duệ lại trừng phạt Hương Lê với Thạch Lưu đấy chứ? Trong lòng nghĩ vậy, trên mặt cũng căng thẳng hơn, không lo tóc mình còn đang ướt, đồ cũng mặc tùy áo, vội vàng chạy đến trước mặt Tiêu Duệ.

“Vương gia tới à, hi hi hi...” Dư Lộ cười khan, một tháng không thấy, nhìn Tiêu Duệ càng xa lạ, “Y phục ngài đều ướt hết rồi, nên đổi đồ khác thôi, không cần thận lại cảm lạnh đấy ạ.” Người ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu, Dư Lộ đành phải giả quan tâm.

Tiêu Duệ thân nhiên từ một tiếng, đứng dậy đi vào tịnh phòng, “Người đi vào hầu gia thay.”

Trở về liền sai người hầu, quả nhiên là tác phong của hần.

Dư Lộ đến tủ lấy xiêm y của Tiêu Duệ rồi đi tịnh phòng. Thay đồ thì thay đồ, có gì chứ, mặc dù chưa thấy của người thật, nhưng trên ti vi tạp chí có nam diễn viên nam người mẫu mặc quần lót lộ bắp thịt lộ cơ bụng, đường nhân ngư cũng thấy không ít.

Nhưng cô vẫn đánh giá thấp độ vô sỉ của Tiêu Duệ. Vì xiêm y đều ướt, mặc trên người rất khó chịu, Tiêu Duệ vừa vào tịnh phòng liền cởi sạch sẽ. Dư Lộ vén rèm lên đã thấy hần trần truồng cả người đưa lưng về phía cô, đang cầm khăn lau nhúng nước.

Dư Lộ lập tức quay người lại. Dù chỉ là bóng lưng, cô cũng lo mắt mình nổi hạt mắt. Tiêu Duệ này đúng là không có tiết tháo!

Tiêu Duệ nghe tiếng động quay đầu lại, buồn bực chớp mắt một cái, “Đứng đấy làm gì, đưa y phục lại đây.”

Dư Lộ đưa lưng về phía hần, lùi về sau hai bước, đưa y phục ra.

Tiêu Duệ coi tay cô là cái giá y phục, lấy quần mặc vào trước, cũng không gấp mặc áo vào mà ôm lấy Dư Lộ vào trong ngực. Cảm nhận được thân thể mềm mại trong lòng, lại nghe mùi thơm quen thuộc kia, hần không nhịn được thở dài một hơi.

“Lúc gia không có ở đây, người có sống tốt không?” Hần hỏi.

Cảm thấy có đôi tay đặt trên bụng, cả người Dư Lộ cứng đờ không nhúc nhích, một màn nhìn thấy còn chưa tiêu hóa, gờ thân thể lại dán chặt thế này làm cô dù nhắm mắt lại vẫn có hề nghĩ đến hình ảnh vừa rồi.

“Tốt.” Cô chỉ nói một từ như vậy.

Người vô lương tâm này. Tiêu Duệ bật cười, sau đó lại bất mãn, lực trên tay lại tăng thêm, giọng cũng đê thấp xuống, “Tốt?” Hần cúi người xuống, cầm đặt trên vai Dư Lộ, “Gia đi lâu như vậy, người cũng không nhớ gia?”

Nhớ? Mong người không về còn nhiều hơn ấy!

Dư Lộ cười khan nói: “Làm sao không nhớ được, rất nhớ, rất rất nhớ cơ.”

Trả lời nhanh như vậy, vừa nghe liền biết là nói dối. Tiêu Duệ cũng không so đo với cô, lại ôm một cái thật chặt rồi buông Dư Lộ ra, cầm áo mặc lên người.

Dư Lộ lập tức vén rèm chạy ra ngoài.

Bộ dạng đẹp mắt, thanh âm dễ nghe, đúng là phạm quy mà. Còn không biết xấu hổ mà tán tỉnh cô, đáng sợ quá đi mất.

“Chủ tử.” Hương Lê tiến lên đón, “Vương gia có muốn lưu lại dùng bữa tối không? Nô tỳ cần chuẩn bị gì đây?”

Dư Lộ không biết ý Tiêu Duệ, chỉ nói: “Tùy đi, kêu nhiều mấy món, xem hần muốn ăn gì thì ăn.”

Hương Lê cau mày lại, nhưng cũng không nói gì, xoay người rời đi. Chủ tử không quan tâm nhiều đến Vương gia, nhưng Vương gia lại không thích người để ý hần, chỉ thích người không để ý hần. Nếu Vương gia thích, một cái nha hoàn như nàng, vẫn không nói nhiều thì hơn.

Tiêu Duệ đúng là có ý lưu lại dùng bữa tốt. Đôi y phục xong, hần cầm cái khăn sạch ra. Nhìn tóc Dư Lộ còn ướt, hần cũng không cho Dư Lộ lau tóc cho mình mà còn rất hứng thú kéo Dư Lộ ngồi xuống, muốn chủ động lau tóc cho cô.

Chuyện thân mật như vậy, đương nhiên Dư Lộ cự tuyệt.

Nhưng thấy Tiêu Duệ trừng mắt, cô đành phải đồng ý, xoa tóc ra ngồi xuống trước mặt Tiêu Duệ. Tiêu Duệ chẳng qua chỉ là hứng thú nhất thời, hần là Hoàng tử được người hầu hạ quen, chưa từng phục vụ người khác, nên mới lau mấy cái tâm tư hần đã chuyển qua việc khác.

Lúc này ở tịnh phòng hần còn không thấy, bây giờ đi ra, Dư Lộ bị hần nửa ôm vào ngực, nhìn từ đỉnh đầu nàng xuống, chính là hai luồng trước ngực. Tiêu Duệ nhìn nhìn liền nhắm hai mắt lại.

Cẩn thận nhớ lại một lát, hần kết luận, lúc hần không có ở đây, Dư Lộ lạng lẽ lớn lên, còn lớn lên rất nhiều.

Lần này hần đi gần một tháng, bên người một nữ nhân cũng không có, lại vào tuổi huyết khí phương cương, mỹ nhân còn ngồi ở trong ngực, nếu không có phản ứng thì cũng không phải là nam nhân.

Hô hấp dần dần nặng thêm, động tác trên tay cũng chậm lại, Tiêu Duệ dứt khoát ôm Dư Lộ vào ngực, cúi đầu hôn mặt bên của Dư Lộ một cái liền đặt Dư Lộ dưới thân.

Thấy hần không đúng, sắc mặt Dư Lộ sợ đến trắng bệch, đôi tay mịn màng nhỏ bé nắm chặt thành quyền, gắt gao đặt trước ngực Tiêu Duệ, “Người làm gì?”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27

Edit + Beta: Y Nhã a.k.a Ryou-chan

P/s: quà Giáng sinh.

Dưới thân mình là một thân thể mềm mại, mà đôi tay mình thì đè trước ngực nàng ấy. Một nam nhân đè một nữ nhân, còn có thể làm gì nữa?

Tiêu Duệ thấy Dư Lộ thật nực cười. Vào phủ hần, chính là người của hần, chẳng lẽ nàng ấy không có giác ngộ như vậy? Nhưng mà... lâu như vậy mình cũng không đụng nàng ấy, sao hôm nay lại như bị ma xui quỷ khiến vậy, không nhịn được.

Tiêu Duệ cúi đầu, ánh mắt lạnh lùng nhìn Dư Lộ.

Có lẽ nàng ấy bị dọa sợ, sắc mặt trắng bệch, hai mắt mờ to, môi hơi mím lại, bộ dạng sợ hãi lại không dám phản kháng. Nhất định nàng ấy không biết, bộ dạng này của nàng, càng khiến hần muốn làm ra cái gì đó hơn, bởi vì chỉ nhìn thấy bộ dáng đáng thương của nàng, hần đã cảm thấy không nhịn được.

Tay Tiêu Duệ chống xuống nhuyển thấp, chậm rãi nằm xuống, nhẹ nhàng ngậm môi Dư Lộ, mới mở miệng nói: “Tiểu Lộ Nhi, người theo ta, cũng không ngăn đứng không?”

Tìm Dư Lộ đập nhanh hơn, tay nắm chặt để giữa hai người, cần phải kiềm chế lắm mới không đập vào mặt hần. Trong truyện, nguyên chủ động tâm với Tiêu Duệ trước, thậm chí nàng ấy chuốc say Tiêu Duệ, chủ động hiến thân. Nhưng vì sao khi cô tới, cô cũng không có làm gì hết, mà Tiêu Duệ lại chủ động muốn làm gì đó?

Đúng vậy, cô là một tiểu thiếp, một cái đồ chơi không ra gì. Ở trong mắt nam nhân, ngu cô là niềm hạnh phúc của cô, nhưng cô đâu có muốn. Có thể yên lành làm một con người đích thực thì ai muốn đi làm một cái đồ chơi?

Ai nguyện ý đi làm tiểu thiếp, ai nguyện ý bị vây trong hậu trạch tranh giành tình nhân?

Ai không muốn có một người nam nhân, trên thân thể và tinh thần đều sạch sẽ, trong lòng chỉ có mình?

Nhưng Tiêu Duệ thì sao, trong lòng thì hần có Bạch nguyệt quang, về thân thể thì đã có hai nữ nhân. Về sau còn có Vương phi, trắc phi, còn có nữ chính bị Vương phi bức đưa cho hần để tranh thủ tình cảm, mà hần cũng sẽ thích nữ chính trong lúc ở chung với nàng ấy.

Một cái nam nhân về thân thể và tinh thần đều thuộc người khác như vậy, Dư Lộ có thể vì tự do mà hòa theo ý hần, thậm chí có thể tha thứ hần lâu lâu ôm ấp ăn đậu hũ, nhưng để cô cam tâm tình nguyện nằm dưới người hần, mặc hần muốn làm gì thì làm, điểm này Dư Lộ không làm được.

Ít nhất bây giờ cô không làm được.

Dur Lộ cắn răng thật chặt, muốn cự tuyệt, nhưng lại không dám cự tuyệt.

Việc này không phải mấy việc ngày thường kia, coi như làm quá một ít cũng không sao, chỉ cần Tiêu Duệ lưu ý khuôn mặt này của cô là có thể không tính toán với cô. Nhưng đây là cự tuyệt một người nam nhân, việc này dính dáng đến mặt mũi của nam nhân, nhất là nam nhân cao cao tại thượng như vậy, bị cự tuyệt, là chuyện mà hắn không tiếp thu được.

Sắc mặt Dur Lộ càng trắng hơn, cái trán cũng từ từ chảy mồ hôi, hàm răng cắn thật chặt.

Tiêu Duệ nhìn thẳng vào mắt cô.

Giờ khắc này, hình ảnh biểu tỷ Ngu Văn chậm rãi hiện ra trong đầu hắn, tựa hồ nhập với hình ảnh Dur Lộ thành một. Hắn biết nàng ấy không muốn. Tuy khi đó nàng ấy còn nhỏ, không có ý trung nhân, nhưng với một cô nương mười mấy tuổi mà nói, trong cung có mẫu phi, có hán và có Cửu đệ, đây đều là người thân của biểu tỷ, sao nàng lại nguyện ý ly khai những người này để đến một nơi xa ngàn dặm để thành hôn với một đại hán cộc cằn thô lỗ được.

Nhưng mà, dù nàng ấy không muốn đi, nhưng nàng ấy cũng không dám cự tuyệt, thậm chí không dám biểu lộ ra. Ngày nàng ấy đi, hắn trốn ở phía sau đoàn người để nhìn trộm. Biểu tỷ Ngu Văn vẫn mở to hai mắt, không rơi lấy một giọt lệ.

Tiêu Duệ lại cúi đầu nhìn Dur Lộ, bỗng nhiên buông lỏng nàng ra, đứng lên.

Hắn sửa lại ống tay áo, cũng không nhìn Dur Lộ lần nữa, xoay người đi ra ngoài. Vừa đi, hắn vừa cười nhạo mình trong lòng, có phải hắn bị điên rồi không, nữ nhân này, lúc khóc hắn không nở, không khóc hắn cũng không bỏ được.

Nàng đã là nữ nhân của hắn, còn giả vờ, là muốn cái gì?

Nữ nhân nào chả muốn bò lên giường hắn, sao nàng ấy phải sợ thành như vậy!

Thôi Tiến Trung theo Tiêu Duệ vào thư phòng, cũng sắp đến giờ ăn tối, lúc này vào thư phòng làm gì? Sắc mặt Tiêu Duệ không tốt, lão cũng không dám hỏi, thẳng đến Đào di nương Tạ di nương được tin, phái nha hoàn qua mời Tiêu Duệ đến dùng bữa tối, Thôi Tiến Trung mới dám gõ cửa, đi vào nhỏ giọng bẩm báo.

“Không cần, ăn trong thư phòng, người tùy tiện gọi mấy món là được.” Tiêu Duệ khoát tay, thần nhiên phất phó.

Thôi Tiến Trung nghiêm mặt đi ra, lắc đầu với Bạch Lộ Hồng Châu, rồi kêu tiểu thái giám tới, gọi mấy món ăn để tiểu thái giám đi trừ phòng lấy.

Tầm Phuong viện, trước mặt Dur Lộ là bàn lớn tràn đầy đồ ăn, nhưng mà Dur Lộ không có tâm trạng gì để ăn. Cô cố gắng ăn nhiều để mập thành như vậy, lúc nằm xuống thịt trên bụng cũng có thể bóp được, nhưng vì cái gì, Tiêu Duệ lại một điểm đều không ngại?

Dur Lộ thờ dài, máy móc gấp miếng thịt kho tàu.

Tiêu Duệ lại sắc mặt không tốt ly khai Tầm Phuong viện, bọn hạ nhân đều đoán được, tất nhiên là Dur chủ từ lại chọc giận Vương gia rồi. Nhưng lúc này không ai lo lắng, trên mặt Hương Lê vẫn có nụ cười, vô cùng yên tâm.

Thạch Lưu từ bên ngoài vào, cười nói với Dur Lộ: “Vương gia đi thư phòng, đang ở thư phòng dùng bữa. Đào di nương và Tạ di nương đều phái người qua mời, nhưng Vương gia chưa từng để ý.”

Dur Lộ không nóng không lạnh, cô không có hứng thú.

Ăn cơm, tuy mưa đã tạnh, nhưng Dur Lộ cũng không có tâm trạng đi tản bộ tiêu thực. Rửa mặt sớm, liền ở trong giường lo lắng đề phòng. Cũng may, buổi tối Tiêu Duệ cũng không có tâm huyết dâng trào tới đây lần nữa.

Tiêu Duệ lâm triều xong liền gọi người mang hai giỏ lê lấy từ son trang đi Định Quốc Công phủ. Định Quốc Công không ở nhà, trưởng tử của Định Quốc Công, cũng là đệ đệ của Vương phi tương lai, tiểu cữu tử* của hắn tiếp đãi.

*tiểu cữu tử: em vợ.

Tiểu cữu tử tuổi không lớn lắm, lại là trưởng tôn của Lâm gia, từ nhỏ rất được cưng chiều, nên hắn không chỉ không sợ Tiêu Duệ mà còn rất tự hào vì có tỷ phu là Vương gia, mỗi ngồi xuống với Tiêu Duệ liền nháy mắt liên tục với người hầu thấp thân, kêu người đi mời Lâm Thực.

Minh Nguyệt được tin, ngạc nhiên vào phòng, “Cô nương, Thành Vương tới, đang ở tiền viện nói chuyện với Thế tử gia. Chi là Thế tử gia kêu người đến, mời cô nương đi gặp mặt Thành vương một lát.”

Lâm Thực là tiểu thư khuê các đích thực, khi chưa được tứ hôn, cũng không có nhìn Tiêu Duệ thật kỹ. Vẫn là sau khi tứ hôn thấy mấy lần, mỗi lần gặp, lại thêm mấy phần thích với phu quân tương lai.

Tuy nàng thấy chỉ cần làm chính thê thật tốt là được, nhưng nếu có thể, nàng vẫn muốn lương tình tương duyệt hơn. Vậy nên nghe xong lời này nàng liền lập tức đứng dậy, lục tung tủ đồ tìm y phục mới mặc vào, ra cửa rồi, lại thấy hói hần.

“Minh Nguyệt, ta không đi được.” Nàng ấy bỗng đổi chủ ý, “Người đi đi, người đi giúp ta xem hần một chút. À đúng rồi, giúp ta đưa quà sinh nhật cho hần nữa.”

Minh Nguyệt vội la lên: “Cô nương, tại sao vậy? Vương gia vừa trở về là đi gặp ngài, đây là coi trọng ngài, không phải ngài nên đi gặp hần một chút sao? Còn có quà sinh nhật, sinh nhật Vương gia còn mấy ngày nữa mà, ngài không tính lúc đó hẹn Vương gia ra ngoài, tự mình đưa quà cho hần sao?”

Nam nữ đã có hôn ước, lúc sinh nhật đưa quà cho nhau là bình thường. Minh Nguyệt cũng hiểu được, trước giờ cô nương và Thành Vương chưa nói qua mấy câu, nếu trước khi thành thân có thể ở chung một lát, tự nhiên là có lợi cho việc sống chung giữa phu thê sau này.

Lâm Thực suy nghĩ một chút, lại lắc đầu như cũ, nói: “Không cần, hần vừa đi là một tháng, trở về đến đây một chuyến, về tình về lý đều đúng. Còn quà sinh nhật, ta là thê

tử tương lai của hắn, không cần thiết phải lấy lòng hắn. Và lại, chúng ta còn chưa thành thân, hắn vừa đến ta liền gấp gáp đi nhìn hắn, thứ nhất có thể hắn sẽ xem thường ta, thứ hai sẽ cảm thấy Lâm gia chúng ta không có lễ nghĩa.”

“Trời ạ...” Minh Nguyệt bất đắc dĩ, đành phải trở về với Lâm Thục, “Cô nương cũng thật là, giữa phu thê sao phải tính toán chi li như vậy. Không nói người khác, ngài nhìn lão gia với phu nhân chúng ta đi, tình cảm bọn họ tốt, đâu cần chú ý đến mấy điều này.”

Về mặt Lâm Thục hoảng hốt, than thở: “Nam nhân trên cõi đời này, có mấy người được như phụ thân?” Dứt lời lại nhìn Minh Nguyệt, nghĩ sau này nàng nhất định sẽ tìm cho Minh Nguyệt một nam nhân không tệ, liền cũng dạy nàng ấy: “Minh Nguyệt, người cũng đừng ngốc như vậy, nam nhân á, không thể nuông chiều. Người càng tốt với hắn, hắn càng không coi người ra gì.”

Minh Nguyệt cau mày lại, cũng không ủng hộ lời này: “Cô nương, nô tỳ lại thấy cảm tình là cần dùng tình cảm thật để đổi. Minh muốn cái gì từ một người, thì cần dâng hết thảy của bản thân ra mới đúng. Tựa như lão gia và phu nhân vậy. Lão gia thích phu nhân, trong lòng phu nhân cũng chỉ có lão gia. Chỉ có như vậy thì tình cảm mới thâm hậu được chứ.”

Lâm Thục cảm bộ đồ y phục mình làm đi ra, vỗ nhẹ một cái liền nhét vào lòng Minh Nguyệt, thấp giọng nói: “Nha đầu ngốc, người chỉ nhìn Nhị thẩm Tam thẩm liền biết, nam nhân, cũng không phải như người nói dùng thật tình đi đổi liền có thể thật tình đối tốt với người. Nói không chừng, người cứ thói phồng cái thật tình như vậy, chờ có ngày cái người người tin lại thọc người một dao.”

Nàng nói rồi đột nhiên đâm bụng Minh Nguyệt một cái, Minh Nguyệt hoảng sợ, sau lại cười: “Cô nương lại dọa nô tỳ, nô tỳ không để ý tới ngài nữa!”

Lâm Thục cười vỗ vỗ vai nàng ấy: “Được rồi, mau đi đi. Chỉ là nếu có rảnh, người cũng ngắt lại lời của ta đi, đừng có cái gì cũng không hiểu. Phu ta có sẵn ví dụ cả đấy.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Không Dể Làm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28

Edit + Beta: Y Nhã a.k.a Ryuu-chan

P/s: quà giáng sinh:3

Minh Nguyệt chạy tới tiền viện, Tiêu Duệ vốn đang định rời đi, nhưng đệ đệ Lâm Nguyên là Lâm Thục cứ níu hắn không cho đi. Thấy người tới là Minh Nguyệt, sắc mặt Lâm Nguyên liền ủ rũ, tay cũng buông lỏng ra.

“Minh Nguyệt, là tỷ tỷ cho người tới?” Hắn nhìn Minh Nguyệt, giọng nói đầy sự gượng gạo.

Minh Nguyệt quý gối hành lễ, nói: “Dạ vâng, Thế tử gia, cô nương có việc không đi được, phân phó nô tỳ qua đây đưa quà sinh nhật cho Vương gia.” Nói xong liền hành lễ với Tiêu Duệ.

Trên mặt Lâm Nguyên lập tức lộ ra nụ cười, cầm bọc vải từ tay Minh Nguyệt nhét vào tay Tiêu Duệ, “Tỷ phu, đây là quà sinh nhật tỷ tỷ ta tự tay chuẩn bị cho huynh, hy vọng huynh sẽ thích.”

Tiêu Duệ nhéo nhéo, không nhìn cũng biết bên trong là thứ gì, thuận tay đưa cho Thôi Tiến Trung ở một bên rồi gật đầu với Lâm Nguyên, nói: “Giúp ta đa tạ Lâm cô nương một tiếng. Được rồi, đừng tiễn nữa, ta đi đây.”

Lâm Nguyên còn định đề nghị hắn tự đi cảm ơn, kết quả là chưa kịp nói gì thì Tiêu Duệ đã đi mất.

Hắn nhìn bóng lưng Tiêu Duệ, ủ rũ liếc Minh Nguyệt một cái: “Tỷ tỷ đang làm gì, sao lại không qua đây?”

Minh Nguyệt có chút sợ Thế tử gia. Hắn là trưởng tử của Lâm gia, sinh ra chưa đầy hai tuổi đã được phong là Thế tử, sớm dường thành tính cách bá đạo. Ở nhà ngoại từ Định Quốc Công có thể trị được hắn thì còn mỗi Lâm Thục có thể nói đôi câu.

“Cô nương thấy không thoải mái nên không tới.” Minh Nguyệt nói dối.

Lâm Nguyên cũng không đi chứng thực, lẩm bẩm: “Chỉ có tỷ ấy là bận việc cả ngày.”

Minh Nguyệt chờ hắn đi xa rồi mới chạy về tiểu viện mà Lâm Thục ở. Vào cửa, ngẩng đầu lên đã thấy rèm che trước cửa phòng nhẹ nhàng bay bay. Minh Nguyệt không khỏi buồn cười, cô nương nói thì nói như vậy, nhưng thực ra thì còn không phải là thiếu nữ hoài xuân sao?

Vào cửa, nhìn vẻ mặt Lâm Thục sốt ruột mà lại ngại không muốn hỏi, Minh Nguyệt giả bộ không biết, vào nhà liền vội vàng thu dọn, bưng trà đưa nước.

“Này, Minh Nguyệt tốt, người nói một chút đi!” Lâm Thục đỏ mặt mở miệng.

Lúc này Minh Nguyệt mới nhận ra, hỏi này nàng không dám nhìn sắc mặt của Thành Vương. Hắn nhận quà, là vui vẻ, hay không vui đây? Hình như hắn đưa đồ cho Thôi công công, là thuận tay đưa, hay là thận trọng đưa?

Lâm Thục đẩy Minh Nguyệt.

Minh Nguyệt đành phải nói: “Vương gia rất vui, nhờ Thế tử gia đưa lời cho ngài, nói đa tạ ngài.”

“Thật sao?” Lâm Thục cười, vui đến nỗi hai mắt híp lại.

Minh Nguyệt cười ranh mãnh: “Thật đó!”

Lâm Thục đỏ mặt, vội vàng đuổi người: “Ta khát, muốn uống canh đậu xanh, người đi nấu một chén đem đến cho ta.”

Minh Nguyệt cười chạy ra ngoài.

Thời điểm rời khỏi Định Quốc Công phủ cũng không còn sớm, Tiêu Duệ không tính đi Hộ bộ nữa, nhưng lúc cưỡi ngựa đi đi lại lại trên đường cái, lại nghĩ tới chuyện hôm qua.

Bây giờ nghĩ lại, thật cảm thấy hôm qua mình bị choáng đầu rồi. Trong lòng hẳn có chuyện, thoát nhìn có chút không yên, tốc độ cưỡi cũng chậm lại.

Trần Chiêu kéo dây cương đuổi lên, hỏi: “Vương gia, có gì phân phó sao?”

Tiêu Duệ lắc đầu, lướt mắt qua, lại thấy tám biển to trên Nhất Phẩm Hương.

Nhất Phẩm Hương là từ lâu ngon nhất kinh thành. Có thể đi vào Nhất Phẩm Hương ăn cơm, không phải chỉ có tiền là được, còn phải có thân phận. Đầu bếp của từ lâu chia làm hai nhóm, một nhóm làm món ăn phía Nam, một nhóm làm món phía Bắc, mỗi nhóm đều là nhân tài kiệt xuất, cho nên mới có câu: nếu đi ăn ở Nhất Phẩm Hương, không quản khẩu vị người thế nào, tuyệt đối có thể làm người hài lòng.

Ngày hôm qua, có phải hẳn đã khiến Tiểu Lộ Nhi sợ hãi?

Tiêu Duệ ghim ngựa dừng lại, lúc nghĩ đến Dư Lộ bị hù đến tái cả mặt, trong đầu hẳn chỉ có hình ảnh của nàng, không giống hôm qua, trước tiên nghĩ tới là biểu tỳ Ngưu Văn.

“Đi Nhất Phẩm Hương ăn.” Hắn thân nhiên phân phó Trần Chiêu: “Người trở về tiếp Dư chủ tử ở Tầm Phương viện đến đây.”

“Vâng, Vương gia.” Tay Trần Chiêu vô ý thức nắm chặt lại.

Lúc Trần Chiêu vào Tầm Phương viện, Dư Lộ đang thảo luận trưa ăn gì với Hương Lê. Đương nhiên đầu bếp Vương phủ đều biết làm mấy món trân phẩm, nhưng mấy đồ tinh xảo kiểu này, đời trước Dư Lộ ăn không ít, đời này cũng ăn đi ăn lại mấy món đó, chỉ cảm thấy bình thường. Cô chỉ thích ăn cơm thường với mấy món ven đường mà chị dâu từng nói.

Mùa thu, có phải cây ngô đã chín không? À, còn có khoai lang, khoai lang đã chín chưa?!

Dư Lộ ngập tràn phấn khởi, đang định hỏi, Thạch Lưu từ ngoài bước vào, vui vẻ nói: “Chủ tử, Trần thị về tới, phụng mệnh Vương gia đón ngài đến Nhất Phẩm Hương ăn cơm!”

Tiêu Duệ lại muốn làm gì?

Dư Lộ đứng lên, Hương Lê Thạch Lưu còn tưởng cô cao hứng, vội vàng đi đến kéo cô. Hương Lê nói: “Chủ tử, Nhất Phẩm Hương, là Nhất Phẩm Hương đó!”

Ngay cả Hương Lê ôn trọng cũng phải thay đổi, Thạch Lưu cũng không nhịn được. Nàng ấy khoa trương nói: “Nhất Phẩm Hương! Có thể đến Nhất Phẩm Hương ăn một bữa cơm, chết cũng không còn tiếc nuối!”

Hai nha hoàn nói xong, về mặt đều là ao ước.

Dư Lộ cũng vừa nghĩ đến, Nhất Phẩm Hương, ồ, là Nhất Phẩm Hương bị hình dung rất thần thánh trong truyện. Tiêu Duệ uống nhầm thuốc, muốn mang cô ăn ở Nhất Phẩm Hương, cô có thể nói, cô rất muốn đi xem một chút, nhưng không muốn đi cùng với hắn sao? Đáng tiếc, trước mặt Tiêu Duệ cô hoàn toàn không có ngôn quyền.

Đôi y phục xong, Dư Lộ mang theo Hương Lê và Thạch Lưu đi. Dẫn theo hai nha hoàn, lát về ngồi trong xe ngựa, Tiêu Duệ cũng không thể làm xằng làm bậy trước mặt nha hoàn đi, vậy cô an toàn.

Bởi vì có thể đi xem một chút, Hương Lê Thạch Lưu đều vô cùng vui vẻ. Nhưng Anh Đào bị lưu lại thì không vui lắm, nàng cũng rất muốn đi. Đáng tiếc, Hương Lê Thạch Lưu không bị thương, chủ tử cũng không nhớ gọi nàng.

Dư Lộ không biết. Cô mang theo hai nha hoàn đi sát nhau, làm cho Trần Chiêu một đường đều không tìm được cơ hội đáp lời. Phải đợi đến lúc lên xe ngựa, Hương Lê đi lên xe trước, Trần Chiêu thừa dịp Thạch Lưu không chú ý, nhanh chóng kéo tay Dư Lộ, nhét vào đó một tờ giấy.

Lên xe ngựa, sau khi ngồi xuống, mặt Dư Lộ khấn trương đến đỏ cả lên.

Trời ạ, trước mặt mọi người, Trần Chiêu hẳn... là gan hẳn lớn quá! Nhưng mà tờ giấy hắn đưa cho mình viết gì vậy? Có phải hắn muốn nói với mình gì không? Nhưng mà hắn muốn nói gì mới được? Hay, hay là hắn nhận ra mình đang quyền rũ hắn, nên muốn mắc câu?

Tay Dư Lộ nắm thật chặt. Làm sao đây làm sao đây, muốn xem quá đi mất.

Nhưng mà Thạch Lưu và Hương Lê đều ở trong xe, cô cũng không xem được, nếu không liến lợ hết.

Từ Thành Vương phủ đến Nhất Phẩm Hương, dù xe ngựa đi chậm cũng chỉ mất nửa canh giờ, nhưng nửa canh giờ này với Dư Lộ mà nói, giống như dài bằng một năm vậy.

Đến lúc xe ngựa cuối cùng dừng ở Nhất Phẩm Hương, Dư Lộ đỏ mặt nói: “Chân ta hơi tê, các người xuống trước đi, ta đợi một lát rồi xuống.”

Hương Lê khẩn trương nói: “Tê chân a, để nô tỳ xoa bóp cho ngài đi?!”

Thạch Lưu nhảy xuống xe ngựa, vội nói: “Chủ tử, nô tỳ đi bẩm báo trước với Vương gia một tiếng nhé?!”

Dư Lộ trước đồng ý với lời của Thạch Lưu, sau đó nói với Hương Lê: “Không cần không cần, ta ngồi một lát là được rồi. Không cần bóp đâu.”

Hương Lê thu tay về, nhìn Dư Lộ một lát, lại buồn bực hỏi: “Chủ tử, mặt của ngài sao đỏ như vậy chứ?”

Mặt đỏ? Dư Lộ vội vờ tay sờ mặt, quả nhiên là rất nóng. Mình không phải là làm chuyện xấu nên khẩn trương đến vậy chứ? Cô vội nói: “Kích động, vui về, Vương gia dẫn ta tới Nhất Phẩm Hương ăn, chuyện này thật khó có được mà.”

Hương Lê vừa nghĩ, cũng đứng, hỏi lại Dư Lộ có cần bóp chân không, thấy không cần liền cười xuống xe ngựa trước.

Thấy rèm xe ngựa không động nữa, Dư Lộ nhanh chóng mở tờ giấy trong tay ra, trên giấy chỉ có hai chữ, buổi tối.

Buổi tối... là sao chứ?

Buổi tối gặp mặt hả? Hẹn ở đâu? Giờ nào? Gặp mặt làm gì?

Trong đầu Dư Lộ loạn thành một đoàn, nhưng lúc này Hương Lê Thạch Lưu ở bên ngoài, Tiêu Duệ còn đang ở trong Nhất Phẩm Hương, cô không dám tìm Trần Chiêu hỏi. Thực sự là phiền phức, nếu đều viết trên giấy rồi sao không viết thêm mấy chữ nữa, có ai truyền tin như vậy không?

Dư Lộ cảm giận nghĩ, vo tròn tờ giấy lại, đang do dự xem phải ném ở đâu, bên ngoài bỗng truyền đến tiếng Trần Chiêu thình an: “Vương gia, Dư chủ tử vẫn đang ở trên xe ngựa.”

Dư Lộ biết, đây là đang nhắc nhở cô. Không kịp nghĩ thêm, cô lập tức nhét cuộn giấy vào miệng. Vừa nhét xong, Tiêu Duệ liền xốc rèm lên, bước vào xe ngựa.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29

Edit + Beta: Y Nhã a.k.a Ryyu-chan

Tiêu Duệ mặc bộ y phục màu xanh đậm, mày kiếm hơi nâng, mắt mang ý hỏi, nhìn Dư Lộ: “Tê chân?”

Dáng người hần thon dài, đứng trước cửa như vậy, hầu như che hết cả ánh sáng. Có lẽ là đột nhiên tối đi khiến sợ hãi, lại có lẽ là chột dạ, Dư Lộ nhất thời mất tiếng, chỉ ngây ngốc gật đầu.

Chân mày Tiêu Duệ hình như nhíu lại, rồi bước lên, một tay đưa xuống lưng, một tay vòng qua hai đầu gối bế Dư Lộ lên.

Tờ giấy bị Dư Lộ nhét vào miệng, cũng không tiện nói chuyện, nhưng cô bị dọa, vùi đầu vào ngực Tiêu Duệ rồi mới dám nhỏ giọng nói: “Không cần, sắp hết rồi. Ta ngồi một lát là được.”

Tiêu Duệ cũng không thả cô xuống, chỉ điềm nhiên nói: “Đồ ăn sắp lạnh rồi.”

Dư Lộ không dám tranh cãi nữa, vừa nghĩ đến việc Trần Chiêu ở dưới xe ngựa đang nhìn, cô liền cảm thấy là lạ. Có thể Trần Chiêu thích cô, nhưng dù có thích, nhìn cô bị nam nhân khác ôm như vậy, cũng không thể chấp nhận được đi?!

Theo lý thì, cô là tiểu thiếp của Tiêu Duệ, chuyện giữa cô và Trần Chiêu vốn cũng không đúng. Cô làm vậy là hồng hạnh xuất tường, ở cổ đại thì tội này rất lớn. Nhưng mà, cô là người hiện đại, cô không muốn làm tiểu thiếp, nên cô mới muốn rời đi. Tiêu Duệ có thể sở hữu đến bốn năm nữ nhân thì không nói, nhưng mà tại sao cô phải làm một trong số đó chứ.

Với cả sau này hần cũng đuổi tất cả nữ nhân trong phủ vì nữ chính, nguyên chủ cũng là một trong số đó, nên giờ cô chỉ tìm đường ra cho mình trước mà thôi. Hiện tại Tiêu Duệ càng ngày càng lạ, cô còn sợ tuy mình không chủ động làm gì cũng sẽ bị ‘ăn’ vào một ngày không xa.

Có ý nghĩ như vậy, cô cũng không thấy có lỗi với Tiêu Duệ, mà thấy có lỗi với Trần Chiêu nhiều hơn. Nếu Trần Chiêu thật sự thích cô, có thể mang cô đi, vào lúc này, Dư Lộ không khỏi nghĩ, sau này cô nhất định sẽ toàn tâm toàn ý thật lòng với Trần Chiêu, sống với hần thật tốt.

Dư Lộ suy nghĩ chỉ là một lát. Tiêu Duệ đang muốn xuống xe, phát hiện người trong lòng đang động đậy liền không vui nói: “Ôm chặt, đừng có lộn xộn.”

Dư Lộ giữ chặt vạt áo hần, người hơi hơi khom lại, lúc xuống xe liền nhìn về phía Trần Chiêu, đã thấy hần cúi thấp đầu, cũng không nhìn qua đây.

Trần Chiêu là hạ nhân của Tiêu Duệ, cho nên không nhìn là bình thường. Dư Lộ nhìn cảnh ấy, trong lòng lại có cảm giác không nói nên lời, một cảm giác không được tốt.

“Chủ tử.” Tiêu Duệ vừa đứng vững, Hương Lê và Thạch Lưu liền đi đến.

Dư Lộ vỗ vỗ Tiêu Duệ, nói: “Thả ta xuống đi, ta tốt hơn rồi.”

Tay Tiêu Duệ nắm thật chặt, cúi đầu nhìn Dư Lộ, lại chỉ thấy đỉnh đầu của cô. Đây là bị hần dọa sợ sao. Ở trong phủ lâu như vậy mới lộ ra móng vuốt, lúc này lại bị sợ

phải rút về, giống như lúc mới vào Vương phủ vậy. Móng vuốt quá sắc bén cũng không đáng yêu, nhưng giờ như thế này, thì lại một điểm cũng không giống nàng.

“Thật không?” Hần mắt tự nhiên mềm giọng xuống.

Hần ôn nhu như vậy, Dư Lộ cảm thấy không quen, đành vội vàng ừ mấy tiếng.

Lúc này Tiêu Duệ mới thả cô xuống, nhưng cũng không đưa cô cho Hương Lê với Thạch Lưu mà là nắm lấy tay cô, kéo cô vào trong Nhất Phẩm Hương, “Đã gọi xong đồ ăn rồi, vào là có thể ăn. Đói bụng không?”

Dư Lộ luôn thấy hôm nay Tiêu Duệ uống nhầm thuốc. Hôm qua còn tức giận ly khai Tầm Phương viện, mới qua một đêm mà đã ôn nhu như vậy. Hơn nữa cái sự ôn nhu này không dành cho cô mới đúng.

Thái độ khiến cô kinh hồn táng đảm, sợ là Tiêu Duệ phát hiện gì rồi, bước đi cũng lộn xộn.

Tiêu Duệ đã mang cô đến cầu thang. Chương quỹ của Nhất Phẩm Hương tự mình chiêu đãi, cẩn thận dẫn đường ở phía trước, tuy trong lòng hiểu kỳ muốn chết nhưng cũng không dám quay đầu coi.

“Làm sao vậy?” Dư Lộ biểu hiện quá rõ ràng. Vừa lên lầu hai, Tiêu Duệ liền kéo chặt tay cô hỏi, trong lòng suy nghĩ, chẳng lẽ vẫn còn sợ?!

Dư Lộ cúi đầu, nói: “Ta muốn đi tịnh phòng.”

Tiêu Duệ thả tay ra.

Hương Lê theo Dư Lộ đi tịnh phòng. Nhất Phẩm Hương cao cấp như vậy, Tiêu Duệ còn là khách quý, nên Dư Lộ đến cũng là tịnh phòng thường ngày ít dùng, còn là loại một giờ đánh bóng một lần. Dư Lộ nhìn căn phòng không một hạt bụi, lại nhìn cái bồn cầu không giống bồn cầu tự hoại ở hiện đại, đành phải mở cửa sổ ra. Cũng may dưới lầu có con sông nhỏ, cô lấy tờ giấy dùng sức ném ra bên ngoài.

Cô về phòng, thấy Thạch Lưu và Thôi Tiến Trung đang đứng canh ở cửa, Trần Chiêu với mấy thị vệ bên ngoài thì không biết đi đâu. Thôi Tiến Trung hành lễ rồi mở cửa, chờ Dư Lộ tiến vào liền khép cửa lại, Hương Lê cũng đứng ngoài.

Đầy bàn là món ngon vật lạ, Tiêu Duệ đã ăn rồi, nghe thấy động tĩnh cũng không ngẩng đầu, thản nhiên nói: “Được rồi, ngồi xuống ăn đi.” Giọng nói cũng đã bình thường trở lại, không có ôn nhu đáng sợ như lúc nãy.

Dư Lộ yên tâm không ít, ngồi xuống chỗ đối diện hắn.

Trên bàn đầy món ngon, nhìn bên ngoài cũng không tệ, nhưng Dư Lộ cũng không muốn ăn. Không có nha hoàn hầu hạ, tuy cô ngồi xuống nhưng vẫn phải cầm đũa chia đồ ăn cho Tiêu Duệ, gấp cho hắn đồ ăn mà hắn thích, mình thì mới lấy một miếng cá.

Trước giờ Dư Lộ cũng chưa chia thức ăn bao giờ.

Cũng may Tiêu Duệ đã quen với sự vụng về của cô. Cả dưa hấu cũng không cắt tốt, còn mong nàng ấy làm được gì đây. Lại nói, mình muốn nàng ấy, chứ không phải để nàng ấy tới hầu hạ. Nhìn núi đồ ăn trong chén, Tiêu Duệ chỉ phải trầm mặc chằm rài ăn.

Dư Lộ đã xử lý tang vật, lá gan cũng lớn hơn, ăn xong miếng cá liền hỏi Tiêu Duệ: “Gia, sao hôm nay lại dẫn ta tới đây ăn vậy?”

Tiêu Duệ cũng không ngẩng đầu, “Không thích?”

Dư Lộ đâu dám nói không: “Thích, rất thích. Đồ ăn rất ngon.”

“Ha ha...” Tiêu Duệ bật cười, ngẩng đầu nhìn Dư Lộ nói “Ta nghĩ người bị hù đến không dám xuống xe, cũng bị hù không dám đối mặt với ta, hiện tại cũng ngồi cách xa ta, phải là không thích chút nào mới đúng chứ.”

Thế mới đúng chứ! Bộ dạng đáng ghét này thì chỉ có thể là Tiêu Duệ!

Dư Lộ cũng cười ha ha, cũng không dám trào phúng, chỉ cười gượng: “Đâu có đâu, thực sự thích. Ta đã sớm nghe thấy đại danh của Nhất Phẩm Hương, không nghĩ tới còn có thể đến đây ngắm nghía. Đa tạ gia.” Đối mặt với Tiêu Duệ, Dư Lộ như là cá gặp nước, ứng phó rất tự nhiên.

Tiêu Duệ đặt đũa xuống, vỗ tay vào cái ghế bên cạnh: “Nếu thích, thì tới đây ngồi.”

Cũng biết không cự tuyệt được, Dư Lộ lập tức đứng dậy, nhìn như sung sướng qua đó ngồi.

Tiêu Duệ một tay giữ cô, một tay gấp món vịt bát bảo vào chén cô. Tay Dư Lộ bị giữ không chuyển động được, đành phải lắc lắc, có chút lấy lòng nói: “Gia, ta không có thuận tay trái.”

Tiêu Duệ gấp món vịt bát bảo lên, đưa đến miệng Dư Lộ: “Hả miệng.”

Thật buồn nôn! Dư Lộ mở miệng cắn, ừm, mùi cũng không tệ lắm.

“Hôm qua ấy, có phải bị gia dọa rồi không?” Tiêu Duệ đột nhiên hỏi một câu như vậy.

Động tác nhấm nuốt của Dư Lộ dừng lại, sau đó lắc đầu.

“Không có là tốt rồi.” Tiêu Duệ cười nói, thả tay Dư Lộ ra, nhẹ nhàng sờ trán cô, nói: “Hôm qua, gia không so đo với người. Nhưng mà về sau không cho phép như vậy nữa. Sớm muộn gì người cũng phải thói quen thôi, nếu không gia sẽ nổi giận đấy.”

Dur Lộ nháy mắt nhìn hần, loại nam ngựa đực này, thật đúng là—

“Cút ngay—” Bên ngoài chột truyền đến tiếng nói phách lối của nam nhân: “Thứ gì vậy, gia mà các người cũng dám ngăn?!”

Sau đó là tiếng kinh hô của Thôi Tiến Trung, cửa bỗng nhiên bị đẩy ra.

Dur Lộ theo bản năng nhìn qua, nhưng lại bị Tiêu Duệ trực tiếp ôm lấy, đè vào lòng thật chặt.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30

Edit + Beta: Y Nhã a.k.a Ryyu-chan

Tiêu Dật xông vào phòng thì thấy Tiêu Duệ đang ôm một nữ nhân trong ngực, sững sờ một lát mới nói: “Chà chà, Thắt ca à, hèn chi mà không cho người ngoài vào, thì ra là vậy á hử.”

Nữ nhân quay lưng về phía hần, lại bị Tiêu Duệ ôm vào ngực, nhìn phía sau cũng không thấy gì hết. Chẳng qua, xem thái độ coi trọng của Tiêu Duệ với nữ nhân thế này, Tiêu Dật cũng biết, nữ nhân này trông cũng không kém.

Thấy sắc mặt Tiêu Duệ không tốt lắm, hần cũng không dám quá lỗ, chỉ ngồi đối diện với Tiêu Duệ, chính là chỗ mà lúc này Dur Lộ ngồi.

Nhìn Tiêu Dật cầm đũa lên, Tiêu Duệ cầm ly rượu ném qua. Tiêu Dật đang gấp thức ăn, ly rượu đập trúng ngay cổ tay hần làm đũa và thức ăn đều rơi xuống bàn.

“Thắt ca, huynh làm cái gì vậy?” Tiêu Dật ngừng đầu trừng mắt.

Tiêu Duệ không để ý hần, nói với bên ngoài: “Thôi Tiến Trung, kêu người mang một bộ bát đũa lên cho Cửu Hoàng tử.”

Tiêu Dật cúi đầu nhìn, lại nhìn phía đối diện, lúc này mới hiểu ra. Hần có chút ghét bỏ. Dù hần có hạo sắc hơn nữa thì cũng không có hứng với đồ của nữ nhân đã bị hường dụng.

Dur Lộ ngồi trên đùi Tiêu Duệ, mặt dán ngực hần. Tư thế này khiến eo cô luôn phải quay sang một bên. Để một lát thì không sao, nhưng mà để lâu thì sẽ rất khó chịu. Tiêu Duệ cứ giữ chặt cô khiến cô không nhúc nhích được, đành phải nhỏ giọng cầu hần: “Gia, giờ ngài có chuyện, hay là ta ra ngoài trước đi.”

Cô cũng biết người ngồi đối diện là Tiêu Dật, đệ đệ ruột của Tiêu Duệ. Trong truyện, hần cũng đi tranh ngôi vị Hoàng đế. Sau tự thấy mình không được, hần liền theo ca ca mình đầu nhập vào Thái tử. Tuy vậy nhưng hai người cũng khác nhau. Tiêu Duệ yêu tài, cuối cùng chỉ làm một nhân vương. Tiêu Dật lại yêu quyền, cuối cùng trở thành một thanh lợi kiếm trong tay Hoàng đế, trở thành một Đại tướng quân uy danh hiển hách.

Tiêu Duệ cũng muốn cho Dur Lộ đi trước, nghe vậy liền gật đầu, lại thấy Tiêu Dật ngồi đối diện đang tròn mắt nhìn người trong lòng hần. Hần vỗ về lưng Dur Lộ, hỏi Tiêu Dật: “Có việc?”

Tiêu Dật chăm chú nhìn bóng lưng Dur Lộ, mái tóc đen nhánh được búi lên, từ phía sau có thể thấy cằm cổ trắng nõn của nàng, vành tai nhỏ nhắn, cái khác thì không nhìn thấy. Giọng nói cũng rất dễ nghe, chẳng qua là nữ nhân có giọng nói hay rất nhiều, nữ nhân này, hay là có khuôn mặt cực kì đẹp?

“Thắt ca!” Hần khoa trương nói: “Đây là người nào vậy? Để người bảo bồi đến vậy thì không nói, nàng ta còn dám nói chuyện với người bằng cái giọng điệu đấy?”

Thân phận bọn họ như vậy, cả Vương phi tương lai cũng không có tư cách xưng ta trước mặt bọn họ, mà bây giờ... Tiêu Duệ nhìn chăm chăm Dur Lộ, trong lòng thầm nghĩ, hay đây là Thắt tẩu tương lai?!

Chẳng lẽ, cảm tình của Thắt ca với Thắt tẩu lại tốt đến thế?

Tiêu Dật không nhắc, Dur Lộ cũng không nhận ra trước giờ mình một mực bắt kính trước mặt Tiêu Duệ. Thân là một tiểu thiếp, hình như cô không được xưng ta, nhưng mà... hình như nguyên chủ ở trước mặt Tiêu Duệ cũng xưng là ta mà?!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31

Edit + Beta: Y Nhã a.k.a Ryyu-chan

Đóng cửa, Tiêu Duệ ngồi xuống chỗ đối diện Tiêu Dật, nói: “Định nói cái gì thì nói đi.”

Tiêu Dật đặt đũa xuống, cầm bình rượu tự mình rót cho Tiêu Duệ một ly, cung kính bưng đến trước mặt hần rồi mới mở miệng: “Thắt ca, uống rượu.”

Tiêu Duệ nhìn hần một lát, đưa tay nhận lấy, nhưng cũng chỉ cầm trong tay mà không hề uống.

Tiêu Dật vốn có chuyện thật, thấy Tiêu Duệ như vậy, cũng minh bạch chuyện lúc nãy đã chọc giận ca ca mình. Hần vội thu nét cười trên mặt, trịnh trọng mở miệng nói: “Thất ca, đệ... đệ muốn mượn ít bạc của huynh để dùng dùng.”

Tiêu Duệ đã xuất cung xây phủ. Đối với những đứa con đã trưởng thành của mình, Thừa Nguyên Đế thưởng mỗi người hai trăm ngàn lượng bạc trắng làm tiền tiêu vặt. Lúc xuất cung Tiêu Duệ còn kinh doanh cũng không sai. Chuyện này người ngoài không biết, Tiêu Dật là đệ đệ ruột nên biết. Hần đoán rằng chắc Thất ca là người có nhiều tiền nhất trong tất cả các huynh đệ.

Bởi vì Thất ca vẫn luôn thành thật đúng bản phận, ngoại trừ kiếm tiền thì cái gì cũng không tiếp xúc, nên chỉ có thu mà không có chi. Lúc đầu Tiêu Dật mượn tiền tuy có thấy xấu hổ, nhưng không lo lắng nhiều.

Quả nhiên Tiêu Duệ không có cự tuyệt trực tiếp, mà là hỏi: “Muốn bao nhiêu? Làm cái gì?”

Đương nhiên Tiêu Dật không thể nói thật được. Hai ngày trước Thất ca và mẫu phi còn nghi ngờ hần, giờ nói thật ra, có khi còn bị giáo huấn một trận nữa. Hần nói xạo: “Đệ muốn đặt bộ gia cụ tốt hơn. Huynh cũng biết đó Thất ca, đệ có không ít nữ nhân, có mỗi Vương phi là về sau có đồ cưới nên không cần đệ quan tâm nhiều, mấy nữ nhân khác lại không có gì cả. Nếu theo đệ, đệ cần phải che chở các nàng để các nàng ấy thoải mái hơn mới được. Nếu không, mấy người không có danh phận, lại không có mẫu gia, đợi lúc có việc, không phải quá đáng thương sao?”

Phụ hoàng thưởng mỗi người hai trăm ngàn lượng, hai trăm ngàn lượng đó, có gia cụ nào mà không đặt được?

Tiêu Duệ biết, đệ đệ cũng không nói thật với mình.

Nhưng hần cũng chỉ làm như không biết, thản nhiên nói: “Muốn bao nhiêu?”

Bộ dạng hần như thế, trong lòng Tiêu Dật cũng không chắc chắn, suy nghĩ thật lâu mới duỗi năm ngón tay ra.

Tiêu Duệ nói: “Được rồi, lát nữa ta kêu người đưa cho đệ.”

“Cảm ơn Thất ca!” Tuy có chút hối hận khi thấy Tiêu Duệ đồng ý sảng khoái như vậy, nhưng Tiêu Dật cũng không dám mượn thêm, cùng lắm thì lần sau lại nói, trước lấy được năm chục ngàn lượng rồi tính. Hần cười nói: “Nào, Thất ca, đệ mời huynh một ly.”

Ly rượu còn ở trên tay, Tiêu Duệ đụng với hần một cái, hỏi: “Điều đệ muốn nói lúc nãy cũng là về chuyện này?”

Tiêu Dật uống một ngụm lớn, nói: “Đúng vậy, đệ cũng nói rồi đó.”

Quả nhiên là muốn gạt hần. Tiêu Duệ cũng không tính toán, thả ly rượu trong tay xuống, nói: “Đệ tự giải quyết cho tốt, đừng làm liên lụy đến mẫu phi. Bằng không, ta không chỉ không cứu đệ, mà còn đập đệ một cước nữa.”

Tay Tiêu Dật run lên, đang không biết nói sao, Tiêu Duệ đã bước ra ngoài. Một lát sau, khi bên ngoài không còn tiếng bước chân, sắc mặt Tiêu Dật thay đổi, đứng dậy đá cái bàn ngã xuống.

Bọn họ là thân huynh đệ đó! Hần ta không có tâm đó, nhưng mình có! Nếu sau này mình đăng cơ, chẳng lẽ có thiếu chỗ tốt cho hần? Lại còn cứ muốn đi giúp người khác cũng không chịu giúp huynh đệ ruột của mình!

Quả là đồ chết tiệt!

Trong phòng vang lên tiếng ầm ầm, thái giám thiếp thân của Tiêu Dật run run vào phòng.

“Chủ tử, nữ nhân vừa nãy là một di nương của Thành Vương, chính là cái cung nữ họ Dư mà lúc trước Huệ Phi nương nương thưởng cho ngài ấy.” Thái giám nhìn xuống mặt đất, hồi bẩm rất nhanh tin tức mình nghe được.

Cung nữ họ Dư?

Rốt cuộc nữ nhân kia có năng lực gì, khiến thái độ của Thất ca có thể như vậy. Tà di nương mà hần đưa là mỹ nhân nhất đẳng, cả nàng ta mà Thất ca cũng không coi trọng. Hay là Dư di nương xinh đẹp hơn?

“Đi, chúng ta hồi cung.” Tiêu Dật nói, hần muốn đi tìm mẫu phi để tìm hiểu một chút.

Một đường không nói chuyện. Xe ngựa dừng lại, Dư Lộ đến Thành Vương phủ.

Hương Lê và Thạch Lưu đỡ cô đứng dậy. Thạch Lưu nhảy xuống xe ngựa trước, sau đó đỡ Dư Lộ xuống xe.

Phu xe đã sớm lui xuống, nhưng Trần Chiêu còn đứng một bên.

Dư Lộ không vội vã đi, mà nhìn Trần Chiêu ngay trước mặt Hương Lê và Thạch Lưu, thoải mái nói: “Trần thị vệ, có phải cần đi tiếp Vương gia nữa không?”

Tựa hồ Trần Chiêu không ngờ Dư Lộ dám nói chuyện với hần, hơi ngẩng ra một lát rồi vội vàng khom người trả lời: “Vương gia không phân phó thuộc hạ.”

Dư Lộ nói: “Vay người đi đến chỗ Vương gia nói với hần, ta không muốn ăn đồ ở Nhất Phẩm Hương nữa, kêu hần không cần gọi đầu bếp đến.”

Trần Chiêu cung kính nhìn quần Dư Lộ, thấp giọng nói: “Vâng, thuộc hạ đi ngay.”

Trần Chiêu quá cẩn thận rồi, không chịu đối diện với cô, như vậy thì cô không thể hiểu được ý trong tờ giấy mà hần đưa. Dư Lộ thở dài một tiếng, đi theo Hương Lê

Thạch Lưu trở về. Cô vốn dập tắt suy nghĩ rồi đi rồi, ít nhất là trước lúc nữ chính có thể bắt được tâm của Tiêu Duệ, nhưng hành động của Trần Chiêu lại làm suy nghĩ này bùng lên lại.

Nếu cô có thể đi, đương nhiên là không muốn ở lại.

Mặc dù cô xuyên đến nơi đây, nhưng trong thâm tâm vẫn là người hiện đại. Cô không muốn bị vây bởi bốn bức tường, dù mấy bức tường này rất mỹ lệ. Cô không muốn làm nữ nhân cổ đại chân chính, không có nam nhân liền không sống nổi. Cô không muốn phải khúm núm trước mặt nam nhân cả đời, càng không muốn có chung một người nam nhân với một đồng nữ nhân, phải cạnh tranh để có được sự sủng ái đáng thương ấy.

Huống chi, giờ cô được sủng ái chẳng qua là vì người ta coi cô là một thể thân. Dù về sau không có nữ chính, nhưng nếu lại có một nữ nhân khác càng giống Bạch nguyệt quang trong lòng Tiêu Duệ thì sao, cô phải hấn sẽ ‘thích’ nữ nhân đó, rồi quên cô?

Từ các lí do trên có thể kết luận, dù Tiêu Duệ đối với cô rất tốt, thì cô cũng không thể động tâm.

Động tâm, có đau thì cũng chỉ nổi bản thân đau.

Cho nên, hấn đối với cô càng tốt, cô càng tự nhắc nhở mình, phải cách hấn xa hơn nữa.

Nhìn Trần Chiêu một cái thật sâu, Dư Lộ ly khai.

Lúc về đã không còn sớm, Dư Lộ chỉ ăn điểm tâm liền nằm xuống nghỉ ngơi, bỗng dưng lại không ngủ được. Nhắm mắt lại, trong đầu hiện lên hai hình ảnh, một là thái độ che chở, khảm trương của Tiêu Duệ trong Nhất Phẩm Hương, hai là tờ giấy Trần Chiêu lặng lẽ nhét vào tay cô.

Tờ giấy đã vứt, nhưng khi nắm chặt tay lại, giống như nó vẫn còn ở đây.

Dư Lộ biết, ở thời khắc này, cô đã coi Trần Chiêu là chiếc phao cứu mạng của mình.

Cô đang đợi, đợi thời gian chậm rãi qua đi, đợi mặt trời dần dần lặn, đợi màn đêm từ từ phủ xuống, đợi Hương Lê vào gọi cô ra ngoài dùng cơm tối.

Cơm tối phong phú giống buổi trưa ở Nhất Phẩm Hương. Dư Lộ nhìn là biết, Tiêu Duệ cuối cùng vẫn gọi đầu bếp của Nhất Phẩm Hương. Cô cầm đũa nhưng thật lâu vẫn không động được. Vào lúc này, cô có chút khinh bỉ chính mình. Biết rõ là thể thân, cũng tự nhắc nhở mình rất nhiều lần, nhưng vẫn suýt nữa trúng viên đạn bọc đường của Tiêu Duệ.

Dư Lộ không khỏi nhớ tới lời của chị dâu. Chị ấy nói địa vị của chị ấy và anh trai cách nhau quá xa, lúc đầu chị ấy không chịu ở với anh trai. Nhưng anh trai đối với chị ấy tốt quá, tốt đến mức chị cảm thấy, trên đời này ngoại trừ anh trai thì sẽ không còn ai tốt với chị hơn được. Chị sợ, nhưng cũng không thể từ chối, cho nên cuối cùng đánh cuộc một cái, cũng may, anh trai không phụ chị.

Nữ nhân là sinh vật theo cảm tính, rất dễ bị cảm động, mà cảm động rồi, liền dễ dàng giao ra trái tim.

Anh trai không có tiền án, lại thật tâm thích chị dâu, nên chị dâu dám cược.

Nhưng cô thì không dám.

“Vương gia về chưa?” Dư Lộ hỏi Thạch Lưu.

Thạch Lưu nói: “Không ạ, Vương gia chưa từng trở lại.”

Dư Lộ lại hỏi: “Giờ là giờ nào?”

Hương Lê nhìn bên ngoài, nói: “Chừng giờ Dậu.”

Dư Lộ gật đầu, nói: “Các người đi xuống hết đi.”

Đêm nay, hy vọng Tiêu Duệ đừng tới.

Đêm nay, hy vọng Trần Chiêu sẽ đến.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32

Edit + Beta: Y Nhã a.k.a Ryuu-chan

P/s: xin lỗi mấy bạn vì Mễ đã vô trách nhiệm hơi bị lâu *cúi đầu*

Buổi tối, Tiêu Duệ không đến Tầm Phương viện.

Dư Lộ biết được từ Thạch Lưu rằng hấn đi thư phòng, trong lòng thấy hơi kì kì. Tối nay người cô đợi là Trần Chiêu, nếu Tiêu Duệ tới chỗ Đào di nương hoặc Tạ di nương thì cô mới yên tâm. Nhưng giờ Tiêu Duệ lại đi thư phòng, điều này khiến trong lòng cô thấy là lạ.

Nhưng Trần Chiêu cũng chưa có tới. Ăn cơm xong, rửa mặt xong, thậm chí đến lúc cảm thấy buồn ngủ vẫn không thấy bóng dáng Trần Chiêu đâu cả.

Dư Lộ từ trên giường đứng dậy, ngáy người một lát rồi đi đến trước cửa sổ. Bên ngoài có trăng, có sao, bầu trời nơi đây đẹp hơn rất nhiều so với ở hiện đại. Dư Lộ kéo cửa sổ ra ngắm trời đêm thật lâu, cho đến lúc có hạt mưa đột nhiên rơi xuống đập xuống người cô.

Đóng kĩ cửa sổ, Dư Lộ thở dài quay đầu, lúc xoay người lại lại thấy một bóng đen cao lớn đang đứng phía sau, không thấy rõ mặt, càng không biết đã đứng đấy bao lâu. Dư Lộ sợ đến mức sắp hết lên.

Một bàn tay hơi lạnh đứng lúc bụm miệng cô lại.

“Đừng hét, là ta.” Bốn chữ ngăn ngủi, nhưng thanh âm lại quen thuộc.

Là Trần Chiêu, hán tới.

Dư Lộ bắt lấy tay hắn, bởi vì hoảng sợ nên giọng hơi run run: “Huỳnh... huỳnh đến lúc nào vậy? Có bị người phát hiện không?”

Ánh sáng nơi cửa sổ không tốt lắm, Dư Lộ nhìn không rõ biểu tình của Trần Chiêu, nhưng Trần Chiêu là người tập võ, lại luyện qua cách nhìn trong bóng tối, cho nên hắn có thể thấy rõ về mặt của Dư Lộ.

Nàng bị giật mình, nhưng khi phát hiện mình, ánh mắt lại như biết phát sáng vậy, bỗng chốc liền sáng lên. Mà lúc vươn tay bắt lấy tay mình cũng không có khách khí, tựa hồ còn mang theo chút ý lại.

Mình và nàng ấy, hình như chưa từng tiếp xúc qua, sao nàng ấy lại biểu hiện như vậy với mình?

“Ta vừa tới, không bị người phát hiện.” Ngón tay Trần Chiêu mất tự nhiên giật giật, nhưng không rút ra.

Dư Lộ nói: “Có phải qua đây không dễ không? Khó cho huỳnh rồi.”

Trần Chiêu cúi đầu ừ một tiếng.

Hai người đều không biết phải nói gì, ban đêm lại quá yên tĩnh, một chút tiếng động cũng không nghe thấy. Cho dù không thấy rõ mặt đối phương, Dư Lộ vẫn cảm thấy có chút xấu hổ. Thấy Trần Chiêu vẫn im lặng, cô đành phải chủ động mở miệng: “Huỳnh... huỳnh tìm ta... là có chuyện gì sao?”

Nói xong, Dư Lộ thấy tim mình đập nhanh hơn.

Thật sự là, có chút xấu hổ. Là cô tung cánh ô liu cho Trần Chiêu trước, hắn chỉ tiếp nhận, giờ người ta tới, cô lại hỏi người ta như vậy.

Trần Chiêu không nói tiếp, mà là nhẹ nhàng giật giật ngón tay.

Dư Lộ lúc này mới phát hiện Trần Chiêu đã buông cô ra từ sớm, nhưng cô vẫn cầm lấy tay hắn. Cô vội thả tay ra, dẫu hai tay ra sau lưng, người cũng lui về sau một bước.

Trần Chiêu cười nhẹ, nói: “Hiện tại, biết ta tìm ngươi là có ý gì sao?”

Hình như hắn lúc buổi tối và hắn của ban ngày rất khác nhau. Ban ngày, trong giọng hắn tràn đầy sự cung kính và xa lánh. Nhưng đến tối, giọng mang theo ý cười, lại có chút khàn khàn, nghe rất gợi cảm.

Hơn nữa nội dung của lời nói...

Dư Lộ bỗng nhiên có chút hoài nghi, cô xuyên không đến nơi này, có phải là cùng một chỗ trong truyện hay không. Nếu không thì, một Trần thị vệ ít nói trong truyện, một Trần thị vệ tự đoạn một tay vì nguyên chủ, sao bỗng dưng lại biết cách nói chuyện như vậy?

Nếu nói theo kiểu hiện đại, đây là có kỹ thuật tán gái cao cấp đó.

Thấy Dư Lộ thật lâu không nói lời nào, vẫn cứ cúi đầu, Trần Chiêu trầm mặc một lát rồi tiến đến đứng trước mặt Dư Lộ. Hình như hắn hơi do dự, cuối cùng vẫn đưa tay đặt lên vai Dư Lộ.

“Ngươi đang hối hận sao?” Hắn nhẹ giọng nói: “Nếu ngươi hối hận, ta lập tức đi ngay. Ngươi có thể xem như ta chưa từng tới.”

Trong giọng nói của hắn không mang theo tình cảm gì, động tác cũng vừa đúng. Tiếp xúc với cô, nhắc nhở về sự tồn tại của mình, mà cũng không quá mức, khiến cô cảm thấy bị mạo phạm.

Vốn Dư Lộ có ấn tượng tốt với Trần Chiêu, giờ càng thấy tốt hơn, do dự nửa ngày mới đặt tay lên trên cổ tay hắn. Tuy cô không thích Trần Chiêu, thậm chí còn lợi dụng hắn, nhưng, cô nguyện ý trả giá.

Có lời này muốn nói, tuy là khó nghe, nhưng với Dư Lộ, giữa hai nam nhân, cô tình nguyện chọn Trần Chiêu. Bởi vì bên người hắn không có nữ nhân khác, bởi vì trong truyện hắn cũng là người đáng thương, và bởi vì hắn hiểu được cách tôn trọng người khác.

Một nam nhân như vậy, Dư Lộ cảm thấy đáng để giao phó.

“Ta không hối hận. Ta đang sợ ngươi hối hận.” Cô nói: “Bởi vì, mong muốn của ta là huỳnh có thể dẫn ta đi.”

“Dẫn ngươi đi?” Trần Chiêu rất ngạc nhiên.

Dư Lộ gật đầu, nói: “Ừ. Ta muốn huynh dẫn ta rời khỏi Vương phủ, đi đến nơi nào cũng được.”

Tay Trần Chiêu không khỏi nắm chặt lại, “Ngươi có biết, rời khỏi rồi sẽ như thế nào không? Không có phòng như thế này để ở, không có tợ lụa, sơn hào hải vị, không có nhiều người hầu hạ như vậy, cũng không có ai kính sợ vì ngươi là thiếp của Thành Vương. Ngươi sẽ không còn là chủ tử nữa, ngươi sẽ biến thành một người thường.”

Dư Lộ cười nói: “Ta biết, ta không quan tâm.”

Một bên là hưởng thụ về vật chất, một bên là tự do về tinh thần, chọn cái nào, lúc cô xuyên thành vị Dư chủ tử này cũng đã quyết định.

Trần Chiêu lại khó có thể tiếp thu. Hắn hỏi Dư Lộ: “Vì sao? Vì sao không quan tâm? Vì sao lại chọn ta? Ngươi... Ngươi thích ta không?”

Dư Lộ không ngoài ý muốn với mấy câu hỏi của Trần Chiêu. Trước đây cô còn nghĩ, nếu Trần Chiêu hỏi, có nhất định sẽ nói ừ, cô thích hắn. Nhưng lúc này, thấy Trần Chiêu có chút kích động, Dư Lộ lại không lừa dối hắn được.

Mà cô cũng hiểu rằng, nếu cô nói có, Trần Chiêu cũng không tin.

Cô lắc đầu, “Không tính là thích huynh, nhưng đúng là có thiện cảm với huynh. Về phần sao lại không quan tâm, bởi vì mấy thứ này đều là ngoại vật. Việc bị vây ở Tầm Phụng viện, hay làm một nữ nhân trong hậu viện của

Vương gia, mấy thứ này đều không phải điều ta muốn. Ta chỉ ở chung trọn đời với người toàn tâm toàn ý với ta.

Mặc dù không thể vinh hoa phú quý, ta cũng nguyện ý. Ta...ta cảm thấy huynh là người như vậy, cho nên ta mới...”

Cho nên ta mới quyến rũ ngươi. Nhưng Dư Lộ không nói câu ấy nên lời.

Hình như Trần Chiêu rung động rất lớn khi nghe lời nói của cô, đợi lát vẫn không thấy hắn tiếp lời.

Dư Lộ tiếp tục nói: “Nhưng kỳ thật, đó cũng không phải là lựa chọn tốt, nó không công bằng với rất nhiều người, đầu tiên là huynh. Huynh là thị vệ của Vương gia, nếu không rời đi, về sau chỉ cần có Vương gia ở là huynh có thể đảm bảo phú quý trọn đời. Thứ hai, là hạ nhân trong Tầm Phụng viện. Mấy người ta không biết thì không nói, nhưng Hương Lê, Thạch Lư, và Anh Đào, nếu như ta đi, chỉ sợ Vương gia sẽ không bỏ qua cho các nàng ấy. Dù ta muốn đi, nhưng không thể vì ích kỉ mà hại các nàng ấy như vậy được.”

“Thật ra...lúc đầu ta cũng bỏ ý nghĩ ấy rồi, muốn chờ một chút nữa, có khi Vương gia sẽ chủ động đồng ý cho ta rời đi. Nhưng mà hôm nay, không nghĩ tới huynh sẽ đưa ta tờ giấy nhỏ đó...”

Dư Lộ nói nhiều như vậy, Trần Chiêu vẫn không phản ứng gì, cho đến lúc cô không nói nữa, Trần Chiêu mới trượt tay xuống cầm lấy cánh tay cô, kéo cô đến chỗ có ánh sáng trong phòng.

Mặc dù ngọn đèn dầu hơi tối, nhưng cách rất gần là có thể thấy lẫn nhau.

Dư Lộ nhìn Trần Chiêu dưới ánh đèn. Hình như hắn rất không bình tĩnh, tay hơi dùng sức khi cầm lấy tay cô, đôi mắt nhìn cô mang theo ý dò xét, như hoài nghi độ chân thật trong lời nói của cô.

Cô thán nhiên nhìn trở lại. Lời cô nói là thật lòng, không thẹn với lương tâm.

Dưới ánh đèn, Trần Chiêu cũng đang nhìn Dư Lộ.

Có lẽ do biết tối nay hắn đến, hôm nay nàng mặc nhiều hơn chút, bao mình thật kĩ từ trên xuống dưới. Tóc thì xõa ra, đồ trang sức trên tai cũng cởi bỏ. Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trẻo dưới ánh đèn cũng biến thành một màu vàng ấm áp, đáy mắt cũng là trong sáng, đã không giống nàng ấy nữa.

Lúc tới hắn đã chuẩn bị rất nhiều lời để nói, nhưng cho đến lúc này, nhìn ánh mắt nàng, một câu hắn cũng không nói được.

Dư Lộ chợt nở nụ cười, rộng rãi nói: “Có phải đã dọa huynh rồi không? Không sao đâu, huynh không đáp ứng chuyện này cũng là bình thường mà. Thật ra dù huynh đồng ý rồi, ta cũng không dám tùy tiện rời đi.”

Cô không muốn làm khó bất kì ai, nhất là người vì nguyên chủ mà không có kết cục tốt.

Trần Chiêu bật thốt: “Không dám tùy tiện rời đi, là vì vẫn không bỏ Vương gia được sao?!”

Dư Lộ khẽ run, sau đó lắc đầu: “Không phải. Lúc này ta nói rồi đó, là do...”

“Đừng nói nữa!” Trần Chiêu cắt lời cô, thái độ hơi không kiên nhẫn, “Cũng đừng nói gì nữa. Ta mang ngươi đi, ngươi cũng yên tâm với hạ nhân của ngươi đi thôi, ta có biện pháp bảo đảm cho các nàng ấy.”

Ý tứ trong lời nói của Trần Chiêu làm cho Dư Lộ bỏ quên thái độ nói chuyện của hắn. Cô vui vẻ hỏi: “Thật sao?”

Trần Chiêu gật đầu, sau đó bỗng dừng lời Dư Lộ lại gần người hắn. Hắn không ôm lấy Dư Lộ, chẳng qua chỉ làm cho cô gần hơn, cúi đầu, cách môi cô không quá một nắm đấm.

“Chỉ là ngươi phải suy nghĩ cho kĩ, theo ta rồi, thì không thể trở lại nữa.” Hắn nói: “Hơn nữa, cũng không thể nghĩ đến Vương gia, và trong mắt trong lòng người, chỉ được phép có mỗi ta thôi.”

Dư Lộ tự nhiên gật đầu, “Ta không muốn quay lại, cũng không nghĩ đến Vương gia. Còn điều cuối cùng thì ta sẽ cố gắng.”

Trần Chiêu ôm Dư Lộ vào lòng, môi dán đỉnh đầu cô, ôn nhu nói: “Tốt, vậy là được rồi, ta sẽ mang nàng đi.”

Không biết vì sao, Trần Chiêu đã hứa hẹn, thậm chí giọng nói cũng rất ôn nhu, nhưng Dư Lộ vẫn cảm thấy hắn đáp ứng thuận lợi như vậy có chút kỳ quái. Nghĩ đến đây, cô không khỏi khẽ lắc đầu. Chắc đây là di chứng sau khi cô bị Tiêu Duệ dọa nên mới nhìn cái gì cũng mang theo hoài nghi.

“Vậy lúc nào có thể đi?” Cô không mâu thuẫn với cái ôm này. Tuy không tính là thích, nhưng có thể tiếp thu.

Trần Chiêu nói: “Không cần vội, ta sẽ thu xếp.”

Dư Lộ làm sao mà không vội được. Hôm nay Tiêu Duệ đã nói rồi, cô phải quen với hắn. Quen cái gì hả?

Còn không phải là thú tính của hắn!

Nhưng những lời này, cô không dám trực tiếp nói với Trần Chiêu. Cô cũng đã làm phiền Trần Chiêu rất nhiều. Việc này, mình phải tự xử lý mới được. Gần đây Tiêu Duệ rất hứng thú với cô, nhưng cô cũng biết Tiêu Duệ ghét kiểu nữ nhân nào. Cùng lắm thì, cô tự bôi đen mình là được, học làm nữ nhân mà hắn chán ghét.

“Huynh xác định là có thể bảo vệ được mấy người Hương Lê?” Dư Lộ vẫn không yên tâm về chuyện này.

Trần Chiêu nói: “Tự nhiên có thể. Đau đớn về thể xác thì không tránh khỏi, nhưng chắc chắn sẽ không có nguy hiểm về tính mạng.”

Không có nguy hiểm về tính mạng là được rồi. Còn mấy thứ khác, Dư Lộ bỏ qua.

Tiền Trần Chiêu đi, Dư Lộ nằm xuống giường, rất nhanh là đã ngủ rồi.

Mà Trần Chiêu đứng ở phía sau phòng chính rất lâu mới đạp bóng đêm ly khai.

Hôm sau Dư Lộ tỉnh dậy sớm, ăn sáng xong rồi đuổi hạ nhân đi, trở về phòng lên mở cửa sổ ra. Bệ cửa sạch sẽ, dưới cửa sổ là một vườn hoa nhỏ, bên trong có hoa cỏ mới trồng. Vì thời gian còn sớm nên trên hoa cỏ còn vương mấy giọt sương. Dư Lộ nhìn từ trên xuống dưới một lát mới đóng cửa sổ lại.

Tối qua Trần Chiêu tiến vào từ nơi này, cũng nói rằng về sau đây là nơi hai người truyền tin cho nhau. Nếu cô muốn thấy hắn, thì sẽ đặt một cái mỹ nhân học* trên bệ cửa. Còn nếu hắn có tin cần truyền, thì sẽ đặt một viên gạch lên, dưới viên gạch là tin hắn truyền tới.

*Mẽ cũng không rõ mỹ nhân học là cái gì nữa, tùy theo trí tưởng tượng của các bạn vậy. Nếu bạn nào biết thì chỉ Mẽ với.

Dư Lộ nghĩ, bỗng dưng lại có cảm giác ngọt ngào chậm rãi lên men trong lòng.

Lại nói, cô còn chưa yêu đương với ai bao giờ, thậm chí còn chưa viết thư lui tới với người nam nhi nào hết.

Dư Lộ cảm thấy cứ như mình có mối tình đầu vậy. Tuy không được gặp mặt, tuy cần phải lén lút, nhưng vẫn không giấu được niềm vui sướng dưới đáy lòng cô. Hương Lê và Thạch Lưu là thiếp thân hầu hạ cô, tự nhiên có thể cảm giác được tâm tình của cô đang rất tốt. Hai người đều cười, cảm thấy vì được Tiêu Duệ sủng ái, cho nên cô mới vui vẻ như vậy.

Mấy hôm nay Tiêu Duệ đều rất bận. Một mặt là vì chuyện ở Hộ bộ, một mặt là vì sắp đến cuối năm, hắn sắp cưới Vương phi rồi. Tuy Lễ bộ cũng hỗ trợ giải quyết một đồng sự tình lớn, nhưng làm tân lang tương lai, dù nhiều hay ít, hắn vẫn phải đặt chút tâm tư ở trên. Nếu không, khi truyền đi hắn sẽ bị nói là không quan tâm Vương phi tương lai. Những lời ấy cũng không hay ho gì.

Thời gian vội vàng qua nhanh, đảo mắt liền đến sinh nhật Tiêu Duệ.

Ngày này sáng sớm, hắn vẫn vào triều như ngày thường, hạ triều thì vào cung Huệ Phi, ăn một chén mì trường thọ Huệ Phi tự tay làm, lấy quà sinh nhật từ Huệ Phi, rồi nghỉ ngơi một lát, không cần phải đi Hộ bộ nữa.

Huệ Phi nhìn trưởng tử, cảm thán nói: “Trong chớp mắt, con đã lớn vậy rồi, lại qua tháng nữa là cưới Chính phi.”

Tiêu Duệ cười cười, hắn và mẫu phi khi ở cùng một chỗ cũng không nói chuyện quá nhiều.

Huệ Phi lý giải nhi tử, nên cũng không đề ý, chỉ hỏi: “Được rồi. Cung nữ lúc trước con lấy từ chỗ ta ấy, phục vụ con có tốt không?”

Tiêu Duệ không biết tại sao Huệ Phi lại đột nhiên nhắc đến Dư Lộ, chỉ làm như tùy ý nói: “Cũng được.”

“Hài tử này.” Việc trong phòng của nhi tử, người làm mẫu thân như Huệ Phi cũng không tiện hỏi nhiều, nhưng nghĩ đến lời tiểu nhi tử nói, cái gì mà trưởng tử không gần nữ sắc, nữ nhân như thiên tiên cũng không chịu đựng, đến cùng bà vẫn thấy nóng nảy: “Cung nữ lúc trước ấy, cô tay nghề làm thuốc mỡ khá tốt. Con về rồi bảo nó viết một phần mang đến chỗ ta. Khoảng thời gian này ta luôn nhớ đến món đồ ấy, nhưng mấy cung nữ trong cung đều vụng về, không ai có thể chế ra được.”

Hai mắt Tiêu Duệ lóe lên, cười nói: “Không cần phiền phức như vậy đâu. Nếu mẫu phi ưa thích, nhi tử về rồi bảo nàng ấy làm nhiều chút, rồi mang đến cho mẫu phi là được.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 33

Edit + Beta: Y Nhã a.k.a Ryuu-chan

P/s: Tên món ăn là Mễ chém dựa trên hình ảnh nhé:3 có gì sai sai thì đừng để ý nha

Huệ Phi nhìn nhi tử, có chút bất đắc dĩ, nhìn một lát, cuối cùng cũng nói: “Con cũng đừng đau lòng cho nàng ta.”

Tiêu Duệ nhẹ nhàng cười, nói: “Chỉ làm ít thuốc mỡ mà thôi, cũng đâu có mệt lắm. Lại nói, nàng ấy là người của nhi tử, đương nhiên cũng phải hiểu thuận với ngài.”

Thấy thái độ kiên quyết của nhi tử, Huệ Phi đành phải không nói đề tài này nữa.

Nếu không, chỉ sợ nhi tử sẽ hiểu lầm bà có mục đích gì đó mất.

Tuy rằng bà có thật, nhưng đó là vì tốt cho nhi tử, không thể để nhi tử hiểu lầm được.

Từ trong cung đi ra, Tiêu Duệ đến ngay phủ Thái tử. Mỗi năm sinh nhật một lần, mặc kệ mấy huynh đệ khác nghĩ như thế nào, ngoài mặt cũng phải chúc mừng hân một tiếng. Hân vẫn chưa cưới Chính phi trắc phi, mà tiệc sinh nhật không thể giao cho tiểu thiếp đi làm. Cũng may hân luôn theo Thái tử, xem như phụ tá đắc lực của Thái tử, cho nên Thái tử dặn dò Thái tử phi chuẩn bị tiệc sinh nhật cho hân.

Đều là huynh đệ trong nhà, bên nữ quyến cũng chỉ có Thái tử phi lúc đầu lộ mặt một lát rồi đi ngay. Hôm nay Tiêu Duệ là chủ tiệc, hân ngồi ch gần Thái tử. Một bàn này ngoại trừ hân với Thái tử, còn có Đại Hoàng tử Đoan Vương Tiêu Viêm là thứ xuất và Tam Hoàng tử Thụy Vương Tiêu Du là đệ đệ cùng mẫu phi với Thái tử, nhưng sau đó Tiêu Dật cũng chạy lại, an vị bên cạnh hân.

Tiêu Dật là thân đệ đệ của hân, còn là Hoàng tử nhỏ nhất trong các Hoàng tử đã thành niên, trừ hân ra thì bên dưới đều là các đệ đệ bảy tám tuổi, ngày hôm nay cũng không tới, nên thấy hân đến, Thái tử cũng chỉ cười cười, không nói thêm gì.

“Nào, Thắt đệ, Tam ca mời đệ một ly.” Tiêu Du bắt cần ngôn tiểu là người nâng ly đầu tiên.

Tiêu Duệ cười, bụng ly rượu lên uống hết một hơi.

Đại Hoàng tử Tiêu Viêm hô được một tiếng, sau đó cũng nâng ly.

“Phải chúc mừng Thắt đệ thật tốt mới được. Hôm nay là sinh nhật, rất nhanh sau đó là cưới Vương phi, xuân năm sau lại lấy trắc phi, cũng là có nhà có cửa.” Hân cười, “Tiệc năm nay là nhờ Nhị đệ làm, nhưng sinh nhật sang năm là có thể kêu Vương phi trắc phi của đệ làm rồi.”

Có câu không đánh người mặt cười, Tiêu Viêm nói lời khó nghe, nhưng mặt hân mang theo nụ cười, giọng cũng rất thành khẩn. Mặc dù trong lòng Tiêu Duệ còn bất mãn nhưng cũng không thể tức giận.

“Đại ca nói cũng đúng. Sinh nhật hôm nay đã làm phiền Thái tử Nhị ca và Thái tử phi Nhị tẩu rồi, trong lòng đệ đệ thấy rất có lỗi.” Hân nói, giơ ly rượu lên nhưng không đụng với Tiêu Viêm, mà là quay mặt nhìn Thái tử, “Thái tử Nhị ca, đệ mời huynh một ly, cảm ơn huynh vì đã quan tâm dùm đệ.”

Thái tử nể mặt nâng ly, uống sạch một hơi, “Lão Thắt, không phải cô đã nói với đệ rồi sao, trực tiếp gọi Nhị ca Nhị tẩu là được rồi. Cứ cho thêm một đồng tiền tổ đảng trước, đệ không thấy mệt, nhưng cô nghe hoài đến mệt rồi đây.”

Tiêu Duệ cười cười, vâng lời kêu Nhị ca.

Thái tử gọi người, tự có hạ nhân đến rót rượu. Hân lại nâng ly, “Nào, Thắt đệ, hai huynh đệ ta lại uống một ly.”

Hai người kẻ xướng người họa, bỏ mặc Đại Hoàng tử Tiêu Viêm ở một bên, mà trong tay hân vẫn còn cầm ly rượu.

Uống cũng không được, mà bỏ xuống cũng không xong, vốn hân làm người ta không thoải mái trước, nhưng lúc này, hân lại âm thầm hận mấy người Tiêu Duệ và Thái tử trong lòng. Đây không phải là làm hân mất mặt sao, lại còn ở trước mặt nhiều huynh đệ như vậy nữa chứ!

Sắc mặt của hân một hồi xanh một hồi trắng, cuối cùng dứt khoát nâng ly rượu lên uống rồi đặt xuống bàn thật mạnh, mượn cớ có việc rồi đi.

Hân vừa đi, Thái tử liền lắc đầu.

Chỉ có chút bản lĩnh thế thôi mà cũng muốn nhiều lần ám sát người ta. Đúng là không biết tự lượng sức.

Tiêu Duệ cũng không để ý. Nếu hân đã quyết định đi theo Thái tử, thì nên toàn tâm toàn ý, cân nhắc mọi mặt, cũng không thể ôm tâm lý ai cũng không đắc tội được. Huống chi hôm nay là sinh nhật hân, lúc ở trong cung Huệ phi đã khiến hân hơi khó chịu, giờ Đại Hoàng tử Tiêu Viêm còn đụng vào, việc hân không cho thể diện cũng không có sai.

Bữa tiệc kéo dài đến mấy giờ. Đến lúc đi ra phủ Thái tử, thần chí Tiêu Duệ đã có chút không rõ.

Thôi Tiến Trung sớm chuẩn bị canh giải rượu xong. Tiêu Duệ ở trong xe uống canh giải rượu, lại nhắm mắt một đường, lúc màn đêm xuống thì đến cửa chính của Thành Vương phủ. Vén rèm lên nhìn đèn lồng màu đỏ trên trên cửa, hân không nhìn được cười ra tiếng.

Có phủ đệ của mình rồi, đúng là không giống nhau.

Ở địa phương khác, hân chỉ có thể coi là lai khách. Nhưng ở chỗ của mình, hân lại là chủ nhân. Người trong phủ đều dựa vào hân, còn có người, đang chờ hân.

Xuống xe ngựa, hân vừa đi đến hậu viện vừa hỏi Thôi Tiến Trung: “Dư chủ từ hôm nay làm gì?”

Thôi Tiến Trung nói: “Dư chủ từ và Tà chủ từ Đào chủ từ đều chuẩn bị tiệc sinh nhật cho Vương gia từ sớm. Ba vị chủ từ còn đích thân xuống bếp làm đồ ăn cho Vương gia, chắc bây giờ đều đang ở phòng khách chờ ngài ạ.”

Chắc do uống rượu, lúc này Tiêu Duệ lại bật cười một tiếng. Tự mình xuống bếp. Một người ngay cả dưa hấu cũng không cắt nổi, chia đồ ăn cũng không biết chia, lại còn biết xuống bếp. Không biết đồ ăn nằng ấy làm ra có ăn được không nữa.

Thôi Tiến Trung không biết nguyên do, khẩn trương nhìn hấn.

Tiêu Duệ khoát khoát tay, ý bảo không sao. Về phòng rửa mặt trước, lại đổi xiêm y, hấn kêu Thôi Tiến Trung lui xuống nghỉ ngơi trước, mình thì mang theo một tiểu thái giám đi về phía phòng khách.

Trong phòng khách, Dư Lộ và Đào di nương Tạ di nương đều ngồi xuống. Thấy Dư Lộ ngồi chỗ hơi xa so với chủ vị, hai di nương đều nghe theo Dư Lộ, nên cũng ngồi xa hơn.

Hôm nay là sinh nhật của chủ nhân của Vương phủ, Tạ di nương Đào di nương đều ăn mặc rất đẹp. Tạ di nương đáng vẻ kiều diễm, sau khi bước vào vẫn luôn treo nụ cười trên miệng, hai lúm đồng tiền như ẩn như hiện, Dư Lộ là một nữ nhân cũng không nhìn được nhìn chăm chăm mấy lần. Đào di nương thì mặc trang phục lịch sự tao nhã, nhưng vì có việc vui nên không mặc màu trắng thuần khiết mà là màu vàng nhạt, trên tai có hai khuyên tai hình hạt sen, trong đơn giản phóng khoáng mang theo mấy phần mỹ lệ, nhìn rất khác biệt so với Tạ di nương.

Dư Lộ cảm thấy, có hai người một động một tĩnh ờ, sự xuất hiện của cô như dư thừa vậy. Cho nên hôm nay cô ăn mặc càng quy củ, chỉ mong Tiêu Duệ quên cô đi mới tốt.

Tiêu Duệ vào cửa, ba người vội vàng đứng dậy hành lễ vãn an. Thấy sau lưng Tiêu Duệ chỉ là một tiểu thái giám, Dư Lộ khó tránh khỏi có chút thất vọng. Thời gian này cô với Trần Chiêu liên hệ rất ít. Cô thì không dám liên hệ, quá nguy hiểm, nhưng với tâm tư của thiếu nữ, đương nhiên là muốn nhìn hấn nhiều hơn chút.

Chỉ tiếc, thân phận của hấn không thích hợp để đến hậu viện.

Ánh mắt của Tiêu Duệ đảo qua trên người ba di nương, sau đó ngồi xuống chỗ chủ vị. Ngồi xuống rồi hấn mới phát hiện tựa hồ ba di nương cách hấn khá xa. Chân mày hấn giật giật, nhìn về phía Dư Lộ.

“Nghe nói hôm nay người xuống bếp?” Hấn hỏi: “Làm món ăn gì vậy?”

Hấn chủ động hỏi, đương nhiên Dư Lộ không dám không đáp, nói: “Hồi Vương gia, hôm nay không chỉ có thiếp, Linh Tuệ và Xảo Tiên cũng xuống bếp nữa. Linh Tuệ làm gà xào hạt dẻ*, bột hạt dẻ kết hợp với thịt gà, mùi vị là tốt nhất. Xảo Tiên làm canh cá nấu đậu hũ*, đậu hũ non, đậu cá tươi mới, cũng không kém nhiều. Trừ nghệ của thiếp không tốt, chỉ làm món canh thường, mong Vương gia không chê.” Có Tạ di nương và Đào di nương ở, Dư Lộ liền tự xưng thiếp. Cô không muốn quá mức đặc biệt.

*gà xào hạt dẻ:

*canh cá nấu đậu hũ:

Tạ di nương và Đào di nương được Dư Lộ ca ngợi, thấy Tiêu Duệ nhìn sang, hai người sôi nổi đứng lên.

Tạ di nương nói: “Thiếp cũng chỉ biết làm món này, không chịu nổi lời khen của Lộ Nhi đâu. Nhưng mà gà xào hạt dẻ của thiếp và canh cá nấu đậu hũ của Xảo Tiên đều là món mặn, ăn xong đầy mỡ, uống thêm chén canh của Lộ Nhi thì giúp đỡ ngấy hơn. Lại nói, vẫn là Lộ Nhi khéo léo nhất.”

Đào di nương cũng vội vàng nói: “Cũng đúng đấy ạ, thiếp và Linh Tuệ đều là người vùng quê, lại không có món sở trường. Hai món này là Lộ Nhi không ngại ném giúp chúng thiếp, chúng thiếp mới dám bung lên.”

Dư Lộ bị thái độ của hai người làm cho đứng hình, thầm nghĩ không muốn hoạt động lại.

Cô mà khéo léo hã, cái gì cũng không biết làm mới đúng chứ?! Còn có, cô giúp hai người ném đồ ăn hỏi nào, sao hai người này lại nói mò như thế!

Mà Tiêu Duệ thì nhìn Tạ di nương một hồi rồi nhìn Đào di nương một lát, rốt cuộc cũng hiểu rõ, ai là Linh Tuệ ai là Xảo Tiên.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Không Dể Làm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34

Edit + Beta: Y Nhã a.k.a Ryuu-chan

Mặc dù tay nghề của Đào di nương và Tạ di nương không thể so với các đại trù trong Vương phủ, nhưng vì làm ra sau nhiều lần ném thử, làm cho đến thấy ngon nhất mới dám mang lên. Ngay cả canh trứng gà của Dư Lộ, dù đơn giản, nhưng cơ bản là Thạch Lưu làm, mùi vị cũng không tệ.

Một bữa cơm tối, ở trong không khí vui vẻ hòa thuận kết thúc.

Tiêu Duệ tỏ vẻ rất vui vẻ. Là nam nhân, trở về hậu viện, tự nhiên là hi vọng kiều thể mỹ thiếp sẽ hòa thuận. Tuy bây giờ thể từ chưa vào cửa, nhưng ba người thiếp ở chung hòa hợp như vậy, đây cũng là chuyện khiến người thấy vui vẻ.

Dùng cơm xong, Đào di nương và Tạ di nương mỗi người đưa quà sinh nhật của mình, một bộ áo trong và một đôi giày. Tiêu Duệ nhìn xong khen không sai, rồi gọi tiểu thái giám thu. Dư Lộ thì làm một cái hũ bao, mặt trên thuê trúc xanh. Bởi cái trước cô làm trông quá xấu, nên cái hũ bao này là Hương Lê làm, trúc xanh là Thạch Lưu

thêu, Dư Lộ thì làm công việc kết thúc.

Tuy công việc kết thúc không như ý lắm, nhưng không ảnh hưởng quá lớn, dù sao cái hà bao này vẫn nhìn được.

Tiêu Duệ nhìn, y phục và giày không dùng ngay được, nên thuận tay treo hà bao lên người.

Đào di nương và Tà di nương thấy, trong lòng liền biết, hôm nay sinh nhật là Vương gia, tất nhiên sẽ đi phòng của Dư di nương rồi.

Người ấy, nếu gặp người mạnh hơn mình chút xíu, thì sẽ thấy hâm mộ và ghen ghét, thậm chí còn muốn giết thủ đoạn nhỏ để đã kích một phen, nhưng trước người mạnh hơn mình rất nhiều, thì chỉ còn ao ước, tuyệt không dám đồ kị.

Đối với Đào di nương Tà di nương mà nói, Dư Lộ là người mà đại nha hoàn thiếp thân của Vương phi tương lai cũng có thể lung lạc. Người tài ba như vậy, phải ôm chặt bắp đùi mới là hợp lý.

Hai người nghĩ thông suốt liền đứng dậy muốn cáo từ. Dư Lộ cũng vội vàng đứng lên.

Tuy đã mấy ngày Tiêu Duệ không đến Tầm Phụng viện, nhưng hành động và lời nói trước đó của hắn, Dư Lộ vẫn không dám quên. Hôm nay là sinh nhật hắn, lại uống rượu, buổi tối đáng sợ như vậy, cô cũng không muốn đụng vào.

“Vương gia, thiếp lui xuống trước vậy.” Cô nhỏ giọng nói một câu rất nhanh: “Hai ngày nay trong người có chút bất tiện.”

Cô cũng không có nói dối. Phải biết là ở trong Vương phủ, mỗi tháng đều có người chuyên môn ghi chép nguyệt sự của các di nương. Dư Lộ đoán chắc rằng nguyệt sự của cô vào khoảng hai ngày này. Hôm nay nói trước, cũng không có ảnh hưởng gì, lát nữa hơi chút che đậy là được.

Đào di nương và Tà di nương nghe xong lời này, hai mắt đều sáng lên. Nếu người Dư Lộ không tiện, Vương gia cũng chỉ có thể đi đến chỗ hai người thôi. Hai người lập tức ngược nhìn Tiêu Duệ, trong lòng đều mong Tiêu Duệ có thể chọn đi đến chỗ mình.

Nếu không phải lời của Huệ phi hôm nay, không chừng Tiêu Duệ sẽ như ý nguyện của các nàng, nhưng bây giờ thì, hắn nói với Dư Lộ: “Ngươi về trước đi, lát nữa gia qua.”

Cái, cái gì?

Trên mặt ba di nương đều ngậy ra.

Không dám cự tuyệt lại không dám phản kháng, Dư Lộ chỉ có thể đi ra cửa trước.

Trong lòng Đào di nương và Tà di nương đều lệ chảy thành sông. Được rồi, Vương gia tình nguyện đến chỗ Dư Lộ ngủ cũng không chịu qua phòng các nàng, đây quả thực là quá đau lòng rồi!

Đào di nương hành lễ lui ra ngoài, Tà di nương lại bị giữ lại, theo Tiêu Duệ ly khai phòng khách.

“Vương gia?” Tà di nương thận trọng ngẩng đầu nhìn Tiêu Duệ.

Nàng cũng không cảm thấy Vương gia lưu nàng lại, là muốn làm gì với nàng trong khoảng thời gian ngắn này, mà chỗ này cũng không phải là nơi nàng có thể ở. Huống chi, sắc mặt Vương gia lúc này cũng không quá tốt. Nàng chỉ nghĩ là không biết mình đã làm sai điều gì, khiến Vương gia muốn xử lý. Tỉ mỉ suy nghĩ một lúc lâu, xác định mình không có làm chuyện gì quá phạm, nàng mới an tâm hơn chút.

Tiêu Duệ ngồi ở ghế trên, mắt lạnh nhìn Tà di nương một lát mới mở miệng: “Từ lúc ngươi vào phủ đến giờ, Cừ Hoàng tử có tìm qua ngươi?”

Cừ Hoàng tử? Đang yên đang lành, Vương gia sao lại nhắc tới Cừ Hoàng tử? Tà di nương lập tức quỳ xuống, dứt khoát lắc đầu, “Không có. Từ khi thiếp vào phủ, vẫn chưa từng liên lạc với ngoại giới. Kể cả lúc trước, thiếp cũng chưa thấy Cừ Hoàng tử bao giờ, lại càng chưa từng nói chuyện nhiều với Cừ Hoàng tử.”

Tiêu Duệ tự nhiên biết lời Tà di nương là thật. Địa phương khác trong phủ thì không nói, Tà di nương ở tiểu viện, cũng là có người thường xuyên nhìn chăm chăm.

“Tốt. Ngươi nhớ kỹ, về sau không cần liên lạc với hắn nữa. Nếu không...” Hắn cũng không nói xong lời này.

Tà di nương sợ đến trắng cả môi, run run không nói thành lời, chỉ có thể gật đầu thật mạnh mấy lần, dùng hành động này để biểu thị rằng mình nhất định nghe lời.

Nàng là do Cừ Hoàng tử đưa cho Vương gia, nàng không so được với hai người kia là do trong cung ban thưởng. Cho nên nàng càng phải cẩn thận hơn, quyết không thể lưu lại nhược điểm gì. Nếu không, kết quả của nàng, nhất định sẽ rất thảm.

Ra cửa, Bạch Lộ tiến lên đỡ lấy Tà di nương, phát hiện tay nàng ấy lạnh như băng vậy.

“Chủ tử, làm sao vậy?” Bạch Lộ kinh ngạc không thôi.

Tà di nương lắc đầu, đợi đi tới viện không người mới nhẹ giọng hỏi Bạch Lộ: “Từ lúc ta vào phủ có ai tới tìm ta không?! Còn ngươi nữa, cũng không có ai tìm ngươi, mà ngươi cũng không truyền tin gì ra ngoài đúng không?”

Bạch Lộ suy nghĩ cẩn thận một lát rồi lắc đầu: “Không có. Sao thế chủ tử? Sao ngài lại hỏi chuyện này? Đã xảy ra chuyện gì sao?”

Thời gian Bạch Lộ hầu hạ nàng không tính lâu. Nhưng vào Vương phủ, hai người đã là cùng một thuyền. Nếu nàng có sai, Bạch Lộ trốn không thoát, nếu Bạch Lộ phạm sai lầm gì lớn, nàng cũng phải mất một lớp da, có khi còn cùng nhau gặp họa nữa.

Tà di nương lắc đầu, nói: “Cái gì cũng đừng hỏi. Chỉ là về sau ngươi phải nhớ kỹ, chúng ta vào Thành Vương phủ, thì đã là người của Thành Vương phủ. Bên ngoài, bắt kể là ai, cũng phải đoạn tuyệt quan hệ hết. Nếu không...” Nàng bỗng quay đầu nhìn Bạch Lộ, mắt mở thật to, “Nếu không, đến lúc đó không chỉ có ta, mà ngươi cũng

phải chết!”

Bạch Lộ sợ đến tim đập thật mạnh, cái gì cũng không dám nghĩ, ngay lập tức gât đầu thề.

Dư Lộ quay về Tầm Phuong viện trước, đuổi Hương Lê và Thạch Lư đi, trở về liền mang ‘băng’, nhưng trong lòng vẫn luôn bất an, rất muốn đặt mỹ nhân học lên bệ cửa, nhìn lại nhần, cuối cùng vẫn không làm gì hết.

Nếu Tiêu Duệ tới, cô đặt mỹ nhân học, chẳng phải là kêu Trần Chiêu gặp mặt? Khiến hần không may thì không nói, ở trước mặt Tiêu Duệ, hần cũng không bảo vệ cô được. Hôm nay, cô chỉ có thể tự ứng đối. Cũng may cô đã lấy lý do trong người bất tiện, chẳng lẽ Tiêu Duệ cảm thú như vậy, một chút cũng không để ý đến.

Tiêu Duệ tới, đổi một thân xiêm y, trên người nhìn thật thoải mái.

Dư Lộ thành thật dâng trà cho hần rồi đứng một bên. Tuy trong lòng rất tò mò rằng hần biết cô không có phương tiện mà vẫn tới để làm gì, nhưng vẫn ngậm chặt miệng không có hỏi.

Tiêu Duệ tâm tình không tệ, thấy cô đứng xa như vậy liền đưa tay ra: “Đứng xa vậy để làm gì, gia còn ăn ngươi được chắc?”

Dư Lộ bước lên đưa tay tới.

Tiêu Duệ kéo cô vào lòng, hôn gò má của cô, buồn cười hỏi: “Gia còn không biết, Tiểu Lộ Nhi có năng lực như vậy, lại có thể có quan hệ tốt với Đào di nương và Tạ di nương như thế.”

Nếu ở hiện đại, nam nhân cũng không dám nói đến nữ nhân khác trước mặt nữ nhân của mình. Nhưng ở chỗ này, Tiêu Duệ đây là quang minh chính đại nhắc đến. Dư Lộ cũng biết, ở thời đại này, hần như vậy là bình thường.

Cô mất tự nhiên khom người chút, không dám lau chỗ bị Tiêu Duệ hôn, đành phải giơ tay lên che mặt, khô khan nói: “Do các nàng ấy tốt, đều rất hiền lành.”

Tiêu Duệ từ chối cho ý kiến. Hần cũng chỉ thuận miệng nói thôi, mà cũng không thích thái độ của Dư Lộ. Tâm tình của hần rất tốt chạy qua đây, lại thấy nữ nhân phụng phụ trước mặt, làm sao mà vui vẻ tiếp được.

Hần kéo tay Dư Lộ xuống, cầm mặt cô để cô đối diện với hần, “Đừng để bộ dáng này. Gia đã sớm nói rồi, cho phép ngươi làm chính mình.”

Dư Lộ không dám nhìn thẳng hần, con mắt nhìn mũi và môi hần. Sóng mũi cao, môi trên mỏng chút, môi dưới dày chút. Dư Lộ đọc sách thấy có câu, nam nhân môi mỏng tương đối bạc tình. Tiêu Duệ như vậy, không biết là bạc tình hay thâm tình?

“Gia không phải không thích ta nói không thích ta cười sao?” Cô từ tốn nói: “Hôm nay là sinh nhật gia, ta cũng không cần làm chính mình đâu, làm đáng về gia thích là được rồi.” Bây giờ cô không cười nổi với Tiêu Duệ, kỉ xảo không hợp cách.

Tay Tiêu Duệ ôm Dư Lộ xiết lại thật chặt, sau đó nhìn không được, khẽ hôn môi Dư Lộ.

Dư Lộ giật mình, vội vươn tay đặt lên ngực hần, Tiêu Duệ lại lập tức rời đi. Cô chỉ nghe thấy hần thấp giọng nói: “Không sao, có lẽ là gia sai rồi, không nên như vậy. Ngươi là chính ngươi, ngươi cũng chỉ là ngươi, không phải người khác.”

Giọng nói rất nhẹ, tựa như đang thì thào, nhưng Dư Lộ đang trong ngực hần, nên nghe được rõ ràng từ đầu đến cuối. Cô cũng không biết Tiêu Duệ đang nổi cái điên gì, đừng nói là không muốn coi cô là thể thân của Bạch nguyệt quang nữa đấy nhé?

Nhưng mà, hình như trong truyện đâu có chi tiết này đâu?

Có điều, dường như từ lúc cô xuyên đến đây, đã có không ít chuyện không giống trong truyện. Rõ ràng nhất, một là cô vẫn chưa lên giường với Tiêu Duệ, hai là Tạ di nương và Đào di nương. Trong truyện hai người đều hướng về nguyên chủ, nhưng cũng chỉ là mặt ngoài, trong lòng vẫn mang theo ác ý. Nhưng bây giờ cô lại thấy, hai người đây cũng không có ý xấu gì quá lớn đối với mình.

Những việc đã cải biến này, trước mắt là chuyện tốt với cô.

Tiêu Duệ mở miệng lại: “Được rồi, còn chưa hỏi ngươi, lần trước Nhất Phẩm Hương làm đồ ăn ăn có ngon không? Nếu thích, lần sau gia lại kêu họ tới làm cho ngươi ăn.”

Tối hôm nay Tiêu Duệ bị sao vậy, sao bỗng dưng buồn nôn thế.

Dư Lộ sợ nhất là thái độ này. Cô nhìn môi Tiêu Duệ chăm chăm, nói: “Không cần. Ăn rất ngon, nhưng đầu bếp trong phủ làm cũng ngon. Ta cũng thích đồ ăn đầu bếp trong phủ làm hơn.”

Trong lòng ôm mỹ nhân, ôn nhuận kiều hương, nàng ấy lại nhìn môi mình chăm chăm, Tiêu Duệ ừ một tiếng, liền nhìn không được lại cúi đầu, lần nữa ngậm chặt môi Dư Lộ. Tay cũng không thành thật, mặc dù không xúc xiêm y lên, cũng là một tay xiết chặt, giữ lấy vòng eo, một tay từ vòng eo hướng lên trên.

Có phải say rượu liền dễ loạn tính?

Dư Lộ bị hành vi vô lại của Tiêu Duệ làm tức muốn chết, cắn chặt răng không cho hần tiến vào, tay càng dùng sức đẩy ra ngoài. Không phải là dục cụ còn nghênh*, mà là thực sự mâu thuẫn, muốn đẩy người ra. Tiêu Duệ nhận thấy được, đành phải buông lỏng cô ra.

*dục cụ còn nghênh: nghĩa giống mặt chữ ấy, kiểu thích mà còn muốn từ chối.

“Làm sao vậy?” Hần chỉ rời một chút, bởi vì cử động vừa rồi nên vẫn còn hơi hơi thở hỗn hển.

Thật ra miệng hần cũng không còn mùi rượu nữa, nhưng hơi thở của hần cứ luẩn quẩn ở chóp mũi, điều này khiến Dư Lộ rất khó chịu. Tựa như lần trước đi Nhất Phẩm

Hương vậy, vì hành động ôn nhu của hắn mà động tâm, lúc Trần Chiêu tới liền không còn một mảnh. Lúc này cô nhìn Tiêu Duệ, lại không dám nghĩ đến Trần Chiêu, chỉ sợ mình sẽ không nhận được mà cho tên đáng đồ từ* trước mặt một cái tát.

*đáng đồ từ: yêu râu xanh.

“Trong người ta bất tiện!” Trong giọng nói cũng không nhận được mà lộ ra chút không vui.

Tiêu Duệ không rõ cô đang bức mình chuyện gì, nói: “Ta cũng đâu muốn làm gì người, chỉ là hôn người một cái thôi mà.”

Nhưng ta không muốn cho người hôn đó!

Đáy lòng Dư Lộ rất căm uất, dùng dằng muốn đi ra từ ngực hắn.

“Đừng nhúc nhích!” Tiêu Duệ xiết chặt hai tay, thanh âm cũng thấp đi một tí, “Người đằng hoàng chút. Ta chỉ hôn người một cái, người nếu cứ nhích tới nhích lui chọc ta, ta sợ sẽ không nhận được.”

Dư Lộ không dám động, nhưng trong lòng lại thấy khuất nhục. Cô không muốn khóc, chỉ cắn môi thật chặt.

Tiêu Duệ vì uống rượu và đang vui nên mới có chút tri độn, lúc này cũng đã phát giác, Dư Lộ đây là đang chống đối hắn, không cho hắn đụng. Giống như lần trước vậy, bởi vì hắn đụng vào mà sợ như lâm đại địch.

Nàng cần bản là nữ nhân của hắn, cần gì phải như vậy?

Một lần là nàng nhất gan chưa chuẩn bị xong, lần thứ hai, mọi chuyện không đơn giản như vậy nữa.

Tiêu Duệ đưa tay nâng cằm Dư Lộ, trên mặt đã không có ý cười. Dư Lộ biết hắn tức giận, không dám tránh, chỉ có thể nhìn hắn.

“Trong lòng người có người khác?” Tiêu Duệ hỏi.

“Không có!” Dư Lộ lập tức lắc đầu, “Không có. Trong cung ta ai cũng không thấy. Từ lúc nương nương thưởng ta cho người, vẫn ở hậu viện này, không có gặp người khác.”

Đây là lời nói thật, nhưng Tiêu Duệ lại không quá tin tưởng, “Vậy sao người cứ chống đối gia như vậy? Không thích gia?”

Dư Lộ là không thích thật, nhưng cô đâu dám nói chứ.

“Nói!” Tiêu Duệ quát lên, tay cầm cằm Dư Lộ cũng không nhận được đổi thành bốp.

Hắn tức giận như vậy, hắn sẽ giết mình sao?! Mặc dù mình có gương mặt này, nhưng hắn vừa rồi mới nói, cô chỉ là cô, hiện thực cùng truyện không giống nhau đâu.

“Không phải, thích, thích.” Dư Lộ vội nói.

Tiêu Duệ lạnh lùng nói: “Đã là thích, vậy sao phải chống đối gia như vậy? Người có thể nghĩ xong rồi mới trả lời gia, gia không thích nói dối!”

Bởi vì sao? Bởi vì sao?

Dư Lộ bị thái độ của Tiêu Duệ làm sợ đến lạnh run, trong đầu lập tức nhớ đến cảnh chết của nguyên chủ trong truyện, trong lúc ấy, đầu óc cô tựa như đã tính sẵn, bật thốt lên: “Cũng vì rất thích, cho nên mới chống đối. Bởi vì, bởi vì gia có nhiều nữ nhân, ta...ta không thích!”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35

Edit + Beta: Y Nhã a.k.a Ryuu-chan

Tựa hồ là không ngờ đáp án của Dư Lộ sẽ như thế này, Tiêu Duệ trầm mặc một lúc lâu mới mở miệng: “...Người nói cái gì?”

Dư Lộ đã che miệng lại, cái gì cũng không chịu nói.

Lời nói lúc này cũng là lời thật lòng của cô, chẳng qua chỉ là không phải lời nói lúc ghen thôi. Thế nhưng Dư Lộ đã thấy trong nhiều truyện rồi, hình như nam nhân ở cổ đại đều không thích nữ nhân luôn đổ kị. Mà trong bảy tội ở cổ đại, dường như cũng có tội đó.

Thề từ hay ghen cũng có thể hưu thê. Một cái tiểu thiếp như cô lại nói lời như vậy, người theo chủ nghĩa nam tử như Tiêu Duệ, chỉ sợ sẽ tức chết.

Cô không nói lời nào nhưng Tiêu Duệ vẫn nhớ kĩ lời vừa rồi của cô: chỉ vì rất thích, cho nên mới mâu thuẫn như vậy. Bởi vì, bởi vì gia có nhiều nữ nhân, ta...ta không thích!

Đây rõ ràng là đang ghen rồi!

Tiêu Duệ không có tức giận, ngược lại lại suy nghĩ cẩn thận, càng nghĩ càng hiểu ý của Dư Lộ hơn, hẳn vui vẻ không ngớt. Đây không phải là Dư Lộ không thích hẳn nên mới chống lại hẳn, ngược lại, do nàng thích hẳn nên mới làm như vậy. Biết sự thật này, có lẽ do sự lo lắng lúc nãy nữa, nên càng vui hơn.

Tiêu Duệ buông lỏng tay, bỗng nhiên cúi đầu hôn Dư Lộ một cái, sau đó cười ôm cô vào phòng ngủ, đặt người lên giường.

“Người thích gia đến vậy sao?” Hắn cười hỏi.

Dư Lộ rụt rụt người, kinh hồn táng đảm gạt đầu, trong lòng lại nghĩ, nụ cười này thật chói mắt.

Biểu tình trên mặt Tiêu Duệ rất sinh động, đuôi mắt chân mày đều mang theo ý cười. Hắn hơi hơi áp lên người Dư Lộ, giọng nói dịu dàng như có thể chảy ra nước: “Gia cũng thích người. Người yên tâm, mặc dù gia có người khác, nhưng trong lòng gia vẫn thích người nhất. Về sau, dù Vương phi trắc phi vào cửa rồi, gia vẫn sẽ đối với người không đổi. Đợi Vương phi có hài tử rồi gia sẽ cho người một đứa.”

Hắn nói, tay đè lên bụng Dư Lộ, tựa như đang nghĩ đến hình ảnh nơi này sẽ có hài tử của hắn, hẳn vui vẻ vuốt nhẹ vài cái.

Cho dù lời nói có êm tai, giọng nói có dịu dàng, cũng không thể che giấu được sự tàn nhẫn trong lời nói.

Nếu là một nữ nhân trong thời đại này, hay nếu là nguyên chủ, hẳn lúc này sẽ cảm động tột đỉnh. Nhưng Dư Lộ không phải. Dư Lộ không có chút cảm động nào, thậm chí dù biết Tiêu Duệ có thể nói như vậy, với thân phận của hắn thì đó là sự nhượng bộ lớn nhất rồi, nhưng cô vẫn không thể chấp nhận được.

Cô không thích Tiêu Duệ, vì vậy khi nghe xong lời này, không có làm bộ vui vẻ cảm ơn, mà vẫn là thái độ lạnh nhạt.

Nụ cười trên môi Tiêu Duệ dần dần tắt. Hắn đè tay Dư Lộ, nói: “Còn chưa đủ sao? Người nghĩ muốn cái gì?”

Dư Lộ không trả lời, chỉ là nghiêng đầu đi chỗ khác, không chịu nhìn hắn nữa.

Tiêu Duệ đã biết ý của Dư Lộ. Đây là biết thứ nàng mong muốn bản thân không có khả năng cho, cho nên dứt khoát không nói ra.

Nhất thời, Tiêu Duệ không biết phải hình dung tâm tình của mình ra sao. Căm tức có, dù thân phận như Vương phi cũng không dám đòi chuyện này với hắn. Dư Lộ chẳng qua chỉ là một cung nữ nhỏ, giờ cũng chỉ là một tiểu thiếp không có mẫu gia, sao nàng lại dám?

Nhưng mà, hắn mơ hồ không muốn răn dạy nàng.

Còn tại sao, hắn cũng không nghĩ ra ngay được. Dĩ nhiên không phải vì nghĩ đến biểu tỳ Ngu Văn. Nếu là vì nghĩ đến biểu tỳ, lúc này hắn phải đứng lên rồi mới đứng.

Chắc là, do nàng ấy thích hắn, cho nên mới có chút thương tiếc, nguyện ý tha thứ nàng ấy đi.

Hắn nằm xuống giường, thuận tiện ôm cô vào ngực, có chút bất đắc dĩ nói: “Tiểu Lộ Nhi, người không thể quá mức.”

Dư Lộ đương nhiên chưa từng quá mức. Bởi vì không thích, cô đối với hắn như chỉ là người qua đường, nhìn hắn vui, nhìn hắn giận. Mà lúc này, cô vẫn lấy thân phận là người qua đường để nhìn, cái gì cũng không nói.

Tiêu Duệ tiếp tục nói: “Cùng lắm thì gia đáp ứng người, về sau không qua bên Tạ thị và Đào thị nữa. Thế nhưng Vương phi và trắc phi, đây đều là Hoàng thượng ban hôn, sau lưng các nàng còn có Định Quốc Công và Lễ bộ Thị lang, gia không thể không đi.”

“Gia không bàn về lão Cửu, thậm chí những huynh đệ khác, gia cũng không bàn tới, ngay cả các công tử trong nhà quan cũng không nói nữa. Gia chỉ nói cho người về mấy phú gia phổ thông, mấy người như vậy tam thê tứ thiếp cũng là chuyện thường tình. Gia lại là Vương gia, nếu chỉ đi chỗ người, chỗ mấy người khác đều không đi, thì còn ra thể thống gì?”

Nếu Dư Lộ là Chính phi thì còn tốt chút, ít nhất nếu sinh được con trai trưởng, người ta cũng không bàn tán gì. Nhưng nàng ấy chỉ là thiếp thất, sinh hài tử cũng chỉ là con thứ, không bằng con trưởng được. Cả người có thân phận bình thường đều không chấp nhận, huống chi là hắn.

Nếu như vậy thật, chỉ sợ dù có hắn che chở, Dư Lộ cũng không sống lâu được.

Dư Lộ thừa nhận, Tiêu Duệ nói rất có lý, thậm chí thái độ hiện tại của hắn, đều thấp đến mức cô không tin được. Hắn chính là Thành Vương điện hạ cao cao tại thượng, lại có thể kiên trì giải thích mấy chuyện này với cô, đừng nói không phải là bất tri bất giác yêu cô đấy chứ?

Dư Lộ cảm thấy có chút đáng tiếc. Nếu cô là chuyển kiếp mà đến, không nhớ đến chế độ nam nữ bình đẳng một vợ một chồng thì tốt biết bao nhiêu. Nếu như vậy, chắc chắn lúc này Tiêu Duệ đã dễ dàng được cô rồi.

Kỷ thực nếu nghe theo lời hắn nói, ở nơi hậu trạch này, cô sẽ sống được rất tốt. Nếu chuyện sau này cũng giống như trong truyện, Vương phi bởi vì khó sinh mà bị thương thân, sau này lại bị chuyện nữ chính Minh Nguyệt mang thai làm thương tâm, sớm hương tiêu ngọc vãn, cô lại ngăn cách hắn, không cho hắn có khả năng phát triển với nữ chính, nói không chừng Tiêu Duệ sẽ tạo cho cô một thân phận mới, cho cô lên làm Vương phi.

Nhưng mà, cô không thể chấp nhận được chuyện nam nhân của mình đi ngủ với nữ nhân khác. Hơn nữa Minh Nguyệt thiện lương như vậy, cô cũng không thể hại Minh Nguyệt được. Đương nhiên trọng yếu nhất là, cô không thích Tiêu Duệ, không muốn ép buộc bản thân phải làm như vậy.

Thấy Dư Lộ thật lâu cũng không trả lời, Tiêu Duệ liền không vui. Cả đời hắn, đây là lần đầu tiên hắn thất vọng vì nữ nhân như vậy.

Hắn bỗng nhiên xoay người đè lên người Dư Lộ, thấy thần sắc cô tựa hồ mang theo chút mờ mịt, cuối cùng vẫn nén giận, nói: “Người không nghe lọt lời gia nói?”

Dư Lộ theo bản năng gạt đầu, tự nhiên là nghe lọt rồi.

“Vậy người đồng ý rồi?” Tiêu Duệ hỏi.

Đồng ý cái gì? Đồng ý rồi, có phải hần sẽ hôn cô sờ sờ cô không?

Dur Lộ không gạt đầu nổi nữa. Cô thầm nghĩ làm Tiêu Duệ tức giận, nếu hần thích cô, dù tức giận cũng sẽ không làm gì cô đi?!

Cô thẳng thắn lắc đầu, nói: “Nghe lọt rồi, cũng rất lý giải, nhưng không đồng ý được.”

“...Ngươi nói cái gì?” Giọng nói Tiêu Duệ bỗng nghiêm túc hơn.

Dur Lộ nắm chặt tay, nói: “Vương gia thử nghĩ xem, nếu ta không chỉ có một người nam nhân là Vương gia, nhưng lại thích Vương gia nhất, Vương gia có thể chấp nhận sao?”

Tiêu Duệ giận quá hóa cười, thân thể đè nặng xuống, tay thì bóp chặt cằm Dur Lộ, “Ngươi nói cái gì? Ngươi lấy bản thân để so với gia? Ngươi là cái thứ gì? Ngươi cũng có thể so được với gia à?”

Ngươi là cái thứ gì.

Ồ hiện đại, cô là bảo bối trong mắt người nhà, nhưng ở đây, cô ngay cả người cũng không bằng. Một tiểu thiếp, chẳng qua là chỉ là một món đồ. Tà di nương Tạ Linh Tuệ, không phải do Cửu Hoàng tử Tiêu Dật đưa cho Tiêu Duệ sao? Không phải chỉ là một đồ vật thôi sao?

Dur Lộ cười nhạt, nước mắt rơi xuống.

“Ta là vật gì...Nếu Vương gia đã không lọt mắt, vậy thì đuổi ta đi cho rồi, cho phủ của Vương gia đỡ ô uế.” Cô nói.

Tay Tiêu Duệ bỗng dừng dùng sức, bóp khuôn mặt Dur Lộ thật mạnh, “Muốn đi? Đi đâu? Ngươi đừng có nằm mơ! Ngươi đã là người của gia, cho dù chết, ngươi cũng phải chết trong Thành Vương phủ!”

Nói xong, hần bỏ tay ra, về mặt tức giận đi nhanh ra Tầm Phụng viện.

Sau khi hần đi một lúc lâu, Dur Lộ ngồi dậy, vừa xoa nhẹ chiếc cằm còn đau đớn, vừa cảm thấy may mắn vì Tiêu Duệ chỉ bóp cằm cô, không có làm gì khác.

Xuống giường, lau nước mắt trên mặt, Dur Lộ cảm thấy nhàn học đặt lên bệ cửa sổ.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit + Beta: Y Nhã a.k.a Ryuu-chan

Trong gian phòng nào đó ở ngoại viện của Thành Vương phủ, Trần Chiêu đứng bên cửa sổ, ánh mắt thâm trầm nhìn cảnh vật bên ngoài.

Hôm nay là sinh nhật của Vương gia, ba di nương không chỉ chuẩn bị quà sinh nhật từ sớm, mà còn đích thân xuống bếp làm đồ ăn, chỉ vì, khiến Vương gia vui thích. Tà di nương Đào di nương đều làm, Dur Lộ, đương nhiên cũng làm. Mây trời cao cũng không phụ lòng người, tối nay Vương gia đi Tầm Phụng viện.

Đêm nay, trong Tầm Phụng viện sẽ là quang cảnh như thế nào?

Bị phiên hồng lãng*, đêm xuân khổ đoản sao?

*Bị phiên hồng lãng – 被翻红浪: chần gấm màu đỏ trên giường không ngay thẳng, nhìn giống như những đợt sóng. Chắc nó có ý gì mọi người đều hiểu rồi ha □

Hần bỗng dừng nắm lấy song cửa sổ, tay dùng sức đến nổi nổi đầy gân xanh. Hiển nhiên, trong lòng hần rất không bình tĩnh.

“A Chiêu!” Có người trực tiếp đẩy cửa bước vào, đi đến bên cạnh hần, âm thanh dè dặt: “A Chiêu, bên huynh có tuần tra, thấy trên cửa sổ Tầm Phụng viện có đặt mỹ nhân học.”

Trần Chiêu quay sang, thần sắc vô cùng bình tĩnh, “Có thật không?”

Người đến là đường ca* Trần Bì của Trần Chiêu, chỉ lớn hơn Trần Chiêu nửa tuổi. Nhà hai người gặp thủy tai, chạy nạn đến kinh thành, lúc mười bốn tuổi bị Tiêu Duệ đang cải trang xuất cung gặp phải, thả vào dưới trướng, từ đó đến nay vẫn đi theo hần. Hai người vẫn chuyên tâm học võ, đợi lúc Tiêu Duệ mười bốn tuổi, chính thức có thể ra ngoài thì hai người mới đến cạnh hần làm hộ vệ tùy thân.

*Đường ca: Anh họ.

Năm nay hai người cũng đã hai mươi, theo Tiêu Duệ cũng sáu năm, độ trung tâm không cần phải nói.

Trần Bì thấp giọng nói: “Tự nhiên là thật. Huynh nói cho đệ biết, Vương gia từ Tầm Phụng viện ra rồi đi thư phòng.” Hần nói, đưa tay đẩy đẩy tay của đệ mình, “A Chiêu, đệ rốt cuộc đang làm cái gì vậy. Vương gia đối tốt với chúng ta như vậy, đệ...nếu đệ cần nữ nhân, chúng ta đi ra ngoài kiếm, dạng nữ nhân gì mà chả tìm được! Cũng đừng có, đừng có muốn nữ nhân của Vương gia chứ!”

Trần Chiêu làm bộ như không nghe được lời khuyên của đường ca, chỉ nói: “Đệ đi ra ngoài một chuyến.”

Bây giờ ra ngoài, còn có thể đi đâu nữa chứ, nhất định là đi Tầm Phương viện tìm Dư di nương kia! Nói này giờ hóa ra lại là đàn gậy tai trâu? Trần Bì kéo Trần Chiêu lại, không cho hắn đi, mắt nhìn chăm chăm vào Trần Chiêu. Dù hắn là đường đệ, nhưng chỉ cần dám bắt trung với Vương gia, hắn sẽ không nể tình.

“Đại ca!” Trần Chiêu thấp giọng kêu.

Trần Bì vẫn giữ hắn thật chặt, “Cho dù đệ quên trung nghĩa rồi, thì cũng phải suy nghĩ cho cái mạng nhỏ của đệ nữa chứ. Trong nhà chỉ có hai người chúng ta là còn sống, những người khác đều chết, nếu đệ có gặp bất trắc gì, lại không để lại đời sau, thì ta biết phải nói sao với thím với chú bây giờ?”

Trần Chiêu thoát không ra, cũng không muốn ồn ào với đường ca mình, liền nhỏ giọng nói: “Đại ca, huynh yên tâm, đệ sẽ không lấy tiền đồ và tánh mạng của mình ra để đùa giỡn đâu.”

Trần Bì càng tức giận hơn, nói: “Nếu biết vậy, sao đệ còn muốn đi? Đệ không biết là nếu Vương gia biết chuyện này, đừng nói tiền đồ, cả mạng nhỏ cũng mất đấy!”

Trần Chiêu lại không nghe được lời khuyên của đại ca. Cả lòng hắn đều bay đến Tầm Phương viện, hắn rất muốn biết Dư Lộ đặt mỹ nhân học là muốn nói gì với hắn. Hắn càng muốn biết, sao Vương gia lại tức giận rời khỏi Tầm Phương viện. Nghe nói từ khi Dư Lộ tới, số lần Vương gia bị tức tăng nhiều hơn. .

Đúng, hắn biết hắn không nên tò mò, nhưng hắn vẫn tò mò. Nghĩ đến thái độ thành khẩn của Dư Lộ, nghĩ đến hình ảnh nàng mặt đỏ nhẹn tờ giấy của hắn, nghĩ đến hình ảnh nàng ở trong lòng hắn, hắn liền không nhịn được muốn biết.

“Đại ca, huynh yên tâm, đệ tuyệt đối sẽ không để mình gặp nguy hiểm” Trần Chiêu vẫn bỏ tay ra, để lại câu này liền quay đầu bước vào màn đêm

Trần Bì tức bực giậm chân, kêu cũng không dám kêu, đuổi theo thì sợ gây ra động tĩnh, đành phải chờ một lát rồi đi ra ngoài. Chỉ mong, nếu tên Trần Chiêu kia gặp được nguy hiểm gì, hắn có thể đúng lúc phát hiện, đi dọn dẹp một hai cho hắn.

Lúc cửa sau phát ra tiếng động, Dư Lộ lập tức phát hiện.

Cửa đã bị khóa trái từ lâu, đèn cũng chỉ chừa lại một ngọn rất tối. Cô cũng không lo lắng có người phát hiện, lẳng lặng đứng chờ ở cửa sổ.

Nhìn bóng dáng mơ hồ trên cửa sổ, Trần Chiêu cảm mỹ nhân học, động tác hơi ngừng một chút. Ngay sau đó, Dư Lộ kéo cửa sổ ra.

Thấy khuôn mặt quen thuộc, đột nhiên Dư Lộ thấy mũi có chút cay cay, giọng nói hơi run run, “Trần Chiêu.” Cô khẽ gọi, đưa tay ra ngoài.

Trần Chiêu không cầm tay cô mà là đặt mỹ nhân học vào đây.

Dư Lộ hơi ngẩn ra, đặt mỹ nhân học qua một bên, quay đầu lại, Trần Chiêu đã nhảy từ cửa sổ vào, cửa sổ cũng bị đóng lại lập tức.

“Làm sao vậy, có chuyện gì không?” Trần Chiêu hạ thấp thân thể, không để ánh nến trong phòng chiếu bóng của hắn lên cửa sổ.

Dư Lộ chỉ chi giường La Hán ở cửa ngăn. Trần Chiêu cong lưng đi tới ngồi xuống, Dư Lộ tới bên cạnh đứng, trong nhất thời lại không biết mở miệng thế nào. Cuối cùng chỉ nói: “Huynh nói huynh có thể dẫn ta đi, là thật sao? Lúc nào mới đi được? Ta...ta không muốn ở trong phủ nữa.”

Cô vốn đã chết tâm, nếu không có tờ giấy của Trần Chiêu, hôm nay cô sẽ không chọc giận Tiêu Duệ. Nhưng có tờ giấy và lời hứa hẹn của Trần Chiêu, trong lòng có hi vọng, vậy sao mà dập tắt được.

Trần Chiêu nhìn sắc mặt của cô, nói: “Đương nhiên là thật. Ta đã tính rồi, hơn một tháng sau, đầu tháng mười hai là đám cưới của Vương gia với Vương phi. Đến lúc đó trong phủ sẽ rất rối ren, sẽ không ai chú ý đến Tầm Phương viện này. Ta định ngày ấy sẽ mang nàng đi. Nàng chỉ cần chuẩn bị tâm lý cho thật tốt, cái gì cũng không cần làm, chờ tin của ta là được rồi.”

Nghe Trần Chiêu nói đã có kế hoạch, mắt Dư Lộ không khỏi sáng rực lên, chỉ là vừa nghĩ đến còn cần hơn một tháng nữa thì lại ỉu xiu lại.

Trần Chiêu vươn tay, do dự nhiều lần mới đặt lên đầu Dư Lộ. Người Dư Lộ hơi hơi cứng lại, lúc ngẩng đầu nhìn sang thì Trần Chiêu đã vội vàng dời tay đi.

“Hôm nay có phải đã xảy ra chuyện gì không? Nàng có thể nói cho ta, xem ta có thể giúp nàng không.” Hắn nói.

Dư Lộ cũng là không còn cách nào khác. Cho dù biết Tiêu Duệ sẽ không làm gì cô thật nhưng cô vẫn sợ, rất rất sợ. Lúc này Trần Chiêu qua đây, nói kế hoạch của hắn, hơn nữa còn chủ động muốn giúp cô làm cô lập tức mềm xuống, chỉ muốn trốn sau lưng hắn, cái gì cũng không phải đối mặt.

Cô nhỏ giọng nói: “Không biết là làm sao nữa. Đạo này Vương gia rất kỳ quái, cứ...cứ muốn cùng ta làm...làm chuyện đó. Ta...ta cũng không biết phải làm gì nữa, ta sợ...”

Trần Chiêu ngạc nhiên: “Cho nên tối nay, nàng cự tuyệt hắn?”

Thảo nào Vương gia lại nổi giận dưng dưng rời khỏi Tầm Phương viện. Bị nữ nhân cự tuyệt, đây là chuyện lớn rồi. Trong lúc nhất thời, Trần Chiêu không biết phải hình dung tâm trạng của mình bằng từ ngữ. Tin này làm đầu hắn không suy nghĩ ra được.

Dư Lộ nói: “Ta vẫn luôn cự tuyệt hắn mà. Nhưng nếu một ngày hắn ép ta, ta...ta không còn cách nào.” Cô nhìn Trần Chiêu, bỗng dưng có chút muốn khóc, “Ta biết, huynh cũng không có biện pháp nào, huynh cũng không quản được hắn, cho nên...ta chỉ muốn có thể đi sớm là tốt rồi.”

Vẫn luôn cự tuyệt hắn!

Trần Chiêu nghe xong lời này, cảm thấy giọng nói cũng không giống của mình nữa: “Nàng nói là, nàng đến Vương phủ lâu như vậy, vẫn...vẫn chưa từng với Vương gia...?”

Dư Lộ gật đầu, nói: “Ừ, chưa từng có.”

Thật lâu sau Trần Chiêu vẫn không nói gì. Ánh mắt hắn nhìn mình khiến cô cảm thấy là lạ. Trong ánh mắt ấy dường như bao hàm rất nhiều thứ, nhưng cô lại không thể hiểu được. Chỉ là cô cũng nhìn hiểu được một loại trong ấy, đó là Trần Chiêu rất vui vẻ.

Dư Lộ không khỏi nói trong lòng, xử nữ tình kết* đây mà.

*Xử nữ tình kết: kiểu... thích xử nữ ấy?? Đại loại là như vậy.

Thật ra cô cũng không trách Trần Chiêu. Dù sao trước đây Trần Chiêu cho rằng cô đã là người của Tiêu Duệ, nhưng vẫn nguyên ý mang cô đi, có thể thấy được rằng có vài phần thích cô. Hiện tại, hắn vui vẻ như vậy, cũng là lẽ đương nhiên. Tựa như cô vậy, mặc dù cô không có xử nam tình kết, nhưng nếu trước giờ Trần Chiêu chưa từng trải qua loại chuyện ấy, cô vẫn rất vui sướng.

Cô nghĩ đến, không tự chủ liền lên tiếng hỏi.

Dưới ánh đèn mờ mờ, cô lại nhìn thấy Trần Chiêu đỏ mặt, né tránh không dám nhìn cô, cực kì mất tự nhiên. Nhưng hắn không có không đáp lại, lắp bắp nói: “Không có, không có, chưa từng có.”

Đường ca đã lôi kéo hắn đi không biết bao nhiêu lần, nhưng lần nào hắn cũng từ chối. Hắn đã có suy nghĩ từ sớm rằng, hắn sẽ tìm một cô gái bình thường, gia thế trong sạch, hai người chỉ có lẫn nhau, an ổn bình thân sống qua ngày.

Dư Lộ tin tưởng hắn. Bởi vì biết được hắn cũng không có, trong lòng không khỏi vui vẻ hơn.

Lại nói, biểu hiện của Trần Chiêu cũng giống như không có. Lúc hắn ở với cô, thường thường không dám nhìn cô, cũng sẽ tận lực không chạm phải cô.

Dư Lộ thấy ngọt ngào trong lòng, chủ động cầm tay Trần Chiêu.

“Ngày Vương gia thành thân đúng là thời điểm tốt. Chỉ là, huynh có thể nói cho ta một chút, huynh dẫn ta đi thì chúng ta có thể rời khỏi thật sao? Chúng ta đi đâu đây, là đi bằng đường bộ hay là đường thủy? Có nguy cơ bị đuổi tới không? Nếu... nếu bị đuổi tới, huynh có bị ta ảnh hưởng không? Vương gia có giết huynh không?” Càng nói, sắc mặt Dư Lộ càng trắng bệch, “Còn có... mấy nàng Hương Lê Thạch Lưu, huynh định dùng biện pháp gì để bảo vệ các nàng? Vương gia người này, người này rất là tàn bạo. Hắn, hắn có thể vì ta rời đi mà không chỉ đánh các nàng một trận, còn có thể trực tiếp giết các nàng hay không?”

Trần Chiêu cầm tay Dư Lộ, nói: “Nàng cho Vương gia là ai, chẳng lẽ hắn là loại người coi mạng người như cỏ rác sao? Hắn không phải! Nàng trốn, nha hoàn của nàng sẽ bị phạt. Đây là vì các nàng không trông ngời thật tốt nên mới bị phạt. Nhưng nhiều lắm cũng chỉ là hai mươi đại bản, lại phạt một ít tiền tiêu hàng tháng mà thôi. Vương gia sẽ không lấy mạng của các nàng.” Nói đến đây, hắn dừng một chút, suy nghĩ một lát rồi lại tiếp tục: “Nàng theo ta thì sẽ không có người hầu hạ nàng. Nếu không thì mang một người theo đi?”

Trên đường chạy trốn sẽ cực khổ vô cùng, nhưng Dư Lộ tự tin rằng mình có thể chịu được. Nhiều một người, là thêm một phần nguy hiểm.

“Không cần, ta không cần người hầu hạ, mình ta là được rồi.” Cô vội vàng nói.

Trần Chiêu không khuyên thêm nữa, tiếp tục trả lời vấn đề của Dư Lộ: “Còn về chúng ta, ta dẫn ngươi đi về phía Nam. Đi Giang Nam ấy. Đi một ngày đường bộ đã, rồi đổi đường thủy. Chúng ta đi Dương Châu trước. Còn chuyện khác, nàng đừng lo lắng, chúng ta sẽ không bị đuổi theo. Phải biết rằng ngày chúng ta đi là ngày vui của Vương gia. Buổi tối hắn cần động phòng hoa chúc, cho dù biết tin nàng mất tích, nhanh nhất cũng phải sáng ngày kế mới biết. Nhưng mà sáng ngày kế hắn còn phải dẫn Vương phi vào cung tâu ân, khả năng phải đến trưa mới biết được. Lại phải người truy, chúng ta đã sớm đi xa rồi. Trời đất rộng lớn, hắn không biết chúng ta đi nơi đâu. Người đuổi theo cần phải tách nhau ra, mà trong tay Vương gia ngoại trừ thị vệ trong phủ cũng không còn người khác, người có thể phải ra cũng không nhiều lắm. Dù cho, dù cho có người đuổi tới thật, cùng lắm cũng có ba năm người mà thôi. Mấy người này không phải đối thủ của ta, cho nên nàng không cần lo lắng gì đâu.”

Dư Lộ cảm thấy, nhất định là cô đọc quá nhiều truyện nên bị ảnh hưởng. Trước đây khi đọc truyện, nếu nữ chính muốn trốn, là chắc chắn không trốn được. Coi như chạy đến chân trời góc bể rồi cũng sẽ bị nam chính tóm lại. Mặc kệ truyện hiện đại hay truyện cổ đại đều sẽ đi theo con đường này.

Nhưng mà lời Trần Chiêu nói cũng đúng. Cô trốn, Tiêu Duệ cũng không nhất định sẽ tìm được cô. Tựa như Trần Chiêu nói, trời đất bao la, Tiêu Duệ sao biết được bọn họ đi hướng nào. Lại không giống hiện đại có camera theo dõi, đi đến đâu cũng cần chứng minh nhân dân mới mua được phiếu.

Tiêu Duệ cần động phòng hoa chúc, trước hết là sẽ bị trễ thời gian một chút, một chuyện nữa, hắn cũng không có nhiều người để dùng, càng không nhất định sẽ vì cô mà phải tắt cả mọi người đi tìm. Đương nhiên, trọng yếu nhất là, Tiêu Duệ là nam chính, nhưng cô chỉ là một pháo hôi nha. Không có quang hoàn của nữ chính, trong tình huống này muốn bắt người cũng không dễ dàng.

Dư Lộ gật đầu, hắn hoan nói: “Huynh nói rất có lý, ta tin huynh!”

Trần Chiêu gật đầu, buông lỏng tay Dư Lộ ra, nói: “Cứ như vậy đi. Nàng cứ chờ ta, ta đi trước.”

Dư Lộ biết hắn có thể tới cũng không dễ dàng. Ngoại trừ lần trước, đây mới là lần thứ hai hắn tiến vào phòng cô. Có lòng muốn lưu hắn lại một lát nữa, không làm gì, không nói gì, cứ như vậy thôi là cũng được rồi, để cô thêm an tâm. Nhưng ngại lời ra tiếng vào, cũng lo lắng cho sự an toàn của hắn, cô đành phải không để cập tới.

“Ừ, ta đưa huynh.” Cô đi đến bên cửa sổ, mở cửa sổ ra.

Trần Chiêu ngồi trên giường La Hán, hai tay chống lên mép giường, mắt nhìn chằm chằm bóng lưng Dư Lộ. Đợi cô mở cửa cẩn thận quan sát xung quanh xong, quay đầu lại, hắn lập tức đưa mắt đi tránh được.

Hắn cũng không quyến luyến nhiều, đưa tay vỗ vai Dư Lộ rồi nhảy ra cửa sổ biến mất trong màn đêm.

Lúc này Tiêu Duệ rất tức giận, mấy ngày cũng chưa tới Tầm Phương viện, thậm chí có mấy lần trong cung ban thưởng, Tạ di nương Đào di nương đều có, duy chỉ có Dư Lộ không có.

Chuyện này khiến toàn phủ đều biết Dư Lộ làm Vương gia chán ghét nên bị vứt bỏ.

Chỉ là không biết đây là tạm thời hay mãi mãi. Người trong phủ cũng không dám lập tức cắt xén đồ cung cấp cho cô, nhưng vẫn cứ ít dần dần, thời gian này đúng là khó chịu.

Nhưng mà Dư Lộ cũng không biết mấy chuyện này. Cô đếm từng ngày đi qua, chờ đám cưới của Tiêu Duệ. Mấy người Hương Lê và Thạch Lư sợ cô khổ sở trong lòng, chưa từng nói cho cô biết.

Thiếu cung cấp thì nên làm sao?

Cũng may, thời điểm như vậy, không biết Tạ di nương và Đào di nương nghĩ thế nào mà lại không xa lánh Tầm Phụng viện. Đương nhiên, biểu hiện bên ngoài là không thân, nhưng trong ngầm, hai người được ban thưởng gì cũng chia nửa ra để đưa tới. Ngày thường nếu Tầm Phụng viện bị hà khắc điều gì, bên kia biết, đều dùng phân lệ của mình để bù vào.

Hương Lê Thạch Lư và Anh Đào đều cho rằng đây chỉ là tạm thời bị Vương gia vắng vẻ, sớm muộn gì Dư chủ tử cũng sẽ quang vinh mà quay lại. Chân thành cảm ơn xong liền đều nhận, lúc Dư chủ tử được sủng ái cũng giúp hai bên kia không ít, các nàng cũng yên tâm thoải mái thu.

Thời gian trong lúc Dư Lộ chờ đợi và Tiêu Duệ bận rộn từ từ trôi qua, đảo mắt liền đến tháng mười hai. Sau khi rơi hai cơn tuyết, trời cũng hoàn toàn lạnh, trong phòng đã cần đốt than củi. Trời lạnh, củi cũng ứng cũng phải theo lệ, bên Tạ di nương Đào di nương cũng muốn qua mùa đông, đưa tới thì ít đi thì nhiều.

Bọn hạ nhân tự nhiên là không có tư cách dùng củi thượng hạng. Tuy Dư Lộ được không nhiều lắm, nhưng nghĩ đến sắp phải rời khỏi, liền không để ý.

Ngày 10 tháng 12, là ngày Tiêu Duệ thành cưới vợ.

Mà tối hôm trước ngày hán thành thân, cuối cùng hán cũng tiến vào Tầm Phụng viện.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37

Edit + Beta: Y Nhã a.k.a Ryuu-chan

Từ sinh nhật hán đến nay, đây là lần đầu tiên hán bước vào Tầm Phụng viện.

Cho dù có bao lâu, cuối cùng ngài ấy cũng tới, ngài ấy cũng không quên chủ tử có đúng không? Hạ nhân Tầm Phụng viện đều sung sướng muốn điên. Cuộc bộ của Anh Đào bắt đầu nhẹ nhàng hơn, bên mỗi Thạch Lư vẫn mang nụ cười, Hương Lê cũng nói nhiều hơn, một lần lại một lần dặn dò tiểu thái giám buổi tối cần chuẩn bị đồ ăn gì.

Chỉ có Dư Lộ, Dư Lộ ôm xiêm y canh giữ trước cửa tịnh phòng, trong lòng thể lương một mảnh.

Vì sao? Lâu như vậy cũng chưa hề tới, vì sao đêm nay lại muốn tới?

Ngày mai là ngày hán thành thân, ngày mai cũng là ngày cô triệt để rời khỏi. Lúc này hán tới, có phải là tới để dọa cô sợ không?

Rửa mặt qua loa xong, Thạch Lư chuẩn bị đi ra ngoài tiếp xiêm y trong tay Dư Lộ.

Tiêu Duệ lại gọi nàng lại: “Kêu Dư chủ tử của người tự đưa vào.”

“Vâng!” Thạch Lư vui vẻ đồng ý, lời Anh Đào ra ngoài.

Dư Lộ đứng ngay cửa, không cần Thạch Lư nói cô cũng đã nghe thấy. Thở dài một hơi, không đợi Thạch Lư và Anh Đào đi ra đã vén mảnh cửa lên tiến vào trước.

Tiêu Duệ đưa lưng về phía cửa, đang cởi áo trong, nghe động tĩnh cũng không quay đầu lại. Dư Lộ đi tới bên cạnh hán, trước đặt áo trong lên giá, đợi hán cởi ra liền lập tức đưa đến cái mới.

Dù trong phòng có đốt than nhưng vẫn hơi lạnh. Tiêu Duệ cũng không làm khó dễ cô, nhận xiêm y nhanh chóng mặc vào, chỉ là đến kiện ngoại bào cuối cùng, thật lâu sau vẫn không thấy hán tiếp.

Dư Lộ không hiểu nhìn sang.

Tiêu Duệ giang tay, chờ.

Dư Lộ biết, vị đại gia này đang muốn cô hầu hạ. Cũng được thôi, hầu hạ người thôi mà, làm tốt hay không thì không dám nói, nhưng vẫn là biết làm.

Dư Lộ giữ ngoại bào, đi tới sau lưng hán, nhón chân giúp hán mặc, sau đó chuyển tới phía trước, chỉnh vạt áo, cài nút áo, đeo đai lưng.

Từng việc từng việc làm theo thứ tự, tuy chậm, nhưng làm cũng không tệ.

Mặc xiêm y xong, lúc Dư Lộ thu tay về, Tiêu Duệ nhanh chóng giữ tay cô lại, “Lâu như vậy, ngươi đã suy nghĩ minh bạch?”

Dư Lộ không phản ứng kịp, “Minh bạch cái gì?”

Tiêu Duệ không nói gì, chỉ nhìn cô chăm chăm. Lúc này Dư Lộ mới hiểu hắn đang nói cái gì. Đây là nói, bỏ mặc cô lâu như vậy, cô đã suy nghĩ minh bạch hay chưa?

Đột nhiên cô rất muốn cười, cười Tiêu Duệ, cũng cười chính mình.

Hai người bọn họ đều là người buồn cười.

Tiêu Duệ kéo cô ra tịnh phòng, kéo cô ngồi xuống bàn ăn ở phòng chính, tay luôn nắm chặt không buông, hai mắt nhìn thẳng vào mắt cô.

“Nhìn bộ dáng này của ngươi, là chưa suy nghĩ minh bạch?” Hắn bình tĩnh hỏi.

Sắp đi rồi, không cần thiết phải chọc giận hắn. Làm hắn giận, ai biết được hắn sẽ làm ra chuyện gì.

“Nghĩ rồi rồi.” Cô nói: “Gia nói rất đúng, cảm tạ gia.”

Bộ mặt lạnh nhạt của Tiêu Duệ nháy mắt trở nên như xuân về hoa nở. Hắn cười hải lòng, mang theo tia đắc ý vì thực hiện được mưu kế, cười nói: “Nghĩ thông thật rồi?”

Dư Lộ cũng cười: “Đúng vậy, nghĩ thông rồi. Thấy gia nói rất có lý, trước giờ là ta không biết điều.”

Tiêu Duệ hơi nhíu mi lại, muốn nói Dư Lộ đừng coi nhẹ mình như vậy, nhưng sự thật là vậy.

Hắn nói không nên lời này, đành phải không cười nữa, khe khẽ thở dài, kéo Dư Lộ ngồi lên đùi hắn, ôm Dư Lộ vào lòng. Hồi lâu sau, hắn mới quay mặt Dư Lộ lại, nói: “Tối nay gia lưu lại?”

Dư Lộ nhìn ra được, trong đôi mắt Tiêu Duệ mang theo tia chờ đợi. Trong lúc này, cô có cảm giác này giờ như đàn gảy tai trâu vậy. Ngày mai Tiêu Duệ kết hôn, cưới Vương phi được ngự tứ vào cửa, nhưng đêm nay, hắn vẫn nghĩ đi ngủ tiêu thiếp.

Ngẫm lại Vương phi đáng thương đáng hận trong truyện, Dư Lộ có chút đồng tình với nàng ấy. Nhưng mà, lúc này cô không rảnh để suy nghĩ nhiều đến người khác như vậy, chính cô còn không có người đồng tình đâu, cho nên chỉ chậm rãi lắc đầu.

“Gia đã đợi lâu như vậy rồi, liền đợi thêm hai ngày có được không?” Trước khi Tiêu Duệ tức giận, cô vội vàng giải thích: “Ta muốn chuẩn bị cho gia một kinh hi, không cần lâu đâu, chỉ cần hai ngày là được rồi.”

Tiêu Duệ hiểu kì, ôm Dư Lộ cười ha hả, đột nhiên hôn môi cô, “Kinh hi gì vậy?”

Có lẽ vì biết, chỉ cần ứng phó đêm nay nữa là không cần tiếp tục, Dư Lộ cũng không để tâm việc Tiêu Duệ động thủ động cước.

Cô cười trả lời: “Đã là kinh hi, đương nhiên không thể nói trước. Nói trước thì còn gì là kinh hi nữa.”

Dư Lộ chợt mềm hóa khiến Tiêu Duệ vô cùng đắc ý. Quả nhiên, nữ nhân không thể quá sùng ái. Nếu không, cho dù nữ nhân có địa vị hèn mọn cũng sẽ được một tác tiến một thước, được voi đòi tiên. Nữ nhân, nên vừa sùng ái vừa vắng vẻ, cho nàng biết thân phận của mình, hiểu được tiến thoái rồi, cũng không làm khó nam nhân nữa.

“Được rồi, gia nghe theo ngươi.” Nói xong lời này, hắn bỗng nhiên trầm mặc lại. Dư Lộ không biết hắn thế nào, lo lắng nắm chặt hai tay, lại nghe Tiêu Duệ bỗng nhiên thở dài, có chút bất đắc dĩ nói: “Nhưng mà, Vương phi vào cửa, mười lăm ngày tiếp theo, gia đều phải ở cùng Vương phi mới được.”

Dư Lộ lặng lẽ thả lỏng tay, cười nói: “Vậy thì có sao, vốn nên như thế. Gia cứ đi là được, ta không nóng nảy. Chờ gia bồi Vương phi xong rồi lại tới chỗ ta là được.”

Lời nói quan tâm đại độ như vậy, Tiêu Duệ vốn phải vui vẻ mới đúng, dù sao đây là biểu hiện của một nữ nhân biết thân biết phận, nhưng hắn phát hiện rằng khi nghe xong lời này, bản thân không chỉ không vui, ngược lại lại thấy có chút tức giận.

Luôn cảm thấy, Dư Lộ nói như vậy, là không quan tâm hắn.

Hắn khẽ hừ một tiếng, cúi đầu cắn môi Dư Lộ, “Tiểu vô lương tâm! Lâu như vậy, ngươi không hề nhớ gia sao?”

Hắn chỉ là rất nhớ nàng. Nhiều lần theo thói quen đến Tầm Phương viện, lại nhớ đến sự cố chấp và không hiểu chuyện của nàng, đành phải quay lại. Nếu không phải vì hoàn toàn phục tùng nàng, hắn đã sớm không nhận được mà tới đây.

Nam nhân, chỉ trả ra có 30, lại hy vọng nữ nhân trả hắn 100. Đúng là tham lam quá thể.

Dư Lộ chủ động nhào vào lòng Tiêu Duệ, không muốn lộ ra lòng khinh thường của mình. Cô nằm trong ngực hắn, giọng buồn buồn nói: “Làm sao không nhớ được. Ta rất nhớ gia, lời gia nói lần trước đã in thật sâu vào lòng ta rồi. Về sau ta sẽ tận lực chăm sóc gia, không dám tiếp tục làm loạn nữa.”

Tiêu Duệ đột nhiên cảm thấy địa phương nào đó trong lòng hơi đau, như là bị kim châm vậy, còn chưa kịp cảm thụ thì châm đã rời đi. Cái đau này cũng không rõ ràng như vậy.

Hắn vỗ nhẹ lưng Dư Lộ, chậm rãi tiêu hóa cái đau ngắn ngủi này.

Ở Tầm Phương viện ăn tối, Dư Lộ tự mình đưa Tiêu Duệ đi.

Hắn là vui vẻ thật. Đêm nay ăn ba chén cơm lớn, đồ ăn cũng không ít, cứ kéo tay Dư Lộ không rời, tới cửa Tầm Phương viện rồi vẫn lặng lẽ nói bên tai Dư Lộ.

“Chờ gia, gia có thời gian rồi sẽ tìm ngươi.”

“Cho dù buổi tối không qua được, ban ngày gia vẫn sẽ qua đây.”

“Người đã đáp ứng cho gia một cái kinh hi rồi. Gia sẽ chờ đấy. Nếu lúc đó không có hi, gia sẽ không tha cho người đâu.”

Tuy Dư Lộ chỉ ứng phó, nhưng nhìn thái độ của hắn như vậy, không tránh khỏi thái độ cũng khá nhiều.

Cũng chỉ có một lần này nữa, về sau kiểu quy kiểu, lộ quy lộ*, chỉ sợ cũng không bao giờ gặp mặt nữa.

*Kiểu quy kiểu lộ quy lộ – 桥归桥路归路: một câu thành ngữ, tiếng lóng địa phương thường dùng, chỉ hai sự việc riêng biệt, không liên quan tới nhau.

Hôm sau là đại hôn, đêm nay Tiêu Duệ nghỉ ở thư phòng.

Nằm xuống giường, vừa nhắm mắt hắn liền nghĩ đến Dư Lộ. Lại nói, từ lúc từ sơn trang nghỉ mát về, cũng phải hơn mấy tháng rồi, hắn lại không chạm vào bất kì nữ nhân nào.

Nhưng có người muốn chạm, thì lại không chịu cho hắn chạm.

Từ lúc trở về ấy, bị nàng hấp dẫn. Trong một tháng ngắn ngủi kể tiếp, nàng lại ăn đến biến dạng, cả người mập lên không ít. Hắn không hề biết, một người trắng trẻo, đầy đặn lại có thể đẹp như vậy. Thắt lưng mượt mà, ngực căng phồng, khuôn mặt trắng nõn. Nàng chỉ ngồi trước mặt hắn, trong đầu hắn liền không nhận được mà miên man suy nghĩ...

Đây là chuyện trước nay chưa từng có. Lúc hắn đi đến chỗ Đào di nương Tạ di nương, cho dù tối cùng nằm trên một chiếc giường, lúc không có tâm tình thì đụng cũng không muốn đụng. Nhưng Dư Lộ lại khác, hắn đi Tầm Phương viện, nhìn thấy nàng, không tâm tình cũng biến thành có tâm tình.

Nghĩ tới những chuyện nói, hắn không khỏi cười thầm, sau đó lại tiếc nuối.

Thật ra muốn kinh hi gì đâu, tối nay ở lại mới là kinh hi chứ.

Hắn chậm rãi khép hai mắt lại. Thân ảnh Dư Lộ lập tức xuất hiện trước mặt hắn. Giờ khắc này hắn cũng không nhớ nổi biểu tử Ngu Văn nữa, trong lòng trong mắt, đều là hình ảnh của Dư Lộ...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38

Edit + Beta: Y Nhã a.k.a Ryou-chan

Ngài mai chính là đại hôn. Mặc dù đã chuẩn bị cho hôn sự hơn một năm rồi, nhưng tối trước ngày xuất giá, Lâm Thục vẫn rất nôn nóng, bất an, cứ ôm cánh tay Lâm phu nhân mãi, không cho bà ly khai.

Lâm phu nhân đã ba mươi tư, nhưng bảo dưỡng vô cùng tốt, nhìn qua cũng chỉ hơn hai mươi. Đứng cùng với Lâm Thục, trông giống như tỷ muội hơn là mẫu nữ.

Bà đến Lâm gia được mười bảy năm, hài tử sinh hai đứa, bây giờ nữ nhi cũng xuất giá rồi, trong bụng lại thêm một đứa. Bà ngày thường đều được Định Quốc Công sủng ái, khiến cho bà còn ngây thơ hơn cả khuê nữ là Lâm Thục.

“Thục Tỷ Nhi chờ sự. Xuất giá là chuyện tốt nha, ở nhà có phụ thân và mẫu thân thương con, xuất giá rồi thì có thêm vị hôn phu thương, thật tốt.” Lâm phu nhân vuốt ve mái tóc của nữ nhi, trong nét mặt không có một chút không nỡ, “Thân phận Thành Vương cao quý, người lại anh dũng tuấn mỹ, là vị hôn phu tốt mà biết bao khuê nữ cầu cũng không được đâu.”

Mẫu thân cỡ nào ngây thơ, lời nói cỡ nào đơn thuần, Lâm Thục không khỏi bật cười, ôm Lâm phu nhân chặt hơn chút nữa, “Nhưng mẫu thân à, vị hôn phu cao quý ưu tú như vậy, nữ nhi lo lắng không bắt được tâm của hắn.”

Lâm phu nhân bật cười, nói: “Cô nương ngốc, con là nữ nhi của mẫu thân, hiểu chuyện khả ái như vậy, sao lại có người không thích được. Nghe lời mẫu thân, đừng đoán mò nữa, ngủ một giấc thật ngon, để ngày mai tràn đầy tinh thần xuất giá.”

Lâm Thục bất đắc dĩ thở dài. Đúng vậy, nàng là nữ nhi của mẫu thân, nhưng khuôn mặt đẹp của bà ấy nàng chỉ thừa kế được hai phần mười, lấy cái gì để làm nam nhân vui đây?

“Mẫu thân, đêm nay ngài có thể lưu lại không, lưu lại bồi bồi nữ nhi.” Lâm Thục làm nũng với mẫu thân.

Lâm phu nhân lắc đầu thật nhanh, trên mặt bay lên rặng mây đỏ, “Không được. Không có ta ở, phụ thân người không ngủ được. Vậy đi, nếu Thục Tỷ Nhi sợ, cứ gọi Minh Nguyệt vô nói chuyện với con một chút.”

Lâm Thục còn định nói gì nữa, Lâm Nhị phu nhân đã tới.

Quan hệ giữa mấy vị phu nhân của Lâm gia cũng không tốt. Lâm phu nhân nhận hết sủng ái của trượng phu, thành địch nhân của mấy vị phu nhân khác. Cho nên Lâm Nhị phu nhân vừa lộ diện, Lâm phu nhân liền vỗ vỗ đầu vai Lâm Thục, vội vã gác nha hoàn đi về.

Lâm Nhị phu nhân nhìn bóng lưng chạy trốn chết của Lâm phu nhân, tức giận: “Đúng là người ngốc có cái phúc của người ngốc. Nếu Thục Tỷ Nhi có năm phần vận khí của mẫu thân cháu, đời này được hưởng phúc rồi.” Nói một lát, lại thờ dài, “Không đúng không đúng, dù cháu có đầy đủ vận khí của mẫu thân cháu, cháu cũng không hưởng được phúc. Cháu nha, quá thông minh. Điểm ấy giống ta, đặc biệt không tốt. Người thông minh nhìn thông thấu, thông thường đều không hạnh phúc.”

Không chỉ có Lâm Nhị phu nhân Lâm Tam phu nhân, cả bà nội của Lâm Thục là Lâm lão phu nhân, cũng nói sau lưng Lâm phu nhân mấy câu. Lâm Thục biết mấy người đang đồ kị, cũng chỉ cười cười, không tiếp lời này.

“Sao Nhị thẩm lại tới đây vậy?” Nàng tiếp Lâm Nhị phu nhân ngồi xuống, tự tay rót chén trà dâng, “Có chuyện gì không?”

Lâm Nhị phu nhân nâng chén trà trong tay, nói: “Là phụ thân cháu gọi tới. Mẫu thân cháu như vậy, cái gì cũng không học được. Dù sao ta cũng là Nhị thẩm của cháu, cũng phải nói cho cháu biết.”

Lâm Thục là đích nữ của Định Quốc Công, Lâm gia chỉ thứ hai thứ ba đều phải dựa vào đại phòng, nên dù tất cả mọi người đều không thích Lâm phu nhân, nhưng với đứa cháu rất biết làm người như Lâm Thục, cũng nổi lên vài phần thật tình. Tỷ như Lâm Nhị phu nhân, có một nữ nhi, nhìn Lâm Thục liền nghĩ đến nữ nhi nhà mình, đương nhiên là luyện tiết nàng gả ra ngoài lại cái gì cũng không hiểu. Không có mệnh như mẫu thân nàng, lại phạm mấy khuyết điểm như mẫu thân, đặc tội hoàng gia, toàn Lâm gia cũng không có quả ngon để ăn.

Lâm Thục lập tức làm ra tư thế chăm chú lắng nghe.

Lâm Nhị phu nhân vừa uống trà, vừa chậm rãi dạy Lâm Thục một ít đạo làm vợ, lại nói chút thủ đoạn ngầm trong thế gia đại tộc, còn chuyện lấy lòng nam nhân các kiểu, bà sẽ không nói. Mấy việc quân gia đã sớm mời người dạy, còn lấy lòng nam nhân, có Lâm phu nhân ở, Lâm Thục tự nhiên cũng thường thấy.

Sau cùng, Lâm Nhị phu nhân đưa lời muốn đi, Lâm Thục tất nhiên là vô cùng cảm kích đứng dậy tiễn bước. Đến cửa, Lâm Nhị phu nhân kéo tay Lâm Thục, lấy nhanh quyền sách nhỏ từ cái túi vải đỏ trong ngực ra, nhét vào lòng Lâm Thục.

“Buổi tối trước khi ngủ, bản thân một người lặng lẽ xem.” Lâm Nhị phu nhân chỉ căn dặn một câu như vậy rồi nhanh bước biến mất trong màn đêm.

Lâm Thục cầm sách nhỏ, thiếu nữ chưa lấy chồng còn chưa hiểu gì, lập tức tiến vào phòng ngủ mở nhìn. Thấy mấy hình ảnh trong sách, mặt Lâm Thục lập tức đỏ bừng lên, kinh hoàng lấy vải đỏ bọc sách lại.

Minh Nguyệt lại ở bên ngoài hồi bẩm: “Cô nương, Quốc Công gia tới.”

Phụ thân? Mẫu thân vừa mới đi, sao phụ thân lại tới nữa?

“Tới ngay.” Lâm Thục cao giọng nói, kéo chân ra nhét bọc vải vào, chạy vào tịnh phòng lau mặt bằng nước lạnh mấy lần mới nghiêm mặt đi ra ngoài.

Định Quốc Công Lâm Đồng Phương đuổi Minh Nguyệt ra ngoài, chỉ để lại mỗi Lâm Thục.

Lâm Thục nhìn khuôn mặt ngượng ngịu của ông, trong bụng lại buồn bực, phụ thân đang muốn nói điều gì khó xử với nàng hay sao mà lại có bộ dáng này?

Nàng chủ động cười nói: “Phụ thân có chuyện cứ nói thẳng ra đi. Còn cái gì không thể nói, nữ nhi đều nghe hết.”

Định Quốc Công hít một hơi thật sâu, khổ sở nói: “Thục Tỷ Nhi, con lập gia đình rồi mang theo mấy đứa nha hoàn, trong đó có Minh Nguyệt phải không?”

Sao phụ thân lại hỏi chuyện này?

Lâm Thục gật đầu.

“Con có thể đáp ứng với phụ thân, sau này tìm cho nàng ấy một mối hôn nhân khá chút, cho thêm ít đồ cưới, cho nàng ấy gả khá chút được không?” Định Quốc Công nói tới đây, thấy Lâm Thục lập tức trợn to mắt, có chút xấu hổ cúi đầu.

Lâm Thục chấn kinh đứng lên, giọng run run hỏi: “Phụ thân...ngài...ngài sẽ không, sẽ không đem Minh Nguyệt...”

“Con nói những nói cuối gì vậy!” Định Quốc Công cắt đứt lời nàng, “Không có, phụ thân sao có thể làm ra chuyện hồ đồ như vậy được!”

Lâm Thục nghĩ Định Quốc Công muốn gả nha hoàn của nàng nên mới luống cuống như vậy, thấy Định Quốc Công phủ nhận, vẻ mặt mới thoáng bình tĩnh chút. Chỉ là nàng cũng không tin rằng, Định Quốc Công sẽ không vô duyên vô cớ mà nói những lời này, nên vẫn nhìn thẳng vào Định Quốc Công.

Định Quốc Công lúng túng ho khan hai tiếng, nghĩ trường nữ đã phải ủy khuất làm nha hoàn mười bảy năm, sau này ông không muốn đứa bé ấy lại phải ủy khuất thêm nữa. Nhưng nếu không nói rõ ra, lại sợ thứ nữ cũng không thể làm tốt, nên liền quyết định nói ra sự thật.

“Thục Tỷ Nhi, Minh Nguyệt nó...thật ra nó là tỷ tỷ của con.”

Tỷ tỷ? Nha hoàn Minh Nguyệt hầu hạ nàng gần mười bảy năm, lại là tỷ tỷ của nàng? Lâm Thục như nghe được chuyện cười vậy, phản ứng đầu tiên là nở nụ cười, “Phụ thân, ngài đang nói đùa gì vậy, đứa trẻ thứ nhất mà mẫu thân sinh là con mà.”

Nàng mới là đích trưởng nữ của Lâm gia!

Cũng là nữ nhi duy nhất của Định Quốc Công!

“Minh Nguyệt nó...nó không phải do mẫu thân con sinh.” Định Quốc Công không dám nhìn nữ nhi, ánh mắt của nữ nhi làm ông thấy xấu hổ, “Đứa bé ấy là do phụ thân hồ đồ trước khi kết hôn, cho nên mới...mới có. Con đừng hỏi nhiều như vậy, phụ thân thiếu tỷ con rất nhiều, coi như là con giúp đỡ phụ thân, giúp phụ thân đối tốt với nàng ấy một chút!”

Vội vội vàng vàng nói xong lời này, Định Quốc Công lập tức đứng dậy đi ra ngoài.

“Đứng lại!” Lâm Thục bỗng nhiên hét lớn một tiếng, tiến lên hỏi: “Mẫu, mẫu thân có biết?”

Định Quốc Công không quay đầu lại, “Bà ấy không biết. Phụ thân không có mặt mũi nói với bà, con... con cũng đừng có nói!”

Nước mắt Lâm Thục cứ chảy xuống, trong lòng nàng vô cùng khổ sở, vô cùng tức giận, nhưng nàng không biết có nên trách Minh Nguyệt hay không.

Minh Nguyệt hầu hạ nàng nhiều năm như vậy, sớm đã không phải chủ tớ đơn thuần. Nha hoàn nàng thích nhất là Minh Nguyệt, lúc Thánh chỉ tứ hôn đến xong, người thứ nhất quyết định dẫn theo cũng là Minh Nguyệt, nhưng... nhưng nếu Minh Nguyệt cũng là nữ nhi của phụ thân, vậy nàng... nàng đang làm cái gì?

Nói cho mẫu thân!

Đứng rồi, nói cho mẫu thân đi!

Muốn cho mẫu thân đừng khóc như vậy nữa, đừng coi phụ thân là trời, coi phụ thân là duy nhất nữa. Một người nam nhân như vậy, một người nam nhân trước khi thành thân đã có thứ nữ, một nam nhân mà ngay cả đạo đức cá nhân còn không đạt tiêu chuẩn như vậy, ông ấy căn bản không xứng đáng!

Lâm Thục khóc chạy ra ngoài.

“Cô nương, ngài muốn đi đâu vậy?” Minh Nguyệt tay xách thùng nước vừa lúc vào cửa, “Đã trễ vậy rồi, ngày mai là xuất giá, có chuyện gì để nô tỳ chạy đi thay cho, ngài nhanh tắm rửa rồi đi ngủ, đừng để ngày mai có quần thâm ở mắt, sẽ trông xấu lắm đấy.”

Ngọn đèn dầu mờ mờ, trong bóng đêm, Minh Nguyệt không nhìn thấy biểu tình trên mặt Lâm Thục.

Nhưng Lâm Thục có thể thấy rõ ràng. Mặt nàng ấy thân thiết lại lo lắng, chắc bởi vì nhắc đến chuyện xuất giá, còn mang theo vài phần bồn chồn. Việc này ở ngày xưa là cực kì bình thường, nhưng vào thời khắc này, lại làm Lâm Thục thấy cực kì chướng mắt.

Nàng dậm chân, bước đến trước mặt Minh Nguyệt, vươn tay xô ngã thùng nước trong tay Minh Nguyệt. Đồng thời đẩy Minh Nguyệt một cái, mắng: “Nói với người bao nhiêu lần rồi, mấy việc này cứ để cho tiểu nha đầu làm! Người là đại nha hoàn trong phòng ta, nơi nào đến phiên người làm mấy thứ này!”

Lâm Thục đột nhiên quát lớn làm Minh Nguyệt hoảng sợ, đang định nhận lỗi thì thấy nước mắt trên mặt Lâm Thục, lập tức quan tâm hỏi: “Cô nương ngài làm sao vậy? Tại sao lại khóc? Là, là có chuyện gì sao?”

Nàng vừa nói vừa lấy khăn ra lau nước mắt cho Lâm Thục.

“Người đứng là đồ không có lòng tự trọng! Đang yên đang lành, đại a đầu thì không làm, cứ thích đi làm mấy việc bẩn thỉu này!” Lâm Thục không cho nàng lại gần, dùng sức đẩy nàng ra, xoay người chạy vào phòng, khóa cửa lại.

Động tĩnh nơi này quá lớn, trong thời gian ngắn đã tụ tập không ít nha hoàn bà tử. Nhìn Minh Nguyệt bị ngã dưới đất, mấy nha hoàn khác của Lâm Thục gồm Minh Hà Minh Phương Minh Tâm chạy tới nâng nàng dậy, nhỏ giọng hỏi mọi chuyện ra sao.

Lâm Thục ở trong phòng nghe âm thanh ở bên ngoài, bỗng nhiên cắn tay mình thật chặt.

Nàng biết, chuyện này Minh Nguyệt không có sai, ngay cả chuyện mình là thiên kim tiểu thư nàng ấy còn không biết, nhưng mà, lúc này mình bị sao vậy, sao lại không khống chế được mà phát bực với nàng ấy chứ?

Rõ ràng không nên tức giận với nàng ấy.

Nước mắt Lâm Thục rơi như mưa, trong lòng thì không ngừng nghĩ, may mà, may mà lúc này không có xúc động mà đi tìm mẫu thân. Giờ mẫu thân đang mang thai, biết mấy chuyện này, còn không biết sẽ ra sao nữa.

“Cô nương, ngài, ngài đừng khóc.” Đại nha hoàn Minh Hà dấn lỗ tai lên ván cửa, nhỏ giọng khuyên nhủ: “Mai ngài thành thân rồi, nếu giờ khóc sưng mắt lên, ngày mai sẽ không trang điểm được đâu. Nếu, nếu Minh Nguyệt có làm gì sai, ngài thấy nên đánh thì đánh, thấy nên phạt thì phạt, nhưng đừng làm chính mình khó chịu chứ.”

Đúng vậy, ngày mai là ngày vui của nàng, ngày vui chỉ có một lần trong đời.

Lâm Thục nhấc tay lau nước mắt, nghẹn ngào nói: “Không sao, là do tâm trạng ta không tốt, Minh Nguyệt không có lỗi gì cả. Người đi nhìn nàng ấy xem sao. Nếu bị thương thì bôi thuốc cho nàng.”

Minh Hà vội vàng nói vâng, còn nói muốn lấy nước qua đây.

Lâm Thục không muốn rửa mặt, nhưng không rửa thì không được. Ngày mai nàng có thân phận mới rồi, Thành Vương phi, đây là con dâu của hoàng gia, không thể có bất kì sai sót nào.

Nàng cúi đầu nói ừ, phản phò Minh Hà múc nước rồi trực tiếp mang đến tịnh phòng, mở khóa cửa, mình thì về phòng ngủ.

Kéo ra chặn lại thấy sách nhỏ, Lâm Thục bỗng cảm thấy vô cùng ghê tởm. Lấy chậu than, nàng cầm kéo cắt hết hai quyển sách nhỏ.

Rốt cuộc trời cũng sáng. Định Quốc Công phủ bận rộn gả nữ nhi, Thành Vương phủ thì bận rộn cưới vợ.

Thậm chí vì bận rộn nên hôm nay chỉ đưa đến Tầm Phương viện ít điểm tâm.

Thạch Lưu và Anh Đào nói nhỏ. Hai người đều rất khó chịu, Hương Lê quát lớn các nàng rồi chạy lại an ủi Dư Lộ, lại thấy Dư Lộ đã ăn ba khối bánh ngọt, uống một bát cháo lớn.

“Chủ tử, ngài...” Hương Lê lo lắng Dur Lộ không chịu được.

Dur Lộ đâu có không chịu được. Dur Lộ nghĩ đến hôm nay có thể chạy trốn lên kích động muốn chết.

Cô cười với Hương Lê: “Không biết tại sao, bánh hôm nay lại ngon vô cùng, bắt tri bắt giác liền ăn nhiều mấy miếng.”

Ăn điểm tâm, cô gọi hạ nhân đến thượng phòng, phân phó Hương Lê mang traps đựng tiền tới.

“Ngày hôm nay là ngày lành, Vương gia cưới Vương phi, Tầm Phụng viện chúng ta tự nhiên muốn thưởng.” Cô nói: “Mỗi người một xâu tiền, đứng xếp hàng tới lĩnh.”

Bọn hạ nhân hân hoan lĩnh tiền, cảm tạ xong rồi vui vẻ rời đi.

Đến lượt Hương Lê Thạch Lưu Anh Đào, Dur Lộ chuyên môn chuẩn bị cho mấy nàng cái hà bao, mỗi người một cái, xong lại thưởng cái vòng vàng. Là cái bình thường nhất, chuyên môn dùng để khen thưởng người khác.

Ba người đều là giống nhau, cầm vòng vàng, lại nhìn năm mươi lạng trong hà bao, ba nha hoàn đều sợ hãi.

Hương Lê sợ sệt đẩy về, “Chủ tử, cái này, nô tỳ không thể nhận.”

Thạch Lưu rất luyến tiếc, nhưng mà vẫn từ chối: “Đừng vậy! Nhiều tiền như thế, nô tỳ không thể nhận được.”

Anh Đào rất dứt khoát, không nói gì, trực tiếp quỳ xuống.

Đi đến nơi đây liền gặp được mấy nha hoàn này, ở chung cũng gần nửa năm, giờ sắp phải rời khỏi, trong lòng cũng có vài phần chua xót. Dur Lộ kéo từng người dậy, cười nói: “Sao không thể nhận được. Đây là cho các ngươi, sau này Vương phi vào phủ rồi, cuộc sống của ta liền khó khăn. Ta khó khăn, các ngươi cũng phải chịu uất ức. Ta đây là đưa đồ tốt cho các ngươi trước, để về sau nếu các ngươi bị ủy khuất gì thì cũng bớt hận ta một chút.”

Hương Lê vội hỏi: “Chủ tử ngài nói gì vậy, tui nô tỳ sẽ không như vậy đâu. Nếu tui nô tỳ đã tới hầu hạ chủ tử, thì cả đời này đều là người của chủ tử, đừng nói chịu uất ức, nếu chết vì chủ tử thì cũng là nên.”

Thạch Lưu gật đầu, tán thành lời nói của Hương Lê, “Chủ tử, thật không cần mà. Ngài đối xử với chúng ta rất tốt. Không chỉ là Thành Vương phủ, chỉ sợ khắp kinh thành này cũng không tìm tới chủ tử tốt như ngài đâu.”

Anh Đào cũng nói: “Chúng ta thân là hạ nhân, vốn phải phục vụ chủ tử, trung tâm như một là điều cơ bản nhất. Chủ tử, hàng tháng số tiền ngài được phát cũng không nhiều lắm, lần này lại xuất ra nhiều như vậy, chính ngài lại không còn gì nữa mất. Ngài mau thu trở lại đi!”

Mỗi tháng Dur Lộ được phát hai mươi lượng, mà Hương Lê Thạch Lưu là nhất đẳng nha hoàn có hai lượng, còn như Anh Đào, mỗi tháng chỉ có một lượng. Năm mươi lượng là tiền lương mấy năm của các nàng, nhưng với Dur Lộ, ba người là 150 lượng, số tiền đấy còn hơn cả tiền tiêu nửa năm của Dur Lộ nữa.

Trong này, một nửa là tiền phát hàng tháng, một nửa là vốn riêng để dành được trong cung. Dur Lộ vốn muốn đi tìm Trần Chiêu, kêu hắn bán giúp đồ trang sức để lấy ít tiền, nhưng thứ nhất là sợ bại lộ, thứ hai là sợ mấy nha hoàn phát hiện, cho nên chỉ có thể nghĩ lại.

Nhưng bây giờ mấy nha hoàn nói vậy lại làm Dur Lộ càng hồ thẹn hơn. Nghĩ đến lời Trần Chiêu, đợi cô đi rồi thì mấy nha hoàn này có thể sẽ bị đánh bằng roi. Dur Lộ nghe vậy thôi đã thấy không còn mặt mũi gặp các nàng, chỉ có thể kêu các nàng ra ngoài.

Đóng cửa trốn trong phòng, nhưng vẫn có thể nghe thấy tiếng nói chuyện rôm rả của các tiểu nha hoàn bên ngoài. Tất cả mọi người thấy Dur Lộ nhìn thoáng, không vì Vương gia cưới Vương phi mà khó chịu, nên có tin tức gì cũng nói ở trong sân.

Rốt cuộc cũng nghe thấy Tiêu Duệ đã đi đón dâu, Dur Lộ nói không cần ăn cơm tối rồi trở về phòng ngủ, lấy bọc quần áo sớm chuẩn bị sẵn trong chăn ra, ôm thật chặt vào lòng.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39

Edit + Beta: Y Nhã a.k.a Ryu-chan

Tầm Phụng viện nằm gần thư phòng của Tiêu Duệ, ở gần ngoại viện nhất. Thế nên dù ở trong phòng vẫn có thể nghe thấy tiếng náo nhiệt ở ngoại viện.

Trong sự náo nhiệt này, Dur Lộ vừa khăn trương vừa hưng phấn đối y phục của tiểu tư*.

*Tiểu tư: tên sai vật.

Cô cũng không mang gì nhiều, trừ một ít bạc vụn, còn lại đều là mấy đồ mà Tiêu Duệ ban thưởng. Trần châu lần trước cô cũng cầm, ngoài ra còn có mấy vòng vàng để thưởng cho hạ nhân. Mấy đồ tinh xảo quá cô không dám mang, sợ lộ ở bên ngoài rồi người ta sẽ đoán được thân phận mình.

Không muốn kéo dài lâu lắm, trời vừa tối là Trần Chiêu đã đến. Hắn mặc y phục của thị vệ màu đen, có một lớp, trong thời lúc gió rét thế này khiến người khác cảm thấy lạnh lạnh.

Dur Lộ vội vàng leo qua cửa sổ, đi ra ngoài sớm chút thì có thể khiến Trần Chiêu bớt lạnh thêm, đừng để lạnh quá rồi cảm thì hỏng chuyện.

Trần Chiêu không vào phòng, đứng bên ngoài nắm lấy hai vai Dur Lộ, hơi nâng cô lên rồi thấp giọng hỏi: “Nàng nghĩ rõ chưa? Giờ đi theo ta là không về được nữa đâu.”

Tiêu Duệ chỉ coi cô là thể thân, cô cũng chỉ rời đi thôi mà, theo mắt người ngoài là trong sạch đã mất. Tiêu Duệ là người tâm cao khí ngạo, sao chịu được lời đồn ấy chứ. Trừ phi muốn chết, nếu không cũng không thể quay trở về làm Dur chủ tử được nữa.

Dur Lộ cũng hiểu điều đó. Cô vẫy vẫy hai tay, vội vàng nói: “Ta biết ta biết. Ta không muốn trở về, mau kéo ta ra ngoài!”

Có thể thoát ra khỏi hố lửa là chuyện vui, cô muốn trở về làm gì.

Trần Chiêu trượt hai tay xuống nách Dur Lộ, ôm Dur Lộ ra ngoài.

Hai chân rơi xuống, Dur Lộ vội vàng cong người xuống.

Trần Chiêu nhìn cử động của cô, không hỏi thêm câu gì nữa, thấp giọng nói “Đi thôi!” rồi dẫn đầu đi vào nơi nhiều cây.

Dur Lộ đi theo hần, đi đến một con đường mòn. Chắc do vì mọi người đều đi xem chuyện vui nên ở đây rất im lặng, một bóng người cũng không có. Dur Lộ cúi đầu cong lưng, giống như một tiểu tư phạm sai lầm theo Trần Chiêu đi nhận phạt, một đường thuận lợi ra cổng.

Mất thấy Trần Chiêu dẫn cô đi tới cửa lớn, sắc mặt Dur Lộ trắng nhợt, vội vàng chạy lên hỏi: “Trần Chiêu, chúng ta sắp đến cửa lớn à?”

Nhiều người lui tới như vậy, rất dễ bị phát hiện đó!

Trần Chiêu mất nhìn phía trước, thấp giọng trả lời: “Không có việc gì, nàng cứ cúi đầu đi theo ta, không có người nào dám kiểm tra đâu. Cứ đi ra ngoài đã, có chuyện gì thì nói sau.”

Đây là chỗ nguy hiểm nhất là nơi an toàn nhất sao?

Tuy nghĩ như vậy, nhưng Dur Lộ ngại thấy mùi âm mưu trong hành động của Trần Chiêu. Sau lại nghĩ lại, giờ cô đi với Trần Chiêu, nếu cô bị bắt, Trần Chiêu cũng không tốt hơn được, mới không nghĩ rằng Trần Chiêu có âm mưu nữa.

Một đường an toàn đến cửa chính. Lúc Dur Lộ sắp bước ra khỏi cửa, bỗng có người gọi Trần Chiêu lại.

“A Chiêu!” Là Trần Bì.

Trần Chiêu quay đầu, Dur Lộ vội vàng đi đến sau lưng hần. Mất nhìn nam nhân kia ngày càng gần, Dur Lộ hận không thể vùi mặt xuống đất.

“A Chiêu, đệ đang muốn đi đâu vậy?” Trần Bì nói: “Hôm nay trong phủ nhiều người, cần có người trông coi. Lúc này đã không thấy đệ rồi, bây giờ còn muốn lười nữa hả?”

Trần Chiêu nói: “Vương gia phân phó đệ đi làm việc. Đệ làm xong thì lập tức trở về ngay.”

“Chuyện gì?” Trần Bì thuận miệng hỏi một câu, lúc đảo mắt qua lại thấy được Dur Lộ.

Một tên tiểu tư cúi đầu giống kiểu nhận sai, nhưng cần cổ lộ ra bên ngoài lại trắng kì cục!

Tìm Trần Bì lập tức đập liên hồi, vội vàng nắm tay cổ tay Trần Chiêu, “A Chiêu!”

Hôm nay có nhiều người trong phủ, rất dễ gây loạn, trong tình huống này hần còn đi tìm Trần Chiêu, đương nhiên không phải vì sợ đệ ấy lười biếng. Hần sợ, sợ Trần Chiêu lại làm chuyện không nên làm gì đó, tuy hần cảm thấy Trần Chiêu không hồ đồ như vậy, nhưng không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất... Mà bây giờ, Trần Chiêu thực sự làm chuyện hồ đồ!

Tuy không thấy mặt, nhưng Trần Bì khẳng định, người này là cái vị trong Tầm Phương viện kia.

Hần nắm cổ tay Trần Chiêu thật chặt, mu bàn tay và trán đều nổi cả gân xanh, tức giận đến muốn đánh một quyền, “A Chiêu, ngươi đừng có hồ đồ như vậy!”

Trần Chiêu không giãy giụa, hần nhìn qua cửa chính, hai tên gia đinh giữ cửa đã hiểu kì nhìn lại. Hần thấp giọng nói: “Đại ca, nếu huynh không muốn hại đệ thì thả đệ ra. Nếu không, rất nhanh, đệ sẽ bị bắt vì bại lộ, đến lúc đó chết là hai chúng ta đấy. Đại ca, huynh là đại ca ruột của đệ, đừng nói với đệ là, bây giờ huynh giữ đệ thế này là muốn cho đệ chết nhé.”

Rõ ràng là Trần Bì muốn cứu hần.

Nhưng bị chỉ trích như vậy, hần quay đầu nhìn lướt qua, đành phải thả tay ra.

“A Chiêu...” Hần vẫn không cam lòng.

Trần Chiêu cười thản nhiên với hần, cao giọng nói: “Đại ca, huynh cứ trở về đi. Không có nguy hiểm gì đâu, Vương gia kêu đi làm việc, ta rất nhanh sẽ quay trở lại thôi.”

Tựa hồ nghe hần nói vậy, gia đinh giữ cửa dời ánh mắt đi, Trần Bì chỉ có thể đưa kín đáo cái hà bao cho Trần Chiêu, sau đó không quay đầu vào Vương phủ.

Trần Chiêu giữ hà bao thật chặt, quay đầu rồi đi.

Người đến dự hôn lễ của Tiêu Duệ rất nhiều. Từ cửa chính đến ngõ hẻm gần đấy xếp đầy xe ngựa. Xe ngựa được đặt ở hai bên đường, các chủ tử đều vào phủ chúc mừng, phu xe hay mấy nha hoàn bà tử đều không vào được nên chỉ ngồi không cạnh xe ngựa, hoặc tìm mấy hạ nhân gần đấy để trò chuyện giết thời gian.

Nhiều người như vậy, một tiểu tư như Dư Lộ cũng không làm ai chú ý. Ngay cả Trần Chiêu là thị vệ của Vương phủ, càng không ai chú ý.

Mãi cho đến đầu ngõ, Dư Lộ mới theo Trần Chiêu lên một chiếc xe ngựa tầm thường. Lúc lên ngựa cô không thấy phu xe, chỉ là khi Trần Chiêu lên liền nghe thấy tiếng phu xe bên ngoài.

Đĩ nhiên là ra được rồi, cứ thuận thuận lợi lợi như vậy.

Dư Lộ có chút không dám tin, trong lòng rất kích động, cẩn thận vén một góc rèm lên để xem. Nhìn đường phố không ngừng đi ngược, nhìn khung cảnh xa lạ xung quanh, lòng cô càng vui hơn.

Là thật, đúng là trốn ra được rồi!

“Trốn ra rồi!” Cô buông rèm, kích động nói với Trần Chiêu.

Không biết Trần Chiêu đang suy nghĩ gì, có chút thất thần, nghe xong lời này mới phản ứng kịp, gật đầu với Dư Lộ, “Đúng vậy, đúng là trốn ra rồi. Nhưng trễ như vậy, cửa thành đã đóng, ta dẫn nàng đến chỗ qua đêm đã, sáng sớm mai rồi chúng ta lại đi.”

Dư Lộ nghe được ý trong lời hắn, có chút bất an, “Huynh, tối nay huynh không ở với ta sao?”

Tựa hồ Trần Chiêu cảm giác được cô sợ, đưa tay kéo cô lại gần chỗ ngồi của hắn, cầm tay cô thật chặt, “Tôi ta còn phải về Vương phủ một chuyến, có một số việc vẫn chưa xử lý tốt, bây giờ đi thì Vương gia sẽ hoài nghi. Đợi ta về giao phó xong, sáng sớm mai sẽ tới tìm nàng. Đến lúc đó, nếu Vương gia phát hiện nàng đã biến mất thì cũng không nghĩ đến là do ta. Chắc nàng không biết, người ở cửa gọi ta lại lúc này là đại ca của ta. Nếu Vương gia biết chuyện ta chạy trốn với nàng, ta lo sẽ liên lụy đến huynh ấy.”

Nghe xong những lời này, Dư Lộ càng bất an hơn.

“Không phải huynh đã nói Vương gia sẽ không coi mạng người như cỏ rác sao? Nếu hắn có thể tha cho mấy người Hương Lê với Thạch Lưu thì cũng có thể tha cho đại ca ngươi chứ?” Cô nói: “Huynh đừng trở về, vạn nhất có gì xảy ra, huynh không ra được, ta biết phải làm sao đây...”

Trần Chiêu giải thích: “Nó không giống nhau. Mấy người Hương Lê Thạch Lưu chỉ làm việc ở hậu trạch, nhưng đại ca của ta là thị vệ. Nếu chuyện của ta ảnh hưởng đến hắn, hắn không thể làm thị vệ được nữa, cũng không còn cơ hội đi liên, tiền đồ của hắn sẽ bị hủy hoàn toàn.”

Dư Lộ thừa nhận, lời Trần Chiêu đúng là có vài phần đạo lý, cũng không thể khiến người ngoài chịu tội vì hành vi của hai người được. Nhưng trong lòng vẫn không nhịn được mà sợ hãi, chắc là giống như lần trước, lại lấy lòng của tiểu nhân đo lòng quân tử. Cô luôn cảm thấy, lời của Trần Chiêu như là đang lo lắng cho đại ca, nhưng thực ra là cũng là xóa hết mọi hiểm nghi của hắn.

Dư Lộ cũng không phải muốn Trần Chiêu cùng xui xẻo, chỉ là nếu hắn đồng ý dẫn mình đi, nếu hắn không có thực sự ngồi cùng một thuyền với mình, cô không thể hoàn toàn yên tâm.

Dù sao, sự tín nhiệm với Trần Chiêu hoàn toàn là từ cảm tình của hắn đối với nguyên chủ ở trong truyện.

Mặc dù trong sách không nói đầy đủ, hơn nữa Trần Chiêu vẫn luôn có lẽ với cô, trước cô còn có thể cho rằng Trần Chiêu là nội liễm, nhưng nếu nhìn điều này theo một khía cạnh khác, thì là Trần Chiêu căn bản không thích cô thật lòng. Dù chán ghét Tiêu Duệ, nhưng thái độ Tiêu Duệ với cô, quá khác so với Trần Chiêu.

Vừa nghĩ đến khả năng này, lòng Dư Lộ liền lạnh.

Nếu Trần Chiêu không thích cô thật lòng, vậy thì tại sao phải mang cô ra ngoài? Mục đích là gì?

Là bị người giật dây, hay hắn nhìn mình không hợp mắt, muốn hại mình?

Trong lòng Dư Lộ rối bời, nhưng không dám biểu hiện ra ngoài mặt. Cô vòng tay ôm hông Trần Chiêu, dán mặt mình lên tay hắn thật chặt.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40

Edit + Beta: Y Nhã a.k.a Ryouu-chan

Tầm Phụng viện nằm gần thư phòng của Tiêu Duệ, ở gần ngoại viện nhất. Thế nên dù ở trong phòng vẫn có thể nghe thấy tiếng náo nhiệt ở ngoại viện.

Trong sự náo nhiệt này, Dư Lộ vừa khấn trương vừa hưng phấn đối y phục của tiểu tư*.

*Tiểu tư: tên sai vật.

Cô cũng không mang gì nhiều, trừ một ít bạc vụn, còn lại đều là mấy đồ mà Tiêu Duệ ban thưởng. Trần châu lần trước cô cũng cầm, ngoài ra còn có mấy vòng vàng để thưởng cho hạ nhân. Mấy đồ tinh xảo quá cô không dám mang, sợ lộ ở bên ngoài rồi người ta sẽ đoán được thân phận mình.

Không muốn kéo dài lâu lắm, trời vừa tối là Trần Chiêu đã đến. Hắn mặc y phục của thị vệ màu đen, có một lớp, trong thời lúc gió rét thế này khiến người khác cảm thấy

lạnh lạnh.

Dur Lộ vội vàng leo qua cửa sổ, đi ra ngoài sớm chút thì có thể khiến Trần Chiêu bớt lạnh thêm, đừng để lạnh quá rồi cảm thì hỏng chuyện.

Trần Chiêu không vào phòng, đứng bên ngoài nắm lấy hai vai Dur Lộ, hơi nâng cô lên rồi thấp giọng hỏi: “Nàng nghĩ rõ chưa? Giờ đi theo ta là không về được nữa đâu.”

Tiêu Duệ chỉ coi cô là thể thân, cô cũng chỉ rời đi thôi mà, theo mắt người ngoài là trong sạch đã mất. Tiêu Duệ là người tâm cao khí ngạo, sao chịu được lời đồn ấy chứ. Trừ phi muốn chết, nếu không cũng không thể quay trở về làm Dur chủ tử được nữa.

Dur Lộ cũng hiểu điều đó. Cô vẫy vẫy hai tay, vội vàng nói: “Ta biết ta biết. Ta không muốn trở về, mau kéo ta ra ngoài!”

Có thể thoát ra khỏi hố lửa là chuyện vui, cô muốn trở về làm gì.

Trần Chiêu trượt hai tay xuống nách Dur Lộ, ôm Dur Lộ ra ngoài.

Hai chân rơi xuống, Dur Lộ vội vàng cong người xuống.

Trần Chiêu nhìn cử động của cô, không hỏi thêm câu gì nữa, thấp giọng nói “Đi thôi!” rồi dẫn đầu đi vào nơi nhiều cây.

Dur Lộ đi theo hần, đi đến một con đường mòn. Chắc do vì mọi người đều đi xem chuyện vui nên ở đây rất im lặng, một bóng người cũng không có. Dur Lộ cúi đầu cong lưng, giống như một tiểu tư phạm sai lầm theo Trần Chiêu đi nhận phạt, một đường thuận lợi ra cổng.

Mất thấy Trần Chiêu dẫn cô đi tới cửa lớn, sắc mặt Dur Lộ trắng nhợt, vội vàng chạy lên hỏi: “Trần Chiêu, chúng ta sắp đến cửa lớn à?”

Nhiều người lui tới như vậy, rất dễ bị phát hiện đó!

Trần Chiêu mất nhìn phía trước, thấp giọng trả lời: “Không có việc gì, nàng cứ cúi đầu đi theo ta, không có người nào dám kiểm tra đâu. Cứ đi ra ngoài đã, có chuyện gì thì nói sau.”

Đây là chỗ nguy hiểm nhất là nơi an toàn nhất sao?

Tuy nghĩ như vậy, nhưng Dur Lộ nghĩ thấy mùi âm mưu trong hành động của Trần Chiêu. Sau lại nghĩ lại, giờ cô đi với Trần Chiêu, nếu cô bị bắt, Trần Chiêu cũng không tốt hơn được, mới không nghĩ rằng Trần Chiêu có âm mưu nữa.

Một đường an toàn đến cửa chính. Lúc Dur Lộ sắp bước ra khỏi cửa, bỗng có người gọi Trần Chiêu lại.

“A Chiêu!” Là Trần Bì.

Trần Chiêu quay đầu, Dur Lộ vội vàng đi đến sau lưng hần. Mất nhìn nam nhân kia ngày càng gần, Dur Lộ hận không thể vùi mặt xuống đất.

“A Chiêu, đệ đang muốn đi đâu vậy?” Trần Bì nói: “Hôm nay trong phủ nhiều người, cần có người trông coi. Lúc này đã không thấy đệ rồi, bây giờ còn muốn lười nữa hả?”

Trần Chiêu nói: “Vương gia phân phó đệ đi làm việc. Đệ làm xong thì lập tức trở về ngay.”

“Chuyện gì?” Trần Bì thuận miệng hỏi một câu, lúc đảo mắt qua lại thấy được Dur Lộ.

Một tên tiểu tư cúi đầu giống kiểu nhận sai, nhưng cần cổ lộ ra bên ngoài lại trắng kị cục!

Tìm Trần Bì lập tức đập liên hồi, vội vàng nắm tay cổ tay Trần Chiêu, “A Chiêu!”

Hôm nay có nhiều người trong phủ, rất dễ gây loạn, trong tình huống này hần còn đi tìm Trần Chiêu, đương nhiên không phải vì sợ đệ ấy lười i biếng. Hần sợ, sợ Trần Chiêu lại làm chuyện không nên làm gì đó, tuy hần cảm thấy Trần Chiêu không hồ đồ như vậy, nhưng không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất...Mà bây giờ, Trần Chiêu thực sự làm chuyện hồ đồ!

Tuy không thấy mặt, nhưng Trần Bì khẳng định, người này là cái vị trong Tầm Phương viện kia.

Hần nắm cổ tay Trần Chiêu thật chặt, mu bàn tay và trán đều nổi cả gân xanh, tức giận đến muốn đánh một quyền, “A Chiêu, ngươi đừng có hồ đồ như vậy!”

Trần Chiêu không giãy giụa, hần nhìn qua cửa chính, hai tên gia đinh giữ cửa đã hiểu kị nhìn lại. Hần thấp giọng nói: “Đại ca, nếu huynh không muốn hại đệ thì thả đệ ra. Nếu không, rất nhanh, đệ sẽ bị bắt vì bại lộ, đến lúc đó chết là hai chúng ta đây. Đại ca, huynh là đại ca ruột của đệ, đừng nói với đệ là, bây giờ huynh giữ đệ thể này là muốn cho đệ chết nhé.”

Rõ ràng là Trần Bì muốn cứu hần.

Nhưng bị chỉ trích như vậy, hần quay đầu nhìn lướt qua, đành phải thả tay ra.

“A Chiêu...” Hần vẫn không cam lòng.

Trần Chiêu cười thân nhiên với hần, cao giọng nói: “Đại ca, huynh cứ trở về đi. Không có nguy hiểm gì đâu, Vương gia kêu đi làm việc, ta rất nhanh sẽ quay trở lại thôi.”

Tựa hồ nghe hần nói vậy, gia đinh giữ cửa dời ánh mắt đi, Trần Bì chỉ có thể đưa kín đáo cái hà bao cho Trần Chiêu, sau đó không quay đầu vào Vương phủ.

Trần Chiêu giữ hà bao thật chặt, quay đầu rồi đi.

Người đến dự hôn lễ của Tiêu Duệ rất nhiều. Từ cửa chính đến ngõ hẻm gần đây xếp đầy xe ngựa. Xe ngựa được đặt ở hai bên đường, các chủ tử đều vào phủ chúc mừng, phu xe hay mấy nha hoàn bà tử đều không vào được nên chỉ ngồi không cạnh xe ngựa, hoặc tìm mấy hạ nhân gần đấy để trò chuyện giết thời gian.

Nhiều người như vậy, một tiểu tư như Dư Lộ cũng không làm ai chú ý. Ngay cả Trần Chiêu là thị vệ của Vương phủ, càng không ai chú ý.

Mãi cho đến đầu ngõ, Dư Lộ mới theo Trần Chiêu lên một chiếc xe ngựa tầm thường. Lúc lên ngựa cô không thấy phu xe, chỉ là khi Trần Chiêu lên liền nghe thấy tiếng phu xe bên ngoài.

Đĩ nhiên là ra được rồi, cứ thuận thuận lợi lợi như vậy.

Dư Lộ có chút không dám tin, trong lòng rất kích động, cẩn thận vén một góc rèm lên để xem. Nhìn đường phố không ngừng đi ngược, nhìn khung cảnh xa lạ xung quanh, lòng cô càng vui hơn.

Là thật, đúng là trốn ra được rồi!

“Trốn ra rồi!” Cô buông rèm, kích động nói với Trần Chiêu.

Không biết Trần Chiêu đang suy nghĩ gì, có chút thất thần, nghe xong lời này mới phản ứng kịp, gật đầu với Dư Lộ, “Đúng vậy, đúng là trốn ra rồi. Nhưng trễ như vậy, cửa thành đã đóng, ta dẫn nàng đến chỗ qua đêm đã, sáng sớm mai rồi chúng ta lại đi.”

Dư Lộ nghe được ý trong lời hắn, có chút bất an, “Huynh, tối nay huynh không ở với ta sao?”

Tựa hồ Trần Chiêu cảm giác được cô sợ, đưa tay kéo cô lại gần chỗ ngồi của hắn, cầm tay cô thật chặt, “Tôi ta còn phải về Vương phủ một chuyến, có một số việc vẫn chưa xử lý tốt, bây giờ đi thì Vương gia sẽ hoài nghi. Đợi ta về giao phó xong, sáng sớm mai sẽ tới tìm nàng. Đến lúc đó, nếu Vương gia phát hiện nàng đã biến mất thì cũng không nghĩ đến là do ta. Chắc nàng không biết, người ở cửa gọi ta lúc này là đại ca của ta. Nếu Vương gia biết chuyện ta chạy trốn với nàng, ta lo sẽ liên lụy đến huynh ấy.”

Nghe xong những lời này, Dư Lộ càng bất an hơn.

“Không phải huynh đã nói Vương gia sẽ không coi mạng người như cỏ rác sao? Nếu hắn có thể tha cho mấy người Hương Lê với Thạch Lưu thì cũng có thể tha cho đại ca ngươi chứ?” Cô nói: “Huynh đừng trở về, vạn nhất có gì xảy ra, huynh không ra được, ta biết phải làm sao đây...”

Trần Chiêu giải thích: “Nó không giống nhau. Mấy người Hương Lê Thạch Lưu chỉ làm việc ở hậu trạch, nhưng đại ca ta là thị vệ. Nếu chuyện của ta ảnh hưởng đến hắn, hắn không thể làm thị vệ được nữa, cũng không còn cơ hội đi lên, tiền đồ của hắn sẽ bị hủy hoàn toàn.”

Dư Lộ thừa nhận, lời Trần Chiêu đúng là có vài phần đạo lý, cũng không thể khiến người ngoài chịu tội vì hành vi của hai người được. Nhưng trong lòng vẫn không nhịn được mà sợ hãi, chắc là giống như lần trước, lại lấy lòng của tiểu nhân đo lòng quân tử. Cô luôn cảm thấy, lời của Trần Chiêu như là đang lo lắng cho đại ca, nhưng thực ra là cũng là xóa hết mọi hiềm nghi của hắn.

Dư Lộ cũng không phải muốn Trần Chiêu cũng xui xẻo, chỉ là nếu hắn đồng ý dẫn mình đi, nếu hắn không có thực sự ngồi cùng một thuyền với mình, cô không thể hoàn toàn yên tâm.

Dù sao, sự tín nhiệm với Trần Chiêu hoàn toàn là từ cảm tình của hắn đối với nguyên chủ ở trong truyện.

Mặc dù trong sách không nói đầy đủ, hơn nữa Trần Chiêu vẫn luôn có lẽ với cô, trước cô còn có thể cho rằng Trần Chiêu là nội liễm, nhưng nếu nhìn điều này theo một khía cạnh khác, thì là Trần Chiêu căn bản không thích cô thật lòng. Dù chán ghét Tiêu Duệ, nhưng thái độ Tiêu Duệ với cô, quá khác so với Trần Chiêu.

Vừa nghĩ đến khả năng này, lòng Dư Lộ liền lạnh.

Nếu Trần Chiêu không thích cô thật lòng, vậy thì tại sao phải mang cô ra ngoài? Mục đích là gì?

Là bị người giật dây, hay hắn nhìn mình không hợp mắt, muốn hại mình?

Trong lòng Dư Lộ rối bời, nhưng không dám biểu hiện ra ngoài mặt. Cô vòng tay ôm hông Trần Chiêu, dán mặt mình lên tay hắn thật chặt.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41

Edit + Beta: Y Nhã a.k.a Ryouu-chan

Hành động đột ngột của Dư Lộ làm người Trần Chiêu cứng lại.

Cảm thụ được hơi thở ấm áp, thân thể mềm mại, còn có đôi tay đang ôm eo mình thật chặt, trong lòng Trần Chiêu lập tức nổi lên hai loại cảm xúc. Một là, lập tức đứng dậy kéo Dư Lộ ra. Một là, cứ như vậy, nhắm mắt lại, để hơi thở ấm áp này bao quanh mình.

Cuối cùng, cảm xúc sau chiến thắng cảm xúc trước, hắn nhắm hai mắt thật chặt, nhưng vẫn không thể thả lỏng thân thể được. Bắp thịt trên người quá căng cứng, làm cho Dư Lộ rất lo lắng, không biết hắn có thể bùng nổ tung hay không.

“Ta sợ...” Dư Lộ nhỏ giọng nói.

Cô là sợ thật, sợ tương lai mờ mịt, sợ tới nay chỉ có một mình, cũng sợ — Trần Chiêu.

Giọng nói của nàng vừa nhẹ nhàng vừa dịu dàng, giống như móng mèo vậy, cứ gãi nhẹ trong lòng người ta, khiến người ngứa nhưng không làm gì được.

“Đừng sợ.” Trần Chiêu nói, “Đừng sợ, ta sẽ bảo vệ nàng.”

Thật sao? Người thực sự sẽ bảo vệ ta sao?

Dư Lộ nhẹ nhàng hỏi trong lòng, bên ngoài cũng chỉ ôm Trần Chiêu chặt hơn, dùng giọng mũi “Ừ” một tiếng để biểu thị, cô đang tin tưởng.

Trần Chiêu năm nay hai mươi tuổi, còn chưa lấy vợ, càng chưa từng có nữ nhân nào, bị một nữ nhân xinh đẹp mềm mại dựa sát vào như vậy, lại đang trong độ tuổi huyết khí phong cương nữa, căn bản là không nhịn được.

“Nàng...nàng có thể buông ta ra không?” Rốt cuộc hấn nhẹn không được, giọng khàn khàn hỏi Dư Lộ.

Chưa ăn thịt heo nhưng đã thấy heo chạy. Dư Lộ biết hấn đang làm sao, nhưng nghĩ buổi chiều hôm ấy hấn vui vẻ vì biết mình và Tiểu Duệ chưa quan hệ bao giờ, vẫn có ý định giả ngu.

Cô nhỏ giọng hỏi: “Sao vậy? Huynh, huynh không thích ta ôm huynh sao? Huynh...huynh ghét ta à?”

Trần Chiêu cắn răng chịu đựng sự khó chịu trên người, nhưng mồ hôi cứ lăn dài từ trán xuống mắt làm hấn không nhịn được nữa.

“Không phải.” Hấn nói từng từ từng chữ: “Không phải là không thích, là...là nàng cứ ôm ta, ta...ta sợ ta không nhịn được.”

Lúc này Dư Lộ mới làm bộ nhận ra, thả hai tay, đầu tiên là e lệ im lặng một lúc, đợi Trần Chiêu bình phục lại cô mới nói: “Có phải huynh nghĩ đợi thành thân với ta rồi mới buông ta không?”

Thành thân? Hấn chưa bao giờ nghĩ tới.

Trần Chiêu khiếp sợ không thôi, quay đầu nhìn Dư Lộ.

Đáy lòng Dư Lộ càng lạnh hơn, nhưng giả vờ như không nhìn ra, nhào vào lòng Trần Chiêu nói: “A Chiêu, huynh tốt quá, huynh đối xử với ta quá tốt. Ta không biết đời này còn có thể gặp được một nam nhân nào khác tốt hơn huynh không nữa.”

A Chiêu, nam nhân tốt.

Vì lời nói của Dư Lộ, lòng Trần Chiêu bỗng dưng xôn xao.

Lúc này xe ngựa lại dừng lại, bên ngoài truyền đến tiếng đập cửa xe, đây là phu xe nhắc nhở đã đến.

Trần Chiêu rốt cuộc có thể thoát ra khỏi chuyện mà hấn chưa thể đối mặt, kéo Dư Lộ ra ngoài, “Đến rồi, nàng cứ ngồi đấy đã, ta ra ngoài xem xét lát, chờ ta đón nàng.”

Dư Lộ gật đầu, đôi mắt lộ đầy vẻ ý lại nhìn Trần Chiêu xuống xe ngựa.

Đã rồi đi rồi, trong thời gian này, cô chỉ có thể dựa vào Trần Chiêu. Mặc kệ vì sao Trần Chiêu đồng ý mang cô ra ngoài, nhưng Dư Lộ có thể nhìn ra được, lòng Trần Chiêu cũng không phải quá ác độc, ít nhất, khi đối với cô vẫn có chút mềm lòng.

Cứ đi theo hấn đến lúc ra khỏi thành đã. Ra khỏi thành rồi làm gì thì cần suy nghĩ kĩ hơn.

Nhà của Trần Chiêu ở trong một hẻm nhỏ. Xe ngựa dừng ở đầu ngõ, Trần Chiêu xuống xe rồi đưa tay vào, Dư Lộ không chút do dự nắm lấy tay hấn, bước xuống xe ngựa.

Căn nhà này là tài sản riêng mà Trần Chiêu mua từ sớm. Nhà có ba gian phòng thượng hạng, một trái một phải mỗi bên là hai gian sương phòng, cùng với cái sân lớn.

Đồ đạc trong nhà cũng không nhiều. Phòng thượng hạng phía đông là phòng ngủ, Trần Chiêu đôi khi cũng đến ở, tới nay hấn an bài Dư Lộ ngủ ở đây. Trong phòng chỉ có một chiếc giường lớn, một cái tủ gỗ để đựng quần áo, ở cửa có giá đặt chậu rửa mặt, ngoài ra cũng không có gì nữa.

Gian phòng ngủ như vậy, ngay cả phòng cho nha hoàn nhị đẳng như Anh Đào cũng không sánh bằng. Nhưng Dư Lộ không thêm đề ý, vừa vào phòng là ngồi lên giường. Thật ra là, dọc đường đi bị hù dọa, lúc này chân cô đã mềm nhũn.

Trần Chiêu ra ngoài đốt lửa nấu nước, sau lưng ly nước tiến vào, “Trước uống chút nước cho ấm người, ta đi lấy lò than đã, lát nữa ngủ thì đặt trong phòng, có thể ấm hơn chút.”

Dư Lộ nhận nước nhưng không dám uống, chỉ ôm ở trong tay nói: “Ta chưa khát, cứ cầm cho ấm tay trước đã.” Cô không định nói muốn giúp gì, trước đã không nói thì giờ cũng không, mà nếu là nguyên chủ, cũng nhất định sẽ không làm mấy chuyện kia.

Trần Chiêu cũng không để ý, đi ra ngoài.

Lát sau hấn mang lò than vào, đặt ở một bên cửa, nhắc nhở Dư Lộ: “Tối nay chớ đóng kín cửa, nhớ hé ra một ít, nếu không dễ xảy ra nguy hiểm đấy.” Đứng thẳng lên nhìn Dư Lộ, lại nói: “Ta sẽ khóa cửa đại môn từ bên ngoài lại, sáng mai ta lại đến. Tối nay nếu có người gõ cửa hay có tiếng động gì thì nàng cũng đừng để ý.”

Dư Lộ cầm ly nước còn ấm đứng dậy đi tới, “Sẽ có người gõ cửa à? Lại có tiếng gì là sao?”

Trần Chiêu ngừng một lát, lắc đầu nói: “Ta chỉ nói vậy thôi, lẽ đâu có thì sao. Buổi tối mỗi mình nàng ở đây, ta có chút không yên lòng.”

Dư Lộ cười cười, nói: “Không sao đâu, tối nay ta ngủ sớm, không nghe tiếng gì được.” Cô đứng trước mặt Trần Chiêu, đưa ly nước cho hắn, sẵn sàng nói: “Huynh bận rộn này giờ chắc cũng mệt rồi, uống nước đi.”

Bỗng nhiên Trần Chiêu thấy có chút nôn nao, nhận ly nước uống.

Dư Lộ vội vàng kéo tay hắn làm nũng nói: “Đừng uống hết, nhớ để lại cho ta một ít.”

Trần Chiêu bật cười, nói: “Ta nấu rất nhiều, trong nồi vẫn còn. Nếu nàng muốn uống, để ta đi lấy cho.”

Dư Lộ lắc đầu, đoạt ly nước uống.

Cô cũng khát, nhưng cũng sợ. Có thể cẩn thận liên cẩn thận. Dù sao ở nơi xa lạ này, trừ mình ra cũng không tin vào ai được.

Uống nước xong, Dư Lộ đưa ly nước lại cho Trần Chiêu, cười nói: “Ta muốn uống cùng một ly với huynh!”

Về mặt vừa đáng yêu vừa kiêu ngạo, Trần Chiêu không nhịn được đưa tay sờ má cô, “Được rồi, dù chưa, không đủ thì ta lại đi lấy.”

“Đủ rồi!” Dư Lộ nói: “Ta mệt quá, muốn nghỉ ngơi, huynh đi nhanh đi, đi sớm về sớm.”

Trần Chiêu gật đầu, nhìn Dư Lộ thật sâu một cái, nói: “Ta đi.”

Nghe tiếng khóa cửa truyền tới từ bên ngoài, Dư Lộ xoa xoa cái bụng trống không. Cũng may cô mang theo đồ ăn, này cũng uống ít nước, hắn cũng không đói quá, nhưng mà...nồi nước kia, có thể uống sao?

Dư Lộ khóa trái cửa lại, lấy hai gói đồ ăn ra, để nguyên quần áo nằm lên giường.

Trong Thành Vương phủ, Vương phi Lâm Thục mặc giá y đỏ thắm đã ngồi ở tân phòng, khăn voan đỏ cũng đã gỡ xuống. Mà một khắc trước, phu quân Thành Vương Tiêu Duệ của nàng, cười uống rượu giao bôi với nàng.

Nụ cười trên mặt hắn không giống giả bộ, Lâm Thục nhìn ra được, hắn vui vẻ thật. Mặc kệ hắn có thích Vương phi của mình không, nhưng ít nhất là với việc cưới Vương phi, hắn có vui vẻ. Như vậy...cũng đủ rồi đi? Ngay cả nam nhân mà nàng cho là tốt nhất trên đời, phụ thân của nàng cũng không đáng tin, thì làm gì còn nam nhân nào đáng tin được nữa?

Lâm Thục nghĩ, khóe miệng cong lên.

Tựa như lời Nhị thẩm, thân phận như các nàng, gả cho một nam nhân có thân phận cao hơn, mà còn muốn tình tình yêu yêu, vậy quá ngây thơ rồi.

Minh Hà nhận bàn tiệc mà hạ nhân trong Vương phủ đưa tới, đợi hạ nhân đi xuống liền vui vẻ nói: “Cô nương, đây là Vương gia phân phó, sợ cô nương đói bụng nên mới đặc biệt chuẩn bị cho ngài một bàn tiệc đó.”

Lâm Thục vừa nhìn liền biết rõ đây là bàn tiệc chuẩn bị cho khách. Cả ngày nay nàng chưa ăn gì, lúc này sao nuốt trôi được mấy món thịt cá này. Cũng chỉ có nha đầu Minh Hà này coi là vinh sủng mà thôi.

Nàng thân nhiên “Ừ” một tiếng, nói: “Qua thay y phục cho ta, mặc bộ giá y này không thoải mái chút nào.”

Minh Hà vội vàng đi đến giường đỡ Lâm Thục ra sau bình phong.

Đổi xiêm y xong, Lâm Thục gọi Minh Hà mang bàn tiệc xuống, thưởng cho nha hoàn bà tử hồi môn của nàng ăn.

Minh Hà quan tâm nói: “Cô nương, hôm nay ngài không ăn gì cả, hay là ăn một ít đi?! Nếu không để nô tỳ đi nói với phòng bếp đi làm món miến gà ngài thích ăn mang tới?”

Cũng đúng, trời lạnh như vậy, lại cả ngày không ăn gì, còn gì vui hơn khi được ăn bát miến nóng hằm hập chứ.

Nếu Tiêu Duệ thật sự để ý nàng, không có khả năng không nghĩ tới điểm này.

Không chỉ có hắn không để ý, cả người trong Vương phủ, cũng không ai để ý nàng.

Lâm Thục cười nhạt lắc đầu, nói: “Ta không đói, mang xuống đi. Được rồi, người đi xem Minh Nguyệt, nếu nàng ấy không có chuyện gì làm thì gọi đến hầu hạ ta.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Không Dê Làm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42

Edit + Beta: Y Nhã a.k.a Ryou-chan

Tiểu Duệ đi.

Tại ngày đại hôn của hần, trong đêm động phòng hoa chúc, nghe được tin tiểu thiếp của hần không thấy, bỏ lại Vương phi của hần, dứt khoát rời đi tìm

Lâm Thục nằm trên giường, có chút chóng mặt. Tay nàng nắm thật chặt lớp chăn dày trên người, không khỏi thấy may mắn, may mắn rằng đã vào đông, lớp đệm trên giường rất dày, nếu không thì, cú ngã lúc này của nàng sẽ rất nguy hiểm.

Minh Hà nhìn Vương gia và Thôi công công trong nháy mắt đã không thấy bóng dáng, ngây ra như phỗng.

Minh Nguyệt phản ứng kịp trước, vào phòng, vội vã chạy đến phòng ngủ hô “Cô nương” một tiếng, nhưng sau đó muốn nói gì thì nàng lại không biết. Cũng không thể hỏi “Cô nương ngài không sao chứ” được, đêm tân hôn, trượng phu bỏ đi vì tiểu thiếp, làm sao không có chuyện gì cho được.

Minh Nguyệt nghĩ, vừa thăm hận Dư Lộ, vừa đau lòng thay Lâm Thục.

“Cô nương...” Nàng bước lên hai bước, đứng ở mép giường, nhìn Lâm Thục đang ngầy người trên giường, nước mắt lập tức rơi xuống, “Cô nương, đề nô tỳ về nói cho Quốc công gia, Thành Vương chuyện làm quá mức, đề Quốc công gia ra mặt cho ngài!”

Phụ thân? Lâm Thục tỉnh táo lại, quay đầu nhìn Minh Nguyệt ở cạnh giường. Minh Nguyệt khóc rất xấu, hai mắt nhắm lại, nhíu mũi, nhếch miệng, thực sự không giống Lâm gia bọn họ.

Nhưng mà, nàng lại là người của Lâm gia, còn là trưởng nữ của phụ thân, đại tỷ thứ xuất của nàng!

Phụ thân sẽ không vì việc này mà ra mặt cho nàng. Hơn nữa, nàng cũng không cần.

“Không cần, ta không sao.” Nàng nói, chống tay xuống giường muốn đứng lên, Minh Nguyệt vội vịn tay đỡ nàng. Lâm Thục hất tay Minh Nguyệt ra, phản phó: “Cầm y phục qua đây cho ta.”

“Cô nương, ngài muốn làm gì?” Minh Nguyệt hoảng sợ.

Lâm Thục cười lạnh một tiếng, nói: “Ta là Vương phi, là nữ chủ nhân của Thành Vương phủ, việc hôm nay, ta phải xử lý mới đúng.”

Minh Nguyệt thấy nàng không phải muốn rời đi trong ngày đại hi, yên lòng lại, vội vàng lấy y phục trên bình phong ở phòng trong, giúp Lâm Thục đổi xong liền đi theo nàng, chuẩn bị đến Tầm Phụng viện.

Lúc này Lý ma ma vội vàng chạy tới, đứng trước cửa ngăn Lâm Thục lại, “Cô nương nghe nô tỳ nói một câu thôi, ngài không thể đi. Ngài cứ đợi ở trong phòng, Vương gia giải quyết chuyện này xong, tất nhiên sẽ trở lại.”

Lý ma ma là một trong mấy người Lâm Nguyệt mang theo khi gả lại đây. Bà từng là đại nha hoàn của Lâm phu nhân, lúc Lâm Thục mười tuổi liền được điều qua để hầu hạ. Chỉ là Lâm Thục vẫn luôn thông tuệ hiểu chuyện, không cần bà giúp gì, nên bà cũng không quan tâm nhiều lắm, đây là lần đầu bà nói chuyện từ lúc đến chỗ Lâm Thục.

Lâm Thục hỏi ngược lại: “Nếu Vương gia không trở lại thì sao?”

Nếu Vương gia không trở lại, nàng là tân nương một mình trong phòng ở đêm tân hôn. Truyền ra ngoài, nàng sẽ không còn mặt mũi trước mấy tỷ muội ngày xưa, nàng cũng không thể ngẩng đầu trong mấy Vương phi của Hoàng gia được, có khi cũng vì nàng mà Lâm gia sẽ trở thành trò cười trong kinh thành.

Nàng quyết không cho phép chuyện như vậy xảy ra.

Lý ma ma không thể cam đoan Tiểu Duệ chắc chắn sẽ về, không trả lời được vấn đề này, bà dứt khoát bỏ qua nó, hỏi: “Cô nương đi là dự định làm gì?”

Lâm Thục hơi không kiên nhẫn, nếu không phải nể bà từng là người của mẫu thân, nàng cũng không thêm để ý bà đó. Nghĩ đến mẫu thân vô năng ngây thơ, Lâm Thục cũng không cho rằng Lý ma ma lợi hại lắm. Nàng không nóng không lạnh hừ một tiếng, không thêm nói lý do, vượt nhanh qua người Lý ma ma.

Lý ma ma cũng không tức giận khi bị làm mất mặt, đuổi nhanh theo, nhỏ giọng nói với Lâm Thục: “Cô nương, dù qua đó rồi, cũng mong cô nương có chuyện gì thì hãy thương lượng với Vương gia trước đã, ngàn lần đừng tự quyết định, khiến Vương gia tức giận. Còn có, chuyện lúc này cũng phải dìm xuống, không thể cho mọi người biết rồi bàn luận.”

Lâm Thục dừng lại, lạnh lùng nhìn Lý ma ma.

Lý ma ma này, là hạ nhân của nàng, hay là hạ nhân của cái ả ở Tầm Phụng viện kia chứ!

Lý ma ma không khỏi hối hận, thường ngày bà quá lười biếng rồi, nếu sớm biết tính tình của đại cô nương là không muốn nghe lời khuyên thế này, bà phải gần gũi sớm hơn, để còn có quyền nói chuyện trước mặt cô nương.

Bà gấp đến độ chảy mồ hôi đầy đầu, nhỏ giọng vội vàng nói: “Cô nương, ta là hồi môn của phu nhân, bây giờ lại theo ngài đến Vương phủ, đương nhiên là trung tâm với ngài. Chỉ là... cô nương không hiểu nam nhân, chỉ cần nhìn sự đề ý của Vương gia với cái vị ở Tầm Phụng viện kia, là ngài không thể để lời đồn truyền ra ngoài, nếu không, chặn đường trở về của vị kia, sao Vương gia không tức giận cho được. Còn có, nếu lời đồn truyền ra, ngài cũng sẽ bị nói là không biết quản gia, Vương gia thì giống như bị đội nón xanh, càng không bỏ được người này rồi!” Nếu không phải lời của bà không có tác dụng thì bà đã phản phó trước rồi, không cần trở lại báo với cô nương.

Lâm Thục trầm mặc, không thể không nói, lời của Lý ma ma cũng có vài phần đạo lý, nhưng dù biết vậy, trong lòng lại nuốt không trôi con tức này.

Đây là ngày vui chỉ có một lần trong đời của nàng, lại bị một thứ đề tiện làm rối, nàng không chỉ phải xử lý cho ả, còn phải hỗ trợ che chở ả, thế nào cũng cảm thấy khó chịu. Hơn nữa, Vương gia một chút cũng không nể mặt nàng, nàng đúng là muốn cho mọi người đều biết, Vương gia bị đội nón xanh thế nào cơ!

Lý ma ma cắn răng nói: “Cô nương, ngài lại nhin một ít nữa, đợi tìm về tiện nhân kia rồi, không phải ngài thích xử lý thế nào thì xử lý sao, không cần phải tranh chấp này

việc nhỏ nhặt này! Cho dù ngài có tranh thắng thì có ích lợi gì chứ, nói không chừng Vương gia sẽ giận ngài, rồi bắt đầu đau lòng cho ả kia thì sao!”

Lâm Thục nghe xong lời này, không khỏi nhìn Lý ma ma một cái, không nghĩ đến, bên cạnh mẫu thân lại có một người tài ba như vậy.

Nàng nhẹ nhàng gạt đầu, liếc Minh Hà, Minh Hà lập tức lui xuống. Mà Lý ma ma và Minh Nguyệt thì một trái một phải theo Lâm Thục đi Tầm Phụng viện.

Bên Tầm Phụng viện, Hương Lê Thạch Lưu đi tìm khắp mà không thấy người nên đã trở về. Lúc này hai người đang cùng Anh Đào quý gối trong phòng thượng hạng, ở dưới chân Tiêu Duệ.

“Chúng nô tỳ thật sự không biết.” Anh Đào sợ đến toàn thân run rẩy, giọng nói cũng run theo, “Chủ tử phát tiền thưởng cho mọi người xong liền tự về phòng. Đến giờ cơm tôi liền đi ra kêu không cần bữa tối rồi khóa cửa lại. Sau đó lúc chúng nô tỳ phát hiện không đúng thì trong phòng đã không có người rồi, cũng không thấy một ít đồ trang sức, trần châu Vương gia thường lúc trước cũng không, chỉ còn lại mỗi cái hộp.”

Mặt Tiêu Duệ đen lại, không nói một câu.

Hương Lê cũng vội vàng gạt đầu, “Đúng, đúng như vậy. Trước đó chúng nô tỳ cũng không nhận ra chủ tử có điều gì khác lạ, nhưng... không biết sao mà nàng ấy đã đi rồi.”

Có lẽ thấy Tiêu Duệ không tức giận, gan Thạch Lưu liền lớn hơn, “Chủ tử là đau lòng, cả một buổi chiều cũng không nói chuyện, tối cũng không nuốt nổi cơm. Chắc nàng ấy núp vào chỗ nào khóc rồi...” Nói cứ như nàng tận mắt nhìn thấy vậy, nước mắt là chảy rơi xuống.

“Vương gia!” Trần Bì sai bước tiến vào, “Hồi Vương gia, bọn thuộc hạ phát hiện ở dãy nhà sau có một lỗ chó, bùn đất bên cạnh trông rất mới, hẳn là có người đào lên để chui ra.”

Tiêu Duệ đứng lên, “Đi!”

Chính là dãy nhà phía sau Tầm Phụng viện. Trần Bì dẫn Tiêu Duệ đi xem cửa sau trước, lại đi nhìn lỗ chó nhỏ hẹp cạnh đấy. Đất bên cạnh đúng là nhìn mới thật, gọi một tiểu nha hoàn chui qua, đúng là có thể chui vừa.

Tiêu Duệ ngồi xổm xuống, bốc một ít đất nắm trong lòng bàn tay.

Tháng mười hai trời giá rét, trên người hắn vẫn còn mặc bộ đồ lúc đi ra từ phòng Lâm Thục, gió lạnh thổi lâu như vậy, bờ môi hắn đều lạnh đến tím lại. Thấy khuôn mặt xanh mét của hắn, ngay cả Thôi Tiến Trung cũng không dám khuyên hắn mặc thêm xiêm y.

“Trần Chiêu, nàng ta chạy trốn từ chỗ này thật sao?” Hắn bỗng nhiên mở miệng, giọng lạnh lùng hỏi Trần Chiêu còn đang ngồi xổm dưới đất.

Chỗ này, là Trần Chiêu phát hiện đầu tiên.

Trần Chiêu gạt đầu, nói: “Theo thuộc hạ thấy thì đúng là như vậy.”

“Nơi này có hai viên trân châu!” Bỗng nhiên có người kêu lên, Trần Bì vội vàng đi qua, cầm hai viên lại đưa đến trước mặt Tiêu Duệ.

Tiêu Duệ thả nắm đất trong tay ra, cầm lấy viên trân châu. Viên trân châu tròn tròn mượt mượt, màu cũng là thượng đẳng, đúng là viên mà hắn thưởng cho Dư Lộ lúc trước.

“Truy! Sống phải thấy người, chết phải thấy xác! Trần Bì, ngươi dẫn người đuổi theo từ nơi này!” Hắn đột nhiên nói, lại nhìn Trần Chiêu, “Trần Chiêu, ngươi đến Tầm Phụng viện với ta!”

Đến Tầm Phụng viện!

Đây là muốn xử lý mấy hạ nhân!

Hai mắt Trần Chiêu lóe lên, nhanh chóng “Vâng” một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Không Dể Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43

Edit + Beta: Y Nhã a.k.a Ryyu-chan

Ở Tầm Phụng viện, ngoài viện trong viện đều không một bóng người, chỉ có Hương Lê, Thạch Lưu và Anh Đào đang quý ở phòng chính. Lúc này Tiêu Duệ đã mang người đi ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại ba người, nhưng không ai dám đứng lên.

Chuyện Dư Lộ trốn chạy đã thành định cục, dù Hương Lê và Thạch Lưu có bất mãn gì với cách làm của Anh Đào thì cũng không làm gì được. Chủ tử chạy trốn, thân là hạ nhân, kết cục thế nào, các nàng đều biết.

Bả vai gầy yếu của Anh Đào run run, nước mắt rơi như hạt châu bị đứt, mãi không dừng lại được. Nàng quay đầu nhìn, thấy trong viện trống rỗng liền tiến đến trước mặt Thạch Lưu, lặng lẽ kéo ống tay áo Thạch Lưu.

“Cái gì?” Giọng Thạch Lư mang theo tiếng nước nở.

Anh Đào nhỏ giọng nói: “Thạch...Thạch Lư tử, Vương gia sẽ xử phạt chúng ta thế nào? Có, có phải chúng ta sẽ chết không?”

Hai mắt Thạch Lư nhắm lại, từng giọt nước mắt lớn rơi xuống, nàng rầu rĩ nói: “Không biết.”

Anh Đào quay sang nhìn Hương Lê.

Hương Lê lại cúi đầu. Không muốn chết. Ai muốn chết chứ, trong khi mình còn trẻ như vậy. Chết, liền xong hết mọi chuyện, cái gì cũng mất. Nếu còn sống, mặc dù là hạ nhân, nhưng vẫn còn hy vọng vô tận.

Anh Đào tuyệt vọng, nàng phần hận đập tay xuống đất, nói: “Dư chủ tử đúng là quá đáng! Chúng ta hầu hạ nàng ta như vậy, nàng nói đi là đi, không để ý gì đến sống chết của chúng ta gì cả!”

Hương Lê nhếch miệng, không có nói tiếp. Nàng giống Anh Đào, trong lòng trách Dư Lộ, nhưng cũng không giống vậy, nàng càng tự trách mình hơn. Thân là nha hoàn, thời thời khắc khắc đều phải hầu hạ chủ tử, sao nàng không thể phát hiện sự khác lạ của Dư chủ tử sớm hơn chút?

Thạch Lư thút thít, cũng nói: “Dư chủ tử, nàng cũng không muốn, chắc chắn nàng ấy không biết nếu nàng đi thì chúng ta sẽ thế nào. Nếu không...nếu không...nàng cũng sẽ không thương ngăn phiếu cho chúng ta.”

Anh Đào hận nói: “Biết đâu trong lòng nàng ta hồ thẹn nên mới cho, cho người nhà chúng ta để đi nhặt xác!”

Thạch Lư không có người nhà, cha mẹ nàng chết sớm, chỉ để lại mỗi đứa con gái là nàng. Nghe xong lời này liền buồn bực nói: “Người nói vậy! Dư chủ tử mới không phải là người như vậy!” Lại nói: “Và lại, nếu nàng ấy thực sự là người như vậy, nàng cũng không cần hồ thẹn. Nàng là chủ tử, chúng ta là hạ nhân, chủ tử chạy dưới mắt chúng ta, là do chúng ta không chiếu cố tốt, như vậy là không làm tròn bổn phận, chết cũng đáng đời!”

“Đừng nói nữa!” Hương Lê quát lên: “Giờ lúc nào rồi, các người vẫn cãi nhau được nữa. Chờ đi, biết đâu Vương gia chỉ đánh chúng ta mấy đại bản thôi thì sao.”

Nếu vậy thì may mắn quá, Anh Đào và Thạch Lư đều không nói nữa, trong lòng thì im lặng khẩn cầu, cầu chỉ bị đánh mấy đại bản thôi.

Lâm Thục đến sớm hơn Tiêu Duệ, vừa lúc nghe rõ lời của ba nha hoàn. Nàng đang định nói, nhưng Lý ma ma lại lắc đầu.

Im lặng chờ một lát, quả nhiên Tiêu Duệ mang theo Trần Chiêu và mấy người nữa bước đến. Hắn bắt ngờ khi thấy Lâm Thục, nên có hơi giật mình.

“Sao người cũng tới?” Hắn hỏi Lâm Thục.

Lâm Thục hành lễ, nói: “Thiếp đã gả cho Vương gia, giờ hậu viện Thành Vương phủ có việc, tự nhiên thiếp không thể ngồi yên được. Nghe nói là chuyện liên quan đến Dư muội muội, nên thiếp muốn qua nhìn một cái, có khi có thể giúp gì đó.”

Tiêu Duệ lạnh lùng từ chối: “Không cần, chuyện này ta tự xử lý, người về đi.”

Bị từ chối trực tiếp như vậy, mặt Lâm Thục biến sắc, cảm thấy hơi sượng mặt. Nhưng khi định nói gì nữa thì bị Lý ma ma nhẹ nhàng kéo vạt áo, nàng đành phải dè dặt nấn xuống, cúi đầu.

“Vương gia...lúc nào qua đây?” Giọng nàng giống như đang lẩm bẩm, đúng là mất mặt, nhưng không thể không nói. Nàng tới bởi vì không muốn trông phòng trong ngày vui này, không muốn bị người chế giễu.

Tiêu Duệ trầm mặc một lát mới nói: “Xong việc liền qua.”

Xong, là xong lúc nào?

Là tìm được, rồi trừng phạt là xong sao? Nếu không tìm được thì sao?

Trong lòng Lâm Thục có rất nhiều nghi vấn, nhưng nghĩ đến lời của Lý ma ma, vẫn không hỏi trực tiếp.

Lâm Thục hành lễ cáo lui xong, Tiêu Duệ nhấc chân vào phòng.

Ba nha hoàn thấy hắn, đều gấp người xuống, dán trán xuống mặt đất lạnh như băng. Lạnh đến cứng cả cổ, toàn thân run run, nhưng không ai dám ngẩng đầu.

Cửa phòng thượng hạng bị khép lại, Trần Chiêu canh giữ ở cửa. Một tay nắm đao bên hông, mắt nhìn tiểu viện trống không, có lúc lại thấy mờ mịt, có lúc lại cười lạnh lùng.

Thật tốt, mọi việc đều theo kế hoạch của hắn.

Tiêu Duệ ngồi xuống ghế, trong tay cầm chén trà, thần sắc thản nhiên nói: “Các người là hầu hạ cạnh nàng, có phát hiện nàng ta có chỗ nào không đúng không?”

Không có.

Ba nha hoàn đồng loạt lắc đầu, tuy các nàng biết, Vương gia càng bình tĩnh, nghĩ là ngài ấy càng tức giận. Nhưng cũng không thể nói dối được.

Tiêu Duệ đặt chén trà lên bàn vàng ‘cạch’ một tiếng, nói: “Vậy có thấy nàng ta thân thiết với người nào không? Lân đào tàu này, là ai giúp nàng?” Hắn không tin, nữ nhân như Dư Lộ có thể một mình chạy thoát.

Ba người vẫn lắc đầu, các nàng không biết thật.

Tiêu Duệ bỗng nhiên cười, lạnh lùng, hần đứng dậy, đi đến người gần nhất là Anh Đào. Như là ngại bẩn vậy, hần lấy một tấm khăn trên người đặt lên tay rồi bóp cổ Anh Đào.

Hần tức gần chết, nhưng vẫn kim lấy không phát hỏa, lúc này bóp cổ Anh Đào bằng hết sức lực nên sắc mặt hơi dữ tợn. Anh Đào còn chưa phản ứng kịp đã cảm thấy không thở được, nặng hã miệng, hai tay không ngừng vùng vẫy, nhưng nhớ kỹ thân phận này không dám đụng phải Tiêu Duệ.

Hương Lê và Thạch Lư sợ choáng váng, hai người ôm nhau, ngay cả câu giúp đỡ cũng không dám nói.

Tiêu Duệ không bóp chết Anh Đào ngay lập tức, đến lúc hai mắt Anh Đào đều trắng dã mới buông lỏng, cắn răng hỏi: “Người hầu hạ như thế nào? Chù từ đã trốn, các người lại cái gì cũng không biết?”

Hần nói, trừng mắt nhìn Hương Lê và Thạch Lư.

Ba nha hoàn sợ đến mức không dám khóc.

Anh Đào càng như vậy, nàng run lẩy bẩy, cảm thấy như cái chết ở ngay trước mắt. Nhưng biết làm sao được, nàng phải làm gì đây, cái gì nàng cũng không biết, đúng là Dư chủ tử không thân với ai ở bên ngoài thật mà.

Tiêu Duệ bỗng buông lỏng tay, lạnh lùng gọi tên Trần Chiêu.

Trần Chiêu đẩy cửa đi vào.

“Mang các nàng xuống đánh, đánh đến lúc chịu nói thật mới thôi!” Tiêu Duệ đứng dậy, bước chân hơi lảo đảo, nhưng lời nói ra lại vô cùng cay nghiệt, “Nếu cái gì cũng không nói, trực tiếp đánh chết!”

Trần Chiêu lập tức tiến lên kéo Anh Đào, Hương Lê và Thạch Lư ra bên ngoài.

Thấy sắp bị kéo ra khỏi phòng, Anh Đào bỗng giãy dụa kịch liệt,” Vương gia, Vương gia, ngài không thể như vậy, ngài không thể giết nô tỳ! Nếu...nếu Dư chủ tử biết, nàng sẽ không tha thứ ngài!”

Anh Đào nói qua nhanh, một mình Trần Chiêu kéo ba người, dù Hương Lê Thạch Lư không dám giãy dụa, nhưng hần không còn tay khác để che miệng Anh Đào.

Tiêu Duệ nghe thấy lời này, trên khuôn mặt lạnh lùng bỗng hiện lên nụ cười nhạt, tha thứ, lời này đúng là hay đấy. Dư Lộ sẽ không tha thứ hần, Dư Lộ dám chạy trốn, nàng phải chuẩn bị đủ cho việc bị hần chán ghét mà vứt bỏ mới đúng! Nha hoàn của nàng đúng là có bản lĩnh, giống y nàng vậy, đều nuôi ra tính không biết trời cao đất rộng, dám nói không tha thứ hần!

Hần bỗng gọi Trần Chiêu lại, chỉ vào Hương Lê và Thạch Lư nói: “Hai đứa này, trước giam lại. Đứa còn lại, đánh, đánh chết cho ta!” Nói đến phần sau đã là rống lên.

Anh Đào không dám tin nhìn Tiêu Duệ, cả người run rẩy. Nhưng Trần Chiêu không cho nàng cơ hội nói chuyện nữa, thả Hương Lê và Thạch Lư ra, đưa tay đánh nàng bất tỉnh.

Trong phòng hoàn toàn im lặng lại, Tiêu Duệ từ từ ngồi xuống ghế.

Dường như lần rống giận lúc nãy đã khiến hần mất quá nhiều tinh lực, giờ hần cảm thấy toàn thân như nhũn ra, không muốn nhúc nhích.

Gian phòng này... hần quay đầu lại, thấy bàn ăn cơm nhỏ ở gian ngoài. Cái bàn vuông nhỏ, Tiểu Lộ Nhi của hần ngoan ngoãn ngồi bên cạnh, im lặng ăn như là đang ăn sơn hào hải vị.

Vẫn là cái bàn nhỏ này, lần trước nàng chọc giận hần, hần liền đặt nàng trên bàn. Dưới con mắt tròn to vì sợ hãi của nàng, cúi đầu mạnh mẽ hôn nàng.

Trên nhuyển tháp kia, hần lười biếng ngồi trên đó, Tiểu Lộ Nhi ngồi bên cạnh luống cuống cắt dưa hấu, sau đó xiên từng miếng cho hần ăn. Hần chạy gấp về từ sơn trang nghỉ mát, một tháng không thấy, nàng lại lớn không ít. Nàng ngồi trên chiếc ghế con, hần lau tóc dùm nàng, lau đi lau lại, rồi hần không nhịn được, ôm nàng đặt lên nhuyển tháp...

Tiêu Duệ nhắm nghiền hai mắt. Trong đầu xuất hiện hình ảnh chiếc giường La Hán, Dư Lộ co ro nằm trên đó. Hần ôm nàng đặt lên giường, nhìn nàng hồi lâu. Lòng mi của nàng, mắt của nàng, miệng của nàng, tất cả đều vừa quen thuộc vừa xa lạ.

Nàng nói thích hần.

Bởi vì thích hần nên mới chống chọi hần như vậy, vì hần có nhiều nữ nhân, nàng không thích điều đó.

Hần mặc kệ nàng hồi lâu, nàng suy nghĩ minh bạch, biết mình làm sai, còn nói cho hần một kinh hi.

Nhưng kinh hi đâu? Kinh thì có, nhưng không có hi.

Nữ nhân to gan lớn mật này!

Nàng cứ chạy trốn như vậy, tại sao phải làm thế? Trốn đi đâu chứ?

Nàng chỉ là một nữ nhân, sao biết bên ngoài có bao nhiêu thứ hiểm ác được, nàng còn có bộ dáng như vậy nữa, nếu không có người che chở, nàng sao có thể sống yên ổn ở bên ngoài cho được!

Tiêu Duệ bỗng mở mắt, đưa tay xoa ấn đường. “Thôi Tiến Trung!”

Thôi Tiến Trung vội vàng cong người chạy vào, nói thật nhỏ: “Vương gia.”

“Phía Trần Bì có tin tức gì chưa?” Tiêu Duệ hỏi.

Thôi Tiến Trung lắc đầu, nhỏ giọng nói: “Còn chưa có.”

“Người qua đó giám sát.” Tiêu Duệ đứng lên, nói: “Ta về Chính viện.”

Lâm Thực một mực chờ đợi, không nghĩ tới thực sự chờ đến lúc Tiêu Duệ trở về.

Nghe tiếng thình an bên ngoài, nàng lộ ra một nụ cười mệt mỏi. Phất tay kêu Lý ma ma lui xuống, mình thì đến bên giường, vén chăn nằm ở bên trong.

Minh Nguyệt dẫn Tiêu Duệ tiến đến, thấy Lâm Thực đã nằm xuống, nhỏ giọng nói với Tiêu Duệ: “Vương gia, nô tỳ hầu ngài đi rửa mặt một lát.”

Trời lạnh thế này, lại mặc đơn bào ở ngoài lâu như vậy, nếu không ngâm nước ấm chắc không chịu nổi. Minh Nguyệt nghĩ, phải phân phó trù phòng làm nước gừng mới được, nếu không bị cảm lạnh mất.

Tiêu Duệ không nói gì, chỉ khoát tay đi đến giường, để nguyên quần áo nằm bên ngoài.

Minh Nguyệt không dám khuyên nhiều, đành phải lui ra ngoài.

Lâm Thực thấy bên cạnh trằm xuống, rồi có khí lạnh kéo tới. Nàng xê dịch vào trong, cảm thấy qua gần nửa canh giờ*, cũng không nghe thấy động tĩnh gì mới mở mắt lên nhìn sang.

Tiêu Duệ nhắm mắt nằm ở đó, hơi thở đều đều như đang ngủ.

Đây là phu quân của nàng, một phu quân đã có ba thiếp, còn một trắc tri chưa cưới vào cửa. Phu quân này, vì tiểu thiếp chạy trốn mà trực tiếp bỏ qua nàng, biến mất trong đêm tân hôn. Nhưng nàng lại không thể đi tranh cãi, mà phải đi lấy lòng hắn, vì đây là bầu trời của nàng trong tương lai, người quan trọng nhất trong cuộc sống của nàng.

Phải đi lấy lòng hắn thật sao? Giống như lời Lý ma ma nói, học mẫu thân?

Nhưng...nhưng rõ ràng nàng là Chính thê của hắn, chuyện lấy lòng nam nhân là chuyện của tiểu thiếp mới đúng. Nàng, nàng chỉ cần làm tốt vị trí Chính thê, chỉ cần trông coi thật tốt hậu viện của hắn, chỉ cần tương kính như tân với hắn, như vậy không được sao?

Nhưng mà...lời của Lý ma ma, cũng có đạo lý.

Huống hồ, nếu làm hắn vui, đạt được niềm yêu thích của hắn, sau này con mình cũng sẽ giống như đệ đệ, được cưng chiều, có được tất cả. Mà không phải giống như Minh Nguyệt, ngay cả một thân phận thật cũng không có, chỉ có thể làm nha hoàn.

Hai mắt Lâm Thực sáng rồi tối, sau đó run run vươn tay ôm hông Tiêu Duệ.

Tiêu Duệ bỗng nhiên mở mắt ra.

Tuy hắn nhắm mắt lại nhưng không có ngủ, quanh đi quẩn lại trong đầu đều là hình ảnh hắn ở chung với Dư Lộ trong Tầm Phuong viện. Những hình ảnh này khiến hắn càng bất an, giống như lời Anh Đào được phóng đại vô số lần, hắn thực sự cảm thấy, nếu đánh chết Anh Đào, Dư Lộ sẽ không trở về nữa.

Tay Lâm Thực khiến hắn giật mình.

“Vương gia...” Lâm Thực nhỏ giọng nói: “Ngài có lạnh không...nếu có...để thiếp...”

Tiêu Duệ lấy lại tinh thần, đẩy tay Lâm Thực ra, vừa vén chăn mang giày vừa hô với bên ngoài “Thôi Tiến Trung, Thôi Tiến Trung, lăn ra đây cho gia” rồi chạy ra khỏi phòng ngủ.

Tay Lâm Thực đặt trên chân, chiếc chăn mềm mại như tơ lụa, nhưng nàng cảm thấy, tay như đang đè lên mũi dao. Lấy hết dũng khí chủ động, lại bị bỏ qua như vậy, xấu hổ, khiến nàng hận không thể hét lên.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44

Edit + Beta: Y Nhã a.k.a Ryou-chan

P/s: tối sẽ có edit thêm một chương nữa làm quà 8/3 cho mấy chụy em3

Trong phủ xảy ra chuyện như vậy, Thôi Tiến Trung sao dám đi nghỉ được, Tiêu Duệ vừa vào phòng chính, lão liền đứng ở cửa giống như đang chớp mắt, nên Tiêu Duệ vừa kêu, lão liền giật mình nhảy dựng lên, nhanh nhẹn chạy vào trong.

“Vương gia.” Lão vội vàng nói.

Tiêu Duệ trùm áo ngoài lên, hỏi lão: “Cái nha hoàn kia thế nào rồi?”

Cái nha hoàn kia, nha hoàn nào? Thôi Tiến Trung phải tự hỏi một lát mới nhận ra Tiêu Duệ đang nói đến ai, là nha hoàn nhị đẳng Anh Đào của Tầm Phương viện.

“Trần Chiêu đã dẫn đi rồi.” Thôi Tiến Trung nói: “Nô tài vẫn chưa đến đó nhìn, hay bây giờ để nô tài đi qua?”

Tiêu Duệ chau mày, nói: “Đi!” rồi dẫn đầu đi trước.

Thôi Tiến Trung buồn bực trong lòng, đang yên đang lành, Vương gia không ở Chính viện với Vương phi mà qua bên đấy làm gì? Tuy trong lòng hiểu kì nhưng lão cũng không dám hỏi. Lão quay đầu nhìn căn phòng yên tĩnh rồi cúi đầu đuổi theo.

Hương Lê và Thạch Lưu bị nhốt ở sai phòng*, Anh Đào đang chịu đánh ở bên ngoài, Tiêu Duệ đã phân phó, người nào dám trái lệnh. Trong trời giá rét thế này, đầu tiên là bị tạt một chậu nước lạnh, đợi người tỉnh lại liền có gia đình gior hèo lên đánh.

*sai phòng: phòng chứa cũi.

Trần Chiêu đứng trước cửa sai phòng, phảng phất như không nghe được tiếng kêu rên trong miệng Anh Đào vậy. Sắc mặt vẫn dửng dưng, lạnh lùng nhìn mọi thứ.

Anh Đào bị chặn miệng, dù đã bị đánh đến da tróc thịt bong nhưng vẫn không được hết to, chỉ có thể tuyệt vọng khóc, tiếng khóc tuy ngày càng nhỏ dần, nhưng nghe lại càng thảm thiết hơn.

“Hự-” Lại là một tiếng kêu rên, Anh Đào cúi đầu xuống.

Gia đình bỗng dừng dừng tay, tiến lên đặt tay dưới mũi nàng, nhìn Trần Chiêu nói: “Trần gia, à mới ngất đi thôi, còn đánh nữa không?”

“Đánh.” Trần Chiêu nói.

Gia đình gật đầu, lại gior hèo lên thật cao.

Gia đình không giống với thị vệ, gia đình chỉ là những nam tử có thân thể lực lưỡng, mà thị vệ lại là những người có võ nghệ, một người có thể đối phó với hơn mười gia đình, nên phải phụ trách bảo vệ an toàn cho Vương phủ. Người gia đình này cũng biết, người phải hành hình là Trần gia lại không ra tay, cũng không gọi thị vệ khác tới, nghĩa là đang hạ thủ lưu tình với nha hoàn kia.

Nếu không đánh, Vương gia trách tội, người chịu trách nhiệm là Trần gia.

Cũng là nha hoàn này có số mệnh không tốt, đi Tầm Phương viện hầu hạ vị kia. Đương nhiên, cũng do nàng ta tự làm tự chịu, Thạch Lưu cô nương và Hương Lê cô nương là nha hoàn nhất đẳng lại không bị đánh, một nha hoàn nhị đẳng như nàng lại bị đánh, chắc lại nói cái gì không nên nói khiến Vương gia tức giận rồi.

Anh Đào đã hôn mê, cái hèo gior lên thật cao, lại nhẹ nhàng hạ xuống, nhìn như bị trầy da tróc thịt, nhưng thật ra cũng chỉ là ngoại thương. Vết thương như vậy chỉ cần dưỡng mười ngày nửa tháng là lành lại. Nếu do mấy thị vệ đánh, đừng nói lành lại, chỉ sợ hai ngày là đã không chịu được.

“Đừng đánh, đừng đánh!” Thôi Tiến Trung chạy nhanh đến như làn khói, vẫy tay với gia đình kia.

Gia đình dừng tay lại, dời cây hèo sang một bên.

Trần Chiêu đi tới hỏi: “Vương gia kêu thả nàng ta sao?”

Thôi Tiến Trung lắc đầu, còn chưa lên tiếng thì Tiêu Duệ đã đi vào. Lão lập tức lại đi qua nói: “Vương gia, đây chính là cái nha hoàn tên Anh Đào kia.”

Tiêu Duệ đi đến lướt mắt qua, quay đầu hỏi Trần Chiêu: “Chết?”

Trần Chiêu nói: “Hồi Vương gia, chỉ là ngất đi thôi.”

Tiêu Duệ chỉ tay nói: “Đánh thức nó dậy.”

Gia đình đi lấy chậu nước lạnh hắt vào mặt Anh Đào. Anh Đào lập tức vì lạnh mà tỉnh lại. Nàng vốn định khóc, nhưng khi thấy khuôn mặt lạnh lùng của Tiêu Duệ, tiếng khóc ấy lập tức tắt đi.

Có người mang cái ghế đến, Tiêu Duệ kéo qua ngồi xuống rồi phất tay. Người trong tiểu viện hiểu ý, trừ Thôi Tiến Trung và Trần Chiêu, lập tức lui ra ngoài hết.

Nhìn Tiêu Duệ, Anh Đào không dám nói gì nữa, chỉ cầu xin: “Tha mạng... Vương gia tha cho nô tỳ đi!... Vương gia...”

“Nhớ đến cái gì chưa?” Tiêu Duệ bắt vì sờ động*.

*Bắt vì sờ động: Không có hành động nào, không bị thuyết phục.

Anh Đào vô ý thức muốn lắc đầu, nhưng chợt nhớ tới lời lúc nãy của Tiêu Duệ, nếu không nghĩ ra gì liền bị đánh tiếp, đánh tới chết mới thôi! Nàng vừa sợ vừa lạnh, tay run cả lên, vội nói: “Nhớ, nhớ đến!”

Tiêu Duệ nhìn nàng, chờ nàng nói.

Nàng gục đầu xuống, nói: “Do Tà chủ tử và Đào chủ tử! Đúng vậy! Đúng là các nàng! Đào chủ tử vẫn luôn lấy lòng Dư chủ tử. Đưa ăn, đưa mặc, đưa uống. Lúc Vương gia không đến Tầm Phương viện, trong viện thiếu cái gì, hay là Đào chủ tử được thưởng gì, nàng đều đưa cho Dư chủ tử một phần. Tà chủ tử cũng vậy, hồi trước Bạch Lộ còn lên gặp mặt với Thạch Lưu, lên lúc truyền vệ gì đó nữa. Đúng vậy, là do Đào chủ tử với Tà chủ tử, chắc chắn các nàng đổ kị việc Dư chủ tử được ngài sủng ái, nên... nên mới muốn đuổi Dư chủ tử đi...”

“Đào chủ tử nhận tin từ Hương Lê, Tạ chủ tử nhận tin từ Thạch Lư, là...chính là như vậy! Vương gia, ngài cho người đi điều tra xem, ngài kêu người đi điều tra, chắc chắn sẽ tra được!”

Trong sài phòng, Hương Lê và Thạch Lư nghe được lời nên, tuy toàn thân đều mềm nhũn, nhưng hai người đều dùng hết sức đập ván cửa bằng đôi tay đã đông cứng.

Hương Lê nói: “Không phải, không phải, Vương gia, nô tỳ không có!”

Thạch Lư thì nổi giận mắg:”Anh Đào, đồ ăn cây táo rào cây sung nhà ngươi, ngươi...ngươi lại dám nói xấu Dư chủ tử! Ngươi, ngươi đáng chết! Sao không đánh chết ngươi đi! Sao lại không đánh chết ngươi đi chứ!”

Anh Đào lại cảm thấy mình nói đúng, Hương Lê và Thạch Lư là đang bắt an. Nàng ngẩng thẳng đầu lên, tuy nửa người dưới không nhúc nhích được, hai mắt nhìn chăm chăm Tiêu Duệ, chờ hấn lên tiếng, chờ hấn cho người đi điều tra.

Tiêu Duệ đứng lên đi đến trước mặt nàng, khom nửa người xuống nhìn nàng, nói: “Lúc trước ngươi có nói, Dư chủ tử rất quan tâm đến các ngươi, nếu gia giết ngươi thì nàng sẽ không tha thứ gia?”

“Nô, nô tỳ...” Anh Đào vừa mới bán đứng Dư Lộ, giờ cũng không thừa nhận lời này được. Nhưng nếu không thừa nhận, nàng lại lo Tiêu Duệ lại kêu người đánh nàng tiếp. Nàng gấp muốn chết, hai mắt nhìn trái nhìn phải, mong có người đến nói giúp dùm mình.

Tiêu Duệ đã đứng lên, phân phó Trần Chiêu: “Nhốt vào sài phòng.”

Dứt lời, cũng không có ý muốn thăm vấn Hương Lê và Thạch Lư, xoay người trực tiếp rời đi. Hấn đi đến chỗ Tạ di nương trước, lại đến chỗ Đào di nương, một đêm chưa từng trở về Chính viện.

Lâm Thục ngồi chờ đến tận hừng đông, nghe Minh Hà hồi bẩm lại, nói tối hôm qua, bên Đào di nương gọi hai lần nước ắm.

Minh Hà và Minh Nguyệt đứng hầu hạ một bên, mắt hai người đều đỏ lên, vừa tức giận vừa ảm ức, nhưng Lâm Thục cũng chỉ cười nhạt.

Nàng thật ngu, sao lại nghĩ là muốn nghe lời Lý ma ma chứ, dù lời của Lý ma ma có chút đạo lý, nhưng hoàn toàn không thích hợp với Tiêu Duệ. Cái người này, nàng còn tưởng cái người này thật thích cái đứa ở Tầm Phương viện kia, không nghĩ đến, hơn nửa đêm, hấn lại đi ngủ Đào di nương...

Đào di nương dùng thủ đoạn gì chứ?

Một cái di nương hèn mạt, đương nhiên thủ đoạn gì cũng dùng được.

Nhưng nàng, nàng đường đường là Đại cô nương Định Quốc công phủ, nàng không thể dùng. Hấn không thích nàng, hấn không đến phòng nàng, hấn không chịu chạm nàng, như vậy thì sao chứ, nàng là Chính thê của hấn, Vương phi được thánh chỉ tứ hôn, vô luận thế nào hấn cũng không thể sửa được.

Nàng từ bỏ, nàng không muốn đi lấy lòng hấn nữa, khiến hấn có cơ hội ném mặt nàng xuống đất giẫm thật mạnh!

Nàng đề lại nỗi hận trong lòng, nhìn Minh Hà và Minh Nguyệt, phân phó Minh Hà: “Ngươi đi gọi Minh Tầm Minh Phương tới, kêu đến chỗ Đào di nương mời Vương gia về. Ngày hôm nay, hấn phải cùng ta tiến cung tạ ân.”

Minh Hà gật đầu rồi lui ra ngoài.

Lâm Thục vẫy tay với Minh Nguyệt, gọi nàng đến trước mặt mình, “Minh Nguyệt, thường ngày ta đối với ngươi thế nào?”

“Đương nhiên Vương phi đối xử rất tốt với ta.” Nước mắt Minh Nguyệt có nén nãy giờ rốt cuộc rơi xuống vào lúc này. “Rất tốt rất tốt.”

Lâm Thục cười, vỗ vỗ tay nàng, trong lòng đã có chủ ý.

Không giống với Thành Vương phủ trải qua một đêm đầy rối loạn, trong tiểu viện của Trần Chiêu, sau một đêm ngủ ngon, Dư Lộ tỉnh lại đầy phần chấn.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45

Edit + Beta: Y Nhã a.k.a Ryuu-chan

P/s: thật ra phải đăng từ tối qua rồi, nhưng Mễ lại ngủ quên lúc edit mới chết chứ. Xin lỗi mấy bạn nhé, coi như đây là quà hậu 8/3 đi =v= sumimasen *cúi đầu*

Bên ngoài trời đã sáng, tia nắng chiếu vào từ cửa sổ giấy chất lượng kém rất chói mắt.

Tình hình như vậy khiến Dư Lộ không muốn ngủ nướng tiếp. Cô dụi mắt, mặc dù trời lạnh làm da đầu căng cứng nhưng cô vẫn vén chăn dậy rồi giương.

Vì tối qua không thay y phục khi đi ngủ nên lúc này cô thấy rất lạnh. Cô nhảy trên đất một lúc lâu, đến khi thấy người ấm hơn mới dừng lại.

Trần Chiêu còn chưa tới.

Dư Lộ mặc đồ của tiểu tư đến trừ phòng. Trời lạnh thế này, trừ phòng lại mở cửa cả một đêm, chắc nước trong thùng gỗ đều lạnh đến đông lại rồi. Dư Lộ rất muốn đun chút nước nóng để đổ vào thùng gỗ, làm nước trong thùng sớm tan ra, nhưng cô lại không biết dùng đá đánh lửa, đây cũng là lần đầu tiên cô thấy cái bếp như vậy.

Cũng may hồi xưa ăn nhiều nên tăng không ít cân, hơn nữa lúc trước còn muốn chạy trốn, không thể cứ ra ngoài đi dạo được, nên thể lực của cô vẫn còn nhiều. Không còn cách nào, cô đành phải đi tìm dao thái trong phòng, dùng sức đập hồi lâu, đập đến lúc hai tay vừa đỏ vừa ngứa, băng trong thùng mới nứt ra.

Tối qua Dư Lộ lo lắng Trần Chiêu hạ độc ở trong nước, nhưng sau khi không ngủ cả nửa đêm, cô đã hiểu rõ. Nếu Trần Chiêu muốn giết cô thật thì hoàn toàn không cần dùng đến thủ đoạn hạ lưu này, hẳn chỉ cần đưa tay ra là có thể bóp chết cô một cách dễ dàng rồi.

Chỉ là, dù giờ cô vẫn còn sống, nhưng không có nghĩa là có thể tin Trần Chiêu được. Bây giờ hẳn chưa giết cô, có thể là vì chưa đến lúc, vẫn còn những thủ đoạn khác để hại cô thì sao. Với cả, lời nói hôm qua của hắn rất khả nghi, thậm chí Dư Lộ còn có ý nghĩ, đợi lúc chạy ra khỏi thành rồi liền tìm cơ hội bỏ rơi Trần Chiêu.

Cũng không biết có thể làm được không, hơn nữa nếu như chỉ là hiểu lầm, nghĩa là mình tự đẩy chỗ dựa vững chắc ra rồi.

Thôi thì phải quan sát thêm cái đã, Dư Lộ nghĩ. Cô múc nước rửa mặt, rồi lấy muối chà răng, búi tóc lên, tiếp tục giặt trang tiểu tư như hôm qua. Nhưng mà nghĩ đến việc phải chạy trốn, cô nghĩ một lát rồi đưa tay quệt ít nhọ nồi, trộn với đông phần mình mang theo, không có gương, chỉ đành phải lau sơ sơ mặt mình.

Làn da của cô quá trắng. Nếu ở hiện đại, có lẽ cô sẽ đi ra ngoài mỗi ngày để làm sáng mù mắt người khác, nhưng đây là cổ đại, thân là nữ nhân, nếu quá đẹp, là sẽ ‘họa thủy’ đó!

Dư Lộ không khỏi cúi đầu nhìn ngực mình. Tối qua cô để nguyên y phục rồi ngủ, bộ ngực bị siết lại đau muốn chết. Nhưng mà đau mới có lợi, ít nhất nhìn nó bằng phẳng không ít. Cô cũng không biết phải nói gì nữa, vì sao khi mặc lên thứ đầu tiên to ra là ngực chứ!

Nếu theo Trần Chiêu thì còn được, chứ với dáng người này của cô, chỉ sợ sẽ thu hút không ít mầy thành phần bất lương. Dư Lộ không khỏi thấy tiếc nuối, vì sao lúc ở hiện đại cô lại có một thân thể bệnh tật như vậy chứ, nếu khỏe mạnh thì cô đã có thể học taekwondo hay môn võ thuật nào khác rồi, biết đâu cô có thể miễn cưỡng xông vào giang hồ.

Đương nhiên, là phái nữ, tuy Dư Lộ thấy xinh đẹp thật phiền phức, nhưng cô vẫn thích mình trông thật đẹp. Thà làm ít thứ để che dấu cái đẹp ấy đi còn hơn là căn bản không đẹp, dù sao, lúc nào nhìn cái đẹp thì tâm trạng cũng tốt hơn.

Bận bịu một phen, Dư Lộ đoán chắc cũng khoảng tám giờ sáng rồi mà Trần Chiêu vẫn không tới. Lòng cô thấp thỏm, mà cũng đói, về phòng ăn nốt khối bánh còn lại tối qua, lại uống một ít nước còn dư lại trong nồi, coi như là ăn xong bữa sáng.

Bụng no, người cũng như có sức lực hơn, nếu gặp chuyện gì thật thì còn có thể chạy trốn được.

Thành Vương phủ, trong một xe ngựa đang chạy ra xa.

Trong xe chỉ có ba người, Tiêu Duệ nhắm mắt im lặng, Lâm Thực đứng dưng, còn có Minh Nguyệt đang lo lắng cho hai người, đồng thời cũng lo lắng cho bản thân mình.

Lúc này, ở trong phủ, cô nương có hỏi bốn nha hoàn sau này ai chuyên môn phụ trách hầu hạ Vương gia tắm rửa. Bình thường, các nàng là nha hoàn của cô nương, Vương gia đến, ai cũng phải hầu hạ mới đúng, nhưng cô nương lại hỏi riêng như vậy, ý nghĩa cũng không giống ban đầu nữa.

Mọi người đều là người nhạy bén, mặc kệ lúc đấy nghĩ thế nào, bốn người đều phải quỳ xuống.

Hiển nhiên Minh Nguyệt không muốn. Nàng ở Lâm gia, nhìn Định Quốc Công ân ái với Lâm phu nhân từ nhỏ. Nàng là một nha hoàn, xuất thân thấp kém, nàng chưa từng nghĩ muốn gả vào danh gia vọng tộc, nàng chỉ muốn gả cho một người nam nhân bình thường thôi.

Một tiểu tư thôi cũng được, quản gia thì càng tốt, chừng quỹ cũng không tệ. Nói chung, nàng muốn tìm một người có thể đối đãi với mình giống như Định Quốc Công đối xử với Lâm phu nhân vậy, trong mắt hai người chỉ có nhau, sống bình bình đạm đạm như vậy đến cuối đời là được.

Tuyệt đối không nghĩ đến theo Vương gia, làm thông phòng cho Vương gia.

Các nàng là nha hoàn hồi môn của cô nương, thật ra cũng có thể nói là công cụ để củng cố sủng ái của cô nương, nhưng cô nương đối xử tốt với nàng như vậy, sao nàng có thể đi tranh sự sủng ái của cùng một người nam nhân với cô nương được chứ.

Các nàng đều từ chối, nàng biết Minh Hà Minh Tâm cũng giống nàng, đều là thật tâm, duy mỗi Minh Phụng là khác. Mặc dù Minh Phụng cũng khước từ, nhưng nhìn càng giống như dục nghề hoàn cự* hơn.

*dục nghề hoàn cự: muốn nhưng vẫn giả bộ từ chối.

Nếu cô nương muốn tìm người đến hầu hạ Vương gia thật thì cũng nên tìm Minh Phụng trước mới đúng, cô nương thông minh như vậy cơ mà, sao nàng ấy không nhìn ra ý của Minh Phụng được. Nhưng sao cô nương chỉ dẫn theo nàng khi tiễn cung với Vương gia vậy? Minh Nguyệt nghĩ đến ánh mắt Minh Phụng nhìn nàng khi ra cửa lúc này, cảm giác trên người có chút lạnh.

Không khí trong xe ngựa quá dè nén. Dọc đường đi, Vương gia chưa từng mở mắt, vẻ mặt cũng lạnh lùng, không biết đang suy nghĩ điều gì. Mà cô nương nhà mình, nàng ấy cũng không nói gì, nhưng thỉnh thoảng lại nhìn Vương gia cười, nụ cười ấy như là giễu cợt, lại khinh thường.

Minh Nguyệt muốn khuyên nhủ cô nương, khuyên cô nương đừng giận đối với Vương gia. Nàng muốn làm vậy là vì tốt cho cô nương, đồng thời cũng muốn tốt cho mình. Nếu cô nương và Vương gia giận nhau, mấy nha hoàn như các nàng là khó xử nhất. Nhưng Vương gia đang ở đây, nàng không dám nói gì cả.

Minh Nguyệt chỉ có thể chờ mong nhanh đến cung hơn, nhanh đến ngày lại mặt hơn.

Đến lúc đó, chắc chắn Quốc Công gia và Lâm phu nhân sẽ hỏi nàng tình hình thế nào, khi đó, nàng nhất định sẽ nói hết cho Quốc Công gia và Lâm phu nhân.

Một đường xóc này, cuối cùng cũng tới cửa cung. Xe ngựa của Thành Vương phủ không vào được, tuy trời rất rét, nhưng mọi người vẫn phải xuống xe để đi bộ vào. Minh Nguyệt đứng dậy nhảy xuống xe trước, sau đó đưa tay đỡ Lâm Thục, mắt nhìn cũng không thèm nhìn Tiêu Duệ.

Lâm Thục cắn môi, cuối cùng cũng không nói gì.

Tiêu Duệ nói với Trần Chiêu: “Người đi về đi, ở đây vẫn còn Trần Bì. Người còn phải đi làm chuyện phía Nam nữa, thừa dịp còn thời gian thì đi nhanh đi, tranh thủ trở về trước năm mới.”

Trần Chiêu khom người nói: “Vâng, thuộc hạ lập tức khởi hành ngay.”

Tiêu Duệ gật đầu, quay đầu đi nhanh đến cửa cung.

Trần Chiêu neho mắt nhìn một lát, thẳng đến lúc Minh Nguyệt thấy kì quái quay đầu nhìn mới thu hồi tầm mắt, leo lên ngựa chạy đi.

Hắn không về Vương phủ mà là chạy đến tiểu viện, mới đến đầu ngõ liền thấy có người chuẩn bị phá cửa nhà mình.

“Đại ca!” Hắn kêu lớn, hai chân kẹp bụng ngựa thật chặt, chạy tới.

Trần Bì thấy hắn, vẻ mặt bất mãn, “A Chiêu, đệ nói đây là tiểu viện của chúng ta cơ mà, sao lại vụng trộm đổi khóa cửa đi rồi?”

Trần Chiêu không trả lời mà hỏi lại: “Đại ca, đệ mới đưa Vương gia tiến cung. Vương gia có phân phó, hỏi huynh có đầu mối gì bên Dư chủ tử chưa?”

Trần Bì không đáp, hai mắt không ngừng nhìn về phía cửa, ý tứ rất rõ ràng.

Hắn hoài nghi Trần Chiêu giấu Dư Lộ ở chỗ này.

Không chỉ mỗi Tiêu Duệ không tin Dư Lộ có thể chạy thoát một mình. Trần Bì cũng không tin, nếu một nữ nhân từng trải qua thiên tai hay nạn đói như bọn họ thì còn được, hoàn toàn có nữ nhân một thân một mình chạy đi vì mạng sống. Nhưng Dư chủ tử lại khác. Trong cung, nàng ấy không phải là cung nữ hạng thấp, lúc đến Vương phủ thì lại thành Dư di nương được độc sủng. Một nữ nhân như vậy, chưa nói đến nàng có thể buông tha cho vinh hoa phú quý này hay không, mà cứ cho là cô đi, ra bên ngoài, cũng không thể sinh tồn được.

Với lại, Dư chủ tử trông rất xinh đẹp, nữ nhân như vậy đi ra ngoài thì càng nguy hiểm hơn. Nàng không chịu ở lại Vương phủ mà chọn trốn đi, chỉ có hai nguyên nhân, một là đầu óc nàng bị nước vào, hai là nàng hồng hạnh ra tường*.

*hồng hạnh ra tường: ngoại tình =v=

Theo hắn thấy, người mà Dư chủ tử hồng hạnh ra tường, rất có thể là đường đệ Trần Chiêu của hắn!

Nữ nhân của Vương gia mà nó cũng dám muốn, Trần Bì rất muốn đoạt lại đao của đường đệ hắn để bỏ đầu nó ra xem trong đó chứa cái gì!

Trần Chiêu cứ như không nhìn thấy, nói: “Đại ca, Vương gia rất quan tâm chuyện này, huynh không mau dẫn người đi tìm đi, sao còn muốn đến chỗ này nữa. Đệ không có thời gian giúp huynh đâu, Vương gia sai đệ đi làm chuyện khác rồi.”

Cuối cùng Trần Bì vẫn không nhịn được, tiến lên túm áo Trần Chiêu, hạ giọng quát: “A Chiêu, mày biết Vương gia rất quan tâm đến Dư chủ tử, mày không thể làm chuyện gì có lỗi được! Mày có biết, nếu Vương gia biết được mày đang giúp nữ nhân của ngài ấy chạy trốn, ngài ấy sẽ giết mày đó!”

Trần Chiêu mặc kệ, chỉ nhún vai nói: “Đại ca, huynh đang nói gì vậy, đệ nghe không hiểu.”

Trần Bì tức muốn chết, nhưng không thể trực tiếp động thủ với hắn, đành phải đẩy hắn ra, xoay người chỉ vào cửa: “Mày đừng giả ngu với tao! Mày mở cửa ra! Mở ra cho tao vào lục soát, tìm được người rồi tao mang về luôn!”

Cách cánh cửa, Dư Lộ đang ở bên kia, tay thì cầm cây gậy. Lúc nghe thấy tiếng động ở cửa cô còn tưởng là Trần Chiêu đến, sau nhận ra tiếng động đó giống như tiếng phá cửa thì cô mới thấy không đúng. Cô muốn tìm chỗ nấp, nhưng cô vừa không biết leo tường, khu nhà này lại nhỏ đến mức có thể nhìn rõ được mọi thứ qua một cái liếc mắt, cô chỉ có thể kinh hồn bạt vía cầm gậy đến.

Không nghĩ tới, Trần Chiêu lại kịp thời chạy về.

Cô đặt cây gậy sang một bên, cả người gần như dán trên cánh cửa, nghe trộm lời Trần Chiêu và Trần Bì nói.

Trần Chiêu giữ Trần Bì đang muốn phá cửa lại. Hắn nhìn Trần Bì, khuôn mặt bất đắc dĩ bỗng dung biến đổi thành nghiêm túc, hai mắt trở nên sâu thẳm, nhìn Trần Bì như người xa lạ.

“Đại ca!” Hắn lắc đầu nói: “Đệ nói, không có.”

Giọng hắn rất nhẹ, nhưng sự đau nhức trên tay nhắc nhở Trần Bì hắn đang giận thật.

“A Chiêu! Tao van mày đó! Tao gọi mày đại ca được không?” Cả Trần gia bọn họ, già trẻ lớn bé đều chết hết, bây giờ chỉ còn lại mỗi hai huynh đệ, hắn không thể mở to mắt nhìn đường đệ đi lên con đường chết như vậy được, “Đệ muốn cái gì, đệ nói đi, cho dù là nữ nhân nào, chỉ cần đệ nói, đại ca đều tìm cho đệ!”

Trần Chiêu vốn đã xác định vững chắc tâm ý mình, nhưng Dư Lộ lại muốn hắn làm như thế, vậy cũng đừng trách hắn.

Hắn kéo Trần Bì rời đi một đoạn mới buông tay ra, đang định nói gì, hai mắt chợt lóe lên, lời đến khóe miệng lại thay đổi: “Đại ca, đệ chỉ thích nàng ấy, đời này, cũng chỉ muốn cùng với nàng ấy. Huynh đồng ý, đệ liền mang theo nàng ấy cao chạy xa bay, nếu huynh không đồng ý, đệ liền chết trước mặt huynh với nàng ấy!”

Trần Bì ngờ ngác nhìn đệ đệ, không hiểu đệ ấy đang nói chuyện với ai. Nếu là nói với mình, sao đệ ấy lại cứ nhìn cửa chứ?

Chẳng lẽ...

Trần Bì quay đầu nhìn qua khe cửa, không ngạc nhiên khi thấy một phản giày màu chàm.

Đây là sao? A Chiêu đang có ý gì? Trần Bì hoàn toàn không hiểu, hần nhìn Trần Chiêu, hy vọng có thể nghe được lời giải thích.

Trần Chiêu cười nói: “Đại ca, chúc phúc đệ đi, đệ sẽ bình an thôi.”

Trần Bì sững sờ gật đầu, cứ mơ mơ hồ hồ bị Trần Chiêu đuổi đi. Hần vừa đi, Trần Chiêu lập tức lấy chìa khóa mở cửa ra. Cửa vừa mở, hần đang định quay đầu đi kéo con ngựa vẫn đứng một bên, bỗng nhiên có một đôi tay trắng mịn lôi hần trở về.

Hần theo phản xạ đá lên cửa một cái.

Mà Dư Lộ đã nhào vào ngực hần, ôm chặt lấy hần, chôn mặt vào ngực hần.

“Dư...” Bỗng dưng Trần Chiêu không biết phải gọi Dư Lộ thế nào.

Mặt Dư Lộ vùi vào ngực hần, hần không thấy được biểu tình trên mặt nàng, nhưng vẫn nghe được tiếng nói vừa ngây thơ vừa xúc động của nàng cất lên: “A Chiêu, gọi Lộ Lộ đi, ta tên Dư Lộ, ta muốn nghe chàng gọi ta là Lộ Lộ.”

Vốn có toan tính, vốn có mưu đồ khác, trái tim vốn lạnh như băng, nhưng vào lúc này lại giống như có một luồng gió ấm áp thổi qua.

Kế hoạch ban đầu dường như đã bị quên ngay lúc này.

Trần Chiêu không kìm được mà vươn tay, chậm chậm đặt lên eo Dư Lộ, chiều theo ý Dư Lộ, hần gọi tên nàng, “...Lộ Lộ.”

Dư Lộ ôm hần chặt hơn chút, nhưng hai mắt nhắm lại thật chặt, cô nghe thấy giọng nói như đang làm nũng của mình vang lên, “Ừm, A Chiêu. Chàng đã đến rồi, ta còn sợ không đợi được chàng nữa cơ, chàng cuối cùng cũng tới rồi. A Chiêu, chúng ta đi được chưa, chúng ta rời khỏi đây thôi, rời khỏi kinh thành, đi đến một nơi chỉ có mỗi chàng và ta, chúng ta sẽ ở với nhau vĩnh viễn.”

Cực kì lâu, dường như Trần Chiêu mới thản nhiên nói “Ừ” một tiếng.

Nhưng Dư Lộ lại không nghe thấy.

Hoặc có lẽ, cô chỉ nói chứ không muốn nghe câu trả lời.

Hay hoặc là, Trần Chiêu chỉ là trả lời, chứ không có ý như vậy. Nhưng ai quan tâm chứ, hai người đang ôm nhau thật chặt, lại đều có suy nghĩ khác nhau.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46

P/s: trễ hẹn mấy ngày lận, Mề hồ thẹn quá (//v//)

Một lát sau, Trần Chiêu đẩy Dư Lộ ra.

"Hành lý của ta đặt ở bên cạnh từ lúc nãy, giờ ta đi lấy nó rồi chúng ta rời đi." Hần nói, cúi đầu nhìn Dư Lộ, thấy sắc mặt nàng như thường mới nói tiếp: "Ta cũng chuẩn bị y phục cho nữ nhân rồi, nàng đi thay đồ đi. Chúng ta sẽ giả trang thành...phu thê, như vậy sẽ an toàn hơn khi hành tẩu."

Dư Lộ cười tủm tỉm gật đầu, đợi Trần Chiêu khóa cửa xong liền cầm lấy tay hần, đi đến gian nhà chính cùng hần.

Bộ xiêm y do Trần Chiêu chuẩn bị không làm từ tơ lụa thượng hạng, nhưng cũng không quá kém. Dư Lộ được ra phủ hai lần nhưng vẫn không biết cuộc sống bên ngoài là thế nào, nên khi cô thấy bộ y phục này liền so sánh nó với đồ của mấy người Hương Lê, cảm thấy đây có lẽ là vải cho mấy hộ giàu có hoặc nữ quyền nhà quan nhỏ.

Bây giờ cô phải giả vờ như mình hoàn toàn tin tưởng Trần Chiêu, nên có nghi hoặc gì cũng không thể đi hỏi được, càng không thể biểu lộ sự hoài nghi của mình. Cuối cùng cô quyết định buông lỏng dây vải buộc ngực một ít rồi mặc bộ đồ màu xanh nửa mới nửa cũ hần chuẩn bị, quần đỏ sẫm, đi cũng là đôi giày vải bình thường.

Dư Lộ đi ra ngoài, thấy Trần Chiêu đã đổi một bộ y phục màu xanh khác, cây đao hay mang theo cũng không thấy, nhìn qua, trông hần giống như một thư sinh vậy.

Dư Lộ nhìn hần một cái rồi vội vàng nhìn sang nơi khác, cô không biết mình có diễn tốt hay không. Nếu không, vẫn là đừng nhìn thẳng vào Trần Chiêu thì hơn. Dù sao, bây giờ trong lòng cô đang tràn đầy nghi ngờ, muốn biết sao Trần Chiêu lại đối xử với cô như vậy, muốn biết có phải hai người từng có quan hệ gì hay không, muốn biết bước tiếp theo của Trần Chiêu, cũng muốn biết, sau khi thoát khỏi kinh thành với hần mình có thể thuận lợi rời khỏi hần không.

Giờ cô chỉ sợ, mới ra ổ sói liền vào hang hổ. Nếu sớm biết sẽ như vậy, thà cô ở lại Vương phủ còn hơn.

Dù sao, Tiêu Duệ chỉ là muốn ngủ cô, nhưng ý đồ của Trần Chiêu, cô hoàn toàn đoán không ra.

Lúc ở cửa khi nãy, cô chỉ chia mũi giày ra ngoài một chút thôi, Trần Chiêu liền lập tức bày tỏ với Trần Bì và với cô, đây là quá tận tâm rồi.

Với thân thủ và sự nhạy bén của hấn, chắc chắn hấn đã phát hiện cô nên mới nói như vậy.

"Xong rồi?" Trần Chiêu cảm bọc đồ đi đến, nhìn chăm chăm mặt Dư Lộ một lát, bỗng nhiên nói: "Mặt nàng bị sao vậy?"

Làn da vốn trắng như tuyết giờ lại xám đi, nhìn như đang bị bệnh vậy.

Dư Lộ sờ mặt, hơi ngượng ngùng nói: "Ta lấy nhọ nôi trộn với phấn rồi bôi lên đó. Như thế này khiến ta thấy an tâm hơn."

Trần Chiêu gật đầu, không nói gì về chuyện này nữa, nhưng trong lòng lại hơi bất ngờ, nữ nhân này, khi tiếp xúc rồi mới phát hiện khắp nơi hấn đều nhìn không hiểu.

Vẫn là Trần Chiêu ra cửa trước, Dư Lộ đợi hấn trong sân chừng nửa khắc mới thấy hấn mở cửa cho mình đi ra. Trước cửa có một chiếc xe ngựa bình thường. Dư Lộ bước lên xe trước, Trần Chiêu vội vàng đánh xe ra đường lớn, rất nhanh liền có người đến thay hấn để hấn vào trong xe.

Tối qua Trần Chiêu chưa hỏi chuyện cơm tối của cô liền đi, lúc này lại mang cô chạy đi luôn, hai bữa chỉ ăn chút bánh nhỏ, giờ Dư Lộ cảm thấy bụng đói muốn xiu. Đều do ở Vương phủ toàn ăn ngon, giờ bỗng dưng phải dừng lại không được ăn nữa, điều này khiến cô rất khó chịu.

Mà nhìn Trần Chiêu cứ như quên chuyện đó rồi vậy, Dư Lộ đành phải chủ động nói ra: "A Chiêu, ta thấy hơi đói."

Trần Chiêu vừa nghe, lập tức lấy một cái bánh bao lạnh như băng từ bọc đồ của mình ra.

Nói thật, thấy bữa sáng như vậy, Dư Lộ cũng chẳng thấy đói bụng nữa. Cô cầm lấy cái bánh, bẻ đôi nó ra rồi đưa một nửa cho Trần Chiêu.

"Ta không ăn được nhiều như vậy, chàng cũng ăn đi." Cô nói: "Chàng phải đi từ sớm như vậy chắc cũng đói bụng rồi, ăn ít đi cho có sức. Nếu gặp chuyện gì thì còn chạy thoát được."

Trần Chiêu cầm miếng bánh bao đã để ngoài hai ngày, chân mày hơi giật giật. Hôm nay Vương gia và Vương phi cũng không tiến cung sớm, hấn ăn sáng ở Vương phủ xong mới đến đây.

Nhưng giờ Dư Lộ nói vậy, hấn không thể không ăn.

Hấn cười, cắn một miếng. Năm ấy, lúc còn chưa đến Vương phủ, hấn và đường ca Trần Bì phải đi chạy nạn, có khổ gì mà chưa ăn chứ. Đừng nói là bánh bao lạnh, dù nó bị thiu, hấn vẫn ăn được.

Nhưng Dư Lộ lại khác. Nàng là cung nữ trong cung của Huệ Phi nương nương, cũng chưa gặp chuyện khó khăn gì, xuất cung liền vào Vương phủ làm tiểu thiếp được sủng ái, càng kim tôn ngọc quý hơn, bánh bao để lâu ngày như vậy, chỉ sợ nàng khó nuốt được đi?!

Đúng là rất khó nuốt, nhất là khi nước vẫn còn lạnh, muốn dùng nước nóng ngâm bánh bao cũng không được. Mà ăn bánh bao kiểu này càng dễ nghẹt thở hơn, nhưng uống nhiều nước lạnh quá cũng không tốt, đang trên đường chạy trốn mà mắc vệ sinh thì chết.

Dư Lộ chỉ còn cách xé bánh bao thành từng miếng nhỏ để ăn. Nếu khát thì ngâm nước trong miệng một lát rồi mới uống nên cũng không lạnh lắm.

Trần Chiêu thờ ơ nhìn, thấy hơi bất ngờ.

"Khó cho nàng rồi, là do ta không chuẩn bị tốt. Do ta lấy bánh bao từ trong phủ nên không dám lấy nhiều lắm." Hấn nói.

Nếu không phải biết rằng Trần Chiêu có mục đích khác, nếu hai người là lưỡng tình tương duyệt thật, thì dù cho bây giờ còn đang trên đường chạy trốn, Dư Lộ cũng sẽ nói với hấn, đừng nói chuẩn bị trước, giờ kêu mã phu dừng xe lại để mua cũng không được sao?

Tiếc là, tự gây nghiệt, không thể sống, cô không dám nói ra.

Dư Lộ cười lắc đầu, "Không sao, nếu ta quyết định rời Vương phủ rồi thì cũng không thể sống như trước đây được nữa. Cái bánh bao này cũng được mà, nếu chàng ăn được thì ta cũng ăn được chứ."

"Ừ." Trần Chiêu cúi đầu, thần sắc khó hiểu.

Hiện nay quốc gia không có đại sự gì, chỉ cần ở trong giờ mở cửa thành là có thể tùy ý ra vào. Xe ngựa của bọn họ chạy đến cửa thành, cũng không có người kêu dừng lại kiểm tra, cứ chạy thẳng ra ngoài.

Dư Lộ không khỏi nghĩ, ít nhất Trần Chiêu có nói đúng một câu, là lúc này Tiêu Duệ đang thiếu nhân thủ. Cô bị giam trong Vương phủ, một chút tự do cũng không có, nhưng chỉ cần ra Vương phủ, việc Tiêu Duệ muốn tìm cô cũng không phải là điều dễ dàng.

Ra khỏi cửa thành chừng năm sáu dặm, bọn họ lại đổi một chiếc xe khác. Lái xe lúc này đã đi, giờ đến lúc Trần Chiêu lái xe.

Dư Lộ ngồi trên chiếc xe ngựa đơn sơ, vừa lắc lư vừa nghĩ đến kế hoạch đào tẩu của mình.

Cô không có nhiều lòng hiếu kì, chỉ ít là trong thời điểm sinh mệnh bị đe dọa, cô tình nguyện chạy trốn đi còn hơn là biết mục đích thật của Trần Chiêu.

Nếu người Trần Chiêu muốn đối phó là Tiêu Duệ thì cô càng không muốn biết hơn. Cô là cô, Tiêu Duệ là Tiêu Duệ, cô đã rời khỏi kinh thành, không muốn có dính líu gì với Tiêu Duệ nữa.

Mà trong lúc này, Tiêu Duệ đã đi ra từ chỗ Thừa Nguyên Đế, đi gặp Thái hậu và Hoàng hậu xong liền đến chỗ của Huệ Phi.

Huệ Phi có hai trai một gái, giờ con trai trưởng thành thân, đương nhiên bà sẽ vô cùng quan tâm. Một đêm trôi qua, cũng không biết con trai và con dâu ở với nhau thế nào, bà đã trông chờ mòn mỏi cả sáng nay rồi.

Ngũ Công chúa Tiêu Văn và Cửu Hoàng tử Tiêu Dật xúm lại ăn bánh đường trắng, nhìn đáng vẻ nóng nảy của Huệ Phi, Tiêu Văn bấu môi, nở nụ cười với Tiêu Dật.

Tiêu Dật nhấc tay giả vờ muốn đánh nàng, nàng vội vàng nhét miếng bánh còn lại vào miệng rồi nhảy ra khỏi chỗ.

"Mẫu phi, ngài đừng coi nữa, cái cửa đó sẽ bị ngài nhìn ra lỗ thủng mất!" Nàng nói, ôm cánh tay Huệ Phi làm nũng, "Nghe Cửu ca nói, hình như gần đây Thất ca rất sùng ái cái cung nữ mà bữa trước ngài thưởng ấy, nên chắc quan hệ với Thất tẩu cũng không tốt lắm đâu." +

"Đừng có nói bậy!" Huệ Phi vỗ nhẹ tay nàng giả vờ tức giận.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47

Edit + Beta: Y Nhã a.k.a Ryouu-chan

P/s: lâu quá không đăng chương mới rồi. Sorry mấy bạn nhiều nhiều lắm.

Tuy trách nữ nhi mình như vậy nhưng lòng Huệ Phi cũng thấy thấp thòm. Bà chờ Tiêu Duệ và Lâm Thục đến liền cẩn thận nhìn mặt nhi tử và con dâu.

Vừa nhìn xong, lòng bà liền trầm xuống.

Ngày đại hỉ thứ hai mà nhi tử và con dâu không có tí vui mừng nào. Ngay cả khuôn mặt nha hoàn của con dâu cũng mang nét buồn rầu. Rõ ràng là đêm qua đã có gì không vui rồi.

Nhưng thân là mẫu thân và mẹ chồng, bà không thể trực tiếp hỏi chuyện của hai người được, nên bà đành phải giả vờ như không thấy, cười kêu Lâm Thục ngồi xuống.

"Trời lạnh như vậy, con lại còn ra ngoài lúc sớm nữa, chắc lạnh lắm rồi đúng không?" Huệ Phi từ ái nói: "Cũng lâu rồi, chắc bụng con đói lắm, ta có kêu Ngự phòng làm canh, con và Duệ Nhi uống trước đi!"

Lâm Thục đứng dậy, thái độ cung kính, "Khiến mẫu phi phải quan tâm, con dâu không lạnh, cũng không đói."

Đúng là trực tiếp từ chối lòng tốt của Huệ Phi.

Huệ Phi ở trong cung đã lâu, cho dù là chủ tử hay nô tỳ cũng không có ai dám nói chuyện như vậy trước mặt bà, ngay cả kẻ thù của bà cũng phải nói quanh co lòng vòng nữa.

Là do người con dâu này quá thẳng tính, hay là do trong lòng có bất mãn nên nhân cơ hội này để phát tiết?

Huệ Phi nghĩ đến rất nhiều, nhưng cũng chỉ chớp mắt mà thôi, đang định cười chuyển đề tài, Tiêu Văn ngồi một bên đã không nhịn được nói: "Thất tẩu ghê gớm thật, mẫu phi ban thưởng mà cũng dám từ chối. Quả nhiên là cô nương của phủ Quốc Công, đúng là dám nói dám làm mà."

Trong những gia đình bình thường, giữa mẹ chồng nàng dâu, cả con dâu cũng không dám nói như vậy với mẹ chồng. Trong khi mẹ chồng của Lâm Thục còn là Huệ Phi nương nương, là nữ nhân của Hoàng Thượng nữa.

Nàng cũng bắt mẫn chuyện Tiêu Duệ không nói gì suốt dọc đường. Lúc đến chỗ Thừa Nguyên Đế còn đỡ, ít ra còn nói đôi câu, mà Thừa Nguyên Đế đương nhiên sẽ không nói nhiều gì với người con dâu như nàng. Nhưng đến cung của Thái Hậu và Hoàng Hậu, hẳn là nam tử, còn có thể tránh được, nàng thì lại khác, phải trả lời nhiều chuyện. Hoàng Hậu và Huệ Phi bất hòa, trong lời ngoài lời đều có gai, nàng ứng phó khó cực như vậy, hẳn lại cứ như nhìn không thấy. Điều này đúng là quá đáng!

Cho nên khi đến nơi này, thấy Huệ Phi lại tốt tính như thế, đầu óc nàng nóng lên mới trả lời như vậy.

"Ngũ Công chúa khen nhầm rồi, ta không dám nhận những lời này." Nàng lập tức mỉm cười, thuận thế đứng dậy đi đến hành lễ trước mặt Huệ Phi, về mặt thành khẩn nói: "Con dâu không thấy lạnh và đói thật, chỉ là hồi nãy gặp chút chuyện không vui, đến chỗ nương nương thì cảm thấy ủy khuất, nên mới hành xử như vậy. Sự quan tâm của nương nương, con dâu đều nhìn thấy hết. Cảm ơn lòng yêu mến của nương nương, cũng mong nương nương có thể tha thứ cho con dâu."

Ở Lâm gia, Lâm Thục có thể được nhiều người thích thì đương nhiên miệng sẽ ngọt. Nói ra những lời này, dù là thật hay giả, Huệ Phi cũng không thể so đo với một văn bối như nàng.

Huống chi lời Tiêu Văn nói khi nãy cũng khiến Huệ Phi hiểu, chi sợ hôm qua Tiêu Duệ đối xử với Lâm Thục không tốt lắm. Lại nghĩ đến lúc nãy là đến chỗ Hoàng Hậu, Huệ Phi cũng không giận người con dâu này nữa, ngược lại còn thấy thương tiếc thêm mấy phần.

Bà đỡ Lâm Thục đứng dậy, nói: "Còn gọi nương nương nữa, nên gọi mẫu phi đi." Lại trừng Tiêu Văn một cái, nói: "Ngũ muội của con bị ta chiều hư nên nhanh miệng, con đừng để ý lời nó, xem như không nghe thấy là được."

"Mẫu phi!" Tiêu Văn bắt mẫn.

Lâm Thục hô "Mẫu phi" một tiếng rồi mới nói tiếp: "Ngũ muội cũng yêu mẫu phi nên mới nói thay mẫu phi như vậy. Con không chỉ không cần để ý, mà còn phải học tập muội ấy mới đúng."

Tuy Thừa Nguyên Để tử hôn cho Lâm Thực và Tiêu Duệ, nhưng cũng là con dâu của Huệ Phi. Trước bà chưa gặp nhiều, nhưng cũng biết nàng là người có tri thức, hiểu lễ nghĩa, ôn nhu hiền lành, bà cũng thấy hài lòng.

Lúc này thấy nàng có tài ăn nói như vậy, Huệ Phi càng ưa thích hơn, kéo tay Lâm Thực lúc lâu mới nhìn Tiêu Duệ nói: “Duệ Nhi, giờ con đã thành thân rồi, sau này phải đối xử tốt hơn với thế tử của con đấy.”

Vừa rồi Tiêu Duệ thất thần, lúc hoàn hồn lại thì thấy Lâm Thực ứng đối tốt liền không nói gì nữa. Thấy Huệ Phi nói chuyện, hần gật đầu “Vâng” một tiếng.

Nhi tử không thân cận với mình, mặc dù Huệ Phi biết hần có lỗi, bà cũng không thể trực tiếp răn dạy như Tiêu Dật được, chỉ có thể trấn an Lâm Thực thật tốt: “Nếu sau này Duệ Nhi có bất nạt con thì con cứ nói cho mẫu phi, mẫu phi giúp con dạy dỗ nó.”

Lâm Thực đã bình tĩnh lại, cười lắc đầu nhìn Tiêu Duệ nói: “Mẫu phi yên tâm, Vương gia đối với con rất tốt.”

Huệ Phi thở dài, bảo: “Như vậy, ta liền yên tâm.”

Chờ Tiêu Duệ và Lâm Thực rời khỏi, sắc mặt Huệ Phi lập tức trầm xuống, gọi thiếp thân ma ma lại rồi phân phó: “Ngươi đi tìm hiểu xem có phải hôm qua Thành Vương phủ đã xảy ra chuyện gì không. Một điều nữa, chú ý đưa cung nữ được thưởng lúc trước, sợ rằng nàng ta có điểm không tốt.”

Kiều ngao đến mức khiến Vương phi có bộ dạng này trong ngày thành thân đầu tiên, à hồ ly tinh như vậy, Huệ Phi không thể đặt gần nhi tử mình được.

Thiếp thân ma ma hỏi: “Nương nương, là người thưởng đầu tiên hay người sau?”

Người thưởng đầu tiên là Đào di nương, Huệ Phi nương nương không nhớ rõ tên, bà khẽ nhíu mày: “Là cái đứa sau, tên Dư Lộ.”

Thiếp thân ma ma xác nhận rồi vội vàng lui xuống.

Toàn Thành Vương phủ nhiều hạ nhân như vậy, không ít người là từ trong cung ra. Huệ Phi cũng muốn người của mình có thể ở cạnh nhi tử để tiện chăm sóc hơn. Bấy giờ kêu người đi tìm hiểu, đương nhiên không sợ không tìm được.

“Mẫu phi, con không thích Thắt tẩu.” Thấy Huệ Phi phân phó xong, Tiêu Văn liền nói.

Huệ Phi búng trán con gái một cái, bảo: “Con có thích hay không cũng không sao, Thắt ca con thích là được rồi.”

Tiêu Văn bĩu môi: “Thắt ca cũng không thích.”

Nha đầu kia, bình thường cũng không như vậy, hôm nay không biết làm sao mà luôn đối đầu với con dâu như thế nữa. Huệ Phi thấy thế, đang định thuyết giáo, Tiêu Dật đã đi qua kéo Tiêu Văn ra phía sau.

“Mẫu phi, con thấy Ngũ muội nói cũng có lý. Nhìn Thắt ca không giống như thích Thắt tẩu cho lắm.” Hần nói: “Con nghe được tin là Thắt ca rất sùng ái cái cung nữ Dư Lộ bữa trước ngài thưởng ấy. Con thấy nếu ngài có rảnh thì phải gọi cái người Dư Lộ kia tiến cung dạy bảo mới được.”

Huệ Phi tức giận nhìn con trai thứ.

Tiêu Văn lại góp lời: “Đầu óc Cừu ca bị lừa đá hã, cái thứ không ra gì đó xứng để được gặp mẫu phi sao?”

Huệ Phi hừ lạnh một cái, nói với Tiêu Dật: “Con mau xuất cung xây phủ đệ đi, sang năm con cũng phải thành thân! Đến lúc đó nếu mà vẫn không xong, con liền qua Hạ gia ở đi!”

Tiêu Dật kêu rên: “Đó không phải là ở rể rồi sao?”

Huệ Phi cá giận: “Dù là ở rể ta cũng không quan tâm, nói chung con phải thành thân cho ta!”

Tiêu Dật nói: “Con chợt nhớ có việc phụ hoàng giao mà vẫn chưa làm xong, con đi trước, sau này con lại đến thăm mẫu phi!” Nói xong liền chạy nhanh ra ngoài.

Huệ Phi chán nản, cũng đuổi Tiêu Văn đang xem náo nhiệt đi.

Bữa trưa, Lâm Thực ngồi ăn một mình. Nàng không muốn gặp Lý ma ma, mà Minh Nguyệt lại bị Lý ma ma dẫn dò vài câu, thấy nàng không nuốt trôi cơm, nhỏ giọng nói: “Cô nương, Lý ma ma cũng vì tốt cho ngài. Lỗi bà ấy cũng có lý, ngài có muốn nghe một chút đề nghị của bà ấy không?”

Lâm Thực đập đũa xuống ‘cạch’ một tiếng.

Minh Nguyệt bị nàng dọa nhiều ngày, thân thể lập tức run lên.

Lâm Thực nhìn bộ dạng của nàng, trong lòng không vui, nhưng vẫn kiềm chế lại, nói: “Lời bà ta có lý chỗ nào, bà ta muốn ta vứt mặt đi lấy lòng Tiêu Duệ, đây gọi là có lý à?”

Minh Nguyệt không dám lên tiếng. Nàng ở Định Quốc Công phủ từ nhỏ, thấy Định Quốc Công rất sùng thế tử của mình. Niên kỷ của Lâm phu nhân cũng không nhỏ, nhưng lúc nào cũng thích làm nũng trước mặt Định Quốc Công, luôn coi ông ấy là trời.

Minh Nguyệt còn coi Lâm phu nhân là tấm gương học tập.

Lâm Thực nói: “Ta và ngươi khác nhau. Ta là đích trưởng nữ của Định Quốc Công phủ, là Thành Vương Phi danh chính ngôn thuận. Ta chỉ cần đứng cạnh hần, cai quản hậu viện của hần, nuôi nấng con cái thật tốt, duy trì mặt mũi bên ngoài của hần, hần cũng tôn trọng vợ cả là ta là được rồi. Còn ngươi, xuất thân thì kém, phải hiểu được lấy lòng người khác như thế nào, ngươi là hạ nhân, đương nhiên không gả cho người tốt được, hài tử của ngươi vẫn sẽ làm hạ nhân. Nhưng nếu theo Vương gia, ít nhất hài tử sinh ra có thể làm chủ tử được, mẫu tử từ quý, ta cũng sẽ không bạc đãi ngươi. Minh Nguyệt, ta đây là muốn tốt cho ngươi, nếu ngươi có lòng, suy nghĩ về đề

nghị của ta đi.”

Trong lòng Lâm Thục, đúng là nàng muốn tốt cho Minh Nguyệt thật, chẳng qua cũng vì tốt cho mình. Nàng không muốn đi lấy lòng Tiêu Duệ, nhưng nếu muốn vững bước ở Thành Vương phủ, nhất định phải được Tiêu Duệ sủng ái. Nàng không muốn cạnh tranh, thì phải tìm người khác đi cạnh tranh thay mình.

Còn như Minh Nguyệt, nàng là thứ nữ của Lâm gia, làm nha hoàn đúng là hơi tui thân cho nàng ấy. Nhưng nếu lên làm trắc phi của Thành Vương thì cũng không vậy nữa, tuy thân phận hiện tại của nàng không thích hợp, nhưng chỉ cần nàng sinh nhi tử, lại còn mình nữa, chẳng lẽ còn khiến nàng ấy chịu ủy khuất sao?

Minh Nguyệt quý phịch xuống đất.

“Nô, nô tỳ...”

Đây nghĩa là vẫn không muốn rời. Lâm Thục thấy thế, không muốn nhìn nàng nữa, lập tức cắt đứt lời nàng: “Được rồi, ta không muốn người hầu hạ nữa. Đi xuống đi.”

Minh Nguyệt bước ra cửa phòng chính, đúng lúc thấy Tiêu Duệ đang bước tới, lại quý xuống đất lần nữa.

Tiêu Duệ cũng không chú ý nàng, đi thẳng vào cửa.

“Ta có việc phải ra ngoài hai ngày.” Hấn nói với Lâm Thục: “Ta sẽ nói với bên ngoài là bị phong hàn, nếu có người tới, người giúp đỡ ứng phó vài câu.”

Thân làm thê tử, đây là trách nhiệm phải làm

Lâm Thục gật đầu, nói: “Được. Nhưng mà, ngày lại mất hôm thứ ba, Vương gia có về kịp được?”

Ngày thứ ba là ngày lại mất, nữ nhi xuất giá ba ngày, phải dẫn vị hôn phu về nhà mẹ đẻ. Chuyện này là nhất định ở các gia đình bình thường, nhưng ở Hoàng gia, nữ nhi trở về là đúng, nhưng các Hoàng tử có thể không đi cùng. Nếu không đi cũng không tính là thất lễ, dù sao Hoàng tử cũng không phải con rể bình thường, không thể coi là nữ nhi tử được. Nhưng nếu đi thì nghĩa là đã nể mặt, nể mặt thê tử, nể mặt nhạc gia.

Lâm Thục luôn là một con người sĩ diện. Lúc này nàng đã triệt để buông tha cho sự sủng ái của Tiêu Duệ. Dù đoán hấn định đi bắt Dư di nương về, cũng không có hỏi nhiều. Giờ nàng hỏi vậy cũng chỉ vì mặt mũi mà thôi.

Tuy Tiêu Duệ tức giận vì chuyện Dư Lộ chạy trốn, nhưng cũng biết thê tử mới cưới không có sai gì. Hôm qua tin hấn lấy được từ chỗ Tà di nương Đào di nương làm hấn quá kinh ngạc, sau đó chuyện hấn không tới phòng chính nữa cũng làm Lâm Thục mất mặt rồi. Nếu ngày thứ ba lại mất hấn còn không xuất hiện nữa thì đúng là không đúng rồi.

Hấn gật đầu, nói: “Đương nhiên. Nếu ngày ấy ta không về kịp, người cứ đến đó trước, ta sẽ đến sau.”

Lâm Thục được câu trả lời thuyết phục, trong lòng hơi vui vẻ, nhưng cũng thấy hơi buồn. Mới thành thân, còn chưa chuyển đổi từ thân phận tiểu cô nương kíp thì đã phải đối mặt với sự sủng ái của trượng phu với một nữ nhân khác, thậm chí mình còn phải giúp hấn nữa, đây đúng là không phải chuyện tốt.

“Người muốn đi tìm Dư di nương à?” Nàng hỏi Tiêu Duệ, nhưng không chờ Tiêu Duệ trả lời đã nói: “Người cứ đi ra ngoài như vậy ta cũng không yên tâm được. Vậy đi, người mang Minh Nguyệt theo, có nàng ấy hầu hạ, ta cũng an tâm hơn.”

Lâm Thục càng sẵn sàng, rộng rãi như vậy khiến Tiêu Duệ càng hồ thẹn hơn, nên hấn cũng không bác bỏ lời nàng, gật đầu coi như đồng ý.

Lâm Thục cao giọng gọi Minh Nguyệt bên ngoài vào, “Minh Nguyệt, người về thu dọn đồ đạc, hai ngày này đi theo Vương gia.”

Tiêu Duệ xoay người đi nhanh ra ngoài, lời từ chối của Minh Nguyệt còn chưa ra khỏi miệng, hấn đã lạnh lùng thúc giục: “Mau mau, sắp đi ngay rồi, cũng không rảnh để chờ người đâu.”

Minh Nguyệt ngậm ngùi, rồi lẹ chạy về phòng thu dọn đồ đạc.

Trần Bì đứng trước mặt Tiêu Duệ, nét mặt hấn có chút bất an. Hấn thấp giọng nói: “Thuộc hạ dẫn người phân ra làm bốn đạo bắt đầu từ lỗ chó kia để tìm kiếm nhưng vẫn không thấy Dư chủ tử. Từ qua đến nay, chúng ta đã lật gần như nửa kinh thành rồi, nhưng mà vẫn...”

“Vẫn tìm!” Tiêu Duệ cắt lời hấn: “Vẫn tìm, tìm khắp kinh thành cho ta, tìm không được thì ra tìm ngoài thành. Ta không tin, nàng ta có cánh để bay ra ngoài được sao?”

Một nữ nhân vẫn luôn ở thâm cung, một nữ nhân không có chút lý giải nào với thế giới bên ngoài, nàng còn có thể đi đâu?

Tiêu Duệ lạnh lùng đi ngang qua người Trần Bì, vừa đi vừa nhìn hai đội thị vệ đứng trong sân. Hấn biết, trong phủ này chắc chắn phải có nội ứng của Dư Lộ, mà ngoài phủ, ắt hẳn cũng phải có người mang nàng chạy trốn!

Cái người này, cho dù người này là ai, chỉ cần bắt được, hấn nhất định sẽ chém người đó thành trăm mảnh!

Hấn chọn ra hai người, phân phó: “Hai người các người đi thăm dò, nhất định phải tra cho ta có ai gần đây hay thân thiết với Tầm Phụng viện. Tìm được người khả nghi, bắt kẻ là ai, toàn bộ bắt lại, nghiêm hình tra khảo cho ta!”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Không Dẽ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48

Edit + Beta: Y Nhã a.k.a Ryuu-chan

Minh Nguyệt lau khô nước mắt, cầm bọc quần áo nhỏ theo Tiêu Duệ leo lên chiếc xe ngựa thoát nhìn không tầm thường chút nào. Xe không dừng ở kinh thành mà chạy thẳng ra khỏi thành, đi theo là tám thị vệ.

Dọc đường Minh Nguyệt không cần hầu hạ gì, ngoại trừ việc rót nước trà, còn lại cũng chỉ là im lặng ngồi một bên. Nàng có thể nhận ra là Vương gia rất quan tâm đến Dư di nương đang chạy trốn kia. Vốn tối hôm qua nàng còn thấy lửa giận trên mặt Vương gia, nhưng hôm nay, khi chạy ra khỏi thành càng ngày càng xa, không biết tại sao, nàng lại không thấy lửa giận ấy nữa.

Ngược lại thay đổi bằng nỗi lo âu nồng đậm.

Minh Nguyệt nhìn, trong lòng lúc thì bất bình thay Lâm Thực, lúc lại trách cô nương nhà mình. Vương gia như vậy, với xuất thân và tướng mạo của nàng, sao dễ dàng có sự sủng ái của hắn được. Dù sao nàng cũng thấy Dư di nương rồi, đương nhiên sẽ biết sự chênh lệch của hai người.

Nhưng chỉ với một câu của cô nương, nàng cả một cơ hội từ chối cũng không có. Đây không phải là hủy đi đời nàng, biến nàng thành một di nương trong Vương phủ, quanh năm đều không thấy bóng Vương gia hay sao?

Có lẽ người ngoài sẽ nguyện ý, nhưng Minh Nguyệt lại không muốn. Nàng không muốn làm thiếp, dù cho chính thê ở trên là cô nương cũng không được.

Có lẽ giờ cô nương đối xử với nàng không tệ lắm, nhưng nếu nàng trở thành nữ nhân của Vương gia thật, cho dù lúc đó nàng có được sự sủng ái hay không, chắc chắn ấn tượng về nàng của cô nương sẽ thay đổi.

Minh Nguyệt cảm thấy, nàng phải làm gì mới được.

“Vương gia.” Trong không gian im lặng của xe ngựa bỗng vang lên tiếng Minh Nguyệt, “Dư chủ tử, nàng ấy có thân nhân nào bên ngoài không? Nếu không có, trong cung có người quen nào được thả ra không? Những ngày này cũng cần đi điều tra một ít mới được. Ngoài ra còn có, gần đây trong Vương phủ có người nào ra ngoài không? Người đó có quan hệ thường ngày thế nào với Dư chủ tử?”

Tiêu Duệ cau mày nhìn về phía nàng, thấy hơi bất ngờ. Sao nàng ấy dám nhắc chuyện đây ngay lúc nào. Vương phi không dám nhắc tới, Tạ thị và Đào thị càng sợ đến mức không nói đầy đủ, nàng chỉ là một tiểu nha hoàn của Định Quốc Công phủ, nhưng là gan lại rất to.

“Sao lại nói vậy?” Hắn hỏi.

Dư Lộ không có người thân trong kinh thành, ở quê nàng, hắn đã phái người đi tìm. Còn những người quen khác, Dư Lộ càng không có. Tuổi nàng không lớn lắm, mấy người nàng biết đều còn ở trong cung. Nhưng về người hay ra ngoài gần đây, đúng là hắn không chú ý đến.

Minh Nguyệt thấy gương mặt chăm chú của Tiêu Duệ, biết mình đã cược đúng, vì vậy to gan nói hết những lời mình đã suy nghĩ ra: “Ban sai đi ra ngoài, người xin nghỉ vì bị bệnh, người mỗi ngày đưa rau thịt mới mẻ đến, những người này đều đáng hoài nghi. Còn có...sao Dư chủ tử phải rời đi, nguyên nhân là gì, cũng phải điều tra mới tốt. Biết nguyên nhân rồi thì có thể biết thêm những tin tức hữu dụng khác, có thể biết đại khái nàng ấy đi đâu.”

Bên hạ nhân đã giao cho thị vệ đi tra hỏi, nhưng người đi ra ban sai, gần đây hắn chỉ phái hai người, một đi Tây Bắc, một đi Giang Nam.

Hắn có vụ làm ăn với một thương nhân buôn muối ở Tây Bắc. Ở Giang Nam giàu có và đông đúc, càng có mấy mối khác không nhỏ. Cũng sắp đến cuối năm rồi, sổ sách và tiền lời trong sáu tháng cuối năm đều sắp chờ về đây, không phải một người đắc lực là không được.

Nhưng người đi Tây Bắc đã lên đường trước khi Dư Lộ đào tẩu, còn dư lại một người là Trần Chiêu. Từ nhỏ Trần Chiêu đã đi theo hắn, nếu không nhờ hắn, hai huynh đệ Trần Bì và Trần Chiêu đã sớm đối chết rét, nên cũng không có khả năng là Trần Chiêu.

Vậy xem ra, có thể là nội ứng và ngoại viện rồi.

Nhưng nguyên nhân rồi đi...

Tiêu Duệ không khỏi trầm mặc. Nói đến nguyên nhân, hắn thực sự cảm thấy vừa nực cười vừa phẫn nộ. Dư Lộ rời đi, nghĩa là sớm có dự mưu, mà nàng muốn đi vì nguyên nhân gì cũng đã sớm nói cho hắn biết, là không muốn làm một trong những nữ nhân của hắn.

Suy nghĩ không được phép tồn tại trên đời của nàng ấy, lại không phải là thuận miệng nói mà là thật sự. Nàng đúng là không muốn cùng mấy nữ nhân khác hầu hạ hắn, nhưng nàng cũng không suy nghĩ chút, nàng cứ rời đi như vậy thì sống thế nào được.

Bằng tướng mạo của nàng, chỉ sợ nàng vừa lộ mặt liền không có nam nhân không nghĩ được đến nàng.

Nói cho Đào di nương mình thích nữ nhân dạng gì, lại dạy Tạ di nương làm quần lót khác người, điều này rõ là đẩy hắn hướng về hai nữ nhân kia. Còn nàng thì, biết rõ hắn thích nữ nhân gầy, lại ép mình ăn cho mập lên. Biết rõ cách làm quần lót khiến nam nhân nhìn khó nhìn, nhưng xưa nay lại chưa từng mặc qua.

Tiêu Duệ thật là vừa tức giận vừa đau lòng.

Giận nàng tuyệt tình như vậy, giận nàng ngây thơ như thế, giận nàng không biết gì.

Đau vì nàng hiểu mình như vậy, đúng như lời nàng nói, rất thích rất thích hắn. Đau vì không biết nàng theo người nào rồi, không biết người đó có đáng tin không, hay lại có suy nghĩ, rắp tâm nào khác với nàng. Đau vì nàng rời Vương phủ rồi, không biết phải ăn bao nhiêu vị đắng.

Dư di nương vừa đào tẩu, Minh Nguyệt không dám xin chuyện của mình. Mặc dù nàng chưa từng tiếp xúc với mấy chuyện tình tình yêu yêu này, nhưng nàng biết, lòng tự trọng của nam nhân, nhất là của nam nhân ở địa vị cao, là vô cùng nặng.

Một nữ nhân chạy trốn vì không muốn làm thiếp của hắn, một nữ nhân khác cũng không muốn như vậy, tất nhiên hắn sẽ không chịu nổi. Nếu nàng dám nói, biết đâu Vương gia sẽ đập nàng một cước cho nàng lăn xuống xe ngựa thì sao.

Nàng rất tự biết mình, nàng chẳng qua chỉ là một nha hoàn thấp kém, bị chủ tử đem ra để làm công cụ cõ súng mà thôi. Thấy Vương gia không nói gì nữa, nàng liền im lặng không lên tiếng, ngồi nhìn rèm xe bị gió thổi tung đưa không ngừng.

Nếu như, nếu như không còn cách nào khác nữa, trên đường đi lần này, nàng thiết kế khiến người thị vệ nào đó cứu nàng là được rồi. Như vậy coi như là mất trong sạch, Vương gia chắc chắn sẽ không cần nàng, mà nàng còn lại đại nha hoàn của cô nương, coi như vì nể mặt cô nương, không chờ cô nương nói gì, có lẽ Vương gia sẽ ban nàng cho thị vệ kia.

Có lẽ, biện pháp này, so với việc ngồi chờ cô nương tìm một hôn sự cho nàng thì tốt hơn.

Một ngày trôi qua rất nhanh. Chạng vạng, Dư Lộ và Trần Chiêu cũng không thể thuận lợi đổi từ đường bộ sang đường thủy theo kế hoạch.

Hai người phải ở trong rừng cây ngủ một đêm.

Ban ngày họ vẫn luôn đi đường. Đến trưa cũng chỉ ghé vào một nhà nông nào đấy ăn chén mì rồi đi. Tối nay lại phải ngủ trong rừng cây, bọn họ cũng không được ăn cơm chiều.

Trần Chiêu là người tập võ, lại là nam tử, đương nhiên sẽ không cảm thấy gì. Nhưng người được chiều chuộng như Dư Lộ thì đúng là phải chịu nhiều khổ rồi. Một ngày như vậy, không cần ngại trang gì cả, Dư Lộ cũng đã vô cùng chật vật.

Buổi tối thì phải đốt lửa. Trần Chiêu xin một hũ mè từ một nhà nọ, múc đầy nước sông để nấu sôi. Chờ nước lạnh đến mức uống được, hắn rót ra một chén nước, lại đưa một cái bánh bao lạnh, cứng cho Dư Lộ.

Dư Lộ nhận bánh bao, trong lòng bắt đầu oán Trần Chiêu.

Cô không ngốc, ít nhất không có ngốc như Trần Chiêu cho rằng. Cô nhìn ra được, Trần Chiêu căn bản không phải cố kỵ truy binh hay do hoàn cảnh không cho phép, hắn đang cố ý chinh cô. Thật là, có thù oán gì vậy chứ, chẳng lẽ trong truyện có ân tình gì mà tác giả không viết?

Nghĩ hồi trước, vì thị vệ ‘si tình’ này, cô rơi không ít nước mắt. Bây giờ, nước mắt hồi đấy như một cái tát tát thật mạnh vào mặt cô. Dư Lộ không khỏi may mắn, may rằng cô không một mực thích Trần Chiêu, nếu không giờ biết được chân tướng này, chỉ sợ cô sẽ có lòng muốn chết luôn ấy chứ.

Dù sao, đây chính là mối tình đầu của thiếu nữ đó.

Cô dùng sức xé bánh ra rồi ngậm vào nước, sau đó trực tiếp lau vào người rồi ăn, mặc kệ nó khó ăn bao nhiêu.

Đi theo Trần Chiêu, cái bụng của mình còn không được lấp đầy, quá nguy hiểm!

Nhưng mà, nguy hiểm thì nguy hiểm, thật ra chỗ tốt cũng rõ ràng. Nếu không phải là có Trần Chiêu, chỉ sợ cô sẽ không ra khỏi Thành Vương phủ được.

Hiện tại thì, cô uống ngậm nước lạnh, hít mát liếc trộm Trần Chiêu, cô đã nghĩ xong cách để kim thiền thoát xác rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49

Thức ăn khó nuốt như vậy mà nàng lại có thể ăn ngon lành, không có một chút chê bai nào. Trần Chiêu máy móc bỏ từng miếng bánh bao vô vị vào miệng, suy nghĩ thì dần dần bay xa.

Ngay từ đầu hắn đã không muốn quan tâm đến nàng, không muốn có chút quan hệ gì với nàng, nhưng nàng lại cứ cố tình tiếp cận hắn, còn làm rõ ràng như vậy, nếu hắn còn không làm gì thì đúng là có lỗi với hắn lúc bị oan trước đó.

Nếu nàng đã muốn chết, được rồi, vậy cứ thành toàn cho nàng là được.

Hắn vốn định trực tiếp giết nàng lúc vừa mang nàng ra khỏi Vương phủ, nhưng nghĩ lại, không phải nàng luyện tiếu vinh hoa phú quý sao, không phải nàng thích hô nô gọi tỷ sao, tốt lắm, hắn sẽ khiến nàng phải trải qua quãng thời gian không có vinh hoa phú quý, không có hạ nhân để sai bảo.

Hắn muốn nhìn nàng khóc, nhìn nàng cầu xin sự tha thứ từ hắn, nhìn nàng hối hận, nhìn nàng van cầu hắn đưa nàng quay lại! Đương nhiên hắn sẽ không đưa nàng về, hắn sẽ chỉ cười nhạt nàng, rồi tiễn nàng đến Tây Thiên!

Nhưng giờ, khi dẫn nàng ra ngoài rồi, hắn lại phát hiện nàng căn bản sẽ không không khóc, sẽ không xin tha thứ, sẽ không hối hận. Bánh bao cứng và nước lạnh, nàng ăn. Bị đói bụng hai bữa, chỉ có tô mì thiếu dầu thiếu muối, nàng cũng ăn. Phải ở nơi dã ngoại, ăn bánh bao với nước lạnh, nàng cũng không khó chịu. Ngay cả khi ở trong chiếc xe ngựa kém cỏi mà hắn cố tình đối, phải chịu xóc nảy cả một ngày, mặc dù trông nàng rất mệt mỏi, nhưng vẫn không nghe thấy một lời than vãn nào từ nàng.

Nàng...từ lúc nào mà nàng lại thay đổi thành thế này rồi?

Rõ ràng nàng phải vì tư lợi, tham phú quý, phải vì đạt được sủng ái của Vương gia mà quyến rũ hắn, có thể hoa ngôn xảo ngữ để lừa hắn làm việc giúp nàng, có thể hạ sát

thù với hài nhi trong bụng người khác!

Rõ ràng nàng phải là một nữ nhân như vậy mới đúng!

Nhưng tại sao, nàng lại không phải như vậy?

Đến bây giờ nàng vẫn chưa trao thân cho Vương gia, càng không quan tâm gì với sự chuyên sùng của Vương gia hay cuộc sống phú quý trong Vương phủ. Rõ ràng nàng có thể chọn cuộc sống tốt như vậy, nhưng lại cứ muốn theo hần, một thị vệ bình thường. Nàng lại có thể mặc kệ vất vả mà bỏ đi với hần...

Nàng thực sự thích mình?

Nàng thích gì ở mình?

Trần Chiêu nghĩ tới nghĩ lui mà vẫn không nghĩ ra tại sao.

"A Chiêu, huynh đang nghĩ gì vậy?" Dư Lộ lau miệng, ngồi xuống bên cạnh Trần Chiêu.

"Không có gì." Trần Chiêu thấp giọng nói.

Dư Lộ lại xích gần hần, vươn tay ôm lấy hần, "A Chiêu, có phải huynh đang nghĩ sao ta vô dụng vậy đúng không? Ta cái gì cũng không biết. Không biết điều khiển xe ngựa, không thể thay ca cho huynh nghỉ ngơi. Không biết nhóm lửa, không biết nấu cơm, trời tối như vậy, ta còn không dám đi rửa chén. Ta...có phải ta rất vô dụng đúng không? Nói nói, giọng Dư Lộ liền thấp xuống, tràn đầy tủi thân.

Thật ra Dư Lộ cũng cảm thấy có chút khó chịu thật. Cái gì cô cũng không biết, lúc rời xa Trần Chiêu rồi thì cô phải làm gì đây? Trong tay cô có tiền, nhưng một nữ nhân muốn mở cửa hàng là không được. Đi làm công, cô cũng không làm được việc nặng gì, nhưng nấu ăn hay thuê thuê thì cô lại không biết.

Chẳng lẽ, phải đi làm nha hoàn?

Vậy cũng rất đáng sợ. Chẳng may gặp phải cậu ấm lão gia nào háo sắc thì biết làm sao đây? Hơn nữa, cô cũng không hầu hạ người khác được.

Hay là...đi nhận nuôi một đứa bé, rồi mang theo nó tìm một thôn xóm chất phác nào đó, giả trang làm quả phụ? Nếu được thì có thể tìm một tráng hán thành thật trong thôn, trồng rau, dưỡng hoa, nuôi đứa nhỏ, ân ái ái ái.

Hình như, cô cũng thích cuộc sống như vậy.

"Không phải." Trần Chiêu xoay người cầm lấy tay Dư Lộ.

Tay cô vừa non vừa mềm. Trần Chiêu chỉ là một thị vệ, chưa được sờ qua tơ lụa thượng đẳng bao giờ, thế nhưng hần thấy, hần là tay Dư Lộ còn mềm mịn hơn so với loại vải ấy.

Hần vô ý thức vuốt ve, nói: "Không phải, nàng rất tốt, thật đấy."

Dư Lộ mỉm cười, rút tay mình ra, nhanh chóng cầm bát mình tới chõng lên bát của Trần Chiêu.

"Đi thôi, chúng ta qua bờ sông rửa chén đi." Cô cười híp mắt nói.

Trần Chiêu gật đầu, khoe miệng không nhin được mà cong lên.

Đến bờ sông, Trần Chiêu cũng không cho Dư Lộ chạm vào nước lạnh, "Ta rửa là được rồi, nàng đứng kia chờ ta đi."

Dư Lộ kéo ống tay áo hần, nói: "Hay để ta làm đi, làm gì có chuyện để nam nhân làm mấy việc này. Đợi sau này chúng ta...thì ta cũng phải làm thôi."

Trần Chiêu hơi ngần ra. Dư Lộ đang cúi đầu, hần không thể thấy được biểu tình trên mặt Dư Lộ, nhưng hần biết lời mà Dư Lộ không nói ra là gì. Đó là, sau này nàng gả cho hần rồi, hai người sẽ là phu thê, nàng cũng cần nấu ăn dọn nhà cho hần.

Đột nhiên Trần Chiêu thấy hơi khó thở, hần cường ép bản thân không được nhìn Dư Lộ nữa. Hần rút tay ra, giải thích: "Mấy chuyện đấy sau này rồi tính. Giờ đã vào đông, nước lạnh lắm. Ta thì không sợ lạnh, nhưng thân thể nàng lại không khỏe mạnh như ta, nếu dính nước rồi có chuyện gì thì sẽ ảnh hưởng đến việc chúng ta chạy trốn mất."

"À, vậy được rồi." Dư Lộ nói, lùi về sau một bước.

Trần Chiêu rửa hai cái bát có hơi lâu. Dư Lộ đứng không xa lẳng lặng nhìn bóng lưng hần, trong mắt tràn đầy niềm nghi hoặc. Trần Chiêu này giả vờ thật tốt, cô sắp cảm thấy, Trần Chiêu đang quan tâm cô thật lòng.

Rửa bát xong, trời càng tối hơn chút, Dư Lộ chủ động kéo Trần Chiêu về cạnh xe ngựa.

Tối, Trần Chiêu để Dư Lộ ngủ trong xe ngựa, hần thì trông coi ở bên ngoài. Trời lạnh vậy, coi như Trần Chiêu là quân tử, không định làm gì với cô. Đương nhiên Dư Lộ cũng không thể để hần cứ ở ngoài như vậy, nếu không sẽ khiến Trần Chiêu cảm thấy trong lòng cô không có hần mất.

Cô mời Trần Chiêu vào xe ngựa ngủ: "Xe lớn quá, chàng cũng vào đi. Ngủ bên ngoài, nếu chàng cảm lạnh, chúng ta lại ở đây, ta không chăm sóc cho chàng được, chúng ta càng không dễ chạy trốn hơn."

Lại bắt đầu giả bộ. Mặc dù trong lòng Trần Chiêu đang là thiên nhân giao chiến, một bên muốn đi vào với Dư Lộ, một bên lại vô cùng ghét bỏ cô, nhưng cuối cùng vẫn gật đầu đi vào xe ngựa.

Nơi dã ngoại thế này cũng không tắm rửa được. Cũng may giờ là mùa đông, dù chạy xe cả ngày nhưng trên người cũng không có mùi gì kì lạ. Trên xe không có y phục dày nào, cũng không mang theo đệm. Trần Chiêu có ý muốn giết hại cô, nên Dư Lộ cũng không quan tâm cái gì mà nữ nhân là phải rụt rè, Trần Chiêu vừa lên xe là cô liền chủ động qua ôm tay hắn, nằm dưới sàn xe ngựa.

Dư Lộ nhắm mắt lại, rất nhanh liền truyền đến tiếng hít thở đều đều. Trần Chiêu cũng cứng cả người một lúc lâu. So với sự khó chịu trên thân thể, trong lòng hắn càng khó chịu hơn. Đây là sao vậy, hôm nay chỉ diễn, hắn lại có thể có lòng thương tiếc với nàng?

Đời trước nàng hại bản thân thâm như vậy, mà mình lại rẻ mặt như thế?

Bỗng nhiên Trần Chiêu vô cùng bức bản thân, nhân tiện nghiêng người đối mặt với Dư Lộ, bàn tay phải dần dần chạm đến cổ Dư Lộ. Một suy nghĩ đang không ngừng gào thét trong đầu hắn, giết ả, giết ả liền xong hết mọi chuyện.

Thủ hiệp trước, báo.

Đời này, từ nay về sau, hắn cũng có thể chân chính cống hiến cho Vương gia, cho mình, cho Trần gia, bước lên một con đường khác biệt. Đó mới là hoài bão mà cả hai đời hắn đều muốn đạt được, đó mới là mục tiêu hắn nên theo đuổi sau khi hắn có được mạng sống thêm lần nữa!

Tay hắn từ từ lại gần cổ Dư Lộ, lúc sắp đặt xuống, Dư Lộ bỗng nhiên giữ tay bắt lấy tay hắn. Trần Chiêu cả kinh, đang định đè tay xuống bóp thật chặt thì thấy Dư Lộ cầm lấy tay hắn đặt lên hông cô.

Dưới tay là cảm giác ấm áp mềm mại, điều này làm Trần Chiêu có chút không phản ứng kịp.

Nhưng lát sau, Dư Lộ chợt xoay người nằm đối diện với hắn, cả người như muốn chui vào lòng hắn, tay thì ôm eo hắn thật chặt.

"A Chiêu...A Chiêu..." Thậm chí nàng kêu lẩm bẩm gọi tên hắn, nghe vô cùng thâm tình.

Tay Trần Chiêu đặt trên eo nàng, nhưng cứ như không đời ra được.

Cứ duy trì tư thế như vậy, sáng hôm sau, Dư Lộ tỉnh dậy trước. Tối qua vừa nhặt cái mạng về được, nên vừa mờ mắt, cô liền hô hấp chậm lại, là vì sợ.

Cô không dám nhúc nhích, nhìn hai người như đang ôm nhau ngủ. Người Trần Chiêu nửa đè lên người cô, khiến cô không tính là quá lạnh, nhưng cái tư thế này đúng là có chút mất hồn. Dư Lộ hơi giật người, nhưng lát sau liền cứng lại.

Nam nhân, cho dù có bao nhiêu thâm cừu đại hận với người, dù hận người thấu xương, nhưng lúc nằm trong lòng hắn, vào buổi sáng, hắn vẫn có phản ứng.

Dư Lộ bỗng dưng do dự, lúc này phải làm sao?

Là giả vờ như không phát hiện, chờ Trần Chiêu tỉnh lại trước, hay phải giả như một thiếu nữ ngây thơ, tay sờ xuống, sau đó hồn nhiên hỏi: A Chiêu, trên người chàng có cây gậy hã, cứ đâm ta.

Chi là vừa nghĩ, Dư Lộ liền muốn nổi da gà.

Cô không thêm để ý, rướn người cắn cằm Trần Chiêu.

Quả nhiên Trần Chiêu tỉnh dậy, vừa mới mở mắt là một mảnh mờ mịt, đến lúc thấy Dư Lộ đang cười tủm tỉm, hắn mới nhớ lại. Hắn định đẩy Dư Lộ ra ngoài, nhưng Dư Lộ vẫn ôm chặt hắn không chịu buông.

"A Chiêu." Giọng Dư Lộ có chút khàn vì mới ngủ dậy, "A Chiêu, nếu ta đã đi theo huynh thì cả đời đều là người của huynh. Huynh...huynh muốn thế nào cũng được."

Hắn muốn thế nào cũng được.

Đời trước nàng không có như vậy. Nàng không ngừng đòi lấy, nhưng không chịu trả giá gì. Đừng nói ôm nhau ngủ một đêm, đừng nói nàng thân mật nói chuyện với mình như vậy, cho dù thử chạm tay nàng, nàng cũng không chịu.

Rõ ràng, rõ ràng lúc tân Vương phi thưởng nàng cho hắn, nàng có đồng ý. Nếu nàng không đồng ý, hắn cũng không có ý tưởng gì với nàng, hắn vẫn luôn muốn tìm một nữ tử trong sạch sống đến cuối đời. Nhưng lúc nàng cười lại dễ nhìn như vậy, lúc nàng van nài hắn lại đáng thương như vậy, hắn chỉ là một nam nhân bình thường, sao không động lòng cho được.

Nhưng nàng...chẳng qua là nàng đang đùa bỡn hắn mà thôi.

Đến cuối cùng, nàng vẫn tình nguyện chết dưới kiếm của Vương gia còn hơn là theo hắn bỏ trốn, cao chạy xa bay. Hắn biết, nàng vẫn chưa từ bỏ ý định, nàng nghĩ Vương gia thích nàng thật, dù nàng làm sai chuyện gì cũng tha thứ nàng.

Đáng tiếc, Vương gia khiến nàng nhắm mắt lại vĩnh viễn.

Còn hắn, đau lòng, oán hận, lại thấy thẹn với Vương gia, cuối cùng không thể không tự đoạn một tay, coi như trả lại ân cứu mạng năm đó của Vương gia, vĩnh viễn rời đi.

Trần Chiêu hít sâu một hơi, cuối cùng vẫn đẩy Dư Lộ ra. Hắn luôn cảm thấy, Dư Lộ này không phải là Dư Lộ trong trí nhớ của hắn. Dư Lộ này, khiến hắn thấy không ổn. Mình không thích nàng thật, sao có thể phá thân nàng chứ.

"Sau này, sau này rồi chúng ta thành thân." Hắn nói có chút khó khăn, vì hắn biết, hắn không thể bỏ qua hiềm khích lúc trước mà lấy nàng.

Dư Lộ nở nụ cười xấu hổ, ngọt ngào nói được.

Nhưng trong lòng cô lại thờ phào nhẹ nhõm. Nghĩ lại, cô đúng là vô liêm sỉ mà, vì mạng nhỏ, ngay cả trinh tiết cũng không cần. Nữ nhân như vậy, ở cái nơi cổ đại này đủ

để nhốt lồng heo rồi, nhưng thân là người hiện đại, cô thấy mình không làm gì sai, không có gì quan trọng hơn tính mạng được.

Ngày này khó được khi Trần Chiêu không cho Dư Lộ ăn bánh bao nữa mà là mang cô chạy nửa canh giờ đến một bến đò.

Ở bến có chỗ bán thức ăn. Hai người mua bốn cái bánh bao, Trần Chiêu hai cái, Dư Lộ cũng một hơi ăn hết hai cái bánh bao nhân thịt. Ăn bánh còn nóng hôi hổi, uống nước trà nóng của người ta, Dư Lộ thật sự cảm thấy, hạnh phúc cũng chỉ thế này thôi!

Đợi chừng hai canh giờ, lúc sắp đến trưa, một con thuyền lớn mới xuất hiện. Dư Lộ vô cùng hào hứng, hai người đi chiếc thuyền có mấy chục hành khách, không phải thuyền thuê chỉ có mỗi cô và Trần Chiêu.

Chỗ tốt lớn nhất của chiếc thuyền này là cuối cùng cô cũng có thể tìm cơ hội để chạy trốn.

Hai ngày, Tiêu Duệ không tìm thấy chút tin tức nào của Dư Lộ.

Đến lúc này, cho dù hấn tin nhiệm Trần Chiêu thế nào cũng không thể không hoài nghi theo lời Minh Nguyệt. Nhưng hai huynh đệ Trần Bì Trần Chiêu là người hấn tin tưởng nhất, Trần Chiêu rất có tiếng nói trong mấy thị vệ trong phủ. Nếu phải người đi truy tra*, hấn cũng có biện pháp ứng phó những người đó.

*truy tra: truy đuổi + điều tra.

Cho nên, Giang Nam này, hấn phải đi mới được.

Vậy thì không thể giả bệnh được. Nhưng mấy năm nay Hộ bộ liên tục thiếu tiền, sinh ý của hấn ở Giang Nam rất lớn, có thể đi trong cung nói với phụ hoàng một tiếng, chủ động quyên góp một khoản bạc.

Tiêu Duệ có chút đau lòng. Hấn chưa bao giờ thèm muốn bảo tọa của Hoàng đế, hấn chỉ thích tiền. Tuổi hấn không lớn mà lại có nhiều gia sản như vậy, trừ việc hấn có óc làm ăn ra, cũng bởi vì hấn không phung phí.

Nhưng giờ lại vì Dư Lộ mà phải trả nhiều bạc như vậy khiến Tiêu Duệ không khỏi nghĩ, chờ đến lúc bắt Dư Lộ trở lại, phải quát năm mươi roi trước đã mới đủ giải hận.

Trước khi tiến cung, hấn mang theo Minh Nguyệt đến Định Quốc Công phủ.

Hôm nay là ngày Lâm Thục lại mặt.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50

Edit+ Beta: Y Nhã a.k.a Ryuu-chan

P/s: Cuối cùng cũng được 1/3 truyện =v=

Tiêu Duệ vừa thành thân ngày thứ hai liền bị phong hàn, ngày thứ ba lại mặt vẫn về cùng Lâm Thục, mặc dù là chân trước chân sau, nhưng trong mắt người ngoài, vẫn là mang bệnh cùng Vương phi về lại mặt.

Cái này cũng cho Lâm Thục đủ thể diện.

Già trẻ lớn bé của Lâm gia đều rất vui vẻ, Định Quốc Công còn cố ý xin nghỉ ở nhà, mang theo hai đệ đệ và nhi tử tiếp đãi Tiêu Duệ trong thư phòng. Mà Lâm Thục cũng bị gọi đến phòng của Lâm lão phu nhân, tỉ mỉ hỏi thăm sinh hoạt sau tân hôn của nàng.

Đương nhiên Lâm Thục cười nói cái gì cũng tốt, rồi còn xấu hổ khen Tiêu Duệ. Mọi người thấy Tiêu Duệ về lại mặt với nàng nên cũng không nghi ngờ gì, sau khi hỏi mấy câu liền thả nàng để nàng đi gặp mẫu thân Lâm phu nhân.

Bởi vì có hạ nhân của Lâm gia đi theo, tuy Lâm Thục muốn biết hai ngày này Minh Nguyệt và Tiêu Duệ có phát sinh cái gì hay không, nhưng cũng chỉ có thể nhịn xuống không hỏi gì.

Đến chỗ Lâm phu nhân, hai mẹ con thân thiết một phen, bà nhìn trái nhìn phải không thấy Lý ma ma, bèn hỏi Lâm Thục: “Con trở về sao không mang theo Lý ma ma?”

Trong lòng Lâm Thục không thích mấy thứ Lý ma ma dạy, lại lo lắng Lý ma ma trở về liền nói hết toàn bộ cho mẫu thân, nhờ đưa bé trong bụng mẫu thân có chuyện gì, sao nàng có thể chịu nổi được. Nên hôm nay nàng đặc biệt để Lý ma ma ở lại trong phủ.

“Bà ấy lớn tuổi rồi, trời còn lạnh như vậy, đi đi lại lại, thôi thì con kêu bà ấy ở lại luôn.” Lâm Thục cười nói: “Bà ấy là người của mẫu thân đưa cho con, con cần phải quan tâm nhiều mới đúng.”

Lâm phu nhân cười cười, phất tay ra hiệu mấy hạ nhân ra ngoài, chờ mọi người đi hết mới nói: “Cho dù ai đưa thì cũng là hạ nhân, chủ tử phải có bộ dáng của chủ tử. Nếu con đối xử với hạ nhân quá tốt, hạ nhân thường sẽ quên thân quên phận, muốn càng nhiều hơn.”

Đây không phải lần đầu tiên Lâm phu nhân nói những lời này. Trước đây Lâm Thục đều nghe tai trái lọt tai phải, nhưng giờ nghĩ đến Minh Nguyệt, nàng không khỏi quan sát mẫu thân nhiều hơn.

Lâm phu nhân nói thẳng: “Con cũng đừng nhìn ta như vậy, ta là vì tốt cho con. Cho dù ta đưa con Lý ma ma, hay là mấy nha hoàn Minh Nguyệt Minh Hà bên cạnh con, làm chủ tử, con phải biết ân uy tình thi* mới được. Huống hồ bây giờ con còn là Vương phi, lại gả cho một phu quân tốt như vậy, người bên ngoài thì thôi, nhưng mấy người bên cạnh con thì phải trông coi cho kĩ.”

*Ân uy tình thi: ân – ân huệ, uy – uy nghiêm, tình – cùng, thi – thi triển, phát huy. Ý cả câu là Lâm Thục phải vừa thân thiện như vậy nhưng cũng không thể mất uy nghiêm được.

Nếu không phải đã biết Lý ma ma không thể truyền tin tức ra, Lâm Thục đã cho rằng Lâm phu nhân đã biết quyết định của nàng.

“Mẫu thân nói gì vậy. Từ trước tới nay, nha hoàn hồi môn đều tài sắc vẹn toàn không phải là vì để về sau phu quân không đi tầm hoa vén liễu bên ngoài mà chỉ bên người mình sao.” Nàng cười nói: “Bên cạnh con có mấy nha hoàn, trừ Minh Phuong có chút đã tâm ra, những người khác con đều có thể nắm trong tay.”

Lâm phu nhân không nghĩ rằng nữ nhi lại nói trực tiếp như vậy, bà ngăn ra một lát mới nói: “Con đừng ngốc như vậy, lời nói khó nghe, người khác có con cũng có, hấn đi tìm người khác sao có thể giống như tìm con được.”

Trên đời này, người duy nhất mình có thể tin chỉ có mỗi bản thân.

Lâm Thục nói trong lòng: Nói trắng ra là, thà để hấn đập hư bản thân cũng không cho hấn đi ngủ với người khác. Nam nhân như vậy, Lâm Thục nàng không hiếm gì.

“Nương nói có đạo lý, nữ nhi nhớ kỹ.” Nàng cũng không phản bác, nói: “Sáng nay dậy hơi sớm, giờ con mệt quá. Nương, con về phòng nghỉ ngơi một lát.”

Lâm phu nhân vội vàng gạt đầu, đang định gọi Minh Nguyệt tới hỏi tình hình ở Vương phủ của Lâm Thục mà Lâm Thục đã Minh Nguyệt đi.

Trở lại khuê phòng ngày xưa, nhìn đồ vật vẫn giống lúc trước, Lâm Thục không nhận được thờ dài. Nơi đây, nàng không thể thường xuyên trở về được nữa, và nàng cũng không còn là Lâm gia đại cô nương không buồn không lo như ngày xưa.

“Hai ngày nay, Vương gia đi nơi nào?” Sau khi ngồi xuống, Lâm Thục liền hỏi Minh Nguyệt đang cúi đầu tiến vào.

Minh Nguyệt thấp giọng trả lời: “Lòng vòng ở ngoại thành hai ngày, vẫn không tìm thấy bóng dáng của Dư di nương.”

Lâm Thục cười lạnh một tiếng, đang định hỏi, lại nghe Minh Nguyệt nói tiếp: “Nô tỳ thấy, hình như Vương gia dự định rời kinh tìm Dư di nương.”

“Cái gì?!” Lâm Thục cả kinh, nhận không được hết lên.

Tay Lâm Thục nắm chặt lại, nhìn chăm chăm vào Minh Nguyệt, trong lòng vừa hận vừa đau, vành mắt chậm rãi đỏ lên. Đây chính là phu quân, mà theo lời mẫu thân nói, thêm một người thương nàng. Hấn thương nàng như vậy đấy!

Bọn họ còn đang tân hôn, hấn lại rời khỏi kinh thành đi tìm một di nương!

“Hai ngày nay, người đầu hầu hạ bên cạnh Vương gia?” Nàng hỏi Minh Nguyệt, cố gắng khống chế giọng mình không run rẩy.

Minh Nguyệt biết Lâm Thục có ý gì, nàng quỳ bịch xuống đất, nhỏ giọng cầu khẩn: “Cô nương, nô tỳ không có ý như vậy, cầu cô nương khai ân, tha cho nô tỳ...”

“Làm sao, người không coi trọng hấn?” Lâm Thục lạnh giọng cắt lời Minh Nguyệt, nói: “Dù thế nào, hấn cũng đường đường là một Vương gia, người chẳng qua chỉ là một nô tỳ không cha không mẹ, theo hấn, người có gì không tốt? Trái không muốn, phải không muốn, người cảm thấy vị trí di nương không xứng với người à? Người yên tâm, chỉ cần người có thể bắt được trái tim của Vương gia, sinh con trai cho hấn, ta liền làm chủ cho người làm trắc phi!”

Nô tỳ không cha không mẹ...

Minh Nguyệt cúi đầu không nói gì nữa, ý của cô nương là đang nói nàng là một tiện chủng sao? Đúng vậy, một cái tiện chủng, cô nương cho phép nàng đi hầu Vương gia, đã là cho mặt mũi lắm rồi, nàng còn không chịu, đúng là không biết điều.

Nhưng chẳng lẽ tình cảm hầu hạ gần mười năm ngày xưa đều là giả, không có chút thật lòng nào sao?

Cô nương, nhất định bắt buộc nàng làm vậy sao?

Minh Nguyệt nói: “Ý của cô nương là, Vương gia rời kinh thì nô tỳ cũng phải đi theo hầu hạ sao?”

Lâm Thục căm tức nói: “Đi, sao lại không đi! Lần này người đi, nếu làm cho Vương gia không bắt con tiện nhân kia về được, chờ người trở về, ta liền cho người ở Tầm Phuong viện.”

Minh Nguyệt cười khò: “Vâng, nô tỳ sẽ cố gắng.”

Tiêu Duệ không ở lại Định Quốc Công phủ ăn bữa trưa, lấy lý do trong cung có việc liền rời đi.

Hấn chủ động quyền bạc cho Hộ bộ, đương nhiên Thừa Nguyên Đế sẽ đồng ý. Thật ra hấn đã sớm biết nhi tử này của mình có nhiều bạc, nhưng hấn là phụ hoàng, cũng không thể thấy quốc khố trống rỗng liền đào hầu bao của nhi tử được.

Thế nhưng nhi tử chủ động cho, lại không cần tuyên truyền gì, tất nhiên hấn rất hài lòng.

“Người đi thì cũng không có vấn đề gì, chỉ là người vừa mới tân hôn, vợ chồng son đã phải xa nhau, trăm cũng không đành lòng.” Thừa Nguyên Đế nói: “Không thì, người cũng mang Vương phi theo đi. Cuối năm cũng không cản trở về gấp, phong cảnh mùa xuân ở Giang Nam lại đẹp, cũng có thể đi dạo chơi được.”

Thừa Nguyên Đế vô cùng hiểu rõ mỗi nhi tử của mình. Người nhi tử này ngoại trừ kiếm tiền liền không có ý nào khác. Kêu hấn đi ban sai với lão Tam, lại còn lười biếng hơn cả lão Cửu. Không bằng dứt khoát thả hấn ra ngoài, hấn còn có giác ngộ như vậy, kiếm nhiều bạc về một chút, vậy cũng là một may mắn lớn của Đại Viêm.

Tiêu Duệ nói: “Thân thể Lâm thị yếu đuối, phải lên đường trong sắc trời thế này cũng gây khó cho nàng, mà Vương phủ cũng không thể không có chủ tử. Vẫn là để nàng ấy ở lại kinh thành, đợi năm sau trắc phi vào cửa, lại mang nàng ra ngoài chơi cũng không muộn.”

Nữ nhân chẳng qua là đồ tiêu khiển, Thừa Nguyên Đế cũng không can thiệp quá nhiều, tùy ý phát tay để Tiêu Duệ ra ngoài.

Tiêu Duệ sắp phải đi, trước đó phải qua thăm Huệ Phi một lát.

Huệ Phi đã biết Vương phủ xảy ra chuyện gì. Biết Dư Lộ dám chạy trốn một mình, Huệ Phi tức vô cùng, giờ Tiêu Duệ qua đây, bà liền trút bức lên người Tiêu Duệ.

“Còn giấu diếm cái gì, trong tay không đủ người thì gọi Cửu đệ của người hỗ trợ, đệ đệ ruột còn cười người được à?” Bà nói: “Cũng đừng có nghĩ tìm về rồi thăm tra này nọ, trực tiếp kêu người đi giết cho xong!”

Đối với nữ nhân như vậy, chết là còn nhẹ.

Tiêu Duệ biến sắc, suy nghĩ một chút, thấy không thể là Lâm Thực lên tố cáo, liền hiểu Huệ Phi biết tin này thế nào rồi.

Hắn nói: “Mẫu phi đặt người bên cạnh con?”

Huệ Phi ngăn ra, không chờ giải thích, Tiêu Duệ đã lạnh lùng quay người: “Chuyện trong hậu viện của nhi tử, chính nhi tử sẽ tự giải quyết, xin mẫu phi đừng nhúng tay quá nhiều, càng đừng...” Hắn nói: “Càng đừng thấy việc này có thể nói cho Cửu đệ liền mặc kệ con trai mà trực tiếp nói việc này cho Cửu đệ.”

Dù là huynh đệ ruột, nhưng việc này lại dính đến tôn nghiêm của nam nhân. Trong phủ là không giấu được, trừ trong phủ, Tiêu Duệ không muốn bất kỳ người nào biết được chân tướng.

Tiêu Duệ còn chưa đi ra, Tiêu Dật đã hấp tấp xông vào, vừa thấy Tiêu Duệ liền hỏi: “Thất ca, nghe nói huynh sắp đi Giang Nam lấy bạc, có phải huynh muốn đi bắt cái tiểu thiếp chạy trốn kia của huynh không? Ta ở kinh thành cũng không có việc gì, hồi này ta đã thừa với phụ hoàng, xin đi cùng huynh để thử nghiệm một phen.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51

Huệ Phi trơ mắt nhìn một nhi tử của mình làm một nhi tử khác tức đến xanh mét cả mặt mày.

"Dật Nhi!" Bà vội vàng hô lên.

Tiêu Dật quay người lại.

Nghe tiếng hô, lý trí của Tiêu Duệ cũng quay về một ít. Nếu mẫu phi đã biết, chỉ cần hắn mở miệng bày tỏ, đương nhiên mẫu phi sẽ không bắt buộc hắn làm gì. Nhưng nếu tin này truyền đến tai phụ hoàng, nếu phụ hoàng muốn hạ lệnh giết Dư Lộ, hắn không có biện pháp nào để bảo vệ nàng được.

Hắn chỉ phải nuốt cục tức này vào, bị phẫn nộ Huệ Phi một cái rồi xoay người rời đi.

Không biết tại sao, Huệ Phi bị cái nhìn của hắn làm cho chột dạ. Bà dám thề rằng, lúc bà nói cho Tiêu Dật, bà tuyệt đối không có ý để Tiêu Dật đi chế giễu Tiêu Duệ. Bà chỉ quan tâm nó mà thôi, không ngờ nam nhân lại không muốn cho người khác biết về chuyện này như thế.

Nhưng bây giờ, mọi việc đều bị Tiêu Dật phá hỏng hết, Tiêu Duệ cũng trách bà.

Tìm Huệ Phi đau xót, không đành lòng mắng tiểu nhi tử, bà liền đổ hết mọi oán giận lên người Dư Lộ. Gọi tiểu nhi tử đang muốn đuổi theo Tiêu Duệ lại, bà hỏi kỹ tình huống ra sao rồi dặn dò: "Lần này con đi đều phải nghe theo Thất ca. Còn cái nữ nhân kia, nếu các con có tìm được thì tìm cách giết chết nó trước khi Thất ca con biết đi!"

Tiêu Dật run lên, nói: "Mẫu phi, chuyện này không được đâu. Thất ca quan tâm nàng ta như vậy, nếu con giết ả, Thất ca trách con thì sao?"

Đúng là hắn khinh thường Thất ca thật, càng không sợ Thất ca nên mới nói toạc mọi chuyện như vậy. Hắn cũng không phải người không có đầu óc, hắn làm vậy chỉ vì muốn chế cười Thất ca mà thôi.

Huệ Phi trầm ngâm một lát: "Con cảm thấy, Thất ca của con rất thích nữ nhân kia?"

Tuy bà đã kêu người tra rõ mọi chuyện, nhưng vẫn không thể biết thái độ của Tiêu Duệ với nữ nhân kia là thế nào. Theo tin tức của bà, hình như Tiêu Duệ còn sủng ái Tạ thị hơn.

Tiêu Dật cũng không biết. Nếu đổi chỗ, nữ nhân của hắn mà bỏ trốn như vậy, hắn sẽ đi tìm nữ nhân kia rồi một kiếm đâm chết ả. Nhưng cũng giống như Thất ca, hắn sẽ im lặng tìm kiếm, không phải vì cho nữ nhân kia một cơ hội, mà chỉ vì không muốn mình bị mất mặt.

Giờ, dù hắn là nam nhân nhưng cũng không thể biết tính toán của Thất ca là thế nào.

Mà hắn nhớ rõ rằng, ở Nhất Phẩm Hương lần trước, rõ ràng Thất ca rất quan tâm nữ nhân kia. Cho nên Thất ca không muốn tin này truyền đi, ngoại trừ lý do liên quan đến mặt mũi nam nhân ra, hắn là vì cũng muốn cho nữ nhân kia một cơ hội để trở về!

Hắn luôn luôn sắm vai một người con ngoan trước mặt Huệ Phi, nên hắn cũng không giải thích gì thêm mà chỉ nói: "Mẫu phi yên tâm, nếu Thát ca không quá quan tâm nữ nhân kia thật, con nhất định sẽ làm theo lời mẫu phi, lặng lẽ giết ả."

Huệ Phi gật đầu, nhưng vẫn thấy tức giận trong lòng, tàn nhẫn nói: "Con nhớ kỹ, đừng cho ả chết dễ chịu! Một cái nữ nhân dễ thay lòng như vậy, không chỉ ả, còn có gian phu của ả nữa, nhất định phải giết hết!"

Tiêu Dật nói lời giữ lời, quả nhiên khi Tiêu Duệ xuất phát liền đi theo. Hắn chỉ dẫn theo một thái giám và hai thiếp thân thị vệ. Lúc nhìn thấy Minh Nguyệt cũng cảm bực quần áo đi đến, hắn vô cùng ngạc nhiên.

Lên xe ngựa, ngay trước mặt Minh Nguyệt, hắn liền hỏi Tiêu Duệ cứ lơ hắn này giờ: "Thát ca, huynh đi tìm người mà còn mang người hầu theo ả?"

Tiêu Duệ vô cùng muốn đá đệ đệ mình một cước xuống xe, lạnh lùng nhìn hắn, cái nhìn đầy ý uy hiếp.

Tiêu Dật nhún vai, dựa vào thành xe ngựa, không nói gì nữa. Hắn biết Thát ca đang rất tức, nếu hắn nói thêm nữa, chỉ sợ Thát ca sẽ giáo huấn hắn một trận mất.

Mãi cho đến lúc dừng ở một trạm dịch để ăn trưa, nhân lúc Tiêu Duệ không có mặt, Tiêu Dật tìm Minh Nguyệt hỏi: "Thát tẩu cho người theo Thát ca làm gì thế? Đem người cho Thát ca hả?"

Tiêu Dật vừa mở miệng liền nói chuyện này làm Minh Nguyệt thấy như bị si nhục. Nhưng đối phương là Hoàng tử Long tôn, nàng không dám lộ vẻ bất mãn gì, chỉ cúi đầu đi nhanh, không chịu đáp lời.

Tiêu Dật lại kéo tay nàng lại, "Chạy cái gì, chỉ hỏi người thôi mà, làm như gia sẽ ăn người ầy."

Minh Nguyệt nổi giận: "Nếu ngài biết chủ tử của nô tỳ đã đem nô tỳ cho Vương gia thì ngài còn lôi kéo nô tỳ làm gì?"

Cho dù là một thông phòng không ra gì thì hắn cũng không thể kéo được.

"Ầy dà, cái miệng nhỏ này còn độc lắm cơ." Tiêu Dật nở nụ cười, nhưng không thả tay Minh Nguyệt ra: "Người nói cho gia nghe chút, Vương gia các người đang có ý gì vậy. Tìm được cái Dư đi nương chạy trốn đó rồi có định mang về không?"

"Nô tỳ không biết, nô tỳ không dám phỏng đoán ý của Vương gia." Minh Nguyệt nói.

Tiêu Duệ nhìn thấy xung quanh không có ai liền lại gần Minh Nguyệt với vẻ mặt không có ý tốt, "Vậy người có biết, Vương gia của các người với Dư đi nương, là thích nhiều hơn hay là tức nhiều hơn?"

Hắn đứng quá gần, Minh Nguyệt cảm giác như mình sắp bị hắn ôm vào ngực. Vừa thẹn vừa giận, nàng cúi đầu cắn cổ tay Tiêu Dật một cái.

Tiêu Dật bị đau phải thả tay ra, Minh Nguyệt quay đầu bỏ chạy.

"Nha đầu chết tiệt, miệng không chỉ độc mà còn ác nữa!" Tiêu Dật không dám gọi, sợ Tiêu Duệ biết hắn đang làm gì, chỉ phải thầm mắng một câu.

Lên thuyền đã mấy ngày. Thuyền này xuất phát từ kinh thành, xuôi theo *Đại Vận Hà** đi đến Dương Châu.

**Đại Vận Hà: cũng được biết đến với cái tên Kinh Hàng Đại Vận Hà, là kênh đào hay sông nhân tạo cổ đại trên thế giới. Kênh này vượt qua các thành phố và tỉnh ở Trung Hoa lục địa là Bắc Kinh, Thiên Tân, Hà Bắc, Sơn Đông, Giang Tô và Chiết Giang. Phần cổ xưa nhất của kênh đào này có niên đại thế kỷ 5 TCN.*

Dư Lộ và Trần Chiêu giả trang thành hai phu thê về thăm thân nhân. Trần Chiêu cũng không lừa Dư Lộ nữa, vừa lên thuyền liền tốn không ít, thuê phòng nhị đẳng, ít nhất cũng có chăn có giường.

Càng là ở chung với Trần Chiêu, Dư Lộ càng không muốn đi. Ngày lên thuyền, lúc Trần Chiêu mua bánh bao ở bên bờ ấy cứ như một sự khởi đầu mới vậy. Đến khi lên thuyền rồi, Trần Chiêu cũng không lạnh lùng với cô nữa, ở phương diện ăn uống cũng rộng rãi với cô hơn.

Dư Lộ có tiền, nhưng Trần Chiêu đã hào phóng như vậy, Dư Lộ liền im lặng thu, cũng không nói gì.

Hai người đều không say tàu, thời gian ở trên thuyền cũng không khổ cực nhưng lại rất buồn chán, Trần Chiêu lại không thích nói chuyện lắm, Dư Lộ không dám cứ đi tìm hắn. Dù sao cũng là thanh niên, chỉ tìm hắn nửa khắc hay một lát thì hắn còn nhện được. Nếu cứ đi chọc hắn, cô sợ Trần Chiêu sẽ dần dần không đành lòng với cô, cũng có thể sẽ đốt trứng lừa, làm gì đó với cô thật thì chết.

Từ khi biết người này còn có rắc tâm khác, Dư Lộ cũng không còn tinh thần kinh dăng nữa.

Trong lúc buồn chán, Dư Lộ bắt đầu giao lưu với các hàng xóm bên cạnh. Ở bên trái là một đôi phu thê, nam nhân chừng hai mươi, người rất béo, cái bụng tròn vo. Thời này cũng không có lệnh thương nhân không được mặc lụa. Người mập mập trẻ tuổi này mặc vài tơ lụa để đi Kim Lăng buôn bán. Thê tử của hắn là *nguyên phối**, hiền lành phúc hậu, tình cảm của hai phu thê rất tốt.

**Nguyên phối: Kiểu chính chủ ầy.*

Người làm ăn đều có cái miệng tốt. Người nam nhân kia vì nam nữ khác biệt nên không nói gì với Dư Lộ, nhưng thê tử của hắn là Ngô thị lại rất nhiệt tình hiếu khách. Nàng không hẹn Dư Lộ qua uống trà liền hẹn cô lên mui thuyền ngắm phong cảnh.

Dư Lộ cũng muốn hỏi thăm thêm về tình hình bên ngoài của thời đại này. Dù sao trong truyện và hiện thực vẫn khác nhau, giờ cô chỉ cần tin tưởng những gì mình nghe mình thấy là được.

Ở bên phải là một đôi ông cháu. Tuổi của cụ ông rất cao, mặt để chòm râu dê. Đứa cháu chỉ mới lớn, thông minh đáng yêu, khuôn mặt tròn tròn. Dư Lộ có nói chuyện

với cụ ông, biết được con trai con dâu cụ đều mất, cụ mang theo cháu trai đi tìm con gái mình ở Kim Lăng.

Chẳng mấy chốc đã đi được gần một tháng. Lúc sắp đến thành Kim Lăng, Dư Lộ bị đau bụng, là do kinh nguyệt đến. Nhưng lúc chuẩn bị để lên đường cô lại không chuẩn bị bằng vệ sinh của thời đại này, cô cũng không nghĩ tới việc phải đi đường thủy hơn một tháng.

Cô phát hiện mình không đúng lúc nửa đêm. Bụng thì đau dữ dội, người thì cứ toát mồ hôi lạnh. Cũng không biết thân thể này bị sao mà đau bụng kinh lại dữ như vậy.

Tiếng rên rĩ không ngừng vì đau đớn của Dư Lộ làm Trần Chiêu tỉnh giấc. Hắn không ngủ chung với Dư Lộ mà là ngủ dưới đất. Cũng may thân thể hắn tốt, nếu không thì đã có chuyện rồi.

Hắn trùm mặc một lát, bỗng dựng ngồi dậy đặt tay lên trán Dư Lộ, lại thấy nàng cũng không phát sốt. Hắn còn tưởng nàng đang gặp ác mộng.

"Lộ Lộ, Lộ Lộ, tỉnh lại đi." Trần Chiêu đẩy nhẹ Dư Lộ.

Dư Lộ khó chịu rên nhẹ, tay đặt lên bụng, cảm giác dưới thân có cái gì đó đang chảy ra. Cô vừa đau vừa thẹn, nhẹ giọng nói: "Ta không sao, chàng thấp đèn lên được không. Ta...ta cần lấy ít đồ."

Trần Chiêu thấy cô đang ôm bụng liền đặt tay lên tay cô, nói: "Có phải nàng đang khó chịu không? Là đau bụng hả?"

"Không phải..." Dư Lộ sắp khóc lên, "Chàng nhanh đi đốt đèn đi!"

Trần Chiêu chỉ phải đi đốt đèn, có ánh sáng thì hắn mới nhìn rõ mặt Dư Lộ được. Sắc mặt nàng trắng không bình thường, không hiểu sao lại ra rất nhiều mồ hôi, tóc trên trán và dưới hai tai đều dán hết lên mặt, trông vừa nhếch nhác vừa đáng thương.

Trần Chiêu thấy tim mình đau nhói, như là có búa đập trên đầu vậy. Nếu không phải do hắn mang nàng ra, nàng cần gì phải chịu khổ như vậy. Dù cho kiếp trước nàng có lỗi với hắn, nhưng đời này nàng lại chưa làm chuyện gì xấu hết.

Hắn chỉ muốn báo thù, kiếp trước nàng đã chết thảm, lại có quan hệ gì với nàng của kiếp này cơ chứ?

Hắn lập tức nhào đến bên giường, trực tiếp ôm Dư Lộ vào lòng, vội vàng nói: "Nàng chờ lát, bây giờ ta mang nàng đi gặp đại phu! Sẽ đi ngay đây!"

Trên thuyền không có đại phu, nhưng rất may mắn, trong số những hành khách lại có. Lúc trước cháu trai của cụ ông phòng bên phải bị đau bụng, phải đi tìm đại phu ở phòng tam đẳng kia mới tốt hơn.

Dư Lộ bị hắn ôm đi. Mắt thấy sắp ra ngoài, cô vừa bực mình vừa buồn cười, đưa tay đấm ngực hắn, sáng giọng: "Không cần! Không cần!"

Trần Chiêu nói: "Lộ Lộ, không thể giấu bệnh vì sợ."

"Ta không có..." Dư Lộ vô lực nói: "Kinh nguyệt của ta tới, có chút đau ấy mà. Đợi hai ngày là hết, không cần đi tìm đại phu, chỉ cần uống nước đường đỏ là được thôi."

Trần Chiêu cứng người lại. Bình tĩnh rồi, hắn mới phát hiện trong không khí có mùi máu tươi nhàn nhạt. Bỗng nhiên mặt hắn đỏ bừng lên, không nói gì ôm Dư Lộ về giường.

"Ta đi tìm nước đường đỏ cho nàng." Hắn nói.

Giờ đang là hừng đông, mọi người đều đang ngủ, hắn đi tìm ở đâu?

Dư Lộ vội vàng gọi hắn lại: "Không sao, đợi sáng rồi tính. Chàng...chàng lấy bao quần áo của ta trước đã, bên trong có cái áo trắng, chàng lấy đến cho ta."

Trần Chiêu chưa từng có nữ nhân, một số việc cũng chưa từng nghe qua. Hắn vội vàng lấy áo trong bọc ra cho Dư Lộ, thừa dịp Dư Lộ phải đổi đồ liền đi ra.

Dư Lộ chỉ cho là hắn tránh đi, cũng không suy nghĩ nhiều. Lại không nghĩ tới mới thay đồ xong Trần Chiêu liền trở về, còn bụng một ấm trà trên tay.

"Trên thuyền không có nước đường đỏ, nàng uống chút nước ấm trước đi." Hắn nói, rót cho Dư Lộ một chén. Lúc bụng qua, hắn do dự một lát rồi nửa ôm Dư Lộ vào lòng: "Nàng uống đi, chờ thuyền cập bến rồi ta đi mua đường đỏ cho nàng."

Dư Lộ cầm cái chén ấm áp, nhẹ nhàng hớp một ngụm.

Lòng ngực nam nhân ở phía sau như lò lửa vậy, giúp cô giảm đau một ít. Cô uống nước, bỗng dựng lại muốn khóc.

Ở hiện đại, bởi vì vấn đề về thân thể nên nam nhân cô tiếp xúc trừ bác sĩ ra chính là bố và anh trai. Hai người đối xử với cô rất tốt. Nhưng đó là do tình cảm của người nhà, đó là do bác sĩ hòa nhã, sự tốt bụng của họ đều khác với Trần Chiêu. Trần Chiêu, là người lạ đầu tiên đối xử tốt với cô.

Hắn không giống vậy. Nếu như hắn thật lòng đối xử tốt với cô thì tốt biết bao. Cô muốn đi với hắn, mặc kệ đi đến đâu, phải trải qua cái gì, chỉ cần hắn đối xử thật lòng với cô, cô liền bỏ qua hết mọi tính toán trước đó của hắn.

Dư Lộ nhìn lại, nhẹ giọng nói: "A Chiêu, chàng đối với ta tốt quá, ta..." Bỗng dựng cô không biết phải nói sao nữa.

Trần Chiêu nghe thấy tiếng nức nở của cô, bỗng nhiên căng thẳng trong lòng.

"Nàng sao vậy?" Hắn hỏi.

"Ta sợ." Dư Lộ nói.

Tay Trần Chiêu bỗng dựng nắm chặt vai Dư Lộ, hắn nghe thấy mình khó khăn hỏi: "Nàng sợ gì vậy? Có ta ở đây mà."

Dư Lộ cười khổ. Cô nói: "Ta sợ chàng giống như phù dung sớm nở tối tàn, sẽ không dài lâu được. Ta sợ, có một ngày chàng sẽ không đối xử tốt với ta nữa."

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52

Trần Chiêu ôm Dư Lộ, cuối cùng vẫn không hứa hẹn điều gì.

"Đừng nghĩ bấy nữa." Hần chỉ thấp giọng nói như vậy.

Dư Lộ nhẹ "Ừ" một tiếng, buông bát trà, dựa vào "lò sưởi" sau lưng và từ từ nhắm hai mắt lại, đồng thời cũng để trái tim thích suy nghĩ lung tung kia của mình yên tĩnh xuống.

Trời đã sáng, thuyền dừng lại ở một trấn nhỏ gần thành Kim Lăng. Trần Chiêu rời thuyền đi mua đường đồ cho Dư Lộ. Dù Dư Lộ mặt dày cũng không thể kêu hần mua dùm cô túi kinh nguyệt được. Nhưng cô cũng buồn lắm chứ, bụng thì vô cùng đau, vừa không có nha hoàn, áo thì chỉ có thể dùng một lần, bị bẩn rồi còn phải giặt nữa.

Không có cách nào, cô đành phải đi tìm Ngô thị ở sát vách.

Thường ngày Ngô thị cũng hiền lành, thấy Dư Lộ qua mà còn mang theo bạc liền cười nói: "Này này, em gái nghe tỷ nói này, đều là người lập gia đình cả rồi, còn ngại gì khi nói chuyện này với nam nhân nhà mình nữa, thật là..."

Nàng cười đến không nói thành lời, nhận tiền Dư Lộ đưa, nói: "Được rồi, dù sao tỷ đây cũng nhân rồi, không có chuyện gì làm, đi mua dùm muối cũng không sao. Nhưng giờ này không còn ai bán đâu, để tỷ đi mua ít vải về làm cho, mà từng này bạc thì thừa rồi, thôi coi như tỷ được lời một hộp phấn vậy."

Đúng là người làm ăn, khắp nơi đều thấy cơ hội. Nhưng mà nữ công của Dư Lộ rất kém, bụng lại đau dữ dội, thật đúng là không muốn đi làm.

"Ngô tỷ tỷ, cảm ơn tỷ rất nhiều." Dư Lộ nói cảm ơn nhiều lần, chờ Ngô thị đi liền ôm bụng về phòng.

Cậu nhóc ở sát vách tên Tôn Văn Hạo, năm nay mới bảy tuổi, vô cùng kháu khỉnh. Dư Lộ vừa mở cửa, cậu nhóc lập tức liền thừa cơ chui vào.

Tuy Dư Lộ đang đau bụng, nhưng khi nhìn nhóc như vậy cũng không khỏi buồn cười, "Văn Hạo, sao để lại qua đây thế. Xấu gia gia của đệ mà không tìm thấy đệ lại lo lắng bây giờ."

Tôn Văn Hạo ngồi trên chiếc ghế nhỏ trong phòng nghiêm mặt nhìn Dư Lộ, thấy Dư Lộ vẫn đứng liên đứng dậy đi đến, kéo tay Dư Lộ đến bên giường, đề cô ngồi xuống.

"Tỷ tỷ, tỷ bị bệnh thì phải nằm nghỉ trên giường, không thể đi loạn như vậy được." Cậu nhóc nhìn Dư Lộ nói nghiêm túc.

Dư Lộ khó hiểu, hỏi cậu: "Ai nói với đệ tỷ bị bệnh?"

Chỉ là kinh nguyệt của cô đến thôi, mà cô cũng chỉ nói cho Ngô tỷ tỷ cách vách, sao một đứa bé như Tôn Văn Hạo cũng biết cô không tiện, còn nói cô bị bệnh nữa.

Tôn Văn Hạo nói: "Đại ca ca ở chung với tỷ nói. Sáng hôm nay đệ và gia gia xuống dưới hồi lúc nào đến Kim Lăng, thấy đại ca ca đến cầm đao bức lái thuyền phải cập bến, nói là tỷ bị bệnh phải đi mua thuốc." Cậu nhóc nghẹo đầu tò mò nhìn Dư Lộ, "Tỷ tỷ, tỷ bị bệnh gì vậy ạ? Đệ thấy mặt tỷ rất trắng, là cũng bị đau bụng giống đệ sao?"

Dư Lộ không khỏi đỏ mặt, cô không có bị bệnh!

Lại nghe Tôn Văn Hạo thờ dãi: "Gia gia nói, không chạy đến nhà cô cô* đúng lúc năm mới thì cũng phải đúng lúc Nguyên tiêu. Ngày mai là *Tết Nguyên tiêu*** rồi, cũng không biết có thể đến kịp không nữa. Tỷ tỷ à, tỷ bị bệnh không đúng lúc thật."

*Cô cô: em bố.

***Tết Nguyên Tiêu (Rằm Tháng Giêng)* là ngày lễ hội cổ truyền tại Trung Quốc và là tết Thượng Nguyên tại Việt Nam. Lễ hội trăng rằm từ giữa đêm 14 (đêm trước trăng rằm) trọn ngày 15 (ngày rằm) cho đến nửa đêm 15 (đêm trăng rằm) của tháng Giêng Âm lịch. Hiện nay, Tết Nguyên Tiêu (rằm tháng giêng, đêm rằm đầu tiên của năm mới) được coi là ngày lễ thiêng liêng nhất đầu năm mới và còn được gọi là "Lễ hội đèn hoa" hoặc "Hội hoa đăng", có thể bắt nguồn từ tục cúng tế thời Hán Vũ Đế, với tập tục trưng đèn trên cây nêu trước cửa nhà, đốt đèn, chơi lồng đèn ngũ sắc, có thể kéo dài từ 13 đến 17 tháng giêng (theo Wikipedia).

Cô rời khỏi Vương phủ ngày 10 tháng 12, ngày kế tiếp theo Trần Chiêu ra kinh thành, giờ lại đi được một tháng, đúng là phải ở trên thuyền qua năm rồi. Giờ nhìn lại, còn phải qua Tết Nguyên tiêu ở trên thuyền nữa.

Dư Lộ ngượng ngùng nói: "Chắc chắn là được, giờ cũng đã đến gần rồi, chắc chắn đệ có thể đến nhà cô cô đệ để ăn Tết Nguyên tiêu."

Tôn Văn Hạo gật đầu, đưa bàn tay nhỏ bé ra trước mặt Dư Lộ.

"Tỷ tỷ, đây là bánh đậu xanh gia gia mua cho đệ, ăn ngon lắm." Cậu nói, còn nuốt nước miếng một cái, "Giờ tỷ bị bệnh, đệ cho tỷ ăn nè, ăn bánh xong sẽ khỏi nhanh thôi."

Dư Lộ đang định từ chối thì nghe thấy tiếng cụ Tôn gọi Tôn Văn Hạo. Tôn Văn Hạo nhét bánh vào tay Dư Lộ, chạy nhanh đi như một làn khói.

Dư Lộ bắt đầu dĩ cười cười, đặt bánh đậu xanh lên bàn. Đậu xanh tính lạnh, cô lại đang đau bụng kinh, không thể ăn được.

Trần Chiêu đang đi mua đường đỏ, suy nghĩ một lát, lại đi tìm một vòng, rốt cuộc tìm được người nguyên ý làm túi kinh nguyệt. Hắn đưa bạc đầy đủ, kêu người đó giúp làm mấy cái, cắt nhanh vào bọc nhỏ rồi vội vã ly khai cửa hàng của người ta.

Lúc sắp tới bến thì Trần Chiêu lại dừng lại.

Nơi này sắp tới gần Kim Lăng rồi, theo tốc độ bây giờ, chạng vạng hôm nay sẽ đến Kim Lăng. Qua Kim Lăng liền cách Dương Châu không xa. Nếu hắn mang Dư Lộ đi Dương Châu thì sẽ không tránh được ánh mắt của Vương gia. Nhưng hắn lĩnh mệnh mà đến, không thể không đi Dương Châu, hắn còn truyền tin trở về nói bị bệnh nên kéo dài thời gian lên đường, nếu không hắn đã có thể về kinh thành từ năm trước rồi.

Đã trễ lâu như vậy, còn kéo dài nữa, Vương gia sẽ rất bất mãn.

Nếu chỉ bất mãn thì thôi, nhưng Vương gia mà liên tưởng đến Dư Lộ, nghĩ hắn mang Dư Lộ đi, như vậy kết cục đời này của hắn còn không bằng đời trước nữa!

Trần Chiêu cảm thấy hai chân mình như bị đồ chì, bởi vì nghĩ đến đây, hắn thấy có chút kinh hãi. Từ khi hắn ly khai kinh thành vẫn chưa nhận được tin từ kinh thành truyền tới, lẽ nào...

Nếu dự đoán của hắn là thật, vậy việc hắn mang Dư Lộ đi Dương Châu chẳng khác nào tự chui đầu vào lưới rồi! Hắn cũng không thể vì Dư Lộ mà không muốn sống, không muốn tương lai!

Hắn nên làm gì bây giờ?

Hắn là muốn báo thù, sao hắn có thể...sao lại có thể động lòng với cừu nhân được? Rõ ràng là, rõ ràng là hắn muốn giết nàng, nhưng bây giờ, sao lại suy nghĩ đến nàng sau này?

Bước chân Trần Chiêu đầy nặng nề, lòng đầy quẩn quýt, lúc lên thuyền rồi cũng thỉnh thoảng thất thần, nhiều lần Dư Lộ nói chuyện với hắn hắn cũng không nhận ra.

Đến chạng vạng, đội thuyền dừng sát ở thành Kim Lăng. Bởi vì thuyền muốn bổ sung nguồn lương thực, nguồn nước ở đây nên không phải đi đêm. Trần Chiêu hỏi Dư Lộ: "Nàng chưa tới Kim Lăng bao giờ, đợi lát nữa ta mang nàng xuống đi ngắm một lát. Khó được cơ hội đến đây, bỏ lỡ rồi sau này lại không đến được nữa."

Buổi sáng lúc Trần Chiêu trở về Dư Lộ đã thấy hắn không được bình thường. Giờ hắn nói thế này, Dư Lộ theo bản năng không muốn đi.

"Bụng ta còn đau lắm." Cô ôm bụng, làm ra vẻ khó chịu.

Trần Chiêu không ép cô, nhìn cô thật sâu một cái, nói: "Vậy nàng muốn ăn hay muốn chơi gì không? Ta xuống dưới một lát, lúc ta về ta mang cho."

Dư Lộ nói: "Ta không biết gì về Kim Lăng hết, chẳng thấy được thì mua thôi."

"Được rồi." Trần Chiêu nói: "Ta đi đây, nàng đóng kỹ cửa lại. Trừ ta ra, cho dù ai tới gõ cửa cũng không được mở."

Dư Lộ gật đầu, nhìn Trần Chiêu xoay người đi. Dưới ánh hoàng hôn, bỗng nhiên cô có chút ngẩn ngơ, cảm thấy Trần Chiêu có thể sẽ không quay về nữa vậy, nhưng cũng chỉ là cảm thấy mà thôi. Trần Chiêu không cho cô hứa hẹn gì, ý đồ chân chính của hắn cô cũng không biết, Dư Lộ nghĩ, hắn nhất định sẽ còn trở lại.

Thương nhân họ Ngô và hai ông cháu họ Tôn đều xuống thuyền. Mục đích của họ là thành Kim Lăng, Ngô thị và Tôn Văn Hạo đã qua đây chào tạm biệt trước khi Trần Chiêu đi. Nên chờ Trần Chiêu vừa khuất bóng, Dư Lộ liền nghe lời hắn nói, thực sự khóa trái cửa từ bên trong.

Trần Chiêu đối với thành Kim Lăng không xa lạ gì. Đời trước hắn đã qua đây mấy lần, thậm chí còn mang Trần Bì đi qua đây nữa. Bởi vì đã tới, hắn quen cửa quen ngõ tìm đến Mãn Hương lâu - kỹ viện lớn nhất trong thành.

Nàng là cừu nhân của hắn, hắn đã quyết định không giết nàng. Thế nhưng thù này, hắn không thể không báo như vậy.

Không phải nàng thích vinh hoa phú quý, thích hô nô gọi tỳ sao? Không phải nàng thích làm người được tung hô, khinh thường hắn chỉ là một thị vệ sao? Vậy hắn sẽ thành toàn nàng, đưa nàng đến chỗ mọi người đều tung hô là được.

Trần Chiêu siết chặt hai tay, vào Mãn Hương lâu. Một khắc sau, hắn, một bà tử mập mạp và hai nam tử gầy yếu đi ra, đi về hướng bến đò.

Dọc đường đi, không phải Trần Chiêu không giẫy dụa qua, nhưng nghĩ đến thù hận kiếp trước và tiền đồ ở kiếp này, hắn liền cắn răng quyết tâm. Dư Lộ, đời trước nàng không thích hắn, đời này, hắn cũng không thể thích nàng.

Lên thuyền, hắn không đi gõ cửa mà là để bà tử đi gõ.

Nhưng thủy chung đều không thấy cửa mở.

Bà tử nói cho Trần Chiêu, Trần Chiêu thấy hoảng hốt trong lòng. Chạy tới gõ mà vẫn không mở, hắn gấp đến độ đá văng cửa ra.

Nhưng trong phòng là một mảnh hỗn độn.

Quần áo và chăn nằm la liệt trên mặt đất, trần châu Dư Lộ mang ra ngoài cũng lẫn tứ tung, mà trên mặt gỗ còn không ít vết máu đã khô.

Cửa sổ mở rộng. Dư Lộ, không biết tung tích.

P/s: đến đây thì có ai biết Dư Lộ bị sao không? Thử đoán xem nào ;) ai đoán trúng thì tối nay thêm chương nhé.

Chương 53

Bà tử của Mãn Hương lâu nhìn tình hình trong phòng, ngáy ra một lát rồi vô cùng bất mãn nhìn Trần Chiêu.

"Ta nói chứ, người bị gì vậy hả? Đùa lão nương vui lắm phải không?" Một chuyển tay không đã khiến bà rất tức giận, bà vừa mắng vừa đi đến chỗ Trần Chiêu: "Người đâu? Không phải nói có nữ nhân muốn bán cho Mãn Hương lâu sao? Sao giờ lại thế này? Đừng nói nữ nhân, cả một đầu heo mẹ cũng không có!"

Mãn Hương lâu là kỹ viện lớn nhất thành Kim Lăng, nhưng bà tử này cũng không phải là nhân vật lớn gì trong đó. Ở kinh thành có nhiều người biết Trần Chiêu, nên người nể mặt hắn cũng nhiều. Nhưng khi đến thành Kim Lăng, lại là ở Mãn Hương lâu, người ta thấy khẩu âm lạ của hắn liền tùy tiện sai một bà tử bình thường đến.

Bà tử thô lỗ vô lễ, nếu là ngày thường thì Trần Chiêu đã không thèm để ý, nhưng vào lúc này, nhìn gian phòng trống rỗng, nhìn đồng hồ hỗn độn trên mặt đất, nghĩ đến nữ nhân hay ngựa mặt nhìn hắn cười đã không thấy, hắn cảm giác như ngực mình đã bị khoét mất một miếng thịt, vừa trống rỗng, vừa đau xót.

Hắn vùng bà tử ra, đi nhanh đến chỗ cửa sổ, nhìn xuống là mặt nước lạnh lẽo vô tình, không hề có dấu vết gì. Nhưng trên chân song có dấu hiệu bị hư vì có người đang gầy dựa làm ra, trên đó còn có vết máu loang lổ.

Trần Chiêu thấy vết máu kia như mũi tên đâm vào mắt hắn, quay đầu lại, vết máu trên sàn lại càng nhiều hơn.

Cả nỗi đau vì kinh nguyệt Dư Lộ còn không chịu nổi, nếu đây là vết máu của nàng...Nàng đau đến thế nào cơ chứ!

Là ai? Là ai đã bắt nàng đi?

Sẽ không là Vương gia. Nếu là Vương gia, không có khả năng chỉ bắt mỗi nàng mà thả mình đi như vậy. Vậy là ai? Chẳng lẽ có người dọc đường đều quan sát hắn và Dư Lộ, thừa dịp lúc hắn xuống thuyền liền bắt Dư Lộ đi?

Bỗng nhiên Trần Chiêu vô cùng hối hận. Hắn không nên xuống thuyền. Hắn biết Dư Lộ rất đẹp, sau khi theo hắn ra ngoài, hắn không cho phép nàng bơi lên mặt những đồ bẩn thỉu ấy nữa. Nàng xinh đẹp như vậy, hắn còn không thời thời khắc khắc canh giữ nàng, chẳng phải là cho người ngoài cơ hội để bắt nàng đi sao!

"Ê! Người bị cầm à?" Bà tử bị xem nhẹ rất tức giận, đẩy Trần Chiêu một cái thật mạnh.

Tuy bề ngoài Trần Chiêu không thu hút lắm, nhưng bà dùng sức đẩy mạnh như vậy mà Trần Chiêu lại không nhúc nhích nửa phần. Bà tử lập tức giật mình, đang không biết làm sao thì thấy Trần Chiêu quay đầu nhìn bà một cách đáng sợ.

Môi khẽ mở, lạnh lùng nói một chữ, "Cút!"

Bà tử bị ánh mắt âm u lạnh lùng của hắn dọa sợ, một câu đều không dám nói, cứ chạy thẳng một mạch không quay đầu lại.

Thuyền cập bến ở chỗ gần một dãy gồm mười mấy căn nhà đất. Lúc này trời đã hoàn toàn tối, ở góc của dãy nhà, Dư Lộ run lấy bầy lặn lẽ ôm túi kinh nguyệt Ngô thị làm, mắt nhìn chăm chăm vào cửa bến.

Sắc trời quá mờ, cô chỉ có thể dựa vào vóc dáng để nhận người. Thấy một phụ nhân mập mạp và hai nam nhân gầy gò vội vã chạy ra, cô cũng lập tức chà chà đôi chân đã đông cứng rồi đuổi theo.

Tuy đội thuyền dừng ở bên cạnh, nhưng đây là tháng lạnh nhất, cô vừa tới kinh nguyệt, vừa cật mu bàn tay lấy máu, lại còn trực tiếp nhảy vào dòng nước lạnh như vậy, có thể hiểu được giờ cô lạnh đến thế nào. Thật ra, điều cô cần làm nhất ngay lúc này là phải mau tìm một khách sạn, gọi bình trà nóng, rồi gọi thùng nước nóng tắm mới có thể không bị bệnh.

Nhưng, trong lòng cô có một sự kiên trì khác.

Cô muốn biết, đến cùng thì Trần Chiêu có ý gì, ba người mà hắn mang đến là ai.

Mất nhìn có thể là giả, nhưng sự cảm nhận của trái tim không thể là giả được. Tuy cô đã nghĩ đến kết cục xấu nhất, nhưng cô vẫn không tin, Trần Chiêu muốn hại cô thật.

Cho nên, cô nhất định phải điều tra cho rõ chân tướng mới được.

Một đường xa xa theo ba người, cũng may ba người không ngồi xe ngựa lại đây. Dư Lộ thận trọng theo dõi, lúc đến đích, tuy xiêm y vẫn ướt nhưng người cũng không lạnh như vậy.

Nhưng khi nhìn thấy ba người đi vào một Mãn Hương lâu xa hoa trụy lạc, một Mãn Hương lâu người đến người đi, Dư Lộ dừng bước. Cô không dám tin nhìn các cô nương đứng chào khách ở cửa Mãn Hương lâu. Giờ cô như bị rớt vào hầm băng vậy, từ đầu đến chân, từ trong ra ngoài đều cảm thấy lạnh.

Trần Chiêu! Hắn lại muốn bán cô vào kỹ viện!

Là một nam nhân, hắn không thể không biết cái gì là hang ổ hang sói với nữ nhân được. Nhưng hắn! Một mặt thì giả ý đối tốt với cô, mặt khác thì lại định bán cô vào kỹ viện!

Đến cùng là mối hận như thế nào hắn mới có thể đối xử với cô như vậy?!

Dư Lộ không ngừng hồi trong lòng, nhưng không thể tỉnh táo lại để nhớ về mấy tình tiết trong truyện. Cô nhìn Mãn Hương lâu đầy náo nhiệt, đầu đau muốn nổ, lòng đau muốn nứt...

Sao lại vậy! Tại sao lại là như vậy!

Nam nhân cô động lòng, cho dù muốn mạng cô thì cô cũng sẽ không hận như vậy. Nhưng hẳn thì sao, hẳn lại muốn bán cô vào kỹ viện!

Ngay cả Tiêu Duệ có mấy phụ nhân trong hậu viện cô cũng không muốn theo, bán cô vào trong đó, không phải là muốn mạng cô sao?

Dư Lộ bỗng nhiên che miệng lại, khóc không ra tiếng.

Cô vừa khóc vừa chạy, đêm tối không thấy đường, chạy mãi rồi cũng bị ngã một cái.

Cô mặc kệ con đau, tiện tay sờ đồng tro dưới đất [1], trừ chỗ mu bàn tay đã được băng kỹ, chỗ nào cô cũng bôi lên, sau đó cời bao đựng túi kinh nguyệt ra, nhét túi vào vạt áo đã đông lại thành đá, buộc bao qua loa lên đầu.

Ngay cả Trần Chiêu cũng không thể tin, cô không biết phải tin ai được nữa.

Sau khi thu thập xong, bởi vì quá muộn nên cô cũng không mua được xiêm y sạch sẽ. Cô định giả dạng làm phụ nhân, tìm một khách sạn còn mở, đặt một gian phòng nhĩ đẳng để ở.

Đổ một ấm trà nóng, xiêm y đều cứng rắn vì kết băng, cô cũng không tắm, chỉ cời xiêm y ra đặt một bên, dùng chăn bao mình lại, đổ một thùng nước lớn để ngâm chân. Đêm đã khuya, khóa trái cửa xong, mặt và tay cũng không dám rửa, cô để nguyên bộ dạng nhếch nhác ấy rồi bò lên giường.

Đương nhiên là không ngủ được, thậm chí đóng hai mắt lại cũng không dám. Lúc này, trong lòng cô không hận Trần Chiêu nữa. Cô chỉ mong bây giờ từ biệt, sau này cả đời đều không gặp lại mới tốt.

Một thời đại như vậy, một nữ nhân như cô, lại có thân phận thế này, gặp lại không chỉ không báo thù được, có khi còn hại mình lần nữa mất.

Dư Lộ kéo chăn che kín mặt, cuối cùng nỗi sợ không thắng nỗi cơn uể oải, chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Ở bến đò, gió lạnh thổi mạnh qua màn đêm đen, trên con thuyền đến từ kinh thành, rất nhiều người chen nhau đứng trên đó.

Nam nhân thấp giọng mắng chửi, nữ nhân nhỏ giọng nức nở, có đứa nhỏ bị đông cứng cả miệng, cũng có đứa nhỏ buồn ngủ cứ xin đại nhân cho về phòng ngủ. Nhưng mà, tất cả đều giảm nhỏ âm lượng xuống. Không một ai dám lớn tiếng, cả đứa bé hai ba tuổi không hiểu chuyện, đang muốn nhếch miệng khóc lớn cũng bị đại nhân đứng lúc bụm miệng.

Người phụ trách chiếc thuyền này là một hán tử hơn bốn mươi tuổi, người phương Bắc. Lúc mọi người sắp không chịu được nữa, cuối cùng y cũng mang người chui ra từ khoang thuyền.

Y đi nhanh đến trước mặt Trần Chiêu đang cầm đao đứng, cung kính nói: "Vị đại gia này, đều lục soát cả rồi, thật...thật không thấy bóng dáng thê tử của ngài."

"Người xác định?" Hắn lạnh giọng hỏi.

Chỉ là ba chữ đơn giản nhưng cũng làm người phụ trách kia sợ đến suýt quỵ xuống, tuy đã cố nén, nhưng hông của y cách mặt đất cũng không xa.

"Thật, thật không có." Y nói: "Ngài chờ mấy người đi ra tìm lúc này một lát! Nếu, nếu không ngài lại thẩm tra những khách nhân này lại đi. Nếu vẫn không biết, liền, liền thả họ về buồng nhỏ trong thuyền đi thôi! Hôm nay cũng quá...quá..."

"Quá lạnh?" Trần Chiêu hỏi ngược lại.

Người phụ trách thuyền không ngừng gật đầu, sau đó định ngẩng lên nhìn Trần Chiêu.

Lại nghe giọng Trần Chiêu càng lạnh hơn, hình như còn mang theo ý cười không rõ, "Lạnh, chỉ mỗi các người lạnh, thê tử của ta không lạnh sao? Còn chưa tìm ra thì người đã không nỡ cho bọn họ. Hôm nay thê tử của ta biến mất trên thuyền của người, lẽ nào người không có gì để nói với ta sao?"

"Ta, ta..." Người phụ trách không biết phải nói gì mới được, nhưng lúc này, có một đứa bé cuối cùng cũng cự khỏi tay mẫu thân, bỗng nhiên khóc lên, "Oa...oa...oa...oa..."

Trần Chiêu bỗng nhiên quay đầu. Phụ nhân đang ôm đứa bé không kịp nhìn mặt hắn, vừa bụm miệng đứa bé lại vừa quỵ xuống đất.

Tiếng đầu gối đập xuống sàn nhà vang lên thật lớn, làm lòng người phụ trách thuyền cũng run rẩy theo.

Trần Chiêu quay đầu đi, nói: "Nữ nhân và đứa nhỏ về trước đi, mấy nam nhân khác đều ở lại đợi cho ta."

Các nữ nhân như vừa được đại xá, từng người vội vàng ôm hài tử về buồng. Mấy nam nhân giận mà không dám nói gì, chỉ phải tiếp tục tức giận ở lại, cũng vì lúc này có người không chịu nghe theo đã bị chặt một ngón tay, mọi người cũng không dám la lối nữa.

Trần Chiêu kêu người phụ trách ở ngoài trông chừng mấy nam nhân, mình thì kêu thêm hai thợ thuyền đi vào buồng lần nữa. Tì mị tìm kiếm lần nữa vẫn không thấy bóng dáng Dư Lộ đâu.

Sau khi đi ra, người thợ thuyền chạy đuổi theo hỏi mấy người khách đã rời thuyền cũng quay về rồi, và đương nhiên vẫn không có tin gì.

Dư Lộ không phải bị khách xuống thuyền hôm nay bắt đi.

Dur Lộ cũng không ở một góc nào trên thuyền.

Càng không phải bị người Vương gia phái đến bắt.

Vậy nàng đi thế nào? Đi nơi nào?

Rốt cuộc Trần Chiêu cũng bỏ qua cho mấy nam nhân bị lạnh cóng trên thuyền, nắm chuỗi đao đi nhanh về phòng hấn và Dur Lộ ở. Lại kiểm tra một lần, hấn kinh ngạc phát hiện, Dur Lộ, rất có thể là tự chạy trốn!

Sao nàng phải tự chạy trốn?

Bỗng dưng Trần Chiêu vô lực khuỵu xuống sàn, lời Dur Lộ nói hôm qua cứ lặp đi lặp lại bên tai hấn.

Nàng nói: Chẳng đối xử với ta thật tốt.

Nàng nói: Ta sợ chàng giống như phù dung sớm nở tối tàn, sẽ không dài lâu được. Ta sợ, có một ngày chàng sẽ không đối xử tốt với ta nữa."

Nàng đoán ra điều gì rồi đúng không?

Vậy nàng...biết mình mang người Mãn Hương lâu đến? Nếu nàng biết, nếu nàng biết!

Bỗng nhiên Trần Chiêu dùng đao đâm mạnh xuống sàn làm khác lều dưới thét chói tai. Mũi đao của hấn xuyên qua sàn, ngay ở trên đỉnh đầu của mấy khách nhân.

Một con thuyền lớn sang trọng khác đang rẽ nước đi trong đêm. Gió lớn, nước lạnh, mặc dù trên thuyền đã đốt than thượng hạng nhưng Tiêu Dật vẫn run như cây sậy.

Gã không chịu về phòng mình mà cứ ở chỗ Tiêu Duệ. Trong phòng trừ Tiêu Duệ còn có Trần Bì và Minh Nguyệt, ngoài ra còn có tiểu thái giám gã mang theo, nhiều người, phòng cũng có nhân khí, trong lòng cũng thấy ấm áp hơn chút.

Đi ra gần một tháng, theo thời gian trôi qua, sắc mặt và tính khí Tiêu Duệ cũng giống nhau, đều ngày một kém đi. Bây giờ Tiêu Dật không dám lại đi trêu chọc Tiêu Duệ nữa. Gã mang theo ít người, nếu gã chọc Tiêu Duệ tức thật, trời cao Hoàng đế xa, Tiêu Duệ lại sửa trị gã, cho dù gã khóc cũng không có chỗ khóc đâu.

Bọn họ một đường đi đi tìm tìm, bảy ngày trước đã đến Dương Châu, không có tin tức có nữ nhân họ Dur kia, cũng không có tin của tên thị vệ Trần Chiêu. Tiêu Duệ dành thời gian xử lý công vụ, góp đủ số bạc để cho người vận chuyển về kinh thành trước, mình thì tiếp tục khởi hành.

Lúc đó gã có nghe được tin gì đó, đi đường thủy, vừa đi vừa nghỉ, xem ra muốn bắt Trần Chiêu và nữ nhân họ Dur kia trên đoạn đường này.

Tiêu Dật uống trà, không ngừng liếc Tiêu Duệ đang cầm sách mà nửa ngày vẫn chưa thấy lật. Trong lòng gã đang rất tò mò, lâu như vậy, thanh bạch của nữ nhân họ Dur kia đã sớm không có rồi đi?!

Thất ca không kêu người đi bắt Trần Chiêu kia và nàng ta trở về đánh chết đi, lại còn phải phân ra hai nhóm, một nhóm đi tìm họ, mình thì cũng mang theo một nhóm đi tìm làm gì?

Coi như tìm được, đối với nữ nhân đã mất thanh bạch, hấn còn muốn được hả?

Nếu không thì cũng không giống bây giờ, tuy đã bị đeo nón xanh, nhưng nữ nhân cũng đã chạy rồi, hấn còn làm gì được nữa. Nếu có thể bắt trở lại thật, nữ nhân kia cũng đã bị nam nhân khác dùng, một thứ hạ tiện, thân thể cũng bị ô uế, hấn còn muốn lấy làm bảo bối chắc?!

Cùng với nữ nhân như vậy, còn không bằng...mắt gã chậm rãi nhắm lại, nhìn chăm chăm Minh Nguyệt đang thuê thừa dưới đèn. Không biết có phải đi ra lâu lắm, không gần nữ sắc được hay sao mà gã lại thấy tiểu nha hoàn này càng ngày càng ngon miệng vậy?

Nếu Thất ca thực sự không muốn nha đầu này, không bằng cho gã đi? Theo gã cả đoạn đường này, còn lại đại nha hoàn của Thất tẩu, theo gã, thế nào cũng có thể làm chủ tử được.

"Minh Nguyệt!" Gã chợt lên tiếng, phá vỡ sự yên tĩnh trong phòng, "Gia uống trà xong rồi, rót tiếp cho gia một ly."

[1]: đừng hỏi Mễ vì sao lại có tro ở đó =v=.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54

Minh Nguyệt đặt chân xuống, cầm bình trà mang tới chỗ Tiêu Dật.

Tiêu Dật đặt chén trà lên bàn, thấy Tiêu Duệ cứ cúi đầu đọc sách mà không chú ý bên này liền ngẩng đầu cười lưu manh với nàng.

Minh Nguyệt không thèm nhìn, rót nước trà xong liền xoay người muốn về chỗ cũ.

Không ngờ Tiêu Dật lại bỗng nhiên vươn tay kéo tay nàng lại đặt lên bàn, cũng không nói gì mà chỉ vô si nhìn chăm chăm nàng rồi cười, thấy Minh Nguyệt không thoát

được, mà khuôn mặt lại càng ngày càng đỏ, gã mới hỏi: "Minh Nguyệt cô nương, đây là trà gì mà mùi vị chả ngon gì hết vậy?"

Minh Nguyệt quay đầu cầu cứu. Nàng cũng biết, suốt đoạn đường này Vương gia không thèm nhìn nàng một lần, lúc này lại xảy ra chuyện thế này, chỉ sợ Vương gia không chỉ không che chở nàng mà còn thuận nước đẩy thuyền, đưa nàng cho Cửu Hoàng tử.

Danh tiếng của Cửu Hoàng tử rất xấu, Minh Nguyệt là nha hoàn thiếp thân của đại cô nương Định Quốc Công phu, đương nhiên cũng biết một hai về chuyện này. Thái độ của gã với nữ nhân còn đáng sợ hơn với lời đồn nữa, không có chút thương tiếc nào, dùng xong liền vứt bỏ ngay. Nếu theo gã thì đời này xong thật rồi.

"Nô tỳ không biết đây là trà gì." Minh Nguyệt nhỏ giọng nói, dùng sức rút tay ra.

"Uống không ngon." Tiêu Dật nói: "Vậy đi, người dẫn ta đi xem Thất ca có loại trà nào, ta tự chọn một loại để uống."

Minh Nguyệt còn chưa nói gì, Tiêu Duệ đã nhìn không được mở miệng: "Muốn uống trà ngon, hoặc là về gian phòng của mình, hoặc là cút về kinh thành đi. Chỗ ta chỉ có trà này, có uống hay không cũng im miệng cho ta!"

Tiêu Duệ đột nhiên tức giận làm Tiêu Dật sững sờ. Thừa dịp đó Minh Nguyệt vội rút tay mình về, chạy lại chỗ Tiêu Duệ cầm kim lên thêu tiếp. Nàng không dám rời đi, nếu như đi rồi, Tiêu Dật vào phòng nàng, nàng chỉ còn nước khóc mà thôi.

Nàng chỉ có thể ở lại bên Vương gia, có Vương gia ở, ít nhất Tiêu Dật không dám làm gì xằng bậy.

Đúng là Tiêu Dật không dám chống đối với Tiêu Duệ vào thời điểm này. Gã hừ nhẹ một tiếng, nâng ly trà lên chậm rãi uống. Hai mắt gã cứ nhìn Minh Nguyệt, ánh mắt nóng rực khiến Minh Nguyệt cứ thăm hận trong lòng.

Nhưng mà, sự thực lại không như mong đợi.

Minh Nguyệt lặng lẽ ngẩng đầu nhìn cửa, trên cửa có hai thân ảnh cao lớn. Minh Nguyệt biết, người bên trái là Trần Bì, hơn hai mươi, cũng không có gia thế gì, nam nhân như vậy sẽ không từ chối nàng đúng không?!

Vương gia vẫn chưa biết ý định của Vương phi. Nếu Trần Bì kia chủ động hỏi cưới nàng với Vương gia, Vương gia cũng sẽ không cự tuyệt, ít nhất cũng phải hỏi suy nghĩ nàng trước! Đương nhiên, phải chọn lúc tâm trạng của Vương gia đang tốt, nếu ngài ấy quan tâm Dư di nương như vậy, nếu tìm được Dư di nương rồi, có phải tâm trạng ngài ấy sẽ tốt hơn không?

Tuy trước đó Minh Nguyệt rất ghét Dư di nương này, dù sao nàng ta cũng là người hại cô nương nhà nàng phải một mình trong phòng trong đêm động phòng, nhưng bây giờ, nàng lại nhớ lại rằng Dư di nương rất thiện lương, dù ở trước mặt nàng cũng vô cùng khiêm nhường.

Nếu tìm được nàng ấy, xin nàng ấy giúp chuyện này, Minh Nguyệt thấy, chắc chắn nàng ấy sẽ không từ chối. Nghĩ vậy, Minh Nguyệt không khỏi có tâm trạng chờ đợi giống Tiêu Duệ, Vương gia chỉ dẫn theo một nha hoàn là nàng, đến lúc đó chắc chắn sẽ kêu nàng đi hầu Dư di nương. Mặc kệ vì sao Dư di nương lại chạy trốn, chỉ cần Vương gia tìm được nàng, nhất định nàng ấy sẽ không chọc giận Vương gia nữa.

Nàng hầu hạ Dư di nương thật tốt, Dư di nương sẽ giúp nàng.

Dư Lộ ngủ thẳng đến lúc trời sáng mới dậy.

Mở mắt nhìn căn phòng xa lạ một lúc lâu thì cô mới nhớ lại, biết mình đã thoát khỏi Trần Chiêu, về sau cũng chỉ còn mỗi mình cô.

Roi xuống nước lúc trời lạnh, tay bị thương, còn đến kinh nguyệt, chiều qua lại không ăn gì, sau khi ngồi dậy, Dư Lộ thấy thân thể rất suy yếu. Giơ cổ tay lên nhìn, lại đưa tay sờ bụng nhỏ xẹp lép, Dư Lộ thầm nghĩ: trong một tháng trốn đi này, toàn bộ thịt nuôi được ở Thành Vương phủ đều mất hết.

Đúng là phương pháp giảm béo hoàn mỹ.

Xiêm y vẫn ướt, đây cũng chỉ là gian phòng thông thường, không có lấy một cái lò sưởi. Cô tạm thời khoác y phục còn ướt lên, mở cửa gọi tiểu nhị, cầm khối bạc chừng một lượng nhờ hần mang bộ y phục dày hơn lên, đồng thời chuẩn bị một bữa trưa nữa.

Mặc dù không biết bây giờ là mấy giờ, nhưng chỉ cần nhìn mặt trời treo trên đỉnh đầu là biết cũng không còn sớm nữa, phải ăn xong sớm để còn rời đi mới được.

Thảm mỷ của tiểu nhị vô cùng kỳ lạ. Hần chuẩn bị cho Dư Lộ một cái áo lục theo dóa mẫu đơn lớn, dưới là một cái váy màu trắng bằng vải thô. Dư Lộ mặc vào, không soi gương cũng biết không thể mặc vậy đi ra ngoài, nếu không, một người đẳng hoàng như cô cũng bị coi thành bất chính.

Người trong khố cảnh, chuyện mình không biết làm cũng sẽ học được. Dư Lộ không dám cất bỏ bộ xiêm y ban đầu, dứt khoát rút ga giường màu xám ra, tìm tiểu nhị mượn kéo và châm, lúi loát cắt ga giường ra làm áo khoác.

Mặc như vậy khiến người trông mập ra, nhưng may là chất lượng vải rất kém, nên trông cô như người nghèo vậy. Nếu mặc vậy đi hỏi hương, chắc chắn chẳng ai thèm đi cướp đầu.

Ăn xong, Dư Lộ cũng mặc kệ thân thể còn đang khó chịu, nhét thôi bạc và ít trân châu còn dư vào lòng. Cởi y phục ướt ra, ném áo khoác đi, mang theo áo trong. Về sau, nếu có ở một nông thôn nào đó, cô cũng thể mua mảnh vải giống thế này để may vá, vậy cũng thành một bộ y phục mới rồi.

Rời đi Thành Vương phủ, bây giờ cô là một nữ nhân độc thân bình thường, không được phải nhớ về những ngày phú quý ấy nữa, cô cần quen với cuộc sống bình thân hiện tại.

Lúc này, tuy việc bị Trần Chiêu lừa khiến cô rất đau lòng, nhưng cũng may là sớm chuẩn bị sẵn tinh thần, nên sau khi khóc xong, hôm nay giọng cô cũng chỉ hơi khàn, mắt hơi khô, lòng, không còn đau nữa.

Chuẩn bị xong, Dư Lộ ôm bọc vải ra cửa. Mới vừa cài cửa xong, đang chuẩn bị xuống lầu, cô nghe thấy tiếng khóc từ phòng bên cạnh, không biết là nam hay nữ nhưng biết là tiếng khóc của một đứa trẻ. Dư Lộ vốn muốn mặc kệ, nhưng càng nghe lại càng thấy nó quen tai.

Cô đang do dự có nên đến xem không thì phòng bên cạnh đã mở ra, một tiểu nam hài mặc trường bào chạy ra đụng thẳng vào người Dư Lộ.

Dư Lộ bị đụng lui về sau, lại nhìn tiểu nam hài, thì ra là cậu nhóc hàng xóm Tôn Văn Hạo hồi còn trên thuyền. Tôn Văn Hạo cũng ngẩng ra nhìn Dư Lộ, nước mắt vẫn rơi xuống, một lúc lâu, cậu nhóc còn khóc dữ hơn.

"Tỷ là, tỷ là Trần tỷ tỷ ở sát vách đúng không?" Cậu nhóc xông lên kéo ống tay áo Dư Lộ, vội vã hỏi.

Khi ra ngoài Dư Lộ và Trần Chiêu đều không chủ động đề lộ tên thật của mình, nhưng Trần Chiêu thì không giấu, Tôn Văn Hạo lại là đứa nhỏ, cho rằng Trần Chiêu họ Trần liền gọi Dư Lộ là Trần tỷ tỷ.

Dư Lộ cũng không sửa lại, chỉ ngạc nhiên nói: "Sao đệ lại ở đây? Không phải đệ với ông đi tìm cô cô đệ sao?"

Tôn Văn Hạo nức nở: "Không tìm được cô cô...ông bị đánh...Trần tỷ tỷ, tỷ giúp đệ với, ông đệ phải làm sao đây, đệ phải đi đâu tìm đại phu..."

Đứa nhỏ nói lộn xộn, Dư Lộ không lấy được tin quan trọng, đành phải kéo hắn vào phòng bên cạnh.

Vừa vào phòng liền ngửi thấy mùi máu nồng nặc. Đi đến giường nhìn lại thấy cụ Tôn đã hít vào nhiều mà thở ra ít. Dư Lộ sợ hãi, vội vàng kéo Tôn Văn Hạo đến cạnh giường nói: "Đệ chờ, tỷ đi tìm tiểu nhị kêu hắn mời đại phu đến!"

Cụ Tôn như hồi quang phản chiếu vậy, đưa tay kéo Dư Lộ lại, thoi khắc sinh tử, cụ cũng không để ý tí hiểm gì nữa. Cụ nhìn Dư Lộ, đôi mắt đỏ bừng chứa đầy nước mắt, nói: "Cô nương...không cần nữa...thân thể lão hủ, lão hủ tự biết..."

Lão gia tử có sức lực kinh người, Dư Lộ không thể động đậy được.

Cô vội la lên: "Cụ còn chưa để đại phu coi mà, để đại phu xem xong rồi hãy nói! Cụ còn kéo dài như vậy, nếu có chuyện gì xảy ra, Văn Hạo phải làm sao đây!"

"Lão chính là vì điều đấy, đứa bé Văn Hạo này...Lão nhờ cả vào cô nương!" Cụ Tôn nói, dường như sợ Dư Lộ không đồng ý, cụ vội vàng bổ sung: "Hôm qua trên thuyền có người tới tìm cô nương, tìm đến chỗ lão...Nghe nói, cô nương chạy trốn từ tay phu quân, nếu cô nương không đồng ý, lão, lão...lão sẽ hô lên, để phu quân cô nương bắt cô nương lại!"

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 55

Dư Lộ nhìn cụ Tôn, trong lòng rất muốn mặc kệ chuyện này, đây mà là nhờ người sao? Không chịu nhờ đảng hoàng, lại còn uy hiếp người ta nữa.

Cô cười lạnh, nếu không phải thấy ông ta đang bị thương rất nặng thì cô đã giẫm cọt một phen rồi.

Cụ Tôn cũng vì lo lắng cho cháu trai của mình, giờ nghe thấy tiếng cười nhạt này của Dư Lộ, bỗng dừng cụ lại thấy hổ thẹn, sức lực trên tay cũng biến mất.

Dư Lộ thấy vậy liền nói: "Cụ yên tâm, nếu cụ mất thật, cháu sẽ không mặc kệ Tiểu Văn Hạo. Cụ chờ lát, cháu đi kêu tiểu nhị mời đại phu trước đã, đợi cháu về rồi nói tiếp."

"Cô nương, thực sự không cần." Cụ Tôn vẫn lắc đầu. Cụ nhìn Dư Lộ, đôi mắt đầy nét van nài: "Thật không cần, chỉ cầu cô nương có thể giúp lão chăm sóc cho Tôn Văn Hạo...Đại ân đại đức, kiếp, kiếp sau lão sẽ báo!"

Bản thân lão có bệnh, hôm qua còn bị đánh một trận rất nặng, cho dù có thể cứu lại thì cũng không có tiền trả phí xem bệnh. Còn không bằng để số tiền này lại, sau này cháu trai còn có chút tiền để chi tiêu.

"Ông...ông ơi..." Tôn Văn Hạo ngồi bên cạnh khóc nức nở: "Cháu không muốn Trần tỷ tỷ, cháu muốn ông, cháu muốn ông cơ!"

Cụ Tôn chậm rãi giờ tay lên muốn lau nước mắt cho cháu mình, nhưng tay chỉ nâng lên được một nửa liền rơi xuống vì mất lực. Bỗng nhiên cụ cũng bật khóc, như một con thú đang tuyệt vọng, vừa bất lực, vừa đáng thương.

Dư Lộ thấy vậy, nước mắt cũng rơi như mưa, buộc phải đồng ý. Theo kế hoạch, cô cũng định tìm một đứa bé già làm con trai mình, đến nông thôn ở, nói dối là chồng mình đã chết, mang theo đứa nhỏ đến ở nhờ nhà họ hàng. Bây giờ vừa lúc có sẵn một đứa, cô đỡ phải đi tìm, huống hồ Tiểu Văn Hạo vừa hiểu chuyện, vừa hiểu chuyện như vậy, cô cũng không nỡ nhìn thấy cậu nhóc nhỏ vậy mà không ai lo cho.

Cụ Tôn vui vẻ, nước mắt rơi nhiều hơn, dứt quãng kể lại mọi chuyện trên đường đến tìm con gái với Dư Lộ.

Thì ra, lúc cụ Tôn mang theo Tiểu Văn Hạo xuất phát cũng đã bán sạch hết mọi thứ trong nhà. Đây là vì cụ cũng lớn tuổi rồi, lại có bệnh trong người, không thể nuôi Tiểu Văn Hạo đến lớn được. Gửi tin cho con gái, biết con gái đồng ý cho Văn Hạo đến ở, cụ liền mang Tiểu Văn Hạo lên đường.

Ai ngờ đến được thành Kim Lăng rồi thì lại nghe tin cửa tiệm con gái mở cũng đã đổi chủ. Cụ không biết con gái con rể của mình đi đâu liền hỏi nhiều hai câu, không ngờ chủ tiệm lại trực tiếp động tay động chân. Một ông cụ người có bệnh thì sao có thể chống lại được, nên chỉ có thể chịu đựng, nhưng cuối cùng chủ tiệm lại đâm cụ thêm hai dao nữa.

Dư Lộ vừa nghe vừa đồng tình và tức giận thay hai ông cháu, nhưng cô cũng không làm gì được. Dù không cần tránh đi Trần Chiêu thì cô cũng chỉ là một cô gái sức yếu,

gặp chuyện không công bằng như vậy, nếu ở hiện đại thì còn có thể báo cảnh sát hay up weibo, ở đây thì đành bất lực.

Cô chỉ còn cách trịnh trọng cam đoan với cụ Tôn: "Cụ yên tâm, Tiểu Vân Hạo đi với cháu, cháu tuyệt đối sẽ không làm đệ ấy bị đối. Còn sau này, cháu không thể cam đoan sẽ đưa đệ ấy đi đọc sách đi thi được, nhưng cháu nhất định sẽ chăm sóc đệ ấy cho đến khi đệ ấy có năng lực kiếm tiền, có thể nuôi sống bản thân được mới thôi."

Chỉ cần như vậy đã là ân đức không trả nổi rồi. Cụ Tôn gật đầu, vội đưa tay cho cháu trai.

Tôn Vân Hạo cảm tay ông khóc, cụ Tôn nói: "Quý xuống, mau quý xuống, cháu phải thề rằng, sau này lớn lên chắc chắn sẽ hiếu kính lại tỳ tỳ này."

Tôn Vân Hạo khóc định quý, Dư Lộ đã kéo cậu nhóc đứng lên.

"Cô nương là người tốt, lúc, lúc này là do lão nghĩ xấu cho cô nương..." Cụ Tôn nói, vẫn kiên trì kêu Tôn Vân Hạo quý xuống, "Cô, cô nương vẫn để Vân Hạo quý xuống đi, không nhìn thấy nó đập đầu với cô nương, không nghe thấy hấn thề, lão...lòng lão liền không yên tâm, cũng không...cũng không nhắm mắt được!"

Cổ nhân trọng lời thề.

Dư Lộ chỉ đành phải buông tay ra.

Tôn Vân Hạo quý xuống thật, có mô có dạng đập đầu với Dư Lộ dưới cái nhìn chăm chăm của ông cậu. Cậu nhóc nhìn nhỏ người, khí lực lại lớn, đập đầu xong, cả cái trán đều đỏ lên.

Dư Lộ nhìn cậu nhóc, lòng bỗng dưng mềm đi.

Cụ Tôn nhìn ánh mắt Dư Lộ, rớt cuộc nhẹ buông tay, nhắm hai mắt lại.

Tôn Vân Hạo nghe thấy tiếng tay ông mình đập xuống thành giường, vội quay đầu lại. "Ông --" Tiếng gọi thề lương nháy mắt vang vọng toàn bộ lầu hai khách sạn.

Cụ Tôn mất trong khách. Mặc dù Dư Lộ biết nếu báo cho chương quỹ tất nhiên sẽ có chuyện, nhưng cô không thể nhẫn tâm bỏ cụ ấy ở đây rồi kéo Tôn Vân Hạo đi được.

Trong tay cụ Tôn không có nhiều tiền, tổng cộng cũng chỉ khoảng 100 đồng tiền. Dù số tiền này có thể mua một bộ quan tài chất lượng kém, nhưng không thể giúp họ dễ dàng rời khỏi khách sạn này.

Dư Lộ biết Trần Chiêu đang tìm cô, trên người cô cũng không có nhiều tiền. Nếu giờ phải tốn nhiều như vậy, sau này cô và Tôn Vân Hạo sẽ rất khó khăn. Cô đành phải đưa một viên trân châu cho chương quỹ, nhờ hấn chôn cụ Tôn giùm, còn mấy chuyện hóa vàng mã hóa tiền cô không quan tâm, chỉ nhớ ký địa phương chương quỹ nói, chờ sau này Tôn Vân Hạo trưởng thành rồi thì có thể quay lại hóa vàng cho ông.

Hai người trực tiếp ra khỏi thành. Có lẽ vì giờ là cuối năm nên ngoài thành rất ít người, cả đoạn đường cũng chỉ có hai, ba chiếc xe lừa đậu, chắc là đang chờ người.

Dư Lộ không dám trực tiếp dẫn Tôn Vân Hạo đến, chỉ kéo cậu nhóc đứng một bên nhìn, đến lúc thấy một nam nhân trung niên dắt một trai một gái đi qua mới chăm chú nhìn ba người đó.

Nam nhân trông hàm hậu, người con trai cũng mi thanh mục tú, trông giống như thư sinh. Dư Lộ theo sau họ, nhìn nam nhân kia vừa đi vừa lấy cái bánh bao từ trong túi dầu giấy, bánh bao đặc thì chia cho mình và hai con mỗi người một cái, còn tiểu cô nương hơi mập bên cạnh thì có thêm một cái bánh bao thịt.

Tiểu cô nương cắn một miếng nhỏ, rồi kéo ca ca đứng bên cạnh cắn một miếng, cha cũng cắn một miếng, rồi mới ăn hết phần còn lại. Nhìn cảnh này, Dư Lộ quyết định đi theo nam nhân trung niên đó. Nam nhân này không phải người trọng nam khinh nữ, ca ca cũng thương muội muội nên không thấy bất công, muội muội cũng biết thương cha và ca ca nên không ăn một mình. Một gia đình cha từ con hiếu thế này, có khả năng rất lớn đều là người tốt.

Bây giờ Dư Lộ buộc phải đánh cược một lần.

Xe lừa phải chờ đến lúc đầy người mới đi được. Dư Lộ kéo Tôn Vân Hạo vẫn luôn trầm mặc này giờ vì ông qua đời, nghe trộm được mấy người đó định đi đến Đào Hoa Thôn cũng khá xa, dứt khoát tiến lên.

"Cho ta hỏi chút, các người đang định đi Đào Hoa Thôn à?" Dư Lộ ngửa đầu hỏi.

Trên xe ngồi bảy, tám người, nghe có người hỏi thăm, họ đều quay đầu lại. Thấy người đến là một cô nương trẻ tuổi dẫn theo một đứa nhỏ, ai ai cũng nở nụ cười đầy thiện ý.

"Đúng vậy, đúng là chúng ta định đi Đào Hoa Thôn. Muội từ cũng định đi đến đấy hả?" Có vị đại tẩu trả lời trước, hỏi xong liền chuyển đề tài: "Ồ đây có hai Đào Hoa Thôn lận, người muốn đến chỗ nào?"

Còn có hai cái! Dư Lộ vội nói: "Chúng ta muốn đi chỗ xa nhất ấy."

Con gái của nam nhân trung niên lúc này rất nhiệt tình. Nàng nhìn Dư Lộ một cái, rồi nhìn Tôn Vân Hạo đang cúi đầu, nói: "Các người không phải người làng chúng ta nha, các người đi thăm người thân à? Ai là thân thích của các người thế?"

Sao lại tên là Đào Hoa Thôn chứ, nếu là Trương Gia Thôn hay Lý Gia Thôn Vương Gia Thôn thì cô còn có thể bịa được. Dư Lộ hơi lo lắng, đang nghĩ nên lấy cái tên nào, bỗng nhiên Tôn Vân Hạo nói: "Đến nhà cô cô đệ, cô cô đệ tên Anh Từ."

Anh Từ...

Con gái sinh ở nông thôn tên Anh Từ Mai Từ hoa Hà hoa Hạnh nhiều lắm, trong thôn cũng không ít người, nhưng đứa bé này nói đi nhà cô cô, vậy hẳn là cô cô cậu đã lập gia đình. Nữ nhân đã lập gia đình không thể tùy ý truyền tên đi, cũng phải nói họ nhà chồng nàng là gì mới được chứ.

Dư Lộ vội nói: "Đứng đứng đứng, phải đi nhà cô cô của đứa bé này. Ta chỉ nhớ là, hình như cô cô đứa bé ở đầu Thôn Đông..."

Vẫn là tiểu cô nương kia mở miệng nói: "Đầu Thôn Đông, hình như mẹ của Nhị Mai tên là Anh Từ. Cha, chắc đây là thân thích của hai nàng ấy, chúng ta mang theo họ đi!"

Nam nhân trung niên ngồi ở vị trí đánh xe, cái xe lừa này là của nhà hắn. Nghe con gái nói, hắn quay đầu quan sát Dư Lộ và Tôn Văn Hạo.

Nhìn hai người cũng không giống như có tiền, lại là nữ nhân một mình mang đứa nhỏ, không thể nào là người xấu, hắn cũng không nghĩ gì nữa, gật đầu đồng ý.

"Đi, nếu người xác định nhớ không nhầm nơi thì lên xe đi!"

Dư Lộ vội vàng cảm ơn hắn, lại cười khách khí với mấy người trên xe rồi ôm Tôn Văn Hạo lên xe ngựa, mình cũng leo lên ngồi bên cạnh tiểu cô nương.

Tuy một đường chịu gió lạnh, nhưng cũng coi như là thuận lợi, điều này làm tâm trạng Dư Lộ tốt hơn không ít. Hơn nữa dọc đường đi tiểu cô nương Tường Ngọc Mai cứ luôn miệng, Dư Lộ cũng biết thêm không ít chuyện về Đào Hoa Thôn. Ngay cả về cái người bị cô kéo làm tấm mộc là Tường Nhị Nữ kia, nàng cũng kể rõ ràng.

Cũng có người hỏi quan hệ giữa Dư Lộ và Tôn Văn Hạo.

Tuy cụ Tôn bảo Tôn Văn Hạo gọi cô là tỷ tỷ, nhưng lúc người bên ngoài hỏi, Dư Lộ vẫn nói cô là mẹ của Tôn Văn Hạo. Hoa cúc khuê nữ và quả phụ mang con, Dư Lộ thấy hoa cúc khuê nữ dễ bị người thêm muốn hơn. Nếu mang theo đứa bé, không chừng người ngoài còn phải kiêng kỵ một hai.

Trên mặt cô bị bôi cho đen đi chút, đồ mặc lại nhìn rất cũ, người ngoài cũng không hoài nghi cái gì. Chỉ có Tôn Văn Hạo, việc cụ Tôn qua đời gây cho cậu đá kích không nhỏ, ngoại trừ câu nói lúc này thì vẫn chưa nói thêm câu nào.

Cô nhi quả mẫu, đứa bé nhìn như còn có chút vấn đề, vì lý do này, dọc đường đi mọi người đều tỏ thiện ý với Dư Lộ.

Từ lúc mặt trời còn đứng bóng đến lúc hoàng hôn phủ xuống, dần dần nhìn không thấy đường, mọi người mới đến Đào Hoa Thôn. Vì xe lừa là của nhà Tường Ngọc Mai, lúc đến thôn mọi người đều tản ra, Tường Ngọc Mai thì lôi kéo cha mình đưa Dư Lộ và Tôn Văn Hạo đến nhà Tường Nhị Nữ ở đầu Thôn Đông.

Trong dự liệu, mẹ Tường Nhị Nữ căn bản không biết Dư Lộ và Tôn Văn Hạo.

Tường Ngọc Mai kinh ngạc kêu lên: "Hay là các người nhớ nhầm sang một Đào Hoa Thôn khác rồi?"

Dư Lộ vội vàng lắc đầu nói: "Không phải không phải, ta nhớ rõ chính là chỗ này mà! Cô cô đứa bé nói là Đào Hoa Thôn xa hơn mà!"

Tường Ngọc Mai nói: "Vậy thì lạ quá!"

Tường Nhị Nữ dòm Dư Lộ và Tôn Văn Hạo, Dư Lộ thì bình thường, nhưng Tôn Văn Hạo lại trắng trắng hồng hồng, nhìn khiến người khác rất thích. Nàng kéo tay mẹ nói: "Nương, nương thực sự không biết họ hả? Nương nhớ lại xem có phải đã quên mất không?"

Tường Nhị Nữ, ở trên có tỷ tỷ Tường Đại Nữ, phía dưới còn có hai muội muội Tường Tam Nữ Tường Tứ Nữ, nhà nàng không thiếu con gái. Mẹ nàng đẩy tay nàng ra.

"Đúng là không biết. Các người tìm nhầm người rồi." Bà nói, quay người đi vào phòng bếp.

"Vậy các người phải làm sao bây giờ?" Tường Ngọc Mai nhìn Dư Lộ và Tôn Văn Hạo nói.

Dư Lộ nắm tay Tôn Văn Hạo thật chặt, hai người cùng nhìn cha của Tường Ngọc Mai với vẻ tội nghiệp.

Cha Tường Ngọc Mai là Tường Đại Sơn thấy khó xử. Người là hắn đồng ý cho đi cùng, giờ không tìm thấy thân thích, hắn cũng không thể cứ mặc kệ như vậy. Thế nhưng...hắn nhìn Dư Lộ lắc đầu, nói: "Nhà của ta các người không ở được, không phải, không tiện mới đúng."

Dư Lộ cũng không có muốn ở nhà hắn. Rốt cuộc là cô nhi quả mẫu, đến nhà hắn ở, chỉ sợ người bên ngoài sẽ nói cái gì. Cô không muốn mình làm liên lụy đến người khác.

Cô nói: "Tường đại ca, ta muốn hỏi người là trong thôn này còn cái nhà trống nào không? Hoặc căn miếu đổ nát, từ đường không người ở cũng được. Nơi nào để mẹ con ta có thể ngủ được là tốt rồi."

Cô chủ động nhắc đến cái này, Tường Đại Sơn còn chưa trả lời, Tường Ngọc Mai một mực im lặng này giờ đã mở miệng: "Có, phía sau nhà chúng ta có một căn nhà cũ. Trước kia ông bà nội ta ở chỗ đó, giờ họ mất rồi, căn nhà đấy luôn bỏ không."

Dư Lộ vội vàng nhìn Tường Đại Sơn.

Đã con trai con gái nhiệt tình hiếu khách như vậy, Tường Đại Sơn cũng không tiện nói thêm gì nữa, gật đầu đồng ý. Chẳng qua vẫn dẫn Dư Lộ và Tôn Văn Hạo về nhà hắn để vợ hắn biết chuyện này.

Tường Đại Sơn là người tốt, con trai con gái của hắn cũng là người tốt, thường thì sẽ hay gặp chuyện may, vợ hắn đúng là có thai tiếp rồi. Nhưng từ khi có cái thai này thì lại không tốt lắm, mấy lần suýt nữa đẻ non. Nhà Tường Đại Sơn vốn giàu sỗ một số hai thôn, giờ lại vì cái thai này mà tốn không ít tiền. Giờ, mỗi lần ra ngoài, Tường Đại Sơn đều không nỡ mua bánh bao cho con trai.

Tường đại tẩu là một người có tâm địa thiện lương. Nghe nữ nhi nói hết mọi chuyện, nàng cũng rất đồng tình với Dư Lộ, nói: "Phòng phía sau cho các người ở cũng được, nhưng mà bên đấy đã lâu không có người ở nên cần quét dọn trước đã. Hôm nay đã trễ rồi, hay là các người cứ ở tạm đây một đêm, có gì mai tính tiếp!"

Dư Lộ nhớ kỹ Tường Đại Sơn nói không tiện.

Tường Ngọc Mai mau miệng, vội nói trước: "Nương, cha nói chúng ta không tiện nên không cho hai người ở nhờ được."

Tường Đại Sơn bị con gái vạch trần, vội tăng hăng một cái. Tường đại tẩu cũng sờ một lát, nhìn nam nhân nhà mình tránh đi mới hiểu hẳn đang lo mình suy nghĩ nhiều nên ghen đây mà.

Nàng không khỏi xấu hổ, khuôn mặt ửng hồng, áy náy nói với Dư Lộ: "Không sao đâu, ngại cứ ở đây đi."

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56

Dư Lộ và Tôn Văn Hạo vẫn ở lại Tường gia, ở trong phòng mà Tường Ngọc Mai tạm thời dọn ra.

Vì thời gian không còn sớm, Tường đại tẩu đã sớm nấu bữa tối xong, Dư Lộ và Tôn Văn Hạo cũng được mời ăn cùng. Bữa cơm nhà nông rất đơn giản, chỉ có canh và mấy cái bánh bao. Bánh bao cũng không phải là loại bánh bao trắng bình thường mà hơi đen. Dư Lộ không biết người ta thêm cái gì vô, nhưng mùi vị không tốt lắm, hơi cứng.

Chẳng qua, Dư Lộ thấy bánh này còn ngon hơn nhiều so với bánh bao Trần Chiêu cho cô ăn lúc mới rời Thành Vương phủ. Uống chén canh, ăn cái bánh bao, thêm một ít rau ngâm, Dư Lộ cũng thấy no.

Tôn Văn Hạo cũng uống bát canh, bánh bao chỉ ăn một phần ba liền không chịu ăn tiếp. Dư Lộ cũng không ép cậu. Người ông thường xuyên chung sống với cậu vừa mát, giờ cậu nhóc có thể không khóc không nháo là đã vô cùng khó làm được rồi.

Chờ Tôn Văn Hạo ăn xong trở về phòng, Dư Lộ mới nói một ít mọi chuyện cho Tường đại tẩu. Tường đại tẩu rất thương tiếc cho đứa bé ngoan này, vội kêu Dư Lộ cảm thêm cái bánh bao để ban đêm Tôn Văn Hạo có đói thì còn có đồ để ăn.

Dư Lộ cảm cái bánh Tôn Văn Hạo ăn dở về phòng rồi lập tức quay lại giúp Tường Ngọc Mai thu thập chén bát và rửa chén.

Trời lạnh như vậy, Tường Ngọc Mai rất muốn có người giúp nàng, nhưng Tường đại tẩu lại không đồng ý. Nàng kéo tay Dư Lộ, nói: "Người từ xa tới là khách. Sao có thể để khách nhân đến ở lại còn phải làm việc được. Muội cứ ngồi đây, Ngọc Mai cũng không nhỏ, mấy việc nhà này là nó phải làm."

Năm nay Tường Ngọc Mai mười một tuổi, trong mắt Dư Lộ, nàng ấy vẫn chỉ là một tiểu cô nương cái gì cũng không hiểu. Nhưng ở cổ đại, ở nơi một cô nương mười bốn đã có thể hứa hôn xuất giá, dù Tường Ngọc Mai chưa hứa hôn được thì cũng phải biết làm việc nhà trước, nếu không sau này xuất giá đến nhà chồng mà không biết làm gì thì sẽ bị nhà chồng ghét.

Tường Đại Sơn thương nữ nhi, Tường Ngọc Đào cũng thương muội muội, trước đó Tường đại tẩu thấy Tường Ngọc Mai còn nhỏ nên cũng không nói gì. Nhưng giờ mỗi năm một lớn, thấy trưởng phu và trưởng tử vẫn cứ thương nữ nhi, nàng buộc phải đóng vai ác thôi.

Dư Lộ thấy người Tường gia khá tốt, cô cũng chuẩn bị định cư ở Đào Hoa Thôn, lại vừa vặn gặp Tôn Văn Hạo, cô nhĩ quả mẫu, dù Trần Chiêu và Tiểu Duệ có tìm cô thì cũng không nghĩ tới cô sẽ làm thế này.

Cô kéo tay Tường đại tẩu, nói: "Tường đại tẩu, ta hiểu ý của tẩu mà. Tẩu vì tốt cho đứa nhỏ nhưng trong lòng tẩu cũng không nở. Lại nói, ta cũng giống như Ngọc Mai, hồi còn chưa xuất giá, mẹ ta cũng không cho ta làm gì cả, khi gả cũng gả cho người cũng có điều kiện tốt, có người hầu hạ, tất nhiên không cần học làm làm gì. Nhưng mà *thiên hữu bất trắc phong vân**, từ lúc nam nhân của ta mất, trong nhà cũng càng ngày càng kém, đến giờ cũng sắp cùng đường mất lộ rồi. Bây giờ có chút tiền cũng phải để dành lại, dù sau sau này Văn Hạo trưởng thành rồi cũng cần cưới vợ nữa. Cho nên rất nhiều chuyện ta đều phải tự học cả. Hôm nay tẩu cứ coi như Ngọc Mai đang dạy cho ta đi, muội ấy cũng rành việc hơn, ta cũng học thêm được một ít."

**Nguyên câu:*

Thiên hữu bất trắc phong vân

Nhân hữu bất tịch họa phúc.

天有不测风云

人有旦夕祸福

Trời có mưa gió khó đoán, người có họa phúc sớm chiều. Họa phúc của con người xảy đến nhanh chóng và bất ngờ khó đoán.

Dư Lộ nói, lòng nhớ về ba mẹ và anh chị ở hiện đại, đúng là mọi người đều rất thương yêu cô, coi cô như bảo bối, lại không ngờ rằng giờ cô gặp phải chuyện thế này.

Lúc trước cô cũng không nghĩ rằng mình sẽ phải chịu khổ nhiều như vậy, nhưng đến lúc bị buộc đến đường cùng rồi, chuyện gì không biết làm thì cũng phải biết.

Không nói cái khác, chỉ cần nói việc tự cắt tay rồi nhảy sông, có bao giờ cô nghĩ mình có can đảm làm vậy đâu. Nhưng nghĩ lại, nếu cô không dám thì giờ cũng không phải chịu khổ, với điều kiện phải đứng ở Mãn Hương Lâu để đón khách.

Tường đại tẩu thấy cô nói vậy thì quan tâm hỏi: "Vậy muội có nghĩ sau này phải làm sao không?"

Dư Lộ thờ dãi, bất đắc dĩ nói: "Ta vốn định nương nhờ nhà cô cô đứa bé, ai ngờ lại tìm không thấy người. Ta nghĩ, ngày mai ta sẽ dẫn Văn Hạo đi xung quanh tìm một lát,

nếu không thấy..." Cô nhìn Tường đại tẩu, tha thiết nói: "Tường đại tẩu, nếu tìm không thấy thật thì có thể bán nhà cũ của nhà tẩu cho ta được không? Ta dắt đứa nhỏ đi xa như vậy, dọc đường...Nếu phải quay về, ta cũng không dám nữa!"

Một nữ nhân mang theo đứa bé hành tẩu một mình bên ngoài đứng là không dễ.

Tường đại tẩu nhìn Dư Lộ, nghĩ dù nàng ấy nhìn có chút đen và gầy, nhưng nếu muốn tái giá thì tuyệt đối không khó. Nàng ấy không muốn tái giá vì đứa nhỏ này, đây đúng là đáng quý.

Trong lòng nàng thấy nề phục, gật đầu đồng ý.

"Vậy muội học với Ngọc Mai trước đi, ta phải đi thương lượng với ông nhà cái đã rồi mới trả lời cho muội được." Nàng nói, lại thấy Dư Lộ xắn tay áo lên làm lộ ra mấy vòng băng trên tay trái, "Tay muội sao thế này? Là bị thương sao?"

Dư Lộ sắp quên mất tay mình còn bị thương, nghe vậy cũng chỉ cười cười, tùy ý nói: "Không sao đâu, vết thương nhỏ thôi mà."

Tường đại tẩu không đồng ý, chỉ nói: "Muội cứ nhìn là được rồi, nhìn nhiều cũng có thể học được. Chờ vết thương trên tay lành lại rồi bắt đầu làm cũng không muộn." Không đợi Dư Lộ trả lời, nàng đã xoay người về phòng lấy ít thuốc đưa cho Dư Lộ, "Đây là thuốc trị thương, lát muội nhớ dùng, nó sẽ nhanh khỏi hơn đó."

Dư Lộ cảm ơn nàng rồi đi phòng bếp. Tường Ngọc Mai đã nghe thấy lời Tường đại tẩu nói, cũng không để Dư Lộ giúp mà tự dọn dẹp, chỉ kêu Dư Lộ giúp chuyển đồ đạc rồi bày cách rửa chén rửa bát, cả việc nấu ăn cũng nói một hai.

Dư Lộ chăm chú lắng nghe, sau này cô phải tự làm mấy việc này hết.

Trở về phòng, Tôn Văn Hạo đang ngồi ngơ ngác ở mép giường, không biết đang suy nghĩ điều gì, hai mắt vô thần nhìn phía trước, Dư Lộ đi vô cũng không thấy phản ứng gì.

Trước kia cậu nhóc này hoạt bát đáng yêu lắm, giờ lại như thay đổi thành người khác vậy. Dư Lộ đau lòng vỗ đầu cậu nhóc, ôm cậu vào lòng.

Tôn Văn Hạo dựa vào ngực cô, không lâu sau liền nghe thấy tiếng khóc, "Trần tỷ tỷ..." Cậu nhỏ giọng nói: "Ông, ông đệ mất, đệ sẽ không bao giờ gặp được ông nữa, đúng không?"

Dư Lộ ôm cậu chặt hơn, an ủi: "Đừng lo, còn có tỷ ở đây, tỷ vẫn luôn bên cạnh đệ. Ông đệ đi đoàn tụ với cha mẹ đệ, bọn họ sẽ vẫn luôn dõi theo đệ, vậy nên Tiểu Văn Hạo nhất định phải kiên cường, phải sống thật tốt mới được."

Tôn Văn Hạo khóc gật đầu, đưa tay ôm Dư Lộ thật chặt.

Đứa nhỏ hôm nay bị đá kích quá lớn, Dư Lộ cũng không nói gì nữa, dỗ cậu nhóc ngủ xong, cô cời băng ra để bôi thuốc rồi để nguyên quần áo đi ngủ.

Trong hai, ba ngày kế tiếp cô luôn dẫn Tôn Văn Hạo xuất môn từ sớm, cũng không đi xa mà chỉ tìm sơn động hay sườn đất gần đấy để đợi. Dù không có thật thì cô cũng phải có vẻ muốn đi tìm người mới được.

Trong hai ba ngày đều không thấy, Tường Đại Sơn và Tường đại tẩu đồng ý cho cô và Tôn Văn Hạo ở căn nhà cũ đằng sau, là cho chứ không phải bán. Người ta thấy hai người cô nhi quả mẫu đáng thương, không chịu nhận bạc.

Dư Lộ không biết giá nhà phù hợp là từng nào, nhưng nhìn căn nhà kia cũng không quá cũ, nơi đây mưa dầm lại không tiện cho lắm, sau này cô muốn đi trốn trên mưa dầm cũng phải dựa vào Tường gia, cô vẫn cứng rắn nhất cho họ một lượng bạc.

Theo lý thì giá nhà không chỉ có từng này, Tường gia lại không khước từ được, mà cũng đang cần tiền nữa, nên nhận lấy. Chẳng qua Tường Ngọc Mai bị cha mẹ kêu chạy qua mấy lần để đưa hai cái chăn, lại tặng hai cái chậu, một cái nồi nhỏ, vài cái bát, mấy cái bánh bao đen thùi và một ít bột ngô.

Dư Lộ dẫn Tôn Văn Hạo thu dọn phòng ở, tạm thời ở lại nơi này.

Hai ngày sau Tường Đại Sơn sắp đi trốn trên đê mưa thuốc dưỡng thai cho Tường đại tẩu. Dư Lộ lại mang hơn mười đồng tiền qua, ngoại trừ đặt mua ít đồ cần thiết thì còn có ý kêu hẩn mua ít rau cải trắng và thịt heo, cô và Tôn Văn Hạo cũng cần phải bồi bổ nữa.

Giờ đều là Tường Ngọc Mai dạy cô nhóm lửa làm cơm. Học mấy ngày, Dư Lộ cuối cùng cũng làm được. Không dám nói là ngon, nhưng chỉ cần có thể nấu chín cơm là được, Tôn Văn Hạo cũng không ngại. Một đứa bé như cậu còn chấp nhận được, Dư Lộ cũng không tiện lại không chịu nữa, đồng ý ăn theo.

Người trong thôn đều từ nhà Tường Ngọc Mai biết được cảnh ngộ của Dư Lộ. Đều là người chất phác nên không ai khinh thường hai người, ngược lại, còn có nhà có điều kiện khá hơn chút không tặng ít đồ ăn thì cũng là tặng ít quần áo cũ.

Hôm Tường Đại Sơn mang con trai Tường Ngọc Đào lên trốn trên đê, Dư Lộ đến tìm Tường Ngọc Mai, dẫn theo Tôn Văn Hạo luôn kề cận cô, ba người cùng đi đến ngọn núi phía sau thôn.

Để nhóm lửa nấu cơm thì cần có củi. Mặc dù Tường gia không cần Tường Ngọc Mai đi làm việc này nhưng nam nhân thì lại không tiện đi cùng với Dư Lộ, nên Tường Ngọc Mai liền xung phong đi cùng.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Nhìn từng cơn gió lạnh thổi qua khi đang nhặt củi, Dư Lộ không khỏi nghĩ, nếu cô là nữ chủ, cuộc sống bây giờ sẽ từ bối cảnh cung đình hầu tước sang sinh hoạt bình dân, chỉ không biết là, ở bối cảnh cung đình hầu tước thì có hai nam nhân bên người, đến bây giờ, không biết nam nhân tốt ở đâu, lúc nào xuất hiện.

Nếu như là ở Đào Hoa Thôn này, đều là người nghèo khổ, cô phải nghĩ biện pháp kiếm tiền mới được.

Dùng biện pháp nào thì được nhỉ?

Bán thổ sản? Cô không biết thổ sản nào. Thêu thùa? Chắc tay nghề của cô còn không bằng Tường Ngọc Mai được. Giặt quần áo cho người ta? Cô cũng không làm được chuyện khổ cực như vậy, với cả nơi như Đào Hoa Thôn cũng không có tiền để thuê người giặt giũ.

Nghĩ tới nghĩ lui, Dư Lộ thấy mình có hai con đường để đi. Một là đợi mọi chuyện bình ổn lại rồi bán trâu châu đi để đổi bạc, đến lúc đó tìm mua cái cửa hàng, mời chường quầy đến trông giùm.

Một cách khác, ở hiện đại cô ăn rất nhiều đồ ăn ngon, cho dù không biết làm nhưng vẫn có thể nhớ lại được. Thời này điểm tâm vẫn chưa có, nếu cô có thể làm được dù chỉ tám phần thì cũng bán được rồi.

Nhưng hai cách này đều không thích hợp để bắt đầu ở hiện tại, phải chờ mùa đông đi qua, đến mùa xuân, Tiêu Duệ và Trần Chiêu không tìm được mình, mọi chuyện im ắng xuống thì cô mới lên kế hoạch thật tốt được. Cũng may giờ ở nông thôn, mặc dù bạc trong tay cô không nhiều, nhưng với trình độ cuộc sống hiện tại thì vẫn có thể duy trì được một năm rưỡi nữa.

Ba người tìm củi rất nhanh, chỉ chốc lát cũng đã thu thập được ba đồng cảnh cây nhỏ. Tường Ngọc Mai cống một bó, Tôn Văn Hạo cũng ôm một bó, còn dư lại là do Dư Lộ gánh, cái gánh cũng mượn từ Tường gia.

Tim cũng được nhiều củi, Tường Ngọc Mai hát dọc đường về. Tuy Tôn Văn Hạo vẫn im lặng không nói, nhưng tay thì kéo góc áo Dư Lộ thật chặt, một tác cũng không rời. Dư Lộ thấy, hình như mọi chuyện cũng không tệ lắm, có lẽ từ lúc cô trốn đi thì mọi việc đều thuận lợi, gặp một nhà Tường gia này khiến cô thấy sống cuộc sống thế này cũng không tồi.

Lúc về, thời gian vẫn còn sớm, ba người lại đi một chuyến nữa, cho đến khi củi chất gần đầy phòng bếp nhỏ mới dừng lại, Dư Lộ bắt đầu chuẩn bị bữa trưa.

Điểm không tốt duy nhất khi đến nông thôn là không có gạo ăn. Dù buổi trưa thì cũng chỉ có mỗi hai lựa chọn, *bánh cao lương** hoặc *bánh bao đen**. Vì trước đó có nhờ Tường Đại Sơn mua thịt heo và cải trắng, bữa trưa hôm nay Dư Lộ cũng chuẩn bị qua loa, chỉ có hai cái bánh cao lương nóng và một cái bánh bao đen và thêm rau ngâm của Tường gia.

**bánh cao lương:*

*bánh bao đen:

Cơm nước xong xuôi, chén bát cũng rửa xong thì cha con Tường Đại Sơn cũng vừa về. Vì Dư Lộ mua không ít cái trắng, một mình Tường Ngọc Mai cầm không hết nên Tường Ngọc Đào cũng mang qua giúp.

Biết thời gian qua Dư Lộ sống cũng không tốt, thịt Tường Đại Sơn mua đều là mỡ nhiều nạc ít vì thịt mỡ còn có thể dùng để thắng mỡ. Tóp mỡ còn lại sau khi thắng cũng có thể dùng để xào rau, ăn với rau hẹ hoặc làm vằn thắn đều được. Đây xem như món mà người nhà nông thích nhất.

Dư Lộ mua mấy thứ này, ngoại trừ việc để bồi bổ cho cô và Tôn Văn Hạo ra thì còn để đưa cho Tường gia một ít. Từ lúc cô gặp họ, họ đều giúp cô mấy việc cô không làm được. Cô phải cảm ơn họ, nếu không lòng sẽ thấy bần khoản mất.

Đồ ăn đã mua về, nhưng mỡ nhiều thịt lại ít, Dư Lộ cũng không biết phải làm sao, cuối cùng cô gọi Tường Ngọc Mai lại. Đứng nhìn nàng ấy chỉ mới mười một tuổi, trình độ của nàng ấy trong mấy việc nhà này ăn đứt Dư Lộ. Có nàng, Dư Lộ học thắng mỡ thế nào, cách chứa, còn biết được thì ra số mỡ sau khi thắng ăn lại ngon đến vậy.

Bảo quản số mỡ vừa thắng xong, thấy trời không còn sớm, Dư Lộ lại bắt đầu chuẩn bị cơm tối. Tường Ngọc Mai làm mẫu, Dư Lộ và Tôn Văn Hạo đứng đằng sau học. Đầu tiên là cắt thịt, hầm củ cải, rồi xào đĩa thịt, lại nấu thêm nồi cháo, hầm nóng hai cái bánh bao, một bữa tối phong phú đã nấu xong.

Tường Ngọc Mai chỉ phụ trách dạy, cũng không chịu ở lại ăn cùng. Bên này vừa làm cơm tối xong thì nàng liền về ngay.

Dư Lộ múc một nửa hai món vừa nấu vào hai cái tô, cùng Tôn Văn Hạo mang sang cho Tường gia.

Ở Đào Hoa Thôn, nhà hàng xóm làm đồ ăn ngon xong mang sang cho nhà bên cạnh là chuyện thường. Tưởng đại tẩu cũng không khách khí mà cầm lấy. Dư Lộ còn chưa ăn tối, dắt Tôn Văn Hạo về luôn.

Cô vừa đi, người Tưởng gia liền lấy cô làm nhân vật chính để trò chuyện.

Tưởng Ngọc Mai nói: "Lục tỷ tỷ ngốc lắm, cách thắng mỡ mà cũng không biết, con dạy cả chiều tỷ ấy mới học xong. Ngay cả hai món này đều do con đứng bên cạnh dạy, nếu không tỷ ấy cũng không làm được đâu."

Đương nhiên Dư Lộ không dám nói tên thật của mình nên nói mình họ Lục.

Tưởng Đại Sơn nhìn nữ nhi cười, khen: "Ngọc Mai nhà ta giỏi lắm."

Tưởng đại tẩu không khỏi tròn mắt, nói: "Khuê nữ nhà ai trong thôn mà chả không biết. Ngọc Mai biết là đúng rồi, người còn khen nữa, khen hoài khiến nó đắc ý, cho mình có bản lĩnh lớn rồi không học hành nghiêm túc thì sao." Vừa nói vừa thở dài, "Lục nương tử này cũng không dễ dàng, thời còn làm cô nương thì được thiên kiều vạn sủng, lúc già cũng già cho người giàu có. Nhưng ai nghĩ được thiên hữu bất trắc, bây giờ phải độc thân mang đứa nhỏ sống sót. Ngày xưa chưa hề phải làm gì cả, giờ khổ cực như vậy, cũng không biết nàng ấy có chịu đựng được không."

Tưởng Đại Sơn cười, không tức giận vì lời nói của vợ mình.

Tưởng Ngọc Mai nói tiếp: "Con thấy Lục tỷ tỷ cũng đâu có khổ sở, tỷ ấy rất vui vẻ. Hôm nay lúc đi lượm củi về con còn dạy tỷ ấy hát nữa cơ. Còn Tiểu Văn Hạo, nhìn luôn không vui, không nói câu nào, chỉ là luôn bám theo Lục tỷ tỷ."

Tưởng đại tẩu còn định nói gì thêm, Tưởng Ngọc Đào vẫn luôn im lặng ăn cơm bỗng ngừng đầu nói: "Nếu nhà mẹ đẻ Lục nương tử tốt như vậy, nhà chồng nàng có chuyện, sao không về nhà mình mà lại phải nghìn dặm xa xôi tìm cô cô đứa nhỏ làm gì?"

Tưởng đại tẩu sững sốt, liếc Tưởng Đại Sơn một cái. Hai người đều chưa từng nghĩ đến phương diện này.

Tưởng Ngọc Mai không suy nghĩ nhiều như vậy, trực tiếp trả lời: "Vây chắc chắn là do nhà mẹ đẻ cũng thất thế thôi chứ sao. Nếu không, ai nguyện ý có phúc không hưởng mà chạy đi chịu khổ chứ. Đại ca, huynh đọc sách cho lắm vào rồi thành con một sách, điều này mà cũng không nghĩ ra."

Lời con gái nói khiến Tưởng đại tẩu thả lỏng lại. Tưởng Đại Sơn cũng cảm thấy có lẽ mình đã suy nghĩ nhiều. Chỉ có Tưởng Ngọc Đào không tin lời muội muội, hần há miệng, định nói Lục nương tử và Tôn Văn Hạo không hề giống như hai mẹ con, nhưng suy nghĩ một lát, vẫn không nói gì.

Mặc kệ quan hệ của hai người là thế nào, việc hai người nương tựa lẫn nhau lại là thật. Nếu đã nói là hai mẹ con, người Đào Hoa Thôn cũng tin tưởng điều ấy, hần mà nói ra, chỉ sợ khiến Lục nương tử và Tôn Văn Hạo còn khó khăn hơn.

Giờ trong nhà rất nghèo, hần không muốn đi thư viện nữa mà muốn ở nhà, chỉ bằng lúc nào lên tìm Lục nương tử để hỏi, chỉ cần nàng ấy không có ý xấu, không làm cả nhà gặp họa, cho nàng ở lại cũng được.

Năm ngày, tròn năm ngày rồi.

Sức lực một người là không đủ, hần tìm không ít dân địa phương để hỗ trợ nhưng vẫn không tìm thấy tin tức của Dư Lộ.

Thuyền đi đến kinh thành vẫn luôn bị hần nắm giữ, nhưng đây không phải là kế lâu dài. Dù người trên thuyền không đến mức bạo động phản kháng thì hần cũng không thể kéo dài quá lâu. Kinh thành vẫn chưa có tin gì truyền đến, hần cũng không biết tình huống ở Dương Châu và kinh thành. Ở Kim Lăng thêm một ngày, hần liền thêm một phần nguy hiểm.

Trong đêm, Trần Chiêu mở cửa sổ, lắng nghe tiếng nước dưới thuyền.

Hần không biết Dư Lộ đi nơi nào, nhưng hần biết Dư Lộ cố ý thoát khỏi hần. Vì rời đi mà không tiếc tổn thương bản thân, không tiếc nhảy vào dòng nước lạnh trong ngày đông giá rét, rõ ràng nàng lại là người vì tới kinh nguyệt mà đau đến không ngủ được!

Nàng sợ hần, vô cùng sợ hần, sợ đến mức chỉ cần có thể rời khỏi hần liền không tiếc gây thương tổn cho bản thân. Vì sao? Có phải nàng đã biết gì không? Nàng biết...bản thân sẽ hại nàng sao?

Nghĩ đến đây, hai mắt Trần Chiêu sâu hơn, nhưng trong lòng lại vô cùng đau đớn.

Đúng vậy, bản thân mình sẽ hại nàng.

Ngay từ đầu, mình đã muốn giết nàng.

Sau lại, mình muốn bán nàng vào kỹ viện.

Cho nên, nàng đã sớm phát hiện sao, phát hiện mình không thật lòng? Cho nên, tối ngày ấy không phải nàng đang hỏi hần, chẳng qua nàng đang nói với bản thân mà thôi. Nàng đã sớm biết hần muốn hại nàng!

Mình...muốn hại nàng thật sao?

Trần Chiêu nhìn mặt nước, không biết câu trả lời.

Hận đấy, có hận chứ. Đời trước bản thân phải chịu khổ vì nàng, lúc nàng âm thầm câu dẫn hần thì hần liền hiểu, hần phải trả toàn bộ lại cho nàng, cho nàng biết hần lợi hại. Nhưng mà, nếu hận, vì sao khi nàng trốn đi, biết một nữ nhân một thân một mình như nàng sẽ phải gặp các loại nguy hiểm, hần lại lo lắng như vậy, sợ hãi như thế?

Tại sao hần phải lo cho nàng?

Vì sao biết rõ nếu tiếp tục ở lại, ở thêm một ngày sẽ thêm phần nguy hiểm, tại sao hấn vẫn muốn ở lại, tại sao không lập tức khởi hành đến Dương Châu chứ?

Thật ra Trần Chiêu đã sớm biết đáp án rồi. Lúc phát hiện Dư Lộ không thấy, mà trong phòng lại hỗn loạn và có vết máu là hấn đã biết. Hấn thích nàng, thích kẻ thù ở kiếp trước!

Đây là không nên.

Nếu hấn thích kẻ thù kiếp trước, người hấn thấy có lỗi nhất là chính mình, chính mình ở cả hai đời.

Không phải, hấn căn bản không có thích nàng, hấn chỉ cảm thấy khó chịu. Rõ ràng hấn muốn nàng phải chịu hết mọi sự đày đoạ theo kế hoạch của mình, giờ nàng chạy thoát, cảm giác dằn vặt trong lòng hấn cũng biến mất, giờ hấn đang thấy khó chịu.

Bỗng nhiên Trần Chiêu nắm song cửa sổ thật chặt, đứng rồi, nhất định là như vậy. Hấn muốn tìm được nàng, đợi hấn đến Dương Châu, biết mọi chuyện là thế nào, rồi hấn sẽ trở về, cho dù phải lật cả thành Kim Lăng hấn cũng phải tìm ra nàng!

Hấn muốn báo thù, muốn nhìn nàng phải nhận hết mọi giày vò trước mặt bản thân!

Trần Chiêu đập thật mạnh vào song cửa rồi xoay người đi. Con thuyền ngừng năm ngày lại lướt đi lần nữa trong màn đêm.

Thành Kim Lăng, trong một căn phòng khách sạn ở chốn phồn hoa náo nhiệt nhất trong thành, Thôi Tiến Trung thấp giọng hỏi bẩm với Tiêu Duệ: "Người cũng đã trở về, hiện tại liền gọi vào ạ?"

Ánh đèn trong phòng mờ nhạt, khuôn mặt Tiêu Duệ nhìn không rõ lắm, hấn hỏi ngược lại: "Có tin tức?"

Thôi Tiến Trung biết không phải đang hỏi về Trần Chiêu mà là hỏi về Dư chủ tử. Lão vội đáp lời: "Đúng vậy, có tin tức."

Bỗng nhiên Tiêu Duệ không muốn biết nữa.

Từ lúc Dư Lộ chạy trốn đến giờ, tâm tình của hấn cũng trải qua nhiều lần biến hóa, từ cảm giác tức giận lúc đầu đến cuối cùng là lo lắng, từ cảm giác vui vẻ vì biết nàng có thể chung sống hòa bình với Tạ thị Đào thị đến sự hoài nghi. Trải qua nhiều lần biến hóa như vậy, bỗng nhiên hấn không dám xác định.

Nếu Dư Lộ thực sự vì không muốn cùng hấn hấn nên mới rời đi, cùng lắm thì hấn dạy dỗ nàng một trận liền có thể tha thứ cho nàng. Nhưng nếu...nếu nàng rời đi vì thích người khác, hồng hạnh ra tường, thậm chí đến nỗi đã thành nữ nhân của người khác, vậy hấn...

Hấn sẽ làm thế nào?

Hấn sẽ giết nam nhân của nàng trước mặt nàng rồi giết nàng, sau đó...Hấn có thể giết nàng thật sao? Nàng làm ra sự việc đáng chết này, nhưng lòng hấn vẫn luôn lo lắng và tưởng niệm. Hấn thực sự, có thể làm vậy được sao?

Thời gian Tiêu Duệ im lặng hơi lâu, Thôi Tiến Trung không khỏi nhẹ giọng nhắc nhở: "Vương gia?"

Tiêu Duệ ngẩng đầu, nhìn thẳng vào hai mắt Thôi Tiến Trung, hỏi: "Người nói, Dư thị và Trần Chiêu chạy trốn là vì nguyên nhân gì?"

Vấn đề này sao lão dám trả lời chứ. Thôi Tiến Trung biến sắc, định quỳ xuống.

"Người đứng nói." Tiêu Duệ dùng động tác của hấn lại.

Lòng Thôi Tiến Trung khó xử muốn chết, lão thật không biết phải trả lời thế nào. Đương nhiên lão muốn nói lời dễ nghe chút, nhưng nếu nói xong, cuối cùng lại bị *đánh mặt**, có lẽ nào Vương gia cũng sẽ xử phạt hấn dưới con nóng giận không?

**đánh mặt: ý là cứ chắc chắn rằng một chuyện sẽ thế này, nhưng cuối cùng lại là ngược lại.*

"Nô, nô tài không biết." Hấn không dám nói, "Nô tài không biết thật! Nô tài chỉ là một hạ nhân, không dám phỏng đoán tâm tư của chủ tử."

Tiêu Duệ "À" một tiếng, phát tay với hấn.

Thôi Tiến Trung vội vàng chạy ra ngoài kêu hai thị vệ đi tìm hiểu về tới, xong việc hấn cũng chỉ dám đứng ngoài cửa, không muốn đi vào trong.

Tiêu Duệ hỏi hai người ở dưới: "Thế nào, tìm ra cái gì?"

Một thị vệ nói: "Trần Chiêu quả thật là ở thành Kim Lăng, nhưng cũng chỉ có mỗi một mình hấn, nhìn hấn cũng không giống như bị bệnh, cũng có thể vừa mới hết xong."

Một thị vệ khác nói: "Thuộc hạ thăm dò thấy Dư chủ tử mang theo một đứa bé rời khỏi thành, chỉ là sau đó rồi đi nơi nào thì tạm thời chưa biết được."

"Đứa bé?" Tiêu Duệ không khỏi cất cao giọng.

Thị vệ kia vội nói: "Là một đứa bé tầm bảy tám tuổi. Ông đứa bé này bất hạnh đã chết, có lẽ Dư chủ tử thấy đứa bé kia đáng thương nên thu dưỡng nó."

Tiêu Duệ gật đầu, không khỏi cảm thấy mình nghĩ nhiều. Coi như Dư Lộ có theo người khác thật thì cũng mới gần hai tháng, cũng không có khả năng đã sinh ra một đứa bé.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tiêu Duệ bình tĩnh lại, nhìn thị vệ vừa nói chuyện lúc nãy, hỏi: "Người nói Trần Chiêu vẫn ở Kim Lăng, hắn ở đâu? Ở một mình, hay còn ở với người khác?"

Ý tứ trong câu hỏi này rất thâm, nhưng thị vệ không dám nói dối, cúi đầu nhỏ giọng trả lời: "Từ lúc ra khỏi kinh thành hắn vẫn đi bằng đường thủy, lên một con thuyền, giờ vẫn ở trên con thuyền đấy. Con thuyền này dừng ở cửa khẩu thành Kim Lăng đã năm ngày rồi, bởi vì..." Hắn ngẩng đầu nhìn mặt Tiêu Duệ, thấy mặt Tiêu Duệ vẫn lạnh băng không thay đổi, tim đập thật mạnh trong lồng ngực, hắn quỳ mạnh xuống đất: "Vì Trần Chiêu không cho phép nhà dò đi tiếp, hắn nói, thê tử của hắn bị bắt rồi!"

Thê tử?

Thê tử!

Tiêu Duệ đứng phắt dậy, bước nhanh tới túm thị vệ kia lên: "Người lặp lại lần nữa!"

Thị vệ bị hành động của Tiêu Duệ hù dọa, ấp úng không nói nên lời.

Vẫn là thị vệ cùng đồng hành bên cạnh không đành lòng thấy huynh đệ như vậy, đánh bạo mở miệng: "Có người nói lúc Trần Chiêu rời khỏi kinh thành có dẫn theo một nữ tử. Đến thành Kim Lăng, Trần Chiêu rời thuyền mua đồ, nhưng lúc trở về lại phát hiện nữ tử đi cùng đã không thấy, trong phòng hỗn loạn, dưới đất còn có vết máu, cửa sổ mở rộng, có người đoán chắc tên trộm nào thấy nữ tử đầy xinh đẹp nên đã cướp đi rồi."

Tiêu Duệ buông nhẹ tay, thị vệ kia té xuống đất. Hắn quay đầu nhìn thị vệ vừa nói chuyện, hai mắt sâu thẳm, hỏi: "Nữ tử đó, tướng mạo thế nào?"

"Không biết..." Thị vệ trả lời, "Hình như người trên thuyền đều bị dọa sợ, không ai dám ra khỏi thuyền. Mấy tin tức chúng nô tài hỏi thăm được đều do tội nô tài lạng lẽ trà trộn lên thuyền, len lén nghe người ta oán giận mới biết được. Những người đó đều nói nữ tử này thường xuyên ở trong phòng không ra được, cho nên cũng không biết tướng mạo thế nào."

Nữ tử đó, chắc chắn là Dư Lộ rồi!

Thường xuyên ở trong phòng không ra được, nghĩa là đã cùng ăn cùng ở với Trần Chiêu rồi?!

Bản thân lo lắng cho nàng, không ngại ngần dậm đến tìm, một đường chịu không biết bao nhiêu là khổ cực, nhưng nàng thì sao, cùng ăn cùng ở với một nam nhân khác! Cô nam quả nữ, sao lại dám...giống trống khua chiêng ở cùng một chỗ như vậy, thì ra là nói với người khác là phu thê!

Rõ ràng nàng là thiếp của hắn, lại vọng tưởng làm thê cho người khác.

Tiêu Duệ không còn tâm trạng để hỏi mấy chuyện khác, hét lên: "Cút ra ngoài!"

Hai thị vệ hoảng hốt chạy ra ngoài.

Thôi Tiến Trung canh ở cửa, thấy hai thị vệ chạy như làn khói ra ngoài, trong lòng lại oán thầm, lão cũng muốn cút, lão không muốn ở chỗ này, nhưng ai bảo lão là thái giám chứ, phải thiếp thân hầu hạ Vương gia.

Không, không đúng...không phải còn có Minh Nguyệt cô nương sao. Vương phi để Minh Nguyệt cô nương qua đây, ý tứ trong đó vô cùng rõ ràng. Mặc kệ Vương gia có muốn hay không, Minh Nguyệt cũng phải hầu hạ mới được.

Thôi Tiến Trung nghĩ như vậy, rón rén chạy đến gõ cửa phòng Minh Nguyệt, tính kêu Minh Nguyệt đến giữ cửa cho Tiêu Duệ.

Chẳng qua, suốt cả đêm cũng không nghe thấy tiếng người trong phòng gọi ai.

Sáng hôm sau, trời còn hơi mờ tối, Tiêu Duệ đã mở cửa, nhìn như một đêm không ngủ, trên người vẫn là bộ đồ mặc hồi hôm qua. Hắn nói với Thôi Tiến Trung: "Đi, hôm nay chúng ta phải ra khỏi thành."

Thôi Tiến Trung vội vàng gật đầu, theo Tiêu Duệ đến cầu thang mới cẩn thận hỏi: "Vương gia, có cần gọi Minh Nguyệt cô nương đi theo không, để còn có người hầu hạ dọc đường?"

Tiêu Duệ liếc hắn, lạnh lạnh hỏi: "Người không phải người?"

"Vâng vâng vâng, nô tài nói sai, nô tài nên bị đánh." Thôi Tiến Trung vội tát bản thân một cái, cầm đầu đi theo mà không nói thêm câu nào.

Tiêu Duệ kêu thị vệ, một nhóm người theo hắn ra khỏi thành tìm Dư Lộ, một nhóm khác đi tìm huyện nha ở địa phương điều một nhóm nha dịch khác, lại để lại vài người đi theo Trần Bì, phân phó hắn vây bắt Trần Chiêu ở cửa khẩu. Đoàn người ngay cả điểm tâm cũng chưa ăn liền vội vàng xuất phát. Thôi Tiến Trung thật vất vả lấy ít điểm tâm còn dư hôm qua của khách sạn, nhưng lúc lên xe ngựa, Tiêu Duệ lại ăn không trôi miếng nào.

Giờ hắn chỉ muốn nhanh chóng tìm được Dư Lộ, muốn biết chân tướng, cũng lo lắng nàng tự rời đi hay bị người bắt. Nếu bị người bắt, tìm được nàng càng muộn, có khi nàng sẽ càng nguy hiểm hơn. Nếu tự đi, một nữ nhân còn dẫn theo một đứa nhỏ hành tẩu bên ngoài cũng rất dễ gặp chuyện không may.

Đến lúc trời đã sáng, Minh Nguyệt đang đứng trước cửa phòng Tiêu Duệ gặp Tiêu Dật mới biết Tiêu Duệ đã không ở khách điểm nữa. Trời chưa sáng đã ra khỏi thành, Minh Nguyệt nghĩ, hắn là có tin tức của Dư đi nương, hắn đi ra ngoài tìm người.

Chỉ trách mình ngủ quá trầm, không nghe thấy động tĩnh gì hết.

Tiêu Dật thấy không sao cả, bắt được người rồi thì Thất ca cũng phải đem người về. Đến lúc đó, hẳn sẽ có cơ hội nhìn xem cái nữ nhân to gan lớn mật này phải xinh đẹp đến nhường nào mới khiến Thất ca nóng ruột nóng gan như vậy.

"Nếu Vương gia các người đã không ở đây, hôm nay người liền đến hầu hạ gia đi." Tiêu Dật nói với Minh Nguyệt: "Khó khăn lắm mới tới Kim Lăng một chuyến, chắc người cũng rất tò mò, chúng ta ra ngoài đi bộ một lát, ngắm kĩ phong cảnh Giang Nam này đi."

Minh Nguyệt cúi người hành lễ với Tiêu Dật, nói: "Nô tỳ hầu hạ Thất Vương gia, hiện nay không có phân phó của Vương gia, nô tỳ cũng không dám rời đi. Cũng xin Cữu Hoàng tử thứ lỗi, không nên trách tội nô tỳ."

Tiêu Dật cười ha ha, tiến lên thấp giọng nói: "Ta biết, người là người Vương phi các người kín đáo đưa cho Thất ca làm thông phòng. Nhưng người cũng không suy nghĩ chút, dọc đoạn đường này, Thất ca có từng liếc nhìn người một cái? Bên Thất ca là không có hy vọng đầu nhập vô, sao không quay đầu nhìn gia một cái chứ. Đường đường gia cũng là Hoàng tử, sau khi xuất cung xây phủ xong thì được phong làm Vương gia. Người theo gia, gia cũng thích người, một cái danh phận làm chủ tử là không thiếu được, cũng không thể kém hơn khi người theo Thất ca đi?"

Đồ vô lại! Đồ háo sắc*! Hèn chi danh tiếng Cữu Hoàng tử kém như vậy!

**Nguyên văn là: Đãng Đồ Tử. Đãng Đồ Tử vốn là tên của 1 sĩ phu cùng thời với Tống Ngọc (một trong tứ đại mỹ nam của Trung Quốc cổ xưa). Đãng Đồ Tử ám chỉ kẻ háo sắc là do xuất phát từ điển cố xích mích giữa Đãng Đồ Tử và Tống Ngọc.*

Truyện kể lại rằng, Đãng Đồ Tử bảm báo Sở Vương rằng Tống Ngọc là một mỹ nam, lại rất biết ăn nói, nhưng bản tính háo sắc, nên đừng bao giờ để hắn đến hậu cung. Nghe như thế, Tống Ngọc liền phản kích. Anh ta tâu với Sở Vương, xin Sở Vương công tâm suy xét, xem anh ta với Đãng Đồ Tử ai háo sắc hơn?

Tống Ngọc trình bày "Mỹ nữ trong thiên hạ không đâu sánh bằng nước Sở, mỹ nữ nước Sở không đâu sánh bằng quê hương thần, Mỹ nữ quê hương thần không đâu sánh bằng người đẹp cạnh nhà thần, Đông Lâm". Theo Tống Ngọc thì cô hàng xóm xinh đẹp này nếu cao thêm một phân thì quá cao, nếu bớt đi một phân thì quá thấp; nếu thoa thêm ít phấn thì quá trắng, thoa thêm ít son thì quá đỏ. Lông mày thì cong mượt, làn da thì trắng như tuyết, eo thon, răng trắng. "Ngay cả một tuyệt thế giai nhân như vậy quan tâm đến thần suốt 3 năm mà thần vẫn chưa xao lòng, thì không lẽ thần là người háo sắc? Ngược lại, Đãng Đồ Tử không phải là kẻ tốt lành gì. Hắn có người vợ xấu xí, đầu tóc rối bù, lỗ tai dị tật, hàm răng lóm chòm, môi trề, bước đi hụt trước thiếu sau, lại thêm lưng gù, người đầy mụn ghẻ. Đãng Đồ Tử thế mà lại thích cô ta, có liền 5 mụn con. Hoàng thượng thấy không, chỉ cần là phụ nữ thì Đãng Đồ Tử thích ngay, vì thế hẳn ta háo sắc hơn thần".

Thực ra, nhìn từ góc độ người đời, Đãng Đồ Tử không bỏ vợ là điều đáng khen. Nhưng miệng lưỡi của Tống Ngọc phi phạm, làm cho Sở Vương thị phi lẫn lộn, phán Đãng Đồ Tử là kẻ háo sắc. Bằng phán quyết này, Đãng Đồ Tử phải mang tiếng xấu muôn đời, trở thành danh từ dành cho những kẻ háo sắc.

Minh Nguyệt không ngừng oán thầm trong lòng, nhưng không dám lộ ra trên mặt, chỉ lui lại hai nước nói: "Cữu Hoàng tử có ý kiến gì, thì hãy đi nói với Vương phi của nô tỳ. Nô tỳ theo chân Vương phi xuất giá, lời ngài không phải nô tỳ không dám nghe, nhưng nô tỳ cũng chỉ nghe lời của Vương phi mà thôi."

Tiêu Dật cười nói: "Nói vậy thì, chỉ cần gia nói Vương phi nhà người một câu, người liền trở thành người của gia? Được thôi, người đi với gia nào, đi về kinh thành, gia lập tức nói với Vương phi nhà người."

Minh Nguyệt nghe vậy mới ý thức được mình nói sai, đây rõ ràng là cái hố đào chính mình. Cô nương nhà mình, không nói cái khác, nhưng đúng là không coi hạ nhân là người. Có hạ nhân nguyện ý hầu hạ Vương gia, có người lại không.

Nhưng cô nương lại hoàn toàn mặc kệ chuyện đấy. Nàng muốn thế nào thì người phải thế ấy. Đúng là Vương gia chương mắt nàng, mà nàng cũng không muốn hầu hạ Vương gia, nhưng đây không có nghĩa là nàng sẽ đi theo Cữu Hoàng tử.

Nàng rút bả vai, vẫn cố nói: "Chờ Vương phi chúng ta lên tiếng. Ngài ấy không lên tiếng, nô tỳ không dám lên lút xằng bậy."

Tiêu Dật nghe, thấy cũng có đạo lý, nên đành bỏ qua. Giờ đến Kim Lăng rồi, nữ nhân nơi này cũng nhiều, hẳn sớm đã muốn đến đây kiến thức một phen. Nếu mang theo Minh Nguyệt thì lại có chút bất tiện.

"Được rồi, vậy trở về kinh thành rồi nói." Hắn nói, không để ý Minh Nguyệt nữa, xoay người đi xuống lầu.

Minh Nguyệt đứng trước cửa phòng Tiêu Duệ một lát, cũng biết không đuổi theo Tiêu Duệ được, đành phải trở về phòng. Nhưng trong lòng nàng lại mong chờ, hy vọng lúc này Vương gia tìm được Dư di nương thật, cũng tiếp nàng ấy trở về mới tốt.

Dù biết có thể Dư Lộ biến mất ở thành Kim Lăng, nhưng ngoài thành còn có nhiều trấn, ngoài trấn còn có nhiều thôn. Nhiều thôn như vậy, muốn tìm nhanh cũng không phải chuyện dễ. Ít nhất ở Đào Hoa Thôn vài ngày mà vẫn không thấy người ngoài đến hỏi thăm tin tức.

Dư Lộ ở Đào Hoa Thôn, có Tôn Văn Hạo làm bạn, còn có Trương đại tâu và Trương Ngọc Mai giúp đỡ, cô thấy một chút cũng không khó khăn.

Dù mấy việc giặt quần áo, làm cơm hay làm việc nhà vẫn khiến cô thấy hơi ngại, nhưng nhìn Tôn Văn Hạo còn tuổi nhỏ mà đã hiểu chuyện và ngoan ngoãn như vậy, đương nhiên cô cũng không thể lười biếng nữa.

Nơi này là nông thôn, lại còn vào đông, mỗi ngày đều rất nhàn rỗi. Dư Lộ mua chút trứng gà và bột mì ở trong thôn, dưới sự giúp đỡ của Trương Ngọc Mai, bắt đầu làm chút điểm tâm.

Điểm tâm cô nghĩ đến cũng không có gì đặc biệt, chỉ là bánh *trứng cuộn** và bánh *nhân trứng muối**. Người đời sau ăn bánh trung thu đều không thích ăn kiểu cũ, mà là thích kiểu vỏ bánh xốp xốp, bên trong có trứng muối. Hai loại bánh này Dư Lộ đều thích ăn nhưng chưa từng nhìn hay học cách làm. Giờ nghĩ tới, đương nhiên vẫn không biết làm. Nếu làm được thì nông dân không ăn được, nhưng nếu có thể mang đến thành Kim Lăng, có rất nhiều nhà giàu cam lòng mua để ăn.

**bánh trứng cuộn:*

**bánh nhân trứng muối:*

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Bởi vì muốn làm bánh nhân trứng muối thì cần trứng muối vàng, nên Dư Lộ học cách làm ướp mặn trứng gà từ Tường Ngọc Mai trước, lấy một phần ra để ướp, còn dư lại làm bánh trứng cuộn thơm giòn.

Thật ra Dư Lộ muốn làm bánh mì hay cupcake vì nó bán tốt hơn. Chỉ tiếc nguyên liệu không đủ, mà cô cũng không giỏi trong chuyện này, có tâm mà không có lực, miễn cưỡng làm thì sợ sẽ tốn đồng nguyên liệu kia. Bây giờ nhà rất nghèo, có một đồng tiền cũng phải phân ra làm hai để sử dụng, cô không thể lãng phí được.

Quấy cho đến khi bột mì và trứng gà sệt lại, thêm một ít mè rang lấy từ nhà Tường Ngọc Mai, làm nóng chảo, đổ ít dầu, múc một thìa nhỏ bột đặt vào giữa chảo, đợi bột lan ra thành hình tròn thì dùng đũa cuộn lại. Một cái bánh trứng cuộn đã làm xong.

Vẫn là Tường Ngọc Mai khéo tay, nhìn Dư Lộ thất bại mấy lần, kêu đổi thành Dư Lộ nhóm lửa, nằng cuốn bánh, lần đầu làm liền cuốn rất tốt.

Dư Lộ vô cùng bội phục. Đợi bánh nguội, cô cắt bánh ra làm ba, cũng không nhóm lửa tiếp, ba người ăn thử bánh.

Đúng là vừa thơm vừa giòn. Tuy Tường gia có trứng gà để ăn nhưng không biết cách ăn thế này. Tường Ngọc Mai ăn xong liền liên tục khen ngon. Điều kiện gia đình trước kia của Tôn Văn Hạo cũng không tệ, nhưng đứa nhỏ thích ăn vặt, nếm xong cũng gât đầu đồng ý.

Chỉ có Dư Lộ, tuy chất lượng cuộc sống bây giờ đã giảm xuống rất nhiều, nhưng hồi trước, cho dù ở hiện đại hay ở Vương phủ, cô đều được ăn rất nhiều món ngon. Cái bánh trứng cuộn này, mùi vị đúng là tạm được, nhưng vẫn không ngon bằng cái do cô đầu bếp ở hiện đại làm, cũng không giòn bằng bánh làm bằng máy mua ở bên ngoài. Nói ngắn lại, cô chỉ cho cái bánh này 6/10 điểm.

Mà thôi, cũng do cô không có năng lực khác, cho dù có thì nó cũng quá khác người, cô không dám dùng. Dù sao một người xuyên qua như cô không thể ăn sung mặc sướng được, cô cũng phải trốn trốn tránh tránh, tận lực khiêm tốn.

Vì vậy sau khi Tường Ngọc Mai làm vài cái, Dư Lộ lại đổi chỗ cho nằng ấy lần nữa.

Tường Ngọc Mai vừa nhóm lửa vừa nhìn Dư Lộ lắc đầu, đau lòng muốn chết, "Lãng phí, quá lãng phí! Lực tỷ tỷ, tỷ quá lãng phí đi mất!"

Nghe nằng nói vậy, Dư Lộ thấy rất xấu hổ, nhưng biết sao giờ, cô cũng không thể lúc nào đi bán bánh cũng gọi Tường Ngọc Mai đến giúp làm bánh dùm được.

Giờ cô là trụ cột của gia đình nhỏ gồm cô và Tôn Văn Hạo, cô phải đứng lên, dù bây giờ có tổn thất một chút cũng không gấp được, chờ lên tay, bán được tiền, tổn thất liền được bù lại.

Cô tiếp tục cẩn thận làm bánh.

Mùi bánh trứng cuộn rất thơm. Gần ngôi nhà cũ của Tường Ngọc Mai vẫn có người ở, mùi thơm của bánh bay ra ngoài, người xung quanh cũng ngửi thấy được, tự nhiên sẽ lại bàn tán một phen.

Mấy người khác thì cũng được, không phải nói Dư Lộ lãng phí lương thực thì nói sau này cưới vợ không thể cưới cô nương nhà giàu được, cái gì cũng không biết làm, cuộc sống trôi qua cũng không tốt. Xi xào hồi lâu cũng chỉ là những lời không có ác ý. Dù sao, vào đông, mọi người đều rảnh rỗi, ngồi nói dăm ba câu chuyện cho đỡ chán thôi.

Nhưng ở một nhà khác, có cô nương đứng ở cửa nhìn về phía nhà cũ, lúc thì bất mãn nhú mày, lúc lại bĩu môi.

Đào Hoa Thôn là một nơi hẻo lánh. Người trong thôn cũng là do chạy nạn đến rồi hình thành nên một thôn nhỏ nên dòng họ trong thôn rất nhiều, không phải là một gia tộc lớn. Cô nương này họ Tiết, tên Tiết Xảo Nhi, là con gái duy nhất trong một nhà đã có ba anh, năm nay mười ba, lớn hơn Tường Ngọc Mai hai tuổi.

Nàng vừa nhú mày vừa bĩu môi làm Tam ca Tiết Tam Trụ của nàng chú ý.

Tiết Tam Trụ nhìn căn nhà cũ mà Dư Lộ ở, lại rướn cổ dùng sức hít vào một cái, hỏi: "Xảo nhi, muội nhìn gì đấy? Có phải thèm không? Nếu thèm thì qua hỏi một tiếng,

nhìn xem bên đấy đang làm món gì, về nói nương làm cho."

Tiết Xảo Nhi lạnh lùng hừ một tiếng, trừng Tiết Tam Trụ: "Không phải ta thèm, có mà ngươi thèm thì có. Đến nông thôn chúng ta ở thì phải sống kiểu nông thôn. Lục quả phụ mang theo con trai, không biết tiết kiệm mà lãng phí như vậy, đợi một ngày nàng nghèo đói rồi nàng lại khóc cho mà coi."

Không biết Tiết Tam Trụ nghĩ đến điều gì, nghe xong lời này liền cười bi ối vài cái, đôi mắt giống như có thể toát ra lục quang vậy, nhìn chăm chăm vào căn nhà mà Dư Lộ đang ở.

Tiết Xảo Nhi thấy, tức giận đi đến nhéo lỗ tai của ca ca mình.

"Á, á...Xảo Nhi muội làm gì vậy!" Tiết Tam Trụ bị đau, vừa kêu vừa cố gắng trốn đi, thấy có bóng người mặc trường bào đang đi tới phía xa xa, vội nói với muội muội: "Mau buông tay, mau buông tay, muội nhìn xem hướng đông có ai đang tới kìa. Muội cứ đánh đá như vậy, người ta trông thấy, người ta không thèm để ý muội bây giờ."

Tiết Xảo Nhi vội vàng nhìn về hướng đông, thấy bóng người kia quen mắt liền lập tức buông tay ra, luống cuống xoa hai tay vào nhau rồi vội vàng chạy vào nhà, nhưng không có đi vào hăn mà vẫn lộ ra đôi mắt vẫn nhìn về phía đông.

"Ngọc Đào, người tới đây làm gì thế?" Tiết Tam Trụ đi đến trước cửa nhà Dư Lộ, hỏi Tường Ngọc Đào đang đi tới.

Tường Ngọc Đào dừng một lát, chỉ vào nhà Dư Lộ nói: "Trong nhà vừa làm cơm xong, nương kêu ta đến gọi Ngọc Mai về ăn."

Tiết Tam Trụ lại hít mũi một cái, nói: "Lục tẩu tử làm gì mà thơm vậy. Ta còn tường Ngọc Mai ở nhà Lục tẩu tử ăn cơm chứ." Nói xong liền đứng bên cạnh Tường Ngọc Đào, giống như cũng muốn vô xem một lát.

Tường Ngọc Đào vốn định đi vào, cũng đã nhiều ngày rồi mà hăn vẫn chưa tìm được cơ hội hỏi Dư Lộ, hôm nay chủ động đến gọi muội muội vốn là vì chuyện này. Chỉ là hăn nhìn Tiết Tam Trụ, không khỏi nhớ đến một câu: Trước cửa nhà quả phụ nhiều thị phi.

Lục tỷ tỷ dẫn con trai đến Đào Hoa Thôn, mọi người thấy bọn họ là cô nhi quả nữ, đương nhiên sẽ không thấy bất mãn hay căm thù gì, nhưng rốt cuộc nàng vẫn là một quả phụ trẻ tuổi, người bình thường thì không có ý xấu gì, nhưng có mấy người vốn không phải người tốt, càng dễ dàng có ý nghĩ xấu hơn.

Hăn nghĩ, liền đứng ở cửa hô to: "Ngọc Mai -- Ngọc Mai -- về nhà ăn cơm!"

Tường Ngọc Mai ở phòng bếp, nghe thấy tiếng ca ca gọi, cũng không đi ra mà chỉ kêu lên: "Đại ca mau vào! Muội và Lục tỷ tỷ đang làm bánh trứng cuộn, huynh mau vào nếm thử!"

Tiết Tam Trụ nghĩ, bánh trứng cuộn là cái gì? Hăn chỉ biết canh trứng gà, trứng gà luộc, chứ chưa nghe bánh trứng cuộn bao giờ. Nếu Tường Ngọc Đào đi vào ăn thử, hăn cũng có thể ăn theo, vì vậy vội vrun tay kéo Tường Ngọc Đào, thúc giục hăn mau vào.

Tường Ngọc Đào không nhúc nhích, giọng lại nghiêm khắc hơn: "Ngọc Mai, muội ra mau! Cha và nương còn đang chờ đó!"

Nghe giọng ca ca không đúng, Tường Ngọc Mai vội vã đứng lên. Dư Lộ vội gấp mấy cái đặt lên đĩa cho nàng mang về, "Mau đi đi, còn nóng đấy, mang về cho cha mẹ muội nếm thử."

Tường Ngọc Mai cũng thân với Dư Lộ, không khách khí thêm nữa, bụng đĩa chạy ra ngoài. Đến bên ngoài thấy Tiết Tam Trụ đang đứng ở đấy, tiểu nha đầu bĩu môi, cũng không nói Tường Ngọc Đào ăn, nghiêm mặt đi tới.

"Đi thôi đại ca, giống như gọi hồn ấy, về nhà nào!" Nàng nói, không thèm nhìn Tiết Tam Trụ, trực tiếp chen ngang giữa hai người rồi đi thẳng.

Tường Ngọc Đào liếc vào trong nhà Dư Lộ một cái, nói với Tiết Tam Trụ "Đi trước!" rồi vội vàng đuổi theo muội muội.

Tiết Tam Trụ tức giận sờ mũi, khinh thường nói: "Nha đầu chết tiệt kia, cho là ta nhìn trúng ngươi à?! Còn không phải do Xảo Nhi thích ca ca ngươi sao!"

Tiết Xảo Nhi nghe tiếng ca ca, lại nhìn huynh muội Tường Ngọc Đào cũng chưa đi xa, thờ phỉ phỉ tiến lên nhéo tai ca ca kéo về nhà tìm mẹ phân xử.

"Buông tay, buông tay! Vặn cái gì mà vặn, lại vặn nữa, Tường Ngọc Đào cho dù cười một cái quả phụ cũng không thèm cười nha đầu đánh đá như ngươi đâu!" Giọng Tiết Tam Trụ truyền ra xa xa từ trong nhà.

Dư Lộ ở trong phòng, cũng không biết chuyện gì xảy ra. Cô kêu Tôn Văn Hạo trông lửa, dùng đồng bột còn lại làm bánh trứng cuộn, tìm đồ để cắt trừ, rồi đánh quả trứng và cái trắng làm canh, món chính là mấy cái bánh trứng cuộn bị hư hồi nãy, bữa trưa cũng chỉ có vậy thôi.

Mà trên một con đường nhỏ trước nhà Dư Lộ có mấy người đang đứng ở đấy. Do có đồng cỏ và cây khô chắn nên nếu không chú ý thì cũng không phát hiện được.

Trong đó, người dẫn đường là mẹ của Tường Nhị Nữ. Lúc này, nàng đang chỉ vào căn phòng cũ Dư Lộ đang ở, nói: "Đây là chỗ Lục nương từ mới tới vài ngày trước ở. Nàng mang theo đứa con trai tám bảy tuổi, nghe nói là con dâu nhà giàu. Chỉ là trong nhà có biến, nam nhân chết rồi, đành phải mang theo đứa nhỏ chạy đến ở nhờ nhà cô cô, nhưng không ngờ lại tìm lộn chỗ, lộ phí cũng không còn nhiều, nên buộc phải ở lại đây."

Trong nhà có biến, nam nhân chết rồi.

Nam nhân chết rồi...

Nam nhân chết rồi...mẹ nó, không phải hăn còn đang sống sờ sờ ra đây sao?

Tiểu Duệ ho khan, thị vệ sau lưng hăn mình bị điếc luôn mới tốt.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 60

Mẹ Tường Nhị Nữ quay đầu nhìn mấy thị vệ, lầm bầm: "Cũng sắp lập xuân rồi, mặc đồ phải chú ý, hơi không cẩn thận phát là phong hàn, bệnh này dễ chết người lắm đấy."

Mấy thị vệ cúi đầu ừm ừm vài tiếng, coi như là đáp lại, nhưng trong lòng thì nói, đại tẩu người đừng quản nhiều như vậy, người lại nói tiếp, cái mạng nhỏ của mọi người đều mất hết đấy.

Mẹ Tường Nhị Nữ quay đầu lại, thấy Tiêu Duệ đang nhìn cửa nhà đối diện, sắc mặt như tức giận, nhưng mà cũng không giống, bà có chút buồn bực nói: "Ta nói, vị đại gia này, đến cùng thì ngài có đến xem một cái không thể. Tuy muội tử ngài nói là họ Dư, nhưng ta thấy chắc chắn không phải đâu. Nhưng nếu ngài đã cho ta tiền rồi thì ta phải giữ uy tín, dù sao cũng phải mang ngài đến xem Lục nương tử mới được."

Tiêu Duệ lắc đầu chậm rãi.

"Không cần." Hần nói: "Muội muội ta là kim chi ngọc diệp, chắc chắn sẽ không biết làm mấy món điểm tâm này, vậy thì Lục nương tử kia tất nhiên không phải muội muội ta, không cần nhìn nữa."

Nói không nhìn là không nhìn. Vừa nói xong, Tiêu Duệ liền quay người đi thẳng. Mấy thị vệ và mẹ của Tường Nhị Nữ đều bị cử động bất ngờ này của hắn làm cho bối rối, cuối cùng đều thấy hắn đã đi xa rồi mới đuổi theo.

Mẹ Tường Nhị Nữ mập mạp, dọc đường đều phải chạy chậm mới đuổi theo đám thị vệ được, trong miệng cũng không khách khí oán trách: "Nói sớm là không nhìn, ta cũng không cần phải đi xa như vậy, đi đến phát mệt, cuối cùng đến cửa thì lại không nhìn. Đúng là người kì lạ."

Mấy thị vệ cũng đang đoán xem trong lòng Vương gia đang suy nghĩ cái gì, không biết ý Vương gia là thế nào, ra thành Kim Lăng, dọc đường, bất kể là thôn lớn hay trấn nhỏ đều bị càn quét hết.

Nhiều ngày như vậy, mọi người đều vô cùng mệt mỏi, thật ra cũng tìm được vài người có đặc điểm giống nhưng đều không phải là Dư chủ tử. Giờ tìm được một người nữa, mang theo đứa bé, tuy không giống họ, nhưng sao không vô xác định rồi tính tiếp chứ. Mấy người chạy trốn ra ngoài, hơi có chút đầu óc liền không nói họ thật của mình.

Hành động lần này của Vương gia khiến mọi người rất khó hiểu.

Tiêu Duệ mặt lạnh, dọc đường mọi người không biết hắn nghĩ thế nào, nhưng ai cũng thấy được tâm trạng của hắn rất xấu. Đến nhà Tường Nhị Nữ, lúc trước Tường Nhị Nữ và tỷ tỷ muội muội còn dám lộ mặt nhìn quý nhân một cái, giờ nhìn mặt Tiêu Duệ thế này đều ở trong phòng, không dám tạo ra tiếng động gì.

Mẹ Tường Nhị Nữ cũng không biết phải làm thế nào. Nếu người này không phải muội muội hắn, cũng xác định không đi chứng thực rồi, vậy sao người còn không đi mà vẫn nương nhờ nhà bà làm gì chứ?

Chẳng lẽ, nhìn bà cái khuê nữ như hoa như ngọc, muốn mang đi một cái? Vậy đúng là chuyện tốt, mang đi một cái, còn cho ít tiền, trong nhà thiếu một phần ăn, bà cũng có thể tái sinh thêm lão Tứ, biết đâu được đứa con trai thì sao.

Mẹ Tường Nhị Nữ lấy cho Tiêu Duệ chén nước lạnh, vẻ mặt mong ngóng đi tới, "Quý nhân cũng mệt rồi, uống nước đi!"

Một cái chén bình thường, bên ngoài đen thui lù, nước bên trong còn có váng dầu, đưa chén nước như vậy đến trước mặt Tiêu Duệ, lại còn là lúc hắn đang tức giận, giống như thêm dầu vào lửa vậy.

"Nữ nhân kia nói, nam nhân của nàng chết rồi?" Hắn hỏi, cực lực khống chế chính mình không hất chén nước kia lên mặt mẹ Tường Nhị Nữ.

Mẹ Tường Nhị Nữ mờ mịt một lát mới hiểu rõ Tiêu Duệ hỏi cái gì, bà không khỏi nghĩ, quý nhân này đúng là bát quái.

"Đúng rồi đấy, nàng ấy cũng thăm nữa." Mẹ Tường Nhị Nữ cũng thích bát quái, bà đặt chén lên bàn rồi ngồi một bên nói tiếp: "Lục nương tử tuổi quá trẻ, ai lại nghĩ mệnh không tốt như vậy. Nam nhân chết rồi, cha mẹ chồng cũng mất. Một tiểu quả phụ như hoa như ngọc dẫn theo con trai, phải đi rất xa mới đến Đào Hoa Thôn này của chúng ta. Nghĩ thôi cũng biết trên đường không bình an được, cũng không biết phải chịu bao nhiêu khổ rồi, ôi, đâu còn cách nào nữa, nữ nhân nha, vì con trai ruột, nam nhân chết rồi, mình phải đứng lên làm trụ cột thôi chứ sao? Không dễ không dễ!"

Mở miệng ngậm miệng là nam nhân chết, Tiêu Duệ nhìn bà nói chuyện mà thật ở hai má cứ rung rung, nhìn mà muốn cầm cây đao tới cắt đi cho xong.

Mẹ Tường Nhị Nữ thấy Tiêu Duệ im lặng, chỉ nhìn bà chăm chăm, còn tưởng Tiêu Duệ vẫn còn hiếu kì, vì vậy tiếp tục nói: "Chẳng qua mặc dù nàng ấy số khổ, nhưng cũng coi như may mắn, đến được một nơi toàn người chất phác như Đào Hoa Thôn này, ngày tháng sau tất nhiên sẽ không khổ nữa. Đứa con kia của nàng trông cũng thông minh, sau này hẳn sẽ ăn nên làm ra được thôi. Còn nàng ấy thì, tuổi tác còn trẻ, về sau muốn tái giá cũng không có khó. Hôm nay các người cũng thấy đấy, hai người trẻ đứng trước cửa nhà nàng hôm nay, một người là tú tài của thôn chúng ta, người kia cũng có điều kiện tốt, nếu Lục nương tử nguyện ý, chắc mọi người đều cam tâm tình nguyện cưới, dù sao...hà hà hà..." Mẹ Tường Nhị Nữ cười, "Dù sao nhìn nàng cũng không xấu, chỉ là hơi đen chút, nhưng nàng cũng cảm không ít bạc từ nhà chồng, muốn gả cho người khác, chỉ cần một câu là xong."

Bởi vì Đào Hoa Thôn là chỗ hẻo lánh nên hôn sự của con trai con gái trong nhà hơi khó tìm, cũng may trong thôn có rất nhiều người không cùng họ, cho nên cũng không có trở ngại gì nhiều.

Tường Ngọc Đào là tú tài, theo lý thì mẹ Tường Nhị Nữ không nên gán ghép hắn với Dư Lộ, nhưng vì thân thể của Tường đại tẩu làm Tường Ngọc Đào muốn đến thư viện cũng không đến được, cưới một thê tử có tiền giúp hắn có thể đi học tiếp cũng tốt.

Còn Tiết Tam Trụ, trong tam huynh đệ của Tiết gia mới có lão đại cưới vợ, hai người còn lại vẫn chưa, bây giờ có một tiểu quả phụ trẻ tuổi đến, cưới về cũng được thôi.

Mẹ Tường Nhị Nữ nghĩ, cảm thấy nếu được thì đi nói với Dư Lộ một câu, biết đâu còn được ly rượu cho bà mỗi, cả bên nhà trai cũng phải đưa cho bà mỗi một phần tiền nữa.

Tiêu Duệ càng nghe càng thấy nữ nhân họ Lục này rất có thể là Dư Lộ. Dư Lộ, Lộ và Lục, nói họ Lục cũng có khả năng, ngoài ra còn mang theo đứa bé, trong tay cũng có bạc, mấy chuyện này đều dẫn đến một chân tướng.

Bạc là của hắn, đứa nhỏ không phải của hắn. Nàng là của hắn, nhưng trong mắt nàng hắn đã chết rồi.

Việc Tiêu Duệ muốn làm nhất ngay lúc này là vào căn phòng lúc này kéo nữ nhân đáng chết kia ra ngoài, bóp cổ nàng thật chặt rồi hời nàng rút cuộc nàng nghĩ cái gì, có phải không sợ chết thật không mà dám làm như vậy.

Nhưng hắn không biết vì sao mình lại không làm vậy, thậm chí khi biết nàng trốn khỏi Trần Chiêu, hắn cũng không tức giận đến vậy nữa, tuy nàng nói hắn chết.

Nhưng mà, nàng cũng không có phản bội hắn.

Có lẽ đây là lý do hắn tha thứ cho nàng đi!

"Nhà người có phòng trống không, thu dọn một gian cho ta ở." Hắn nhìn mẹ Tường Nhị Nữ thần nhiên nói.

Nhà có ba cô nương nên phòng cũng không nhiều, nhưng mẹ Tường Nhị Nữ còn chưa kịp cự tuyệt thì Tiêu Duệ đã đặt một nén bạc lên bàn. Hai mắt mẹ Tường Nhị Nữ lập tức sáng lên, vội vàng cầm nén bạc lên căn một cái, sau đó cứ gật đầu liên tục.

"Có có, đại gia ngài yên tâm, ta lập tức đi dọn phòng cho ngài ngay đây." Bà cẩn thận nhét nén bạc vào trong áo, đứng dậy định đi dọn phòng, nhưng nhìn mấy thị vệ còn đang đứng ngoài cửa viện, xoay đầu nói: "Đại gia, nhà ta không có nhiều phòng trống như vậy, không đủ cho mấy tùy tùng của người ở đâu."

Tiêu Duệ nhìn ra bên ngoài, nói: "Không sao, có một gian cho ta ở là được."

Mẹ Tường Nhị Nữ gật đầu chạy vào phòng, không lâu sau liền cười ha hả đi tới, nói: "Đại gia, đã thu dọn xong, ngài có muốn đến xem một cái không?"

Tiêu Duệ lắc đầu, nói: "Không cần. Đi làm chút thức ăn mang lên đây, làm nhiều chút." Nói xong, lại đặt một nén bạc nữa lên bàn, "Đây là tiền com mấy ngày kế tiếp."

Mẹ Tường Nhị Nữ vui như mở cờ trong bụng, cầm nén bạc lên, cũng không cần nữa mà nhiệt tình hỏi Tiêu Duệ: "Ta nói này đại gia, có phải ngài cũng nhìn trúng Lục nương tử kia không? Ta nói với ngài chứ, tuy Lục nương tử hơi đen chút, nhưng chỉ cần dưỡng thật tốt liền có thể trắng ra rồi, vậy thì thành một đại mỹ nhân đấy! Nếu ngài có dự định đó thật, ngài yên tâm, giao cho ta, ta đến giúp ngài đến nói cho."

Tiêu Duệ nhìn bà, cười ha ha, lộ ra hàm răng trắng lạnh, "...Đi làm com đi!"

Đang yên đang lành, sao lại dọa người như vậy chứ. Mẹ Tường Nhị Nữ sợ run một cái, quay người chạy vào phòng bếp.

Ở nhà nông cũng không có com nước gì ngon. Mẹ Tường Nhị Nữ cầm bạc, lấy hết thịt ướp cá ướp dành cho năm mới ra, nhưng tay nghề lại không được ngon lắm, dùng nói Tiêu Duệ, đến cả bọn thị vệ đói đến bụng sôi còn cào cũng không ăn nhiều.

Ăn trưa xong, vẫn không nghe thấy phản phó từ Tiêu Duệ, có người cả gan qua xin chỉ thị: "Gia, giờ chúng ta đi về sao?"

Tiêu Duệ nói: "Người ở lại với ta, kêu mấy người khác về khách sạn trước, chờ ở đó."

Đây là ý gì? Vương gia muốn lưu lại, vì sao? Là vì cảm thấy Lục nương tử là Dư chủ tử chạy trốn đó sao? Nếu vậy thì tại sao không đi tìm, tìm được liền mang người về có phải tốt hơn không?

Ở lại chỗ này, Vương gia có quen được không?

Tuy trong lòng thị vệ có rất nhiều nghi vấn, nhưng Vương gia đã quyết định, hắn nào dám hỏi nhiều, đành phải chạy ra kêu mấy người khác đi về.

Bên khách sạn, Thôi Tiến Trung biết tin Vương gia không về liền nóng nảy, quát trách thị vệ: "Sao lại để Vương gia ở lại nơi đó làm gì? Đó là địa phương nào chứ, ăn mặc ở, sao Vương gia có thể chịu được? Bên người chỉ có cái thị vệ, cả người hầu cũng không có, các người đứng là...đứng thật là..."

Thị vệ cũng không nguyện nghe hắn nói nhiều, đáp lại: "Vương gia quyết định, sao chúng ta dám không nghe được. Nếu Thôi công công dám thì trực tiếp đi đến đấy đi, huynh đệ chúng ta chỉ phương hướng cho người, không ngăn người lại."

Thôi Tiến Trung nghẹn lời, không nói thêm được gì nữa. Nhưng việc để Vương gia ở lại một nơi nghèo khổ như vậy không phải việc một hạ nhân nên làm. Cho dù có tìm được Dư chủ tử thật hay không, bên cạnh Vương gia không thể không có người phục vụ được.

Minh Nguyệt đứng bên cạnh nghe, vội vàng nói: "Xem ra Vương gia đã tìm được Dư chủ tử rồi, chỉ là không biết có chuyện gì. Thị vệ đại ca, ngài có thể nói một chút không?"

Không phải thị vệ kia không muốn nói, ngay cả hắn cũng thấy mơ hồ, "Trong thôn đúng là tìm được một người giống vậy, nhưng Vương gia không kêu người đến gặp, nên chúng ta cũng không biết người đó có phải Dư chủ tử hay không."

Cái này...Minh Nguyệt và Thôi Tiến Trung liếc nhau, cũng không biết phải làm sao.

Vẫn là Minh Nguyệt, nghĩ đến hoàn cảnh của mình, quyết định trước, "Thôi công công, bên cạnh Vương gia không thể không có hạ nhân, thế này đi, ta đi qua hầu hạ Vương gia. Nếu đúng là tìm được Dư chủ tử rồi, bên cạnh Dư chủ tử cũng cần người hầu, nếu cần gì thì ta còn có thể giúp được. Dù sao, ta và Dư chủ tử giống nhau,

đều là nữ nhân."

Mấy thị vệ không chịu đưa người, Thôi Tiến Trung cũng không yên tâm về Tiêu Duệ, cuối cùng tìm một chiếc xe ngựa với Minh Nguyệt đi đến Đào Hoa Thôn.

Tường gia vừa ăn trưa xong, Tường Ngọc Mai liền đứng lên muốn chạy.

Tường đại tẩu bắt đắc dĩ gọi con gái lại: "Ngọc Mai, đi rửa chén đi. Ca ca con còn phải đọc sách, sao con cứ để ca ca làm việc còn con thì lười biếng thế?"

Tường Ngọc Đào đang dọn chén đĩa, nghe vậy liền nói: "Nương, không sao đâu, con đọc sách lâu, cũng cần phải làm gì đó để thả lỏng nữa."

Tường Ngọc Mai cười hi hi, nói: "Cám ơn đại ca, tối nay nếu Lục tỷ tỷ có làm đồ ngon, muội lại cảm về cho huynh."

Tường đại tẩu thờ dãi, nhìn con trai, chống cái bụng tám tháng đứng lên, "Được rồi, để ta làm, con ra bên ngoài thư giãn đi."

"Nương!" Tường Ngọc Đào lắc đầu phản đối, chỉ là hần chưa kịp nói thì Tường Đại Sơn đã đỡ vợ đứng dậy, nói với hần: "Nghe nương con đi, đi ra ngoài một lát, chén bát để cha rửa, sẽ không để nương của người mệt mỏi đâu."

Tường Ngọc Đào nói: "Chỉ rửa mấy cái chén thôi mà, cũng đâu nặng nhọc gì. Thường ngày con chỉ đọc sách, mấy việc nặng khác đều do cha làm hết, giờ cha đừng tranh với con chút chuyện nhỏ này nữa."

Tường Đại Sơn nói không lại con trai, đành phải đồng ý.

Tường đại tẩu nhìn Tường Ngọc Đào bung chén đĩa vào phòng bếp, bắt đắc dĩ oán giận với chồng, "Chàng xem, nếu có thể đổi tính của Ngọc Đào với Ngọc Mai cho nhau thì tốt biết bao."

Tường Đại Sơn cười ha ha, nói: "Đều tốt đều tốt."

Tường đại tẩu tròn mắt, lại thấy sâu trong lòng, "Ngọc Đào tốt tính như vậy, không biết sau này cưới vợ kiểu gì nữa. Cũng không thể cưới người đánh đá được, nếu không đẻ con nó mất. Ôi, năm qua năm, Ngọc Đào cũng mười lăm rồi, nên lo chuyện cưới hỏi."

Tường Đại Sơn cười nói: "Ngọc Đào của chúng ta là tú tài, mùa thu năm nay thi Hương, nếu trúng cử thì thành cử nhân rồi. Đến lúc đó nàng còn buồn chuyện không lấy được con dâu sao, chỉ sợ mấy tiểu thư trong thành Kim Lăng đều nguyện ý gả cho Ngọc Đào thì sao."

Tường đại tẩu rất tự hào về việc con trai thông minh hiểu chuyện, nghe xong lời này liền nở nụ cười.

Tường Ngọc Đào rửa chén bát xong liền về phòng, đọc sách đến lúc trời tối hần, cha Tường Đại Sơn bắt đầu làm cơm tối, hần mới đặt sách xuống đi ra ngoài.

"Nương, trời tối rồi, con đi gọi Ngọc Mai trở về." Hần nói với Tường đại tẩu đang ở trong phòng.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 61

Làm cả ngày, Dư Lộ lẳng phí không biết bao nhiêu là bột mì và trứng gà, may là cuối cùng cũng thành công.

Nhìn sắc trời cũng đã tối xuống, Dư Lộ dùng nốt chút bột còn lại, thêm chút hành lá, tráng mấy miếng trứng chiên, lấy hai cái cho Tường Ngọc Mai, lại lấy thêm ít bánh trứng cuộn chia cho nàng ấy.

Buổi sáng Tường Ngọc Mai đã lấy một ít về ăn nên lúc này chỉ cảm trứng chiên, không chịu lấy bánh trứng cuộn.

"Lục tỷ tỷ không tăng tư mà dạy ta cách làm bánh này giúp sau này ta có đi đâu cũng có thể trở lại một phen, sao ta còn nhận đồ của tỷ được chứ. Tỷ giữ lại đi, còn phải mang lên trấn trên bán lấy tiền nữa chứ." Nàng nhất định không chịu lấy.

Dư Lộ cười nói: "Món này không để lâu được, nếu để lâu thì bánh sẽ hết giòn, mùi vị cũng dở đi nhiều. Hôm nay chỉ là thử nghiệm mà thôi, ta cũng không có ý bán đi. Nếu muội không cảm, ta và Văn Hạo cũng không ăn hết được. Mau cầm đi, lát nữa ta cũng kêu Văn Hạo mang sang cho hàng xóm nữa."

Ở nông thôn, bà con xa không bằng láng giềng gần, quan hệ ở quê phải làm thật tốt. Mấy nhà ở đây khi làm món ngon xong thường mang một ít qua cho nhà hàng xóm bên cạnh. Nếu cô không đưa, khó tránh khỏi việc người ta bàn tán sau lưng, dù sao hôm nay mùi thơm nức mũi như vậy, ai mà không biết chứ.

Tường Ngọc Mai còn đang từ chối, bên ngoài bỗng nhiên truyền đến tiếng Tường Ngọc Đào: "Ngọc Mai, nhà làm cơm tối xong rồi, về ăn cơm đi."

Tiếng cách rất gần, hình như là ở cửa bếp.

Tường Ngọc Mai đặt bánh trứng cuộn lên bàn, bung trứng chiên chạy ra ngoài, "Đi thôi đại ca, đây là trứng chiên Lục tỷ tỷ làm, huynh ngài xem có thơm không."

Dư Lộ nghe tiếng ở bên ngoài, vội vàng cầm bánh trứng cuộn đuổi theo. Cũng không phải cô tốt bụng đến thế, cứ bắt người ta cảm về mới được, thật sự là do Tường gia giúp cô quá nhiều, không báo đáp bằng việc lớn được, mấy đồ nhỏ này đều là chút tâm ý của cô.

Với lại, về sau nếu cô có định làm gì thì cũng phải nhờ đến Tường gia, ngay cả việc bán bánh trứng cuộn cô cũng muốn hợp tác với Tường gia, nếu không, một nữ nhân

trẻ tuổi như cô làm cái gì cũng bất tiện.

Hình như Tường Ngọc Mai sợ Dư Lộ nhét bánh cho nàng ấy nên không chờ đợi ca trả lời, nàng đã bung đĩa trứng chạy luôn. Dư Lộ thấy Tường Ngọc Đào còn đứng trong sân liền đưa bánh trứng cuộn cho hẳn.

"Mau cầm đi! Mẹ con chúng ta đến Đào Hoa Thôn, nhà các người đã giúp chúng ta khá nhiều. Hôm nay làm chút món ngon này cũng là nhờ có Ngọc Mai giúp đỡ. Người mang về cho cha mẹ người ăn thử nữa, xem ta làm có ngon hay không." Dư Lộ nói: "Ta cũng không biết khẩu vị của người trong trấn thế nào nữa, không biết có chịu bỏ tiền ra mua cái này để ăn hay không."

Tường Ngọc Đào không cảm lấy lập tức mà nhìn chằm chằm cổ tay trắng nõn của Dư Lộ một lát rồi mới nhìn xuống mặt đất, nói: "Lục nương tử, nghe nói lúc người chưa xuất giá thì chưa làm việc nhà bao giờ?"

Dư Lộ không nghĩ nhiều, thuận miệng nói: "Đúng vậy, cho nên hôm nay khổ cho Ngọc Mai rồi. Muội ấy giúp ta rất nhiều."

"Nói như vậy, gia cảnh của Lục nương tử cũng không kém đúng không?" Tường Ngọc Đào bỗng nhiên ngừng đầu, hai mắt nhìn thẳng vào Dư Lộ, thấy Dư Lộ gật đầu, hẳn liền hỏi: "Nếu vậy thì sao khi nhà chồng Lục nương tử gặp khó khăn, Lục nương tử không về nhà mẹ đẻ của mình để ở mà phải đến nơi xa xôi hẻo lánh này?"

Tường Ngọc Đào mặc trường bào màu xanh đậm, vóc người gầy yếu hơn so với người cùng trang lứa, nhưng khi hỏi lời này, hai mắt nhìn chằm chằm, bỗng nhiên Dư Lộ cảm thấy.

Cô thấy hơi căng thẳng, vì cô biết, Tường Ngọc Đào đang nghi ngờ mình. Miễn cưỡng bình tĩnh lại, Dư Lộ như vô cùng đau lòng, cúi đầu xuống, "Ta cũng muốn về nhà mẹ đẻ lắm chứ. Nhưng cha thì mất, tính chị dâu lại mạnh mẽ, ca ca không còn cách nào, ta cũng không thể làm khó huynh ấy được."

Đây không phải lời nói thật, hai mắt Tường Ngọc Đào càng chăm chú hơn.

Tôn Văn Hạo đi đến kéo tay Dư Lộ, kêu một tiếng "Nương" rồi ngừng đầu nhìn Tường Ngọc Đào, "Tướng đại ca, sao huynh phải bắt nạt mẹ ta chứ. Mỗi lần mẹ ta nhắc đến chuyện này đều rất đau lòng. Huynh là người xấu!"

Giọng đứa bé cao vút làm tai Tường Ngọc Đào run rẩy.

Hắn đang không biết phải trả lời thế nào, Dư Lộ đã vội vàng kéo Tôn Văn Hạo về phía sau, áy náy nhìn hắn nói: "Xin lỗi, Văn Hạo tuổi nhỏ nên không hiểu chuyện, Tướng tiểu ca đừng so đo với nó, ta sẽ nói rõ với nó sau."

Tường Ngọc Đào rất lo lắng, sợ giọng của Tôn Văn Hạo quá lớn làm người khác đến. Đến lúc đó, việc hắn ở chỗ này một mình với Lục nương tử sẽ bị hiểu nhầm mất. Vậy sẽ khác với mong muốn ban đầu của hắn.

Hắn nhìn bộ dạng áy náy của Dư Lộ không giống giả bộ, lại nhìn vẻ mặt tức giận của Tôn Văn Hạo, thì lễ qua loa một cái liền xoay người rời đi.

Dư Lộ cũng không gọi hắn nữa, bàn tay bung đĩa bánh trứng cuộn mềm ra. Cũng may hình như Tôn Văn Hạo bị sợ, không kim được mà dùng lực khi kéo tay cô làm cô thấy đau, cô mới phục hồi tinh thần lại.

"Nương." Tôn Văn Hạo không dám gọi là Trần tỷ tỷ nữa, dù nói nhỏ cũng gọi là nương.

Tường Ngọc Đào cũng không có ác ý gì. Nếu là có, hắn cũng sẽ không qua đây hỏi. Nếu trực tiếp nói ra, đừng nói người ngoài, chắc chắn Tướng Đại Sơn là người đầu tiên không cho cô ở lại Đào Hoa Thôn.

Dư Lộ suy nghĩ, cũng không lo lắng nữa. Cô cúi đầu nhìn Tôn Văn Hạo, siết chặt tay cậu, nhỏ giọng nói: "Đừng sợ, không sao đâu. Lúc này đệ làm rất tốt. Sau này, nếu có người nào hoài nghi, đệ cứ nói như hôm nay là được."

Tôn Văn Hạo hơi bối rối, mím môi một cái rồi gật đầu.

Dư Lộ về nhà, đặt đĩa bánh trong tay xuống, đưa số bánh dư còn lại cho Tôn Văn Hạo, kêu cậu nhóc đưa đến cho hàng xóm nhà phía Đông trước. Đợi cậu trở về lại đặt một phần khác lên đĩa, kêu cậu đưa cho nhà Tiết Xảo Nhi ở phía Tây.

Ở đồng cỏ khô cây khô phía sau nhà Tường Ngọc Mai, không biết đã có hai người đứng đó từ lúc nào. Một người là Tiêu Duệ đã thay y phục nhà nông, đồ hắn mặc là bộ đồ tốt nhất của cha của Tường Nhị Nữ. Một người khác là Thôi Tiến Trung, đồ trên người lão là bộ đồ cha Tường Nhị Nữ vừa cỡi xuống, khắp nơi đều thấy miếng vá, nhìn không có chút uy phong ngày xưa của đại thái giám.

Lão nhìn chằm chằm bóng người quen thuộc dưới ánh hoàng hôn không xa, lại nhìn bóng lưng của Tiêu Duệ đang đứng đằng trước, trong lòng cảm thấy rất phức tạp.

Cũng giống như thị vệ theo tới lúc này, lão cũng vô cùng buồn bực, nếu tìm được người rồi, cũng đã xác định rồi, vậy sao Vương gia không bắt người lại? Trốn ở đây im lặng rình coi là sao? Người làm sai là Dư chủ tử, lẽ ra phải cho người bắt lại rồi nghiêm phạt mới đúng chứ?

Nhưng sao lão không thấy Vương gia có ý nghiêm phạt gì hết vậy? Một thân y phục tằm thượng của nhà nông, ống tay áo còn ngắn hơn một khúc, Vương gia mặc thế này, nhìn đúng là khiến lòng người chua xót.

Rốt cuộc Thôi Tiến Trung là người hầu hạ Tiêu Duệ nhiều năm, không nỡ nhìn Vương gia như vậy, nên bắt chập cái khác, lặng lẽ tiến lên một bước, nhỏ giọng nói: "Vương gia, sao chúng ta không đi qua đây? Nàng ấy không phải là Dư chủ tử sao?"

Tiêu Duệ đến trước cả lúc Tường Ngọc Đào đến nên cũng nhìn thấy bộ dạng bối rối khi đi từ trong ra của Tường Ngọc Đào. Hắn không nghe thấy tiếng của Tôn Văn Hạo, chỉ nghĩ Tường Ngọc Đào cũng giống như Trần Chiêu, đều thêm vẻ đẹp của Dư Lộ.

Hắn vừa cảm thấy Tường Ngọc Đào đáng chết, vừa thấy Dư Lộ không biết sống chết. Nhưng giờ, nhìn Dư Lộ nói chuyện với Tôn Văn Hạo với nụ cười thư thái tự tại trên môi, mặc dù nhìn không rõ nụ cười này dưới ánh hoàng hôn, nhưng hắn vẫn có thể cảm giác được đây là nụ cười thật lòng của Dư Lộ.

Không giống như lúc đối mặt với hấn ở Vương phủ, nàng cười theo kiểu do tận lực ngụy trang mới có. Khi đó hấn không nhận ra, nhưng giờ có sự đối lập, hấn liền thấy được sự khác biệt giữa cả hai.

Trong Vương phủ của hấn, Dư Lộ sống không vui về sao?

Giờ phải ở nông thôn, điều kiện không tốt, ăn không ngon, không có ai hầu hạ, phải mang theo đứa nhỏ, lại không có người bảo vệ, nàng ấy thích cuộc sống thế này sao?

"Thôi Tiến Trung." Tiêu Duệ không trả lời mà hỏi ngược lại: "Người nói, đối với Dư thị, nàng ấy thích cuộc sống ở Vương phủ hơn hay thích cuộc sống bây giờ hơn?"

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62

Chuyện này... Thôi Tiến Trung bỗng có suy nghĩ thà chờ ở khách sạn thì hơn.

"Nô tài ngu dốt." Lão cúi đầu nói: "Nô tài không biết ý của Dư chủ tử."

Tiêu Duệ khẽ hừ, hai mắt nhìn chăm chăm phía trước. Tôn Văn Hạo đã mang bánh trứng gà đến cho nhà Tiết Xảo Nhi, lúc này Dư Lộ đang kéo cậu nhóc vào nhà rồi đóng cửa lại, Tiêu Duệ không thấy được gì nữa.

Ở trong Vương phủ được sống an nhàn sung sướng, ở đây thì chuyện gì cũng phải tự mình làm, Tiêu Duệ thấy, do Dư Lộ chưa ăn khổ bao giờ, chứ nếu ăn khổ rồi, nàng ấy tất nhiên sẽ biết cuộc sống nào tốt hơn.

Nói không chừng, đến lúc đó nàng lại đến khóc xin muốn về Vương phủ với hấn.

Nếu vậy, hấn sẽ không đi nữa. Hấn sẽ chờ ở đây thêm mười ngày, cũng tiện cho việc nhìn bộ dạng chật vật của nàng hơn. Nhìn xem nàng lo sợ thế nào, nhìn xem khi nàng bất lực rồi, lúc thấy hấn sẽ khóc lóc, cầu hấn mang nàng đi ra sao!

Đang định quay đầu rồi đi, Tiêu Duệ lại nhìn thấy cửa nhà Tiết Xảo Nhi mở ra, Tiết Tam Trụ lén lút chạy đến trước nhà Dư Lộ. Thấy xung quanh không có ai, gã vịn tường đất để leo lên, chỉ để lộ cái đầu ngó vào trong, cũng không trực tiếp nhảy vô.

Thôi Tiến Trung cũng thấy. Lão lập tức há miệng thật to, trong lòng cũng lo lắng. Tiểu tử đáng chết, may là không có nhảy vào, nếu không... Lão không chắc Vương gia sẽ cho tên này sống đến ngày mai nữa.

"Vương gia." Lão thấp giọng hỏi: "Có cần nô tài qua bắt tên tiểu tử kia lại không ạ?"

Tiêu Duệ nhìn chăm chăm bóng lưng của Tiết Tam Trụ, cười lạnh nói: "Tạm thời không cần. Trước sau gì cũng trừng trị nó. Người đi về kêu người đến, buổi tối trông giữ khu nhà của Dư thị."

Đây là định âm thầm che chở cho Dư chủ tử?

Thôi Tiến Trung vội vàng gạt đầu, xoay người rồi đi.

Tiêu Duệ vẫn đang nhìn. Rốt cuộc Tiết Tam Trụ không dám nhảy vô, nhưng không lâu sau Tiết Xảo Nhi lại đi ra, thấy cả ca mình đang làm chuyện xấu liền đi đến túm người xuống. Hai huynh muội lúi lúi kéo kéo trở về nhà.

Đợi thị vệ đến, Tiêu Duệ dặn dò một tiếng rồi trở về nhà Tương Nhị Nữ.

Nhà Tương Nhị Nữ cũng không lớn lắm, nhưng ai bảo quý nhân lại cho nhiều tiền chứ. Ba đứa con gái đều bị kéo đến phòng cha mẹ ở, may là cũng dành ra được hai cái giường.

Một cái đương nhiên là dành cho Tiêu Duệ, một cái khác thì không biết nên cho ai. Thị vệ ở ngoài cạnh phòng của Dư Lộ, cũng không thể để Thôi Tiến Trung và Minh Nguyệt ngủ chung được. Cuối cùng vẫn là Minh Nguyệt thức thòi, đặt chăn đệm dưới đất cho mình nằm, còn giường để lại cho Thôi Tiến Trung.

Buổi tối, sau khi Tiêu Duệ đi ngủ, Minh Nguyệt lúi lúi kéo Thôi Tiến Trung ra ngoài, hỏi lão sao Tiêu Duệ không mang Dư Lộ đi mà phải ở lại.

Mặt Thôi Tiến Trung đầy phiền muộn, "Việc này ta không biết được. Không thì, Minh Nguyệt cô nương, người đi hỏi Vương gia thử xem?"

Nếu nàng hỏi được thì còn phải hỏi lão sao?

Minh Nguyệt nhin không trọn mắt, nói: "Thôi được rồi, chúng ta cứ làm theo lời chủ tử là được."

Thôi Tiến Trung trầm nghĩ: Chứ sao nữa, chủ tử bảo làm gì, lão phải làm cái đó thôi.

Nghe nói nhà Tương Nhị Nữ ở thôn Đông có khách quý. Khách quý rất giàu, cho nhà Tương Nhị Nữ không ít tiền để mua rượu và thức ăn, mới mấy ngày ngắn ngủi, mặt ba chị em Tương Nhị Nữ đã hồng hào hơn hấn. Chỉ là khách quý rất kì lạ, ban ngày thường không ra khỏi cửa, đến lúc hoàng hôn mới dẫn theo một lão nô bên người để đi dạo.

Có người tò mò hỏi mẹ Tương Nhị Nữ vì sao.

Mẹ Tường Nhị Nữ cười híp mắt nói: "Khách quý thích phong cảnh lúc hoàng hôn của thôn. Đi tản bộ vào thời điểm này giúp tâm trạng của khách quý tốt hơn."

Có người lại hỏi, khách quý tới Đào Hoa Thôn không phải vì ngắm phong cảnh thôi à?

Mẹ Tường Nhị Nữ *tri vô bất ngôn**, nói: "Ngắm phong cảnh chỉ là một thôi, còn có nguyên nhân khác nữa cơ, đó là tìm một tiểu thiếp dễ sinh."

**Tri vô bất ngôn: nói hết mọi điều bạn biết mà không giấu giếm gì.*

Mục đích này của khách quý làm tất cả những nhà có con trai trong thôn đều không thích, nhưng nhà có con gái lại rất vui vẻ. Khách quý giàu có như vậy, gả con gái qua làm vợ bé, toàn được ăn ngon ngủ yên, nhân tiện còn nâng đỡ cho nhà mẹ đẻ được. Đây là một mối khó gặp đó! Không biết mối này tốt hơn việc gả cho người trong thôn bao nhiêu lần.

Tiết Xảo Nhi là cô nương có tuổi tác thích hợp. Cha mẹ nàng cũng nghĩ, nếu có thể gả Tiết Xảo Nhi cho người khách quý này, lấy bạc xong là có thể mua con dâu cho Tiết Nhị Trụ Tiết Tam Trụ, không biết chừng còn chưa dùng hết nữa.

Tiết mẫu thương lượng việc này với Tiết Xảo Nhi.

Tiết Xảo Nhi lại có ý khác. Nàng còn không biết mặt mày của khách quý này là thế nào. Nếu là một ông già hói đầu bụng bự thì sao? Sao nàng bằng lòng được. Người nàng thích là thư sinh Tường Ngọc Đào cơ.

"Không được. Nương, con không đi đâu." Nàng nói: "Không phải điều tính hết rồi sao, gả con cho Tường Ngọc Đào, lấy Tường Ngọc Mai làm vợ cho Tam ca. Sao nương còn chưa đi nói cho Tường gia vậy?"

Tiết mẫu nói: "Tường Ngọc Đào có cái gì tốt? *Tay không thể nâng vai không thể gánh**. Thà đi theo khách quý nhà Tường Nhị Nữ cho rồi, được ăn ngon mặc đẹp, biết đâu con còn có thể tìm hai nha hoàn xinh đẹp làm vợ cho hai ca ca con nữa." Nếu vậy, tiền sính lễ có thể tiết kiệm được, Tiết mẫu thấy mình rất thông minh.

**Ý nói Tường Ngọc Đào không làm được việc gì.*

Tiết Xảo Nhi hừ lạnh, nói: "Nương còn nói bình thường thương con nhất, bây giờ tốt lắm, vì hai ca ca nên muốn bán con đi sao? Với lại, Tường Ngọc Đào có chỗ nào không tốt chứ? Giờ huynh ấy là tù tã, về sau thì đậu Trạng Nguyên liền được làm quan lớn. Khi đó con gái của nương thành vợ của quan lớn, không phải tốt hơn nhiều so với việc làm tiểu thiếp của khách quý kia sao?"

Tiết mẫu bắt đầu nói: "Chuyện đó còn chưa biết được! Con không nhìn coi, bây giờ Tường gia vì cái bụng của mẹ Tường Ngọc Đào nên nghèo đến mức nào chứ. Đến việc đọc sách Tường Ngọc Đào cũng không đi được, còn nói làm Trạng Nguyên! Hôn nữa, con đừng có ích ki vậy chứ. Mặc kệ Nhị ca Tam ca, tiền trong nhà cũng không nhiều, cũng không thể đều làm đồ cưới cho con được. Chẳng lẽ Nhị ca Tam ca của con phải độc thân cả đời sao?"

Tiết Xảo Nhi nghe lời này, cười nói: "Nương thực sự là hồ đồ. Cũng bởi vì giờ nhà huynh ấy nghèo nên chúng ta đưa tiền. Về sau con có cơ hội làm vợ quan, Tam ca cũng cưới được vợ, đây đúng là song hỉ còn gì."

"Vậy Nhị ca muội thì sao?" Tiết Nhị Trụ đến gần, tức nói: "Hai người các người được việc tốt liền mặc kệ Nhị ca ta?"

Tiết Xảo Nhi cười chỉ hướng Đông, nói: "Sao lại mặc kệ? Không phải bên kia còn một cái sao?"

Tiết Nhị Trụ tức giận, "Đó là quả phụ, ta mới không thèm làm cha nuôi của thằng nhóc đó đâu!"

Tiết mẫu suy nghĩ một lát, hai mắt sáng lên, chỉ là bà chưa kịp nói gì. Tiết Tam Trụ đã bu lại, "Nhị ca không cần thì ta cần! Ta nguyện ý làm cha nuôi! Lục quả phụ nói ngực có ngực, nói mông có mông, vóc dáng cũng đẹp hơn mấy nữ nhân trong thôn, trong tay cũng không thiếu bạc. Ta thích nàng, ta cưới nàng ta làm vợ là được rồi! Để tiểu nha đầu Tường Ngọc Mai kia cho Nhị ca đi!"

Tiết Xảo Nhi hừ một tiếng nói: "Gì mà đẹp hơn mấy nữ nhân trong thôn chứ? Lẽ nào đẹp hơn cả ta sao?" Nàng đã thấy Tường Ngọc Đào vào nhà Dư Lộ mấy lần rồi, cho nên nàng có địch ý với Dư Lộ từ rất sớm.

Tiết Tam Trụ cười ha ha, nhìn chăm chăm trước ngực muội muội một lát, cười càng xấu xa hơn.

Tiết mẫu bị hấn làm tức giận đến suýt nữa bốc khói trên đầu, cời gậy đánh đuổi hấn ra ngoài.

Tiết Nhị Trụ sờ sờ đỉnh đầu, do dự. Hấn hỏi Tiết Xảo Nhi: "Tiểu muội, muội thấy Lục quả phụ có được không?"

Tiết Xảo Nhi không quan tâm ca ca nào cưới Dư Lộ, chỉ cần nàng có thể gả cho Tường Ngọc Đào, mấy chuyện khác nàng đều mặc kệ. Cho nên thuận miệng nói: "Tường Ngọc Mai cũng không kém. Bộ dạng mượt mà, hai năm sau này nở, tất nhiên tốt hơn Lục quả phụ kia rồi."

Nhưng cũng phải chờ hai năm còn gì? Đến tuổi hấn, con cái nhà khác đều chạy được rồi, mà hấn vẫn còn độc thân, còn chưa được hưởng mùi nữ nhân nữa!

Tiết Nhị Trụ để ý, thấy nếu Tam Trụ đã nói vậy thì hấn là Lục quả phụ rất tốt. Nghĩ thế, thấy Dư Lộ đi đến giếng nước trong thôn để múc nước, hấn cũng đi theo.

Đào Hoa Thôn chỉ có một cái giếng, người trong thôn cần nước đều phải qua đó để lấy. Đồi trước Dư Lộ chỉ nhìn thấy trong TV, mấy lần lấy nước trước đều nhờ Tường Ngọc Mai lấy dùm. Cô cũng học được một ít, giờ hết nước rồi, cũng không tiện kêu Tường Ngọc Mai nữa, liền tự mình gánh hai thùng nước dẫn Tôn Văn Hạo đến chỗ giếng nước.

Để lấy nước từ giếng cũng cần có kỹ xảo. Chỉ là sức Dư Lộ yếu, cho nên kỹ xảo khi múc nước cũng không quan trọng với cô cho lắm, lấy đầy một thùng thì còn sợ không xách nổi ấy chứ. Vậy nên sau khi thả gáo nước xuống, cô chỉ lấy một nửa liền vội vàng kéo lên.

Một lần như vậy chỉ lấy được một phần năm thùng nước. Cũng may, sức cô yếu nên chỉ cần lấy sáu lần, hai thùng nước liền đầy hơn nửa. Đây cũng là cực hạn của cô.

Lấy lần thứ ba, đột nhiên có người lấy gáo nước trong tay cô, một giọng nói của nam nhân vang lên, "Để ta giúp ngươi."

Gáo nước bị Tiết Nhị Trữ cướp mất, rồi hắt ném xuống giếng, đứng đưa hai sợi dây, lúc nhấc lên đã thấy đầy một gáo. Rót đầy thùng, còn dư lại đổ lại vào giếng.

Dư Lộ nhìn hai thùng nước đầy, vừa định nói cô không nhấc nổi, Tiết Nhị Trữ đã nhấc đòn gánh lên đặt trên vai.

"Đi thôi." Hắt tiếp tục nói: "Cái này nặng lắm, để ta mang về cho ngươi."

Dư Lộ căn bản không biết hắt, vội nói: "Không cần đâu, để ta tự làm là được."

Tiết Nhị Trữ nói: "Không sao đâu, nhà ta ở cạnh nhà ngươi, tiện đường." Nói xong liền đi thẳng.

Dư Lộ nhìn Tôn Văn Hạo, Tôn Văn Hạo lập tức gạt đầu, kéo tay cô nói: "Đừng vậy. Hắt là Nhị ca của Tiết gia, nhà ở phía Tây nhà chúng ta, tên Tiết Nhị Trữ, còn chưa lấy vợ."

Dư Lộ kéo Tôn Văn Hạo đuổi theo. Tiết Nhị Trữ không cao lắm, nhưng sức lực không nhỏ, phải gánh hai thùng nước đầy mà hắt vẫn đi nhanh được.

Dư Lộ nhìn bóng lưng hắt, nghĩ đến khuôn mặt của hắt, mặt vuông vức, lưng rộng, tuy nam nhân này rất tốt, nhưng cô không tiếp thu được tướng mạo này.

Quá tục, không phải loại hình mà cô thích.

Chẳng qua, ở nông thôn, hình như nam nhân như vậy là không tệ lắm? Thụ sinh cũng tốt, nhưng không làm được gì nhiều, ở nông thôn cũng không được coi trọng. Nếu có thể đi thi rồi kiếm cái chức, cô cũng không dám theo, ai biết ngày nào đó lại bị Tiểu Duệ thấy, lại làm hại người ta thì chết.

Chờ về đến cửa nhà, Tiết Nhị Trữ đã đổ đầy nước vào vại nước nhà Dư Lộ, hắt đang cầm thùng gỗ định đi ra ngoài.

Mặc dù chưa hẹn hò với ai bao giờ nhưng Dư Lộ cũng biết, với người nghèo, phương pháp theo đuổi nữ nhân là giúp nàng ấy làm việc. Thích nàng, thì giúp nàng làm việc, vô cùng thích nàng, thì giúp nàng làm rất nhiều việc.

Hành động lần này của Tiết Nhị Trữ hình như cũng theo đạo lý này.

Nghĩ rằng ở Đào Hoa Thôn, quan hệ giữa nam và nữ phải cẩn thận. Dư Lộ không thích hắt nên cũng không thể để hắt giúp nàng được.

"Không cần, mẹ con chúng ta không dùng nhiều nước như vậy đâu." Dư Lộ khách khí cự tuyệt.

Tiết Nhị Trữ cười hiền hậu, nói: "Không sao không sao, chỉ là lấy ít nước thôi mà. Sức ta lớn, chỉ cần chạy hai chuyến là đổ đầy vại nước nhà ngươi thôi." Nói xong, hắt đang định đi.

Dư Lộ nghiêm mặt, nói: "Thực sự không cần, ta và ngươi chẳng phải thân quen, ngươi giúp ta như vậy, người ngoài sẽ hiểu lầm. Ta dắt theo đứa nhỏ, sống cũng không dễ dàng, mong ngươi đừng mang thêm phiền phức tới cho ta."

Nụ cười trên mặt Tiết Nhị Trữ cứng lại, có chút lúng túng. "Này...này...sao hiểu lầm được chứ, ta chỉ giúp ngươi lấy nước thôi, người ngoài không hiểu lầm đâu." Nói xong, thấy Dư Lộ vẫn nghiêm mặt, hắt liền liếc mình nói thẳng: "Nếu có người nói, ngươi cũng đừng sợ, ta sẽ phụ trách. Ta không ngại việc ngươi là quả phụ, cưới ngươi là được."

Ha, nếu không ngại, còn phải cố ý nói ra như vậy?

Hon nữa, ngươi không ngại ta, nhưng ta không có chọn ngươi nha!

Giọng Dư Lộ càng lạnh hơn: "Ta không có ý tái giá. Ta muốn thủ tiết cho trượng phu của ta ít nhất ba năm, sau đó còn phải tìm người nguyện ý đưa Văn Hạo của ta đi học nữa, cho nên không cần ngươi phụ trách."

Ba năm!

Ba năm sau, Tường Ngọc Mai cũng có thể sinh con rồi. Phải đợi cái quả phụ này, chỉ bằng trực tiếp cưới Tường Ngọc Mai cho xong. Tiết Nhị Trữ đột nhiên trừng Dư Lộ một cái, ném đòn gánh xuống, hai thùng gỗ rơi bịch xuống đất, mà hắt thì không thèm nhìn Dư Lộ, trực tiếp bước đi.

Dư Lộ nhin không được, chửi thầm trong lòng một câu đồ khốn!

Chuyện bên này gần như là truyền đến tai Tiểu Duệ ngay lập tức. Đương nhiên, thị vệ truyền lời cũng rất thông minh, chỉ truyền nửa câu đầu.

"Ta không có ý tái giá!" Tiểu Duệ lặp lại lời này, nghĩ về mặt Dư Lộ lúc đó, hài lòng cong môi, hừ một tiếng.

Xem như nàng thức thời! Biết trừ hắt ra không thể ở cùng với nam nhân khác! Nàng cũng hiểu điều này, nếu không, mình cũng sẽ không bình tĩnh được như vậy, tùy ý nàng gây chuyện.

Nhưng mà, nữ nhân này làm như vậy cũng có chút phiền phức. Thời gian của hắt không nhiều, mấy chuyện ở Tiết gia kia chỉ toàn là *tiểu đà tiểu nháo**, mà cũng đến lúc phát tán tin tức rồi, hắt phải gọi mẹ Tường Nhị Nữ đi nói mấy câu mới được.

**Tiểu đà tiểu nháo: Quy mô công việc nhỏ.*

Mẹ Tường Nhị Nữ đương nhiên đồng ý đi làm thuyết khách. Tiểu Duệ chỉ thuận miệng nhắc tới, bà liền liên tục vâng vâng dạ dạ, đi thẳng đến nhà Dư Lộ.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 63

Bởi vì Tiết Nhị Trụ nên Dư Lộ không muốn đi lấy nước nữa. Số nước lúc này cũng đủ cho cô và Tôn Văn Hạo dùng trong hai ngày rồi.

Đóng cửa rồi cài then lại, Dư Lộ vẫn thấy hơi bức bối. Ở nông thôn thật ra cũng có chỗ xấu có chỗ tốt. Tiết Nhị Trụ cũng tốt đấy, nhưng trở mặt cũng rất nhanh. Cô còn chưa hiểu rõ liền đã đắc tội với người khác?

Nhưng mà biết sao được giờ, mấy chuyện kiểu này không thể đồng ý, cùng lắm thì sau này không gặp nhau là được.

Gần trưa, Dư Lộ lấy rau cải trắng ra định làm bữa trưa. Đồ ăn ở nông thôn thiếu thốn, dù có cho cô một thân thể khỏe mạnh để ăn mọi thứ thì cũng không ăn được. Cũng may lần trước dự trữ không ít mỡ heo nên mùi vị cũng không tệ lắm.

Lúc đầu cô còn định đi mua hai miếng đậu hũ, nhưng vì chuyện của Tiết Nhị Trụ làm cô cũng lười đi. Trong nhà còn chút bột, có thể đánh với trứng gà làm bánh bột chiên. Dù tay nghề của cô không tốt lắm nhưng bánh bột chiên thì vẫn làm được.

Đang làm bột thì nghe có người gõ cửa, tay Dư Lộ dính bột nên không tiện mở cửa, Tôn Văn Hạo vẫn im lặng từ lúc thấy Tiết Nhị Trụ mở miệng.

"Đệ đi mở cửa!" Nói xong liền xoay người chạy đi.

Người tới không chỉ mỗi mẹ Tường Nhị Nữ, Tường Ngọc Mai cũng đi theo. Không biết nàng ấy đến vì chuyện gì, chỉ nhìn mẹ Tường Nhị Nữ một cái liền kéo Tôn Văn Hạo ngồi một bên ăn vặt.

Cũng không phải món gì ngon. Vì vào đông, người cũng rảnh rồi nên Tường Đại Sơn xào ít đậu tương. Tường Ngọc Mai qua đây chơi, tiện thể mang qua một ít ngồi tán gẫu với Tôn Văn Hạo.

Mẹ Tường Nhị Nữ vào nhà xong cũng không khách khí, trực tiếp lấy cái ghế nhỏ ngồi cạnh lò bếp, nhìn Dư Lộ từ trên xuống dưới mấy lần.

Dư Lộ bị bà nhìn đến sồn da gà, cười nói: "Tường đại tẩu, lúc này qua nhà ta có việc gì không?"

Mẹ Tường Nhị Nữ cũng không tránh Tường Ngọc Mai và Tôn Văn Hạo, cười nói: "Lục nương tử, ta đến để chúc mừng cô này!"

Chúc mừng? Cô có tin vui gì để chúc mừng chứ? Dư Lộ nhìn bà cười đến nỗi không thấy mặt trời, trong lòng bỗng cảm thấy bất an.

Quả nhiên, mẹ Tường Nhị Nữ nói: "Mặc dù Lục nương tử không hay ra khỏi cửa nhưng vẫn biết chuyện nhà ta có khách quý đến đúng không? Nói thật với cô nhé, khách quý nhà ta có tiền lắm đấy. Mặc tợ lụa, ăn sơn hào hải vị, tiền mang trên người đều là bạc cả. Vô tình, khách quý thấy cô, cũng không chê việc cô là quả phụ có thêm đứa nhỏ, cũng không chê cô vừa gầy vừa đen, nguyên ý nạp cô làm thiếp đấy!"

Tay đang nhào bột của Dư Lộ dừng lại.

Đây là vận đào hoa nát gì vậy. Một cái Tiết Nhị Trụ nói trở mặt liền trở mặt, một cái làm thếp cô trước rồi lại tìm cô làm thiếp, đều không phải thứ tốt gì, sao cô lại gặp phải cả hai thế này.

Chỉ là cô vẫn biết một ít việc đối nhân xử thế, mẹ Tường Nhị Nữ tìm tới cửa để nói những lời này đều vì có lòng tốt, chỉ sợ lòng bà ấy còn nghĩ cô gặp may ấy chứ. Cho nên dù cô không thích cũng không thể lộ ra mặt được.

Dư Lộ nén giận, nói: "Vậy thì cảm ơn Tường đại tẩu quá. Chẳng qua lúc trọng phụ ta chết, ta đã quyết định phải thủ tiết ít nhất là ba năm cho chàng ấy. Với cả ta còn có Văn Hạo nữa, ta lo người khác đối xử không tốt với thằng bé nên trước khi thằng bé có thể tự nuôi mình, ta không định tái giá đâu."

Bây giờ Tôn Văn Hạo mới có bảy tuổi. Dù đứa nhỏ ở nông thôn có hiểu chuyện sớm, biết làm việc sớm thì cũng phải mười bốn mười lăm tuổi mới trưởng thành. Vậy chẳng phải là cần bảy, tám năm nữa?

Mẹ Tường Nhị Nữ cảm thấy Dư Lộ thật không biết điều. Có thể làm vợ bé của khách quý thì không thích làm, cứ phải thủ tiết mới chịu. Một nữ nhân gầy yếu đi lấy nước cũng khó khăn, huống hồ còn phải nuôi mình với con nhỏ nữa. Cho dù trong tay có chút tiền thì sao chứ. Ở Đào Hoa Thôn, một quả phụ trẻ tuổi như vậy, không biết bị bao nhiêu nam nhân độc thân dòm ngó nữa.

Chỉ là không đợi bà khuyên, Tôn Văn Hạo đã ném toàn bộ đậu tương lên người bà, chạy đến trước mặt Dư Lộ, dang hai tay ra và tức giận hét: "Mẹ ta không gả ai hết. Mẹ ta đã đồng ý với ta rồi! Người đi đi, đồ xấu xa này, người mau đi khỏi nhà ta đi!"

Mẹ Tường Nhị Nữ kinh sợ đứng dậy, nhưng cũng không thể so đo với một đứa bé được, đành cười ngược ngùng nói với Dư Lộ: "Ta nói này Lục nương tử, cô cũng suy nghĩ chút đi, ta thực sự..."

Không biết Tường Ngọc Mai đứng sau Tôn Văn Hạo từ lúc nào. Nàng lặng lẽ đưa cho cậu nhóc ít đậu tương. Tôn Văn Hạo nhận lấy, ném vào mặt mẹ Tường Nhị Nữ. Vừa ném, cậu vừa khóc: "Đồ xấu, đồ xấu! Đi mau, đi nhanh lên, đừng đứng ở nhà ta! Nương không gả, hức hức, mẹ ta không gả cho ai hết!"

Căn bản là Tôn Văn Hạo đang giả vờ, chỉ có sấm mà không có mưa. Dư Lộ sợ mẹ Tường Nhị Nữ phát hiện, vội vàng ôm Tôn Văn Hạo vào lòng rồi cười áy náy nhìn bà đi ra ngoài.

Đợi người đi rồi, Tường Ngọc Mai liền cười hi hi đi ra khóa trái cửa lại, lúc quay lại liền giơ ngón tay cái lên với Tôn Văn Hạo, "Được! Tiểu Văn Hạo, đệ đúng là được lắm!"

Tôn Văn Hạo đã là tiểu nam tử hán bảy tuổi, cậu ngưng ngưng đỏ mặt, cúi đầu nhặt đậu tương lên, trong miệng còn lẩm bẩm: "Chỉ là đáng tiếc cho mấy hạt đậu tương này."

Tường Ngọc Mai cười kéo tay cậu, sờ sờ túi, móc ra hai nắm kín đáo đưa cho Tôn Văn Hạo.

Dư Lộ sờ đầu cậu, gọi cậu ra ngoài ăn rồi mới hỏi Tường Ngọc Mai, "Ta thấy hình như muội có chuyện muốn nói?"

Tường Ngọc Mai tiến lên giúp Dư Lộ nhóm lửa, nói: "Là đại ca muội. Huynh ấy bảo thấy Tiết Nhị Trữ theo tỷ đi lấy nước, sợ tỷ có chuyện nên kêu muội qua coi."

Nhà Tường Ngọc Mai và Tôn Văn Hạo cho Dư Lộ rất nhiều ấm áp. Cô vội cười nói: "Không có chuyện gì đâu. Hắn chỉ tiện đường thôi, ta đã cảm ơn hắn rồi."

Tính Tường Ngọc Mai cũng thẳng thắn, nàng nói: "Không có là tốt rồi. Nhưng mà Lục tỷ tỷ, sau này tỷ đừng tiếp xúc nhiều và nhà đấy. Người nhà đó đều không phải người tốt đâu."

Nếu là hàng xóm, không qua lại nhiều cũng không được. Biết rõ tính người ta mới biết nên dùng thái độ gì để đối đãi, Dư Lộ hỏi Tường Ngọc Mai về chuyện của Tiết gia.

Tường Ngọc Mai cũng không giấu diếm, không chỉ giới thiệu hết già trẻ lớn bé của Tiết gia cho Dư Lộ mà còn kể việc Tiết Xảo Nhi Tiết gia muốn gả cho Tường Ngọc Đào và việc Tiết Tam Trữ muốn cưới nàng ấy.

Dư Lộ tròn mắt há mồm, Tường Ngọc Mai mới mười một tuổi thôi đấy! Người thì mới cao đến vai cô, còn có khuôn mặt con nít, trông càng nhỏ hơn tuổi nữa, thân thể cũng chưa phát dục. Cho dù ở cổ đại nữ tử phải lập gia đình sớm, nhưng Tiết gia cũng quá...

Tường Ngọc Mai tức giận nói: "Tỷ biết người nhà họ xấu đến mức nào chưa? Nhất là cái người Tiết Xảo Nhi kia kia, trước mặt đại ca muội thì thùy mị nết na bao nhiêu, lúc không có ai thì bày cái mặt lạnh ra cho muội, nhìn ghét chết! Cho nên, Lục tỷ tỷ, tỷ đừng qua lại nhiều với cái gia đình đó, cho đỡ bị tính kế, phải biết Nhị ca và Tam ca của Tiết Xảo Nhi đều chưa lấy vợ đâu!"

Dư Lộ gật đầu liên tục, xem ra lúc này cô làm vậy là đúng.

Mẹ Tường Nhị Nữ thở phì phì trở về nhà, thấy Tiêu Duệ liền kể khổ: "Ài, đại gia à, ngài không biết chứ cái Lục nương tử kia quá không biết điều luôn ấy!"

Tiêu Duệ nghe lời này, trong mắt hiện lên ý cười, "Ồ? Sao lại nói vậy?"

"Nàng nói nàng không muốn gả! Ngài nói xem, ngài có điều kiện tốt như vậy, nàng còn không chịu gả, có phải quá không biết điều hay không?" Mẹ Tường Nhị Nữ tức giận nói: "Không chỉ có nàng ta không chịu gả, cái đứa con trai của nàng ấy nữa, càng đáng ghét hơn cơ. Ta chỉ đứng đây nói có một tí mà đã bị thẳng nhóc đó ném mấy chục hạt đậu, còn gào khóc đòi đuổi ta đi nữa chứ!"

Không chịu gả, đương nhiên nàng không chịu gả rồi.

Ngày xưa, làm tiểu thiếp của Vương gia còn không muốn, huống chi làm tiểu thiếp của một khách quý không biết từ đâu tới, sao có thể lọt vào mắt xanh của nàng được.

Mẹ Tường Nhị Nữ thấy Tiêu Duệ không giống như đang tức, đánh bạo nói: "Đại gia, nếu ta nói, bộ dạng Lục nương tử cũng bình thường, lại còn lại quả phụ có đứa nhỏ, nếu ngài muốn tìm một tiểu thiếp dễ sinh, thật ra Đại Nữu nhà ta cũng không tệ lắm đâu." Bà khoa tay múa chân: "Cái mông lớn thế này này, tuyệt đối có thể sinh con cho ngài được! Nếu ngài vẫn không chấm thì còn có Nhị Nữ nha. Tuy tuổi nhỏ chút, nhưng ngài mang về nuôi mấy năm là có thể sinh con trai được!"

Minh Nguyệt đứng bên cạnh Tiêu Duệ, nghe bà mèo khen mèo dài đuôi như vậy, nhin không được bật cười.

Tiêu Duệ nhúc nhích muốn đá bay mẹ Tường Nhị Nữ, nghe tiếng cười bèn quay đầu liếc Minh Nguyệt một cái rồi lạnh lùng nói với mẹ Tường Nhị Nữ: "Ta chỉ muốn vị Lục nương tử này, bà giúp ta nghĩ cách. Dùng cách nào cũng được, chỉ cần làm cho nàng ta đồng ý đi theo ta, ta liền thưởng cho bà một trăm lạng bạc!"

Một trăm lạng bạc!

Mẹ Tường Nhị Nữ há to miệng, vội vàng gật đầu lia lịa.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 64

Đường chính không đi được thì chắc phải đi đường ngầm rồi.

Vì một trăm lạng, số tiền cả đời cũng không kiếm được, trong thời gian ngắn không biết có bao nhiêu ý tưởng nảy ra trong lòng mẹ Tường Nhị Nữ. Bà nhìn Thôi Tiến Trung đứng trong sân, lại nghĩ đến mấy thị vệ uy mãnh Tiêu Duệ mang đến.

Người nghèo muốn đối phó người giàu thì không dễ, nhưng nếu người giàu muốn đối phó người nghèo lại rất dễ. Huống chi Lục nương tử chỉ là cô nhi quả mẫu, chỉ cần vị đại gia có tiền này kêu thị vệ đi bắt cái thẳng nhóc đáng ghét kia thì sẽ không lo việc Lục nương tử không đồng ý.

Với lại còn chiêu khơi mào sự bất mãn của người dân trong thôn để đuổi hai mẹ con họ đi nữa. Đến lúc đấy hai người không còn chỗ nào để đi, biết đâu sẽ đồng ý.

Mềm không được thì ta dùng cứng!

Minh Nguyệt đến, cơm của Tiêu Duệ, Thôi Tiến Trung và mấy thị vệ đều do Minh Nguyệt làm. Mẹ Tường Nhị Nữ thấy bữa trưa nhà mình không thể so với bạc được nên cũng không đi nấu cơm mà lại quay đầu đi ra ngoài.

Nhà Tường Ngọc Mai cũng khá thân với Dư Lộ nên không thể tìm nhà họ được. Mặc dù cách làm của bà hơi có lỗi với nhà Tường Ngọc Mai, nhưng vì tiền, ai còn lo mấy chuyện khác nữa chứ.

Mẹ Tường Nhị Nữ trực tiếp đến Tiết gia.

Một Đào Hoa Thôn nhỏ nhỏ, chuyện lớn chuyện nhỏ gì cũng truyền đi rất nhanh. Chuyện Tiết Nhị Trữ lấy nước cho Dư Lộ và chuyện mẹ Tường Nhị Nữ đi ra ngoài làm gì ai cũng biết.

Lúc bà đến Tiết gia, Tiết Nhị Trữ vẫn còn đang bức bối ngồi trong phòng. Tiết Xảo Nhi còn mắng Dư Lộ mấy lần, nhưng Tiết Tam Trữ lại cười hà hà. Già không thích việc Nhị ca mình lấy lòng Dư Lộ trước già, bây giờ bị người ta từ chối, già đương nhiên rất vui mừng.

Bây giờ đúng là lúc Tiết gia không thích Dư Lộ, mẹ Tường Nhị Nữ còn thêm mắm thêm muối, già già thật thật, Tiết Nhị Trữ liền không nhịn được đứng lên chạy ra ngoài. Tiết mẫu hô vài tiếng vẫn không thấy người quay lại.

"Cái thằng này!" Tiết mẫu vỗ bắp đùi, nói: "Đúng là nghiệp chướng mà! Đang yên đang lành, qua ăn hiếp cô nhi quả mẫu làm cái gì?!"

Mẹ Tường Nhị Nữ nói: "Ăn hiếp cái gì, ta nói chứ tính bà đúng là tốt thật, người ta bắt nạt lên cả đầu con trai bà mà bà vẫn im lặng được."

Tiết Xảo Nhi phụ họa theo "Đúng rồi!" rồi nháy mắt với Tiết mẫu. Tiết mẫu lập tức hiểu, đây không phải đi ăn hiếp mà là làm cho Lục nương tử cùng đường, chỉ còn cách đi theo con trai bà.

Đúng là nghiệp chướng mà. Nhưng nghĩ đến hai đứa con trai sắp sửa độc thân cả đời, Tiết mẫu cũng ngậm miệng lại, không nói gì cả.

Dư Lộ đang ăn trưa thì cửa bị đập ầm ầm, nghe tiếng là biết không phải chuyện tốt. Tôn Văn Hạo thả bát xuống kéo lấy tay Dư Lộ.

Dư Lộ cũng cầm tay cậu nhóc đất cậu đi mở cửa.

Cửa vừa mở ra, hơn mười người tiến vào. Dư Lộ dắt Tôn Văn Hạo lùi về, ngẩng đầu lên lại thấy bên ngoài còn có không ít người đang chen lấn.

Có chuyện gì vậy?

Cô trấn tĩnh lại, nặn ra nụ cười trên mặt, nói: "Các hương thân có chuyện gì vậy? Cũng đến giờ cơm trưa rồi, ta đang ăn cơm với Văn Hạo đây, nếu không, mọi người cùng vào ăn nhé?! Chỉ có mấy món đơn giản, đừng chê."

Cô mở lời trước, giọng nói cũng khách khí, mấy người kéo theo đến thấy hơi lúng túng. Mọi người đều không nói chuyện, chỉ nhìn mấy người Tiết gia đứng trước. Tiết Nhị Trữ đứng đầu, hần cũng không mở miệng, chỉ dịch người về phía trường thôn, ý tứ rất rõ ràng.

Đào Hoa Thôn là thôn do mấy người dân chạy nạn tụ lại mà thành, không phải người cùng họ, bây giờ nhiều lắm cũng chỉ là hai, ba đời nên quyền uy của trường thôn cũng không lớn lắm. Họ nhiều nhất trong thôn là ba họ Tường, Tiết, Lâm nên nếu trong thôn có chuyện gì lớn, ngoại trừ trường thôn, hai họ khác mỗi bên đề cử một người, ba bên cùng thống nhất ý kiến.

Trường thôn bây giờ họ Tiết, là ông nội của Tiết Nhị Trữ, đương nhiên lão muốn giúp cháu trai của mình, nên lão tăng hắng một cái rồi nói với Dư Lộ: "Lục nương tử, hôm nay chúng ta qua đây cũng không có việc gì, chỉ là người là một hộ ngoại lai, ở trong thôn chúng ta lâu thì cũng không được tốt lắm."

Bên Tường gia, người có quyền uy nhất là Tam gia gia của Tường Ngọc Mai. Ông nhìn Tường Đại Sơn và huynh muội Tường Ngọc Mai, cười hỏi Tiết trưởng thôn: "Tiết lão ca, lời này là sao chứ? Thôn chúng ta nguyên là do dân chạy nạn đến ở, sao giờ lại không cho người ngoài vào vậy? Lục nương tử đến Đào Hoa Thôn chúng ta đâu có xúc phạm đến quyền lợi của bất cứ một nhà nào trong thôn đâu?"

Đúng rồi đấy! Tường Ngọc Mai bước lên một bước, Lục tỷ ty đến, không chỉ không xúc phạm ai mà còn giúp nhà nàng rất nhiều. Căn nhà cũ này trước đó không có ai ở, cũng chỉ để không, Lục tỷ ty mà bỏ tiền mua, coi như trợ cấp thêm gia dụng đi.

Lại nói, nàng còn học từ Lục tỷ ty món bánh trứng cuộn rất ngon, Lục tỷ ty còn tỏ ý định hợp tác kinh doanh với nàng nữa. Bây giờ trong nhà không có tiền, nếu nàng có thể kiếm một ít cho nhà, đại ca có thể đi học tiếp, sau này tiêu muối muối hoặc tiêu đệ đệ trong bụng mẹ cũng không phải chịu khổ nữa.

Tường Ngọc Mai rất ghét người của Tiết gia, vì bọn họ nhắm vào Dư Lộ.

Tường Ngọc Đào thấy muội muội đứng ra, vội vươn tay kéo nàng lại. Lục nương tử tới trong thôn không gây hại cho người khác nhưng cũng không mang lại điều tốt gì cho người ta, còn nhà hần thì lại được lợi không ít.

Đều là người một thôn, có một số việc không thể nói ra miệng được. Nếu người ta biết chắc chắn sẽ ganh tỵ. Muội muội đúng là thiếu kiên nhẫn, cứ ra mặt như vậy không phải để người ta nhìn thấy sao?

Tiết Xảo Nhi chú ý đến Tường Ngọc Đào mọi lúc. Thấy hần kéo Tường Ngọc Mai lại, trong lòng nàng rất kinh ngạc. Chẳng lẽ thật ra Tường Ngọc Đào không thích Lục nương tử nên mới không cho Tường Ngọc Mai ra mặt cho Lục nương tử?

Nàng nghĩ như vậy, nhìn mấy người ở đây đều trầm mặc vì lời của Tường Tam gia gia, đứng ra nói: "Ai nói không xúc phạm. Nàng ấy ngụ cạnh nhà chúng ta, ngày qua ngày lại, làm ồn đến nhà chúng ta. Mẹ con nàng ấy mỗi ngày đều cần nước, thôn chúng ta chỉ có một giếng nước, vì bọn họ cần nước nên chúng ta có ít nước hơn. Thêm nữa, cây sau núi cũng là có hạn, bọn họ nhóm lửa thì cần củi, chẳng lẽ chúng ta không cần sao? Chẳng lẽ đây không phải là quyền lợi của người trong thôn?"

Tường Ngọc Mai lập tức tròn mắt, không nhìn Tường Ngọc Đào vẫn đang lôi kéo, mắng: "Tiết Xảo Nhi, người đúng là không biết xấu hổ! Người nói nhắm cái gì vậy! Nước giếng nhiều như vậy, người thôn chúng ta ăn mấy đời cũng không hết, lẽ nào Lục tỷ ty đến là hết ngay? Còn có, cây sau núi nhiều như thế, Lục tỷ ty chỉ nhặt ít

cành cây thối, sao người keo kiệt vậy, ngay cả cái cành cây mà cũng tị nạnh vậy sao? Mấy cành cây đó cũng có phải của nhà ai đâu?! Cây rừng ai muốn chặt mà chả được!"

Tiết Xảo Nhi bị mắng đến đỏ cả mặt. Tường Ngọc Đào vội kéo muội muội về, lại áy náy gật đầu với Tiết Xảo Nhi, nên Tiết Xảo Nhi buộc phải nhịn xuống, không so đo với Tường Ngọc Mai.

Tiết mẫu cũng không chịu nổi, lớn tiếng nói: "Nước giếng có nhiều thì cũng đến ngày hết. Cành cây trên núi nhặt một ít là thiếu một ít. Nàng mà nhặt hết cành, mấy nữ nhân và con nít nhà khác không nhặt được, vậy thì phiên nam nhân trong nhà phải đi đốn củi. Không phải đốn củi là lãng phí thời gian sao? Tường Ngọc Mai, nhà người không để ý chứ gì? Tốt lắm, người cho hết toàn bộ mấy thứ của nhà người đi! Mắc mớ gì mà nhà người làm người tốt, người trong thôn lại phải chịu thiệt!"

Lời Tiết Xảo Nhi vốn đã quá đáng, giờ Tiết mẫu lại nói vậy thì càng giống như nguy biến. Những người trong thôn đều không nói gì, Tường Ngọc Mai thì tức đến giờ tay múa chân, nhưng cũng bị Tường Ngọc Đào và Tường Đại Sơn kéo lại che miệng.

Tiêu Duệ đã về lại lồng mây, còn cố ý nguy trang thêm đôi ria mép, mặc đồ mùa đông của cha Tường Nhị Nữ, đứng sau đám đông, hài lòng nở nụ cười. Đúng là không tệ, hai mẹ con này nói tốt lắm, sau này rồi đi phải thưởng thêm cho hai mẹ con này mới được.

Thôi Tiến Trung đứng phía sau hẳn rồi cuộc cũng hiểu rõ, không phải Vương gia rộng lượng không phạt với Dư chủ tử mà là còn có hậu chiêu. Vương gia đang muốn lợi dụng người khác ép Dư chủ tử không còn đường nào để đi đây mà!

Ác, đây mới đúng là ác!

Chiều này tốt hơn nhiều so với việc trực tiếp bắt Dư chủ tử lại. Chiều này có thể khiến Dư chủ tử tuyệt vọng, làm cho nàng biết, lúc trước ở Vương phủ cuộc sống của nàng tốt thế nào. Rồi khỏi Vương gia và Vương phủ, nàng không sống tốt được!

Qua chuyện này, chỉ sợ về sau dù có cảm gậy đuổi Dư chủ tử cũng không muốn rời khỏi Vương phủ.

Thôi Tiến Trung không thể không thừa nhận, Vương gia rất gian xảo.

"Vậy thì các người muốn thế nào? Đuổi mẹ con chúng ta ra khỏi Đào Hoa Thôn sao?" Giọng Dư Lộ truyền đến trong sự im lặng.

Đôi khi, phụ nữ và trẻ em là đối tượng bất nạt của người khác. Đôi khi, phụ nữ và trẻ em là đối tượng bảo vệ của người khác. Điều này phải xem phụ nữ và trẻ em đó như thế nào, cũng phải xem "người ta" ở đây là ai.

Lúc trước người Đào Hoa Thôn đồng ý cho bọn họ ở lại, điều này cho thấy, đa số người trong thôn vẫn rất tốt bụng. Mà hôm nay làm như vậy, có thể thấy được là do có người xúi giục. Dễ nhận ra rằng người xúi giục đó không phải là mẹ Tường Nhị Nữ bị đuổi đi lúc sáng thì cũng là một nhà Tiết gia ở sát vách.

Lúc này, Dư Lộ chỉ có thể tỏ ra yếu thế trước.

Hai người vốn ở thế yếu, mọi người vốn đã đồng cảm trước. Dư Lộ ôm chặt Tôn Văn Hạo, trên mặt là sự hoảng hốt, chín phần thật, một phần giả.

Mọi người nhìn bộ dạng này của cô, không nói người khác, kể cả đầu sỏ là Tiết Nhị Trụ cũng thấy hổ thẹn, không dám nhìn Dư Lộ.

Tiết Tam Trụ vội nói: "Không đúng không đúng, Lục nương tử người đừng hiểu lầm, sao chúng ta làm như vậy được. Hai người các người là cô nhi quả mẫu, người thôn chúng ta tốt bụng, sẽ không làm như vậy."

Tiết trưởng thôn cũng nói: "Đúng vậy, người thôn chúng ta không máu lạnh vô tình như vậy. Người chỉ có một mình, lại phải mang theo đứa nhỏ nên sống cũng không dễ dàng. Nếu chúng ta có thể giúp, đương nhiên chúng ta sẽ giúp một hai."

Dư Lộ thành khẩn nói cảm ơn với Tiết trưởng thôn trước rồi cúi người với thôn nhân đứng ngoài cửa.

Thấy vậy, Tiết trưởng thôn đang định nói tiếp, Tường Ngọc Đào đã vội kéo vạt áo của Tường Nhị gia gia, ông lão lập tức hỏi Tiết trưởng thôn: "Vậy chúng ta đến đây để làm gì? Đúng là người thôn chúng ta rất hiền lành, Lục nương tử cũng phải thủ tiết, nếu tính thủ mấy năm lận thì có thể xin triều đình cho lập đền thờ trình tiết. Người như vậy ở lại Đào Hoa Thôn của chúng ta thì cũng là vinh dự của cả thôn. Chúng ta phải tôn kính mới đúng chứ."

Đây là nghệ thuật giải thích đây. Tuy Dư Lộ không định không lấy chồng cả đời để kiếm cái đền thờ trình tiết gì đó, nhưng bây giờ cũng chỉ phải ngậm miệng thật chặt lại.

Lời này của Tường Nhị gia gia triệt để chặn lại lời của Tiết trưởng thôn. Hắn không nói tiếp được, đang định rời đi, mẹ Tường Nhị Nữ mới được Tiêu Duệ chỉ điểm đã chạy lại.

Nhưng mà Tiết Tam Trụ càng gấp hơn, gãi đứng ra nói: "Vậy cũng không được! Dù sao cũng là hộ ngoại lai, không thể ở lại, trừ phi...trừ phi..."

"Trừ phi cái gì?" Tường Đại Sơn hỏi.

Tiết Tam Trụ cười đều đặn: "Trừ phi Lục nương tử trở thành người Đào Hoa Thôn chúng ta."

Trở thành người Đào Hoa Thôn? Làm sao để thành? Mọi người đều không ngốc, trong lòng lập tức hiểu ngay. Trách không được hôm nay già trẻ lớn bé Tiết gia đều tích cực như vậy, thì ra là có mưu toan khác.

Người ngoài rất khinh thường hành động này của Tiết gia, nhưng trong thôn cũng còn không ít người độc thân, nếu Tiết gia đã đề nghị như vậy, nhà nào có con chưa lấy vợ cũng bắt đầu để ý, không chỉ không phản đối mà còn nhao nhao phụ họa.

"Đúng đấy. Nghe cũng có lý. Nếu Lục nương tử trở thành người Đào Hoa Thôn thì mọi vấn đề đều giải quyết được rồi."

"Lục nương tử, cô nhìn lão đại nhà ta xem sao. Tuần tú lịch sự, biết đọc sách biết làm việc nhà, còn biết gầy bàn tính nữa. Nếu cô muốn ở lại, không bằng theo lão đại nhà ta đi!"

"Đừng có nghe bà ta nói bậy, lão nhị nhà ta tốt hơn. Lão đại nhà bà ta cái gì cũng không biết, chỉ là gà mờ, không được đâu! Lão nhị nhà ta đi làm ở tiệm gạo trên, thu nhập một tháng ít nhất là một nén bạc. Cô mà theo lão nhị nhà ta là được ăn ngon ngủ yên, cái gì cũng không lo!"

"Cho ta xin! Mấy người đừng có hại Lục nương tử. Một người là gà mờ cái gì cũng không biết, một người thì cũng què một chân. Lục nương tử, vẫn là con trai nhà ta tốt hơn. Nhà ta chỉ có một đứa con trai, cô mà gà tới, ta để cho cô làm đường già, bạc nhà ta cho cô hết!"

"Các người đều không được! Lục nương tử, cô chọn ta đi! Ta có sức khỏe, ban ngày làm việc chưa dùng hết sức, buổi tối có thể khiến cô thỏa mãn!"

Có người nói cho con trai mình, có người tự tiến cử. Dư Lộ nhìn đám người đang tranh luận ầm ĩ, cả người đều bối rối. Được lắm, đúng là đào hoa nát, mấy người độc thân đến gần hết!

Tiết Tam Trụ nhin không được hô: "Tất cả im hết! Tất cả im hết! Đến trước xếp trước, Lục nương tử có chọn thì cũng phải chọn ta trước! Ta là người nói đầu tiên!"

"Hừ! Nếu nói như vậy thì phải là đại ca của ta mới đúng!" Tường Ngọc Mai được tự do, vội la lên: "Lục tỷ tỷ, tỷ đừng gả cho người khác, tỷ gả cho đại ca của muội đi! Đại ca của muội là tú tài, sau này thi đậu Trạng nguyên, làm Tể tướng, khi đó tỷ sẽ là Tể tướng phu nhân, cũng là quan giống như Hoàng Hậu nương nương vậy!"

Con nhóc thất học này!

Thôi Tiến Trung nâng trán, đang định nhìn xem Tiêu Duệ phản ứng thế nào, ai ngờ lúc quay đầu lại lại không thấy bóng dáng Tiêu Duệ đâu. Thế mới biết hắn đã tiến nhanh lên phía trước đẩy hết đám người đang vây xem ra.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 65

Người vây xem có rất nhiều, Tiêu Duệ đẩy ra đến bốn năm người mà vẫn chưa đi đến trước mặt Dư Lộ được. Thậm chí vì vóc dáng Dư Lộ nhỏ hơn nhiều so với nam nhân nên hắn bị người che tầm mắt, ngay cả bóng của Dư Lộ cũng không thấy.

Mẹ Tường Nhị Nữ cũng hoảng sợ vì phản ứng của mọi người. Sao có thể như vậy? Lục nương tử là quả phụ, còn dắt theo đứa nhỏ nữa, sao nhiều người còn muốn cưới nàng ấy...

Chẳng lẽ, bọn họ không chê sao?

Hay lắm, phạm vi tuyển chọn của Lục nương tử rộng lớn như vậy, chỉ sợ nàng càng không muốn đi làm thiếp cho vị khách quý kia mất. Vậy sao được! Nếu vậy thì một trăm lạng bạc kia phải làm sao? Một trăm lạng đó! Số tiền mà đến mấy đời bà cũng không kiếm được đó!

Mẹ Tường Nhị Nữ luống cuống, nhưng giờ không biết phải làm sao để ngăn cản. Đúng lúc này bà thấy Tiêu Duệ đi đến.

"Từ đã! Tất cả câm miệng! Tất cả câm miệng!" Mẹ Tường Nhị Nữ bỗng hét lên rồi đẩy mấy người bên cạnh ra, tiến lên kéo Tiêu Duệ lại, "Lục nương tử, cô đừng nghe bọn họ nói nhảm, cô nghe ta đi!"

Bà kéo Tiêu Duệ đến trước mặt Dư Lộ, "Lục nương tử, cô nhìn xem, đây là vị khách quý ở tạm nhà ta đây! Cô nhìn này, vóc dáng hắn cao như vậy, thân thể cường tráng như thế, đương nhiên sức cũng lớn, sẽ không thua mấy hán tử nhà nông đâu! Cô lại nhìn xem hắn tuần tử biết bao, chỉ nhìn thôi cũng muốn ăn thêm hai chén cơm rồi! Còn có, gia tài hắn bạc triệu, tiền trong nhà mấy đời cũng không xài hết, quan trọng nhất là hắn còn một lòng say mê cô, chỉ cần cô có thể sinh con trai cho hắn, đời này cô chờ được hưởng phúc đi!"

"Lục nương tử, cô cũng đừng ngốc vậy, nên chọn người nào là rõ rồi đó!" Mẹ Tường Nhị Nữ nhìn Dư Lộ, đề cử mãnh liệt Tiêu Duệ với Dư Lộ.

Mà Tiêu Duệ bị biến cố bất ngờ làm có chút chật vật. Hắn vốn đang tức vì việc nữ nhân của hắn bị mấy thôn dân này cầu hôn, theo bản năng định tiến lên dạy dỗ cho bọn họ một trận, nhưng lúc đến gần lại bị mẹ Tường Nhị Nữ kéo một cái thì hắn mới nhận ra mình đang làm gì.

Bị nói như vậy khiến hắn thấy hơi mất mặt, lại còn gặp Dư Lộ dưới bộ dạng như vậy nữa, làm toàn bộ hình tượng và kế hoạch của hắn bị hủy hết.

Mà rồi đi luôn thì lại không được nên hắn chỉ còn cách cứ quay đầu, mong sao Dư Lộ vì đang sút đầu mẻ trán nên không nhận ra sơ hở của hắn.

Dư Lộ đúng là chỉ liếc qua hắn một cái.

Chỉ có thể nhìn thấy gò má, hơn nữa lông mày trông cũng thô, ria mép lại lồi thoi, buồn cười nhất là còn có một khúc tay lộ ra vì ống tay áo quá ngắn. Xin lỗi vì trí nhớ cô không tốt, cô không phát hiện mình đã từng gặp người khách quý này.

Biết chuyện hôm nay chắc là do mẹ Tường Nhị Nữ và cái người khách quý giàu có này mang lại, trong lòng Dư Lộ phản cảm, cũng không nhìn hai người nữa, thậm chí còn không để ý mẹ Tường Nhị Nữ.

Cô nhìn mấy thôn dân một vòng, nói: "Các người nhiều người như vậy, ta lại chỉ có một, vậy ta nên đáp ứng ai?" Bỗng nhiên cô cười, nói: "Hình như ta đáp ứng người nào cũng không được thì phải. Đáp ứng một người, không phải sẽ đắc tội hết mấy người còn lại sao?"

Tiết Tam Trụ nghe vậy, vội vàng hô: "Lục nương tử, đồng ý với ta này! Ta nói trước, người phải đáp ứng ta!"

"Hừ! Không biết xấu hổ, kiểu người như các ngươi, dù Lục nương tử có mù cũng chóng mắt!" Không đợi Dur Lộ nói gì cũng đã có người phản bác.

Đương nhiên Tiết gia không thể nhìn người khác mắng mình như vậy. Tiết Nhị Trụ giờ nắm đấm lên, cả nhà phong tỏa mục tiêu bắt đầu mắng nhau.

Nhất thời, mọi thôn dân vây quanh đều quên hết mục đích của mình, bắt đầu nói lên. Ngươi chê nhà ta nghèo, ta ghét nhà ngươi dài, ầm ầm ỉ ỉ, mắng mắng chửi chửi, thậm chí càng ghê hơn, đã có người trực tiếp lao vào đánh nhau.

Dur Lộ kéo Tôn Văn Hạo, đột nhiên cao giọng nói: "Mọi người đừng ồn ào! Nếu các ngươi cũng chưa nghĩ ra thì trở về thương lượng cái đã, cuối cùng đề cử ra một người, ta chọn người đó là được!"

Có người phát hiện chỉ sợ tiếp tục như vậy cũng không xong, mất hứng la: "Lục nương tử, đây là chuyện cả đời của cô, tại sao lại lấy kết quả từ người khác chứ? Cô thích người nào thì chọn người đó không được à?"

Dur Lộ nhìn sự trào phúng trong lòng xuống, lãnh đạm nói: "Nếu ta chọn người nào thì cũng sẽ đắc tội người khác cả, nhà mà ta gả cho cũng vậy. Sau này dù ta gả đi rồi, mấy người khác cũng sẽ thấy chướng mắt ta và nhà ta gả. Đến lúc đó nếu có chuyện gì bất công thì ai biết ta có bị ghét bỏ hay không. Biết đâu còn bị kêu là sao chổi nữa!"

Không thể không nói, lời này của Dur Lộ nghe rất có đạo lý. Dù lo lắng của cô không xảy ra thì việc một quả phụ như cô được nhiều người cầu hôn như vậy cũng khiến nhiều người khó chịu.

Mấy người không hiểu đầu đuôi đã tới cửa, còn dễ bị kích động như vậy, nói dễ nghe là vội vàng tìm vợ cho con nhà mình, khó nghe hơn chút, là không biết nghĩ xem hậu quả của việc cưới một nữ nhân đã gặp chuyện như vậy là gì.

Bọn họ chỉ quan tâm đến bản thân, hoàn toàn không lo lắng đến sự khó xử của cô.

Dur Lộ thâm hận trong lòng, đương nhiên không ngại quấy cho nước càng đục. Hôm nay xảy ra chuyện như vậy, cô cũng không thể ở lại Đào Hoa Thôn được nữa. Mấy người này không suy nghĩ cho cô, trước khi đi, cô phải cho bọn họ một bài học mới được.

Ý tứ trong lời nói của Dur Lộ, lúc này mấy người muốn cầu hôn Dur Lộ không phát hiện, hoặc có phát hiện nhưng không thèm để ý. Nhưng về sau thì sao, nếu gả qua thật, chỉ sợ có nhớ đến cũng sẽ đặt trong lòng, khi đó Dur Lộ sẽ sống không tốt.

Tướng Ngọc Đào hiểu rõ, hần nắm chặt muội muội, không cho phép nàng nói thêm câu nào.

Còn mấy nhà muốn cầu hôn Dur Lộ thấy Dur Lộ nói vậy, đương nhiên cũng không khuyên nhiều nữa, ngược lại rồi rít chen đến trước mặt ba người già có ngôn quyền nhất trong tộc, la hét đòi mau tuyển ra một người như vậy.

Dur Lộ cũng nói, chỉ cần tuyển ra là nàng gả. Mọi người chỉ cần tuyển chọn là được, không cần lo mấy việc khác. Mà biện pháp này cũng rất tốt, người được chọn không cần cạnh tranh hay cam kết với người khác điều gì, cũng không cần lo Dur Lộ nhân cơ hội này gây khó khăn cho người đó.

Tuy Tiết trưởng thôn thấy tình hình tiến triển thế này hình như không đúng lắm, nhưng nhìn Tiết Nhị Trụ Tiết Tam Trụ cũng đã đến cạnh lão, cũng ồn ào đòi tuyển người với mọi người nên đành phải gạt đầu.

Đoàn người xôn xao mà đến, vì lời nói của Dur Lộ nên lại xôn xao mà đi.

Tiểu Duệ bị dòng người đẩy đi một khoảng cách không ngắn, nhưng cũng bị lời của Dur Lộ làm giận điên lên. Ý của nàng là gì, tuyển được một người thì nàng liền gả, không phải nàng đang thù tiết cho hần sao?

Không đúng, không phải thù tiết.

Không phải nàng định cả đời không lấy chồng sao, sao lại bằng lòng lập gia đình, lại còn gả cho thôn dân của Đào Hoa Thôn. Nàng bị điên rồi à, không muốn đi theo hần mà lại muốn đi theo người Đào Hoa Thôn để đào đất?

Tiểu Duệ tức đến muốn quay về tìm Dur Lộ, nhưng lúc đó hần và mẹ Tường Nhị Nữ đều đứng trong đám người, mọi người vừa đi, mẹ Tường Nhị Nữ vì một trăm lạng bạc nên cũng lôi kéo hần hòa vào dòng người. Hần có thể bỏ mẹ Tường Nhị Nữ ra, nhưng lại không thể chen ra đoàn người ngay lập tức được.

Dur Lộ thấy người đi gần hết rồi, chỉ còn Tường Ngọc Mai Tường Ngọc Đào và cha hai người, cười cười, xoay người dẫn Tôn Văn Hạo vào nhà.

"Lục tỷ tỷ..." Tường Ngọc Mai kêu lên, định đuổi theo.

Tường Ngọc Đào giữ tay nàng lại, nói: "Đừng qua, để Lục tỷ tỷ im lặng một lát, chúng ta về nhà trước."

Tường Ngọc Mai bị lôi về nhà, nhưng trên mặt vẫn còn lo lắng, "Làm sao đây, không biết cuối cùng trong thôn sẽ chọn ai nữa. Chẳng lẽ để Lục tỷ tỷ gả đi như vậy thật sao? Những người đó..."

Những người này không phải bản thân có chuyện thì là điều kiện gia đình không tốt. Mấy người tốt đều sớm cưới vợ cả rồi. Vậy sao xứng với Lục tỷ tỷ chứ?

Tường Đại Sơn thờ dài không nói gì. Hần không có cách nào, cho dù có đồng cảm với Dur Lộ thì cũng không giúp Dur Lộ ra mặt được, lời của hần trong thôn không có tác dụng lớn lắm.

Tường Ngọc Đào quay đầu nhìn mấy lần. Hần biết Dur Lộ không định ở lại nữa, nhưng hần vẫn do dự. Mình nên giả vờ không biết, thậm chí là ngầm hỗ trợ làm Dur Lộ bỏ đi, vẫn là nói ra, cầu hôn Dur Lộ?

Hần không thích Dur Lộ, nhưng cũng đồng cảm với nàng, với cả bây giờ trong nhà rất cần tiền. Tướng mạo, học thức hay năng lực sau này của hần chắc chắn đều tốt nhất ở Đào Hoa Thôn.

Nếu hấn đi, tỷ lệ được chọn sẽ rất lớn.

Mà Lục nương tử có lẽ sẽ không cự tuyệt hấn.

Chỉ là, nếu vậy thì cơ hội sau này của hấn sẽ biến mất...

Nổi bản khoán của hấn người ngoài không biết được. Dur Lộ đang kéo Tôn Văn Hạo vào phòng, việc đầu tiên cô làm là thu thập hành lý, nhưng lúc đụng tới đồng trần châu còn dư lại, cô bỗng bật dậy.

Từ đây! Sao người mẹ Tường Nhị Nữ lại kéo lúc này trông quen mắt quá vậy!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66

"Nương sao vậy?" Cử động của Dur Lộ khiến Tôn Văn Hạo giật mình.

Dur Lộ vội vàng xua tay, không cho cậu nói tiếp, mình thì cẩn thận nhớ lại. Mặc dù lúc này cô chỉ liếc qua, nhưng...lông mày nam tử kia có chút kì quái, mà chiều cao của hấn trông cũng rất quen thuộc. Nếu xóa đồng rìa mép lời thời ấy đi, lại thay bộ xiêm y khác...Đó không phải là Tiêu Duệ sao!

Tại sao Tiêu Duệ lại ở đây?

Hấn tới để bắt cô!

Sắc mặt Dur Lộ lập tức trắng bệch ra, không có lòng dạ nào để nghĩ sao Tiêu Duệ tra được tung tích của cô, không có lòng dạ nào để nghĩ sao Tiêu Duệ phải cải trang, sao phải tìm mẹ Tường Nhị Nữ đến thiết kế cô. Lúc này đầu óc cô đang trống rỗng, không có cách nào để suy nghĩ nữa. Ý niệm duy nhất bây giờ là trốn đi, mau trốn!

Cô đẩy nhanh tốc độ thu dọn hành lý. Dù phòng bếp và phòng khách đều còn dư không ít dụng cụ được chuẩn bị trong mấy ngày nay nhưng cô vẫn phải mặc kệ. Có phí bạc thì cũng mặc kệ, sau này phải nghèo khổ chút thì cũng mặc kệ, còn đỡ hơn bị tóm lại ngay lúc này!

Dur Lộ thậm chí không cần nghĩ nhiều cũng biết kết cục của cô sau khi bị bắt lại. Rõ ràng cô không phải là nữ chính, sao nam chính vẫn tìm được cô vậy! Thiên hạ lớn như thế, không có TV, không có máy theo dõi, tại sao vẫn dễ dàng tìm được như vậy.

Dur Lộ cảm thấy ông trời đối xử với cô quá bất công. Cô chưa từng nghĩ đến có ngày mình sẽ bị bắt lại.

"Nương, chúng ta đang định rời đi sao?" Thấy Dur Lộ chỉ thu thập hành lý qua loa liền kéo cậu xông ra ngoài, Tôn Văn Hạo không khỏi hỏi.

Dur Lộ vội vàng nói: "Đúng vậy, chúng ta rời đi!"

Tôn Văn Hạo lắc lắc tay cô, phản đối: "Nương, không phải nương đồng ý lập gia đình rồi sao, sao giờ lại muốn đi? Với cả bây giờ đang là ban ngày, chúng ta cứ đi như vậy cũng không được đâu! Lỡ đâu khiến bọn họ tức giận rồi bị bắt quay về thì sao?"

Dur Lộ vốn cũng định tới mới rời đi, nhưng giờ Tiêu Duệ đã xuất hiện, cô không dám chờ nữa. Đi lúc này biết đâu còn thoát được, nếu chờ đến tối, ai biết còn có tình huống nào khác phát sinh không chứ.

Nếu Tiêu Duệ đã xuất hiện ở Đào Hoa Thôn, đương nhiên hấn không thể cứ mờ to mắt nhìn cô lập gia đình như vậy được. Cho nên, chưa biết chừng Tiêu Duệ đã ra tay trước rồi ấy.

"Không chờ được, chúng ta phải đi ngay." Dur Lộ nói: "Mấy đồ khác ném được thì ném, chúng ta chỉ mang tiền và đồ quan trọng thôi. Chúng ta giả vờ như đi ra ngoài tản bộ, đừng có quay đầu lại."

Có lẽ do về mặt Dur Lộ quá đáng sợ, Tôn Văn Hạo cũng không hỏi nguyên nhân nữa. Cậu gật đầu, vội vàng vén chăn lên cầm lấy một quyển sách, lấy phong thư kẹp bên trong ra đưa cho Dur Lộ.

"Đây là cái gì?" Dur Lộ hơi khó hiểu.

"Hộ tịch." Tôn Văn Hạo nói: "Gia gia nói, nếu chúng ta muốn rời nhà đi đâu khác đều cần đến hộ tịch. Nếu không có hộ tịch sẽ bị bắt lại!"

Hộ...hộ tịch?

Tại sao cô không có? Không đúng, có lẽ cô có, Trần Chiêu đã lấy giúp cô nhưng không đưa cho cô? Để cô có định trốn thì cũng không chạy đến chỗ khác được?

Hơn nữa, hình như cô còn không có hộ khẩu!

Đào Hoa Thôn là nơi heo lánh, cô cũng chỉ mới đến, cũng không thấy nha huyện hay người quân chỗ này đến điều tra, nhưng nếu ở lại thật, có phải sẽ cần đến thứ này hay không?

Nhưng cô không có!

Nghĩa là không thể chạy cũng không thể ở lại!

Nếu nói cảm giác của Dư Lộ lúc biết Tiêu Duệ lại tìm tới là lạnh thấu xương thì bây giờ là chết lặng không còn cảm giác nữa.

Tôn Văn Hạo cũng nhận ra có gì không đúng, nhỏ giọng nói: "Lục tỷ tỷ, dĩ nhiên tỷ lại không có hộ tịch sao?"

Dư Lộ nở nụ cười còn khó coi hơn khóc, cầm lấy phong thư rồi mở ra, cũng may bên trong có hai bản hộ tịch. Một bản là của cụ Tôn, một bản khác là của Tôn Văn Hạo. Dư Lộ nắm phong thư thật chặt, nghĩ phải dấu hộ tịch của cụ Tôn đi, nếu có chuyện gì thì lấy của Tôn Văn Hạo ra để ứng phó.

Chỉ mong trời xanh phù hộ, giúp cô có thể lừa được!

Cất hộ tịch của cụ Tôn xong, Dư Lộ liền kéo Tôn Văn Hạo ra cửa. Ngoại trừ trần châu, bạc vụn và ít đồng tiền cụ Tôn để lại, mấy đồ khác hai người đều không cầm.

Có lẽ mọi người đều chạy đến nhà Tiết trưởng thôn hóng hớt nên sau khi ra ngoài hai người đều không gặp được ai. Tôn Văn Hạo vốn định đến chào tạm biệt Tường Ngọc Mai nhưng Dư Lộ có ý khác, giờ cô chỉ muốn rời đi thật nhanh, không muốn có thêm rắc rối nào nữa.

Nhưng không nghĩ đến cô vừa đi ra khỏi cửa, Tường Ngọc Đào cũng vừa bước ra khỏi nhà. Hắn dự định đi tìm Dư Lộ hỏi xem nàng có nguyện ý hay không. Nếu Dư Lộ nguyện ý, hắn sẽ về nhà nói với cha rồi đi tìm Tiết trưởng thôn.

Thấy Dư Lộ kéo Tôn Văn Hạo đi rất nhanh, Tường Ngọc Đào sững sốt một lát rồi lập tức đuổi theo. Thấy nàng đi thẳng hướng cửa thôn, Tường Ngọc Đào cũng chỉ đi theo phía xa, hắn do dự, không biết mình có nên tiến lên hay không.

Hắn biết, Lục nương tử đã quyết định phải rời đi.

Lục nương tử không phải người bất cần. Nếu đã quyết định như vậy, ắt là nàng đã nghĩ đến hậu quả. Đã vậy, ở lại chưa chắc tốt hơn việc rời đi, cả việc có thể gả cho hắn, chưa chắc Lục nương tử cũng nguyện ý nữa.

Hắn chỉ đi theo từ xa, tiền nàng đoạn đường. Nếu có gặp thôn nhân thì cũng có thể giúp nàng yểm hộ một phen.

Dư Lộ đang nghĩ, nhà Tường Nhị Nữ mà Tiêu Duệ ở nằm tại đầu thôn, mà chắc là hắn sẽ không đến một mình, nên nếu đi ngang qua cửa nhà Tường Nhị Nữ thì sẽ rất nguy hiểm. Vậy nên cô đi đường sau nhà, nhưng lại không nghĩ đến nhà xí của nhà Tường Nhị Nữ được xây ở sau nhà. Lúc cô vừa kéo Tôn Văn Hạo đi qua cũng là lúc Minh Nguyệt bước ra từ nhà xí, đúng lúc nhìn thấy bóng lưng cô.

Minh Nguyệt nhìn chằm chằm một lát, lập tức vừa đuổi theo vừa la lên: "Người đằng trước, các người đứng lại!"

Giọng nói này vô cùng quen tai, nghĩ đến Tiêu Duệ, Dư Lộ không dám quay đầu lại, kéo Tôn Văn Hạo bỏ chạy.

Minh Nguyệt thấy mình không đuổi kịp, buộc phải hét lên: "Nếu người vẫn không đứng lại, ta liền đi gọi người tới. Ta mà gọi xong là người càng không đi được đâu đó!"

Dư Lộ đành phải dừng chân lại.

Minh Nguyệt bước nhanh đuổi theo. Dư Lộ quay đầu lại, nàng hơi ngần ngại ra mới nói: "Dư chủ tử, quả nhiên là ngài, suýt chút nữa thì ta tưởng mình nhìn lầm rồi chứ."

Dư Lộ trầm mặt, không nói gì hết, chỉ là càng kéo Tôn Văn Hạo chặt hơn ít.

Minh Nguyệt khuyên: "Dư chủ tử, Vương gia đặc biệt tới đón ngài, ngài cùng Vương gia trở về đi."

Dư Lộ nói: "Vì cô nương này, người đang nói gì thế, cái gì mà chủ tử với Vương gia chứ, dân phụ nghe không hiểu. Nếu không có chuyện gì thì dân phụ phải đi đây. Dân phụ đang bận."

Minh Nguyệt vội kéo tay Dư Lộ lại, nói: "Dư chủ tử, tuy giờ ngài đã gầy đi rất nhiều, khuôn mặt cũng đen hơn, nhưng mắt nô tỳ không mù, nô tỳ vẫn nhận ra ngài."

Dư Lộ không giãy dụa, nhìn phía sau Minh Nguyệt thản nhiên nói: "Vậy người nói ta phải làm thế nào? Nếu ta không muốn trở về thì người sẽ kêu người đi gọi Vương gia sao? Ta và người ngày xưa không oán, ngày nay không thù, sao người phải hại ta như vậy chứ?! Làm như không thấy ta, ta sẽ cảm ơn người suốt đời. Hơn nữa nếu ta đi thì càng có lợi cho cô nương nhà người, không phải sao?"

Dù bây giờ Minh Nguyệt đang đi theo bên người Tiêu Duệ nhưng theo cốt truyện thì bây giờ hai người chưa có gì cả. Nếu vậy, chắc lúc này Minh Nguyệt phải rất che chở cho cô nương nhà mình mới đúng.

Quả nhiên Minh Nguyệt có chút do dự, lúc Dư Lộ nghĩ nàng sắp đồng ý thì lại thấy nàng ấy lắc đầu kiên định.

"Đúng vậy, ngài mà đi thì đúng là có lợi cho cô nương nhà ta." Nàng nói: "Nhưng nếu ngài ở lại, có lẽ sẽ càng có lợi cho nô tỳ hơn. Dư chủ tử, sau này nô tỳ đến chỗ ngài hầu hạ được không, nô tỳ dám thề với trời, nhất định sẽ không hai lòng với ngài."

Đây là sao chứ, nữ chính đang muốn quy thuận cô sao?

Cô kích hoạt hào quang của *Mary Sue** hồi nào vậy?

**Mary Sue: một nhân vật nữ ảo tưởng vạn năng, người gặp người thích hoa gặp hoa nở.*

Dư Lộ thả tay Tôn Văn Hạo ra, nắm chặt hai tay Minh Nguyệt, hỏi: "Vì sao chứ?"

Minh Nguyệt vui vẻ trong lòng, đang định trả lời, bỗng nghe thấy "cộp" một tiếng, người ngã về phía Dư Lộ. Dư Lộ đỡ nàng, chậm rãi đặt nàng xuống đất, lại vỗ vỗ hai má nàng, thấy nàng đã hôn mê mới thờ dãi đứng dậy.

"Trường tiểu ca, cảm ơn người." Cô chân thành nói cảm ơn với Trường Ngọc Đào.

Trong tay Trường Ngọc Đào còn cầm khúc gỗ, nghe vậy vội vàng vứt qua một bên, lập bập nói: "Người, người đi nhanh đi, đừng...đừng nán lại nữa!"

Dư Lộ gật đầu kéo Tôn Văn Hạo chạy đi. Mới đi được hai nước, cô vội vàng quay đầu nói với Trường Ngọc Đào: "Người cũng mau rời đi đi. Để nàng ấy ở đây không sao đâu, bên kia nếu không thấy nàng ấy thì sẽ đi tìm. Người đi nhanh lên, đừng để người ta biết là người làm "

Trường Ngọc Đào đã biết được thân phận của Dư Lộ và vị khách quý nhà Trường Nhị Nữ, đương nhiên biết chuyện này không nhỏ, gật đầu xong, Dư Lộ còn chưa kịp nói gì, hắn đã chạy vụt đi.

Dư Lộ và Tôn Văn Hạo cũng chạy nhanh hơn. Trong lòng Tôn Văn Hạo có rất nhiều nghi vấn, nhưng cậu biết lúc này không phải lúc nói chuyện nên vẫn luôn nhìn không hỏi.

Minh Nguyệt hôn mê, chỉ sợ sau khi Tiêu Duệ phát hiện, điều đầu tiên hắn làm là đến kiểm tra chỗ cô ở. Nếu thấy cô biến mất thì chắc chắn sẽ cho người đuổi theo. Dư Lộ dẫn Tôn Văn Hạo chạy đến đầu đường, nhưng không dám chạy lên đường lớn. Như vậy quá nguy hiểm, bọn họ chỉ có hai cái chân, nhưng Tiêu Duệ có cả ngựa, căn bản là không nhanh hơn người ta được.

"Văn Hạo, chúng ta chạy vào rừng cây đi!" Dư Lộ đề nghị.

Tuy Tôn Văn Hạo còn nhỏ tuổi nhưng rất thông minh. Lúc này cậu cũng không sợ, lập tức gật đầu.

Hai người chạy vào rừng cây, cũng không để ý xem đây là nơi nào. Nhưng trong rừng như không có điểm cuối vậy, càng chạy càng vào sâu, đi một lát, Dư Lộ không dám chạy vào tiếp.

Nếu không cẩn thận đi vào mê trận không ra được thì phiền toái. Cô đành phải dừng lại lấy chút bánh trứng gà ra cho Tôn Văn Hạo ăn. Chút đồ này chỉ đủ no cho hai người trong một bữa mà thôi.

Trong rừng cây không có bầy do thợ săn đặt ra, nhưng vào đông, cành cây trơ trụi, không tìm được bụi cây rậm rạp. Hai người tìm hồi lâu mới tìm được một sơn động nhỏ đủ để trốn tạm thời.

Vừa trốn chính là trốn từ lúc giữa trưa đến đêm tối.

Không biết trong thôn giờ thế nào, nhưng hai người ở trong này thì không biết gì cả. Không có tin của người trong thôn, cũng không có truy binh do Tiêu Duệ dẫn đến. Dư Lộ chỉ mong hắn cho rằng cô chạy hướng đường lớn nên đuổi theo nhầm đường.

Mà lúc này, ở Đào Hoa Thôn, dù thôn dân có tức giận vì bị Dư Lộ lừa bôn thì cũng không dám lộ ra, bởi vì có người còn tức hơn so với bọn họ.

Người này đương nhiên là Tiêu Duệ. Vì sau khi Minh Nguyệt tỉnh lại có nói chuyện Dư Lộ bỏ trốn nên Thôi Tiến Trung đã về thành mang tất cả thị vệ đến, đi cùng đương nhiên còn có Tiêu Dật.

Có Tiêu Dật lơ đãng trào phúng, toàn bộ nam tử muốn cầu hôn Dư Lộ lúc trưa, bất kể là chủ động hay nhờ người nói đều bị Tiêu Duệ kéo ra ngoài đánh, ngay cả Trường Ngọc Đào cũng không tránh được.

Nhưng thấy giờ trời đã tối rồi mà vẫn không bắt được Dư Lộ, hắn liền đoán được Dư Lộ không còn ở trong thôn thì hẳn là ở khu vực quanh thôn.

"Các người nghĩ cho kỹ xem xung quanh đây có chỗ nào để trốn không, hoặc là, có phải người nào trong các người đã dấu hai người đó đi." Tiêu Duệ lạnh lùng nhìn mấy nam tử trong thôn bị đánh đến không bò dậy nổi, nói: "Nếu không nghĩ ra, nếu không tìm được, các người..."

"Còn phí lời làm gì, trực tiếp đánh chết hai cái trước đi!" Tiêu Dật bồng cật lời Tiêu Duệ, "Đánh chết hai cái trước, sau đó hỏi tiếp, không muốn chết, đương nhiên sẽ nói. Người đến, đánh hai cái người yếu nhất này trước đi!"

Người gã chỉ đúng là Trường Ngọc Đào.

"Ca--" Trường Ngọc Mai nhìn không được hét lên.

Thị vệ được lệnh cảm gậy tiến lên, Tiêu Duệ cũng không ngăn cản.

Trường Ngọc Đào nắm chặt tay lại, nhắm mắt, Lục nương tử, hắn chỉ có thể nói xin lỗi.

"Gần đường lớn ở cửa thôn có một rừng cây, nếu mấy chỗ khác đều không thấy, có lẽ Lục nương tử đã trốn vào đấy." Hắn thấp giọng nói: "Trong rừng có dã thú, người bình thường không dám vào, chắc Lục nương tử không biết nên đã chạy vào đấy."

Thật ra đã đi tìm trong rừng cây rồi, thị vệ lắc đầu với Tiêu Duệ.

Tiêu Duệ cũng tin tưởng người Đào Hoa Thôn hơn. Hắn cười lạnh, biết ở Đào Hoa Thôn Dư Lộ được ai trợ giúp. Hắn chỉ Trường Ngọc Đào và Trường Ngọc Mai, nói: "Người tới, bắt hai huynh muội này lại cùng mang đến rừng cây đi tìm!"

*Ba khác** sau, Dư Lộ bị đánh thức vì nghe thấy tiếng kêu khóc.

**Một khắc = 15 phút.*

"Lục tỷ tỷ -- Tiểu Văn Hạo -- Lục tỷ tỷ, tỷ mau ra đây đi!"

"Lục tỷ tỷ, ta van cầu tỷ...Nếu tỷ còn không ra, ta và đại ca ra đều phải chết...Lục tỷ tỷ..." Là tiếng của Trường Ngọc Mai.

Dư Lộ lập tức hoảng sợ ngồi dậy, sau đó cô nghe thấy giọng Tiêu Duệ, lạnh băng như tiếng của sứ giả từ địa ngục, hần nói: "Lại kêu, kêu thêm ba tiếng. Nếu nàng vẫn chưa xuất hiện, mỗi ba tiếng kêu, ta liền chặt một ngón tay của ca ca ngươi, tay phải."

Tay phải! Đây là tay để viết chữ!

Tường Ngọc Mai lập tức thét chói tai hơn: "Lục tỷ tỷ -- Lục tỷ tỷ -- ngươi mau ra đây đi!"

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 67

"Lục tỷ tỷ --" Tiếng thứ hai.

Tôn Văn Hạo cũng tỉnh dậy, tuy còn mơ mơ màng màng nhưng cậu không dám lên tiếng, chỉ đưa tay bắt lấy tay Dư Lộ. Toàn thân Dư Lộ run lên, quay đầu lại. Trong bóng tối, bộ dạng Tôn Văn Hạo không rõ lắm.

Tôn Văn Hạo nhỏ giọng nói: "Nương, sao vậy? Là...giọng của Ngọc Mai tỷ?"

Dư Lộ gật đầu.

Tên súc sinh Tiêu Duệ này, không ngờ hần lại bắt huynh muội Tường Ngọc Đào Tường Ngọc Mai đến uy hiếp cô!

Tiếng khóc thê thảm nghe đau cả tai. Tường Ngọc Mai liếc nhìn ca ca dưới ánh đuốc, tuyệt vọng kêu tiếng thứ ba: "Lục tỷ tỷ, ta van tỷ đó! Nếu tỷ có thể nghe thấy thì ra đây đi!"

"Lục nương tử, ta cũng van cô, cầu cô ra đây đi! Ta chỉ có một đứa con trai, ta chỉ có một đứa con trai này thôi!" Tường Đại Sơn cũng la lên.

Ta không giết Bá Nhân, Bá Nhân lại vì ta mà chết.

Nếu cô không ra ngoài, Tường Ngọc Đào tốt bụng giúp cô sẽ mất tư cách đi thi sao? Dư Lộ nắm tay Tôn Văn Hạo thật chặt.

"Thất ca, đã ba tiếng rồi!" Giọng nói ngả ngón của Tiêu Dật truyền đến.

Bên ngoài đột nhiên an tĩnh lại, một lát sau, Tiêu Duệ thân nhiên nói: "Người đến, động thủ!"

Đây là định chặt ngón tay của Tường Ngọc Đào?

Bỗng nhiên Tường Ngọc Mai lớn tiếng khóc, Tường Đại Sơn cũng bất chấp cái khác, run rẩy hô lên: "Lục nương tử, Lục nương tử ngươi tha cho một nhà chúng ta đi! Lục nương tử..."

Dư Lộ không chờ được nữa, cô kéo Tôn Văn Hạo chui ra son động, hốt hoảng la lớn: "Đừng! Đừng làm vậy! Ta đi ra, ta đi ra! Đừng chặt tay hần!"

Không biết có tổng cộng bao nhiêu người đến. Dư Lộ và Tôn Văn Hạo mới chui ra ngoài liền bị rất nhiều người bao vây lại. Vô số cây đuốc chiếu sáng nơi này rõ như ban ngày.

Trước tiên, Dư Lộ thấy được Tiêu Duệ. Hần vẫn mặc bộ đồ buổi trưa, nhưng thân hình hần cao lớn khiến người khác rất dễ chú ý. Hần trầm mặt, hai mắt thâm trầm, xa xa nhìn chăm chăm bên này, tự xưng làm người ta thấy ớn lạnh.

Miệng Dư Lộ hiện ra nụ cười khổ.

Bị bắt rồi. Thời gian chạy trốn như một giấc mơ, mặc dù có khổ cực, có nguy hiểm, nhưng lúc này nó như một giấc mơ đẹp.

Không người nào nói chuyện. Cô kéo Tôn Văn Hạo, từng bước một, thất tha thất thểu đi đến trước mặt Tiêu Duệ.

Mọi người nhìn chăm chăm cảnh này, không ai biết cô định làm gì, kể cả Tiêu Duệ. Dù sắc mặt hần không biến hóa nhưng khi nhìn Dư Lộ, trong mắt hần lộ vẻ nghi hoặc.

Dư Lộ không nói gì. Trong lòng cô tràn đầy phần nộ và oán hận. Cô không dám nhìn hai huynh muội Tường Ngọc Mai, không dám nhìn Tường Đại Sơn xem bộ dạng lúc này của họ là thế nào.

Nhưng mà, trong lòng cô lúc này tràn đầy tuyệt vọng. Nỗi tuyệt vọng vì bị bắt lại, biết không có cơ hội chạy trốn nữa, cả đời này đều phải bị nhốt trong lao ngục, hoặc trực tiếp bị giết chết, không được nhìn thấy ngày mai.

Một mình cô chết thì không sao. Do cô, là do cô không chịu giống những nữ nhân khác chấp nhận số phận, hoàng đế làm một tiểu thiếp ẩm giường, trừng phạt cô là đúng tội. Nhưng bây giờ cô có người để bảo vệ. Tôn Văn Hạo ngoan ngoãn đáng thương, Tường Ngọc Mai nhiệt tình tốt bụng, Tường Ngọc Đào hiền thuận hiền lành, còn có phu thê Tường gia tốt bụng.

Không thể vì cô mà hại những người này được.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, cô quỳ xuống trước mặt Tiêu Duệ, không nói một câu nhưng thái độ rất rõ ràng, cô đang cầu xin, xin được tha thứ.

Cho đến lúc này cô vẫn không thấy bản thân có gì sai, nhưng vì những người bị cô liên lụy, cô không thể không quỳ xuống nhận sai.

Thái độ của cô và một loạt hành động của Tiêu Duệ làm các thôn dân của Đào Hoa Thôn đều bối rối, mọi người đều không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Chỉ là mọi người mơ hồ biết một ít thân phận của Tiêu Duệ, lúc này Dư Lộ thấy quý xuống, mọi người cũng quỳ xuống theo.

Bình dân thường có sự tôn kính và sợ hãi bẩm sinh đối với hoàng quyền.

Minh Nguyệt cũng đi theo. Lúc này trên mặt nàng là sự khó hiểu, Thôi Tiến Trung thì căng thẳng nhìn Tiêu Duệ. Mà Tiêu Dật, có lẽ gã là người phản ứng nhanh nhất. Gã thấp giọng cười, nhìn chằm chằm Dư Lộ không cổ kị.

Là một mỹ nhân sao? Đầu phải, da hơi đen, vóc người nhỏ gầy, điểm đặc biệt duy nhất là đôi mắt. Nữ nhân như vậy có nơi nào hấp dẫn Thất ca chứ?

Tiêu Duệ bước nhanh đến kéo Dư Lộ lên, một tay ôm hông cô, tay khác bóp cổ cô, khiến cô không thể không ngừng đầu đối diện với hắn.

"Người đang làm gì?" Hắn cắn răng nghiêng lợi hỏi.

Dư Lộ chớp chớp đôi mắt đỏ bừng, lộ ra nụ cười nịnh nọt, "Cầu gia tha thứ, cầu gia bỏ qua cho."

"Người..." Tiêu Duệ tức đến không nói được gì.

"Kẻ thức thời là trang tuấn kiệt." Tiêu Dật đột nhiên cười chen vào nói: "Thất ca, chúc mừng huynh."

Chúc mừng, có gì tốt để chúc mừng chứ?

Tiêu Duệ tức giận kéo đầu cô vào lòng, định ôm người đi mới phát hiện tay Dư Lộ vẫn đang nắm chặt tay một đứa bé, lúc hắn định đi, không ngờ đứa bé đó lại kéo lại.

Hắn dừng lại nhìn sang, đứa bé kia cũng ngừng đầu nhìn hắn chằm chằm với đôi mắt chứa đầy sự tức giận.

Dư Lộ bị Tiêu Duệ kéo vào lòng nên không thấy được, nhưng nghĩ cũng biết vì sao Tiêu Duệ dừng lại. Mặc dù không biết Tiêu Duệ có tính toán gì nhưng cô chủ động xuất hiện chính là vì cứu người.

Cô khó khăn lên tiếng: "Gia, thiếp mang theo đứa bé này được không? Còn có...Tường tiểu ca và tiểu muội Tường Ngọc Mai, gia có thể tha cho họ không? Đều là lỗi của thiếp, họ không biết thân phận của thiếp, trước kia cũng vì tốt bụng nên mới giúp thiếp một phen. Nếu không nhờ họ...có lẽ thiếp đã chết rồi."

Nếu không nhờ họ, có lẽ cô đã bị Trần Chiêu bắt được. Nếu Trần Chiêu bán cô cho Mãn Hương Lâu thì lúc này cô đúng là sống không bằng chết rồi.

Tiêu Duệ ra hiệu cho Thôi Tiến Trung, lạnh lùng nói: "Vậy phải xem biểu hiện của người!" rồi tách cô với Tôn Văn Hạo ra, bước nhanh về phía trước.

"Nương!" Tôn Văn Hạo không đề phòng bị té xuống đất, vội vàng bò dậy đuổi theo.

Tuy Thôi Tiến Trung được Tiêu Duệ ra hiệu không làm gì cậu nhưng cậu chỉ là đứa bé, nhỏ người chân ngắn, sao có thể đuổi theo Tiêu Duệ vẫn đang trong con giận dữ chứ. Chỉ một lát sau cậu đã bị bỏ lại, một nhà Tường Ngọc Mai đi tới.

Tường Đại Sơn cõng Tường Ngọc Đào trên lưng, trời tối đường khó đi, trên người lại nặng nên đi cũng không nhanh. Tường Ngọc Mai đi ở một bên đỡ tay của ca ca giúp nhìn đường, nhưng lúc nhìn thấy Tôn Văn Hạo, Tường Ngọc Mai giận không chỗ phát tiết, thả tay Tường Ngọc Đào ra đẩy Tôn Văn Hạo một cái thật mạnh.

Tôn Văn Hạo chật vật ngã xuống đất, đau đến chảy cả nước mắt, "Ngọc Mai tỷ..."

"Đồ lừa đảo!" Tường Ngọc Mai mắng: "Người và mẹ người giống nhau, đều là đồ lừa đảo!"

"Ngọc Mai!" Tường Đại Sơn ở đằng trước kêu nàng.

Lúc này Tường Ngọc Mai mới giận dữ liếc Tôn Văn Hạo một cái rồi đuổi theo.

Thôi Tiến Trung và thị vệ đã vội vàng đuổi theo Dư Lộ. Minh Nguyệt vì bị thương từ trước nên đi rất chậm, cuối cùng tụt lại đằng sau với Tiêu Dật.

Nàng thấy vậy, vội vàng đi đến đỡ Tôn Văn Hạo dậy, "Tiểu đệ đệ, đệ có sao không, có chỗ nào bị thương không?"

Tôn Văn Hạo lắc đầu. Mặc dù không thích Minh Nguyệt nhưng bây giờ cả Trần tỷ tỷ đã bị bắt, cậu không dám biểu lộ điều gì.

"Tỷ tỷ, mẹ ta sẽ thế nào?" Cậu hỏi Minh Nguyệt: "Mẹ ta...mẹ ta có thể bị giết không?"

Trên mặt đứa nhỏ đều là lo lắng và kinh hoàng, Minh Nguyệt mềm lòng xoa đầu cậu, lắc đầu nói: "Sẽ không, đệ yên tâm đi."

Tiêu Dật lại gần, nói với ý xấu: "Mẹ người? Người là con hoang do mẹ người sinh với ai thế?"

Minh Nguyệt vội che hai tai Tôn Văn Hạo lại, xoay người nhìn Tiêu Dật với vẻ giận dữ, "Cửu Hoàng tử, nói cẩn thận!"

Tiêu Dật cười ha ha, hiển nhiên không thèm để ý.

Tiêu Duệ không mang Dư Lộ về nhà Tường Nhị Nữ mà đến nhà cũ của nhà Tường Ngọc Mai lúc trước cô ở, đi thẳng đến phòng ngủ mới thả Dư Lộ ra, đẩy cô xuống giường.

Dư Lộ bị ôm cả đường, mặc dù không đến mức không thờ nổi nhưng đúng là bị khó thở. Bây giờ cô rất chóng mặt, được tự do liền vội vàng hít thở sâu nhiều lần.

Tiêu Duệ nhìn cô, thấy cô bình tĩnh lại mới nói: "Người nói cầu gia tha thứ, cầu gia bỏ qua. Nói vậy nghĩa là biết lỗi rồi?"

"Vâng." Dur Lộ gật đầu.

Tiêu Duệ đến cạnh giường, kéo Dur Lộ dậy để cô đứng lên, hần thì ngồi xuống đối diện với cô.

"Được." Hần nói: "Vậy người muốn cầu thế nào, cầu cho ta xem."

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68

Dur Lộ chưa có kinh nghiệm cầu người bao giờ, nhất là khi người đứng trước mặt cô là Tiêu Duệ. Nếu có khả năng, nếu không phải sợ liên lụy đến người khác, điều Dur Lộ muốn làm chính là giết chết hần.

Không sai, ý ở mặt chữ, giết chết hần, tiễn hần đi Tây Thiên!

Nhưng đây chỉ là suy nghĩ trong lòng cô mà thôi, giờ cô không còn lựa chọn nào khác, chỉ có thể thành thành thật thật cầu hần tha thứ. Cô quỳ phịch xuống, cúi đầu, nhắm hai mắt lại nói: "Gia, thiếp sai rồi, cầu ngài tha thứ cho thiếp. Ngài là đại nhân, không nên so đo với một tiểu nữ tử như thiếp!"

Trước giờ, ở trước mặt Tiêu Duệ Dur Lộ luôn là ta đến ta đi. Vì tướng mạo và khí chất của cô nên Tiêu Duệ không thấy có gì sai. Nhưng lúc này, Dur Lộ vẫn là Dur Lộ lúc trước, chỉ là đen hơn chút, gầy hơn chút, trông chật vật hơn chút thôi, nhưng hở mồm miệng là một tiếng thiếp hai tiếng thiếp. Từ lúc ở rừng cây đến giờ, hần nghe đến nhảm cả tai.

"Người nói chuyện đằng hoàng coi!" Hần không kiên nhẫn nói.

Dur Lộ ngẩng đầu, hai mắt nhìn chăm chăm đầu gối Tiêu Duệ, muốn đá một cái cho hần gãy cả xương.

Cô nói chuyện không đằng hoàng khi nào vậy! Rõ ràng cô nói rất hay, rất tôn kính, rất khiêm tốn đến mức không giống cô nữa được không.

Thật là, rõ ràng cô không phải một người bạo lực.

"Gia trách rất đúng, thiếp biết sai rồi." Dur Lộ nói.

Cô biết sai thật rồi. Nếu biết kết quả khi chạy trốn là thế này, cô tuyệt đối sẽ không trốn chạy nữa. Mà bây giờ cô không có dũng khí để tự tử, cô cảm thấy mình vẫn nghe lời thì hơn. Tiêu Duệ nói cái gì thì cái đó đúng, ít nhất cô có thể chịu ít tội hơn.

Tiêu Duệ: "..."

Hần thấy Dur Lộ đã uống nhầm thuốc.

Hần đứng dậy kéo Dur Lộ vào lòng. Dur Lộ kinh hoàng ngẩng đầu, Tiêu Duệ mặt đối mặt với cô, trong mắt là sự ghét bỏ, "Mặt người sao thế này?"

Dur Lộ thành thật trả lời: "Bôi một ít nhọ nôi."

Tiêu Duệ buông lỏng tay ra, người Dur Lộ lập tức trượt xuống. Dur Lộ vẫn luôn muốn đá đầu gối hần, trời xui đất khiến, vì hần đưa tay đỡ cô sợ cô ngã về phía sau, lúc trượt xuống, theo quán tính, miệng cô đập vào đầu gối hần.

Rất mạnh. Dur Lộ thấy rằng cô cũng phải lòng ra một ít, mà Tiêu Duệ thì đau đến biến cả sắc mặt, lập tức ôm đầu gối.

"Người--" Hần tức giận trừng Dur Lộ.

"Xin lỗi xin lỗi, ta không cố ý." Dur Lộ vội vàng xin lỗi định quỳ xuống.

"Không cho quỳ!" Tiêu Duệ chỉ cô nói: "Người đi ra ngoài rửa mặt đi!"

Dur Lộ không phải người cuồng ngược. Nếu Tiêu Duệ đã không cho cô quỳ, cô lập tức thẳng người dậy, quay người ra khỏi phòng.

Thôi Tiến Trung đã đứng canh ở ngoài, thấy Dur Lộ bước ra liền tiến lên, cung kính nói: "Sao Dur chủ từ lại ra đây, là cần cái gì sao, ngài nói, nô tài đi làm ngay."

Dur Lộ nói: "Rửa mặt."

Thôi Tiến Trung thấy mặt cô đen hơn trước, vội vàng gật đầu nói: "Vâng vâng vâng, Dur chủ từ chờ lát, nô tài đi lấy nước và xả phòng đến ngay."

Chạy không khỏi vận mệnh thì chỉ có thể nhận.

Nếu phải nhận thì cũng phải nhận một cách thoải mái.

Dur Lộ gật đầu, ngoan ngoãn ngồi ở gian ngoài. lát sau, Thôi Tiến Trung bê nước và xà phòng đến, Minh Nguyệt cũng dắt Tôn Văn Hạo đi qua với Tiêu Dật. Dur Lộ không muốn biểu hiện mình quan tâm Tôn Văn Hạo, giả vờ như không thấy, cúi đầu nghiêm túc rửa mặt.

Minh Nguyệt đi lên đứng một bên chuẩn bị hầu hạ cô, Tôn Văn Hạo cũng theo vào phòng đứng bên kia của Dur Lộ. Cậu nhóc thông minh, khi vào chỉ nhìn Dur Lộ mà không nói gì.

Minh Nguyệt bưng nước bồn đi đổ. Tiêu Dật lên lút liếc cửa phòng ngủ, thuận thể đứng cạnh Dur Lộ đang ngồi trên ghế nhỏ, nhìn chăm chăm làn da trắng như tuyết của cô, chắc chắn hai tiếng mới nói: "Trách không được Thất ca quan tâm người như vậy, không quản ngàn dặm cũng phải đuổi theo. Thì ra người trông cũng được đấy, nhìn cái khuôn mặt nhỏ nhắn này, nhìn làn da non đến bóp ra nước được này. Đoạn đường này người không phải chịu khổ hả? Có phải cái thị vệ gọi Trần Chiêu kia bị người câu hồn nên đối xử tốt với người không?"

Tiêu Dật nói khó nghe, vẻ mặt cũng bi ối, vừa nói, gãi còn đưa tay ra định bóp má Dur Lộ.

Dur Lộ lùi về phía sau, lập tức lớn tiếng nói: "Cửu Hoàng tử, xin tự trọng!"

Tiêu Dật không bóp được, hai mắt lóe lên, trên mặt lộ ra ý cười.

Tiêu Duệ nghe tiếng, đi ra từ phòng ngủ. Thấy cảnh ở phòng ngoài, hần lập tức đá Tiêu Dật một cái. Dọc đường này hần chịu đủ rồi, giờ đã tìm được Dur Lộ, hần chỉ muốn đuổi cái đệ vô liêm sỉ này đi thôi.

"Cút ra ngoài!" Hần quát: "Chỗ nào cũng thấy người!"

Tiêu Dật lại thấy may mắn vì lúc này gã nói rất nhỏ, nếu không, Tiêu Duệ mà nghe thấy rồi lại tưởng gã cũng muốn nữ nhân của hần mất. Tuy việc bị đá ngã có chút tổn hại hình tượng, nhưng có ít người thấy thôi mà, nên gã cũng không tức giận, đứng lên nhìn Dur Lộ một cái rồi cười nghênh ngang rồi đi.

Dur Lộ vốn định nói lại lời của Tiêu Dật, nhưng nghĩ lại, cũng sợ bị Tiêu Duệ hiểu lầm. Thật ra cũng không có hiểu lầm gì, cô không nói không phải vì bảo vệ cho Trần Chiêu. Trần Chiêu muốn bán cô vào kỹ viện, cô không phải thánh mẫu, bảo vệ hần làm gì.

Cô chỉ lo lắng, Tiêu Duệ bắt cô về, sau này cô cũng không còn cơ hội chạy trốn nữa. Cho nên nếu Tiêu Duệ đề ý đến chuyện giữa cô và Trần Chiêu thì cô không có quá ngon để ăn.

Đuổi Tiêu Dật đi, Tiêu Duệ nhìn Dur Lộ, thấy cô đã trắng lên không ít mới về phòng lại, vừa đi vừa nói: "Rửa xong thì vào đây!"

Vừa lúc Minh Nguyệt mang nước đến đây. Dur Lộ rửa mặt thật nhanh, nhân cơ hội vỗ vỗ Tôn Văn Hạo một cái rồi xoay người vào phòng.

"Dur chủ từ..." Minh Nguyệt nhỏ giọng gọi cô.

Bây giờ Dur Lộ rất ghét Minh Nguyệt. Dù cô biết mình đang giận chó đánh mèo, cho dù không có Minh Nguyệt thì tên súc sinh Tiêu Duệ kia vẫn tìm được cô nhưng cô vẫn ghét Minh Nguyệt, không muốn gặp, cũng không muốn nói chuyện với nàng ấy.

Cô không dừng lại, bước thẳng vào phòng.

Tiêu Duệ vẫn đang thẳng lưng ngồi ở mép giường. Dur Lộ nhìn đến thấy mệt thay cho hần. Ở đây cũng không có người ngoài mà vẫn phải ngồi ngay ngắn như vậy, giống y hệt anh trai cô, dù ở nhà hay bên ngoài đều phải giữ vững phong độ và tư thái của anh.

Cô tiến lên, cũng không biết mình có được ngồi hay không, đành phải ngẩng đầu nhìn Tiêu Duệ chờ hần mở miệng.

Thật ra, ở cổ đại, việc cô chạy trốn đủ để phạt cô *ngâm lòng heo** rồi. Coi như Tiêu Duệ coi cô là thể thân của Bạch nguyệt quang thì cũng không thể bình tĩnh thế này được. Hần bình tĩnh như thế giống như sự im lặng trước cơn giông vậy.

**Ngâm lòng heo: hình phạt dành cho những người phụ nữ ngoại tình hay chứa hoàng ở cổ đại. Người bị phạt sẽ bị nhốt vào lòng heo, sau đó thả cái lồng đó xuống sông, biển.*

"Gia." Tiêu Duệ thật lâu vẫn không nói gì, Dur Lộ buộc phải chủ động mở miệng trước.

Tiêu Duệ thờ dài, bỗng nhiên đứng dậy đi ra ngoài. Dur Lộ không hiểu hần làm gì, đang do dự không biết có nên đi theo không thì nghe thấy hần đuổi người đi: "Đều lui ra, lui đến sân nhỏ ở bên ngoài. Nếu ta không gọi thì không cho phép các người bước vào!"

Dur Lộ hơi mờ mịt, Tiêu Duệ định làm gì vậy?

Mới tìm được cô liền đuổi hết hạ nhân đi, lẽ nào là vội vàng lên giường với cô ở Đào Hoa Thôn? Là chỉ lên giường đơn giản thôi, hay là kiểm tra xem cô có quá trốn không?

Theo tư duy bình thường thì bây giờ hần phải thăm vấn cô mới đúng chứ!

Hần suy nghĩ kì lạ như vậy, cô không theo kịp được không!

Dur Lộ còn đang miên man suy nghĩ, Tiêu Duệ đã đóng cửa phòng chính lại và bước vào phòng ngủ lần nữa. Lần này hần đặt tầm mắt trên người Dur Lộ, đến khi thấy Dur Lộ hơi hoảng sợ mới nở nụ cười xấu xa.

Lúc chưa rời khỏi Thành Vương phủ, Dur Lộ còn dăm ý vào sự yêu thích của hần để la hét om sòm với hần, nhưng lúc này, nghĩ đến sự lãnh huyết vô tình của Tiêu Duệ khi cô còn trốn trong sơn động, cô hoàn toàn không có gan lớn như vậy nữa.

"Gia, thiếp phải quỳ xuống sao?" Thấy Tiêu Duệ đang đến gần, giọng Dur Lộ run rẩy.

Tiêu Duệ lại gần, đưa tay kéo cô ngồi xuống giường, cười hỏi cô: "Nói gia nghe xem, sao ngươi phải trốn đi? Ngươi trốn bằng cách nào? Dọc đường, ai mang ngươi trốn từ kinh thành đến Kim Lăng? Mà ngươi, vì sao đang ở Kim Lăng lại đột nhiên tự rời đi một mình?"

Tiêu Duệ lạnh mặt lạnh giọng với người khác, nhưng với cô lại là dịu dàng như có thể lấy cả bầu trời vì cô, điều này làm Dư Lộ rợn cả tóc gáy.

Nếu Tiêu Duệ hỏi kĩ càng như vậy nghĩa là hẳn đã rõ mọi chuyện như lòng bàn tay. Không thể lừa hắn, lại còn phải dựa trên việc không lừa hắn khiến hắn không tức giận với cô, việc này thực sự rất khó.

Dư Lộ đánh bạo hỏi Tiêu Duệ: "Ngươi muốn nghe lời thật sao?"

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 69

Tiêu Duệ lười trả lời, chỉ ném cho Dư Lộ ánh mắt "Đừng nhiều lời mau nói nhanh."

Dư Lộ đặt hai tay xuống mép giường, không dấu vết di động ra ngoài một ít, nghĩ trình tự câu hỏi lúc nãy của Tiêu Duệ, bắt đầu trả lời từ vấn đề thứ nhất: "Tại sao thiếp phải..."

Nào ngờ cô vừa mở miệng, Tiêu Duệ liền cắt lời cô: "Được rồi, đừng có đi ra ngoài một chuyến liền quên mất hình tượng của mình. Trước mặt gia ngươi vẫn giống như trước kia đi, đừng có giả bộ như vậy với gia!"

À, không thích giả thì đừng thật vậy.

Dù sao nói chuyện như vậy cô cũng không chịu được. Nếu có chút thiếu sót gì thì cũng dễ chấp nhận hơn, đỡ khỏi chạm phải râu hổ.

Dư Lộ tăng hăng một cái, nói: "Tại sao ta phải chạy trốn, lúc ở Vương phủ ta đã nói nguyên nhân cho gia rồi, gia có cần ta lặp lại nữa không?"

Nhìn ánh mắt cô, Tiêu Duệ ma xui quỷ khiến gật đầu.

Tuy đúng như lời Dư Lộ, hắn đã sớm biết, Dư Lộ từng chính miệng nói với hắn, vì rất thích hắn nên mới không chấp nhận được. Lúc đầu hắn cũng tin, sau đó Dư Lộ chạy trốn, lời Tạ thị Đào thị cũng càng chứng minh lời nàng là sự thật.

Dư Lộ cũng nhớ lúc ấy mình nói thế nào. Bây giờ, để bảo toàn bản thân và người mình quan tâm, chỉ cần trộn mắt nói mò lần nữa thôi ấy mà. Trước đây cô có thể lừa Trần Chiêu, giờ đối mặt với Tiêu Duệ, chỉ là chuyện nhỏ.

"Gia từng ở Tầm Phụng viện hỏi ta..." Dư Lộ cũng không nói một cách quá trực tiếp: "Trước đây ta từ chối gia, gia vô cùng tức giận hỏi vì sao, ta cũng đã nói, vì ta quá thích gia, rất thích rất thích, nên mới không thể chấp nhận việc làm một trong những nữ nhân của gia."

Dư Lộ nói xong, đánh bạo ngẩng đầu nhìn Tiêu Duệ, trong đôi mắt tựa như cất chứa rất nhiều cảm tình không nói được thành lời.

"Nhưng sau đó ngươi đã đáp ứng gia rồi, ngươi nói ngươi đã nghĩ thông." Tiêu Duệ nói, hắn chợt nhớ đến chuyện này, "Ngươi nói sẽ cho gia một kinh hi. Đúng là ngươi cho kinh thật, nhưng mà không có hi."

Dư Lộ chợt dạ cúi đầu, nói: "Xin lỗi, ta lừa ngươi."

Tiêu Duệ trầm mặc không nói gì.

"Nhưng nếu ta không nói vậy thì ta sẽ không có cơ hội để chạy trốn. Không trốn đi, ta sẽ luôn phải nhìn gia với những nữ nhân khác. E rằng sáng sớm gia vừa bước ra từ phòng Vương phi, trưa đến chỗ Xảo Tiên ăn cơm, tối lại đến Tầm Phụng viện của ta." Dư Lộ nói: "Có thể gia thấy đây là một chuyện rất bình thường, thậm chí người khác cũng nghĩ như vậy, nhưng mà ta, ta lại thấy rất khổ sở. Khổ sở đến..."

Dư Lộ vốn định nói khổ sở đến nuốt không nổi cơm, nhưng nghĩ đến hình như lúc ấy mình ăn đến rất béo, vội vàng ngậm miệng lại.

Nói đến đây, Tiêu Duệ vẫn không mở miệng.

Dư Lộ đành phải kiên trì nói tiếp: "Ta khổ sở đến mức, nghĩ rằng nếu mình mà ở đây tiếp thì sẽ nổi điên mất, cho nên, ta tìm Trần thị vệ..."

"Trần Chiêu?" Tiêu Duệ rót cuộc mở miệng, nhưng lại là lạnh lùng gọi tên Trần Chiêu, "Sao nào, ngươi yêu ta, yêu đến mức sẽ nổi điên khi thấy ta cùng với nữ nhân khác, nhưng vừa xoay người liền tìm nam nhân khác cùng nhau bỏ trốn?"

Nói đến bỏ trốn, Tiêu Duệ tức đến đánh một quyền lên tường.

Tường của nhà cũ là tường đất, bị đập như vậy, trên tường liền có khối bùn rơi xuống, bụi bay tứ tung trong phòng.

Nam nhân quả nhiên đều quan tâm đến việc này. Dư Lộ rất muốn hỏi ngược một câu, nếu ngươi quan tâm đến trình tiết của nữ nhân như thế, vậy con ngươi, sao ngươi không ngắm lại xem nữ nhân có quan tâm trình tiết của ngươi hay không?

Được rồi, đây là cớ đại, Tiêu Duệ là Vương gia, cô, căn bản không có tư cách hỏi. Không chỉ cô, ngay cả Chính phi và trác phi của Tiêu Duệ cũng không có tư cách.

"Không có bỏ trốn!" Cô cất cao giọng, hết sức tức giận phản bác: "Không có bỏ trốn, ta không hề có lỗi với Vương gia!"

Tiêu Duệ nhìn cô chăm chăm, hần đang chờ cô trả lời tiếp.

Dư Lộ nói: "Là ta nhân cơ hội uy hiếp hần, nếu hần không dẫn ta đi, ta sẽ nói hần khinh bạc ta."

Trước đây lúc rời đi, cô và Trần Chiêu nhiều lần cũng chỉ được coi là lợi dụng lẫn nhau. Sau đó cô có khinh thường và căm hận với hành vi của Trần Chiêu, nhưng không thể phủ nhận rằng, nếu không có Trần Chiêu, cô không trốn đi được. Dù bây giờ cô bị bắt lại, nhưng điểm này không thể phủ nhận được.

Tiêu Duệ cười lạnh, không biết có tin hay không.

Nhiều lời nhiều sai, Dư Lộ cũng không dám nhắc lại chuyện này, vội vàng đổi sang vấn đề kế tiếp, "Còn tại sao ta lại chạy trốn ở Kim Lăng, bởi vì ta phát hiện, Trần Chiêu rất tức giận về việc ta uy hiếp hần, hần muốn giết ta!"

Về mặt Tiêu Duệ nghiêm túc hơn, "Hần muốn giết ngươi?"

Lẽ nào Trần Chiêu không vì thích Dư Lộ nên mới mang nàng đi? Lại còn muốn giết nàng ấy?!

"Bằng chứng đâu?" Hần hỏi.

Bằng chứng...Dư Lộ vội vàng đưa tay ra. Cô có bằng chứng. Trước đó, lúc từ thuyền trốn đi, vì để chế tạo hiện trường giả, cô còn tự cắt tay mình nữa.

Trên mu bàn tay trắng nõn có một dấu vết rất dài. Có lẽ vì chưa đường tốt nên vết sẹo có màu nâu đen, thoạt nhìn rất dữ tợn.

Tiêu Duệ bỗng bắt tay Dư Lộ lại.

"Vết thương này là thế nào?" Giọng hần không tự chủ được mềm xuống, nhìn vết thương trên tay Dư Lộ, có vẻ rất là đau lòng.

Dư Lộ nhìn hần, trong lòng cũng có chút xúc động. Đúng vậy, Tiêu Duệ và Trần Chiêu không giống nhau. Lại nói, lúc này cô không biết đến cùng ai cần bà hơn, nhưng có thể khẳng định, Trần Chiêu có ý xấu với cô, nhưng Tiêu Duệ, từ đầu đến giờ, hần chưa từng muốn gây tổn thương cho cô.

Nghĩ đến Trần Chiêu, đáy lòng Dư Lộ còn ít chua chát, cô cười nói: "Đây là do ta tự cắt, vì lấy máu, vì tạo hiện trường giả như có người đến cướp ta để lừa Trần Chiêu."

Tiêu Duệ nói: "Ngươi biến mất trên thuyền?" Hần nghe thị vệ nói, "Lúc đó ngươi đi bằng cách nào?"

"Ta tự cắt tay lấy máu, sau đó băng bó qua loa lại, làm loạn căn phòng, để lại ít trần châu ngời cho ta rồi nhảy qua cửa sổ." Dư Lộ nói, giờ nhớ lại, thật ra lòng cô vẫn cảm thấy hơi sợ.

Nhảy qua cửa sổ!

Bên ngoài cửa sổ là gì, là dòng nước lạnh băng. Tháng mười hai, nhảy vào dòng nước lạnh như vậy, lại còn bị thương nữa!

Sắc mặt Tiêu Duệ biến đổi, nhìn Dư Lộ, thấy đau lòng đến không biết phải làm sao. Nữ nhân hần nuôi dưỡng ở Tầm Phương viện, ăn tốt nhất, dùng tốt nhất, hạ nhân cũng tốt nhất, nhưng ở ngoài lại phải chịu như vậy!

Dư Lộ không ngừng cố gắng, tiếp tục nói: "Lúc đó, ta còn tới kinh nguyệt nữa..."

Lời chưa dứt, Tiêu Duệ bỗng đưa tay ôm cô thật chặt vào lòng.

Ngực hần rất ấm áp. Trong cái tháng cuối năm còn lạnh lẽo này, dường như sự ấm áp này làm ấm cả lòng Dư Lộ. Nhưng sau đó, cô nghĩ đến nữ nhân đầy hậu trách, nghĩ đến lời uy hiếp với Tường Ngọc Đào trong rừng cây, sự ấm áp mới xuất hiện trong lòng lập tức biến mất.

Người nam nhân này, cô không thể động lòng được.

Cho dù quãng đời còn lại của cô đều bị trói buộc ở cạnh người này thì cô cũng không thể động lòng. Đúng rồi, Minh Nguyệt, còn Minh Nguyệt nữa, nữ chính nguyên văn, giờ nàng ấy đang ở đây.

Dư Lộ nghĩ vậy, từ đầu đến cuối đều không ôm lại.

Tiêu Duệ cũng không để ý chuyện này. Hần ôm Dư Lộ thật chặt, thậm chí dù ngửi được một mùi kì quái trên người cô nhưng vẫn ôm chặt.

"Khó cho ngươi." Hần nhẹ giọng nói, sức lớn đến mức như muốn hòa người vào thân thể mình.

Dư Lộ chịu đau, không hề rảnh.

Chạy trốn từ giữa trưa đến giờ, Dư Lộ chỉ ăn chút bánh trứng cuộn với Tôn Văn Hạo trong rừng cây. Giờ còn phải nói lâu như vậy, cảnh báo nguy hiểm trên người Tiêu Duệ vừa được giải trừ, Dư Lộ liền cảm thấy bụng càng ngày càng đói.

Tiêu Duệ nghe thấy tiếng bụng kêu, hần rút cuộc thả Dư Lộ ra, đứng dậy đi ra ngoài phân phó người mau làm cơm tối.

Nếu muốn lấy lòng Tiêu Duệ, hần Dư Lộ phải đi làm một bữa cơm mới đúng. Tuy mùi vị không được ngon, nhưng ít nhất vẫn nuốt xuống được, cũng coi như là tấm lòng thành của cô.

Thế nhưng cô không có tâm trạng này.

Minh Nguyệt lấy thức ăn bọn họ mang đến từ nhà Tường Nhị Nữ, trực tiếp dùng phòng bếp bên này. Trời đã muộn, cũng không có tài liệu gì tốt, Minh Nguyệt lại không phải đầu bếp giỏi nên chỉ làm ít món ăn đơn giản.

Tiêu Dật không đến ăn cùng. Tôn Văn Hạo ăn ở phòng bếp với Minh Nguyệt. Trên bàn cơm ở phòng chính chỉ có Dư Lộ và Tiêu Duệ.

Dư Lộ đói bụng thật, thấy trên bàn có thịt heo có thịt gà, còn có trứng gà nữa. Mấy món ngon này từ lúc trốn khỏi thuyền cô đều chưa được ăn. Giờ nhìn, có cảm giác như *lệ nóng doanh tròng** vậy.

**Lệ nóng doanh tròng: nước mắt vui mừng.*

Tiêu Duệ gấp cho cô một cái đùi gà, sau đó lại gấp một miếng thịt lớn, thấy cô còn nhìn chằm chằm trứng gà, hắn vừa buồn cười vừa đau lòng, kéo đĩa trứng gà đến trước mặt cô.

"Ăn chậm thôi, đừng ăn nhanh quá, không tiêu hóa kịp." Hắn dặn dò Dư Lộ.

Chiếc đĩa của Dư Lộ ngừng một lát, rất muốn hỏi xem bên Tôn Văn Hạo ăn thế nào, nhưng nghĩ đến còn có Minh Nguyệt ở, cô vẫn dùng chọc giận Tiêu Duệ thì hơn, nên tiếp tục gấp thức ăn.

Ăn bữa cơm phong phú như vậy, không ngoài dự đoán, Dư Lộ lại no căng. Nhưng bây giờ cô không thấy cảm giác no này khó chịu mà lại thấy vô cùng thoải mái.

Tiêu Duệ muốn kéo cô ra ngoài tản bộ, "Người ăn nhiều quá rồi, ra ngoài đi bộ để tiêu cơm đi."

Dư Lộ xoa bụng không muốn đi ra ngoài. Giờ cô không còn mặt mũi nào để gặp người Đào Hoa Thôn nữa. Nhìn ai cô cũng nghĩ đến Tường Ngọc Đào, không biết hắn thế nào nữa.

Thân thể thư sinh yếu đuối, còn bị đánh như vậy...

Ha ha...cô còn sợ mình bất tri bất giác sa vào sự dụ dỗ của Tiêu Duệ, nghĩ đến mấy chuyện này, nếu cô đắm chìm vào đấy thật, cô không xứng làm con người nữa.

"Ta có thể không đi không?" Cô hỏi ý của Tiêu Duệ.

Chân mày Tiêu Duệ hơi cau lại, không phải vì Dư Lộ bác bỏ ý kiến của hắn mà là vì thái độ của Dư Lộ đối với hắn. Vừa nãy khi nói chuyện xong hắn cũng đã tha thứ cho Dư Lộ rồi, nhưng thái độ của Dư Lộ lại hoàn toàn khác với trước kia.

Lúc Dư Lộ vừa trốn đi là lúc hắn tức giận nhất. Lúc đó hắn nghĩ sau khi bắt Dư Lộ lại hắn sẽ nghiêm phạt nàng thế nào. Nhưng sau này, thời gian không ngừng trôi đi mà Dư Lộ vẫn không có tín tức, sự tức giận của hắn cũng đã chuyển thành lo lắng.

Mà vừa nãy, lo lắng hoàn toàn biến thành đau lòng. Mặc dù biết nữ nhân này tự trốn đi, còn dám uy hiếp thị vệ của hắn, nàng có chịu khổ ở bên ngoài thì cũng do tự làm tự chịu, thậm chí nàng phải chịu nhiều đau khổ hơn mới đúng.

Nhưng nhìn đến vết thương ấy, lại nghe nàng kể mấy việc khi chạy trốn, hắn lại không nghĩ đến cái gì nữa, toàn bộ lòng hắn đều là sự đau lòng đối với nàng.

Hắn gật đầu, nói: "Có thể."

"Cảm ơn người." Dư Lộ lập tức nói cảm ơn.

Tiêu Duệ ôm lấy cô, hôn trán cô, lại nắm cằm cô để cô và hắn đối diện, "Tiểu Lộ Nhi, người làm sao vậy?"

Dư Lộ vẫn rất phản cảm với mấy hành động thân mật của hắn, nhưng không dám thể hiện ra ngoài. Cô làm bộ mờ mịt nói: "Sao là sao chứ, ta có làm sao đâu."

Tiêu Duệ lắc đầu, chậm rãi nói: "Tiểu Lộ Nhi, người đang sợ ta."

Hắn dùng câu khẳng định, hơn nữa còn xưng là ta.

Dư Lộ nhất thời kinh sợ trong lòng, nhưng không biết nên nói cái gì.

Tiêu Duệ nhìn Dư Lộ, thấy rõ sự mờ mịt bàng hoàng của nàng lúc này, hắn thở dài nói: "Tiểu Lộ Nhi, đừng sợ gia. Gia...tha thứ cho người." Nếu có giết thì cũng chỉ giết mỗi Trần Chiêu. Dư Lộ, nàng ấy chỉ là một nữ nhân ngốc, còn là một nữ nhân ngốc mà hắn thích, coi như hết đi.

Dư Lộ gật đầu, nói: "Ừ." Từ nay về sau, trước khi Minh Nguyệt triệt để thượng vị, cô vẫn làm một... con rối nghe lời đi!

Buổi tối, đương nhiên Tiêu Duệ nghỉ ở chỗ Dư Lộ. Dư Lộ chuẩn bị tốt tâm lý rồi, coi mình như một con vịt miễn phí, cố gắng chịu đựng. Nhưng không nghĩ rằng Tiêu Duệ căn bản không có ý đụng cô, tuy vẫn ôm cô trong ngực ngủ một đêm, nhưng lại làm chính nhân quân tử.

Đây quả thực không phù hợp với tính cách của Tiêu Duệ.

Chuyện như vậy với Dư Lộ không có gì không tốt. Nhưng sáng hôm sau tỉnh dậy trong ngực của một người, người đó còn có phản ứng sinh lý, tay còn đặt trên ngực cô, cái này có chút không xong.

Dư Lộ tỉnh lại trước, không dám đẩy người hay đá người ra xa, buộc phải rụt người lại muốn thoát khỏi bàn tay này.

Không nghĩ đến cô vừa động, Tiêu Duệ cũng lập tức tỉnh lại ngay. Hắn mở mắt ngậy ra một lát mới nhìn thấy Dư Lộ, tay thì nhéo hai cái.

Dư Lộ nén nhục, không dám biểu lộ ra mặt, đành phải nhắm hai mắt lại.

Tiêu Duệ nói với giọng tức nuối: "Nhỏ, nhỏ đi nhiều!" Hồi nó lớn vẫn chưa sờ được, sau này trở về hẳn phải nuôi Dư Lộ thật tốt!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 70

Nhỏ đi nhiều sao?

Sau khi Tiêu Duệ đứng dậy đi ra ngoài thì Dư Lộ mới ngồi dậy. Cô không mặc áo khoác vào mà cúi đầu, đưa tay kiểm tra trước ngực.

Đúng là nhỏ.

Sao cô cảm thấy như nó còn không lớn bằng trước khi béo vậy?

Làm nữ nhân, không ai không thích mình eo nhỏ ngực to chân dài và có khuôn mặt xinh đẹp. Dù vì người hay vì mình, mỗi nữ nhân đều hy vọng mình có thể đẹp hơn. Vì vậy với việc bộ ngực mình nhỏ hơn, Dư Lộ thấy hơi buồn bực.

Đang nghĩ ngợi, giọng Minh Nguyệt bỗng truyền vào: "Dư chủ tử, nô tỳ có thể vào không?"

Dư Lộ lập tức nói: "Không thể."

Minh Nguyệt dừng một lát, nói: "Dư chủ tử dậy chưa, Vương gia phân phó nô tỳ mang y phục qua cho ngài, còn hầu hạ ngài rửa mặt chải đầu."

Ồ, thì ra là đưa quần áo, còn tưởng nàng ấy có chuyện tìm cô chứ.

Lúc này Dư Lộ mới nhả ra, nói: "Vào đi."

Y phục Minh Nguyệt đang ôm đúng là y phục của nàng ấy. Mặc dù là y phục của hạ nhân nhưng tốt hơn nhiều so với cái áo làm từ ga trải giường của Dư Lộ.

Tiêu Duệ sớm nhìn y phục của Dư Lộ không vừa mắt. Chỉ là ở đây tạm thời không có y phục thích hợp cho cô mặc, cũng không có chỗ để mua nên mới phải gọi Minh Nguyệt cầm qua.

Tuy mặt Minh Nguyệt tròn trịa nhưng người giống như người Dư Lộ trước khi mập, rất thon gọn thanh mảnh. Phiêu bạt bên ngoài lâu như vậy, Dư Lộ thấy hơi rộng khi mặc đồ của Minh Nguyệt. Nhất là ngực, ở đây càng rộng hơn ít. Dư Lộ nghĩ, nếu là lúc trước, chắc chắn cô có thể làm nó nhỏ lên, căng tròn.

Hảo hán không nhắc lại chuyện xưa, liếc ngực Minh Nguyệt một cái, cô đuổi Minh Nguyệt ra ngoài. Cô chải đầu, rửa mặt xong rồi ra cửa.

Tiêu Duệ cũng đã đổi lại xiêm y của mình. Hắn ngồi ở phòng chính. Tuy ngồi trong căn phòng được làm từ bùn đất nhưng hắn vẫn giữ bộ dạng phong lưu phú quý của Vương gia. Nếu không biết bên trong mà chỉ nhìn bề ngoài, cái bộ dạng *nhân mô cầu dạng** này không biết thu hút biết bao nữ nhân.

**Nhân mô cầu dạng (人模狗样): Mặt chó thân người hay thân chó mặt người, dùng để chỉ những người trông rất lịch sự nghiêm túc nhưng thật ra đang âm mưu suy tính gì đó.*

Thấy Dư Lộ đi ra, hắn giơ tay vẫy vẫy. Dư Lộ nhìn Minh Nguyệt một cái rồi mới nhắc chân đi tới.

Đến đây, mọi việc đã chênh lệch rất nhiều so với cốt truyện. Minh Nguyệt không bị Lâm Thục bức bách, đừng nói có chiếm hữu dục với Tiêu Duệ, chỉ sợ một chút động tâm cũng chưa có.

Sau khi ngồi xuống, Dư Lộ không khỏi thờ dài một tiếng. Nếu tiếp tục như vậy, không biết cô vẫn phải ở bên cạnh cho đến năm tháng nào. Điều duy nhất khiến cô thấy thoải mái là lần này Minh Nguyệt đi theo Tiêu Duệ, chứng minh Vương phi Lâm Thục đã có tâm tư như thế.

Không biết sau khi về rồi cô có nên trợ giúp một ít không?

Đã tìm được Dư Lộ, Tiêu Duệ dự định trở về. Ăn sáng xong, hắn liền phân phó Dư Lộ mau thu thập vì sắp xuất phát rồi.

Sáng nay Dư Lộ không gặp Tôn Văn Hạo, hơn nữa, từ tối qua đến giờ, cô cũng không biết Tường Ngọc Đào thế nào. Nếu không hỏi thăm liền đi, hình như hơi quá đáng, nhưng mà...nếu cô hỏi, Tiêu Duệ có mất hứng không?

Dư Lộ nghĩ, cẩn thận nhìn Tiêu Duệ một cái.

Vừa lúc Tiêu Duệ cũng nhìn cô, hắn lập tức phát hiện. Hình như hắn rất thích tiếp xúc với Dư Lộ. Hắn đến trước mặt Dư Lộ, nắm tay cô thật chặt, "Sao thế, có chuyện gì muốn nói?"

Dư Lộ lập tức lắc đầu, "Không có, không có."

"Có chuyện gì cứ nói!" Tiêu Duệ nắm chặt tay cô. Hắn hơi khó hiểu việc cô bắt đầu sợ hắn, cũng có chút bất đắc dĩ, "Cứ giống như trước, nghĩ cái gì thì nói cái đó. Người không nói, gia cũng không đoán được."

Giống như trước?

Dư Lộ nhỏ giọng nói: "Không phải lúc trước gia không cho phép ta nói chuyện, cũng không cho phép ta cười sao?" Cô không quên, cô vẫn vinh quang đảm nhận chức vụ thể thân của Bạch nguyệt quang.

Tiêu Duệ nghẹn lời, hơi thở dồn dập, lát sau mới thở dài, tay hần kéo Dư Lộ, trong mắt thì nhớ lại, "Đừng nhớ những lời đấy. Khi đó tâm trạng gia không tốt nên mới không thích có người nói chuyện. Sau đó gia cũng đồng ý cho người tự do rồi còn gì. Sau này người cứ làm chính mình là được."

Tiêu Duệ đang nói dối. Hần không muốn cho Dư Lộ biết nguyên nhân hần không cho nàng nói cười.

Nhưng Dư Lộ vốn đã sớm biết. Nghe Tiêu Duệ nói vậy, cô cũng không nghĩ nhiều, chỉ cảm thấy Tiêu Duệ cho phép cô làm thể thân có phong cách riêng của bản thân.

Cho dù có phong cách riêng thì cũng chỉ là thể thân, có coi trọng nữa thì cũng chỉ là một trong những nữ nhân của hần...Nên Dư Lộ không thấy cảm kích, cô gật đầu, do dự một lát, cuối cùng vẫn nói: "Tôn Văn Hạo đang ở đâu, trước khi ông nội thăng bé chết có giao phó thăng bé cho ta, ta nhận nó làm *nghĩa tử**, ta...ta..."

**Nghĩa tử: con trai nuôi.*

Dư Lộ muốn chăm sóc Tiểu Văn Hạo, nhưng nếu trở về cùng Tiêu Duệ, chưa chắc nhân sinh của Tiểu Văn Hạo sẽ tốt hơn. Cô suy nghĩ một lát, đổi cách nói: "Dù ta không dẫn thăng bé về kinh thành thì cũng phải giúp cậu nhóc tìm cô cô của cậu. Ông cháu họ đến thành Kim Lăng vốn là để tìm người thân."

"Đã vậy, gia kêu người mang nó đi tìm, tất nhiên sẽ tìm được cô cô của nó." Tiêu Duệ nói, xong lại cười, quan sát thân thể Dư Lộ một lát mới nói: "Nếu người thích đùa nhỏ như vậy, sau này ăn nhiều lên, lấy lại đồng thịt trên người người lúc trước, gia liền cho người một đứa bé."

Thịt trên người...Hử!

Dư Lộ coi như không nghe thấy nửa câu sau của hần, tiếp tục cầu, "Ta có thể về Vương phủ chậm chút nữa không? Tôn Văn Hạo vẫn luôn ở với ta từ lúc ông nội cậu nhóc qua đời. Một mình cậu, ta sợ cậu nhóc sẽ sợ khi phải đi với mấy thị vệ xa lạ. Ta, ta có thể..." Dưới ánh mắt rõ ràng không vui của Tiêu Duệ, giọng Dư Lộ ngày càng nhỏ dần cho đến lúc im hần.

Cô cúi đầu, thờ dài.

Khi nhận mệnh rồi mới biết thực sự rất khó khi làm tiểu thiếp ở cổ đại. Nam nữ vốn không bình đẳng, tiểu thiếp càng giống như món đồ chơi. Đừng nói việc thương lượng với Tiêu Duệ, ngay cả có chuyện muốn nhờ hần cũng không dám nói thẳng ra.

Tôn Văn Hạo với Tiêu Duệ chẳng qua chỉ là một ngoại nhân. Hần đã lãng phí rất nhiều thời gian cho việc tìm Dư Lộ, lúc này chỉ muốn mau trở lại kinh thành. Nhưng nhìn bộ dạng này của Dư Lộ, bộ dạng nhận mệnh không dám chống lại hần, hần nói gì thì làm cái đó khiến hần rất khó chịu.

Đương nhiên, ngoại trừ khó chịu còn có cảm giác nào đó mà hần không biết.

"Vậy được rồi, cứ mang nó về với chúng ta trước đã. Ta sẽ để lại người ở đây tìm, nếu tìm được thì mang cô cô nó lên kinh thành đón nó, điều này có được không?" Hần lùi một bước nói.

Đây đã là kết quả vô cùng tốt. Dư Lộ lập tức nói: "Cảm ơn gia."

Tiêu Duệ lại thấy không hài lòng, nhưng vẫn không nói gì, chỉ hỏi cô tiếp: "Có phải người còn có việc gì không?"

Dư Lộ bỗng ngẩng đầu nhìn hần. Chẳng lẽ cô biểu hiện quá rõ ràng nên Tiêu Duệ mới nhìn ra?

Tiêu Duệ nhìn cô, ánh mắt mang theo ý cô vũ. Hần hy vọng nàng có thể thoải mái, có gì nói đó.

Nhưng Dư Lộ đã nhận mệnh, căn bản không quan tâm suy nghĩ trong nội tâm Tiêu Duệ. Cô chỉ phỏng đoán hậu quả, chú ý thái độ của Tiêu Duệ, nói: "Ta muốn đi Tường gia. Trước đó ta lừa bọn họ, nhưng bọn họ đã giúp ta rất nhiều, bây giờ còn hại Tường tiểu ca nữa. Nên trước khi đi, ta muốn qua đó xem bọn họ một lát."

"Thời Tiến Trung!" Tiêu Duệ nghe xong, bỗng nhiên kêu một tiếng. Chờ Thời Tiến Trung tiến vào, hần liền phân phó: "Người đi lấy hai trăm lượng ngân phiếu đưa cho Dư chủ tử."

Hai trăm lượng ngân phiếu...Đúng là Tường gia bây giờ rất thiếu tiền. Cần tiền xem cho thân thể của Tường đại tẩu, cũng cần khám vết thương trên người Tường Ngọc Đào, mà hôm qua Tường Ngọc Đào bị như vậy, cũng không biết Tường đại tẩu thế nào...

Dư Lộ lập tức hỏi: "Là cho Tường gia à?"

Tiêu Duệ gật đầu, nói: "Cảm tạ bọn họ đã cứu người."

Nếu không gặp phải người tốt bụng như Tường gia, không biết Dư Lộ còn gặp phải chuyện gì khi ở bên ngoài nữa. Nếu gặp phải người xấu, chỉ sợ không đợi hần tìm được, Dư Lộ cũng đã gặp khó khăn.

Đúng là kẻ có tiền, dùng tiền có thể giải quyết tất cả. Trước đó Dư Lộ cũng là người có tiền, nhưng lúc này, trong lòng cô thấy hơi khó chịu. Chẳng qua cô cũng biết, Tường gia thiếu tiền, nếu đưa số tiền này cho Tường gia, sau khi Tường Ngọc Đào hết bệnh thì có thể đi thư viện học tiếp. Cùng với lời cảm ơn chân thành, không bằng lấy thù lao tới trả cho rồi, đây là thứ người ta cần nhất bây giờ.

Cô định hành lễ cảm ơn Tiêu Duệ lần nữa.

Tiêu Duệ thật sự không muốn nhìn thấy cô như vậy, có chút phiền lòng phát tay nói: "Được rồi được rồi, người đi nhanh đi, mang Minh Nguyệt theo!"

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 71

Dư Lộ nắm tay Tôn Văn Hạo đi phía trước, Minh Nguyệt bị cô cưỡng chế đi cách năm bước ở phía sau, mà sau Minh Nguyệt năm, sáu bước là hai thị vệ.

Đây là sợ Dư Lộ lại chạy trốn.

Dư Lộ sao còn dám chạy trốn nữa chứ, cô cũng không phải người chán sống. Cô kéo Tôn Văn Hạo, nhỏ giọng nói chuyện với cậu: "Không sao đâu, bọn họ sẽ không ức hiếp tỷ, cũng sẽ không ức hiếp đệ đâu."

Tôn Văn Hạo cái hiểu cái không gật đầu. Từ tối qua đến giờ, tất cả mọi chuyện đều vượt ngoài phạm vi nhận thức của cậu. Nhưng cậu vẫn nhảy bén ngửi được mùi nguy hiểm, biết việc này không thể hỏi được, nên dù cậu đang sợ trong lòng nhưng vẫn không hỏi cái gì.

Dư Lộ muốn nói cho cậu biết nên chăm chú, dùng từ dễ hiểu nói: "Văn Hạo, đệ muốn đi với tỷ hay muốn đi đến chỗ cô cô đệ? Nếu muốn theo tỷ... Đệ biết không, tỷ là tiêu thiếp, nghĩa là di nương ở mấy nhà bình thường ấy. Nếu đệ theo tỷ, có thể người bắt nạt đệ sẽ không nhiều lắm, nhưng nếu là Chính thê ở trên tỷ, hoặc là di nương được sủng ái hơn tỷ, mấy người bên cạnh các nàng ấy có thể bắt nạt đệ được."

"Thế nhưng tỷ, tỷ chưa chắc có thể vì đệ ra mặt được, đệ chỉ là nghĩa tử tỷ nhận mà thôi. Dù tỷ được sủng ái nhưng cũng không dám ra mặt cho đệ. Bởi vì nếu nói là ra mặt, thật ra là đi cầu nam nhân mà đệ thấy lúc này đây. Hắn đồng ý thì tỷ mới có tư cách đó, hắn không đồng ý, tỷ có nói nhiều hơn nữa thì cũng vô dụng. Mà hắn cũng không thể thời thời khắc khắc đứng về phía tỷ. Nếu lâu dài không thấy hắn đến, cho dù tỷ có ra mặt thay đệ một lần, mấy người khác thấy hắn không đến thì sẽ lại bắt nạt đệ lần nữa thôi, thậm chí sẽ bắt nạt đệ dữ hơn nữa, khi đó tỷ không thể làm gì được, vì tỷ không còn được sủng ái nữa."

"Nhưng nếu đệ đi theo tỷ thì cũng có chỗ tốt. Đó là được ăn uống ngủ nghỉ tốt hơn bây giờ, hoặc tốt hơn khi đệ theo cô cô. Tỷ có thể cho đệ bạc để dùng, cho hạ nhân đệ hầu hạ đệ. Thậm chí về sau, nếu tỷ không phạm lỗi gì, không có đắc tội ai, không ai có ý đi ức hiếp đệ, hộ tịch của đệ lại không đi kèm với của tỷ, đệ còn có thể học đi học đi thi, theo đường làm quan."

Nói rất nhiều, Dư Lộ cũng không biết Tôn Văn Hạo có nghe hiểu không, nhưng vì sắp đến nhà Tường Ngọc Mai, cô đành nói: "Nghe hiểu không? Nếu có chỗ nào không hiểu thì hãy suy nghĩ thật kỹ, còn nhiều thời gian, không cần phải gấp."

Tôn Văn Hạo kéo Dư Lộ dừng bước lại, nói: "Đệ muốn đi theo tỷ." Hai mắt cậu mở thật to, nhìn thẳng vào Dư Lộ, trong mắt tràn đầy ý lại, "Đệ biết tỷ thật lòng tốt với đệ. Cho nên, mặc kệ sau này đi theo tỷ sẽ phải chịu cái gì, đệ vẫn muốn theo tỷ. Nếu về sau tỷ sống không tốt, đệ trưởng thành, đệ sẽ chăm sóc tỷ."

Sau khi bị bắt, tuy trước mặt Tiêu Duệ Dư Lộ tận lực làm như *vân đạm phong khinh**, nhưng trong lòng lại tràn đầy bức tức và tuyệt vọng. Tuy vậy nhưng cô vẫn nhận cảm giác bị thương xuống đáy lòng, nhìn không rơi nước mắt.

**Vân đạm phong khinh – 云淡风轻 – (mây nhạt gió nhẹ, đại loại là gió thổi phát phơ, mây trôi lững lờ, chỉ thời tiết đẹp). Xuất phát từ thơ Trình Hạo- Xuân nhật ngẫu thành:*

"Vân đạm phong khinh cận ngo thiên, bâng hoa tùy liễu quá tiền xuyên.

Thì nhân bất thức dư tâm nhạc, tương vị thâm nhàn học thiếu niên."

Dịch nghĩa:

Gần trưa, rên bầu trời có mây trắng bay nhẹ nhẹ, gió xuân nhẹ nhàng phe phẩy lướt qua mặt người, thả bước theo bụi hoa rụng liễu tới bên sông

Lúc ấy người ta nhìn vào đâu biết được niềm vui trong lòng ta, chỉ nói ta chăm chăm đi học những thiếu niên rong chơi khắp nơi kia...

Từ "Vân đạm phong khinh" hay được mượn để biểu đạt tâm cảnh điềm đạm, nhàn nhã, an tĩnh, không màng đến những điều gì khác, đạm (nhàn nhạt) như mây trôi, nhẹ nhàng như gió thổi.

Chỉ là khi nghe Tôn Văn Hạo nói những lời này, nước mắt Dư Lộ không khống chế được mà rơi xuống.

Sau khi xuyên qua, cuối cùng cô cũng có một chuyện may.

"Nương." Tôn Văn Hạo ôm lấy tay Dư Lộ, thấp giọng kêu.

Dư Lộ ghen ngào, nhưng vẫn nghiêm túc đáp lại, "Ừ!"

Minh Nguyệt không dám lên tiếng thúc giục, thị vệ phía sau cũng không quan tâm, chờ Dư Lộ bình tĩnh lại, lau khô nước mắt bước vào Tường gia thì đã là một lúc lâu sau.

Người Tường gia đều ở nhà. Tuy Tiêu Duệ chưa nói rõ mình là Hoàng tử thứ mấy, nhưng người Đào Hoa Thôn đều biết hắn là hậu duệ quý tộc. Đã biết thân phận của Tiêu Duệ, đương nhiên cũng biết thân phận Dư Lộ. Giống như thôn nhân dọc đường thấy Dư Lộ đều tách ra, Tường Đại Sơn và Tường đại tẩu cũng cung kính ra đón.

Nhưng Tường Ngọc Mai còn trách Dư Lộ trong lòng. Tiểu nha đầu trốn phía sau Tường đại tẩu, không chịu lộ mặt ra.

Dư Lộ nhìn cái bụng to và khuôn mặt tiều tụy của Tường đại tẩu, trong lòng thấy rất hổ thẹn. Không chờ hai người nói chuyện, cô đã vội vàng mở miệng: "Đại ca đại tẩu đừng đa lễ. Ta, ta chỉ đến nhìn xem Tường tiểu ca thế nào. Bởi vì ta mà hắn bị thương, ta... ta có lỗi với các người."

Đúng là có lỗi thật, nhưng Trương Đại Sơn và Trương đại tẩu không dám trách cô. Dù Dư Lộ đã ngăn lại, Trương Đại Sơn vẫn đỡ thê từ hành lễ với Dư Lộ.

Dư Lộ vội vàng đỡ Trương đại tẩu, "Không cần đa lễ, không cần đa lễ."

Trương đại tẩu nói: "Phiền ngài đã quan tâm. Ngọc Đào không có việc gì, chỉ bị trầy ngoài da thôi, sau hai ngày là tốt rồi." Ngoài miệng thì nói vậy, nhưng mắt nàng lại ngập đầy nước. Trong nhà không có tiền, không mua được thuốc tốt, không mua được đồ ăn ngon để bổ dưỡng thân thể, sao có thể khỏi nhanh như vậy.

Trương Đại Sơn cười theo, không nói gì. Trương Ngọc Mai lại không nhìn được, tuy không dám nói thẳng trách Dư Lộ, nhưng đúng là không khách khí hừ một tiếng.

Trương Đại Sơn vội ho khan một tiếng để giấu đi, nhưng Trương đại tẩu bỗng quay đầu tát Trương Ngọc Mai một cái thật mạnh, mắng: "Nha đầu chết tiệt, người đang làm gì vậy, chạy về phòng người đi!"

Nàng đang bảo vệ con gái. Con gái bị nuông chiều quá, hôm qua biết sợ, nhưng lúc này lại quên hết. Dạy nàng rất nhiều lần rồi mà lúc thấy Dư Lộ vẫn dám... vô lễ như vậy.

Trương Ngọc Mai oa một tiếng khóc lên, trừng Dư Lộ một cái, lại ngăn người ra khi thấy mặt Dư Lộ khi đã rửa sạch nhọ nôi rồi mới xoa người chạy vào phòng.

Trương đại tẩu vừa xấu hổ vừa sợ, vội vàng hành lễ nhận sai với Dư Lộ. Nhưng Dư Lộ lại thấy cái tát vừa rồi của Trương đại tẩu như đánh trên mặt cô vậy, khiến cô thấy đau rát. Cô giữ chặt Trương đại tẩu, lắc đầu với nàng rồi quay đầu phản phó Minh Nguyệt và thị vệ ra ngoài chờ.

Ba người nghe vậy, vội vàng lui ra ngoài.

Lúc này Dư Lộ mới xấu hổ xin lỗi: "Đại tẩu, tẩu đừng làm vậy với Ngọc Mai. Ngọc Mai đúng đấy, đây đúng là do ta sai, là ta hại Ngọc Đào." Thấy Trương đại tẩu định nói gì, cô vội lắc đầu, "Đầu tiên, do ta lừa đại ca trước, sau lại được các người giúp rất nhiều. Nhưng các người giúp ta nhiều như vậy, ta không chỉ không trả lại mà còn hại Ngọc Đào..."

"Đại tẩu, giờ Ngọc Đào thế nào rồi? Có mời đại phu đến xem chưa? Đại phu nói thế nào?"

Trương đại tẩu không nói về Trương Ngọc Đào, mà nhìn về phía cửa một cái mới thở dài nhỏ giọng: "Ngọc Mai không hiểu chuyện, ta có thể hiểu được muối, muối cũng không dễ dàng, muối..." Nàng lắc đầu, không nói nữa, "Muối đừng hồ thẹn, Ngọc Đào bị thương không phải vì muối, nó cũng không trách muối."

Dư Lộ không nghĩ tới Trương đại tẩu lại nói vậy. Cô không biết phải nói gì, vì người ta hiểu nên lòng cô càng thấy thẹn hơn. Cô không nói muốn đi xem Trương Ngọc Đào mà trực tiếp lấy ra cái hà bao nhét vào tay Trương đại tẩu: "Đại tẩu, ta không biết phải làm gì để biểu đạt lòng biết ơn và sự hổ thẹn của ta, nên chút tâm ý này tẩu đừng cự tuyệt. Không vì việc khác, chỉ vì vết thương của Ngọc Đào tẩu cũng phải nhận. Mời một đại phu tốt cho hần, lại mua thêm thức ăn, dưỡng thân thể hần thật tốt, đừng khiến hần trễ kì thi Hương năm nay, nếu không lại phải đợi ba năm nữa mất."

Trương đại tẩu vốn định cự tuyệt, nhưng nghe Dư Lộ nói đến thi Hương, nàng suy nghĩ một lát rồi nhận lấy.

"Cảm ơn, cảm ơn muối." Nàng không mở hà bao ra, nhưng chỉ vuốt nhẹ cũng biết bên trong ít nhất cũng có hơn mười lượng bạc. Nàng vô cùng thành khẩn nói: "Ta tin muối, nên gọi muối tiếng muối tử. Muối tử, sau này muối cũng phải báo trọng."

*Bình thủy tương phùng** nhưng vẫn có chân tình, sống mãi Dư Lộ lại cay cay.

**Chữ "Bình" ở đây tức là bèo. Ý của câu thành ngữ này là chỉ bèo trôi dạt trên mặt nước rồi ngẫu nhiên dồn lại với nhau. Hiện nay, người ta vẫn thường dùng câu thành ngữ này để ví việc người lạ ngẫu nhiên gặp nhau.*

Cô gạt đầu, xoa người dẫn Tôn Văn Hạo rời đi.

Trương đại tẩu và Trương Đại Sơn trở về phòng, mở ra hà bao mới phát hiện bên trong không phải hơn mười lượng mà là tận hai trăm lượng.

Hai trăm lượng, đối với người giàu thì không thấm vào đâu, nhưng với người Đào Hoa Thôn, lương thực và rau dưa đều là tự cung tự cấp, mười lượng đều có thể dùng trong nhiều năm. Hai trăm lượng, nhiều bạc như vậy, nếu ở Đào Hoa Thôn, người một nhà cả đời đều không xài hết.

Trương Đại Sơn và Trương đại tẩu đều luống cuống. Phản ứng đầu tiên của hai người là trả lại, nhưng Trương Ngọc Đào ở trong phòng nghe thấy được, lên tiếng kêu hai người đi vào rồi nói: "Không cần trả, đây là tấm lòng thành của quý nhân, chúng ta cứ nhận là được."

Trương Đại Sơn nói: "Nhưng đây là tận hai trăm lượng lận!" Đây là quá nhiều rồi!

Trương Ngọc Đào nói: "Hai trăm lượng với chúng ta là giá trên trời, nhưng với nàng mua một bộ y phục cũng không đủ. Giữ lại đi, sau này nếu con có thể thi đậu làm quan, có cơ hội con sẽ báo đáp nàng ấy." Người nghèo chỉ cũng nghèo, hần không trách Dư Lộ, nhưng giờ trong nhà nghèo rớt mòng tơi, số tiền này thực sự không thể trả.

Trương Đại Sơn còn muốn nói nữa, Trương đại tẩu đã kéo hần lại. Con trai là người đọc sách, tầm nhìn cũng xa hơn. Sau này nếu có thể làm quan rồi đi kinh thành thật, nếu Lục nương tử có phiền phức thật, có khi con trai có thể giúp một phần sức lực.

Dư Lộ không biết, cô vừa dắt Tôn Văn Hạo ra ngoài, Tiết gia Tiết Xảo Nhi sát vách đã bị Tiết mẫu đẩy ra khỏi cửa.

Tiết Xảo Nhi còn có chút căng thẳng. "Nuông, quý nhân sẽ để ý con thật sao? Quý nhân đến từ kinh thành, ở kinh thành hần sẽ có rất nhiều cô gái xinh đẹp lắm đó?!"

Tiết mẫu nhìn khuôn mặt trắng mềm của con gái, thân thể là lột, nghĩ trong thôn này không có mấy nữ hài tử xinh đẹp như con gái mình, sự tự tin trong lòng tăng vọt.

"Đương nhiên sẽ để ý. Dung mạo con rất dễ nhìn, ngay cái Lục nương tử đen thui và gầy như con khi kia mà quý nhân vẫn nhìn trúng được, sao có thể chường mắt con chứ? Được rồi được rồi, nhanh lên, đừng chần chờ gì nữa!" Bà nói, đẩy Tiết Xảo Nhi đến sát vách.

Tiết Xảo Nhi vốn cũng được, nếu không sẽ không nghĩ gả cho Tường Ngọc Đào. Nghe mẹ nói vậy, nàng lập tức ngẩng đầu ưỡn ngực, tự tin mui phần đi đến.

Ở cửa có thị vệ đứng canh giữ, một người xa lạ như Tiết Xảo Nhi không có khả năng vào được. Tiết Xảo Nhi cũng thông minh, nói: "Ta muốn gặp chủ tử các người. Ta có lời muốn nói với hân, có liên quan đến Lục nương tử!"

Nàng nhắc tới Dư Lộ, thị vệ không dám tự ý quyết định, vội đi vào báo cho Tiêu Duệ.

Tiêu Duệ chỉ hơi trầm ngâm liền đồng ý cho nàng đi vào.

Tiết Xảo Nhi hít sâu một hơi, dẫn theo váy vào sân. Đây là bộ y phục tốt nhất của nàng, nàng chỉ mặc vào lúc năm mới, mặc xong liền cất đi. Hôm nay, vì gặp quý nhân, nàng đặc biệt lấy ra mặc.

Nàng vừa vào viện liền thấy Thôi Tiến Trung. Hôm qua Thôi Tiến Trung cũng có nhìn lướt qua Tiết Xảo Nhi từ xa xa, lúc này thấy nàng, không khỏi đưa tay che mắt lại. Nha đầu ngọc này, sao lại dám tìm đến cửa, còn muốn gặp Vương gia, đúng là muốn chết mà.

Tiết Xảo Nhi rất cung kính với Thôi Tiến Trung, "Vị gia này, ngài có thể dẫn ta đi gặp chủ tử các ngài sao?"

Thôi Tiến Trung thấy nàng miệng ngọt, có lòng khuyên nàng đừng vào, nhưng giờ nàng đang đứng ở cửa, Vương gia cũng nghe thấy được, lão không dám tự ý làm chủ. Lão đưa tay làm tư thế mời, dẫn Tiết Xảo Nhi vào phòng rồi tự đi ra.

Tiết Xảo Nhi sớm biết khách quý ở nhà Tường Nhị Nữ, giờ là lần thứ hai nàng nhìn thấy. Hôm qua là lần đầu gặp, lúc đó Tiêu Duệ mặc đồ của cha Tường Nhị Nữ, nhà nông thì có xiêm y nào tốt chứ, lúc đó nàng căn bản không chú ý lắm.

Hôm nay đến đây cũng vì thân phận của Tiêu Duệ. Đây là người có quyền cao chức trọng còn hơn cả Tường Ngọc Đào. Nam nhân như vậy, dù phải làm thiếp của hân cũng tốt hơn trăm lần khi làm vợ của người bình thường. Còn về tướng mạo, hôm qua nàng đã biết không xấu, nếu đã không xấu, nàng chỉ cần quan tâm thân phận là được rồi.

Nhưng lại không nghĩ rằng, hân ngồi đằng kia lại làm nàng nghĩ đến một câu thành ngữ, *bồng tạt sinh huy**, đây là Tường Ngọc Đào dạy nàng. Dù nam nhân này đang ngồi trong một gian nhà cũ nát, nhưng chỉ cần nhìn hân một cái, nàng lại có cảm giác như căn phòng này liền sáng bừng lên.

**Bồng tạt sinh huy: bồng = mây tre lá, tạt = cành mận gai: đây là những vật liệu làm nhà của người nghèo, vì vậy "bồng tạt" tức là "Nhà tranh vách lá" hay còn có ý ám chỉ "Người nghèo hèn không có địa vị"; "Sinh huy" = phát sáng. Nghĩa của cả cụm: nhà nghèo vinh hạnh rạng rỡ khi đón khách quý đến thăm, tương đương với "Rồng đến nhà tôm."*

Nàng nhìn Tiêu Duệ đến ngây dại, ngơ ngác quỳ xuống, mặt đỏ bừng lên, len lén liếc mắt đưa tình.

Mặt Tiêu Duệ tối sầm, lạnh lùng nói: "Người biết chuyện gì của nàng."

Nghe giọng nói lạnh lùng này, Tiết Xảo Nhi vội hoàn hồn lại, hỏi: "Dân nữ mới nhìn thấy Lục nương tử đi ra ngoài, hình như định đến nhà Tường Ngọc Đào. Ngài, có thể ngài không biết, nàng rất không đứng đắn. Ở chỗ này, nàng ta thường lui tới mật thiết với Tường Ngọc Đào, Tường Ngọc Đào cũng hay đến xem nàng, giữa bọn họ chắc chắn có gian tình! Nếu ngài không tin, ngài có thể đi tra hỏi, dân nữ tuyệt không dám nói dối nửa lời!"

Nàng vừa dứt lời, Thôi Tiến Trung liền bước nhanh vào phòng, "Vương gia, Dư chủ tử đã đến cửa."

"Nàng biết có người qua đây không?" Tiêu Duệ nhìn Tiết Xảo Nhi, đáy mắt có sát ý hiện lên.

Thôi Tiến Trung bất đắc dĩ nói: "Đã biết. Sau khi biết, nàng cũng không tiến vào, dắt Tôn Văn Hạo đứng ở cửa chính."

Tiêu Duệ lập tức đứng lên.

Tiết Xảo Nhi vội hỏi Thôi Tiến Trung: "Vị gia này, có phải nàng biết ta đến rồi hay không? Chắc chắn là nàng không dám đi vào đó! Nàng biết ta nói ra nên sợ, biết đâu giờ còn đang nghĩ muốn chạy trốn đây."

Thôi Tiến Trung một câu đều không muốn nói.

Mà Tiết Xảo Nhi đang định quay đầu tranh công, không ngờ Tiêu Duệ đi nhanh qua, một cước đá trúng nàng.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 72

Tiết Xảo Nhi bị đập bay đập vào cửa, rơi cái "rầm" xuống. Nàng còn đang *nhân mạo kim tình** chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra thì Tiêu Duệ đã đi nhanh ra ngoài.

**Nhân mạo kim tình: kiểu đầu óc quay mòng mòng ấy.*

"Này, vị gia gia này..." Nàng nhìn Thôi Tiến Trung, cất lực ngừa đầu.

Thôi Tiến Trung vẩy tay, vội vàng kêu thị vệ trong sân đến, "Mau mau mau, mau ném nàng qua đầu tường."

Thị vệ bị kêu đến cảm thấy như bản thân đã nghe lầm, ném? Mặc dù tường này không cao lắm nhưng dù sao cũng là ném qua, đây không phải chuyện đùa. Hơn nữa, rõ ràng Vương gia còn đá nữ hài tử này không nhẹ.

Thôi Tiến Trung tức giận: "Người muốn nhìn nàng ta chết à? Nhanh lên!"

Giờ ném qua là chỉ chịu chút đau mà thôi. Nếu xú nữa Vương gia trở về, với một số câu hỏi này lão loáng thoáng nghe được, chỉ sợ Vương gia muốn mệnh nha đầu này đó!

Lúc này thị vệ mới chạy tới nhắc Tiết Xảo Nhi lên, không đợi nàng sợ hãi kêu, hắn đã chạy đến gần bức tường, thấy bên kia không có ai bèn vội ném Tiết Xảo Nhi qua.

Tiêu Duệ đang đứng ở cửa chính, ngẩng ra nhìn về phía dưới tầng cây, Dư Lộ đang đứng đấy nói gì đó với Tôn Văn Hạo. Nàng hơi khom người, nụ cười dịu dàng treo trên mặt.

Cười thân nhiên thư thái. Sau khi hắn tìm nàng trở về, hắn chưa từng thấy nụ cười ấy trên mặt nàng. Nhưng bây giờ, khi biết có nữ nhân ở trong nhà với hắn, nàng vẫn cười như vậy...

Kiểu như một chút cũng không để ý.

Lời Dư Lộ, hắn bán tín bán nghi, nhưng hắn biết thân phận hắn cao quý, ngày thường trông cũng rất tuần lễ, lại vô cùng sùng ái nàng, nàng thích hắn là chuyện thiên kinh địa nghĩa, nên lời của nàng tuy nghe nực cười vô lý, nhưng nếu nghĩ kỹ thì cũng không phải không thể.

Dù sao, khi thật lòng thích một người, cho dù là nam hay nữ đều có tâm lý độc chiếm.

Vậy hiện tại thì sao?

Sau khi bị bắt về, nàng dịu ngoan cung kính, cái gì cũng nghe hắn, dù hắn nói một hay nói hai. Nếu không phải hắn tức giận, nàng thật sự định giống như những nữ nhân khác ở trước mặt hắn, tự xưng thiếp, muốn ngồi cũng phải chờ hắn đồng ý, lúc đứng cũng phải nhìn sắc mặt hắn, chỉ cần hơi có chút biến hóa, nàng liền sợ đến mức quý xuống.

Ngay cả với đứa bé kia, dù trong lòng nàng để ý nhưng nàng cũng không dám nói thẳng.

Giờ nàng như vậy là sao, không thích hắn?

Hay là nàng không dám thích hắn, chỉ thuận theo ở lại, còn lòng thì bỏ đi?

Đúng vậy, hắn biết khúc mắc của nàng, cũng biết điều nàng để ý, nhưng hắn không thể cho nàng một câu trả lời thuyết phục.

Hắn là Vương gia, là Thất Hoàng tử, là Thành Vương điện hạ của Vương triều Đại Viêm. Hắn đã cưới Vương phi, sau này còn có trắc phi, coi như hắn có thể bỏ hết mấy thiếp thất này nhưng Vương phi trắc phi là do thánh chỉ tứ hôn, hắn không thể làm vậy, cũng không dám không muốn.

Là một Hoàng tử, hắn không thể không có đích trường tử.

Nàng không bằng lòng thích hắn như trước kia sao? Nàng thích hắn, chỉ chịu thích một bộ phận của hắn, lại không thể thích toàn bộ sao?

Nhưng nàng và Trần Chiêu chạy trốn, hắn có thể không tính toán với nàng.

Cái người vừa nãy nói nàng và một nam nhân trong thôn có tư tình, hắn có thể hoàn toàn không tin.

Hắn có thể đối xử như vậy với nàng, nàng lại không thể...

Tiêu Duệ nghĩ vậy, nổi bất mãn dữ dội trong lòng bỗng nhiên dừng lại. Không giống, hắn và nàng không giống nhau. Hắn đúng là từng có nữ nhân khác, nhưng nàng, nàng không có nam nhân khác.

Nếu nàng phản bội hắn thật, nếu nàng có người khác, dù hắn từng không có quyết định, nhưng ý niệm giết nàng cũng từng lóe lên trong đầu hắn.

Là nam nhân, không ai có thể chịu được nữ nhân của mình quá trốn.

Vậy còn nữ nhân, nếu nữ nhân thật thích một người nam nhân, tự nhiên cũng hy vọng mình là duy nhất, hy vọng đối phương cũng không có nữ nhân khác đi?

Không phải Tiêu Lộ Nhi của hắn cũng mong đợi như vậy với hắn sao?

Vậy thì tốt lắm.

Hắn thích nàng, nguyện ý thương nàng, sùng ái nàng, chỉ cần nàng ngoan ngoãn ở bên người hắn, cùng với hắn, hắn có thể đối xử với nàng như vậy cả đời.

Giờ nàng đã bị bắt trở về, đúng là nàng rất ngoan, nhưng vì sao hình như hắn không thích nàng ngoan như vậy?

"Vương gia." Minh Nguyệt phát hiện Tiêu Duệ trước, vội vàng đi lên hành lễ.

Dư Lộ nghe vậy, nụ cười trên mặt thu lại, cánh tay đang kéo Tôn Văn Hạo cũng lập tức thả ra. Hai người một trước một sau đi tới hành lễ.

"Gia." Dư Lộ mở miệng: "Ta đã đi Tường gia xong, có thể đi được rồi."

Với việc trong phòng hắn có nữ nhân khác hay không, nàng một câu cũng không hỏi.

Tiểu Duệ lạnh lùng gật đầu, phiên nào quay sang giương giọng phản phó: "Thôi Tiến Trung, nhanh lên, xe ngựa chuẩn bị xong chưa, chúng ta xuất phát!"

Mấy thị vệ đều cười ngựa, cả Thôi Tiến Trung cũng vậy. Xe ngựa dự bị chỉ có hai chiếc, Tiểu Duệ một chiếc, Tiểu Dật một chiếc.

Tiểu Duệ mắt lạnh nhìn Dư Lộ leo lên xe ngựa, chỉ vào Tôn Văn Hạo nói với Minh Nguyệt đứng đằng sau: "Người mang theo đứa bé kia đi lên xe ngựa của Cửu Hoàng tử."

Đi xe ngựa của Cửu Hoàng tử! Minh Nguyệt biết sắc, đang định cầu tình, Dư Lộ trên xe ngựa đã mở miệng trước: "Gia, hay là để Văn Hạo qua một mình đi. Nếu Minh Nguyệt cô nương mà qua đây, bên này không có ai hầu hạ gia cả."

Tiểu Duệ liếc nàng một cái, hồ hững nói: "Người không phải người?"

Hắn cũng nói vậy rồi, Dư Lộ lập tức đứng dậy, làm vẻ như thụ giáo: "Gia dạy phải, ta nói sai rồi."

Tiểu Duệ không muốn để ý cô nữa, mặt đen lên ngựa.

Lời Dư Lộ cũng vô ích, Minh Nguyệt không dám nói gì nữa, đành phải kéo tay Tôn Văn Hạo lên xe ngựa phía sau.

Bởi vì không có thời gian nên xe ngựa đi rất nhanh. Sau khi lên xe Tiểu Duệ vẫn luôn đen mặt không nói lời nào, Dư Lộ cũng trầm mặc cúi đầu dờ ra. Không nói lời nào cũng được, cô không có lời gì để nói với Tiểu Duệ, cũng không muốn nói chuyện với hắn.

Tiểu Duệ thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn cô, càng nhìn bộ dạng không quan tâm này của cô càng khiến hắn buồn bực, nhưng hắn không thể cứ hỏi trực tiếp được nên buộc phải dè con tức xuống. Không khí trong xe ngựa đều là lạnh băng dọa người.

Bởi vì thời gian ra cửa hơi sớm, đi cũng nhanh nên lúc đến thành Kim Lăng cũng vừa mới qua hơn nửa buổi trưa mà thôi.

Mọi người dự định đi tìm tầu lâu ăn trưa trước.

Dư Lộ đã chuẩn bị tâm lý mình sẽ trở thành một món "đồ chơi" xong nên dĩ nhiên phải cố gắng sao cho đạt mức ưu tú. Cô cung kính đi theo Tiểu Duệ xuống xe, cung kính vào tầu lâu với hắn, lại cung kính rót rượu chia đồ ăn cho hắn, hết sức hiền lành.

Đương nhiên, chỉ hiền lành mặt ngoài mà thôi.

Từ tối qua, Tiểu Dật không dám lộ diện trước mặt Tiểu Duệ, chỉ là nhìn Dư Lộ hiền lành như vậy, gã không nhịn được chặc chặc hai tiếng.

Đương nhiên tiếng chặc chặc này của gã có hàm nghĩa, nhưng không phải vì nhìn ra Dư Lộ đang giả vờ hiền lành mà là gã cho rằng, thì ra Thất ca của gã thích kiểu nữ nhân giống như nha hoàn này. Chẳng lẽ được nàng ta hầu hạ như vậy thì có lợi hơn so với người ngoài sao, nên mới có thể tha thứ nàng ta một mình chạy trốn.

Nhưng người xem vô ý, người trong cuộc như Tiểu Duệ này lại có lòng. Một đường tích góp từng tí lừa gạt, lúc này rốt cuộc bạo phát ra.

"Được rồi!" Hắn đột nhiên gầm lên.

Dư Lộ còn đang cầm bầu rượu trong tay, bị hắn gầm một tiếng, cô lập tức làm rơi bầu rượu xuống đất.

Mặt cô hơi biến sắc, chỉ là có người ngoài ở đây nên cô chỉ cúi đầu, không nói gì. Thật ra cô không biết mình đã làm sai chỗ nào, không phải cô còn làm tốt hơn so với lúc mới tới hay sao?

Không nói nhảm, chỉ thành thật ngoan ngoãn làm việc, đây không phải kiểu Tiểu Duệ thích sao?

Cho nên, hắn đột nhiên phát hỏa, không phải vì cô đi?!

Tiểu Dật còn căng thẳng hơn Dư Lộ. Lúc Tiểu Duệ gầm lên gã liền lập tức bật dậy, chỉ là sau đó thấy Tiểu Duệ nhìn chằm chằm Dư Lộ mới hiểu chuyện không liên quan đến gã.

Gã ngồi xuống lại, cười ha ha: "Tiểu tẩu tử đừng làm vậy, mau ngồi xuống ăn đi, Minh Nguyệt!" Gã nói với Minh Nguyệt: "Còn đứng đấy làm gì, mau đi rót rượu chia đồ ăn đi!"

"Vâng." Minh Nguyệt vội vàng lên tiếng.

Dư Lộ thấy vậy liền định ngồi xuống, nào biết còn chưa ngồi, Tiểu Duệ bỗng đưa tay kéo cô lên lầu trên.

Nơi bọn họ ăn là lầu hai, lầu ba là nơi để dừng chân. Tiểu Duệ kéo cô lên lầu, tiểu nhị trong tầu lâu đang định gọi lại, Thôi Tiến Trung vội vàng chạy đến ngăn cản.

Dư Lộ bị kéo đến lầu ba. Tiểu Duệ tùy ý đã mở một gian phòng trống ra rồi đóng cửa lại, ép Dư Lộ lên ván cửa.

"Dư Lộ, ngươi đang cố ý đúng không?" Hắn đặt tay lên người Dư Lộ, thấp giọng hỏi: "Cố ý làm như vậy, cố ý khiến gia tức giận, có đúng hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 73

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Bị kéo vội vã lên lầu, hồ hấp Dur Lộ hơi dồn dập. Sau khi nghe Tiêu Duệ hỏi vậy, cô lập tức lắc đầu, thờ gấp nói: "Không có, không hề có. Gia, sao gia lại hỏi như vậy chứ?"

"Không có?" Tiêu Duệ nhấn mạnh.

Dur Lộ vẫn còn hơi mờ mịt, nhưng thấy sắc mặt Tiêu Duệ thật sự không tốt, cô vội vàng lắc đầu nhỏ giọng nói: "Thật không có. Ta đã làm điều gì khiến gia không hài lòng sao? Gia cứ nói thẳng, ta sẽ đổi, bây giờ đổi ngay."

Tiêu Duệ đặt tay lên vai Dur Lộ, nghe vậy vô ý thức tăng thêm chút sức lực, "Gia kêu người đổi, người liền đổi?"

Dur Lộ gật mạnh đầu như gà mổ thóc: "Vâng, đúng vậy. Chỉ cần gia nói ta liền đổi ngay."

Trong lòng Tiêu Duệ càng khó chịu hơn, "Ta muốn người đừng giống như bây giờ, người cũng đổi?"

Đừng giống như bây giờ? Cô bây giờ như thế nào cơ? Là quá mức ôn nhu sẵn sàng, quá mức hiểu chuyện nghe lời sao? Không phải như vậy thì muốn thế nào?

Dur Lộ mờ mịt nhìn Tiêu Duệ, trong chốc lát không thể hiểu được ý của hắn.

Tiêu Duệ nhìn cô, rốt cuộc không nhịn được nữa. Hắn đưa tay bế Dur Lộ lên.

Hành động đột nhiên của hắn khiến Dur Lộ hơi bối rối. Cô theo bản năng ôm cổ Tiêu Duệ, chỉ là nhớ thân phận mình nên không kêu sợ hãi, không giẫy dụa, thậm chí đến lúc Tiêu Duệ đặt cô lên giường, đề cô xuống, cô vẫn không phản kháng chút nào.

Chẳng qua, cô không chịu nổi cảm giác khó chịu trong lòng, nhắm hai mắt lại.

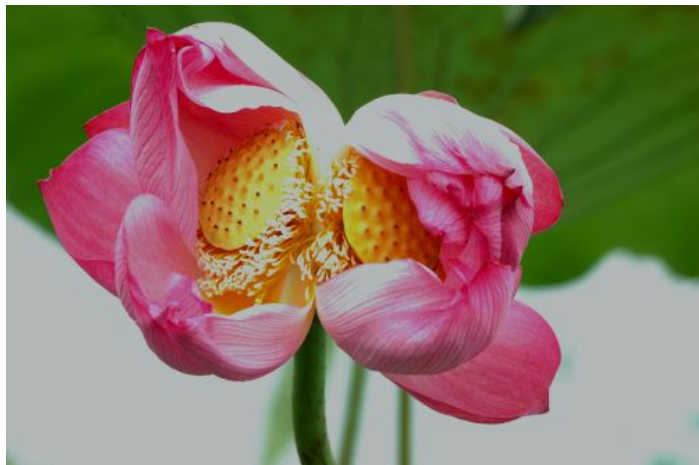
Nhắm mắt lại, Tiêu Duệ liền không thấy cảm giác khó chịu và không muốn của cô. Thế nhưng hắn vẫn có thể thấy sự không cam lòng trên mặt cô, chỉ là cô cái gì cũng không nói, không hề làm gì, bộ dạng nhẫn nhục chịu đựng của cô lại khiến người khác càng không hạ thủ được.

Tiêu Duệ lẳng lặng nhìn một lát nhưng Dur Lộ vẫn không có phản ứng gì. Hắn hạ quyết tâm, đưa tay cởi nút buộc trước áo Dur Lộ.

Lúc tay hắn chạm đến áo Dur Lộ, cả người cô run lên một cái, nhưng vẫn buộc phải nhắm hai tay thật chặt, tùy ý Tiêu Duệ muốn làm gì thì làm.

Tiêu Duệ nhìn tay cô, lại nhìn đôi lông mày nhíu chặt của cô, tiếp tục động tác lúc này. Hắn muốn nhìn xem Dur Lộ định gượng chống đến lúc nào. Cởi áo ngoài ra, bên trong là một bộ áo dài cổ tròn, lại cởi ra, là một cái yếm màu đỏ thêu hoa *tịnh đế liên*.*.

**Tịnh đế liên:*

Ngày thường Dur Lộ cũng trắng. Mặc dù thời gian chạy trốn rất khổ cực nhưng trên người cô không có chút ảnh hưởng nào, vẫn *tế bì nộn nhục**, trắng đến da cô như tỏa ra ánh sáng nhu hòa.

**Tế bì nộn nhục: dịch sát nghĩa là da mỏng thịt mềm, còn hiểu theo nghĩa nào thì Mẽ cũng không chắc nữa =u=.*

Chiếc yếm đỏ sậm phụ trợ thêm cho làn da càng trắng hơn, trông vô cùng ngon miệng. Tiêu Duệ vốn không có ý đó, nhưng vào lúc nào, hắn đột nhiên cảm thấy khô miệng khô lưỡi.

Bây giờ gần tháng hai rồi. Tính từ lúc đi sơn trang nghỉ mát đến giờ cũng được hơn nửa năm. Hơn nửa năm không chạm nữ nhân, nếu nói chuyện này ra, chỉ sợ người người đều cho rằng phương diện kia của hắn có vấn đề.

Trời còn lạnh lạnh. Làn da bỗng nhiên tiếp xúc với không khí, Dur Lộ lại run lên, cảm thấy cả người như nổi da gà. Cô đành phải giang hai tay ra lấy cái chắn.

Tiêu Duệ không khống chế được vươn tay, ngón trỏ nhẹ chạm vào xương quai xanh của Dur Lộ. Cảm giác được thân thể cô bắt an run rẩy, hắn đưa tay xuống dưới, bao trùm lên nụ *tịnh đế liên* bên phải.

Toàn thân Dư Lộ cứng đờ, động cũng không dám động.

Năm ngón tay của Tiêu Duệ từ từ khép lại, không có nắm chặt, nhưng cũng không nhẹ, chỉ giống như những động tác chậm trong phim ảnh, từng chút từng chút hành hạ Dư Lộ.

Có lẽ trời rất lạnh nên trong người Dư Lộ không có chút dị dạng nào, chỉ cảm thấy nhức vì cử động của Tiêu Duệ. Cô bỗng nâng cằm lên, hơi hơi ngửa ra sau, bởi vì mũi cô chưa xót, sắp chảy nước mắt.

Cô nhắm mắt lại nên không biết lúc này kỹ xảo của mình vụng về biết bao. Nhất cử nhất động của cô giống như một bàn tay tát thật mạnh lên mặt Tiêu Duệ, đánh thức ý niệm không nên có trong đầu hần, nói thẳng tâm tình bây giờ của cô cho hần.

Nàng vẫn là không muốn.

Nhưng nàng lại liều mạng áp chế cảm giác không muốn trong lòng, đấu tranh với ý nguyện của bản thân, không nên nghe theo hần như vậy. Vì cái gì, có lẽ là vì Tôn Văn Hạo và Tương gia Đào Hoa Thôn, có thể vì nàng đã nhận mệnh, không dám phản kháng lại hần!

Cho nên, nàng đối với mình là không có bất kì hy vọng nào...

Tiêu Duệ cảm thấy có con lừa giận xen lẫn không nở nhanh chóng xông lên não hần. Hần như để hả giận, muốn bức bách Dư Lộ cự tuyệt, tháo dây áo yếm ra ném xuống đất.

Dư Lộ không chế bản thân không được run rẩy, mà hai tay lại theo bản năng muốn ôm trước ngực, nhưng mới giờ tay lên một nửa, cô cố gắng nhịn xuống, hai tay rơi xuống giường.

Hai mắt Tiêu Duệ tối sầm lại, đưa tay kéo mạnh váy Dư Lộ xuống, bàn tay từ đầu gối chậm rãi đi lên... vô cùng thô lỗ...

Nước mắt Dư Lộ rớt cuội rơi xuống.

Mặc dù cố gắng chịu đựng nhưng vẫn không nhịn được. Không tiếng động, chỉ là từng giọt nước mắt rơi xuống thấm ướt tóc cô. Nhưng từ đầu đến cuối, cô cũng không cầu cái gì, cũng không một câu kháng cự.

Hoàng quyền tối cao.

Nam tôn nữ ti.

Cô chuyển kiếp, chiếm được một thân thể kiện khang, nhưng lại mất đi tự do, mất đi bản thân. Cô bây giờ chỉ là "đồ chơi" của Tiêu Duệ thôi đi?!

Đúng vậy, đã biết như vậy mà còn khó chịu cái gì. Cô vốn đã nghĩ kĩ, coi như Tiêu Duệ không tốn tiền chơi vẹt là được rồi.

Nhưng mà, vì sao, vì sao lại nhớ nhà như vậy.

Nhớ đến nhà ở hiện đại.

Tiêu Duệ rớt cuội không chịu nổi, kéo cái chăn giữa giường trùm lên người Dư Lộ, còn hần thì đứng dậy đi nhanh ra bên ngoài.

Dư Lộ mở mắt nhưng không nhìn Tiêu Duệ, nhỏ giọng nói: "Ta, ta không sao... Gia, gia có thể tiếp tục."

Tiêu Duệ dừng bước lại, trầm mặc không nói gì.

Hần không phải cảm thú.

Dư Lộ nhẫn nhục chịu đựng như vậy, dù không muốn cũng không nói một câu, còn không bằng cự tuyệt hần giống trước, phản kháng với hần, liều lĩnh cãi nhau với hần. Nếu vậy, e rằng hần còn có ý dùng sức mạnh.

Nhưng bây giờ, hần thật không thể tiếp tục nữa.

"Thu thập một chút, ta gọi người đưa cơm tới." Hần thần nhiên nói: "Ăn xong rồi chúng ta phải gấp rút lên đường."

Dư Lộ nhẹ nhàng nói vâng.

Sau khi cửa đóng, cô lau nước mắt bò dậy.

Dây yếm đã đứt, không có châm tuyến, cô không mặc được nên đành phải không mặc gì. Cũng may giờ đã vào đông, bên ngoài áo dài là áo khoác, dù không mặc cũng không có ai phát hiện. Bên dưới là cái quần màu trắng, váy không hư, chỉ cần kéo lên là mặc được.

Chỉ có hai mắt... Dư Lộ ngồi xuống trước gương đồng nhỏ trong phòng, cầm khăn lau nước mắt trên mặt. Hai mắt thì không có cách nào, chỉ chờ nó hết đồ thôi, có lẽ một lát nữa liền không nhìn ra được gì.

Sau khi thu thập xong, có người gõ cửa.

Người đến là Tôn Văn Hạo, hần gắng sức bụng một mâm đựng ba món ăn, một chén canh và một chén cơm. Dư Lộ vội bước lên nhận lấy.

"Nương, người không sao chứ?" Tôn Văn Hạo vẫn gọi cô là mẹ.

Không có chuyện gì, cô nghĩ thông, cũng chỉ khó chịu một lát lúc này thôi. Bây giờ, không phải khó chịu, có gì mà khó chịu chứ, đi không xong thì phải chịu như vậy trước. Không muốn chết thì phải chấp nhận, dù có khó chịu hơn nữa thì có đáng sợ hơn chết sao?

Dư Lộ cười lắc đầu, "Không sao đâu, con ăn chưa?"

Tôn Văn Hạo nói: "Con đã ăn rồi." Chỉ là chưa ăn xong, ăn chưa no.

Đứa nhỏ kia vừa nói chuyện vừa biểu lộ ra không để ý, nhưng đôi mắt lại không tự chủ được nhìn thức ăn trên bàn.

Dư Lộ cảm chén đũa đặt xuống trước mặt Tôn Văn Hạo, nói: "Com nhiều quá, ta ăn không hết, con ăn giúp ta một ít đi."

Tôn Văn Hạo nuốt nước miếng, nhưng nghĩ đến lời phân phó của cái người đáng sợ hồi nãy, vội vàng lắc đầu: "Con thực sự ăn rồi, ăn rất no luôn." Cậu vỗ bụng nói: "Nuông người ăn đi, người ăn mau, hình như com nước xong là phải đi nữa."

Nhất định là phải đi, lập tức đến tháng hai rồi. Cô nhớ kỹ, trách phi của Tiêu Duệ vào cửa vào mùa xuân năm nay. Lúc này mà Tiêu Duệ còn ở bên ngoài, chỉ sợ trách phi trong kinh của hắn chờ đến nóng ruột nóng gan, không đi về nhanh mới lạ.

"Con mau ăn đi, mấy thứ này mà không ăn hết thì người kia sẽ tức giận." Dư Lộ nói: "Ta không ăn hết, Văn Hạo giúp mẹ nuôi ăn đi. Con ăn một nửa, để nửa còn lại cho ta là được rồi, nếu không, người kia mà biết thì sẽ giận ta."

Nghe Dư Lộ nói vậy, Tôn Văn Hạo thờ dãi một cái, đồng tình nhìn Dư Lộ, nhận đũa bắt đầu ăn. Cậu ăn một nửa chén com, lại ăn một phần ba đồ ăn, thấy thật sự ăn không vô nữa mới trả lại bát com cho Dư Lộ.

Tuy Tôn Văn Hạo tuổi nhỏ nhưng trước giờ được cụ Tôn dạy bảo không tệ, ăn rất quy củ, sẽ không để chảy nước miếng. Dư Lộ cũng coi cậu là nguồn ấm duy nhất nên sẽ không ghét bỏ, nhận lấy nhanh chóng ăn com.

Tiêu Duệ còn định đi, cô không thể làm lỡ giờ được.

Vừa ăn com xong, cửa đã bị gõ. Dư Lộ đi ra mở cửa.

Người đứng ngoài cửa là Minh Nguyệt đang ôm bọc quần áo. Nàng thấy Dư Lộ quần áo chỉnh tề, tóc cũng không loạn, hơi sùng sốt rồi giờ bọc quần áo trong tay cho Dư Lộ xem, "Đur chủ tử, đây là đồ Vương gia mua ở trên đường cho ngài, ngài mặc trước đi. Nô tỳ còn mua vài, trên đường về sẽ nhanh chóng làm ra một bộ cho ngài."

Dư Lộ không nói gì, nhận bao quần áo rồi định đóng cửa.

Minh Nguyệt vội hỏi: "Vương gia phân phó ngài thay xiêm y xong thì chúng ta xuất phát, nô tỳ giúp ngài thay y phục được không?"

"Không cần." Dư Lộ nói, vẫy tay với Tôn Văn Hạo, kêu cậu ra ngoài trước.

Tiêu Duệ ở dưới lầu nghe Thôi Tiến Trung bẩm báo.

Thôi Tiến Trung nói: "Không biết có phải Trần Chiêu nghe tin ngài ở thành Kim Lăng hay không mà hắn đã gấp rút trở về kinh thành. Có điều lúc này hắn đi đường bộ, lại xuất phát sớm hơn chúng ta mấy ngày, chắc hắn sẽ đến đây sớm hơn chúng ta."

Tiêu Duệ trầm ngâm một lát, nói: "Có phải bên Dương Châu có người tiết lộ hành tung cho hắn?"

Thôi Tiến Trung lắc đầu, nói: "Tuyệt đối không có, nô tài đã dặn đi dặn lại rồi. Nô tài cũng phái người trong coi đường huynh Trần Bì của hắn, tuyệt đối không có khả năng có tin truyền ra."

Tiêu Duệ gật đầu, bảo: "Tạm thời đừng động hắn, trở về kinh thành rồi tính."

"Vâng." Thôi Tiến Trung khom lưng nói.

Lúc này Dư Lộ đã thay xiêm y xong và đi xuống lầu, Tiêu Duệ ngẩng đầu, đứng dịp thấy. Hắn kêu Minh Nguyệt ra ngoài mua xiêm y, Minh Nguyệt còn có chuyện cầu Dư Lộ nên chuyên tâm chọn mua xiêm y đẹp cho Dư Lộ.

Cô mặc *bối tử** theo hình hoa hải đường, váy màu trắng, lúc đi cứ đưa qua đưa lại khiến cô trông càng nhỏ nhắn xinh xắn hơn, hết sức động lòng người. Chỉ là cái động lòng người này là trong mắt người khác. Trong mắt Tiêu Duệ, Dư Lộ lúc này và Dư Lộ lúc vừa nãy tạo thành so sánh rõ ràng.

**Bối tử 褙子 hoặc 背心: Là một loại trang phục mà phụ nữ, con gái thời Tống Minh thường dùng. Kiểu dáng là cổ áo vuông góc với vạt áo. Dưới nách tay áo bắt đầu mở rộng ra, bên hông thì dùng dây tơ lụa để buộc lại, phía dưới thì dài quá gối. Thường thì tay áo và cổ áo được viền hoa.*

Hắn vốn tưởng nàng nhỏ đi rất nhiều, nhưng thật ra cũng không nhỏ bao nhiêu.

Chẳng qua... hắn hừ lạnh một tiếng, không nhìn Dư Lộ nữa, đi nhanh ra cửa. Lúc này, hắn trực tiếp lên xe ngựa của Tiêu Dật, đợi Minh Nguyệt kéo Tôn Văn Hạo đến liền để Tôn Văn Hạo lại, còn Minh Nguyệt thì chạy lên xe của Dư Lộ.

Minh Nguyệt cầu còn không được, kích động đến muốn quỳ dập đầu cho Tiêu Duệ, nhưng thấy sắc mặt Tiêu Duệ quá kém mới vội vàng xoay người chạy đi.

Tiêu Dật thì có chút hậm hực, gãi nhéo tai Tôn Văn Hạo kéo cậu lên xe ngựa, đập cậu vào xe.

Tôn Văn Hạo lao đảo một cái, mắt thấy sắp ngã lên người Tiêu Duệ, cậu biết người này đáng sợ đến cỡ nào, nên nhắm hai mắt lại, dùng sức ngã sang bên phải. Cậu thà ngã xuống mặt đất hay đụng vào xe ngựa còn đỡ hơn ngã lên người nam nhân đáng sợ này.

Ai biết cảm giác đau đớn theo dự liệu lại không có, hai bàn tay vươn ra ôm lấy cậu đặt cậu xuống nhuyển tháp rồi có tiếng khiển trách: "Không có mắt à, ngã vậy hư đầu bây giờ!"

Tôn Văn Hạo run run một cái, mặc dù biết người này cứu cậu nhưng cậu vẫn thấy sợ.

Tiêu Dật vào xe ngựa, lầm bầm: "Thất ca, thằng nhóc này cũng không phải con huynh, sao huynh phải... Ồi!"

Gã còn chưa nói hết đã bị Tiêu Duệ giơ chân đập ra xe ngựa, ngã phịch xuống đất. Tiêu Dật đau đến kêu thảm lên, Tôn Văn Hạo không nhịn được, cười ha ha hai tiếng sau đó bị Tiêu Duệ trừng mắt mới ngẹn cười.

Trên xe, Dư Lộ nghe được nhưng làm như không nghe thấy, không ngờ lại thấy Minh Nguyệt vén rèm nhìn bên ngoài, trên mặt là nụ cười há hê.

Minh Nguyệt cảm giác được ánh mắt của Dư Lộ, lập tức quay đầu lại cười nhiệt tình với Dư Lộ, khen: "Dư chủ tử, ngài mặc xiêm y này trông thật đẹp, y hệt như tiên tử vậy! Lúc này khi ngài xuống lầu, nô tỳ thấy Vương gia nhìn ngài chăm chú, hai mắt đều không rời đi đấy."

Ồ, miệng nữ chính đại nhân ngọt thật đấy, nhưng mà, ngài có thể không nhắc đến Tiêu Duệ được không?

Dư Lộ cay nghiệt nói: "Sao không đẹp cho được, xiêm y này là người mua đấy."

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 74

Giọng điệu này của Dư Lộ thật sự không tốt, nhưng Minh Nguyệt như là không nghe thấy vậy, nàng vẫn mỉm cười khen: "Vậy Dư chủ tử ngài cũng phải *thiên sinh lệ chất** mới có thể đẹp như vậy. Nếu đổi người khác, xiêm y là đẹp, nhưng khi mặc lên người cũng không thể đẹp như ngài được."

**Thiên sinh lệ chất: xinh đẹp bẩm sinh.*

Quả nhiên là nữ chính, không cần làm thấp mình mà vẫn khen người khác được.

Thế nhưng dù nữ chính Minh Nguyệt này có tốt đến đâu, bây giờ Dư Lộ cũng không muốn nói nhảm với nàng ấy. Cô nhắm hai mắt lại, ngồi chờ ra.

Minh Nguyệt thì muốn nói chuyện với Dư Lộ.

Lúc cùng một xe với Cửu Hoàng tử, ngay cả có Tôn Văn Hạo, Cửu Hoàng tử vẫn luôn sai khiến nàng bưng trà đưa nước.

Trước kia không biết nơi nào đắc tội Dư chủ tử, hình như Dư chủ tử rất bất mãn với nàng. Lúc trước không có cơ hội giải thích, không có cơ hội cầu tình, không có cơ hội lấy lòng, nhưng giờ chỉ có mình nàng và Dư chủ tử trên một chiếc xe, nàng không thể lãng phí thời cơ tốt như vậy.

"Dư chủ tử, lại nói, Vương gia đối xử với ngài thật tốt."

"Ngài một mình rời khỏi Vương phủ, Vương gia vẫn luôn nghĩ đến ngài, sợ ngài gặp phải nguy hiểm hay khó khăn gì, lại chưa từng nghĩ đến trừng phạt ngài. Ngài không

biết chứ, cái hôm ngài rời đi, tim của nô tỳ như muốn nhảy cả ra ngoài, nhưng ai ngờ được rằng Vương gia không hề phát hỏa."

"Tôi hôm qua Vương gia còn chia đồ ăn cho ngài nữa. Vương gia là thiên chi kiêu tử, thân phận tôn quý, không nói đến người có thân phận ngài ấy, ngay cả ở Quốc Công phủ, dù lão gia chúng ta đối xử với phu nhân rất tốt nhưng cũng chưa từng làm như vậy. Cho nên nô tỳ thấy, Vương gia làm vậy vì Vương gia đặc biệt thích ngài, cảm tình của ngài ấy dành cho ngài còn nhiều hơn tình cảm của lão gia chúng ta với phu nhân, nên ngài ấy mới đối xử với ngài tốt như vậy."

"Còn xiêm y nữa. Hôm qua Vương gia phân phó nô tỳ đi mua xiêm y cho ngài là phải mua cái tốt nhất, cái mới nhất. Đến hôm nay, ngài ấy đưa nô tỳ ngân phiếu năm trăm lượng chỉ vì muốn cho ngài ăn mặc thoải mái."

"Lúc xuống lầu vừa nãy, nô tỳ thấy rồi, đúng là hai mắt Vương gia không hề..."

Dư Lộ không thể nhịn được nữa, ngẩng đầu tròn mắt nhìn Minh Nguyệt. Dưới ánh mắt của cô, Minh Nguyệt rớt cuộc ngâm miệng lại. Nhưng chờ Dư Lộ quay đầu, nàng lại mở miệng lần nữa.

"Không hề chuyển mắt. Hơn nữa," Dường như sợ Dư Lộ lại trừng mình, nàng bỗng nhiên tăng ngữ tốc, "Hơn nữa không chỉ đối xử tốt với ngài, Vương gia còn yêu ai yêu cả đường đi, sau khi ngài bỏ đi, hạ nhân ở Tầm Phung viện không có bị đánh giết hay bán đi mà chỉ bị giam giữ lại mà thôi!"

Dư Lộ không có chút hứng thú với lời của nàng, nhưng nghe Minh Nguyệt nhắc tới hạ nhân ở Tầm Phung viện, cô chợt nhớ đến mấy người Hương Lê Thạch Lưu.

Lại nói, thời gian cô rời đi Vương phủ chưa đến hai tháng, nhưng giờ nghe thấy tên của Hương Lê và Thạch Lưu, cô cảm giác như thời gian đã trôi qua rất lâu rồi vậy. Cô gần như không thể nhớ được bộ dáng của Hương Lê và Thạch Lưu nữa.

"Mấy nàng ấy bây giờ thế nào?" Cô hỏi Minh Nguyệt, "Hương Lê, Thạch Lưu, và Anh Đào nữa, mấy nàng ấy thế nào?"

Dư Lộ rớt cuộc nói chuyện, Minh Nguyệt kích động đến ngồi thẳng dậy, nhớ lại tình hình từ lúc rời khỏi Vương phủ. Nhưng mà từ lúc nàng bị Lâm Thục đưa cho Tiêu Duệ, nàng cũng không quan tâm mấy người Hương Lê quá nhiều, lúc này kêu nàng nói, nàng đúng là không biết phải nói thế nào.

"Lúc đầu Anh Đào nói gì đó khiến Vương gia không vui nên bị đánh mấy hèo, nhưng Hương Lê và Thạch Lưu thì không bị đánh. Sau đó các nàng... hình như là bị nhốt ở *sài phòng**, nếu ngài không trở về, nô tỳ nghĩ sợ các nàng ấy cũng không được thả ra." Minh Nguyệt nghĩ đến tính tình của Lâm Thục, nếu như với tính cách trước kia của nàng, chắc là nàng ấy sẽ không quản hạ nhân của Tầm Phung viện.

**Sài phòng: phòng chứa củi.*

Dư Lộ có chút may mắn. Có câu Trần Chiêu nói đúng lắm, Tiêu Duệ không phải loại người đánh giết lung tung, một lời không hợp là lấy tánh mạng người khác, cũng may là không giết mấy người Hương Lê Thạch Lưu.

Nhưng mà... Anh Đào bị đánh mấy hèo, một cô nương mềm yếu như nàng ấy bị đánh, lại còn bị nhốt trong sài phòng, cũng không biết bây giờ thế nào?

Còn có Hương Lê và Thạch Lưu nữa. Trời lạnh như thế này, nếu vẫn luôn bị nhốt trong sài phòng, chỉ sợ thân thể sẽ bị đông lạnh mất.

Dư Lộ bỗng quay đầu nhìn rèm xe, hai tay nắm lại thật chặt. Đều do cô, do cô hại các nàng ấy, trong lòng các nàng hẳn phải hận cô lắm đi!?

Trong lòng Dư Lộ tràn đầy hổ thẹn, vừa muốn mau chóng lên đường, sớm trở về để cứu các nàng ấy ra, vừa muốn trở về chậm chút, cô bỗng có chút không dám đối mặt với các nàng ấy.

Chỉ mong, lúc cô trở về các nàng ấy vẫn còn tốt. Nếu có thể, nếu có năng lực, cô nhất định sẽ đối xử thật tốt với các nàng ấy, bù đắp cho họ.

Minh Nguyệt thấy Dư Lộ đau lòng, hơi đợi một lát mới nói: "Dư chủ tử, ngài cũng đừng đau lòng. Thật ra, theo lý thì các nàng là hạ nhân, hầu hạ ngài là chuyện đương nhiên. Mà ngài rời đi cũng vì các nàng hầu hạ không đủ tận tâm không đủ tỉ mỉ, nếu không thì sao ngài có cơ hội rời đi chứ, cho nên, các nàng bị đánh bị phạt là chuyện đương nhiên."

Đương nhiên? Dư Lộ không cho là vậy, hoặc có lẽ là, coi như cô có thể chấp nhận lời Minh Nguyệt, chấp nhận quy tắc của thời đại này, nhưng vì người hại các nàng ấy thành như vậy là cô, cô không thể không thấy hổ thẹn trong lòng.

Minh Nguyệt nói: "Thật ra, nếu Vương gia có giết các nàng ấy thì các nàng cũng phải chịu. Có thể vì ngài, vì Vương gia sợ ngài đau lòng nên mới thả các nàng. Dư chủ tử, các nàng ấy phải cảm tạ ngài mới đúng, mà ngài, ngài cũng phải cảm tạ Vương gia. Vương gia đặt ngài ở vị trí quan trọng nhất, toàn tâm toàn ý đối xử tốt với ngài."

Công lực tẩy não này thật là mạnh.

Dư Lộ cười lạnh nói: "Minh Nguyệt cô nương, nếu ta nhớ không lầm thì chủ tử của cô là người khác đi? Giờ cô nói với ta những lời này là đặt chủ tử chân chính của cô ở đâu?"

Sắc mặt Minh Nguyệt đột biến, khuôn mặt nàng gần như là nghẹn đến đỏ bừng trong nháy mắt, nhưng Dư Lộ đợi một lúc lâu vẫn không thấy nàng đổi giọng nói thay Lâm Thục, ngược lại, nàng còn bắt đầu dī lặc đầu với Dư Lộ.

"Vâng, chủ tử của nô tỳ là Vương phi, nàng ấy và ngài có thể coi như là đứng ở hai phía đối diện." Minh Nguyệt nói: "Nô tỳ chắc chắn sẽ không hại chủ tử vì ngài, nhưng vẫn phải ăn ngay nói thật, Vương gia đúng là quan tâm ngài hơn. Ngày ngài rời đi là đêm tân hôn của Vương gia và chủ tử chúng ta, nhưng vì ngài rời đi, ngày vui như vậy, Vương gia không ở lại tân phòng, cũng không chạm chủ tử của chúng ta."

Minh Nguyệt nói như vậy, vành mắt lại đỏ lên, nước mắt rơi xuống.

Có ba phần vì đau lòng thay cho Lâm Thục, nhưng có bảy phần lại vì bản thân mà rơi nước mắt. Nàng là nha hoàn lớn lên với Lâm Thục, còn là của hồi môn của Lâm Thục, vốn cả đời nàng phải trung thành với Lâm Thục, nhưng bây giờ, vì hạnh phúc của bản thân, nàng lại sau lưng nói chủ tử như vậy.

Việc này không khác gì với phản bội chủ tử!

Dư Lộ không nghĩ tới Minh Nguyệt nói nói rồi khóc, cô còn thấy có chút ngoài ý muốn, sao Tiêu Duệ lại vì cô mà ngày vui cũng không đến phòng Lâm Thực, nhưng thấy nước mắt của Minh Nguyệt, cô quên luôn việc này.

Cô ngẩng ra nhìn Minh Nguyệt rơi nước mắt, một lúc lâu sau mới đưa khăn cho Minh Nguyệt. Nhưng cô thực sự không thích Minh Nguyệt đối trả khen Tiêu Duệ trước mặt cô nên không an ủi lấy một câu.

Minh Nguyệt lau nước mắt, mở miệng lần nữa là ca tụng cảm tình của Tiêu Duệ với Dư Lộ nhiều đến mức nào.

Mặt Dư Lộ tối sầm, cũng không thèm nghĩ sao nàng ấy lại khóc, hỏi thẳng nàng: "Người đã nói Vương gia tốt như vậy, vậy sao người không đi hầu hạ Vương gia đi?"

Minh Nguyệt sùng sốt, hoài nghi mình có nghe lầm hay không. Nàng nhìn Dư Lộ, như là chờ Dư Lộ nói thêm lần nữa.

Dư Lộ lập tức thỏa mãn nàng: "Vương phi gả vào Vương phủ, nha hoàn hồi môn bên người không chỉ mỗi mình cô đi? Vì sao nàng ta chỉ phái cô đi theo Vương gia, ý trong đó dù ta không nói ra, cô cũng sẽ không cho rằng ta không biết đi?"

"Nô tỳ..." Trong khoảng thời gian ngắn, Minh Nguyệt không biết phải nói gì.

Dư Lộ tiếp tục nói: "Không nói đến thái độ của Vương gia. Nếu hần đã là Vương gia, trong tình huống bình thường, nữ nhân đều hướng về thân thể của hần. Nhưng còn cô, cô khen Vương gia tốt như vậy, thường thức Vương gia, chủ tử của cô là Vương phi còn có ý đưa cô cho Vương gia, vì sao cô không chủ động chứ?"

"...Nô tỳ không xứng."

Minh Nguyệt thật sự không biết phải nói gì. Loại chuyện như vậy với nha hoàn khác đúng là cầu còn không được, nếu nàng nói không muốn, chỉ sợ tất cả mọi người đều cho rằng nàng đang nói đùa đi?

Không xứng? Dư Lộ nghĩ, đây là do Minh Nguyệt còn chưa biết thân phận của mình. Nếu biết mình thật ra là trưởng nữ của Định Quốc Công, mặc dù là thứ xuất, nhưng làm một cái thiếp là cũng đủ rồi, ngay cả trác phi cũng có thể suy tính một ít.

Giống như trong truyện, cuối cùng nàng ấy được ghi tạc dưới danh nghĩa của Lâm phu nhân, làm Đại tiểu thư của Định Quốc Công phủ được nuôi bên ngoài vì thể yếu, gả cho Tiêu Duệ làm Chính phi.

Bây giờ, coi như không làm thiếp, ý của Lâm Thực hình như chỉ để nàng làm nha hoàn thông phòng trước, giúp đỡ nàng ấy cố sủng đi?

Trong truyện là viết như vậy, bây giờ có rất nhiều chuyện đã thay đổi, không biết ý tưởng của Lâm Thực có biến hóa hay không.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75

Đối với câu không xứng của Minh Nguyệt, Dư Lộ không phát biểu ý kiến. Cô lựa chọn không để ý tới.

Minh Nguyệt đợi lâu, không khỏi có chút ngượng ngùng, nhưng nàng phải nói ra ý tưởng chân chính trong lòng. Thứ nhất, nàng sợ người ta nói nàng không biết trời cao đất rộng. Thứ hai, Dư chủ tử trước mặt cũng có xuất thân không tốt, nàng sợ Dư chủ tử hiểu lầm nàng đang nói xấu nàng ấy.

Nhưng nếu không nói, không nói thì không có cách nào cầu tình. Trước thì có Vương phi muốn nàng hầu hạ Vương gia, sau lại có Cửu Hoàng tử coi nàng như đồ chơi, còn thường thường trêu chọc một ít. Dưới tình huống như vậy, không có thị vệ nào dám muốn nàng.

Còn nếu cứ như vậy về kinh thành, không phải làm thông phòng cho Vương gia thì chính là bị đưa cho Cửu Hoàng tử làm thông phòng, bên nào cũng không phải điều nàng mong muốn.

Nàng thực sự bị buộc không còn cách nào, đứng dậy quỳ xuống trước mặt Dư Lộ. Trong lúc Dư Lộ kinh sợ lui về sau, nàng nhanh chóng dập đầu xuống đất ba cái.

"Cô, cô làm gì vậy?" Dư Lộ kêu lên.

Cũng may sàn xe làm bằng gỗ, Minh Nguyệt dập đầu không tính quá nặng nên cái trán chỉ hơi đỏ lên, không bị rách da.

Nàng ngẩng đầu nhìn Dư Lộ, cầu xin: "Dư chủ tử, van cầu ngài hãy giúp đỡ nô tỳ!"

"Cô đứng lên trước đi!" Dư Lộ tức giận nói: "Có lời gì thì đứng lên mà nói, đừng có làm như vậy. Cô mà như thế này, dù nói chuyện gì ta đều không đồng ý giúp cô!"

Quá dọa người! Đây là nữ chính đó. Mặc dù có nhiều chỗ khác với cốt truyện nhưng nam chính thì vẫn đáng sợ như vậy, bên cạnh nữ chính còn có thêm một nam phụ là Cửu Hoàng tử, nên hào quang nữ chính là vẫn còn, cô cũng không thể thực sự đối địch với nữ chính được.

Minh Nguyệt đứng lên, nhìn Dư Lộ với vẻ chột dạ, "Nô tỳ, nô tỳ không muốn khiến chủ tử ngài sợ, thực sự... Nô tỳ thực sự không còn cách nào, không có ai để cầu nên mới đến cầu Dư chủ tử ngài."

Dư Lộ đành phải hỏi: "Chuyện gì vậy?"

Minh Nguyệt nói: "Nô tỳ, không muốn hầu hạ Vương gia."

Ban đầu, nữ chính trong truyện cũng không muốn hầu hạ Vương gia, sau đó bị ám toán mới vội vàng bị đưa đi lăn giường với Vương gia. Đương nhiên, người ám toán nàng ấy chính là Vương phi Lâm Thực.

Thật ra lúc Dư Lộ đọc đến đây, cô thật tình cảm thấy đầu óc Lâm Thực có vấn đề. Người muốn cùng Tiêu Duệ nhiều như vậy, sao cứ phải gây khó dễ cho nữ chính chứ, chọn người nào nguyện ý thì có phải tốt hơn không? Bởi vì nữ chính là tỷ tỷ thứ xuất của nàng ta sao? Nhưng đó cũng chỉ là một tỷ tỷ thứ xuất không được thừa nhận thôi, sao nàng ta phải thấy ghê tởm chứ? Coi như lòng nàng ta khó chịu thật đi, vậy thì cũng nên đi tìm cha nàng gây rối chứ. Nói thật, nữ chính có biết cái gì đâu.

Thảo nào cuối cùng Minh Nguyệt cũng phải hắc hóa với chủ tử ngày xưa, muội muội ngày nay. Lại nói, nguyên bản trong truyện Minh Nguyệt rất lương thiện, ngoại trừ sau này đối xử không tốt với Lâm Thực ra, nàng ấy chưa từng làm hại những người khác.

Dư Lộ cũng biết vì sao Minh Nguyệt không muốn cùng Tiêu Duệ. Thật ra vì tuy Minh Nguyệt không phải người cùng thời đại với cô, nhưng khó được, hai người đều không có lòng cầu tiến leo lên của tiểu thiếp, hai người đều muốn *nhất lao vĩnh dật**, lên làm phòng chính ngay từ đầu.

**Nhất lao vĩnh dật: một lần vất vả suốt đời nhàn nhã.*

Không phải có câu thà làm vợ người nghèo còn hơn làm thiếp người giàu sao, trong lòng Minh Nguyệt đúng là nghĩ như vậy.

Mà giờ khác này, Dư Lộ phải khuyên Minh Nguyệt: "Minh Nguyệt à, đừng nói người không xứng. Nếu bàn về xuất thân, thật ra xuất thân của ta cũng rất kém cỏi. Nếu người mà không xứng thì ta càng không xứng rồi. Còn nữa, bây giờ người chỉ là một nha hoàn, nhưng đi theo Vương gia, sau lưng còn có thể dựa vào chủ tử người, ắt hẳn sau này địa vị trong phủ của người sẽ rất cao. Nếu sinh được con trai, mẫu bằng tử quý, cuộc sống của người cũng sẽ nâng cao thêm một bước. Đây là chuyện tốt đó!"

Nói dối lương tâm, thật ra trong lòng rất không thoải mái, cho nên Dư Lộ chỉ nói đến vậy, thật sự không thể nói tiếp được nữa.

Minh Nguyệt không dám nói ra ý tưởng chân chính trong lòng nên nàng chỉ lắc đầu, nhưng thấy Dư Lộ không nói với nàng nữa, nàng buộc phải hạ quyết tâm, lại quỳ xuống tiếp.

"Dư chủ tử, nô tỳ đã có người trong lòng, cho nên, nô tỳ không có biện pháp hầu hạ Vương gia!" Không chờ Dư Lộ nói, nàng cũng đã vội vàng bán đứng chính mình.

Dư Lộ khiếp sợ, lập tức đứng lên: "Ài vậy? Người trong lòng cô là ai?" Đây là sao? Lẽ nào cô không phải xuyên vào trong quyển sách kia sao? Vì sao tất cả mọi người đều không giống như trong truyện, toàn bộ đều sụp đổ vậy?

Minh Nguyệt gục đầu xuống, nói tên Trần Bì.

Tuy nàng nhảy bén phát hiện Trần Bì không thích hợp, nhưng ngay từ đầu nàng đã nhắm mục tiêu vào Trần Bì, với mấy thị vệ khác nàng không thèm nhìn một cái. Bây giờ ngoại trừ Trần Bì nàng chỉ có thể nói tên Thôi Tiến Trung, nhưng cũng không thể nói nàng coi trọng Thôi Tiến Trung đi?

Trần Bì, đây là đường huynh của Trần Chiêu.

Minh Nguyệt sao lại coi trọng Trần Bì rồi? Nàng ấy là nữ chính, phải cùng nam chính tương thân tương ái đến lúc đầu bạc, sinh một đồng con trai con gái, làm Vương phi nương nường, làm nhân sinh người thắng mới đúng chứ!

Dư Lộ có chút mệt lòng. Cô nhìn Minh Nguyệt, nói: "Cô đang lừa ta à? Cô ngẩng đầu lên nhìn ta coi!"

Minh Nguyệt buộc phải ngẩng đầu nhìn Dư Lộ.

Từ ánh mắt nàng, Dư Lộ không thấy được gì hết. Cô thờ hờn hờn ngồi xuống. Không được, nếu Minh Nguyệt coi trọng Trần Bì thật thì cô phải làm sao đây? Tiêu Duệ đã không có nữ chính chân ái, chẳng phải cô nghĩa là cô không đi được, cả đời đều bị vùi lấp trong sân sau của Vương phủ?

Coi như đầu óc Vương phi Lâm Thực có vấn đề chỉ hại người một nhà, nhưng trắc phi Nhiễm Y Vân không phải người dễ đối phó! Trong truyện, vị kia và Dư Lộ nguyên lai đầu đá nhau đến khối lửa nổi lên bốn phía đấy!

Dư Lộ không muốn, tiến lên kéo Minh Nguyệt đứng dậy, thật linh hội được tâm tình của Minh Nguyệt khi nàng ấy dùng sức khen Tiêu Duệ lúc nãy, bởi vì bây giờ cô cũng muốn khen!

Nhưng mà, cô cũng phải nói chỗ không tốt của Trần Bì, "Minh Nguyệt, không phải ta không muốn giúp đỡ cô, thật sự là, ta phải ngăn cản cô lại, ta không thể hại cô!"

"Trần Bì chỉ là một thị vệ. Vương phi nhà cô muốn cô đi hầu hạ Vương gia, cô không chịu, lại còn muốn theo một thị vệ. Cô phải suy nghĩ cho cẩn thận, dưới con nóng giận, Vương phi nhà cô không chỉ mắng phạt mỗi mình cô mà còn phạt cả Trần Bì nữa! Cô nhẫn tâm hại hắn như vậy sao?"

"Còn nữa, ta nói cho cô biết, Trần Bì có một đường đệ tên là Trần Chiêu. Trần Chiêu là người bị ta uy hiếp phải mang ta ra Vương phủ. Trở lại kinh thành, Vương gia sẽ không bỏ qua cho Trần Chiêu. Nếu Trần Bì đã là đường huynh của Trần Chiêu, vậy tất nhiên cũng sẽ bị liên lụy. Cho nên, cô không thể gả cho hắn, cũng không thể thích hắn, không thể hại hắn, càng không thể hại chính mình!"

Dư Lộ không dám học Lâm Thực trực tiếp đưa Minh Nguyệt cho Tiêu Duệ, nên lúc này chỉ có thể móc tim móc phổi khuyên can.

Minh Nguyệt cũng không muốn vì bản thân nên đi hại người khác. Nghe Dư Lộ nói có thể sẽ hại Trần Bì, nàng đã có chút không chịu nổi, lại nghe tiếp, ngay lập tức hồng mắt.

Nàng bỗng nhiên đưa tay ôm lấy Dư Lộ, trực tiếp khóc lên, "Ta phải làm sao bây giờ, ta phải làm sao bây giờ đây? Dư chủ tử, ngài có thể nói cho nô tỳ biết nô tỳ nên làm gì bây giờ, nô tỳ nên làm cái gì bây giờ?"

Thấy cô nương này sợ đến như vậy, Dư Lộ cũng thấy xấu hổ trong lòng. Thật ra Minh Nguyệt tầm tuổi cô, hết năm nay cũng mới có mười bảy, vẫn là tiểu cô nương.

Dur Lộ đành phải nói: "Không sao đâu, không sao đâu. Cô suy nghĩ lại xem, suy nghĩ cho kĩ. Giờ chúng ta còn đang trên đường, cách kinh thành còn một đoạn nữa, biết đâu đi một lát là cô nghĩ thông, thật ra theo Vương gia cũng không tệ."

Minh Nguyệt chỉ khóc, không tiếp lời Dur Lộ.

Dur Lộ cắn răng do dự hơn nửa ngày, vẫn quyết định khen Tiêu Duệ! Cô nói: "Cô nghĩ xem, Vương gia quyền cao chức trọng, Vương gia tiêu sái tuấn lãng, Vương gia gia tài bạc triệu, Vương gia có tâm lòng tốt, vậy là tốt quá rồi! Không phải cô cũng nói Vương gia đối xử với ta rất tốt sao, nếu Vương gia có thể tốt với ta thì cũng có thể tốt với cô. Cô suy nghĩ cho kĩ, đừng khóc nữa."

Dur Lộ nhiều lời khen Tiêu Duệ. Nghe vậy, Minh Nguyệt bỗng rồi ngừng đầu, khuôn mặt tràn đầy nước mắt ngẩng ra nhìn Dur Lộ.

Dur Lộ vui mừng trong bụng, đang định cố gắng không ngừng tìm vài cái ưu điểm cho Tiêu Duệ, chợt nghe có tiếng thân nhiên của nam nhân truyền từ ngoài vào: "Ồ? Thì ra trong lòng người gia tốt như vậy à?"

Vừa nói xong, hạ nhân vén rèm xe lên, Tiêu Duệ nhanh chóng đi đến.

Dur Lộ vốn đang nửa ngồi lờ lợc kéo Minh Nguyệt, thấy Tiêu Duệ tới, nhất thời sợ đến mức ngồi bệt xuống đất, cả kinh nói: "Sao, sao gia tới đây?"

Tiêu Duệ nói: "Thị vệ nghe trong xe ngựa có tiếng khóc, gia đến xem một chuyện, có chuyện gì sao?"

Thì ra là như vậy! Cô và Minh Nguyệt đều quá tập trung, không phát hiện xe ngựa đã dừng lại.

Xe ngựa của Tiêu Duệ vốn rất xa hoa, dù trên sàn xe có hai người một quý một ngài thì bên cạnh vẫn có khoảng trống lớn. Tiêu Duệ đi lên ngồi trên nhuyễn tháp, hai tay đặt trên đùi, nghiêm túc nhìn Dur Lộ và Minh Nguyệt.

"Nào, nói đi, vì sao lại khóc?" Hắn hỏi: "Còn có, vì sao lại khen ta khoa trương như vậy?"

Hỏi xong câu sau, hắn đưa mắt nhìn Dur Lộ, mà Dur Lộ bị ánh mắt kia nhìn chòng chọc, lập tức chột dạ cúi đầu.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76

Minh Nguyệt không dám nói gì.

Không có Vương gia, nàng có thể trắng trợn khen hắn, nhưng nếu hắn có mặt, nàng biết rõ trong khoảng thời gian Dur chủ tử không rõ tung tích này Vương gia đáng sợ đến đâu.

Loại thời điểm này đương nhiên phải giao cho người trong lòng Vương gia đi giải quyết. Nàng nhanh chóng quỳ xuống, nói: "Vương gia, nô tỳ bỗng nhiên nhớ đến lúc này Cửu Hoàng tử kêu nô tỳ đi lấy một vật cho hắn, bây giờ nô tỳ có thể đi không ạ?"

Tiêu Duệ xua tay, ý bảo nàng đi đi.

Minh Nguyệt đứng lên bỏ chạy, không hề nhìn Dur Lộ lấy một cái, hoàn toàn không có tính thần cách mạng đồng cam cộng khổ gì cả. Dur Lộ nhìn bóng lưng nàng ấy cắn răng, khi quay đầu vẫn phải đối mặt với Tiêu Duệ.

Tiêu Duệ không cho cô quỳ, cô vẫn cứ ngồi như vậy. Váy này giống như váy dài ở hiện đại, khi ngồi không lo bị lộ cảnh xuân.

"Tại sao không nói gì?" Tiêu Duệ gõ vào xe ngựa.

Người bên ngoài nhận được chỉ thị, tiếp tục đánh xe về phía trước.

Nói, nói như thế nào chứ, nếu hắn chỉ nghe được đoạn trước thì cô còn có thể nói dối rằng vì cô quá yêu hắn nên không nhận được, cùng người khác khen hắn. Nhưng nếu hắn nghe hết phía trước, không có khả năng không nghe được phía sau, cử động vừa rồi của nàng hoàn toàn là của một bà mối, tự khiến đây cho Tiêu Duệ và Minh Nguyệt.

Dur Lộ suy nghĩ hồi lâu, cảm thấy vẫn có thể đánh cược một lần.

"Vương gia vội vàng chạy về như vậy là vì cái gì?" Cô hỏi Tiêu Duệ.

Sao lại hỏi ngược lại hắn rồi?

Hắn vội vã chạy về như vậy vì sắp vào tháng hai rồi, mà tháng hai là lúc hắn đón trắc phi vào cửa. Nhưng lý do này Tiêu Duệ không nói nên lời.

Dur Lộ thấp giọng nói: "Tại sao Vương gia không nói vậy? Vì Vương gia muốn dành thời gian trở về cưới trắc phi, điều này ta biết. Ta đang suy nghĩ, mặc kệ trắc phi là người thế nào, nhưng với ta, nàng ấy vẫn là một người xa lạ không hơn không kém. Nếu phải tiếp nhận một người như vậy hầu hạ Vương gia, chi bằng ta nhận Minh Nguyệt thì hơn."

Cô nhìn sắc mặt Tiêu Duệ, thấy mặt hần từ đầu đến cuối đều không thay đổi gì mới đánh bạo nói tiếp: "Tại sao Minh Nguyệt phải theo Vương gia đi ra, chắc là Vương phi có tâm đưa Minh Nguyệt cho Vương gia. Nhưng Vương gia vô ý, Minh Nguyệt cũng không biết tranh thủ, ta bèn chỉ điểm nàng hai câu. Cùng với trác phi xa lạ, ta càng hy vọng Minh Nguyệt lương thiện đi theo Vương gia hơn, nếu vậy, chung quy vẫn có người có thể nói chuyện với ta."

Nói xong lời này, Dư Lộ tự động đổi tư thế ngồi thành nửa quỳ. Bởi vì lúc cô vừa dứt lời, cô thấy rõ bàn tay đang gõ nhẹ xe ngựa của Tiêu Duệ bỗng nắm chặt lại.

Sau đó, bầu không khí trong xe ngựa tĩnh lặng như chết, chỉ có tiếng bánh xe ngựa lộc cộc, im lặng đến sợ cả người.

Dư Lộ nín thở, hô hấp trở nên rất nhẹ. Một lúc lâu sau, cô nghe thấy trên đầu có động tĩnh, ngẩng đầu nhìn lướt qua thật nhanh, cô thấy Tiêu Duệ thu tay lại.

Cô không biết phải nói cái gì, đang bất an, Tiêu Duệ vươn tay kéo cô dậy, ôm cô đặt trên nhuyễn tháp.

"Gia..." Dư Lộ bị hần siết chặt, không thoải mái kêu hần một tiếng.

Một tay Tiêu Duệ đặt sau gáy cô, tay kia đè ở ngực cô. Thật lâu sau hần mới thản nhiên ừ một tiếng, không nói thêm gì khác.

Dư Lộ không biết hần có ý gì, thấy hần không tức giận, tự nhiên không có lòng đi đoán. Bây giờ cô đã có thể thích ứng rất tốt, không thể phản kháng, vậy thì tiếp thu. Cho dù giờ Tiêu Duệ làm giống như buổi trưa, cô cũng có thể nằm im lặng trong ngực hần như vậy.

Thậm chí, rất lâu không nghe thấy âm thanh gì, trong tiếng động theo quy luật của bánh xe, cô chậm rãi cảm thấy buồn ngủ.

Tiêu Duệ nghe tiếng hô hấp đều đều của cô, chậm rãi tỉnh táo lại, cúi đầu nhìn Dư Lộ. Nàng nằm nghiêng, một bên tai lộ ra dưới những sợi tóc, còn có một bên của gò má nữa. Trắng nõn như vậy, xinh xắn như vậy, khiến người khác thích như vậy, không biết bắt đầu từ khi nào mà hần thích nhìn nàng đến thế, thích nhìn đến mức không nổi rồi đi.

Nhưng đây là một con người, không phải một món đồ.

Không phải món đồ phải làm theo tâm ý hần, hần kêu nàng làm gì thì nàng phải làm giống vậy.

Đây là một người có tư tưởng của bản thân, biết mình muốn gì, nhưng bởi vì không có được nên thậm chí tình nguyện hủy đi tư tưởng và sự linh động, chỉ còn sự tuyệt vọng như tro tàn, tiếp thu vận mệnh.

Hần thích tư tưởng và cá tính của nàng, thích sự lười biếng và phần chần của nàng, thích suy nghĩ, sự tùy hứng của nàng, thích sự linh động, sự đặc biệt của nàng, thích đến mức... dù lần này nàng phạm lỗi lầm lớn, hần đi ra ngoài tìm nàng, tìm được rồi lại không nổi nghiêm phạt nàng.

Nhưng mà, bây giờ, hần lại chỉ có thể tro mắt nhìn nàng biến thành như vậy.

Hần không thích nàng như thế này, rất không thích.

Nhưng sự không thích này hoàn toàn không đủ để hần bỏ qua nàng, mặc kệ nàng. Ngược lại, vì vậy mà hần càng yêu thương nàng hơn, làm cho hần thấy hổ thẹn với nàng, cũng khiến hần có cảm giác bất lực.

Thế sự khó lường toàn, hần bắt được người nàng trở về rồi, nhưng không thể bắt được lòng của nàng.

Hần không muốn thả nàng đi, nhưng lại muốn lấy được lòng nàng.

Hần thở dài, đưa tay vén tóc nàng ra sau tai.

Kinh thành, sau mấy ngày đi đường suốt ngày suốt đêm, Trần Chiêu rốt cuộc về tới Vương phủ.

Hần sống lại một đời, đương nhiên biết người sống trên đời quan trọng nhất là có quyền có thế. Xuất thân và cảnh ngộ của hần quyết định hần không có quyền, giờ có tiền tài, tất nhiên hần phải có thế trước.

Đại ca Trần Bì không thể truyền tin cho hần được. Hần đến Dương Châu, lại có những cách khác. Chỉ là không biết Vương gia phát hiện việc hần làm thì có tính toán gì không, có ảnh hưởng đến đại ca Trần Bì của hần không, còn có, lúc này hần tìm được Dư Lộ chưa?

Nghĩ đến Dư Lộ, Trần Chiêu chỉ cảm thấy đau đớn nơi trái tim. Nhưng hần vẫn tiếp tục chạy đi, không dừng lại để con đau này giam bó.

Con đau này có thể nhắc nhở hần.

Nhắc hần rằng trong quá khứ hần từng ngu như thế nào khi để nữ nhân kia lại lừa gạt lần nữa. Đời trước nàng lừa bản thân để nàng sử dụng, đời này, nàng vẫn như vậy.

Nàng phát hiện hần muốn hại nàng rồi mới rời đi, hay là ngay từ đầu, nàng không hề thích hần, chỉ vì lợi dụng năng lực của hần để chạy ra Thành Vương phủ?

Đời trước đời này, nàng đều không thích hần sao?

Một hần còn lo sợ thay cho nàng, sợ nàng bị người bắt đi, sau thì đau lòng vì nàng phát hiện chân tướng. Nhưng cho tới giờ, hần lại thấy, vậy cũng do hần ngốc. Lúc này, dù có thể thoát được hay không, hần cũng phải cẩn thận hỏi nàng một chút, hỏi xem nàng rốt cuộc nghĩ thế nào, đến cùng có từng thích hần hay không!

Vương gia không ở trong phủ, đại nha hoàn Minh Hà ra ngoài đón Trần Chiêu đi phòng khách gặp Lâm Thục.

Lâm Thục thấy Trần Chiêu thì có chút phiền chán. Bây giờ nàng ở Thành Vương phủ, hầu như một ngày chưa từng ra khỏi cửa phòng chính một lần, đều vì nàng không muốn đi giao tiếp, không muốn người khác chê cười nàng, cũng không muốn bị hỏi Tiêu Duệ đi đâu, khi nào trở về.

Mà ở Thành Vương phủ này, điều nàng không muốn nhất là nghe người khác nhắc đến Tiêu Duệ, thậm chí mấy việc liên quan đến Tiêu Duệ, nàng đều không muốn nghe.

Bây giờ nàng vẫn luôn lừa mình dối người, lấy lý do hạ nhân xung quanh đều từ Định Quốc Công phủ mang tới, nghĩ rằng đây là địa bàn của nàng.

Nhưng cái tên Trần Chiêu này lại nói có chuyện quan trọng cần hỏi bẩm. Nàng không biết có chuyện quan trọng gì mà phải nói với nàng nữa.

"Chuyện gì?" Thấy Trần Chiêu quỳ xuống, Lâm Thục cũng không gọi hần đứng lên, chỉ kéo dài giọng hỏi.

Trần Chiêu nói: "Bởi vì Vương gia còn chưa trở lại, thuộc hạ không biết nên đặt sổ sách thuộc hạ mang về từ Dương Châu ở đâu, cho nên chuyên đến đây để xin chỉ thị của Vương phi."

Tiền lời sáu tháng cuối năm, lúc trước Tiêu Duệ đi qua cũng đã kêu người mang một nửa về kinh thành cho Thừa Nguyên Đế, còn dư lại là mang về Vương phủ, chuyên môn có người quản. Trần Chiêu chỉ cần qua đây lấy sổ sách sáu tháng cuối năm về.

Lâm Thục không có hứng thú với mấy chuyện này, chỉ là sổ sách chứ cũng không phải ngân phiếu, nàng miễn cưỡng nói với Minh Hà: "Người dẫn người đi theo Trần thị vệ đưa tất cả sổ sách đến phòng chính, đợi Vương gia trở về rồi đưa đến thư phòng sau."

Thư phòng là trọng địa, ở Lâm gia nữ nhân không đến đó được.

Minh Hà gật đầu, định đi ra ngoài, nhưng Trần Chiêu thì vẫn quỳ trên mặt đất không đứng dậy. Hần ngẩng đầu hỏi Lâm Thục: "Xin hỏi Vương phi, đại khái lúc nào Vương gia có thể trở về. Sổ sách bên Giang Nam đã lấy về, nhưng hoạch định mới năm nay của bên Mạc Bắc còn chưa đưa qua. Vương gia không ở, thuộc hạ cũng không biết nên xử lý thế nào."

Tiêu Duệ ở nơi nào Lâm Thục còn không biết, sao biết được hần lúc nào về. Nàng lạnh lùng lắc đầu, "Không biết."

Trần Chiêu nhân tiện nói: "Lúc trước trên đường trở về, hình như Vương gia đã đến Kim Lăng. Thuộc hạ nghĩ lâu như vậy, hần là đã tìm được Dư chủ từ chạy trốn rồi chứ? Sao còn chưa về được, hay là vừa gặp cảnh xuân, dự định đi Giang Nam?"

Cái gì mà vừa gặp cảnh xuân, bây giờ trời còn đang se lạnh đấy! Dù Giang Nam có ấm áp hơn kinh thành thì cũng không có cảnh xuân được!

Trần Chiêu nói như vậy, còn đề cập đến việc Tiêu Duệ đi tìm Dư Lộ, lại mang Dư Lộ đi du ngoạn. Đây là bí sự bên trên mệnh lệnh không cho phép nói, nên bây giờ, trên danh nghĩa, Dư Lộ đang dưỡng bệnh, Tiêu Duệ thì đi tìm bạc cho quốc khố.

Ai biết, thật ra Tiêu Duệ là bị *đội nón xanh**, mà Dư Lộ thì *thủy tính dương hoa***, không biết chạy theo đã nam nhân nào rồi!

**Đội nón xanh: bị cảm sùng.*

***Thủy tính dương hoa(水性杨花): dễ dàng thay đổi như dòng nước, là lướt nhẹ nhàng như hoa dương; chỉ nữ giới tác phong tùy tiện hay tình cảm không chuyên nhất.*

Nhưng nàng lại chỉ có thể giấu mấy chuyện này trong lòng, không thể nói ra ngoài!

Bỗng nhiên Lâm Thục vỗ bàn, quát mắng: "Người chỉ là thị vệ, không nên hỏi thì đừng có hỏi! Cút ra ngoài!"

Trần Chiêu lập tức đứng dậy, cúi đầu lui ra cửa.

Minh Hà nhìn Lâm Thục, vội vàng đuổi theo Trần Chiêu ra ngoài. Lúc kêu người mang hết sổ sách đi, nàng vẫn không nhận được nói với Trần Chiêu.

"Trần thị vệ, có mấy lời, người không thể nói trước mặt Vương phi." Nàng lắc đầu, "Người cũng không phải mới vào phủ làm thị vệ, cái gì có thể nói cái gì không thể nói người hần đều biết. Người nói như vậy, không phải khiến mình bị ghét hơn sao?"

Đồng thời cũng thêm phiền cho mấy người thiếp thân hầu hạ Vương phi nữa. Vương phi vốn tâm tính không tốt, tính cách đại biến. Giờ lại bị đâm một cái như vậy, càng khó hầu hạ hơn.

Trần Chiêu cười hàm hậu, nói: "Ta không suy nghĩ nhiều như vậy, chỉ là quan tâm một chút mà thôi. Dù sao Vương gia không giống người thường, ta không ở bên cạnh để bảo vệ ngài ấy, luôn lo lắng cho an toàn của ngài."

Cái này cũng có lý. Làm hạ nhân, không phải trong lòng luôn phải là chủ tử sao. Minh Hà thở dài, không nói gì xoay người rời đi.

Trần Chiêu thì nghĩ, đời này có rất nhiều chuyện không giống như đời trước, Vương gia lại để ý Dư Lộ. Nếu Minh Nguyệt không thể thượng vị, sau đó Dư Lộ bị tìm trở về, ngày qua ngày sẽ không khổ sở lắm.

Nếu như vậy, trước khi trắc phi vào cửa, dù sao hần cũng phải giúp nàng tìm một địch nhân trước.

Minh Hà trở lại Chính viện, còn chưa vào cửa, nàng đã thấy Minh Phương chạy ngang qua. Nàng vội vàng kéo nàng ấy lại, "Sao thế, vội vội vàng vàng, chậm lại chút!"

Mặt Minh Phương đầy lửa giận, nói: "Nhị cô nương Nhiễm gia tới!"

Nhị cô nương Nhiễm gia là ai? Là người quen của Vương phi à? Minh Hà không hiểu, lát sau mới kinh ngạc há to miệng, "Nhị cô nương nhà Lễ bộ Thị lang Nhiễm đại nhân?"

Minh Phương buồn bực nói: "Chứ sao nữa! Ngồi xe ngựa chờ ở cửa, ngay cả thiếp mời cũng không đưa tới, trực tiếp đi đến cửa như vậy, da mặt đúng là dày mà!"

Minh Hà không nói gì. Đúng là da mặt dày thật, đây là vội vàng muốn vào phủ hả? Nhưng nếu vào phủ thì cũng chỉ là một trắc phi, tính là cái gì chứ?

Nhưng lại qua đúng lúc tâm trạng Vương phi không tốt nữa chứ!

"Chỉ sợ tâm trạng Vương phi hôm nay không tốt. Lúc người đáp lời thì chú ý một chút." Minh Hà dặn dò một câu rồi mới thả Minh Phương đi qua.

Minh Phương chầm chước bảm bảm.

Lâm Thục vừa nghe, chân mày lập tức nhíu lại, "Nhiệm Y Vân? Nàng ta tới làm gì? Trước đó có đưa thiệp mời tới không?"

Cô nương sắp xuất giá, sắp đến hôn kỳ rồi còn ra phủ chạy loạn. Nhiệm Y Vân có phụ thân là Lễ bộ Thị lang, nữ nhi Nhiệm gia hẳn không làm ra việc không quy củ này.

Minh Nguyệt lắc đầu nói: "Không có. Nô tỳ cũng hỏi rồi, nhưng Nhiệm Nhị cô nương không chịu nói, chỉ yêu cầu gặp ngài."

Lâm Thục cười lạnh một tiếng, nói: "Đi, gọi nàng tiến vào."

Đây cũng vừa tới một người, đội tiểu tiện nhân họ Dư kia về, không lo không ai trị ả. Nàng làm Chính thê, cần đúng là mặt mũi, tọa sơn quan hổ đấu, lưỡng bại câu thương là tốt nhất.

Đến lúc đó Minh Nguyệt mới có cơ hội. Minh Nguyệt có cơ hội, cũng có nghĩa là nàng có cơ hội. Minh Nguyệt vốn trung tâm, sau này nếu biết các nàng là tỷ muội, chắc sẽ đối xử với nàng tốt hơn nữa.

Nàng là đang giúp Minh Nguyệt. Nếu tùy ý tìm người gả cho thì đâu có tốt bằng ở lại Vương phủ chứ. Đến lúc sinh được con trai, nàng phải đi xin phong Minh Nguyệt thành trắc phi. Lúc đó Minh Nguyệt là người gần nàng nhất rồi. Hơn nữa, con trai nàng ấy sinh ra có thể được kí danh làm trưởng tử, kế thừa toàn bộ Vương phủ, đây là chuyện người ngoài nghĩ cũng không dám nghĩ đấy.

Đây cũng coi như là đền bù cho nàng ấy. Nếu không, một cái thứ nữ như nàng ấy không nhất định có tư cách làm trắc phi của Thành Vương.

(Biết là không nên xen ngang thế này nhưng bà Vương phi Lâm Thục này đúng là có bệnh mà ==) đọc khó chịu thật ấy).

Bởi vì nghĩ như vậy nên lúc thấy Nhiệm Y Vân, mà Nhiệm Y Vân cũng đủ tôn kính, Lâm Thục không có chút không vui nào mà còn nhiệt tình tiếp đãi nàng.

Nhưng Nhiệm Y Vân vì lên lút tới cửa nên lúc này có chút nhút nhát. Uống hết ba chén trà, nàng mới rụt rè mở miệng, "Vương phi, không biết bây giờ Vương gia đến đâu, lúc nào có thể trở lại kinh thành?"

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77

Lâm Thục ngồi bên trên, đợi Nhiệm Y Vân hỏi xong, nàng cố ý trầm mặc một lát mới cười nhạt nói: "Lại nói, Vương gia từng thông báo chuyện này vạn vạn không thể truyền đi, nhưng người bên ngoài thì thôi, muội muội sớm muộn gì cũng vào phủ, đã là người một nhà liền không có đạo lý chỉ gạt mỗi muội."

Gạt nàng? Gạt nàng cái gì? Nhiệm Y Vân không khỏi căng thẳng trong lòng.

Giống như nhắc tới chuyện này là bản miệng vậy, Lâm Thục phát tay nhìn Minh Phương, mình thì cầm chén trà uống.

Trong lòng Nhiệm Y Vân có chút bất mãn, nhưng cũng không dám nói gì, chỉ nhìn chằm chằm Minh Phương, hiểu kì chuyện gì mà nàng không biết. Hay là Vương gia rời kinh vì có ân tình khác?

Minh Phương có lòng muốn leo lên, hận Minh Nguyệt đến nghiêng răng nghiêng lợi, huống hồ cả Dư Lộ là người gián tiếp cung cấp cơ hội cho Minh Nguyệt. Nàng bĩu môi nói: "Nhiệm cô nương cũng biết hậu viện Vương gia chúng ta có mấy tiểu thiếp?"

Chuyện này nàng đương nhiên biết, nhưng nàng còn chưa vào phủ, nếu quan tâm mấy chuyện này thì không khỏi quá gấp. Nhiệm Y Vân suy nghĩ một lát, thẳng thắn lắc đầu.

Minh Phương giễu cợt trong lòng nhưng không hiện lên mặt, "Hậu viện của Vương gia có ba cái thiếp, chỉ là trước nay Vương gia độc sủng cái vị ở Tầm Phương viện kia. Bây giờ cái vị ở Tầm Phương viện nói với bên ngoài là bị bệnh, phải ở trong sân đường bệnh, nhưng thật ra á, là trốn đi."

Nhiệm Y Vân tròn to mắt, lập tức đứng dậy, "Trốn, trốn đi?" Động tác của nàng quá lớn, trực tiếp làm đổ chén trà trên bàn. Nước trà tạt lên váy, mảnh vỡ của chén rơi đầy dưới đất.

Lâm Thục thản nhiên nhìn Minh Phương, giáo huấn: "Ăn nói cho cẩn thận, gào to gọi nhỏ cái gì, một chút quy củ cũng không có."

Hai mắt Nhiệm Y Vân tối sầm lại. Lâm Thục đây là đang chỉ cây dâu mắng cây hòe, nói nàng không có quy củ chứ gì?!

Minh Phương lập tức nhận sai, tiếp tục nói: "Vị kia chạy thoát, Vương gia nói là có chuyện, đuổi theo. Cũng không biết bây giờ ở đâu, tìm được người hay chưa."

Lâm Thục nói: "Hẳn là tìm được rồi. Vương gia dẫn theo nhiều người như vậy, tìm một nữ nhân thì có khó gì. Mới vừa rồi, thị vệ Vương gia phái ra ngoài cũng nói, có lẽ thừa dịp vừa gặp cảnh xuân, Vương gia mang theo vị kia du ngoạn Giang Nam rồi còn gì."

Minh Phương nhin không được chen vào nói, "Cái đồ hồ mị tử* không biết xấu hổ kia, chuyên đi câu dẫn người khác. Bây giờ cũng gần tháng hai rồi mà vẫn cứ ôm lấy Vương gia không chịu rời đi!"

**Hỗ mị từ: giống giống như hồ ly tinh =="*

Lâm Thục thở dài, tiếp tục hát bè với Minh Phương, "Ta thì không sao hết, chỉ là, tội cho muối muối."

Cũng không phải sao, tới bây giờ còn chưa trở lại, mọi thứ cho hôn sự đều không chuẩn bị, lúc hôn kỳ đến, nàng có thể thuận lợi gả đi sao? Coi như có thể, cái gì cũng không chuẩn bị, tình cảnh kia cũng rất khó coi đi?! Người ngoài nhìn vào còn tưởng nàng không được Tiêu Duệ thích nữa.

Sắc mặt Nhiễm Y Vân lúc xanh lúc trắng. Một bên tức Tiêu Duệ bị Dư Lộ câu đi, bên khác tức bản thân hôm nay tới cửa, vừa lúc để Lâm Thục nói, là do đáng thương, là do sốt ruột, cho nên hôm nay mới tới cửa hỏi. Thực sự là muốn bàn cãi cũng không bàn cãi được.

Lâm Thục nhìn thần sắc của nàng một lát mới nói: "Muối muối đừng tức giận quá. Bất được người rồi, trước sau rồi cũng phải về thôi. Dù Vương gia có coi trọng nữ nhân kia thì cũng không dám dây dưa quá lâu, dù sao muối còn là trắc phi Hoàng thượng hạ chi sách phong đâu."

Nhiễm Y Vân bực tức trong lòng, thật sự không muốn nói với Lâm Thục nữa, trực tiếp lấy lý do xiêm y bị bẩn rồi cáo từ, lập tức ra Thành Vương phủ.

Ngồi trên xe về phủ, đại nha hoàn thiếp thân của nàng nhỏ giọng hỏi: "Cô nương, chúng ta làm gì bây giờ?"

Sắc mặt Nhiễm Y Vân đã khôi phục như thường, nghe xong lời này lại lập tức biến đổi, lạnh nhạt nói: "Không phải Lâm Thục đã nói rồi sao, Vương gia sẽ trở lại."

"Nhưng, nhưng mà..." Nha hoàn vừa sốt ruột vừa đau lòng cho cô nương nhà mình, gấp đến mức gần khóc ra.

Nhiễm Y Vân trừng nàng, nhỏ giọng mắng: "Khóc cái gì? Hôm nay ngươi còn không nhìn ra à, đâu chỉ là ta, trong lòng Lâm Thục cũng thâm hận đấy chứ. Ta trẻ nãi hôn kỳ là khó coi, nhưng nàng ta vừa mới vào cửa, Vương gia liền mặc kệ nàng đuổi theo một tiểu thiếp, nàng dễ nhìn chắc?"

Người tám lạng người nửa cân, đều không có mặt, ai cũng chê cười ai thôi.

Nha hoàn mắng: "Đúng vậy, đều do cái Dư di nương chết tiệt kia! Đợi Vương gia tìm à về rồi, cô nương đừng có bỏ qua à!"

"Ngu xuẩn!" Nhiễm Y Vân bắt đắc dĩ nhìn nha hoàn, nói: "Nàng ta có bản lĩnh làm cho Vương gia đuổi theo, tất nhiên là rất được Vương gia sủng ái. Ta vừa vào Vương phủ, còn chưa được Vương gia thích liền đối phó nữ nhân hán sủng ái, ta làm vậy thì được chỗ tốt gì?"

Nha hoàn nóng nảy, "Vậy phải làm sao giờ? Lẽ nào mặc kệ à khi dễ ngài như vậy?"

Nhiễm Y Vân hừ nói: "Sao mặc kệ được. Về sau, một năm không biết có bao nhiêu người vào Vương phủ, chẳng lẽ nàng ta có thể thịnh sủng không suy sao? Nàng ta không thể, nhưng ta thì vẫn luôn là trắc phi. Sau này đợi nàng ta không được sủng ái, muốn thu thập nàng ta không phải dễ dàng hơn sao?"

Nhưng còn Lâm Thục, cũng không biết nàng ta ngốc hay coi mình ngốc nữa, hôm nay nàng ta cố tình kích động nàng chống lại nữ nhân kia à? Nàng sẽ không làm như vậy. Cho dù có người nhảy ra trước thì cũng phải là người của phòng chính.

Nàng chỉ trắc phi, nào có lá gan như vậy.

Trong Thành Vương phủ, Lâm Thục đang phân phó Minh Hà, "Rải tin tức ra ngoài, nói Nhị cô nương Nhiễm gia lâu không thấy Vương gia trở về, hôm nay gấp gấp tới cửa thúc giục. Rải bên ngoài một phần, trong cung một phần, tìm quản gia trong phủ nói cho Vương gia ở Giang Nam nữa."

Sắc trời tiết để tối xuống, mọi người rút cuộc chạy đến trạm dịch. Dư Lộ chỉ nhớ rõ, lúc đầu cô nằm trong lòng Tiêu Duệ ngủ, còn sau đó Tiêu Duệ đi lúc nào, cô cũng không biết.

Chỉ biết vừa tỉnh lại, cô liền nhìn thấy Tôn Văn Hạo và Minh Nguyệt.

Xe ngựa dừng lại, Dư Lộ không để ý tới Minh Nguyệt không đủ trọng nghĩa, bản thân nhảy xuống, sau đó xoay người bế Tôn Văn Hạo xuống. Mẹ con hai người coi Minh Nguyệt như không khí, cứ như vậy đi ngang qua người nàng.

Tiêu Duệ đã vào trạm dịch trước một bước. Lúc Dư Lộ kéo Tôn Văn Hạo đi vào, Thôi Tiến Trung đang vội vàng chạy từ lầu hai xuống, "Dư chủ tử, phòng của ngài ở lầu hai, để nô tài dẫn ngài đi."

Dư Lộ còn có chút kỳ quái khi không thấy Tiêu Duệ, nhưng mà có thể không gặp hẳn đúng là chuyện tốt. Cô gật đầu, lại hỏi Thôi Tiến Trung, "Văn Hạo ở nơi nào?"

Thôi Tiến Trung đi phía trước, nghe vậy quay đầu nhìn thoáng qua, cười nói: "Vâng đi, để nô tài cùng một phòng với nô tài là được rồi."

Tôn Văn Hạo giống Dư Lộ nhất là ở chỗ thức thời, không đợi Dư Lộ hỏi, cậu đã đồng ý trước, "Vâng, Thôi gia gia."

Thôi Tiến Trung dẫn Dư Lộ đến phòng xong liền kéo Tôn Văn Hạo đi. Trước khi đi, lão nói: "Dư chủ tử, ngài nghỉ tạm một lát. Tối nay ngài muốn ăn gì thì cứ nói cho nô tài, nô tài đi phân phó, lát nữa kêu người đưa đến phòng ngài."

Xóc này một đường, Dư Lộ chỉ cảm thấy toàn thân đau nhức như bị gãy xương vậy. Lúc này cô chỉ muốn nằm trên chiếc giường thoải mái, không có muốn ăn gì cả.

"Ngươi mang ít thức ăn chay lên là được rồi." Cô nói.

Nằm trong phòng một lát, có người đến gõ cửa. Người tới là Minh Nguyệt, nàng bụng, mồm com lên.

Dư Lộ mở cửa rồi ngồi xuống cạnh bàn, cũng không để ý nàng ấy. Tuy trong lòng cô thấy rất kỳ quái, với tính cách của Tiêu Duệ, lâu như vậy mà không đến tìm cô, hơn nữa giờ cũng đến giờ cơm rồi mà một chút tin tức cũng không thấy.

Chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì?

Dur Lộ nghĩ không ra, nhưng lúc này Minh Nguyệt thật sự quá không đủ trọng nghĩa, trong lòng cô còn đang giận nên không hỏi, dọn cơm xong liền yên lặng ăn.

Minh Nguyệt nhìn, há miệng mấy lần, rốt cuộc không nói gì.

Khiến Dur Lộ hết ý là đêm nay Tiêu Duệ chưa từng tới. Không chỉ như vậy, đến sáng hôm sau, hắn vẫn ngồi chung một xe với Tiêu Dật. Trọn một ngày, thậm chí lúc dùng lại ăn trưa hắn cũng chưa từng tới.

Tuy kết quả như vậy Dur Lộ rất thích, nhưng đột nhiên như thế khiến cô không mò ra manh mối gì. Chẳng lẽ lời cô nói trong xe ngựa khiến Tiêu Duệ không thích? Không đúng không đúng, có lẽ khiến hắn chán ghét rồi vứt bỏ cô, cho nên hắn mới không muốn qua đây xem cô?

Năm sáu ngày liên tiếp đều là tình huống như vậy. Tâm trạng Dur Lộ luôn luôn vui vẻ, thật tốt quá, cô rốt cuộc thất sủng rồi!

Cô nhớ lại lời mình nói trên xe ngựa hôm ấy năm sáu lần, cuối cùng kết luận, Tiêu Duệ không thích cô buộc dây tơ hồng cho hắn!

Vậy thì thật tốt quá, đã biết điểm này, Dur Lộ ăn cơm cũng thấy ngon, ngủ cũng thấy đã, lúc nói chuyện với Tôn Văn Hạo cũng là nhón nháo.

Ngay cả Minh Nguyệt, cô cũng thấy thuận mắt hơn.

Dù sao, Tiêu Duệ không thích cô buộc dây tơ hồng thì cô nhất định phải buộc! Mà một đầu dây kia, đương nhiên buộc Minh Nguyệt là tốt nhất!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 78

Dur Lộ yên lòng lại, một lần lại một lần nói nguyên nhân Trần Bì không thích hợp cho Minh Nguyệt, thấy trong thời gian ngắn nàng ấy không nhất định có thể tìm ý trung nhân mới thì mới yên tâm, thường thường giật dây nàng qua bên Tiêu Duệ hầu hạ.

Ở trên đường, không phải đưa điểm tâm thì cũng là đưa trà.

Đến trạm dịch nghỉ ngơi thì đưa đồ ăn, đưa nước tắm và an bài nàng đi qua hầu hạ Tiêu Duệ tắm rửa thay y phục.

Cứ như vậy, bất tri bất giác cô có danh tiếng hiển thực. Thịnh thoảng Thôi Tiến Trung cũng khen Dur Lộ trước mặt Tiêu Duệ, cả Tiêu Dật cũng buồn bực.

Trong xe ngựa, gã hỏi Tiêu Duệ đang bụng đói bánh đậu đỏ đã bắt động thật lâu, "Thất ca, đệ nói chứ huynh đến cùng đang đùa cái gì vậy? Đằng trước là xe ngựa của huynh, mỹ thiếp như hoa thì đang chờ, mà huynh cứ ngồi trong xe của đệ để làm gì chứ?"

Gã còn muốn kéo Minh Nguyệt tới, thịnh thoảng giải buồn một chút nữa. Dọc đường phải ngồi chung với một đại nam nhân như Thất ca, đúng là một chút vui vẻ cũng không có, gã sắp buồn bực đến chết rồi.

Tiêu Duệ liếc gã một cái, cầm khối bánh đậu đỏ nhét vào tay gã, "Ăn đi!"

Ăn chút đồ để im miệng lại!

Cũng đang buồn chán, ăn thì ăn thôi. Tiêu Dật cầm khối bánh cắn, hàm hàm hồ hồ hỏi Tiêu Duệ: "Thất ca, tiểu thiếp này của huynh đúng là quan tâm huynh mà. Nhìn mấy ngày này xem, hôm thì đưa điểm tâm đưa trà, hôm thì đưa đồ ăn ngon đến, đây là chờ huynh đến xem đấy! Huynh cũng ác quá đi, dĩ nhiên một lần cũng không đi."

Theo hắn thấy, dọc đường hai người cũng đâu có chuyện gì xảy ra đâu, sao đột nhiên Thất ca lại thay đổi bộ mặt khác rồi?

Chẳng lẽ chán ghét nên vứt bỏ rồi?

Nhưng nếu vậy thì không nên chỉ không nhìn người, sau lưng thì chỉ điểm Minh Nguyệt và Thôi Tiến Trung, chỉ sợ hầu hạ không tốt khiến người kia không như ý vậy.

Tiêu Dật cảm thấy, chuyện này thật khó hiểu.

Tiêu Duệ ngất miêng bánh đưa lên miệng. Bánh vừa ngọt vừa mịn, đúng là ngon thật, nhưng vừa nghe lời Tiêu Dật xong, hắn cảm thấy vị ngọt này lập tức biến thành vị đắng.

Người người đều nói nàng quan tâm mình, muốn mình đi nhìn nàng, nhưng hắn biết, nàng không nghĩ như vậy. Minh không tìm nàng, chỉ sợ nàng càng vui vẻ hơn. Mà nàng lần lượt nhớ đến hắn, đưa các loại đồ ăn cho hắn, cũng chỉ vì khiến Minh Nguyệt có cơ hội qua đây mà thôi.

Nàng còn muốn hắn thu Minh Nguyệt nữa.

Nhưng còn hắn...

Lên đường nhanh như vậy, mặc dù hơi vòng vèo chút, nhưng ở giữa tháng Hai, lúc người người đều thay áo xuân, đoàn người rốt cuộc đến kinh thành.

Đêm này, mọi người ở lại trong một nhà nông vùng ngoại ô cách kinh thành không xa, sáng hôm sau có thể vào kinh. Bởi vì tiểu viện không đủ lớn, hạ nhân lại đi bảo vệ Tiêu Duệ và Tiêu Dật nên chỉ chọn tiểu viện của hai nhà. Dur Lộ không thể ở một mình một phòng nữa, sau khi ăn cơm tối không lâu, Tiêu Duệ đi tới.

Điều kiện của nhà này không tính kém. Nhưng với Tiêu Duệ mà nói, nó vẫn là tường đất phòng rách, hán vừa ghét bỏ vừa vào phòng, nhìn thấy Dư Lộ đang ngồi dưới ánh đèn nhìn một cái khăn tay.

Ngon đèn trong phòng hơi tối. Vừa vào phòng, dù Dư Lộ lập tức ngẩng đầu nhưng hán vẫn không thấy rõ mặt mũi nàng. Nhưng cái bóng ngọn đèn chiếu lên tường của nàng hình như trông mập hơn không ít. Bởi vì áo mùa xuân nên hơi mỏng, nàng vừa đứng lên, trên tường lập tức thấy rõ đường cong của nàng.

Xem ra trong mấy ngày hán không tìm nàng, nàng quả nhiên sống được rất tốt.

"Gia, ngài ngồi đi." Đầu tiên Dư Lộ hơi hoảng hốt, lập tức phản ứng lại, đón Tiêu Duệ vào phòng ngồi xuống.

Tiêu Duệ vừa ngồi, Dư Lộ lập tức xoay người ra khỏi phòng, chỉ là tìm khắp sân mà vẫn không thấy Minh Nguyệt, cô buộc phải tự mình đi nấu nước, mang theo nửa thùng nước ấm vào phòng.

Tiêu Duệ đang cầm cái khăn Dư Lộ để trên giường nhìn. Dư Lộ đổ nước vào chậu gỗ, lại đi cời giày cho Tiêu Duệ, trong miệng cũng không rảnh rồi, khen: "Gia cảm thấy cái khăn tay này thế nào? Có phải trông đẹp lắm hay không? Đôi uyển ương này trông như sống vậy, đây là khăn do Minh Nguyệt làm đấy. Còn có, bộ áo xuân trên người ta cũng là do Minh Nguyệt làm, lúc chạy đi khổ cực như vậy mà nàng ấy vẫn có thể làm được, đúng là khiến người khác bội phục."

Tiêu Duệ ném khăn tay sang một bên, khom lưng cầm tay Dư Lộ.

Dư Lộ ngẩng đầu nhìn hán, "Gia không ngâm chân sao? Chạy một ngày đường, chân sẽ khó chịu lắm, ngâm ngâm thả lỏng một ít."

"Không cần ngại tới hầu hạ." Tiêu Duệ nói, kéo Dư Lộ dậy.

Dư Lộ nói: "Nhưng mà lúc này đi ra ngoài ta không thấy Minh Nguyệt, thôi cứ để ta hầu hạ ngài đi. Lúc trước ở Vương phủ, ta cũng hầu ngài ăn dưa hấu rồi còn gì, việc này ta làm được."

Tiêu Duệ vẫn cầm tay cô không thả. Hán không tìm nàng lâu như vậy, nàng chẳng quan tâm, lúc này, nàng cũng không có chút vui sướng hay cực tuyệt gì, cứ thản nhiên đối mặt.

"Không cần." Hán lại lặp lại.

Kéo Dư Lộ đứng lên để nàng đứng một bên. Hán khom lưng cời vớ, đặt chân vào chậu nước.

Dư Lộ chỉ giả bộ thản nhiên bên ngoài thôi. Ngày mai liền vào thành, tối nay Tiêu Duệ lại bỗng nhiên tới, cô có thể không suy nghĩ nhiều sao? Ai biết Tiêu Duệ chợt đến vì việc gì, hay muốn làm gì chứ?

Trong lòng Tiêu Duệ lại có con tức không nói rõ cũng không tả rõ, nhìn hồi lâu, hán rốt cuộc vẫn phải chủ động mở miệng, "Ngày mai là vào thành rồi."

Dư Lộ tiếp lời, nói: "Vâng, đến giữa tháng Hai rồi, không biết hôn kỳ của Vương gia và trắc phi định vào ngày nào?"

Giống như sợ hán không có phiền não vậy, vừa mở miệng liền chặn miệng hán.

Tiêu Duệ quay đầu nhìn sang, nói: "Định ở ngày hai mươi lăm tháng Hai. Làm sao, người cũng ngóng trông à?"

Dư Lộ không biết nói thế nào, chỉ hòa hoãn nói: "Ta có ngóng trông hay không thì phải xem Vương gia. Nếu Vương gia chờ mong, ta tự nhiên cũng chờ mong, vui vẻ thay Vương gia."

Đúng là có cái miệng ngọt, lời dễ nghe có cả một sọt, muốn cái nào thì nói cái đấy cho người nghe. Nhưng còn lòng... do hán quá tham lam hay sao, muốn người, thì không nên muốn lòng nữa?

Tiêu Duệ bỗng nhiên nói: "Ngày mai vào thành, tin này cũng về Vương phủ rồi. Ngày mai... có lẽ Trần Chiêu sẽ ra ngoài thành nghênh đón. Được rồi, hán đã về phủ được ít ngày, người còn không biết sao?"

Làm sao cô biết, đương nhiên cô không biết rồi. Dư Lộ gạt đầu, chẳng qua trong lòng có chút căng thẳng, sắp vào thành rồi, Tiêu Duệ bỗng dưng nhắc Trần Chiêu với cô là có ý gì?

Lẽ nào, còn hoài nghi cô với Trần Chiêu sao?

Tiêu Duệ cụp mắt, không biết đang nghĩ gì, chỉ thản nhiên nói: "Tiểu Lộ Nhi, người cảm thấy, gia nên xử trí Trần Chiêu như thế nào?"

"Tùy ngài." Dư Lộ cơ hồ không suy nghĩ, trực tiếp nói.

Cô lợi dụng Trần Chiêu mang cô thoát đi Vương phủ là cô không đúng, nhưng Trần Chiêu muốn ám hại cô là Trần Chiêu sai, cho nên với kết quả mà Trần Chiêu phải gặp, cô không có chút ý kiến gì.

Trần Chiêu không hại cô thành công, cô không đi trả thù là được rồi. Vì Trần Chiêu cầu tình, đây là việc không có khả năng.

Tiêu Duệ không nghĩ đến cô trả lời nhanh như vậy, nhưng thấy mặt nàng thản nhiên, hiển nhiên giống như lời nàng nói, nàng không có bất kì cảm tình không nên có nào với Trần Chiêu, trước đây thật là vì thoát đi hán nên mới uy hiếp Trần Chiêu mang nàng đi.

Nhưng hán không có một tia hài lòng nào.

Rửa chân, Tiêu Duệ gọi Thôi Tiến Trung qua, cũng kêu Thôi Tiến Trung hầu hạ hán rửa mặt xong hán mới bước vào phòng lần nữa.

Dư Lộ đã đoán được tối nay chỉ sợ hán sẽ ở lại, ngồi đằng hoàng bên ngoài. Trong rất nhiều truyện cô đọc đều nói, khi phu thê ngủ chung, nữ nhân đều phải ngủ ở bên

ngoài vì thuận tiện cho việc hầu hạ nam nhân đi tiểu đêm hoặc uống nước.

Làm một tiểu thiếp hợp cách, cô đương nhiên cũng phải thực hiện theo.

Tiểu Duệ tiến đến, thấy cô vẫn ngồi bên giường, lên tiếng: "Lên giường đi, tối nay gia ngủ ở đây, phòng ở nơi này quá ít."

Ngủ thì ngủ, giải thích với cô làm gì?

Dư Lộ gật đầu, kéo chăn ra nói: "Gia lên trước đi, ta ngủ ở ngoài."

Tiểu Duệ cũng không biết Dư Lộ nghĩ gì, nhấc chân trèo lên giường trước. Dư Lộ thổi tắt đèn, cởi xiêm y xong cũng bò lên.

Vừa chui vào chăn, bên trong liền thò ra một cánh tay, vừa lúc bắt Dư Lộ lại. Tay Dư Lộ hơi cứng đờ, sau đó lập tức thả lỏng ra, tùy ý Tiểu Duệ lôi kéo không hề động.

Nằm một lúc lâu, Dư Lộ có chút mệt nhọc. Thấy Tiểu Duệ không chút động tĩnh, hô hấp lại đều đều như đang ngủ, Dư Lộ cũng ngáp một cái, cẩn thận từng li từng tí rút tay ra, xoay người hướng ra phía ngoài, nhắm hai mắt lại.

Dư Lộ ngủ rất nhanh.

Mà Tiểu Duệ lại mở hai mắt. Trong phòng rất tối, tối đến mức gờ tay cũng không thấy được năm ngón, nhưng hần biết, bên phải của hần nằm một người, một nữ nhân hần không biết thích từ lúc nào.

Y phục trên người nàng là mới làm được, chỉ sợ áo lót bên trong cũng là mới. Hần không tìm nàng lâu lắm rồi, lúc này không biết đồ lót nàng màu gì nữa. Mà nàng thì sao, nàng không lưu luyến hần chút nào, cho là hần đang ngủ, không chỉ lập tức rút tay ra, ngay cả ngủ cũng cố ý trở mình, cách hần xa một chút.

Đúng vậy, nàng vô tâm với Trần Chiêu, nhưng nàng với hần, cũng là vô ý.

Lúc trước có thể là hần tự mình đa tình. Nếu Dư Lộ thích hần thật, không có khả năng trong thời gian ngắn có thể trở thành tuyệt không quan tâm. Có lẽ nàng chưa bao giờ thích hần, mà hần, cũng đã không bỏ nàng xuống được.

Trong đêm tối, Tiểu Duệ nhẹ nhàng trở mình, sau đó chậm rãi đưa tay đến gần lưng Dư Lộ, nhưng rất lâu sau, hần lại thu tay lại.

Đêm nay Dư Lộ ngủ rất ngon, hầu như quên rằng trên giường còn có nam nhân mà cô không thích. Nhưng đêm nay, Tiểu Duệ một đêm chưa từng chợp mắt.

Sáng hôm sau, lúc Dư Lộ mở mắt ra thì đã không thấy Tiểu Duệ rồi. Minh Nguyệt qua đây hầu cô rửa mặt, ăn chút món đơn giản liền lên xe trở về thành.

Vẫn là Minh Nguyệt, Tôn Văn Hạo và Dư Lộ trên một chiếc xe. Lúc sắp đi đến cửa thành, Minh Nguyệt bỗng thấy căng thẳng.

"Dư chủ tử, ngài đã đáp ứng nô tỳ sau khi trở về Vương phủ, nô tỳ sẽ trực tiếp qua phòng ngài, ngài cũng không thể đổi ý được!" *Thân khế** của Minh Nguyệt chắc là nằm trong tay Lâm Thực, nàng thật sợ Dư Lộ trở về liền không đồng ý.

**Thân khế: kiểu như giấy bán mình.*

Dư Lộ nhìn Minh Nguyệt, đưa tay che hai tai Tôn Văn Hạo lại mới nói: "Cô cũng đồng ý sẽ suy nghĩ thật kỹ xem có theo Vương gia hay không rồi. Nếu cô nghĩ xong, ta đã đồng ý thì đương nhiên sẽ không đổi ý."

Nếu chưa nghĩ ra, cô đương nhiên muốn đổi ý.

Chỉ cần ở lại, cho dù ở lại một năm hay cả đời đều không thể đắc tội nữ chủ nhân của Vương phủ. Nếu nhất định phải đắc tội, phải có lợi ích cực kì lớn mới được.

Minh Nguyệt nhếch miệng, nàng đương nhiên không muốn đáp ứng. Nhưng hiện nay, nàng không thể không đáp ứng, "Vâng, nô tỳ bằng lòng, nhưng mà... hình như Vương gia không thích nô tỳ lắm, có khả năng nô tỳ phải cố gắng một thời gian nữa."

Dư Lộ cười, nói: "Được rồi, không thành vấn đề, cô có lòng cầu tiến là được rồi, hơn nữa ta cũng sẽ giúp cô, yên tâm đi."

Cô thả hai tay ra, vở vai Minh Nguyệt như vở vai đồng bọn tốt vậy.

Minh Nguyệt bật cười.

Vào thành, Tiểu Duệ phải tiến cung gặp Thừa Nguyên Đế trước. Xe ngựa chỉ hơi dừng lại rồi khởi hành lần nữa. Đến Thành Vương phủ, xe ngựa đi vào trong phủ, Minh Nguyệt đỡ Dư Lộ xuống xe, Thôi Tiến Trung đi qua theo.

"Dư chủ tử, Vương gia tiến cung." Lão nói: "Vương gia dặn nô tài đưa ngài về trước."

Minh Nguyệt nhỏ giọng nói: "Ngài trở về, trước tiên cần báo kiến Vương phi. Vương gia sợ Vương phi làm khó để ngài nên mới an bài Thôi công công đi theo."

Dư Lộ liếc nàng một cái, cái gì vậy trời, cô khen Tiểu Duệ trước mặt Minh Nguyệt, Minh Nguyệt cũng khen Tiểu Duệ trước mặt cô, làm như Tiểu Duệ thật sự tốt lắm ấy.

Minh Nguyệt không để ý, đỡ cô đi vào nội viện.

Bên Chính viện không chỉ có Lâm Thực. Nàng sớm biết được hôm nay Tiểu Duệ trở về, còn đặc biệt đưa thiếp mời cho Nhiễm Y Vân, kêu nàng ấy cũng tới.

Nhiễm Y Vân ngồi bên dưới, trong lòng vừa tò mò vừa tức giận. Tò mò xem kết quả của Dư Lộ sau khi chạy trốn bị bắt về là gì, tức giận là vì Lâm Thực dám gọi người tới cửa đón nàng, vẫn là ý vào thân phận Vương phi để ép nàng đi!

"Vương phi, Nhiệm Nhi cô nương, Dư chủ tử tới." Minh Hà được tin từ bên ngoài, đi vào cửa bẩm báo.

Lâm Thục mỉm cười, nhìn Nhiệm Y Vân, "Muội muội cảm thấy, nên gọi người vào giờ luôn, hay là đợi lát nữa nhĩ?"

Đây là muốn đánh đòn phủ đầu cho nữ nhân kia, đồng thời cũng muốn để nàng làm ác nhân này sao? Nhiệm Y Vân không bị mắc lừa, nàng lập tức nói: "Đương nhiên là gọi nàng ấy vào ngay rồi. Muội còn có việc gấp muốn trở về, cũng không thể ở đây lâu lắm."

Lâm Thục gật đầu, ý bảo Minh Phụng ra truyền lời.

Minh Phụng đến bên ngoài, nói với Dư Lộ: "Nhi cô nương Nhiệm gia Lễ bộ Thị lang đang ở bên trong trò chuyện với Vương phi chúng ta. Nhi cô nương Nhiệm gia nói, đề Dư chủ tử ngài đợi thêm một khắc đồng hồ."

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 79

Có mỗi một khắc, chờ thì chờ thôi! Dư Lộ gật đầu, bày ra bộ dáng nghe theo chủ tử, thần nhiên ừ một tiếng.

Minh Phụng khẽ hừ nhẹ, quét mắt Minh Nguyệt, quay đầu đi vào phòng.

Lúc này Dư Lộ mới nhìn Minh Nguyệt, hỏi: "Cô không đi vào à?"

Minh Nguyệt là nha hoàn hồi môn của Lâm Thục, lại là tính toán khác mà Lâm Thục dành cho Tiêu Duệ, lâu vậy mới về, về tình về lý, nàng ấy hẳn phải qua gặp Lâm Thục trước mới đúng.

Minh Nguyệt suy nghĩ rất lâu, cuối cùng vẫn lắc đầu: "Không được, nô tỳ vẫn đi cùng với ngài đi. Nếu ngài đồng ý cho nô tỳ qua thì nô tỳ đã là người của ngài. Một người hầu không thể có hai chủ."

Một người hầu không thể có hai chủ, câu này hình như không thể dùng như vậy đi? Nếu Minh Nguyệt thật không muốn hai chủ, vậy thế nào cũng nên theo Lâm Thục mới đúng. Bây giờ đến bên người cô, vậy đã thành một loại phản bội.

Chẳng qua, bây giờ cô đứng là cần Minh Nguyệt phản bội, cùng lắm thì chống lại sự chán ghét của Lâm Thục là được. Ngược lại, với thân phận của cô, chuyện mà cô làm ra, còn có thái độ của Tiêu Duệ đối với cô, tất cả yếu tố này đều đủ để Lâm Thục chán ghét cô. Dư Lộ không nói gì cả, chỉ nhìn cửa phòng chính, nhìn bức rèm sớm thả xuống, từ trên xuống dưới đếm từng cái.

Thôi Tiến Trung vẫy tay kêu tiểu nha hoàn đưa cái ghế đến, cung kính nói: "Dư chủ tử, ngài ngồi xuống nghỉ ngơi chút."

Người ta là muốn cô phơi nắng, cho cô một đòn phủ đầu, cô lại ngồi xuống là thế nào? Dư Lộ lắc đầu, tiếp tục bình tĩnh đưa tay sờ hạt châu. Mấy hạt này chắc là trân châu rồi, mặc dù màu không tốt lắm nhưng nếu đem đi bán thì cũng có thể đổi được không ít bạc.

Thôi Tiến Trung đưa tay lau trán. Giờ đã là vào xuân, trời cũng không còn sớm, lúc căng thẳng rất dễ đổ mồ hôi.

Lão không khuyên Dư Lộ nữa mà chủ động đi đến cửa phòng chính, thấp giọng bẩm: "Nô tài Thôi Tiến Trung, có việc muốn bẩm báo với Vương phi."

Bên trong, Minh Phụng đang bịa lý do Dư Lộ không thể lập tức tiến vào, chưa nói hết đã bị tiếng Thôi Tiến Trung cắt đứt. Nàng lập tức thấy hơi căng thẳng, cuống quýt nhìn về phía Lâm Thục.

Nhiệm Y Vân lập tức đứng dậy, nói với Lâm Thục: "Vương phi, biết đâu là Vương gia đã trở lại? Hay là, Vương gia có chuyện gì cần giao."

Lâm Thục dám quang minh chính đại gầy vò Dư Lộ, còn với Thôi Tiến Trung, nàng thật sự không dám. Nàng đành phải gật đầu với Minh Phụng, để Minh Phụng ra dẫn Thôi Tiến Trung vào.

"Nô tài bái kiến Vương phi." Thôi Tiến Trung hành lễ thỉnh an, con mắt đảo qua, đột nhiên nhìn thấy bên cạnh có một cô nương xa lạ, hơi sùng sốt một chút.

Lâm Thục khoát khoát tay, nói: "Miễn." Lại hỏi Thôi Tiến Trung: "Có chuyện gì không?"

Thôi Tiến Trung nói: "Vương gia vừa vào thành liền vào cung, kêu nô tài qua bái kiến Vương phi. Ngoài ra, Dư chủ tử Tầm Phụng viện đã khỏi bệnh rồi, nên kêu nàng ấy tới thỉnh an tạ ân."

Hết bệnh, thỉnh an, tạ ân.

Nhiệm Y Vân đứng một bên không nhịn được cầm khăn che ý cười nơi khóe miệng, xem như là hòa nhau một ván. Lần trước Lâm Thục chê cười nàng, ngày hôm nay coi như nàng coi Lâm Thục bêu xấu.

Lâm Thục nhất thời thấy ghen lòng.

Dư Lộ đi đâu, mọi người biết rõ trong lòng. Tiêu Duệ còn phải Thôi Tiến Trung đến nói như vậy, không phải là sợ nàng gây khó dễ cho Dư Lộ, vội tới làm chỗ dựa cho Dư Lộ sao?

Nếu ngày thường, cái bỏ hồn này nàng ngâm không sao, nhưng bây giờ...

Nàng quay đầu nhìn Nhiễm Y Vân, đề nén lửa giận giới thiệu với Thôi Tiến Trung: "Đây là Nhị cô nương của Lễ bộ Thị lang Nhiễm đại nhân, cũng là trắc phi tương lai của Vương phủ chúng ta. Người còn không mau bái kiến."

Lão nhìn cách ăn mặc của cô nương xa lạ này liền biết thân phận không bình thường, không ngờ lại là trắc phi tương lai. Mắt thấy hôn kỳ sắp đến gần rồi, sao lúc này nàng ấy lại chạy đến Vương phủ?

Thôi Tiến Trung oán thầm trong lòng, trắc phi này cũng quá gấp gáp rồi, ngoài thì khom lưng hành lễ.

Nhiễm Y Vân không muốn đắc tội Lâm Thục, dù sao Lâm Thục cũng là nữ chủ nhân của Thành Vương phủ, sau này nàng vào phủ, còn phải kiếm ăn dưới tay Lâm Thục nữa. Nhưng bây giờ, trước mặt Thôi Tiến Trung, đừng thấy người ta là hoạn quan, nhưng thật ra là người được Vương gia yêu thích nhất. Nếu hắn nói gì đó, Thành Vương cũng dễ lọt tai hơn.

Nàng vội nói: "Miễn lễ", lại liếc Lâm Thục một cái, giải thích: "Ta vốn còn bận nhiều chuyện, thực sự không đi được, chỉ là sáng sớm hôm nay Vương phi phái người đến trong nhà, không nói lời nào liền lôi ta đến. Ta ngồi đây được nửa ngày rồi, cũng nên trở về phủ thôi."

Thôi Tiến Trung vừa nghe liền hiểu, thì ra là Vương phi cố ý, đây là muốn lôi kéo trắc phi tương lai cùng khiến Dư chủ tử khó chịu sao? Xem ra Vương gia thật đúng có dự kiến trước khi kêu lão đến đây cùng Dư chủ tử.

Lão cũng không nói chuyện, vẫn cung kính khom người.

Nhiễm Y Vân thi lễ với Lâm Thục, dẫn đầu đi ra ngoài trước. Đến bên ngoài, nàng liếc mắt liền thấy Dư Lộ đang đứng nói chuyện với một nha hoàn.

Giờ nàng vẫn chưa gã qua, nhưng thân phận lại là trắc phi tương lai của Thành vương, cho nên nàng không cần thình an với Dư Lộ. Mà Dư Lộ và Minh Nguyệt cũng không biết nàng ấy, nên mỗi người chỉ liếc nhau liền quay đi.

Thôi Tiến Trung và Minh Phương cùng nhau đi ra.

Minh Phương nhìn Dư Lộ nói: "Vương phi có chút mệt mỏi nên không tiện gặp ngài, ngài không cần qua đây tạ ân, chỉ cần sau này hầu hạ Vương gia thật tốt là được."

Không gặp càng tốt. Lời này của Minh Phương cũng đại biểu cho Lâm Thục, Dư Lộ hơi hơi quý gối, nói "Vâng".

Minh Nguyệt định đi theo Dư Lộ đến Tầm Phương viện nhưng bị Minh Phương gọi lại, còn dăm nàng hai câu: "Minh Nguyệt, trở về lâu như vậy, còn không mau vào thính an chủ tử đi, chớ không phải người đi ra một chuyến, gan liền lớn ra đấy chứ? Người cũng thật là hồ đồ, chủ tử cho người mặt mũi thì người mới có mặt mũi, chủ tử không cho người, người là cái gì, đồ chơi cũng không tính!"

Đây là đang chỉ cây dâu mắng cây hòe sao?

Dư Lộ bắt đắc dĩ lắc đầu, mang theo Thôi Tiến Trung rời đi.

Minh Nguyệt biết Minh Phương không phải chỉ cây dâu mắng cây hòe. Minh Phương đúng là đang chửi nàng, bởi vì đồ kỵ với nàng. Thật là đáng buồn, người không muốn, cô nương ép phải muốn, người muốn, cô nương lại không chịu cho.

Nàng lười so đo với Minh Phương, nhấc chân vào phòng.

Lâm Thục quan sát toàn thân Minh Nguyệt vài lần, phát tay để hạ nhân lui ra, hỏi: "Nhìn bộ dáng này của người là chưa hoàn thành?"

Minh Nguyệt cúi đầu, nói: "Vâng."

Lâm Thục lập tức tức giận đứng lên, bước nhanh đến dí tay vào trán Minh Nguyệt, "Người đúng là đồ vô dụng! Coi như lúc trước không được, sau Dư di nương bị tìm về, người cũng phải học được chút ít từ nàng chứ. Lễ nào tướng mạo của người kém hơn à?"

Minh Nguyệt nói: "Dư chủ tử đúng là đẹp thật, nô tỳ kém xa nàng ấy. Vương gia cũng chỉ nhìn nàng, không liếc nô tỳ lấy một lần." Trong lòng nàng vẫn còn ôm hy vọng với Lâm Thục, "Cô nương, nô tỳ thấy Minh Phương cũng có ý, nếu không ngài đồng ý cho Minh Phương đi đi, nô tỳ thật sự không làm được."

"Không được! Trong bốn người các người ta chỉ tin mình người. Minh Nguyệt, người cũng đừng làm cho ta thất vọng." Lâm Thục lập tức bác bỏ lời của nàng, "Người về nghỉ ngơi trước đi, ta sẽ giúp người tìm cách. Nếu Vương gia đã trở về, không có khả năng không vào phòng ta."

Minh Nguyệt cúi đầu, không tiếng động làm kháng nghị cuối cùng.

Lâm Thục cũng biết nàng không chịu, khuyên nhủ: "Ta làm vậy cũng vì tốt cho người, dù bây giờ người không hiểu, sau này người sinh được con trai, mẫu bằng tử quý, lúc đấy người sẽ hiểu được thôi."

"Cô nương, nô tỳ làm sao có thể tranh thủ tình cảm với ngài được. Lại nói, ngài vừa gã cho Vương gia, hiện nay đúng là lúc bồi dưỡng tình cảm với Vương gia, Vương gia tới phòng ngài, ngài nắm lấy cơ hội mới đúng chứ." Thái độ của Lâm Thục khiến Minh Nguyệt thấy lo lắng.

Lâm Thục lắc đầu, trên mặt hiện lên tia cười lạnh.

"Dựa vào cái gì mà ta phải làm hân vui lòng. Ta đường đường là Chính thê, làm sao có thể hạ mình làm mấy chuyện hạ tiện đấy chứ." Nàng nói: "Hắn đối xử tốt với ta, ta đương nhiên cũng sẽ đối xử tốt với hắn. Hắn đối với ta không tốt, tại sao ta lại phải đối xử tốt với hắn làm gì?"

Nàng cũng không phải thứ nữ, càng không phải cái nữ nhân Tầm Phương viện từ nhỏ liền hiểu mấy phương pháp dụ dỗ thấp hèn kia, dù nàng không làm gì thì như cũ đường đường là Thành Vương phi. Ai cũng không làm gì được nàng, sao nàng phải hạ thấp tư thái?

Từ trước đến nay nữ nhân vốn thấp hơn nam nhân một phần, lại còn Vương gia không phải phu quân bình thường, hẳn đường đường là Hoàng tử. Ngay cả Định Quốc Công, đó là nhạc phụ* của Vương đấy, nhưng lúc thấy Vương gia, không phải Định Quốc Công vẫn phải hành lễ với Vương gia trước hay sao?

*Nhạc phụ: cha vợ.

Minh Nguyệt nhúc nhủ muốn khuyên Lâm Thục, Lâm Thục đã phất tay đuổi nàng: "Được rồi, đừng nhiều lời nữa, nhanh về nghỉ ngơi đi. Đi ra ngoài lâu như vậy, người cũng mệt nhọc rồi."

Minh Nguyệt vội la lên: "Cô nương, vậy ngài cũng không hỏi chuyện giữa Vương gia và Dư chủ tử sao?" Theo lý, cô nương nên quan tâm việc này trước mới đúng.

Lâm Thục xua tay, không thèm để ý nói: "Có gì mà hỏi, người đã mang về, còn kêu Thôi Tiến Trung đi theo, có thể thấy được là thịnh sủng có thừa rồi." Hỏi nhiều cũng chỉ tỏ tức giận hơn mà thôi.

"Cô nương, nô tỳ muốn qua bên Dư chủ tử." Minh Nguyệt triệt để buồn lòng. "Dư chủ tử có thể khiến Vương gia thích như vậy, tất nhiên là có biện pháp đặc thù. Nô tỳ đi qua, biết đâu có thể học được một ít."

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 80

Tầm Phương viện vẫn như cũ, chỉ đổi từ trời thu sang trời xuân, vạn vật sống lại, hoa nở chim về, trông đầy sức sống.

Hình như mỗi ngày đều có hạ nhân quét dọn phòng, sạch sẽ như vẫn có người ở, giống như cô chưa từng rời đi vậy.

Chỉ là dạo quanh viện một phòng, cô không thấy những hạ nhân cũ đâu hết.

Dư Lộ hỏi Thôi Tiến Trung: "Mấy người Hương Lê, Thạch Lưu đâu?"

Lúc Vương gia rời khỏi Vương phủ, mấy nha hoàn đều bị nhốt trong sái phòng. Thời gian đi lâu như vậy chỉ sợ vẫn bị nhốt. Thôi Tiến Trung suy nghĩ một chút, thấy Dư Lộ rất được sủng ái, lão làm chủ thả mấy nha hoàn ra, chắc Vương gia cũng đồng ý.

Lão cười nói: "Vi ngài không ở, tui nó ở lại cũng nhàn rồi nên bị kêu đi làm việc khác. Dư chủ tử ngài nghỉ ngơi trước đã, nô tui đi gọi tui nó đến đây ngay."

Nói xong, lão bước nhanh ra cửa kêu người đi múc nước cho Dư Lộ rửa mặt chải đầu, lão thì đi đến phòng đang nhốt mấy người Hương Lê Thạch Lưu.

Lúc trước Tiêu Duệ vội vã đi, không có mệnh lệnh của hắn, Lâm Thục lại chưa từng mở miệng, ai cũng không dám thả mấy nha hoàn ra. Vừa giam là giam đến tháng Hai, người Hương Lê và Thạch Lưu đều gầy rộc đi. Còn Anh Đào, bởi vì trước đó bị đánh, lại còn không được trị liệu tốt, lạnh đến suýt chết. Hai người Hương Lê và Thạch Lưu phải thay nhau gõ cửa, người nhà Anh Đào cũng cầu xin thì người canh giữ mới không dám quá mức, mang nàng ấy sang gian nhà bên cạnh.

Điều trị xong, gia đình cũng đưa đồ ăn cho, bây giờ ba người được thả ra, chỉ có mỗi nàng ấy không chỉ không ốm mà còn mập lên, lại còn đến tuổi nữa, người này nở hơn chút, trông không gầy tong teo như lúc trước.

Ba nha hoàn nhìn Thôi Tiến Trung, nghe nói Dư Lộ đã bị tìm trở về, ba người đều rơi nước mắt.

Hương Lê vội vã hỏi: "Có phải Vương gia đã tha cho chúng ta không?"

Thạch Lưu hỏi về Dư Lộ: "Dư chủ tử thế nào? Có khỏe không?"

Duy chỉ có Anh Đào lau nước mắt, chờ hai người hỏi xong mới nói: "Vương gia phạt Dư chủ tử thế nào? Chúng ta, chúng ta có cùng bị phạt không?"

Thôi Tiến Trung nhìn ba người với vẻ mặt ghét bỏ, vừa vẩy tay đi đầu vừa nói: "Dư chủ tử rất tốt, đã về Tầm Phương viện rồi, vừa nãy mới hỏi các ngươi thế nào. Các ngươi mau về thay y phục thường đi rồi đi hầu hạ Dư chủ tử."

Đến cửa viện, Thôi Tiến Trung bỗng dừng lại, quay đầu cảnh cáo ba người: "Cũng đừng trách ta không nhắc nhở. Lát nữa Dư chủ tử mà có hỏi, các ngươi đừng nói chuyện bị giam. Nếu không, để Vương gia biết được thì lại phạt các ngươi đấy."

Ba nha hoàn vội gật đầu rồi đi về phòng của hạ nhân đã đầy bụi. Cũng may giờ là ngày xuân, chỉ cần lấy đồ chuẩn bị sẵn trong hòm để mặc là xong.

Hương Lê là người thứ nhất thay xong, hít một hơi rồi ra cửa.

Thạch Lưu vội mặc xiêm y vào, hô tên nàng đuổi theo.

Anh Đào ngồi chờ ra trên giường, không hề động dậy.

Hương Lê Thạch Lê gần như là đến cửa phòng cùng lúc với Minh Nguyệt, chẳng qua hai người là đi từ phòng của hạ nhân ở Tầm Phương viện qua, còn Minh Nguyệt cầm theo bao lớn bao nhỏ đi từ ngoài vào.

Thạch Lưu mặc kệ phản ứng của Minh Nguyệt, bước nhanh vào phòng.

Hương Lê sừng sốt một lát rồi đi qua, "Sao Minh Nguyệt cô nương cũng tới đây, mấy thứ này là gì, để ta cầm giúp cho."

Minh Nguyệt lắc đầu cười nói: "Không cần không cần, ta tự cầm là được rồi. Người đừng gọi ta là Minh Nguyệt cô nương, sau này ta cũng qua đây hầu Dư chủ tử, đừng khách khí như vậy, cứ gọi ta Minh Nguyệt là được."

Cũng hầu hạ Dư chủ tử? Bàn tay đang đưa ra của Hương Lê cứng lại. Không phải Minh Nguyệt là đại nha hoàn của Vương phi sao, sao lại qua đây hầu hạ Dư chủ tử thế này?

Chẳng lẽ việc Dư chủ tử chạy trốn chọc giận Vương phi cho nên phái người tới giám thị?

Minh Nguyệt cũng không giải thích nhiều, bước nhanh đến phòng chính.

Trong phòng, Thạch Lư đang ôm Dư Lộ khóc. Nàng không dám nói chuyện bị giam, chỉ ôm chân Dư Lộ, tui thân nói: "Chủ tử ngài thật là nhẫn tâm mà, nói đi là đi, cũng không báo cho tui nô tỳ một tiếng. Ở bên ngoài ngài có sống được không, có phải chịu rất nhiều khổ hay không?"

Nhìn nàng ấy gầy rộc đi, lại còn khóc tui thân như vậy, Dư Lộ không cần hỏi cũng biết sau khi cô rời đi mấy nha hoàn sống như thế nào. Cô kéo Thạch Lư đứng dậy, ấn nàng xuống cái ghế bên cạnh, nói: "Đừng khóc, ta không phải chịu khổ gì hết, nhưng mà các người, các người bị ta làm hại rồi."

Vừa lúc này Minh Nguyệt và Hương Lê tiến vào. Dư Lộ đứng dậy kéo Hương Lê qua.

"Người gầy, người và Thạch Lê đều gầy." Cô nói, nước mắt rơi xuống, trong lòng vô cùng hổ thẹn, nhưng cô biết nói những lời này cũng không có ích gì.

Hương Lê cũng rơi nước mắt. Nàng lắc đầu nói: "Tui nô tỳ không sao. Chủ tử trở về là tốt rồi, trở về là tốt rồi."

Thân là hạ nhân, các nàng không có tư cách đi trách cứ chủ tử. Bây giờ cả Vương gia cũng không quan tâm, các nàng là hạ nhân, có ăn nhiều khổ cũng không thể nói cái gì.

Thạch Lư cũng khóc sung cả mắt nhưng khi thấy Dư Lộ cũng khóc, nàng lại đau lòng trước, định đưa khăn cho cô. Nàng vừa ngẩng đầu liền phát hiện Minh Nguyệt đứng một bên. Nàng dừng tay lại, vội vàng kéo tay Dư Lộ, ý bảo Dư Lộ nhìn.

Minh Nguyệt đặt đồ xuống đất, đi đến nói: "Dư chủ tử trở về là chuyện tốt, các người đừng đau lòng nữa, sau này chúng ta sẽ tốt hơn."

Dư Lộ lau nước mắt, kéo Minh Nguyệt tới giải thích với Hương Lê và Thạch Lư, "Sau này Minh Nguyệt cũng ở Tầm Phụng viện của chúng ta, các người... các người vẫn giống như trước, nàng ấy thì chuyên môn quản lý xiêm y cho ta, mấy chuyện khác không cần làm. Các người thì ngoại trừ xiêm y, mấy cái khác đều như cũ."

Hương Lê và Thạch Lư nhìn nhau, sau đó gật đầu.

Còn nơi ở của Minh Nguyệt, Dư Lộ rất muốn để nàng ấy ở phòng mình, nhưng nếu lấy danh nghĩa trực đêm ở thì chắc chắn không hợp quy củ. Vì vậy cô an bài nàng ấy ở với Anh Đào. Lúc trước Phúc Quất đi đến giờ vẫn chưa có người bù vào, Minh Nguyệt tới cũng vừa lúc.

Thạch Lư đưa Minh Nguyệt đến phòng ở, Hương Lê căng thẳng hỏi Dư Lộ, "Chủ tử, Minh Nguyệt là người Vương phi có ý xếp vào đây để giám thị ngài à?"

Hắn không phải đâu. Dư Lộ còn chưa biết Minh Nguyệt dùng lý do gì để tới đây, lát nữa phải hỏi một chút mới được. Cô không muốn nói lý do chân chính ra, sợ mấy nha hoàn này sẽ phá hỏng, thế nhưng nếu không nói thì lại sợ các nàng ấy đắc tội Minh Nguyệt, sau này phải chịu khổ.

Cân nhắc trong lòng mấy lần, Dư Lộ quyết định nửa thật nửa giả nói: "Lát nữa người nhắc nhở Thạch Lư rằng không thể đắc tội Minh Nguyệt, Vương phi an bài nàng ấy qua đây vì muốn Vương gia vừa ý nàng ấy. Các người biết rồi, không được phép phá hư chuyện này đâu. Trong lòng Vương gia đã có nàng ấy, việc nàng ấy thành người của Vương gia chỉ là sớm hay muộn thôi. Các người nhớ đừng đắc tội nàng ấy, nếu không ta sợ ta không thể che chở cho các người."

Hương Lê cả kinh, trong lòng có bất mãn, nhưng không biết nghĩ đến chuyện gì mà lại bình thường trở lại. Nàng gật đầu thật mạnh, ý là nhớ kỹ.

Mặc dù Tôn Văn Hạo mới bảy tuổi nhưng cũng coi là ngoại nam, không có ai dẫn theo thì không vào hậu trạch được. Đến khi Thôi Tiến Trung lại tới Dư Lộ mới có thể hỏi tình huống của Tôn Văn Hạo ở ngoại viện. Lúc ăn trưa, cô lo lắng bên kia không có đồ ăn ngon nên kêu Thạch Lư đi lấy hai món để tiểu tư ở ngoại viện đưa qua cho.

Tiêu Duệ dùng bữa trưa ở trong cung với Tiêu Dật và Huệ Phi.

Thừa Nguyên Đế nhật lý vạn ky*, nếu không có người cố ý nói chuyện của hắn, Thừa Nguyên Đế sẽ không biết việc hắn đi ra ngoài thật ra là để bắt tiểu thiếp về. Cho nên lúc ở Ngự Thư Phòng, Tiêu Duệ được khen rất nhiều, ngay cả Tiêu Dật cũng đi ra ngoài, dù không có làm gì, một phần tiền cũng không đưa ra, cũng được khen mấy câu.

*Nhật lý vạn ky (日理万机): chỉ việc Đế vương ngày xưa sử lý muôn vàn chính sự, chăm chỉ đến cực điểm. Hay hàm ý người làm chủ một quốc gia có bao nhiêu công việc quan trọng cần phải giải quyết.

Nhưng khi đến trong cung Huệ Phi, vốn đang nhớ con trai út, khi nhìn thấy hai người đến, bà hỏi han Tiêu Dật rất ân cần, còn với Tiêu Duệ, đừng nói hỏi han, ngay cả một ánh mắt bà cũng chưa từng cho.

Cũng may Tiêu Duệ không phải rất quan tâm việc này. Từ nhỏ đến lớn hắn luôn là người bị bỏ qua, lúc này chẳng qua là bỏ qua càng triệt để hơn thôi.

Phớt lờ đi ánh mắt có chút hà hê của Tiêu Văn, Tiêu Duệ ăn xong rất nhanh, đặt chén xuống, "Mẫu phi, nếu nơi này đã không có chuyện gì, nhi tử xin phép về trước."

Huệ Phi rút cuộc nhìn hắn, "Về làm gì?"

Không về, chẳng lẽ ở lại trong cung?

Tiêu Duệ không hiểu ý trào phúng của Huệ Phi, suy nghĩ một lát rồi nói: "Lần này nhĩ tử ra ngoài cũng lâu, giờ về vì muốn về phủ sớm."

Huệ Phi hừ lạnh, nói: "Người còn nhớ rõ người còn có một cái phủ à. Vậy người có còn nhớ, trong phủ của người còn có một Vương phi cười hỏi ngài hoàng không?"

Suy nghĩ của Tiêu Duệ với Lâm Thực trước giờ rất đơn giản. Đây là Chính phi của hắn, kính trọng ngoài mặt là cần, còn mấy cái khác, nếu có thể tương kính như tân* được thì tốt nhất, nếu không cũng không sao hết, chẳng qua chỉ là một nữ nhân mà thôi.

*Tương kính như tân: Vợ chồng kính nhau như khách.

Đối với mấy Hoàng tử như bọn hắn, Chính phi chỉ cần có xuất thân tốt chút, có thể đại biểu cho mặt của bọn hắn, khi ra ngoài có thể xử lý việc giao tiếp tốt, ở bên trong có thể quản lý tốt nội viện là đủ rồi. Còn có hợp ý hay không, thích hay không thích, mấy thứ này bọn họ không để bụng, không thích Chính phi thì có thể thích người khác thôi.

Nhưng lúc này, nghe Huệ Phi hỏi tới, Tiêu Duệ bỗng nhiên nghĩ đến Dư Lộ, trong lòng không khỏi cảm thấy áy náy với Lâm Thực.

Đúng vậy, hắn hổ thẹn với Dư Lộ, nhưng với Chính phi Lâm Thực của hắn, hắn cũng thấy áy náy.

Nhìn nét mặt con trai, Huệ Phi có chút vui mừng, giọng nói cũng dịu đi, "Không chỉ có Chính phi của con, cả Nhị nữ nhĩ nhà Lễ bộ Thị lang, trác phi tương lai của con nữa. Sắp đến hôn kỳ của các con rồi mà bây giờ con mới trở về, con không nghĩ sẽ khiến người ta thất vọng sao? Trong Vương phủ cái gì cũng chưa chuẩn bị đúng không? Cho dù chỉ là trác phi thì cũng không thể làm vậy được. Mặt đâu, con đối xử với nó như vậy, sau này nó phải đẻ mặt ở đâu? Trước mặt Chính phi, lời của nó có sức nặng được sao?"

Đúng, hắn còn có trác phi nữa!

Tiêu Dật nghe vậy liền nói: "Chỉ là một trác phi thôi mà, cần gì phải cố kỵ nhiều như vậy, không phải mang vào phủ là xong rồi sao?"

Tiêu Văn cũng không nhịn được nói: "Đúng rồi, chỉ là một trác phi thôi. Trác phi chính là tiểu thiếp, vốn đã không có mặt, còn cần người nào cho mặt nữa chứ."

"Tiêu Văn!" Tiêu Duệ bỗng gầm lên.

Tiêu Văn sợ nhảy lên, đang tức thì thấy sắc mặt hết sức khó coi của Huệ Phi. Lúc này nàng mới nghĩ đến mẫu phi cũng chỉ là một phi, không giống như những gia đình bình thường, nhưng nếu nói trác phi của Thất ca là tiểu thiếp thì không cần mặt, đây chẳng phải là cũng nói đến mẫu phi?

Nàng lập tức bất an đứng dậy, môi động vài cái, rốt cuộc không dám lên tiếng.

Loại thời điểm này, bọn họ ngồi ở đây sẽ chỉ khiến mẫu phi càng khó chịu hơn. Ai cũng có thể nói bà, coi thường bà, nhưng chỉ duy con gái ruột thịt là không thể.

Tiêu Duệ nhìn Huệ Phi, trong lòng nghĩ, dù lời của Tiêu Văn có đạo lý hay không thì đây đúng là nỗi đau của kẻ làm thiếp thất. Mẫu phi có, Dư Lộ có, chỉ sợ cả Nhiệm gia cô nương chưa vào cửa cũng có.

Hắn đứng lên nói: "Mẫu phi, nhĩ tử đã biết, nhĩ tử sẽ chú ý. Giờ nhĩ tử xin về trước để an bài thật kỹ."

Huệ Phi cũng đứng dậy, gạt đầu một cái rồi phất tay đuổi Tiêu Dật và Tiêu Văn đi, kêu người đỡ vào phòng trong.

Sau khi ra ngoài, Tiêu Duệ xuất cung ngay.

"Gia, đã đưa Trần Chiêu và Trần Bì về Vương phủ rồi." Thị vệ thấy Tiêu Duệ đi ra, lập tức tiến lên hỏi bẩm.

Sáng nay Trần Chiêu cũng ra ngoài cửa thành để nghênh đón. Tiêu Duệ đại khái có thể đoán được tâm lý của hắn, không phải là cảm thấy tội mình không đáng chết, nghĩ đến để thể hiện sự trung tâm, muốn lập công chuộc tội sao.

Từ lời của Dư Lộ, lúc đầu đúng là hắn bị ép buộc. Nhưng sau khi bị ép buộc, hắn ta không chỉ không nói rõ tình huống với hắn mà còn mang theo Dư Lộ trốn đi, thậm chí còn có dự định giết chết Dư Lộ...

Tiêu Duệ siết chặt nắm đấm lại, chỉ cần bất kỳ lý do nào cũng đủ muốn mạng của hắn rồi.

Thật nực cười, hắn ta không chỉ không mau mau trốn đi mà còn dám nghênh ngang đến cửa thành tiếp hắn. Tiêu Duệ cảm thấy, Trần Chiêu đúng là không biết sống chết mà.

"Đi, về phủ!" Hắn lên xe ngựa.

Ngoại viện Vương phủ chính là trụ sở của Trần Chiêu. Hắn và Trần Bì bị trói gô trên ghế không thể động đậy.

Cũng may người canh giữ ở bên ngoài, miệng bọn họ lại không bị chặn, Trần Bì nhìn đường đệ, cả giận nói: "Người làm ra chuyện như vậy, sao còn không mau trốn đi! Chẳng lẽ người không biết ở lại thì sẽ có hậu quả thế nào sao?"

Dường như Trần Chiêu đang thất thần, nghe thấy Trần Bì nói thì mới quay đầu lại. Hắn chậm rãi cười nói: "Nếu đệ chạy thoát thì huynh phải làm sao đây?"

Trần Bì không chút cảm kích, "Trần gia chúng ta chỉ còn mỗi ta và người, chết một người còn đỡ hơn chết cả hai!"

Trần Chiêu nói: "Đại ca, huynh yên tâm, huynh sẽ không chết."

Còn đệ, đệ cũng sẽ không.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 81

Tiểu Duệ vừa ra cung liền có thị vệ ra roi thúc ngựa chạy về Vương phủ báo nên khi xe ngựa của Tiểu Duệ dừng trước cửa Vương phủ, một thế ba thiếp của hán đều đã đứng ở cửa chờ.

Tạ di nương và Đào di nương đứng đằng sau Dư Lộ. Mặc dù hai người sớm biết Dư Lộ đã trở về nhưng vì cô chỉ lén lút trốn đi, hai người cũng sợ bị liên lụy nên chỉ làm như không biết.

Nhưng không nghĩ rằng hiện tại nàng ấy cũng ra nghênh đón Vương gia. Nhìn sắc mặt nàng ấy vô cùng tốt, không hề giống như bị nghiêm phạt, hai di nương nhìn không được trao đổi ánh mắt mấy lần. Đúng là không nên trông mặt mà bắt hình dong, Dư Lộ này không chỉ bắt được tâm của Vương gia, ngay cả Vương phi cũng không định làm gì nàng ấy. Nếu những người khác làm ra chuyện trốn chạy một mình thế này, chỉ sợ bây giờ đã sớm bị giết rồi đi?

Nhưng nàng ấy thì lại không bị sao cả, đúng là kỳ lạ mà.

Lâm Thực cũng không nhìn được lạng lẽ nhìn Dư Lộ vài lần. Càng nhìn, nàng càng nghĩ không ra sao Tiểu Duệ sủng ái nàng ta như vậy.

Nếu bàn về thân phận, nàng ta không so được với bản thân. Nếu bàn về xinh đẹp, Tạ di nương còn đẹp hơn. Nếu bàn về dịu dàng sẵn sàng, Đào di nương hơn xa nàng ta. Cho nên, đến cùng thì Tiểu Duệ thích nàng ta điều gì, thích công phu trên giường của nàng ta sao?

Dường như trừ cái này ra, nàng ta cũng không còn gì khác.

Lâm Thực nghĩ như vậy, không khỏi cảm thấy buồn nôn, cho đến khi nhìn thấy Minh Nguyệt đứng bên cạnh Dư Lộ thì mới khá hơn chút. Nghĩ đến đây, nàng thực sự phải cảm ơn phụ thân nàng rồi. Nếu không phải ông ấy không cho Minh Nguyệt nhận thân, nàng cũng không biết phải làm thế nào khi gặp tình huống thế này nữa.

Bây giờ có Minh Nguyệt ở đây, nàng không cần lo lắng đến địa vị sau này, cũng không cần lo về con nối dòng. Đợi sau này Minh Nguyệt sinh con xong rồi nói cho nàng ấy thân phận của nàng, tình nghĩa chị em sẽ sâu đậm hơn tình chủ tớ hiện nay nhiều. Dù sao, nàng cũng vì muốn tốt cho Minh Nguyệt mà thôi.

Tiểu Duệ xuống xe ngựa.

Có Lâm Thực ở, những người khác không dám đi chuyển, chẳng qua Lâm Thực nguyện ý tới của nghênh đón đã là cực hạn, bảo nàng phải giả vờ làm bộ nghênh tiếp, điều đó là không thể.

Nàng đứng tại chỗ, chờ Tiểu Duệ đi đến gần mới khụy gối hành lễ, nói: "Vương gia đã về rồi."

Vì nghĩ đến Dư Lộ nên lòng Tiểu Duệ có ba phần áy náy với Lâm Thực. Nàng ấy là Chính thê, cần có thể diện tôn quý nhất, ngoài mặt thì hán làm rất tốt, nhưng bên trong thì đuôi theo Dư Lộ, bỏ Lâm Thực lại. Với Lâm Thực, đúng là hán đã quá mức.

Hành vi này của nàng ấy chắc cũng vì biểu đạt sự bất mãn trong lòng đi, hán cũng không tính toán nhiều, gạt đầu thân nhiên.

Lâm Thực lui sang một bên, lúc này Tạ di nương Đào di nương mới vây quanh Dư Lộ tiến lên, thi lễ với Tiểu Duệ.

Tiểu Duệ theo bản năng vươn tay, nhưng cuối cùng cũng không đỡ Dư Lộ dậy mà thả xuống lại, gạt đầu, đi nhanh vào phủ, "Các người đều về đi, gia đi ngoại viện có việc."

Dư Lộ và hai người Tạ Đào lại hành lễ. Lúc Tiểu Duệ đã đi xa, Lâm Thực hừ lạnh một tiếng, sau đó nhìn Dư Lộ và hai người Tạ Đào, rất không khách khí nói: "Còn đứng đây làm gì, không mau trở về đi! Thân là nữ tử mà lại đi xuất đầu lộ diện ở bên ngoài, đúng là không biết phép tắc mà!"

Tất cả mọi người đều biết lời này của Lâm Thực là đang mắng Dư Lộ. Hai người Tạ Đào không dám gần gũi với Dư Lộ ở nơi đây, vội cúi đầu thi lễ với Lâm Thực rồi vội vã rời đi.

Minh Nguyệt thì có vài phần bất an nhìn Dư Lộ.

Dư Lộ thấy xung quanh không có ai, cười nhỏ giọng nói: "Sao vậy, sợ ta ghen ghét cô nương nhà người à? Được rồi, nàng là Chính thê ta là tiểu thiếp, nàng ấy không thích ta là chuyện bình thường thôi. Thái độ này rất tốt, không thích ta ra mặt, cũng đỡ cho ta khỏi phải giả bộ."

Tâm tình Minh Nguyệt phức tạp, chỉ thờ dãi không nói gì.

Tiểu Duệ trực tiếp đến phòng giam Trần Chiêu và Trần Bì.

Tuy hai người bị cột vào ghế nhưng khi thấy Tiểu Duệ bước vào, hai người vẫn miễn cưỡng hành lễ với hán. Chỉ là sợi dây trói trên người rất chắc, hai người vừa đứng lên liền lao đảo ngã xuống đất cùng cái ghế.

Tiểu Duệ cau mày, nói với thị vệ bên cạnh: "Thả người ra."

Thị vệ tiến lên cởi trói cho hai người. Hai người tự động quỳ xuống, chỉ là trong lòng biết sai điều gì nhưng không hề mở miệng cầu xin tha.

Im lặng một lúc lâu Tiểu Duệ mới thân nhiên nói: "Thế nào, cho đến bây giờ người vẫn không có lời gì muốn nói với gia?"

Trần Chiêu biết Vương gia đang hỏi hấn.

Nhưng hấn có thể nói cái gì? Nói nữ nhân kia hèn hạ, nói nữ nhân kia câu dẫn hấn, nói hấn bị gạt, cho nên mới mang nàng ta ra khỏi phủ sao?

Nói như vậy thì sẽ liên lụy đến bản thân.

Hấn đập mạnh đầu một cái, nói: "Thuộc hạ có sai, xin Vương gia trách phạt."

Tiêu Duệ cười lạnh.

Trần Bì vội vàng quỳ gối tiến lên, đập đầu ba cái cho Tiêu Duệ rồi mở miệng: "Cầu Vương gia tha mạng, cầu Vương gia tha mạng. A Chiêu, A chiêu đệ ấy chính là hồ đồ, đệ ấy cũng không dám nữa đâu. Cầu Vương gia tha mạng, tha cho đệ ấy!"

"Mang Trần Bì xuống đánh năm mươi đại bản, ném ra khỏi phủ!" Tiêu Duệ phản phó, nhìn về phía Trần Chiêu, đáy mắt hiện lên sự tàn khốc, "Còn Trần Chiêu, gia tin người bị uy hiếp nên mới dám làm chuyện như vậy, nên gia không giết người. Chỉ cần người chịu nổi hai trăm đại bản, nếu người có thể sống sót thì đó chính là số, còn nếu không, thì đó là mệnh của người!"

Hai trăm đại bản!

Bọn họ là hộ vệ của Vương gia, đúng là có hiểu biết chút võ nghệ, thân thể cũng cường kiện hơn người thường. Đại ca bị đánh năm mươi đại bản, tỉnh dưỡng hơn mười ngày là có thể khỏe hấn, nhưng còn hấn... một trăm đại bản thôi cũng đã muốn nửa cái mạng, hai trăm đại bản, kết quả sau khi chịu đánh xong chỉ có thể là chết!

Vương gia đang muốn giết hấn vì nữ nhân kia!

Trần Chiêu bỗng ngừng đầu nói: "Vương gia, thuộc hạ xin được nói ra suy nghĩ của mình."

Tiêu Duệ lạnh nhạt nói: "Người còn cái gì để nói?"

Trần Chiêu nhìn thị vệ đứng bên cạnh mình, lại nhìn Thôi Tiến Trung đứng bên cạnh Tiêu Duệ, nói: "Vương gia, thuộc hạ muốn nói riêng với ngài."

"Vương gia, không thể!"

Thôi Tiến Trung lập tức căng thẳng hô lên, hai thị vệ đứng bên cạnh cũng bước lên một bước, chắn trước người Tiêu Duệ.

"Không cần, các người ra ngoài đi." Giọng Tiêu Duệ bình tĩnh, "Mang Trần Bì xuống đánh ngay bây giờ."

"Vương gia!" Mặc dù biết Trần Chiêu và Trần Bì huynh đệ tình thâm, nhưng dù đã bắt Trần Bì rồi cũng khó tránh khỏi việc Trần Chiêu sẽ uy hiếp Vương gia.

Tiêu Duệ lạnh lùng nhìn Thôi Tiến Trung, "Đi ra ngoài!"

Mọi người chỉ đành phải lui xuống, đóng cửa lại.

Trần Chiêu vẫn đang quỳ. Hấn ngửa đầu nhìn nam nhân trước mặt. Đây là chủ nhân hai đời của hấn, là người cho hấn cơ hội sống sót, cho hấn cơ hội có thể đường đường chính chính đứng trên rất nhiều người.

Đời trước hấn hoàn toàn là bất đắc dĩ mới phải rời đi. Đời này, hấn chỉ muốn thuận phục người đó, đi theo bên cạnh người này cả đời.

Nhưng mà, người này bây giờ lại muốn giết hấn!

Chỉ vì một nữ nhân mà ai cũng có thể lấy làm chồng!

"Vương gia cảm thấy thuộc hạ bị uy hiếp nên mới mang nữ nhân kia rời đi sao?" Nữ nhân kia, bây giờ hấn ngay cả tên nàng cũng không muốn kêu.

Tiêu Duệ nắm chặt tay vịn vào sự bất kính trong lời nói của hấn ta với Dư Lộ, nhưng trong giọng hấn không có chút không vui nào, "Không phải sao?"

Trần Chiêu có thể đoán được rằng cái uy hiếp này là Dư Lộ nói, đây là tốt nhất cho cả hai người, nhưng giờ Tiêu Duệ rõ ràng không muốn tha cho hấn, vậy thì hấn cũng không cần nữa.

Hấn cười giễu cợt, nói: "Đương nhiên là không phải. Thuộc hạ có tội, thuộc hạ đáng chết, nhưng nữ nhân kia lại càng đáng chết hơn!"

"À câu dẫn thuộc hạ. À đi dạo hoa viên trong phủ, làm như vậy để vô tình gặp được thuộc hạ. Lúc ra ngoài có cầm tờ giấy trong tay là để truyền tin cho thuộc hạ, còn mở cả cửa sổ để hoan nghênh thuộc hạ nhập vào hương khuê."

"Vương gia, à câu dẫn thuộc hạ để thuộc hạ mang à đi. À rất dễ thay đổi, không biết xấu hổ, tội đáng chết vạn lần!"

"Cho nên lúc ở Kim Lăng người mới muốn giết nàng?" Tiêu Duệ hỏi.

Trần Chiêu nói: "Đúng vậy, nữ nhân như thế căn bản không xứng với Vương gia ngài. Thuộc hạ muốn vì ngài phân ưu nên mới dự định giết à. Vương gia, thuộc hạ một lòng trung thành với ngài, nguyện cả cuộc đời đi theo ngài, đến chết cũng không đổi!"

Tiêu Duệ tức quá hóa cười. Đây là lý luận gì vậy, hấn là chủ tử hay Trần Chiêu là chủ tử? Hấn ta chỉ là hạ nhân mà dám tự tiện làm chủ thay hấn?

"Trần Chiêu, xem ra người muốn chết thật." Hấn đứng dậy nói.

Trần Chiêu vẫn ngửa đầu nhìn Tiêu Duệ, cũng không thấy sợ vì lời của hắn. Ngược lại, lúc này Trần Chiêu càng ân cần khuyên bảo hơn, "Vương gia, ngài vì một nữ nhân như vậy mà giết một thị vệ trung tâm với ngài sao?"

"Trong lòng người nàng ấy là một nữ nhân như vậy, nhưng trong lòng ta, nàng ấy là nữ nhân mà ta yêu." Tiêu Duệ nói, sau đó giương giọng kêu với người bên ngoài, "Người đâu!"

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 82

Thị vệ nối đuôi nhau vào, không đợi Tiêu Duệ phân phó đã kéo Trần Chiêu đang quỳ dưới đất lên. Hai thị vệ một trái một phải kiểm chế hắn, đang định mang hắn ra ngoài, Tiêu Duệ chợt giờ tay.

Hắn lại gần, bỗng nhiên rút thanh trường kiếm bên hông một thị vệ ra.

Trần Chiêu biến sắc. Nếu Vương gia muốn lấy mạng hắn ngay chỗ này thì dù cho hắn có người thì cũng không thể sống rồi đi được.

Tiêu Duệ căn bản không cho Trần Chiêu cơ hội phản ứng, cầm thanh trường kiếm đâm vào bụng Trần Chiêu. Trường kiếm rút ra mang theo dòng máu chảy ào ạt. Sau đó Tiêu Duệ ý bảo thị vệ một bên, đợi thị vệ kia giờ tay trái Trần Chiêu lên, hắn cầm kiếm vạch mạnh lên mu bàn tay Trần Chiêu.

Trần Chiêu kêu rên hai tiếng, sắc mặt trắng đi trong nháy mắt.

"Dẫn đi đánh!" Tiêu Duệ ném kiếm đi.

Tiêu Duệ về phòng đổi xiêm y mới đến Chính viện nhìn Lâm Thục.

Mặc dù Lâm Thục sớm đoán được hắn sẽ đến, mặc dù đã sắp đến giờ cơm chiều nhưng nàng không muốn hầu hạ Tiêu Duệ ăn nên nàng không kêu hạ nhân chuẩn bị gì, chỉ nghĩ lát nữa đuổi Tiêu Duệ đến ăn ở Tầm Phương viện.

Hai người ngay cả động phòng cũng chưa đề nói, Lâm Thục càng không muốn nói cái gì, bầu không khí đè nén cổ quái, khiến Minh Hà vừa dâng trà xong liền sợ đến lui ra lập tức.

Minh Phương thì đứng ở một bên, dù Minh Hà có ra hiệu bằng mắt cho nàng nhiều lần nhưng nàng vẫn không nhúc nhích tí nào.

Bên môi Lâm Thục treo nụ cười nhạt, cũng không nói gì nàng ấy.

Tiêu Duệ nói: "Những ngày qua Vương phi đã cực khổ rồi. Lúc gia không có ở đây, trong nhà có phát sinh chuyện gì không?"

Lâm Thục nói: "Chưa từng."

Tiêu Duệ hỏi tiếp: "Vương phi ở Vương phủ có quen?"

Lâm Thục trả lời: "Quen rồi."

Ý đây là không muốn nói chuyện tiếp.

Cả đời Tiêu Duệ, dù có thích Dư Lộ cũng chưa từng hạ thấp tư thái trước mặt Dư Lộ, huống chi là với Lâm Thục, một người vô tình. Dù có hổ thẹn thì cũng vì Dư Lộ mới có, thái độ nàng như vậy, Tiêu Duệ lập tức đứng lên.

Lâm Thục đứng dậy theo, lại gọi hắn lại, "Vương gia đây là muốn đi Tầm Phương viện dùng cơm tối sao?"

Tiêu Duệ quay đầu thân nhiên nhìn, "Vương phi còn có việc?"

Lâm Thục thoải mái nói: "Không có gì, chỉ là Minh Nguyệt lúc trước theo thiếp ấy, Dư di nương Tầm Phương viện nói quen nàng hầu hạ nên đã kêu người đi, thiếp nói với Vương gia một tiếng."

Trước kia Dư Lộ còn có tâm tư làm mấy việc này, Dư Lộ bây giờ, nàng ấy hận không thể một chút sai cũng không có, phục vụ bản thân thư thư thái thái mới tốt, nàng ấy mới không có khả năng chủ động đưa ra yêu cầu như vậy.

Cho nên, là Vương phi và Minh Nguyệt có ý này à? Mà bây giờ, Vương phi đang cáo trạng sao?

Tiêu Duệ nhíu mày, bảo: "Vương phi không thích sao? Thế này đi, gia đi gọi nha hoàn kia về cho người."

Lâm Thục không nghĩ đến Tiêu Duệ sẽ nói như vậy, lập tức lắc đầu phủ nhận: "Thiếp không dám, chỉ là một nha hoàn thôi mà. Nàng ấy theo thiếp đến Vương phủ, đương nhiên sẽ thành hạ nhân của Vương gia, đi Tầm Phương viện cũng giống như hầu hạ gia, đây là điều nàng ấy phải làm."

Tiêu Duệ không thèm nhắc lại, nhưng vừa bước tới cửa liền sực nhớ quyết định lúc trước, vừa này đúng là quên nói.

Quay đầu trở lại, bước vào cửa, lại nhìn thấy vẻ mặt ghét bỏ của Lâm Thục. Người vừa ở trong phòng này chỉ có hắn, nên đối tượng Lâm Thục chán ghét là ai không cần

hỏi cũng biết.

"Vương... Vương gia." Lâm Thục hoảng sợ, nặn ra khuôn mặt tươi cười dưới sự hoảng loạn.

Tiêu Duệ trầm nghĩ, xem ra hần không cần phải hổ thẹn rồi. Hần không thích Vương phi này, Vương phi này vừa vặn cũng ghét hần, vậy càng bớt chuyện.

"Kể từ hôm nay gia bắt đầu dưỡng bệnh. Sau này nếu có người tới cửa, phiền Vương phi đuổi đi dùm." Hần hồ hững nói.

Dưỡng bệnh? Lâm Thục tròn to mắt nhìn Tiêu Duệ, "Vương gia bị bệnh? Bệnh gì? Đã thấy thái y chưa? Thái y nói thế nào?" Lại nói tiếp: "Sắp đến lúc ngài nghênh trác phi vào cửa rồi, nếu ngài bị bệnh thì phải làm sao?"

Tiêu Duệ nói: "Bệnh nhẹ, không nguy hiểm đến tính mạng, Vương phi không cần kinh hoàng. Còn việc cưới trác phi thì tạm thời gác lại, không nhọc Vương phi quan tâm, sau này cũng không cần lại mời cô nương Nhiệm gia sang đây."

Hần nói xong liền đi, để lại Lâm Thục nửa ngày chưa tỉnh hồn lại.

Tiêu Duệ vừa đến cửa Tầm Phụng viện, tiểu thái giám ngoại viện đã vội vã chạy tới rì vào tai Thôi Tiến Trung mấy câu.

Thôi Tiến Trung bước lên nói, "Vương gia, chưa đến hai trăm bản Trần Chiêu đã tắt thở."

Tiêu Duệ im lặng một lát mới nói: "Mang đi an táng. Còn bên Trần Bì, thưởng hần năm mươi lạng bạc, nếu có người khác trợ giúp cho hần cũng chớ để ý."

Bên Tầm Phụng viện, Dư Lộ đã gọi đồ ăn. Đã trở về, Dư Lộ phải nghiêm túc hưởng thụ mới được. Lời nói khó nghe, ở bên ngoài cô đúng là đã ăn khổ. Mặc dù lúc đó là vì nhện, nhưng so với ở Vương phủ, thật cảm giác như một trên trời một dưới đất vậy.

Lúc này đương nhiên là bầu trời rồi. Cô gọi liên tiếp mấy món mình thích ăn.

Lại không nghĩ rằng Tiêu Duệ lại qua đây vào lúc này.

Nếu hần còn chưa cưới Vương phi, việc qua đây còn có thể lý giải được. Nhưng hần đã có Vương phi rồi, lấy tính tình coi trọng quy củ về trường và thứ của hần, lúc này không nên qua đây mới đúng chứ.

Dư Lộ dẫn mấy nha hoàn đón hần vào cửa, nhìn hần đã đổi xiêm y, cũng không cần phiền toái nữa. Chỉ là vì có hần ở, bữa cơm tối lặng im đến mức nghe được tiếng kim rơi. Dù Dư Lộ đã âm thầm cố vũ bản thân nhưng bữa tối này cũng không vừa lòng lắm.

Nhất là khi Minh Nguyệt thấy Tiêu Duệ liền chạy.

Nha đầu kia đồng ý sẽ suy nghĩ cẩn thận với cô rồi, phải cố gắng tốt hơn với Tiêu Duệ. Nhưng giờ thì sao, Tiêu Duệ vừa đến, nàng là người thứ nhất chạy đi, chẳng giống như có lòng cầu tiến gì cả, ngược lại giống như trốn Lâm Thục, coi cô là bia đỡ đạn.

Dư Lộ buồn bực không thôi, quyết định nhất định phải tìm cơ hội nói chuyện với Minh Nguyệt.

Ăn tối xong, Tiêu Duệ không có lời kéo Dư Lộ đi tiêu thực mà lại đuổi mọi người ra ngoài.

"Gia, có chuyện gì sao?" Dư Lộ vẫn ngồi cạnh bàn không nhúc nhích. Vừa ăn cơm tối xong, cô dùng đầu ngón chân để nghĩ cũng biết Tiêu Duệ không có khả năng có ý đó.

Tiêu Duệ không nói gì, kéo tay trái bị thương của Dư Lộ qua. Váy kết ở vết thương trên mu bàn tay đã biến mất, lộ ra phần thịt non trắng trắng. Ngón tay của hần đè xuống vết dầy sờ tới sờ lui.

Không biết tại sao, khi ngón tay hần đang vuốt, Dư Lộ bỗng cảm thấy cả người như có dòng điện chạy qua, khiến lòng cô run rẩy theo.

Cô vội vàng định rút tay ra, "Đã tốt rồi, gia, không sao."

Tiêu Duệ lấy bình ngọc màu xanh lục bên hông ra, lật tay Dư Lộ lại, đặt bình ngọc lên, "Mỗi sáng mỗi tối bôi một lần, làm mờ sẹo."

Dư Lộ cầm bình ngọc nhỏ lạnh lạnh, gật đầu.

Tiêu Duệ nhìn cô định nói gì đó, cuối cùng vẫn không mở miệng. Nếu đã quyết định không tin thì không cần hỏi nhiều. Mà đối với Trần Chiêu, là nam nhân của nàng, Trần Chiêu ức hiếp nàng, hần vì nàng ra mặt đi thu thập là chuyện nên làm, không cần nói cho nàng biết.

Huống chi Trần Chiêu cũng đã chết rồi. Nói cho nàng biết nhớ đầu lại khiến nàng nghĩ nhiều thêm. Sự âm u và tàn nhẫn của hần, nàng không cần biết.

Lúc này Thôi Tiến Trung lại đi tới. Lão mang gối đầu Tiêu Duệ quen dùng lúc ngủ tới, còn có sách hay đọc trước khi ngủ, thậm chí mang cả bộ văn phòng tứ bảo* dùng để tiêu khiển trước khi ngủ cùng với một bộ cờ.

*Văn phòng tứ bảo là bốn vật dụng gắn bó mật thiết với những ai làm việc liên quan đến thư pháp, vẽ hình... Văn phòng tứ bảo bao gồm bút, nghiên, giấy và mực.

Lão dẫn theo Hương Lê và Minh Nguyệt, kêu hai người mang đồ của Tiêu Duệ đến phòng ngủ, có vẻ giống như về sau đây sẽ là nơi sinh hoạt của Tiêu Duệ vậy.

Dư Lộ khiếp sợ. Tuy sau khi bị bắt cô đã nghĩ, nếu Tiêu Duệ muốn ngủ với cô thật thì cũng không sao, dù sao cô còn chưa hưởng qua tư vị kia. Trong truyện hình dung tốt đẹp như vậy, Tiêu Duệ lại có kinh nghiệm rồi, biết đâu có thể khiến cô cảm thấy khá hơn chút.

Nhưng mà, cô hoàn toàn không nghĩ đến Tiêu Duệ sẽ làm như vậy. Hần đưa mấy đồ này đến Tầm Phụng viện, không phải sẽ khiến Vương phi và trác phi tương lai hận cô chết sao? Còn có Tà Linh Tuệ Đào Xảo Tiên nữa, các nàng ấy cũng sẽ hận cô chết!

Đang yên đang lành, Tiêu Duệ kiểm thêm dịch nhân cho cô làm gì!

"Gia, người, người đây là..." Làm cái gì vậy?!

Tiêu Duệ nhìn bộ dạng hoảng loạn nhưng không dám phản đối của Dư Lộ, tâm trạng ủ dột nhiều ngày bỗng nhiên khá hơn chút. Hắn ôn hòa nói: "Bắt đầu từ hôm nay, gia muốn ở chỗ này để dưỡng bệnh."

"Dưỡng bệnh? Người bị bệnh?" Nhìn hắn rõ ràng là sinh long hoạt hổ, Dư Lộ không nhìn ra hắn bị bệnh chỗ nào.

Tiêu Duệ gạt đầu, nói: "Đúng vậy, bị bệnh, bệnh rất nghiêm trọng."

Dư Lộ rất là bất đắc dĩ, "Vậy hắn phải đi xem đại phu chứ. Người là Hoàng tử, là Vương gia, có thể gọi Ngự Y. Người... người đến chỗ ta, ta cũng không phải đại phu, ta..." Ta không chỉ không trị bệnh cho người được, nếu người bị bệnh truyền nhiễm thì còn rất dễ lây lan cho ta nữa.

Tiêu Duệ chỉ án thư* mới được mang tới, bảo: "Người đi mài mực đi. Lâu ngày không viết chữ, ngược tay rồi, nếu phụ hoàng biết lại phê bình gia mất."

*Án thư: trong máy phím cổ trang hay thấy cái này trong thư phòng nè.

Được rồi, ngài là gia, ngài nói cái gì thì là cái đó, ta không phản kháng được! Dư Lộ nhịn không giậm chân truy vấn, đứng dậy đi đến một bên, nhưng mà chuyện mài mực này cô không biết thật, đành phải đưa mắt nhìn Thôi Tiến Trung.

Thôi Tiến Trung đành phải tiến lên làm mẫu.

Đúng là không thể hiểu được. Dư chủ tử này cái gì cũng không biết, vừa yếu ớt, vừa già mòm, còn không biết sống chết mà chạy trốn, được rồi, đúng là có chút hiền lành, nhưng Vương gia rốt cuộc thích nàng ở điểm nào?

Ài, đáng thương cho thân phận của lão, ngoại trừ bộ dáng xinh đẹp, lão chả thấy Dư chủ tử có điểm gì đáng được yêu thích nữa. Kieps sau, nếu không phải làm hoạn quan, có lẽ lão sẽ biết được rồi.

Minh Nguyệt và Hương Lê bố trí đồ của Tiêu Duệ xong, hai người liếc nhau, sắc mặt Minh Nguyệt thì vui mừng, đáy mắt Hương Lê thì có lo lắng. Vừa đi ra, Hương Lê vừa nhìn Tiêu Duệ đang viết chữ.

Minh Nguyệt hồ nghi nhìn nàng vài lần, lập tức tìm chỗ không người, giữ nàng lại, "Hương Lê, người làm sao vậy? Việc Vương gia đến chỗ Dư chủ tử không phải là chuyện tốt sao, sao nhìn người giống như đang lo lắng vậy?"

Hương Lê cũng không dám nói nhiều với Minh Nguyệt, nàng phụ họa cười cười, nói: "Sao lại vậy được, người nghĩ nhiều rồi, ta đang vui vẻ đấy chứ." Nói xong, nàng bỏ tay Minh Nguyệt ra, xoay người rồi đi.

Minh Nguyệt cười bất đắc dĩ, không nhúc nhích đứng canh bên ngoài. Nàng cũng không thể làm quá, nếu không Dư chủ tử sẽ đuổi nàng đi mất.

Trong phòng, Dư Lộ đang không ngừng mài mực, nhằm chán nhìn Tiêu Duệ viết chữ. Nàng không biết tay Tiêu Duệ lại đẹp như vậy. Mười ngón tay trắng nõn thon dài, tư thế cầm bút cũng rất đẹp mắt, còn chữ viết ra...

Dư Lộ không có năng lực giám thưởng với chữ viết bằng bút lông. Cô không giống anh trai, cơ hồ là nhân tài loại toàn năng, cũng không giống như chị dâu, tuy chị dâu xuất thân không tốt, nhưng chắc chắn cũng là một người vô cùng ưu tú.

Bởi vì cô bị bệnh, cô gần như là cái gì cũng không biết. À không, còn có một cái, cô đàn piano cực kì tốt, đáng tiếc, không có ích gì.

Chữ Tiêu Duệ viết đều là phồn thể, có thể nhìn ra rất cứng cáp mạnh mẽ, hạ bút lại ổn định, giống như đã được đo đạc qua vậy. Dù là cao thấp hay các khoảng trống, thoạt nhìn đều giống nhau như đúc.

Tuy rất nhiều chữ cô không biết, thế nhưng, chữ vẫn đẹp mắt.

Dư Lộ nhìn nhập thần, không hề phòng Tiêu Duệ bỗng nhiên ngẩng đầu, thấy cô như vậy, hỏi: "Người biết chữ?"

Cô đương nhiên là biết chữ rồi. Mặc dù không đi học nhưng cô ít nhất cũng có trình độ trung học, trong nhà vẫn có gia sư. Còn nguyên chủ thì cũng biết chữ, chẳng qua không nhiều lắm mà thôi.

Dư Lộ trả lời: "Một ít."

Tiêu Duệ đặt bút lông sang một bên, cũng đặt tờ giấy vừa viết qua, bày một tờ giấy mới lên, nói với Dư Lộ: "Vây cũng biết viết chứ? Đến viết mấy chữ cho ta xem."

Cô chưa từng luyện bút lông, chắc chắn chữ giống như gà bới cho mà xem. Dư Lộ lắc đầu, chỉ là chưa kịp nói không, Minh Nguyệt bên ngoài đã nhẹ giọng nói: "Vương gia, Vương phi phái người qua cầu kiến."

Lâm Thục lại muốn làm gì?

Vừa nãy không phải còn ghét hắn hy vọng hắn mau mau đi sao?

Tiêu Duệ nhìn Dư Lộ, Dư Lộ không thèm để ý. Hắn đi nhanh ra cửa, người đứng bên ngoài là Minh Phương.

Minh Phương vừa thấy hắn, lập tức tiến lên hành lễ rồi thấp giọng nói: "Vương gia, Vương phi xin ngài đi Chính viện."

Lúc này xin hắn đi Chính viện?

Tiêu Duệ ngẩng đầu nhìn trời, hỏi: "Chuyện gì?"

Minh Phương nói: "Nô tỳ không biết, Vương phi chưa từng nói."

Tiêu Duệ đột nhiên nhìn về Minh Nguyệt đang đứng một bên, hất khoát tay kêu Minh Phương tiến lên, lại gọi Minh Nguyệt vào phòng, "Người theo hầu Vương phi từ nhỏ, người cũng đã biết lúc này nàng có ý gì?"

Minh Nguyệt có thể đoán được. Vương gia thật lâu không về, hôm đầu tiên hẳn nên nghỉ ở Chính viện, như vậy nàng mới có mặt mũi. Nhưng mà, cần phải nói thẳng ra sao?

Dur Lộ biết tính của Minh Nguyệt. Nàng ấy cũng đã nói sẽ không hại Lâm Thục, bây giờ dù có biết tâm tư của Lâm Thục chỉ sợ cũng sẽ không nói ra.

Cô không hy vọng Minh Nguyệt đắc tội Tiêu Duệ, lập tức lên tiếng: "Nàng chỉ là một hạ nhân, nào dám phỏng đoán ý của chủ tử. Không bằng gia đi xem một chút đi, có lẽ Vương phi có chuyện quan trọng gì."

Tiêu Duệ dù đang khắc chế tính tình cũng không nhịn được trừng Dur Lộ một cái. Người đứng là không nghĩ gia, sợ là nằm mộng cũng muốn đuổi gia đi đúng không?

Dur Lộ ý thức được mình nói nhiều, lập tức cúi đầu.

Cuối cùng Tiêu Duệ vẫn đi Chính viện.

Minh Nguyệt đứng ở trong phòng hồi lâu nhưng cũng không dám nói chuyện với Dur Lộ. Nàng vì bản thân không bị tùy ý thương làm thấp nên mới một mực nói lời hay về Vương gia trước mặt Dur chủ tử, nhưng bây giờ chỉ với một câu của Vương phi, Vương gia đã đi ngay, nàng thật không thể trái lương tâm nói Vương gia tốt nữa.

Dur Lộ nhìn nàng, trong lòng cũng rất phức tạp. Tiểu thiếp không thể cạnh tranh với Chính thê, cho nên, cô phải khuyên Minh Nguyệt thế nào đây?

Không khuyên nữa thì sao?

Biết đâu, Tiêu Duệ sẽ yêu Lâm Thục?

Nếu cô ngăn Minh Nguyệt sau lưng, Lâm Thục tìm không ra người trung tâm thay cho bản thân, có khi nào sẽ tự mình lên không?

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 83

Minh Phương cẩn thận đi sau lưng Tiêu Duệ, nhìn thân hình cao lớn trong bóng đêm, trong lòng nhịn không được thấy hồi hộp.

Người ngoài có thể không biết nhưng mấy người thiếp thân hầu hạ Vương phi như các nàng lại biết rõ rằng trong lòng Vương phi có mâu thuẫn với Vương gia, không muốn cho Vương gia gần người. Hôm nay gọi Vương gia tới chỉ vì thể diện và địa vị của nàng trong Vương phủ.

Bây giờ Minh Nguyệt không ở, Vương phi lại không chịu, việc hầu hạ Vương gia tất nhiên sẽ rơi xuống đầu mấy người các nàng. Minh Hà không có ý đó, Minh Tâm không dám tranh giành với nàng, nên tới nay là cơ hội của nàng.

Nàng không khỏi đưa tay sờ khuôn mặt đang nóng. Một nam nhân như vậy, vừa anh tuấn vừa quyền cao chức trọng, nếu hắn có thể sủng hạnh bản thân, dù chỉ là một đêm xuân tiêu, chết cũng đáng giá.

Tiêu Duệ đi vào cửa phòng chính.

Tuy trong lòng Lâm Thục có suy tính khác nhưng vẫn biết là một thê tử nên làm gì và không nên làm gì, nên nàng chủ động chào đón với vẻ mặt ôn hòa, nghênh Tiêu Duệ vào phòng trong, thôi trà đưa cho hắn.

Tiêu Duệ nhận trà cầm trong tay, nhíu mày nhìn Lâm Thục, "Chuyện gì?"

Lâm Thục là người có lòng tự trọng rất mạnh, dù tới nay nàng không có ý định làm gì đó với Tiêu Duệ nhưng nàng vẫn gọi người đến, nên khi nghe Tiêu Duệ vừa hỏi vậy, nàng cảm thấy từng cơn xấu hổ xông thẳng lên não.

Nàng im lặng một lát, nhìn thẳng Tiêu Duệ, trong giọng nói mang theo mấy phần chất vấn: "Gia dự định tới nay nghỉ ở Tầm Phương viện sao?"

Đến giờ cơm, nàng ta vội vàng đuổi hắn đi, lại còn có vẻ mặt ghét bỏ, nhưng đến lúc ngủ, nàng lại hùng hồn gọi hắn trở về. Nàng coi hắn là cái gì? Công cụ để nàng giữ thể diện à?

Tiêu Duệ đặt chén trà lên bàn, hỏi ngược lại: "Gia ở nơi nào, cần sự đồng ý của người sao?"

Dù phu thê ở gia đình bình thường cũng không có thê tử dám quản trọng phu buổi tối ngủ ở đâu. Trong bảy tội, đó (đó kỵ) là một trong số đó.

Lâm Thục vừa bị hỏi ngược lại liền hiểu ngay, nhưng bởi vì hiểu, trong lòng lại càng cảm thấy mất mặt và uất ức hơn.

Nàng há miệng, một lúc lâu sau mới nói: "Gia vừa đi liền đi đến tháng Hai, bây giờ đã trở về, cho dù chỉ là già vò già vẹt thì cũng nên qua đêm ở phòng thiếp chứ? Nếu không... nếu không thiếp phải để mặt ở đâu? Gia, nếu gia không thích thiếp thì trước đây từ chối cửa hôn sự này cho rồi, hà tất phải cưới thiếp, rồi lại nhục nhã thiếp như vậy. Gia là đang chường mắt thiếp hay chường mắt phủ Định Quốc Công?"

Nếu nói lời này với về mặt và giọng nói khác, dù không nói câu cuối cùng thì cũng sẽ khiến người khác thấy đáng thương. Chi cần nam nhân còn chút lương tâm, tự nhiên sẽ nghe theo ý của nàng. Nhưng mà Lâm Thục là Đại tiểu thư của phủ Định Quốc Công, không biết già vò đáng thương, lại cao ngạo bẩm sinh, nói lời này không giống như tìm sự đồng cảm mà giống như đang uy hiếp hơn.

Tiêu Duệ không tức giận mà có chút buồn cười, hần hỏi Lâm Thục: "Đây là ý của ngươi hay ý của phủ Định Quốc Công?"

Lâm Thục vẫn không rõ mình nói lời ngu xuẩn. Nàng không muốn lấy lòng Tiêu Duệ, chỉ muốn phản tôn vinh và thể diện của Vương phi, cho nên không muốn động não nghĩ nhiều, trực tiếp nhanh chóng giải quyết, Tiêu Duệ dễ chịu, nàng cũng sẽ tốt hơn.

"Ý của ai mà chẳng giống nhau. Dù Vương gia có sùng ái Tầm Phương viện, việc sùng thiếp diệt thê vẫn không nên làm thì tốt hơn." Lâm Thục lại nói thêm một câu, ý uy hiếp bên ngoài càng đậm hơn.

Tiêu Duệ cười nhẹ, bỗng nói: "Vương phi không muốn sống với gia, vậy sao trước đây không kêu cha ngươi từ chối cửa hôn sự này để không cần đến Vương phủ của gia?"

Lâm Thục bật thốt: "Đây là thánh chỉ tứ hôn, cha thiếp sao dám..." Nói một nửa thì không nói tiếp được nữa. Thánh chỉ tứ hôn, cha nàng không dám cự hôn, Tiêu Duệ tự nhiên cũng không dám.

"Xem ra Vương phi đã hiểu." Tiêu Duệ đứng dậy, không nhìn Lâm Thục bước ra bên ngoài.

Giống như biểu tỳ Ngu Văn năm đó vậy, không muốn phải gả xa đến Mông Cổ nhưng vẫn phải đi. Mà không nói đến hấn, dù Cửu đệ được sùng ái nhất, dù không thích cái vị Hạ gia kia nhưng cũng chưa từng dám kháng hôn.

Phụ hoàng phụ hoàng, lại đầu tiên là hoàng, sau đó mới là phụ.

Thê tử của các Hoàng tử vốn là do Hoàng thượng chỉ hôn, sau khi thành thân có thể sống hòa hợp là tốt nhất, nếu không thể thì cũng chỉ phải nuôi ở nhà, dành cho nàng ấy sự vinh quang của Vương phi.

Minh Phương nhìn bóng lưng đi xa của Tiêu Duệ, vội vã vào phòng, nhưng không ngờ vừa bước vào liền có một chén trà bay tới, trực tiếp đập vào trán nàng, theo sau đó là tiếng mảnh xen tiếng khóc của Lâm Thục, "Cút ra ngoài!"

Nàng càng hoảng sợ, vội vàng che trán lui ra.

Trong màn đêm, Tiêu Duệ càng đi càng nhanh, lúc đi ra cửa Chính viện thì chợt ngừng lại, quay đầu nhìn cửa phòng chính.

Mới vừa rồi Thôi Tiến Trung đứng giữ ngoài cửa nên cũng không biết Tiêu Duệ và Lâm Thục nói chuyện gì. Chỉ là thấy sắc mặt Tiêu Duệ không tốt, lão đoán hai người hấn là tan rã trong không vui nên không dám lên tiếng, cúi đầu thờ nhẹ, chỉ hy vọng Tiêu Duệ quên lão mới tốt.

Tiêu Duệ nhìn một lát, không biết nghĩ đến cái gì, thở dài một hơi. Hấn không về thư phòng, lần nữa đi hướng Tầm Phương viện.

Thôi Tiến Trung lau trán một cái, vội vàng đuổi theo.

Đến Tầm Phương viện lại phát hiện cửa sân nhỏ đã đóng lại. Thôi Tiến Trung không dám nhìn mặt Tiêu Duệ, bước lên phía trước đẩy, đúng là đẩy không ra.

Dur chủ từ thích tìm đường chết này, Vương gia lại không nói không trở lại, người đóng cửa sớm như vậy là để làm gì chứ? Thôi Tiến Trung không nhịn được than thở, giờ tay lên định gõ cửa.

Tiêu Duệ lại đột nhiên nói: "Không cần."

Tay Thôi Tiến Trung ngừng lại, quay đầu nhìn Tiêu Duệ, "Không cần? Vậy ngài muốn đi chỗ Tạ chủ từ hay Đào chủ từ?"

Tiêu Duệ khép mắt lại, không khỏi tăng tiếng lên: "Đều không đi, đi thư phòng!"

Tầm Phương viện, Dur Lộ đã tắm rửa thay y phục đang nằm trên giường.

Minh Nguyệt ngồi trên cái ghế nhỏ cạnh mép giường, cầm khăn lau tóc cho Dur Lộ. Động tác của nàng mềm nhẹ, lau một lát rồi mát xa da đầu cho Dur Lộ, thấy Dur Lộ thoải mái hừ nhẹ mới lau tiếp.

Tuy Dur Lộ hết sức thoải mái nhưng vẫn ngượng ngùng nói: "Ta nói không cần rồi mà, tự ta làm cũng được, kêu Hương Lê Thạch Lưu làm cũng được, cô cần gì phải làm vậy chứ."

Với mấy nha hoàn Hương Lê Thạch Lưu, Dur Lộ đã quen các nàng ấy hầu hạ, nhưng với Minh Nguyệt, có lẽ do suy nghĩ nàng ấy là nữ chính, tương lai sẽ là Vương phi nên Dur Lộ không quen, cũng sợ sau này bị "thu nợ" nữa, nên mới không muốn nàng ấy làm nhiều việc vậy.

Minh Nguyệt cười nói: "Ngài không cần nói như vậy. Tóc ngài tốt, vừa đen vừa dày, nhiều tóc như vậy, tự làm mới không dễ. Lại nói, nô tỳ và Hương Lê Thạch Lưu không khác gì nhau, đều là hạ nhân cả, ai làm mà chả giống nhau chứ, chỉ là tay nghề nô tỳ tốt nhất, nô tỳ làm thì ngài mới có thể thoải mái hơn."

Đây cũng là nói thật. Dur Lộ thừa nhận, không đề cập đến tay nghề xoa bóp của nàng, chỉ tính việc động tác nàng mềm nhẹ, không một lần làm đầu cô đau là đã mạnh hơn Hương Lê rồi, còn Thạch Lưu, cần bản không sánh bằng.

Dur Lộ không nói, trong phòng hoàn toàn yên tĩnh lại. Minh Nguyệt nhìn một lúc lâu, giữa việc cho thấy mình nguyện ý tranh sủng hay cần an ủi Dur Lộ, nàng quyết định

chọn điều sau.

"Dư chủ từ, thật ra... ngài cũng đừng đau lòng quá, chắc hẳn lòng Vương gia để ý đến ngài nhiều nhất." Nàng nhỏ giọng nói: "Nhưng dù sao cũng là lâu vậy mới về, ngài ấy và Vương phi còn chưa viên phòng, không đi... cũng không tiện."

Dư Lộ mơ màng sắp ngủ, nghe xong lời này bỗng nhiên tỉnh táo lại. Cô thật sự muốn hỏi Minh Nguyệt xem con mắt nào của nàng ấy thấy cô đau lòng, rõ ràng cô đang rất vui nha.

Cô tiếp lời: "Đúng rồi, Vương phi làm đúng đó." Dừng một lát, thấy phía sau không có động tĩnh, vội vàng bổ sung: "Vương gia cũng làm đúng mà, cần phải chia đều mưa móc chứ."

Minh Nguyệt không tiếp lời được, cười khô khốc.

Dư Lộ hất mái tóc nửa khô sang một bên, chuyển người nhìn Minh Nguyệt, "Minh Nguyệt, cô có sở trường gì không?"

Minh Nguyệt sững sốt, không phản ứng kịp, "Gì cơ?"

Dư Lộ nói: "Trừ việc lau tóc và mát xa này, cô còn biết cái gì nữa không? Ví dụ như xem sổ sách, làm nữ công, hay làm đồ ăn, hay là... việc mà không ai làm được, hoặc việc làm xuất sắc hơn so với người khác. Mấy cái này, cô có hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 84

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Đêm hôm ấy trời bỗng nhiên đổ mưa, mưa rơi còn rất lớn. Ở bên ngoài, Dư Lộ đã quen với việc sống nương tựa với Tôn Văn Hạo, dọc đường đi lại vội vàng nên cũng không để ý gì nhiều, nhưng giờ về Tầm Phương viện, nửa đêm bị tiếng mưa rơi đánh thức, cô bỗng cảm thấy có chút cô đơn phiền muộn.

Cô ngồi dậy, đốt đèn lên rồi mặc xiêm y đi đến chỗ cửa ngăn.

Cửa sổ bị đóng chặt lại, nghe tiếng mưa rơi ào ào bên ngoài, cô vô ý thức bước đến. Đặt tay lên cửa sổ một lát, cô dùng sức định đẩy cửa sổ ra, nhưng chỉ đẩy ra được một ít liền kẹt lại, không thể đẩy tiếp được.

Cô nhìn không rõ lắm, quay đầu cầm ngọn đèn dầu chiếu lên cửa sổ mới phát hiện bên ngoài có thêm một bức tường được dựng cạnh cửa sổ phòng cô, cách tầm một nắm đấm, vừa đủ chặn cánh cửa sổ lại.

Xem ra là Tiêu Duệ làm, để phòng ngừa cô chạy trốn lần nữa sao?

Dư Lộ không khỏi bật cười, bỗng nhiên cảm thấy mình quá may mắn. Làm ra chuyện đại nghịch bất đạo như vậy mà cô vẫn có thể đứng đây được, vẫn có thể làm Dư chủ từ được sung ái, đây giống như là có hào quang nữ chính vậy.

Hay là, Tiêu Duệ thực sự thích cô rồi?

Bây giờ hẳn cho cô nói cho cô cười, cô cũng không giống vị quận chúa kia nữa đúng không?

Cô đặt ngọn đèn qua một bên, leo lên chiếc *giường La Hán**. Vì là đầu mùa xuân nên khá lạnh, cô ôm lấy hai đầu gối, không khỏi trầm tư một lát.

**Giường La Hán:*

Thật ra Tiêu Duệ cũng rất tốt, chưa từng có ý hại cô. Cô làm ra việc chạy trốn với nam nhân khác, hẳn không chỉ không có nghiêm phạt cô, thậm chí giờ biết cô không phải thật lòng thật dạ, hẳn cũng không ép cô chuyển lên giường nữa.

Nam nhân như vậy, nếu cô cố gắng một chút, vậy cũng có thể làm người trong lòng của hắn đi? Giống như Minh Nguyệt trong truyện, cùng hắn trải qua một đời một kiếp một đôi người, hạnh phúc đến trọn đời.

Nhưng mà... có phải làm như vậy thì giống như đoạt hạnh phúc của người khác không?

Còn có... hẳn đáng giá không?

Từng lời từng chữ Tiêu Duệ từng nói vang lên bên tai Dư Lộ. Dư Lộ chậm rãi lắc đầu, không đáng. Tiêu Duệ là nam nhân bình thường ở thời cổ đại, có thói hư tật xấu của nam nhân thời đại này, có kiêu căng và tự phụ của nam nhân nơi chức cao.

Là một nữ nhân có tư tưởng của người hiện đại, trừ phi là nô tính phát tác, nếu không cô đúng là không thể đến với hắn được.

Cho nên, người này không đáng.

Đúng là hắn đối xử với cô tốt thật, nhưng đó là chiếu theo thời đại này. Đa số mọi người thấy tốt, nhưng đó không phải cái tốt mà cô mong muốn.

Cô muốn...

Dư Lộ không khỏi nghĩ tới Trần Chiêu. Lúc đầu cô muốn người giống như Trần Chiêu vậy, nhưng bây giờ cô đã chết tâm rồi. Cô đâu có hào quang nữ chính. Cả nam phụ mà cũng muốn bán cô vào kỹ viện bán thui, ngay cả nữ phụ cô cũng không bằng, nhiều lắm cũng chỉ là một con pháo hôi mà thôi.

Chẳng qua, Tiêu Duệ tha cô, không biết sẽ đối phó với Trần Chiêu thế nào?

Tuy Trần Chiêu rất xấu, nhưng có lẽ hắn đối xử như vậy với cô cũng vì có nguyên nhân, hơn nữa cuối cùng mình cũng thoát được, không bị hắn hại đến, hy vọng Tiêu Duệ cũng có thể buông tha cho Trần Chiêu đi.

Chỉ là cô không thể xin dùm cũng không thể hỏi thăm, nếu không không chỉ làm tăng độ xử lý của Tiêu Duệ với Trần Chiêu, chỉ sợ chính cô cũng bị hiểu lầm. Bây giờ Tiêu Duệ không xử lý cô thật ra cũng vì cô không có quá trốn, nếu không, với một nữ nhân ngoại tình, Trần Chiêu thì được coi như là gian phụ, chỉ sợ cả hai đều có kết cục không tốt.

Với lại, không có người nào tự dưng xấu được, cô thực sự rất muốn biết vì sao Trần Chiêu hận cô như vậy.

Mưa rất lớn. Ở bãi tha ma vùng ngoại ô, hai thị vệ nâng một cái bọc chiếu xuống xe ngựa. Đợi mưa đi được mấy bước, hai người quăng cái bọc ra ngoài.

Một thị vệ vỗ tay một cái, xoay người định đi, một thị vệ khác đã kéo hắn lại, "Chúng ta làm vậy có phải có chút không tốt không?"

Thị vệ kia dừng chân lại, "Sao vậy?"

Thị vệ bất lời móc hai thỏi bạc từ trong lồng ngực ra, "Vương gia thường bạc để chúng ta an táng hắn cho tốt. Chúng ta tham bạc còn chưa tính, nhưng chẳng lẽ lại ném người ở đây thật?"

Nơi này gần rừng núi hoang vắng, vút ở đây không phải là để dã thú nhai nát vụn sao.

Thị vệ kia không để ý xua tay, "Người chết cũng chết rồi, còn biết cái gì nữa. Được rồi được rồi, trời đang mưa đấy, đi mau lên không về lại mắc bệnh giờ."

Hắn dẫn đầu chạy trước, thị vệ bất chuyện có chút nhát gan, cũng không dám đợi, vừa đi về xe ngựa vừa lầm bầm: "Xin lỗi, muốn trách cũng đừng trách chúng ta nhé."

Xe ngựa lộc cộc đi xa. Mưa rơi quá lớn, chỉ một thoáng liền không nghe thấy tiếng gì nữa. Trong rừng cây không người, cái bọc giắt giắt, sau đó lần hai vòng, hiện ra một người mặc áo đen bên trong.

Xa xa bỗng truyền đến tiếng la: "A Chiêu, A Chiêu là đệ sao?"

Bóng đen mở miệng: "Là đệ." Tiếng nói tuy thấp nhưng không tính là quá yếu ớt.

Trần Bì kích động lao đảo chạy tới. Trời tối đen nên không nhìn rõ, nhưng vẫn có thể thấy được khuôn mặt trắng bệch của Trần Chiêu, y như của người chết vậy.

"A Chiêu, A Chiêu à!" Hắn bỗng bật khóc, cũng không biết do miệng vết thương bị dính mưa nên quá đau hay là do vui quá mà khóc.

A Chiêu...

Trần Chiêu nghe lời này, khuôn mặt tái nhợt không chút máu có trong nháy mắt ngẩn ngơ, sau đó cười lắc đầu, "Đại ca, đừng khóc, đệ đã nói rồi, huynh sẽ không chết, đệ cũng sẽ không chết."

"Nhưng, nhưng mà..." Tâm trạng Trần Bì không thể bình tĩnh ngay được.

Trần Chiêu thấp giọng nói: "Nhưng mà chúng ta không thể ở lại kinh thành được nữa. Nhưng vậy cũng tốt, ít nhất Vương gia cho đệ chết chứ không phải cho người đuổi giết đệ. Đại ca, đệ có một nơi đẹp đáng để đến, huynh đi cùng đệ đi."

Trần Bì gật đầu thật mạnh, giúp Trần Chiêu đứng lên, khắp khiêng đi.

Giọng họ từ xa truyền tới, "A Chiêu, sao đệ trốn được vậy, bọn họ cho huynh biết để đến nhặt xác đệ..." Cho nên lúc hắn thấy cái chiếu di chuyển còn tưởng là xác chết vùng dậy.

"Đệ từng giúp người hành hình."

"A Chiêu, đệ nói gì với Vương gia vậy? Nếu không ngài ấy cũng không muốn giết đệ được. Chúng ta theo Vương gia lâu như vậy, lại một mực trung tâm, lần này... lần này đệ..."

"Đại ca, đừng nói nữa, đệ mệt rồi."

Lần trốn đi này giúp Dư Lộ hiểu rõ được những thiếu sót của bản thân, nên cô mới hỏi Minh Nguyệt có tài nghệ sở trường nào không, cô muốn học một chút.

Minh Nguyệt là đại nha hoàn cùng xuất giá với đại cô nương phủ Định Quốc Công, tài nghệ sở trường đương nhiên là có. Nói thật thì, tố chất tổng hợp mọi mặt của nàng ấy còn mạnh hơn ba người Hương Lê Thạch Lưu Anh Đào cộng lại nữa. Cho nên Dư Lộ dự định học cái gì dễ hơn trước, đó chính là nữ công.

Xe chỉ luôn kim tự nhiên là không cần học. Dư Lộ nghĩ để Minh Nguyệt dạy cô châm pháp đơn giản trước, sau đó mới đi làm mấy thứ như hà bao, khăn tay hay đồ trong.

Dư Lộ hùng tâm bừng bừng dự định học thật tốt, đây chính là thứ cơ bản giúp cô sống yên ổn và có cơm ăn sau này. Lần chạy đi này, dù Tiêu Duệ không bắt cô trở về, ở bên ngoài cô vẫn sống rất kham khổ. Mặc dù không biết sau này có thể rời khỏi Tiêu Duệ và Vương phủ hay không, nhưng nếu có thể rời đi mà không thể mang theo tiền tài, mình có chút bản lĩnh, đi ra ngoài có thể khiến mình sống khá hơn chút.

Chỉ là cô căn bản không có cách nào chăm chú học. Tiêu Duệ "bị bệnh" nên rảnh rỗi, sáng sớm ngày thứ hai liền đến Tầm Phụng viện, ăn sáng xong rồi ăn trưa, ăn trưa xong rồi lại ăn chiều, đúng là ý tại chỗ không chịu đi.

Ngay cả thư phòng hắn cũng không đi, cứ cả ngày nương nhờ ở Tầm Phụng viện như vậy, Dư Lộ chuyện gì cũng không làm được.

Ngay từ đầu là không dám làm. Sau đó là hắn ngồi đọc sách, cô ngoan ngoãn ngồi một bên làm gối dựa; hắn viết chữ, cô phải *hồng tự thêm hương**giúp mài mực; hắn ăn cái gì cô cũng phải ngồi hầu ở một bên.

**Hồng tự thêm hương: Chỉ việc thư sinh đọc sách có mỹ nữ bên cạnh.*

Dư Lộ rất buồn rầu.

Nhất là đến buổi tối, đêm nay Lâm Thục không đến mời, hắn liền thoải mái rồi. Mà nghe nói tối qua hắn không có đến chỗ Lâm Thục mà là đi thư phòng, cả người Dư Lộ càng thấy không tốt hơn.

Nam nhân này bỗng nhiên không gần nữ sắc, tín hiệu này rất nguy hiểm!

Minh Nguyệt vừa tới, Dư Lộ đã nói để nàng chuyển môn quản xiêm y, cho nên tối nay Tiêu Duệ muốn lưu lại, nàng liền trước tiên không phúc hậu chạy đi. Cũng may Hương Lê và Thạch Lưu rất xứng chức, ở lại chuẩn bị hầu hạ Tiêu Duệ rửa mặt.

Sau khi ăn cơm tối, đầu tiên Tiêu Duệ đọc sách nửa canh giờ, đến lúc Dư Lộ buồn ngủ đến gật gà gật gù thì hắn mới cất sách đi, kéo cô xuống nhuyễn塌.

Dư Lộ mê man trờ trờ, cao giọng gọi người, "Hương Lê, Thạch Lưu vào hầu hạ..."

Lời còn chưa nói hết, Tiêu Duệ đã cắt lời cô, "Không cần, các người mang hai thùng nước nóng lại đây."

Hai thùng nước nóng! Dư Lộ lập tức thanh tỉnh, tròn to mắt nhìn Tiêu Duệ.

Tiêu Duệ đưa tay che mắt cô rồi buông cô ra đi đến tịnh phòng.

Dur Lộ ngây ra, nhìn Hương Lê và Thạch Lưu mang hai thùng nước nóng vào, sau đó đi tới nói với cô: "Dur chủ tử, Vương gia kêu ngài vào hầu hạ."

Dur Lộ gật đầu. Được thôi, hầu hạ thì hầu hạ vậy.

Lúc đi vào cô mới phát hiện mình nghĩ sai rồi, người ta không phải muốn tắm uyên ương rồi đại chiến ba trăm hiệp với cô. Tiêu Duệ đã tự rửa mặt, sau khi rửa xong liền đưa tay ra, ý là muốn khăn lau mặt.

Dur Lộ lập tức đưa tới.

Rửa mặt xong là rửa chân. Thành Vương gia kim tôn ngọc quý đặt chậu gỗ lớn xuống đất, múc một bầu nước lạnh, lại đổ nửa thùng nước nóng vào, đưa tay thử, thấy nước còn nóng, lại đổ thêm nửa bầu nước lạnh, rốt cuộc hài lòng.

Nhìn Tiêu Duệ ngồi xuống cởi vớ, Dur Lộ cảm thấy có chút huyền huyền.

Thần sắc Tiêu Duệ như thường, thả chân vào chậu gỗ, hình như là quá thoải mái, hẳn còn khẽ hừ một tiếng, sau đó quay mặt nhìn Dur Lộ, "Người cũng cùng ngâm."

Người cũng cùng ngâm, là câu trần thuật, mệnh lệnh cho nàng.

Dù sao ngâm chân cũng tốt hơn tắm. Dur Lộ lập tức cầm cái ghế nhỏ qua, cởi giày cởi vớ, thả chân vào chậu gỗ.

Chậu gỗ rất lớn, chân to của Tiêu Duệ và chân nhỏ của Dur Lộ như có ranh giới ở giữa, cách nhau rất xa.

Cái này cũng không sao cả, Dur Lộ nghĩ.

Nhưng lát sau, chân Tiêu Duệ dịch lên phía trước, nhẹ nhàng áp lên chân Dur Lộ. Nóng, bàn chân to ấm áp đặt lên chân cô, phản ứng đầu tiên chính là nóng, chân nóng, khuôn mặt cũng nóng.

Dur Lộ nhất thời cúi đầu, bởi vì đỏ mặt nên không muốn cho đối phương thấy. Trong lòng lại nghĩ, nam nhân này đúng là thích *cột nhà**, đây là đang ve vãn cô sao?

**Cột nhà: trêu đùa một cách sỗ sàng, không đứng đắn.*

Đáng tiếc hẳn không phải người cô thích, nếu không cô có thể càng cột nhà hơn. Hai người có thể ganh đua nhau một lần, nhìn xem năng lực tán gái của nam nhân cổ đại này mạnh, hay là bản lĩnh của trai của nữ nhân hiện đại là cô cao hơn.

Tiêu Duệ chợt hỏi Dur Lộ, "Người cũng biết tại sao ta lại bị bệnh?"

Không phải là bị bệnh, là giả vờ bị bệnh được không? Dur Lộ phi nhô trong lòng, trên mặt thì lắc đầu, thấp giọng nói: "Không biết, Vương gia nhìn Thái y chưa, Thái y nói thế nào?"

Vấn đề này, hôm qua Tiêu Duệ không trả lời, hôm nay cũng như vậy.

Tiêu Duệ nhìn cổ chân nhỏ nhún trước mắt. Đúng là đẹp mà, thì ra chân nữ nhân bình thường đều đẹp như vậy sao, hẳn thật muốn đưa tay sờ một cái.

"Người rất nhanh sẽ biết." Hắn trả lời như vậy.

Dur Lộ oán thầm, nói cũng như không nói.

Cứ như vậy, Tiêu Duệ ở Tầm Phương viện dưỡng bệnh. Chính viện Lâm Thực không có phản ứng, Tà di nương Đào di nương lại xoắn xuýt, nên học Chính viện không quản không hỏi, hay là làm tiểu thiếp thành thành thật thật, đi Tầm Phương viện hỏi một chút, quan tâm Vương gia một chút đây?

Đào di nương và Tà di nương không giống Lâm Thực. Không phải thân phận không giống mà là lòng với Tiêu Duệ không giống. Hai vị này, ngoại trừ nghĩ được sủng ái để có thể sống tốt hơn ra thì vẫn là hai người duy nhất trong Vương phủ thật lòng thích Tiêu Duệ.

Hai oan gia tụ đầu, thương lượng xem có nên đi Tầm Phương viện hay không.

Tà di nương sợ, "Không đi! Ta không dám quá thân thiết với Dur Lộ đâu. Lần trước nàng ta đào tẩu, Vương gia tới chỗ ta, suýt chút nữa thì hù chết ta rồi."

Đào di nương nhin không được bầu môi "Xi" một tiếng, "Người thì tốt rồi, cái đêm đó Vương gia ở chỗ ta, cả đêm ta đều phải nói về Dur Lộ. Sau đó không phải ta bị bệnh đến nửa tháng sao, chính là vì sợ đó."

Tà di nương còn không biết chuyện này thật, nhất thời cười há hê, "Úi chà, ta thấy Vương gia không đi Chính viện là may mắn cho người rồi còn gì, không phải tối đó Vương gia gọi nước đến mấy sao?"

Đào di nương tròn trắng mắt, "Hắn bởi vì Dur Lộ chạy thoát, ở bên ngoài lâu lắm, lúc về hai đùi đều cứng, lại ngâm chân lại làm nóng đầu gối, có thể không gọi mấy lần nước sao? Không nói nữa, cuối cùng có nên đi Tầm Phương viện không đây?"

Tà di nương nói: "Vậy đi, ta gọi Bạch Lộ qua nói chuyện với Thạch Lưu, sau đó quyết định sau."

Đào di nương cũng không có biện pháp nào, lại sợ Tà di nương lừa mình, vội nói: "Ta cũng gọi Hồng Châu đi qua."

Chỉ là hai nha hoàn còn chưa đi qua, ngày thứ hai Lễ bộ Thị lang liền tự mình tới cửa.

Lễ bộ Thị lang Nhiệm đại nhân, phụ thân của trắc phi tương lai Nhiệm Y Vân. Ông tới, người toàn phủ mới hiểu được, căn bệnh này Vương gia gieo họa cho người nào.

Thời gian cưới trắc phi sắp đến, Vương gia lại đang chữa bệnh, trắc phi còn có thể cưới sao? Vương phủ không có phản ứng, Thánh Thượng không hạ chỉ, chỉ sợ Nhiệm

gia đã huyền não đến long trời lở đất đi?

Nếu không, Nhiệm đại nhân cũng được coi như là cha rể của Vương gia, tại sao phải chạy tới cửa thúc giục làm gì chứ?

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 85

Edit + Beta: Y Nhã a.k.a Ryouu-chan

Thôi Tiến Trung để Nhiệm đại nhân chờ ở cửa Tầm Phương viện, mình thì vội vã chạy đến phòng chính của tiểu viện.

Tiêu Duệ đang ngồi trên nhuyễn tháp đọc sách, còn Dư Lộ thì ngồi một bên cầm cái muỗng bạc, vô cùng buồn chán đút đồ ăn cho hần.

Người này bỗng dưng muốn dưỡng bệnh, cả ngày lẫn đêm đều nương nhờ Tầm Phương viện. Sớm cũng thấy hần, muộn cũng thấy hần, cứ sống chung như vậy mấy ngày, cô lại cảm thấy quen rồi.

Dư Lộ biết, đó là một hiện tượng đáng sợ.

Thấy Thôi Tiến Trung về mặt nóng nảy vào cửa, cô theo bản năng đứng lên. Nếu có chuyện gì khẩn cấp, cô không muốn biết.

Tiêu Duệ nhìn cô một cái, sau đó cúi tay với cô. Sau khi trở về Dư Lộ liền nhận mệnh. Coi như biết trình độ tha thứ của Tiêu Duệ đối với cô cực cao nhưng cô vẫn không làm trái hần tí nào. Lúc này thấy hần như vậy, cô bỏ qua ý tưởng muốn lui xuống, đưa tay qua, bị kéo ngồi xuống cạnh nhuyễn tháp.

Tiêu Duệ cầm tay Dư Lộ, dường như lúc này mới có thể dành thời gian ra, ngẩng đầu nhìn Thôi Tiến Trung đang khom người, "Chuyện gì? Nóng nóng nảy nảy."

Thôi Tiến Trung là gấp thật, vội hỏi: "Vương gia, Lễ bộ Thị lang Nhiệm đại nhân tới, đã đến cửa Tầm Phương viện."

Đây là tự xông vào? Dư Lộ kinh ngạc ngẩng đầu, thầm nghĩ Nhiệm đại nhân này đúng là lợi hại, không hổ là cha ruột của Nhiễm Y Vân, Tiêu Duệ không có lên tiếng, lại dám từ bên ngoài xông vào. Chẳng qua, ông cũng không dám xông vào Tầm Phương viện. Đây là nơi ở của thiếp của Tiêu Duệ, ông mà xông vô nữa là không hợp quy củ.

Cô nghĩ, cảm thấy có chút buồn cười, không biết cha vợ của Tiêu Duệ đến cửa là để làm gì. Mà thái độ như vậy, không biết Tiêu Duệ sẽ xử lý thế nào. Chỉ suy nghĩ một lát, cô cảm thấy có cái gì đó xẹt qua não, đang định nghiên cứu kỹ, lại thế nào cũng nghĩ không ra.

Tiêu Duệ trầm mặc một lát, Dư Lộ thấy Thôi Tiến Trung lau mồ hôi đến bốn lần, hần mới mở miệng: "Người mời hần vào."

Mời Nhiệm đại nhân vào? Dư Lộ kinh ngạc, "Gia, có phải ta nên tránh đi không?"

Tiêu Duệ nhìn cô lắc đầu, phân phó Hương Lê đi ôm chăn, Thạch Lưu đến phòng bếp nấu thuốc, cuối cùng chỉ về phía nhuyễn tháp, nói với Dư Lộ: "Người quay người nửa quỳ ở đây, làm bộ như gia đau đầu, người đang giúp gia xoa bóp."

Từ lúc Tiêu Duệ tới ở, Tầm Phương viện mở ra một phòng bếp nhỏ, vốn là để nấu thuốc cho Tiêu Duệ, nhưng thực ra lại thỏa mãn trên dưới hai mươi miệng ăn của Tầm Phương viện.

Lúc này Hương Lê ôm chăn đến. Tiêu Duệ nằm xuống nhuyễn tháp, đắp chăn lên. Thạch Lưu bưng ấm sắc thuốc tới, rót ra chén đưa cho Dư Lộ. Dư Lộ nhận lấy, đang định cho Tiêu Duệ uống. Tiêu Duệ lại khoát tay với cô, "Ta không có bệnh, đây là cho người uống."

Nghe trong viện truyền đến tiếng bước chân, Dư Lộ lập tức nóng nảy, "Nhưng ta đâu có bệnh gì đâu chứ."

"Không có bệnh cũng uống được, để bổ thân cho nữ nhân." Tiêu Duệ cũng nghe thấy tiếng bước chân, hần lập tức nằm xuống rồi xụ mặt. Hần không có bệnh thật, nhưng lúc trước Dư Lộ chạy trốn, sau còn nhảy xuống nước, không bổ không được.

Mùi thuốc rất đậm, tiếng bước chân càng gần, Dư Lộ không có cách nào, bịt mũi bưng bát lên uống liền một ngụm.

Mới đặt chén sang một bên, Thôi Tiến Trung ở bên ngoài đã lên tiếng: "Vương gia, Nhiệm đại nhân đến rồi."

Tiêu Duệ nhắm mắt lại, Dư Lộ nuốt miếng nước thuốc cuối cùng xuống, vội vàng mở miệng nói: "Vương gia mời hần vào."

Thôi Tiến Trung ở phía sau, Lễ bộ Thị lang Nhiễm Trần Lý đi vào. Dù chỉ là quan viên Tứ phẩm nhưng ông vẫn không dám ngẩng đầu nhìn Tiêu Duệ. Hành lễ bái kiến, nghe Tiêu Duệ nói miễn lễ mới dám ngẩng đầu.

Trong phòng có mùi thuốc đậm đặc, Thành Vương Tiêu Duệ nằm trên nhuyễn tháp, dù đã vào xuân nhưng vẫn đắp một chiếc chăn dày, nhưng sắc mặt thì không nhìn ra tia bệnh nào, chỉ nhìn như vô cùng mất hứng.

Mà phía sau hần là một nữ nhân trẻ tuổi đang nửa quỳ, cúi đầu dè xuống hai bên thái dương hần, hình như đang giúp hần giảm đau đầu. Tuy không nhìn thấy mặt nữ nhân kia, nhưng nhìn cách ăn mặc, hần là tiểu thiếp mà Thành Vương sủng ái nhất.

"Thân thể Vương gia thế nào?" Nhiễm Trần Lý đã qua nửa đời người, thật đúng là chưa nhìn thấy bệnh nào kỳ quái như vậy.

Sắc mặt Tiêu Duệ lạnh lùng, giờ tay đuổi Thôi Tiến Trung và mấy nha hoàn ra ngoài rồi mới nhìn Nhiệm Trần Lý. Nét mặt lúc thì buồn bực, lúc thì áy náy, khiến Nhiệm Trần Lý nhìn đến mơ mơ màng màng, hần mới thờ dài một tiếng.

Nhiệm Trần Lý không dám hỏi, lẽ nào Vương gia không xong rồi?

Đâu có nghe thấy trong cung truyền đến tin tức gì không tốt đâu ta, ngay cả vị Thái y nào trong cung đến xem bệnh cho Vương gia ông cũng không nghe thấy. Ông còn tưởng Vương gia không tìm Thái y xem bệnh, hiện nay già bộ bệnh là đề tri hoãn hôn sự với Y Vân nữa.

"Sao Nhiệm đại nhân lại đến đây?" Tiêu Duệ bỗng mở miệng, khỏe khoắn mười phần, hoàn toàn không giống như đang bệnh.

Trước khi đến Nhiệm Trần Lý đã nghĩ rất tốt, mặc kệ Thành Vương là bệnh thật hay bệnh giả, con gái nhà ông đều là trắc phi Thánh Thượng tứ hôn cho Thành Vương. Hôn kỳ sắp đến, dù bị bệnh thì cũng phải cưới con gái của ông vào cửa, nếu không dậy nổi, làm xưng hi cũng không phải không thể.

Chuyện con gái đã định thân, tới hôn kỳ lại không xuất giá chẳng phải sẽ khiến ông mất mặt, làm hại ông và con gái của ông sao?

Nhưng bây giờ, ông không hiểu Tiêu Duệ đang có chiều trò gì, lời thúc ép lại không dám nói. Ông cười mĩa, nói: "Lo lắng thân thể của Vương gia ngài nên cố ý qua thăm, có cần hạ quan giúp một tay không, hay cần dược liệu gì, hạ quan có thể đi thu xếp dùm."

"Không có!" Chân mày Tiêu Duệ cau chặt, chữ không vui hiện rõ trên mặt.

Nhiệm Lý Trần bỗng nhiên hoảng hồn, đúng là bị hai chữ lạnh lùng này làm cho sợ, không biết nói tiếp thế nào. Vẫn là Dư Lộ cũng kinh ngạc với phản ứng của Tiêu Duệ, hoảng sợ quay đầu, vừa lúc bị Nhiệm Trần Lý thấy, ông mới phản ứng kịp.

"...Vương gia, lần này hạ quan tới là đề..."

"Nhiệm đại nhân! Bản vương bị bệnh!" Tiêu Duệ bỗng cắt lời Nhiệm Trần Lý, hất tay Dư Lộ ra, bỗng nhiên ngồi dậy, sinh long hoạt hổ, nơi nào giống như bị bệnh?

Nhiệm Trần Lý hoảng sợ định quỳ xuống, chỉ là nghĩ đến tương lai mình rốt cuộc coi như là cha rể của Thành Vương, liền nắm tay thật chặt để nhìn xuống, "Vương Vương gia..."

"Bản vương bị bệnh." Tiêu Duệ nhìn Nhiệm Trần Lý, lại lặp lại một lần, "Lẽ nào Nhiệm đại nhân không nhìn ra sao?"

Nhìn không ra! Ngài căn bản không giống như đang bị bệnh, đây không phải là tron mắt nói dối sao? Nhiệm Trần Lý thật muốn trừng Tiêu Duệ một cái. Nếu Tiêu Duệ không phải Hoàng tử mà là người thường, ông càng muốn đi lên đá một cái để con rể tương lai này đang hoảng chút.

Sắc mặt Tiêu Duệ càng khó coi hơn, giống như hần đang bị bệnh nặng gì thật vậy, "Nhiệm đại nhân, vì tốt cho con gái của ngươi, cửa hôn sự này vẫn không thành thì tốt hơn."

Bị bệnh? Bệnh khiến không thể thành thân với Y Vân?

Đó là bệnh gì? Nhiệm Trần Lý nhìn Tiêu Duệ, ánh mắt chậm rãi đi xuống, đặt ở giữa hai chân Tiêu Duệ.

Chẳng lẽ Vương gia không được?

Tiêu Duệ hừ mạnh một cái. Nhiệm Trần Lý lại nhìn mặt hần, thấy bộ mặt kia đen như sập có cuồng phong bạo vũ, ông cảm thấy da đầu tê dại như muốn nổ tung, cũng không nhớ nổi thân phận tương lai của mình nữa, quỳ sụp xuống.

"Vương, Vương gia... Hôn, hôn sự của ngài và tiểu nữ đều định cả rồi, giờ, giờ nhất định phải gả đi mới được đó." Nếu ông dám không gả con gái đi, Hoàng thượng có thể tha cho ông sao?

Tiêu Duệ lạnh lùng nói: "Nhiệm đại nhân không thương yêu con gái của mình sao?"

Nhiệm Trần Lý hiểu ý của Tiêu Duệ, mồ hôi lạnh toát ra, lập tức làm ướt áo trong của ông. Gió tháng Hai còn mát, làn gió thổi từ cửa vào khiến ông rung mình một cái.

Tiêu Duệ thấy diễn đủ rồi, bỗng đổi sang giọng điệu áy náy, "Nhiệm đại nhân đứng lên đi. Cũng là bản vương có lỗi với Nhiệm Nhị cô nương. Vậy thì... tiểu nữ nhi của ngươi còn chưa đính hôn đúng không?"

Nhiệm Trần Lý nghe thấy Tiêu Duệ không có ý trách tội hần, lại nghe hình như muốn tìm mối hôn sự tốt cho tiểu nữ nhi nhà ông, vội vàng nói: "Đúng vậy, đúng là chưa có đính hôn."

Tiêu Duệ nói: "Nhiệm đại nhân cố gắng bên Tam ca chút đi ha."

Nhiệm Trần Lý hơi sùng sốt, vội vàng cảm ơn, sau đó không dám nhìn Tiêu Duệ nữa, chạy trốn chết.

Dư Lộ đứng dậy đi đến một bên, quan sát Tiêu Duệ từ trên xuống dưới vài lần, rốt cuộc nhìn không được hỏi: "Nhiệm đại nhân đây là không gả con gái cho ngươi?"

Tiêu Duệ vén chăn lên, thản nhiên trả lời: "Nếu không thì là gì?"

Dư Lộ vẫn còn hơi mơ hồ, cô đặt ánh mắt ở giữa hai chân Tiêu Duệ, "Lý do gì? Ngươi... ngươi lừa hần, nói ngươi bị bệnh ở phương diện kia?"

Nam nhân bị bệnh này không phải đều nên giấu đi sao? Sao hần còn tùy tiện nói ra ngoài vậy? Không đúng không đúng, hần bị bệnh này từ lúc nào thế? Sao cô không biết?

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 86

Edit + Beta: Y Nhã a.k.a Ryuu-chan

P/s: Giờ mới nhận ra hôm nay là tròn một năm từ lúc Mễ xây nhà, thêm phúc lợi cho hôm nay nhé <3

Tiêu Duệ quay đầu nhìn Dư Lộ, đưa tay vẫy hai cái, "Bệnh phương diện nào?"

Lời của hấn Nhiễm Trần Lý hiểu, chứ không phải là Dư Lộ cũng hiểu đầy chữ?

Dư Lộ lại gần một chút, không đưa tay cho hấn, đồng thời cũng kịp nhận ra dù bệnh này có thật hay không, cô cũng không thể hỏi đến. Nếu là thật, vậy không phải là ảnh hưởng đến mặt mũi của Tiêu Duệ sao. Nhưng nếu là giả, cô vừa hỏi Tiêu Duệ liên chứng tỏ với cô thì sao đây?

"Chính là bệnh khiến Nhiễm đại nhân không gả con gái cho người ấy." Dư Lộ cố gắng khiến mình trông thật ngây thơ, không rành thế sự.

Đáng tiếc, cô đã quan sát chỗ giữa hai chân Tiêu Duệ hai lần rồi. Tiêu Duệ không phải mất mủ, đương nhiên hấn nhìn ra được Dư Lộ nghĩ đến chỗ nào. Sắc mặt hấn như thường, đưa tay vẫy hai cái với Dư Lộ.

Thật ra Dư Lộ cách hấn rất gần, hấn có thể trực tiếp kéo Dư Lộ, nhưng hấn lại thích dùng cách như vậy để Dư Lộ tự đưa tay ra.

Dư Lộ đành phải thuận theo ý hấn.

Hấn kéo tay Dư Lộ, bỗng dưng có chút buồn vô cớ. Làm như vậy, có đáng không? Hấn nhìn Dư Lộ một cái thật sâu, làm như vậy, hấn là đáng đi? Sớm muộn gì nàng cũng sẽ nhìn ra hấn đang làm gì, nhìn ra tâm tư của hấn đi?

Có lẽ ánh mắt của hấn quá dịu dàng, có lẽ sự chờ đợi dưới đáy mắt hấn quá mãnh liệt, Dư Lộ đột nhiên cảm thấy trên mặt hơi nóng. Cô giật giật tay, nhìn như Tiêu Duệ cầm không hết tay cô, nhưng cô căn bản không thể động đậy được. Khí thế của cô lập tức yếu đi, cúi thấp đầu xuống.

Tiêu Duệ nắm tay thật chặt, sau đó đưa tay còn lại lên sờ tóc Dư Lộ, búi tóc của cô có chút tán loạn. Hấn nhú nhú mày, suy nghĩ một lát, đột nhiên mở miệng: "Vi chuyện vừa nãy hả? Có phải đụng vào nơi nào rồi không?"

Dư Lộ vội lắc đầu, nhỏ giọng nói: "Không có."

Tiêu Duệ lại sờ chỗ tóc rồi, ấn vào hai cái nhưng không vào được, hấn trực tiếp rút sợi tóc rồi ra, nhưng rút ra xong thì lại không biết nên để chỗ nào, nếu kệ nó thì trông toàn bộ kiểu tóc đều không đúng.

Hấn bỗng thả tay đang nắm tay Dư Lộ ra, vỗ vỗ vai cô, "Đi thôi, kêu người đến giúp người chải đầu lại."

Dư Lộ cảm thấy xong rồi. Tiêu Duệ vuốt tóc cô, xoắn xuýt với tóc của cô, rõ ràng là việc làm hết sức ngây thơ nhưng cô lại thấy tay hấn cực kì dịu dàng, như là sợ làm cô đau vậy. Sự cẩn thận này lại khiến lòng cô không khỏi nổi lên từng gợn sóng.

Hấn để cô đi, cô lập tức đứng dậy, đến lúc sắp đi vào phòng ngủ mới nhớ nói "Ừ" một tiếng.

Tiêu Duệ nhìn bóng lưng của cô, cong môi cười.

Minh Nguyệt xung phong nhận việc chải đầu cho Dư Lộ, đồng thời cẩn thận tìm hiểu tin tức, "Dư chủ tử, hôm nay phụ thân của Nhiễm Nhị cô nương sang đây để thúc giục hôn sự của Vương gia với Nhiễm Nhị cô nương vào cửa."

Dư Lộ không nhìn nàng, chỉ hỏi ngược lại: "Sao thế, cô tò mò à?"

Minh Nguyệt sợ Dư Lộ cho rằng nàng giúp Lâm Thực đi thám thính, vội vàng giải thích: "Không phải do tò mò, chỉ là cảm thấy, hình như Vương gia vì chủ tử ngài nên mới kéo dài thời gian ghen Nhiễm Nhị cô nương vào cửa."

Không phải, Vương gia của các người không phải đang kéo dài, hấn trực tiếp không muốn thành thân.

Dư Lộ trầm ngâm, chẳng lẽ Tiêu Duệ không sợ sao. Chuyện mất mặt như vậy mà bị truyền đi, dù cho đến bây giờ hấn đều không để ý đến địa vị, nhưng dù sao cũng đủ để ném hết mặt mũi của một nam nhân. Còn có, hấn không muốn thành thân với trắc phi, Nhiễm gia sẽ làm gì với Nhiễm Nhị cô nương đây. Phụ thân nàng ấy... trông cũng không giống như người tốt.

Dư Lộ tò mò suy nghĩ của Tiêu Duệ, cũng tò mò cách giải quyết của Nhiễm Trần Lý.

Nhưng mà, cô biết lập trường của mình không dễ để hỏi về việc này.

Minh Nguyệt không biết tình huống cụ thể, thấy Dư Lộ không trả lời, đoán Dư Lộ đã nghe lọt lời mình, vội vàng nói tiếp: "Dư chủ tử, nô tỳ cảm thấy Vương gia đối xử với ngài thật sự rất tốt, ngài có định..."

Dư Lộ bỗng quay đầu trừng nàng, để nàng không nói tiếp được.

"Mình Nguyệt, cô đừng nói mấy lời này nữa. Cô có tin ta sẽ mê choáng cô rồi đưa cô lên giường Vương gia không." Dư Lộ uy hiếp Minh Nguyệt. Trong truyện, đây chính là việc Lâm Thục làm với Minh Nguyệt, chẳng qua với điều kiện là phải chuốc say Tiêu Duệ trước.

Mặc dù biết Dư Lộ đang nói đùa nhưng Minh Nguyệt vẫn sợ đến trắng cả mặt, tay cũng run run, chiếc lược rơi xuống đất.

"Đi ra ngoài đi, để ta tự làm." Dư Lộ cũng không giải thích, trực tiếp đuổi người.

Lúc trước bởi vì chạy trốn nên cô triệt để học hết cách nữ nhân cổ đại mặc quần áo và chải đầu, cho nên chuyện chải đầu phiên toái này, không có nha hoàn cô vẫn có thể làm rất khá.

Chính viện Lâm Thục cũng được tin, chỉ là nàng đại khái đoán được ý đồ đến đây của Nhiễm Trần Lý, nhưng Nhiễm Trần Lý được câu trả lời thế nào, nàng cũng không biết.

Nàng gọi Minh Hà tới, "Người đến Tầm Phương viện, mang qua đó mấy phần điểm tâm phòng bếp mới làm, sau đó hỏi Minh Nguyệt xem Vương gia trả lời Nhiễm đại nhân thế nào."

Minh Hà có chút do dự. Nàng và Minh Nguyệt là tỷ muội lớn lên với nhau từ nhỏ, đi hỏi như vậy, chẳng phải coi nàng ấy thành mắt ngăm của Chính viện sao? Nếu như vậy, Dư chủ tử sao dám dùng nàng ấy nữa? Không có niềm tin của Dư chủ tử, nàng ấy cũng không sống tốt ở Tầm Phương viện được, mà điều muốn học thì càng không học được.

"Vương phi, hỏi Minh Nguyệt như vậy có thể khiến Dư chủ tử nghi ngờ không?" Nàng nói: "Nếu Dư chủ tử nghi ngờ, chỉ sợ Minh Nguyệt sẽ có nhiều bất tiện."

Lâm Thục lại không để trong lòng, "Không sao, người lên lút qua đó hỏi, ta cũng không định làm gì, chỉ để yên tâm mà thôi."

Minh Hà hơi yên lòng, thấy thái độ của nàng kiên quyết, quay người đi ra ngoài. Chỉ là Minh Nguyệt cũng không biết, đương nhiên không thể mang tin tức có ích gì về cho nàng được.

Lâm Thục không khỏi buồn bực nói: "Nha đầu Minh Nguyệt kia, thủ đoạn đúng là không được mà." Nàng lại phân phó Minh Hà, "Vây đi, người phái người qua Nhiễm gia hỏi thăm chút. Không biết Vương gia trả lời thế nào, trong lòng ta luôn lo lắng."

Nếu như lúc trước, Minh Hà còn dám lăm miệng hỏi một câu vì sao, nhưng từ lúc đến Thành Vương phủ, tính tình Lâm Thục thay đổi quá nhiều, nàng cái gì cũng không dám hỏi, chỉ gật đầu.

Nhiễm Trần Lý về nhà, lập tức gọi phu nhân vào phòng. Hai người nói nhỏ gần nửa canh giờ, cuối cùng đi đến phòng Nhiễm Y Vân.

Nhiễm Y Vân thấy phụ thân và mẫu thân đến thì hết sức kinh ngạc, vừa ngênh đón hai người vào phòng vừa nghĩ thầm cuối cùng là có chuyện gì. Nàng lớn như vậy, đây là lần đầu tiên phụ thân nàng đến phòng của nàng.

Nhiễm đại nhân không tiện nói những lời này với nữ nhi, chấp tay sau lưng đứng nhìn xuân sắc trong sân. Nhiễm phu nhân kéo tay của nữ nhi, vừa không nỡ vừa thấy may mắn, "Vân Tỷ Nhi, hôn sự của con và Thành Vương, không thành."

Nhiễm Y Vân lập tức ngảy ngẩn cả người, tiếng nói như bị chặn ở cổ họng, một lát sau mới lớn giọng nói nên lời, "Vì sao? Là Thành Vương cự hôn sao? Con và hấn chính là do thánh chỉ tứ hôn, làm sao hấn dám?"

Nhìn con gái kích động như vậy, Nhiễm phu nhân vội vàng giải thích, "Không phải không phải, không phải là Thành Vương cự hôn. Là, là quyết định của phụ thân con, không thể đẩy con vào hồ lửa được!"

Lời của mẫu thân khiến Nhiễm Y Vân thấy rất mơ hồ, "Nương, ngài đến cùng muốn nói cái gì, hồ lửa gì chứ, Thành Vương phủ là hồ lửa sao? Đây chính là Vương phủ, con gả qua chính là trắc phi, không phải ngài nói đây là mối hôn sự rất tốt sao? Lại nói, coi như Thành Vương phủ là hồ lửa, phụ thân cũng không thể không đồng ý được, nếu không, Hoàng thượng mà biết thì sẽ giáng tội nhà chúng ta đó!"

Nhiễm phu nhân thở dài, kéo nữ nhi đến ri vào tai nàng mấy câu.

Sắc mặt Nhiễm Y Vân đầu tiên là đỏ lên, sau đó lại từ từ trắng đi. Nếu phương diện kia của Tiêu Duệ thật sự không được, vậy đúng là không thể gả. Một trắc phi, lại không có hài tử, đời này còn trông cậy vào cái gì được chứ?

"Nhưng mà nương, không phải Thành Vương rất sủng ái một tiểu thiếp họ Dư sao? Nghe nói là đi ra từ trong cung, hấn thích lắm. Nếu hấn không được thì sao lại sủng ái tiểu thiếp kia như vậy?" Nhiễm Y Vân cảm thấy không đúng lắm. Ngày ấy nàng đã ở Thành Vương phủ, cũng nhìn thấy Thôi Tiến Trung tự mình đi cùng nữ nhân kia.

Hơn nữa nữ nhân kia còn trốn đi rồi bị bắt trở lại!

Lời này, nàng cũng không dám nói thẳng.

Nhiễm phu nhân không biết nên giải thích thế nào, bà cũng hơi nghi hoặc một chút. Nhiễm Trần Lý thấy thế, đành phải đi tới, chỉ vào thê tử và con gái, cực kì bất đắc dĩ, "Hai người các người đây, thật là... thật là tóc dài kiến thức ngắn!"

Nhiễm Y Vân không phục nhìn phụ thân. Nàng là người biết chân tướng mà người ngoài không biết đấy!

Nhiễm Trần Lý không có cách nào, đành phải nói: "Ta là người hồ đồ như vậy sao. Không có chứng cứ, ta sẽ qua quyết làm quyết định sao?"

Nhiễm phu nhân vội lắc đầu, bà đương nhiên tin tưởng phụ quân mình.

Nhiễm Y Vân lại phồng má lên, vẫn không bị thuyết phục.

Nhiễm Trần Lý đành phải mở cửa nhìn một cái, kêu nha hoàn trông coi cho thật tốt rồi mới về phòng hạ giọng nói với nữ nhi: "Chính miệng Thành Vương thừa nhận

phương diện kia của hắn không được! Một nam nhân, nếu không phải thật, sao hắn phải nói như vậy? Hắn cũng có lòng tốt, không muốn làm lỡ con, cũng không muốn đối nghịch với phụ thân đó! Còn nữ nhân mà con nói, ta thấy tám phần mười là người hắn tìm để giúp hắn che giấu tai mắt mà thôi. Hôm nay hắn vừa không vui liền hát nữ nhân kia ra, con thấy ta hát mẹ con ra bao giờ chưa?"

Nhiệm phu nhân đỏ mặt, Nhiệm Y Vân lắc đầu.

Nhiệm Trần Lý tiếp tục nói: "Ta còn nghe nói rằng, Thành Vương và Thành Vương phi đến nay vẫn chưa viên phòng nữa! Nếu ta gả con qua đó, con nghĩ xem ngày sau của con có tốt được không?"

Chắc chắn là không rồi!

Hai mắt Nhiệm Y Vân bỗng nhiên đỏ lên, bắt lấy cổ tay Nhiệm Trần Lý, "Phụ, phụ thân, vậy nữ nhi phải làm sao đây, nữ nhi phải làm sao đây chứ!"

Nhiệm phu nhân thấy con gái khóc, lập tức đỏ mắt nhìn Nhiệm Trần Lý. Nhiệm Trần Lý vỗ vỗ đùi lại vỗ vỗ con gái, nói ra quyết định của mình: "Con cũng bị bệnh đi, kéo được ba, năm ngày liền nói với bên ngoài con bị bệnh nặng nên không có. Con còn nhỏ, đi về nhà cũ tránh tiếng gió cái đã, qua hai năm lại về kinh, nói là chất nữ*" của mẹ con, trở về rồi phụ thân tìm người khác cho con!"

*Chất nữ: cháu gái.

Nhiệm phu nhân vội vàng bổ sung: "Không làm Vương phi thì cũng phải làm Hầu phu nhân!"

Nhiệm Trần Lý nghĩ đến lời ám chỉ của Tiêu Duệ. Nếu có hắn hỗ trợ, nếu Tam nữ nhi có thể gả cho Thụy Vương làm trắc phi, về sau có thể kêu nó kiếm mối hôn sự cho Nhị nữ nhi, hắn cũng không kém lắm.

Ông gật đầu, coi như là lời hứa với con gái.

Nước mắt Nhiệm Y Vân rơi xuống, lau một cái, lại nhào vào lòng Nhiệm phu nhân.

Nhiệm Y Vân bị bệnh. Sau khi Thành Vương Tiêu Duệ bị bệnh, nàng cũng bị bệnh. Bệnh này khí thể hung mãnh, chỉ mới ba ngày, một nữ lang hoa quý đã hương tiêu ngọc vẫn*.

*Hương tiêu ngọc vẫn: cách nói hoa hòe của chết, thường dùng cho mấy cô gái trẻ đẹp.

Tin tức truyền tới Vương phủ, Tạ di nương và Đào di nương cũng không dám đến Tầm Phụng viện nữa. Mà Chính viện Lâm Thục vừa nghe xong, trong lòng liền dâng lên ý sợ hãi. Vương gia vì nữ nhân ở Tầm Phụng viện, lại khiến Nhiệm đại nhân giết con gái ruột thịt!

Hôm nay hắn có thể vì nữ nhân kia mà giết trắc phi, ngày mai thì sao, có thể vì nữ nhân kia mà giết luôn Vương phi của hắn không?

Lâm Thục sợ, lập tức phái Minh Hà đến đưa tin cho Tiêu Duệ, mẫu thân nàng sắp sinh, nàng muốn về nhà mẹ đẻ ở mấy ngày, đợi mẫu thân nàng sinh xong rồi lại về.

Tiêu Duệ rất hào phóng, gượng tay lên cho phép.

Minh Hà hành lễ, vội lui xuống.

Thời gian cưới trắc phi của Tiêu Duệ đã qua hai ngày. Trời ấm hơn một chút, có lúc nóng đến mức hận không thể cởi thêm một lớp áo.

Dư Lộ không sợ nóng nên mặc cũng nhiều, nhưng thấy thái độ Tiêu Duệ lạnh nhạt, nghĩ ngay cả Lâm Thục đều dọa chạy, cảm thấy trong lòng phát lạnh. Rõ ràng mấy ngày nay đã rất quen người kia, nhưng lúc này lại không dám tới gần hắn.

Người này...

Cô còn tưởng người này không đáng sợ như vậy, ít nhất, hắn rất khoan dung với cô. Mà với mấy người Hương Lê Thạch Lưu, hắn cũng không có hạ độc thủ. Ngay cả với hai huynh đệ Trần Chiêu, cô lên hỏi Minh Nguyệt, nghe nói cũng chỉ là đuổi ra khỏi phủ, trả thêm một khoản trợ cấp mà thôi.

Cô đều cảm thấy trong truyện quá không đáng tin, tâm địa Tiêu Duệ vẫn luôn rất tốt, nhưng bây giờ, hắn bức cha ruột người ta giết con gái của mình? Tuy cô không tin, nhưng ngay cả Lâm Thục cũng bị dọa chạy, dù cô muốn không tin cũng phải tin.

Được rồi, tuy chuyện này đáng trách nhất là Nhiệm Trần Lý Nhiệm đại nhân, nhưng mà, nhưng mà cô vẫn cảm thấy Tiêu Duệ rất đáng sợ. Cho dù cảm giác được hắn làm như vậy là vì cô, nhưng cô vẫn cảm thấy sợ. Loại thích này khiến người ta có chút kinh hồn bạt vía.

Năng lực biểu diễn của Dư Lộ vẫn giống như trước kia, nhưng Tiêu Duệ bây giờ đã tỉnh mất hơn trước kia nhiều rồi. Tuy Dư Lộ cực lực giả vờ giống như những lúc bình thường nhưng hắn vẫn cảm giác được cô đang sợ hắn.

Hắn vốn đang đánh quyền ở trong sân, trở về định tắm rửa một cái, nhưng thấy Dư Lộ như vậy, hắn không đi nữa mà là ngồi xuống ghế, vẫy tay với Dư Lộ.

Hiện tại Dư Lộ cảm thấy hắn rất đáng sợ, lập tức nhảy tót đến bên cạnh hắn, "Gia có gì phân phó?"

Tiêu Duệ đặt tay lên đầu gối, nhướng mày nhìn Dư Lộ, "Sao thế? Gần đây hình như ngươi rất sợ gia?"

"Không có!" Dư Lộ lắc đầu, chắc như đinh đóng cột.

Tiêu Duệ rũ mắt nhìn tay và váy Dư Lộ, "Tay ngươi đang run, chân cũng đang run."

Hà, rõ như vậy sao? Dư Lộ vội khép chân lại, "Thật không có!"

Tiêu Duệ bỗng lại gần, Dư Lộ sợ đến ngửa về sau. Tiêu Duệ vội vàng đứng dậy đưa tay đỡ, ôm cô quay nửa vòng thì hai người mới ổn định lại.

Không có ngã sắp xuống, Dư Lộ muốn vỗ ngực một cái, khẽ động dậy, chợt phát hiện tay mình đang đặt lên lồng ngực của người đối diện. Bỗng lồng ngực hình như chấn động, thì ra là người đối diện đang nói chuyện, "Tiểu Lộ Nhi, có phải người thấy Nhiễm gia Nhị cô nương là bị gia bức tử?"

Tiểu Lộ Nhi... đây là xưng hô ngày xưa của hân đối với cô, nhưng sao bây giờ nghe xong lại khiến người ta thấy sờn cả tóc gáy vậy!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 87

Edit + Beta: Y Nhã a.k.a Ryuu-chan

Bị hai tay có lực của nam nhân siết chặt, lòng Dư Lộ như nổi trống, không phải vì thẹn thùng mà là vì sợ. Cô cúi đầu, không nhìn Tiêu Duệ, "Không phải, không có nha... Ta, ta cái gì cũng chưa nghĩ!"

Giấu đầu lòi đuôi!

Tiêu Duệ đến Tầm Phương viện vài ngày, vẫn không có đụng Dư Lộ, lúc này ôm người vào ngực, tuy nàng sợ đến run run rẩy rẩy, lẽ ra nên giải thích trước, nhưng mà... hân lại thích cảm giác này.

Nói thì có chút buồn cười, nhưng hân thà Dư Lộ sợ hân, cũng không muốn nàng nhận mệnh, tuyệt vọng, ngoan ngoãn nằm trong lòng hân, bộ dáng động hay không động thì tùy theo hân. Hân thích nàng hoạt bát, cho dù là vui vẻ chấp nhận, hay không nhận được mà chống đối hân, cũng hoặc là sợ run giống như lúc này.

Phải làm thế nào thì nàng mới có thể sống lại, mới có thể thực sự thích hân đây?

Điều nàng mong muốn, hân là trong cuộc đời của hân chỉ có mỗi mình nàng đi! Vương phi hân đã cưới, dù dơ danh tiếng của mình hân cũng phải đẩy trách phi về, còn nữa, còn có Tạ thị và Đào thị, hân là cũng phải đưa các nàng ấy ra phủ đi?

Còn Vương phi, hân nên bồi thường thế nào đây?

Chờ đến lúc đó, có phải nàng sẽ tin tưởng hân thích nàng thật lòng, sau đó cũng đưa trái tim cho hân không? Giống như lúc đầu nàng từng nói vậy, giữa hai người không hề có những người khác, chỉ có lẫn nhau.

Người này đang làm gì vậy, coi cô là gối ôm hình người sao?

Dư Lộ đánh bạo, ngẩng đầu liếc Tiêu Duệ một cái thật nhanh.

Nhưng không ngờ lại bị Tiêu Duệ thấy. Hân cong môi mỉm cười, nâng cằm Dư Lộ, nhìn không được thom nàng một cái, "Không có, tuy Nhiễm Trần Lý hơi thích quyền thế chút, nhưng lại rất yêu thể tử. Có thể tử của hân ở, Nhiễm Nhị cô nương không có nguy hiểm gì đâu."

Phải vậy không? Cho nên hân không có bức tử Nhiễm Nhị cô nương?

Dư Lộ cảm thấy nhịp tim chậm hơn một tí, cũng dám nhìn Tiêu Duệ rồi, "Nhiễm đại nhân không sợ sao? Đây chính là... tội khi quân đó. Còn người nữa, trước người nói với Nhiễm đại nhân như vậy, không sợ mất mặt sao?"

Xã hội Hoàng quyền, Thiên tử lớn nhất, khi quân là phải mất đầu.

Mà thân là một nam nhân, nói phương diện kia không được còn mất mặt hơn là bị cấm sùng nữa. Nghĩ đến bị cấm sùng, Dư Lộ lại yên lặng cúi đầu.

Nàng đang quan tâm hân sao? Hai mắt Tiêu Duệ sáng lên, vòng tay ôm Dư Lộ cũng chặt hơn chút, "Phụ hoàng sẽ không biết, gia không thêm đề ý, Nhiễm gia lại lờ đi, việc này đương nhiên cứ qua như vậy. Còn mất mặt..." Tiêu Duệ không nhìn cười được, "Nhiễm Trần Lý không dám nói với bên ngoài. Nếu hân dám nói, còn phải lo sợ gia trả thù nữa."

Thì ra là vậy. Xem ra quyền cao chức trọng vẫn có rất nhiều chỗ tốt.

Tiêu Duệ không có lý do để lừa cô. Hời rõ tình huống, Dư Lộ cũng không sợ như vậy nữa, tuy vẫn còn chút di chứng, nhưng bắt đầu ghét bỏ một thân mồ hôi của Tiêu Duệ.

"Gia có nên đi vào tắm sơ qua không?"

"Người không hỏi, tại sao gia phải làm vậy sao?" Tiêu Duệ lưu luyến buông tay ra, lại không lập tức rời đi.

Tìm Dư Lộ bỗng đáp nhanh hơn, lúc này là vì xấu hổ.

Chỉ là, cảm động không? Không thể phủ nhận là có một chút. Nhưng mà... cô có thể cảm động thật sao? Tiễn được một Nhiễm Y Vân, nhưng Vương phủ còn có Vương phi, còn có Tạ Linh Tuệ Đào Xảo Tiên, mà ngoại trừ các nàng, trọng yếu hơn chính là còn có vị quận chúa lấy chồng xa ở Mông Cổ kia.

Cô không đề ý việc người mình thích có Bạch nguyệt quang trong lòng, nhưng cô đề ý việc mình chỉ là thể thân của Bạch nguyệt quang.

Tiêu Duệ có biết, người hán thích là cô, hay là thích người giống Bạch nguyệt quang không đây?

Dư Lộ thấp giọng nói: "Suy nghĩ của Vương gia, ta không dám phỏng đoán." Thật ra lời này nên dùng thiếp thì tốt hơn, tự xưng là ta, luôn có cảm giác như thân phận của mình không có thấp lắm.

Dư Lộ có chút không được tự nhiên, không phải bởi vì cô muốn hạ thấp bản thân trước mặt nam nhân, mà là cô luôn cảm thấy, nam nhân này cho cô quá nhiều đặc thù, chỉ sợ muốn đi thì càng không dễ.

Nhất là bây giờ, Minh Nguyệt không chịu, Vương phi bị dọa chạy, còn có ai đây?

Chẳng lẽ cô phải mỗi ngày mỗi năm đều ở Vương phủ?

Tiêu Duệ rất thất vọng, hán không biết suy nghĩ của Dư Lộ, chỉ cảm thấy muốn có được lòng của Dư Lộ, thực sự rất khó.

Hán xoay người đi tịnh phòng.

Dư Lộ đứng đó một lát, về phòng ôm xiêm y sạch sẽ ra đứng trước cửa tịnh phòng. Đến khi tiếng nước bên trong ngừng lại, lại đợi một lát rồi mới bước vào.

Dường như Tiêu Duệ bỗng nhiên học được cách tôn trọng. Tuy vẫn gọi cô hầu hạ nhưng sẽ không không mặc gì ở trước mặt cô, mà đợi cô đưa y phục xong rồi rời khỏi đây thì mới cởi lớp áo cuối cùng.

Đến lúc xuyên ngoại bào, hán mới hắng giọng gọi Dư Lộ tiến vào.

Lâu như vậy, cô đã quen việc thay y phục cho Tiêu Duệ, nhưng vẫn có chút xấu hổ. Cô thà nhón chân rời xa chút còn hơn là đứng quá gần khiến Tiêu Duệ có phản ứng. Mà Tiêu Duệ cũng phối hợp cô, cố ý cúi người xuống hoặc hơi hơi cong đầu gối, nhưng sau khi mặc xong, hán lại không cho Dư Lộ cự tuyệt kéo tay Dư Lộ ra ngoài.

Minh Nguyệt và Hương Lê Thạch Lưu mang đồ ăn vào.

Trên bàn cơm hôm nay rất an tĩnh, chỉ là có một hiện tượng quái dị: Tiêu Duệ một mực nhìn Minh Nguyệt. Uống một hớp cháo, liếc một cái; ăn cái nem rán, liếc cái nữa; kẹp một món ăn, lại liếc thêm lần nữa.

Ánh mắt này khiến Minh Nguyệt nôn nao trong lòng, cũng khiến Dư Lộ thấy buồn bực. Cô không khỏi cũng nhìn Minh Nguyệt, không có gì đặc biệt. Minh Nguyệt mặc đồ giống như Hương Lê và Thạch Lưu, đều là áo màu xanh lục quần màu trắng. Nếu nói có điểm đặc biệt, thì đó là khuôn mặt tròn của Minh Nguyệt khiến người khác thấy gần gũi hơn chút, còn có chính là... ngực Minh Nguyệt nhô lên, không biết do đồ nhỏ hay sao, chỗ ngực cũng căng hơn.

Nhưng mà... bây giờ mình cũng không nhỏ nha, Tiêu Duệ ở Tầm Phụng viện, hình như chưa từng nghĩ tới phương diện kia. Chẳng lẽ là nhìn lâu lắm, không chịu được?

Thế nhưng... hình như ánh mắt hán không có nhìn ngực của Minh Nguyệt.

Dư Lộ tiếp tục cúi đầu ăn cơm, không quá để chuyện này trong lòng. Ai ngờ đang yên, Tiêu Duệ đột nhiên nhìn Minh Nguyệt nói, "Minh Nguyệt, bảo các nàng thu dọn, người ở lại."

Trong lòng Dư Lộ và Minh Nguyệt đều lộp bộp. Thân Dư Lộ còn nguyên vẹn, thấy Minh Nguyệt là thật không muốn, thật ra đã có chút không nỡ Minh Nguyệt đến nhảy vào rồi. Minh Nguyệt thì sợ đến có chút choáng váng, nàng tưởng Dư Lộ nói gì đó trước mặt Tiêu Duệ, nhưng khi nhìn đến Dư Lộ lập tức nhìn mình, nàng hơi yên lòng lại.

Nàng tin tưởng Dư chủ tử, Dư chủ tử sẽ không làm như vậy.

Hương Lê và Thạch Lưu nhìn nhau, sau đó người trước rũ mắt không biết suy nghĩ gì, còn mặt người sau hiện lên chữ không vui, nhưng là tùy thời đều muốn xông lên giúp Dư Lộ đánh Minh Nguyệt một trận vậy.

Dư Lộ rất do dự. Lý trí bảo cô thừa dịp này nên rời đi, mặc kệ Tiêu Duệ coi trọng Minh Nguyệt thật, hay vì khiến cô thấy ghen tị, lấy Minh Nguyệt kích thích cô, lúc này cô rời đi là tốt nhất.

Nhưng nhìn bộ dáng kinh hoàng của Minh Nguyệt, cô vẫn không rời đi được.

Vì vậy, cô nhìn Tiêu Duệ, "Gia, cần ta ra ngoài sao?"

Ngón tay Tiêu Duệ gõ vào mặt bàn, do dự một lát rồi gật đầu, "Ừ, người đi xuống đi."

Dư Lộ đi ra với tâm trạng có chút phức tạp, quyết không để ý sự cầu xin trên mặt Minh Nguyệt. Cô cũng không có cách nào, cô chỉ là một tiểu thiếp, bản thân mình còn lo chưa xong, huống chi là người khác. Còn nữa, cô luôn là người ích kỉ, nếu Tiêu Duệ coi trọng Minh Nguyệt thật, cô sẽ có cơ hội rời đi. Cô chỉ biết thờ ơ lạnh nhạt, sẽ không đi phản kháng Tiêu Duệ, cứu người ta thoát khỏi tay hán.

Điều cô có thể làm, cùng lắm là không hại người khác, mà cứu người, vậy cũng phải trong tình huống bảo đảm được sự an toàn của bản thân cái đã.

Dư Lộ vừa ra, không biết Thạch Lưu xông ra từ đâu, cắn răng nghiêng lợi mắng Minh Nguyệt với Dư Lộ: "Nữ nhân này, nô tỳ thấy ả ta không phải người tốt, ả đó lại dám nghĩ muốn Vương gia! Dư chủ tử, ngài nhất định không thể cứ như vậy được, lát nữa Vương gia thả người ra, ngài nhất định phải trừng trị ả đó mới được!"

Sau khi Dư Lộ trở về, Anh Đào tránh xa, Hương Lê cũng nói ít đi nhiều, duy chỉ có Thạch Lưu vẫn đối xử với cô như trước.

Dư Lộ đưa tay vỗ vai Thạch Lưu, để nàng ấy đừng tức giận như vậy, "Đều là nữ nhân đáng thương, hà tất phải làm như vậy. Người không biết chứ, thật ra Minh Nguyệt nàng ấy cũng không muốn. Chỉ là, nàng không làm chủ được."

Thạch Lưu vẫn đang tức giận, "Đur chủ tử!"

Dư Lộ lắc đầu, quay đầu nhìn thoáng qua, chợt có khẳng định kỳ quái, "Với cả, biết đâu là người suy nghĩ nhiều rồi, có thể Vương gia có chuyện gì muốn lên nói với Minh Nguyệt thì sao."

Thạch Lưu bình tĩnh một chút, nói: "Sao có chuyện gì được, sao có thể không cho ngài biết cơ chứ?"

Dư Lộ nói: "Có thể là chuyện rất quan trọng. Đừng tức giận nữa, cũng đừng nghĩ nhiều, người ăn chưa, nếu chưa thì mau đi ăn đi."

Thạch Lưu vẫn không quá yên tâm, nàng nhìn cửa phòng chính, lại nhìn Hương Lê bên cạnh, đi tới nói: "Hương Lê, người ở đây nhìn một lát, ta đi ăn cơm. Nếu có chuyện gì... nếu như có chuyện gì thì người nhớ kỹ trước, sau này chúng ta tìm à kia tính số sau!"

Hương Lê quay đầu nhìn cửa phòng chính, lại nhìn Dư Lộ có vẻ mặt không đồng ý, đẩy Thạch Lưu một cái, "Được rồi, người mau đi ăn cơm đi, lát nữa còn phải qua đây hầu hạ nữa."

Lúc nữa Thạch Lưu mới bịch bịch bịch dặm chân đi.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 88

Edit + Beta: Y Nhã a.k.a Ryouu-chan

Không khí trong phòng cũng có chút quỷ dị. Minh Nguyệt lên ngăn đầu nhìn Tiêu Duệ mấy lần, thấy mặt hắn trầm ngâm, lông mày nhíu lại, hình như đang muốn nói điều gì nhưng lại khó có thể mở miệng, cảm giác như đứng ngồi không yên vậy.

Tiêu Duệ đứng là có chút đứng ngồi không yên.

Lời nói đã lên đến khóe miệng nhưng hắn không thốt nên lời được. Hắn chợt thấy bức dọc, cảm giác mình đứng là nực cười, đập mạnh xuống bàn một cái.

Minh Nguyệt sợ đến quỳ rạp xuống đất, "Vương, Vương gia..."

Đôi khi, chúng ta muốn nói gì đó là cần nhờ vào dũng khí và xung động nhất thời, nếu chần chừ, dũng khí và xung động liền biến mất ngay. Tiêu Duệ phiền não khoát tay, "Đi ra ngoài! Đi ra ngoài!"

Minh Nguyệt nhanh chóng đứng dậy chạy ra bên ngoài. Thấy Dư Lộ đang đứng nói chuyện với Hương Lê ở hành lang, vành mắt nàng đỏ lên, chạy nhanh tới.

Dư Lộ bị Minh Nguyệt ôm chặt lấy, sau đó lại nghe thấy tiếng nước nở bên tai. Đây là thế nào? Cô nhìn Hương Lê, Hương Lê vội che lại không cho mấy tiểu nha hoàn trong sân thấy, cùng Dư Lộ kéo Minh Nguyệt sang căn phòng bên cạnh.

"Cô làm sao vậy?" Dư Lộ hỏi Minh Nguyệt. Thời gian Minh Nguyệt và Tiêu Duệ chung phòng cũng không lâu, quần áo cũng chỉnh tề, không giống như đã bị khinh bạc.

Hương Lê tỉ mỉ quan sát Minh Nguyệt từ trên xuống dưới, sau đó lắc đầu với Dư Lộ.

Minh Nguyệt ngẩng đầu, khuôn mặt tròn trịa nhỏ nhắn nhăn nhó, trên mặt mang theo vết nước mắt, hai mắt thì ướt át như vừa rót nước vào, "Đur chủ tử, ta sợ!"

Dư Lộ dùng sức vỗ vai nàng, an ủi: "Sợ cái gì, không có gì phải sợ hết, đừng sợ."

Minh Nguyệt vẫn còn khóc. Sau khi khóc lóc gần một khắc, nàng mới thờ bình thường lại, "Hình như Vương gia muốn hỏi ta chuyện gì, chỉ là không tiện mở miệng, đợi lúc lâu vẫn không hỏi được, sau đó nổi giận với ta."

"Ta ta ta, người tự xưng ta trước mặt Đur chủ tử, chẳng lẽ trước mặt Vương gia và Vương phi người cũng như vậy à?" Thạch Lưu đi tới, vừa lúc nghe được nàng nói như vậy, không khách khí dạy dỗ, sau đó đến trước mặt Dư Lộ oán trách: "Đur chủ tử, ngài đứng là quá sùng nàng ta rồi, nhìn nàng ta kia, quá không biết trời cao đất rộng là gì luôn."

Minh Nguyệt giật mình, bên cạnh lại có Hương Lê, Dư Lộ cũng không phải chủ tử nàng vẫn hay phục vụ, vô cùng dễ nói chuyện, nên trong chốc lát không phản ứng kịp. Giờ nghe Thạch Lưu nhắc nhở, nàng vội vàng đứng ra định quỳ xuống nhận sai với Dư Lộ.

Dư Lộ kéo nàng lại, "Được rồi, không sao đâu, cô cũng vì bị dọa thôi mà, thường ngày cũng đâu có vậy." Vừa nói vừa quay đầu trừng Thạch Lưu một cái, "Các người cố gắng ở chung cho tốt, không thấy Minh Nguyệt sợ đến khóc sao, không cho phép làm ầm ĩ."

Lúc này Thạch Lưu mới nhìn thấy nước mắt trên mặt Minh Nguyệt, nhếch mép không nói gì.

Dư Lộ không biết Tiêu Duệ định hỏi Minh Nguyệt cái gì, nhưng hắn là về Lâm Thục. Sau khi trở về cô vẫn luôn an phận, đương nhiên không sợ.

"Đừng sợ nữa. Nếu có hỏi về ta thì cô cứ việc nói thẳng." Cô nói: "Nếu hỏi về Vương phi, cô tự quyết định, Vương gia không phải kiểu người không rõ đúng sai, cô đừng tự dọa mình như vậy."

Minh Nguyệt hai mắt đầm lệ nhìn Dư Lộ gật đầu.

Lúc Dư Lộ trở lại phòng chính, Tiêu Duệ đã đi rồi. Hồi hạ nhân, biết được hần cũng không ở trong sân. Xem ra là đã giải quyết được chuyện Nhiệm Nhị cô nương rồi, hần không cần phải giả bệnh nữa. Bệnh khá hơn chút, một Vương gia tuổi quá trẻ như hần đương nhiên không thể cứ ở nhà được.

Không ở cũng tốt, để cô dễ làm việc của mình hơn. Nhờ phúc của Tiêu Duệ, Tầm Phương viện bây giờ có một phòng bếp nhỏ, cô muốn học nấu ăn với Minh Nguyệt thì cũng không quá khó.

Minh Nguyệt có việc làm, bắt đầu không nghĩ đến chuyện vừa rồi nữa, thấy Dư Lộ khá là vụng về, lãng phí rất nhiều nguyên liệu, còn có tâm tư chế cười Dư Lộ với Thạch Lưu nữa.

Tiêu Duệ vừa ra phủ liền gặp phải Tiêu Dật.

Tiêu Dật nhìn Thát ca bị bệnh thật lâu của gã có sắc mặt hồng nhuận, dáng người cao ngất, bước chân lại vững vàng, không giống như bị bệnh chút nào, trong lòng cảm thấy vô cùng khó chịu.

"Huynh đây đầu giống như là bị bệnh chứ?" Gã oán trách: "Mắt công phụ hoàng hỏi thăm, mẫu phi thì lo lắng, hóa ra huynh chút chuyện cũng không có? Huynh nói, có phải huynh thu mua Thái Y rồi đúng không?"

Tiêu Duệ bước nhanh về phía trước, không thèm nhìn gã, "Đệ tới có chuyện gì?"

Tiêu Dật cũng không quan tâm việc hần mặt lạnh, nghe hần hỏi vậy mới nhớ đến việc chính, vội vàng đuổi theo kéo Tiêu Duệ lại, "Thát ca, Thát ca, đệ có việc cần nhờ Thát tẩu, huynh dẫn đệ đi gặp Thát tẩu đi!"

Tiêu Duệ đẩy tay hần ra, thờ ơ hỏi: "Chuyện gì?"

Tiêu Dật nói thẳng: "Chính là chuyện về Minh Nguyệt. Đệ thấy huynh không có ý với nàng ấy, không bằng đưa nàng ấy cho đệ đi? Nàng ấy nói, phải có Thát tẩu đồng ý thì mới được. Huynh dẫn đệ đi đi, đồng thời giúp đệ nói nói cho Thát tẩu một ít. Nha hoàn của tẩu ấy cho huynh hay cho đệ, không phải đều giống nhau sao?"

Có thể giống nhau sao? Đó là nha hoàn của Vương phi của hần, lại đi đưa cho em rể, vậy còn ra thể thống gì?

Chẳng qua, bây giờ nha hoàn kia đã là người của Tiểu Lộ Nhi rồi. Hình như Tiểu Lộ Nhi còn có chút tình cảm với nàng ta, chỉ sợ không dễ đưa cho người khác được.

"Thát tẩu của đệ không có ở nhà." Tiêu Duệ nói.

Tiêu Dật thăm dò: "Đệ đi vào chờ?"

Tiêu Duệ hừ một tiếng, "Nàng về nhà mẹ đẻ rồi. Còn có, nữ nhân trong phủ đệ đủ nhiều rồi, cũng đừng đuổi tay xa như vậy nữa."

Tiêu Dật bất mãn, dậm chân nói: "Thát ca, huynh thật không phúc hậu! Đệ có thể đưa cho huynh một đại mỹ nhân, sao huynh không thể đưa cho đệ một tiểu nha hoàn chứ? Cùng lắm thì đệ dùng mười người đổi với huynh là được chứ gì!"

"Nếu đệ cảm thấy không công bằng, vậy thì mang Tạ thị đi đi." Tiêu Duệ mặc kệ gã, nói một câu như vậy rồi sai bước đi, chớp mắt liền không có bóng người.

Tiêu Dật nhìn con đường trống rỗng, tức giận giậm chân mấy cái rồi nói với tùy tùng đằng sau: "Đi, đến phủ Định Quốc Công!"

Trong phủ Định Quốc Công, Lâm Thục vừa về liền nhận được sự hoan nghênh nhiệt liệt của cả phủ.

Bây giờ nàng đã là Vương phi rồi. Khi phụ thân nàng gặp nàng, việc đầu tiên phải hành lễ với nàng trước mới được. Chỉ là về nhà mẹ đẻ, gặp phụ thân mẫu thân và tổ mẫu, sao Lâm Thục có thể coi mình là Vương phi được. Nàng đi bái kiến Lâm lão phu nhân trước, lại hần huyền cùng nữ quyến của Lâm gia một lát, sau đó đến chỗ Lâm phu nhân, ngay cả chi thứ hai, chi thứ ba của Lâm gia cũng đều tặng lễ, công tác đối ngoại làm vô cùng tốt.

Đến chỗ Lâm phu nhân, Lâm phu nhân kéo tay nàng hỏi: "Thành Vương đã về, có đối xử tốt với con không? Nghe nói hần rất sùng ái một cái tiểu thiếp, hần không làm việc gì khiến con không thoải mái đi?"

Lâm Thục cười nói: "Nương yên tâm, Vương gia đối xử rất tốt với con. Còn tiểu thiếp kia, chẳng qua chỉ là một món đồ chơi mà thôi. Con và Vương gia chưa từng để trong lòng, nương đừng lo lắng."

Lâm phu nhân cẩn thận quan sát vẻ mặt của con gái, thấy mặt con đúng là không có ý miễn cưỡng liền yên tâm. Cúi đầu vuốt bụng, bà nghĩ tới một việc khác, "Đúng rồi, Thành Vương là sau khi thành thân mới đi, mấy ngày nay con có cảm giác gì không? Lý ma ma có giúp con xem không? À, sao con không mang Lý ma ma về đây, để ta phân phó bà ấy mấy câu, bảo bà ấy phải điều dưỡng thân thể cho con thật tốt, sớm ngày có đứa nhỏ, như vậy thì con mới ngồi vững trên cái ghế Vương phi này được."

Nụ cười của Lâm Thục có chút miễn cưỡng, cúi đầu nói: "Nương, con chỉ mới lập gia đình thôi, không cần phải vội."

Lâm phu nhân còn tưởng nàng đang xấu hổ, đang định khuyên tiếp, sau lại không nói gì nữa. Bà ngẩng đầu phát tay đuổi hạ nhân trong phòng rồi đứng dậy bước đến đầu giường, dường như là đang tìm thứ gì.

Ngày sinh của Lâm phu nhân đúng là mấy ngày gần đây, bụng kia lớn dọa người. Bà vừa di chuyển, Lâm Thục liền sợ đến biến sắc, lập tức đứng lên, "Nương, ngài muốn tìm cái gì thì để con tìm cho, ngài cẩn thận đấy!"

"Không sao không sao." Lâm phu nhân không thèm để ý xua tay. Bà lật nệm lên, cầm một quyển sách có bìa làm từ vải lên, lại đặt nệm xuống, đi về chỗ cũ, nhưng cũng không đưa cho Lâm Thục xem ngay.

"Nương, ngài cầm cái gì thế?" Lâm Thục hiếu kỳ hỏi.

Lâm phu nhân cười nói: "Điều con băn khoăn cũng có đạo lý. Con và Thành Vương là phu thê mới cưới, lại không có tình cảm gì từ trước, nếu thành thân, hần phải đợi

lúc cảm tình vững chắc thì mới có đứa nhỏ được. Nếu không, con vừa mới mang thai, hẳn liền đặt trái tim lên người nữ nhân khác, đợi con sinh đứa nhỏ rồi, vóc người biến dạng, phía dưới cũng lỏng đi, muốn kéo lòng hẳn về thì còn khó hơn nữa."

Lâm Thục đỏ mặt, cá giận: "Nương, ngài đang nói gì vậy!"

Lâm phu nhân lơ đãng, "Bây giờ con đã gả cho người rồi, những thứ này cũng có thể nói tới, không phải là tiểu cô nương, da mặt mỏng không nói được." Nói xong, bà nhét quyển sách vào lòng Lâm Thục, "Cầm đi, nếu con ngại không muốn nghe, ta đây không nói nữa. Sau khi trở về, con phải nhìn kỹ vào, học theo cho tốt."

Lâm Thục đại khái đoán được đây là cái gì, nhưng vẫn mở ra nhìn. Chỉ vừa liếc một cái, nàng liền ném sách xuống đất.

"Ai, cái đứa này!" Lâm phu nhân đang định nói nàng hai câu, nàng lại bỗng nhiên đứng dậy chạy ra ngoài.

Lâm phu nhân không khỏi oán giận: "Nha đầu kia thật là, người khác ta còn không thêm nói đầu, nói cho nó, nó lại không muốn."

Bà cũng không kêu người, tự mình khom lưng nhặt quyển sách kia. Chỉ là mới khom được một nửa, bà chợt phát hiện bụng đau, không dám lượm sách nữa, vội vàng hô lên với bên ngoài: "Người đâu! Người đâu! Hình như ta sắp sinh!"

Lâm Thục chạy nhanh như chớp ra ngoài, lúc chạy đến cửa viện thì gặp phải Định Quốc Công.

Định Quốc Công thấy con gái chạy đến, sau lưng lại không có ai đi theo, buồn bực nói: "Sao chỉ có mỗi con thế, Minh Nguyệt đâu, sao lại không theo con tới?"

Lâm Thục còn chưa trả lời, bên trong lại có hạ nhân chạy ra, cách thật xa nhưng đã bắt đầu gọi: "Lão gia lão gia, phu nhân sắp sinh, phu nhân sắp sinh!"

Định Quốc Công bất chấp con gái, vội nói: "Mau mau lên, đi mời bà đỡ qua đây!" Lại phân phó tùy tùng: "Người nhanh ra ngoài, vừa đi gọi đại phu, vừa vào cung mời Thái Y đến, nhanh lên!"

Lâm Thục cũng nôn nóng. Lúc nàng vừa đi, nương vẫn không có phản ứng gì hết, sao lại mau sinh như vậy chứ. Thấy Định Quốc Công nhắc chân chạy, nàng cũng vội vàng xách váy đuổi theo.

Bà đỡ đến ở trong phủ từ một tháng trước, rất nhanh liền đến, đại phu bên ngoài cũng đến rất nhanh. Lâm lão phu nhân vừa nghe tin, cũng vội dẫn theo con dâu thứ hai và thứ ba chạy đến.

Có Lâm lão phu nhân tọa trấn, Định Quốc Công an tâm. Thấy Lâm Thục nóng vội đứng một bên, ông cười nói: "Đừng lo, đây là cái thai thứ ba của mẹ con rồi, không sao đâu."

Lâm Thục lo lắng hành vi của mình khiến nương mất hứng, nên mới đau bụng đẻ nhanh như vậy, thấy thái độ của Định Quốc Công thờ ơ như thế, máu nóng chạy lên não, nói: "Mỗi khi nữ nhân sinh sản là phải dạo qua Quý Môn Quan một lần, nương có tuổi rồi, ta và đệ đệ đều lớn như vậy mà lại có bầu, thế càng nguy hiểm hơn nữa, sao thái độ của cha có thể thờ ơ như vậy được chứ!"

Định Quốc Công sững sờ, "Ta, ta không có..."

"Thục Tỷ Nhi, con nói chuyện với cha con kiểu gì vậy!" Lâm lão phu nhân nghe vậy, cắt đứt lời con mình, không khách khí dạy dỗ cháu gái.

Lâm Thục mím môi, không chịu xin lỗi.

Lâm lão phu nhân còn định giáo huấn tiếp, Lâm Nhị phu nhân bên cạnh bà đã vội kéo tay bà lại, "Nương, bây giờ Thục Tỷ Nhi là Thành Vương phi."

Thường ngày, Lâm lão phu nhân là người thương yêu Lâm Thục nhất. Giờ thấy nàng không tôn kính với Định Quốc Công như vậy, lại có lời nhắc nhở vô tâm của Lâm Nhị phu nhân như thêm dầu vào lửa, bà hừ lạnh một tiếng, nói: "Thành Vương phi thì sao chứ, dù là Thành Vương phi thì cũng không thể không hiếu thuận cha ruột!"

Lâm Thục cúi đầu đến hai mắt đỏ lên.

Định Quốc Công vội đỡ lời: "Nương, Thục Tỷ Nhi không phải không hiếu thuận con. Nó, nó lo lắng cho mẹ nó quá nên, nên mới..."

Lâm lão phu nhân cắt đứt: "Có cái gì mà phải lo lắng? Nữ nhân ở đây có ai chưa từng sinh con cơ chứ? Ta sinh ba người huynh đệ các con, Nhị đệ muội của con sinh hai người, Tam đệ muội sinh bốn người, các nàng đều làm được, chẳng lẽ thế tử của con không làm được?"

Đây là giải thích không thông rồi.

Nước mắt Lâm Thục rơi xuống. Nàng quá tủi thân, lại không nghĩ rằng, ở Thành Vương phủ chịu uất ức lớn như vậy, trở về còn bị thế này. Nương không hiểu nàng, phụ thân vừa thấy liền hỏi Minh Nguyệt, ngay cả tổ mẫu ngày xưa thương nàng nhất cũng...

Thấy cháu gái lớn như vậy còn bị nói khóc, Lâm lão phu nhân có chút hối hận mình nói nặng. Lúc này bỗng có hạ nhân vội vã chạy vào, nói với Định Quốc Công: "Lão gia, Cửu Hoàng tử đến, muốn gặp đại cô nương của chúng ta."

Tiêu Dật tới? Còn muốn gặp Thục Tỷ Nhi?

Ánh mắt của mọi người đổ dồn lên Lâm Thục.

Lâm Thục vội lau nước mắt, quay đầu nhìn sang, "Có nói là có chuyện gì không?"

Hạ nhân lắc đầu, "Không có, chỉ nói rằng muốn gặp ngài. Bây giờ Thế tử đang ở bên đấy."

Định Quốc Công hơi giật đầu với Lâm lão phu nhân, nói: "Nương, bên này phiền ngài nhìn rồi, con mang Thục Tỷ Nhi đi qua một lát."

Lâm lão phu nhân nói: "Được, các con đi nhanh đi!"

Lâm Thục không kịp hóa trang lại, đành phải cứ như vậy đi theo. Khi nghe được ý đồ đến của Tiêu Dật, nàng lập tức đứng lên, "Người nói cái gì?"

Bởi vì Tiêu Dật lớn lớn nói với nàng nên lúc này, nàng nhìn Định Quốc Công đang đứng ở sân ngoài, tận lực nhỏ giọng hỏi.

Tiêu Dật thấy phản ứng của nàng như vậy, có chút bất an, "Thất tẩu, tẩu yên tâm, Minh Nguyệt theo ta, ta sẽ đối tốt với nàng ấy."

Lâm Thục lạnh giọng khước từ: "Không được! Minh Nguyệt nàng... tôi qua nàng ấy đỡ trở thành người của Thất ca người rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 89

Edit + Beta: Y Nhã a.k.a Ryouu-chan

Tiêu Dật như bị sét đánh, ngây ra một lúc lâu mới nhìn Lâm Thục với ánh mắt không thể tin.

Lâm Thục cũng không muốn nhiều lời với gã, chỉ lạnh lùng đuổi người: "Nếu người đã biết thì cứ như vậy đi, nhà ta còn đang loạn, trước tiên phải đi hậu viện trông coi mới được. Ta sẽ không đi tiễn người."

Kinh thành cũng chỉ chừng ấy, phủ Định Quốc Công còn là nhà mẹ đẻ của Thất ca của gã, việc phu nhân Định Quốc Công lão bạng sinh cháu* gã cũng nghe thấy, lúc này không còn lý do gì để ngăn cản, chỉ phải hồn xiêu phách lạc gật đầu, xoay người rồi đi.

*Lão bạng sinh cháu: Lão bạng: Con trai già. Sinh cháu: Sinh ra ngọc. Lão bạng sinh cháu là con trai già sinh ra ngọc. Thành ngữ này dùng để chỉ những người tuổi già sinh ra con quý.

Định Quốc Công tiến một lát rồi dặn dò con trai Lâm Nguyên đuổi kịp, mình thì lui lại. Quay về chỗ cũ, ông thấy con gái mình vẫn còn đứng trong phòng, hai mắt nhìn trần trần hướng Cửu Hoàng tử rồi đi, hình như là đang ngăn người.

Ông bước tới, "Thục Tỷ Nhi, sao thế, Cửu Hoàng tử có chuyện gì sao?"

Lâm Thục tỉnh táo lại, nhìn ông lắc đầu, "Không có việc gì. Phụ thân, con đi trước."

Định Quốc Công muốn gọi nàng lại để hỏi rõ tình huống, nhưng nghĩ đến câu chất vấn hồi nãy, ông không mở miệng được, đành phải đi sau lưng nàng đến hậu viện.

Dù sao đây cũng là cái thai thứ ba của Lâm phu nhân, tuy cách lần sinh thứ hai ít năm nhưng đã có kinh nghiệm, thân thể lại được chăm sóc rất tốt, trong thời gian Lâm Thục đi tiền viện, bà đã thuận lợi sinh ra một bé gái.

Lúc Lâm Thục đến hậu viện, Lâm lão phu nhân đã đi rồi. Lâm Thục vốn còn tức trong lòng, nhưng nghe Lâm phu nhân sinh ra một bé gái, nàng để con tức lại. Phòng thứ hai và phòng thứ ba nhiều con trai, phụ thân lại chỉ có mỗi đệ đệ, lúc này nương mang thai, ai cũng ngóng trông đây là con trai, không ngờ vẫn là con gái.

Lâm phu nhân mệt mỏi đang ngủ, Lâm Thục chỉ nhìn tiểu muội muội còn nhăn nhoeo một cái liền đưa lời cáo từ với Định Quốc Công, nàng phải về Vương phủ rồi.

Định Quốc Công rất yêu Lâm phu nhân, tuy có hơi tiếc nuối vì bà không sinh con trai nhưng vẫn rất vui mừng. Đây là tiểu nữ nhi của ông, tuổi ông đã cao mà lại có thêm một tiểu nữ nhi, đương nhiên phải coi như cháu như ngọc.

Thế nên ông cũng không hỏi Lâm Thục quá nhiều, chuyện của Minh Nguyệt ông cũng đã quên, gật đầu đồng ý.

Lâm Thục thấy ông thương tiểu muội muội như vậy, lại không ngại phòng sinh dơ bẩn, bước vào phòng dặn dò hạ nhân chăm sóc Lâm phu nhân thật tốt, đáy lòng hơi xúc động. Nhưng nghĩ đến giọng nói tùy ý và bộ dạng sốt ruột khi hỏi về Minh Nguyệt của ông, lòng nàng lại dần dần cứng lại.

Phụ thân đang già vờ giả vệt thôi đúng không?

Ông ấy thích mẫu thân thật sao? Là thích tính cách của bà ấy, hay là vì bà ấy có ông ngoại là Các lão* đương triều, mấy cậu lại rất có năng lực? Được rồi, coi như ông ấy thích mẫu thân thật đi, nhưng trước khi gặp mẫu thân, không phải ông ấy cũng có sinh hoạt cá nhân hỗn loạn, chưa kết hôn liền có con với nữ nhân không đáng hoàng sao?

*Theo ngữ cảnh thì là một chức quan trong triều, hẳn là rất lợi hại, dù sao trong Baidu cũng nói không rõ...

Hơn nữa, ông ấy còn mang đứa bé kia vào phủ, lại còn đặt bên người nàng!

Đúng thế, tuy đứa bé kia chỉ là thứ xuất, nhưng dù sao cũng là cô nương thứ xuất của phủ Định Quốc Công, phải làm nha hoàn cho nàng thì đúng là đáng thương thật. Nhưng mà, đặt một đứa bé do cái người gì đó sinh ra bên người nàng như vậy, không sợ khiến nàng thấy ghê tởm, khiến mẫu thân thấy ghê tởm sao?

Lâm Thục thật muốn vào phòng lay Lâm phu nhân dậy, nói rõ cho bà biết, mấy năm nay bà vẫn luôn sống trong sự dối lừa; nói cho bà biết, thật ra nam nhân mà bà cho rằng chỉ sùng ái mỗi mình bà cũng có chuyện xưa bản thiu, ngay cả bây giờ, cái người đó vẫn còn nhớ đến kẻ cũ!

Lâm Thục cảm thấy thật kinh tởm. Kinh tởm vì Định Quốc Công luôn giả bộ thâm tình nhưng thật ra thì vẫn lên giường với nữ nhân khác được. Kinh tởm Tiêu Duệ, có

quyền cao chức trọng thì thế nào, là Vương gia thì thế nào, còn không phải hôm nay ngủ một cái, ngày mai ngủ một đôi sao. Lúc này đúng là hấn sùng ái con tiện nhân ở Tầm Phuong viện, nhưng sang ngày mai, còn không phải vẫn có những người khác lọt vào mắt hấn đây sao!

Nàng càng đi càng nhanh, đúng là khiến Minh Hà và Minh Tâm phải chạy chậm theo thì mới đuổi kịp.

Minh Hà Minh Tâm không có cách nào, lại không dám hỏi nàng vốn định trở về mấy ngày nhưng sao bây giờ lại đi vội như vậy, đành phải đuổi theo trước, lại kêu mấy bà tử dọn đồ quay về Vương phủ.

Tầm Phuong viện, Dư Lộ đang ôm mặt ngồi chờ ra cạnh bàn.

Qua cơm tối được nửa giờ rồi, Tiêu Duệ đã đi cả ngày, bây giờ vẫn chưa trở lại, cô không dám ăn cơm tối trước.

Minh Nguyệt bưng món đậu phụ vàng mới được làm hôm nay tiến đến, "Chú từ, ăn chút để lót dạ trước đi."

Đây đúng là món ngon, nhưng hôm nay học làm quá nhiều, Dư Lộ ăn đến mức ngán cả ra.

Cầm một miếng nhỏ lên nhưng chỉ cắn có chút chút, Dư Lộ lại thờ dài. Thật ra việc nữ nhân chờ nam nhân ăn cùng là chuyện thường thôi. Ở hiện đại, cho dù là bố hay anh trai về trễ, trong nhà cũng sẽ đợi một lát. Đương nhiên, nếu là mẹ hay chị dâu thì cũng như vậy. Dù sao là người một nhà, không có chuyện đặc biệt, đương nhiên nên ăn cơm cùng nhau.

Nhưng đến nơi này, trong lòng cô chỉ thấy bức dọc. Tuy không chế được bản thân không phát tiết, thành thật ngồi chờ nhưng cô vẫn cảm thấy nam nữ không bình đẳng, nghĩ vì sao cô đói như vậy rồi mà vẫn phải chờ, Tiêu Duệ cũng đâu có nói chắc chắn sẽ qua đây.

Minh Nguyệt thấy cô như vậy, lại nghĩ đến Lâm Thực, cảm thấy hơi sốt ruột. Tại sao đôi chủ từ rồi nhưng một người lại càng khó hầu hạ hơn một người cơ chứ. Định nghĩ "khó hầu hạ" ở đây không phải chỉ việc các nàng làm khó dễ cho hạ nhân mà là các nàng thế nào cũng phải gây chuyện với nam nhân. Từ trước đến nay nam tử đều là trời, nữ nhân vốn phải nghe nam nhân ở mọi chuyện, tại sao các nàng ấy lại luôn muốn so đấu hơn thua với nam nhân thế?

Minh Nguyệt nhìn không được, lên tiếng khuyên bảo: "Chú từ, ngài đừng bày sắc mặt như vậy ra nữa. Nếu ngài đói thì ăn chút bánh uống chút trà, hấn Vương gia cũng sắp trở về rồi."

"Ừ." Dư Lộ gật đầu, lại cắn một miếng nhỏ.

Minh Nguyệt bắt đắc dĩ, đang định khuyên tiếp, bên ngoài bỗng truyền đến tiếng bước chân lộn xộn. Nàng vội đi ra sau lưng Dư Lộ, tiếp đó, Tiêu Duệ bước vào phòng. Chỉ là, hình như hấn đã uống rất nhiều, khuôn mặt đỏ lên, đứng từ xa cũng có thể ngửi thấy mùi rượu trên người hấn.

Dư Lộ trầm nghĩ, người này sẽ không đi uống rượu hoa* đấy chứ?

*Uống rượu hoa (hát hoa tửu - 喝花酒) là cách nói văn nhã của cổ nhân. Thật ra đây là hành động đi dạo kỹ viện, tìm kỹ nữ để uống rượu, nói thông tục là "tán gái", kiểu giống như đi hát karaoke thời nay ấy:)). Còn trong lúc uống có làm gì không thì không biết nhé:)).

Hương Lê và Thạch Lưu vốn đang đứng ở một bên, lúc này tự nhiên định tiến lên hầu hạ hấn, ai dè Tiêu Duệ trực tiếp hất tay hai người ra, lạnh lùng bỏ thêm một câu, "Không cần!"

Hấn quay đầu nhìn Minh Nguyệt, trong mắt dường như có chút bất mãn, nhẹ khoát tay, Minh Nguyệt lập tức cúi đầu chạy chậm ra ngoài.

Trong phòng cũng chỉ còn lại Dư Lộ và hấn.

Dư Lộ đứng dậy, đi tới nói: "Gia dùng cơm tối chưa? Là muốn tắm rửa trước hay dùng cơm trước?"

Tiêu Duệ bình tĩnh nhìn cô, nhìn được một lát rồi chớp mắt một cái, quay người đi.

Dư Lộ tròn mắt, người này sao vậy?

Cô cúi đầu nhìn mình, từ trên xuống dưới cũng không có vấn đề gì, lại ngẩng lên nhìn Tiêu Duệ đã đi phòng tắm, không nghĩ nhiều nữa, ra ngoài gọi người mang nước tới.

Thật ra Tiêu Duệ bây giờ không khó hầu hạ lắm, hơn nữa, hơn nữa việc tắm rửa thay đồ hấn lại tự mình làm. Mấy hạ nhân đưa nước vào liền đi ra ngay, Dư Lộ cũng không tiến vào, chỉ ôm đồ sạch đứng chờ ngoài cửa.

Lúc này Thạch Lưu lại rón rén tiến vào, qua đây nhỏ giọng nói: "Chú từ, Vương phi đã trở lại."

Ồ, sao đã trở về rồi?

Lẽ nào nàng ấy không bị Tiêu Duệ hù nên mới phải né tránh mà là có việc thật? Dư Lộ cũng chỉ nghe thôi, không có để trong lòng, "Biết rồi, người đi xuống đi, hình như tâm trạng Vương gia hôm nay không được tốt."

Thạch Lưu xoay người rồi đi, mới đi được hai bước lại cần môi trở về, "Chú từ, Minh Nguyệt bị Vương phi gọi đi."

Dư Lộ gờ tay đi trán nàng, nói: "Không cho nghĩ lung tung. Minh Nguyệt không phải loại người sẽ đi hãm hại ta, và lại, ta luôn tuân theo quy củ, Vương gia lại ở bên cạnh, dù Vương phi có muốn hại ta thì cũng không hại được."

Lúc này Thạch Lưu mới hơi yên tâm hơn, có chút ghen tỵ vì Dư Lộ lại tin tưởng Minh Nguyệt như vậy, nhưng vừa nghe tiếng bước chân truyền ra từ phòng tắm, nàng lập tức quay đầu chạy ngay.

Dư Lộ không khỏi thờ dài, mấy nha hoàn của Tầm Phuong viện đúng là không đủ trượng nghĩa mà!

Trong phòng tắm có động tĩnh, Dư Lộ ước chừng lúc này Tiêu Duệ đã mặc áo trong vào rồi, cô vén rèm đi vào. Quả nhiên Tiêu Duệ đã thay áo trong xong, mùi rượu trên người cũng nhạt hơn chút, nhìn người cũng ôn hòa hơn, hần giang hai tay ra với Dư Lộ.

Dư Lộ giữ xiêm y ra rồi đi tới, nhưng chưa đi ra sau Tiêu Duệ được thì hần đã vòng hai tay lại, ôm cô thật chặt.

Dư Lộ hoảng hốt, đánh rơi y phục trên tay xuống đất.

Tiêu Duệ lại không quan tâm. Hần cúi đầu, đặt cằm lên vai Dư Lộ, vòng tay lại chặt hơn chút.

Việc này rất ít xảy ra kể từ khi hần đến Tầm Phương viện, hôm nay là sao thế này? Dư Lộ không khỏi nghĩ, chẳng lẽ bên ngoài gặp phải chuyện gì tui thân nên trở về cầu an ư? Đầu giống tính cách của hần đầu chứ.

Hơi thở của Tiêu Duệ vẫn mang theo mùi rượu nhàn nhạt. Bởi vì khoảng cách rất gần, Dư Lộ hít một hơi liền ngửi thấy được, nhưng mùi này lại không khiến nàng thấy ghét mà lại khiến người khác thấy mê say.

Rượu hôm nay hần uống chắc chắn là rượu tốt!

Dư Lộ kìm nén xung động muốn đưa tay ôm Tiêu Duệ, hai tay cầm lấy mép váy, giọng nói khô cứng: "Gia, nên dùng cơm tối rồi."

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 90

Edit + Beta: Y Nhã a.k.a Ryuu-chan

Nếu như là thường ngày, Dư Lộ vừa nói lời giết phong cảnh này ra thì Tiêu Duệ sẽ thất vọng đẩy cô ra ngay lập tức. Nhưng hôm nay, hần cũng làm động tác đẩy người, nhưng bàn tay đặt trên bờ eo mềm mại ấm áp của Dư Lộ lại thật lâu đều không thấy nhúc nhích.

Lúc lâu sau, hần ôm người chặt hơn, "Không ăn!"

Nhưng mà ta đói!

Dư Lộ kêu rên trong lòng, trên mặt lại cung kính thử dò xét: "Để ta đỡ gia vào phòng nghỉ ngơi trước nhé?"

Tiêu Duệ không lên tiếng trả lời, dừng một lát, vẫn thả lỏng tay ra, bàn tay đang đặt bên eo Dư Lộ đưa xuống luôn qua chân cô, khom người bế cô dậy, đi nhanh ra phòng tắm hướng đến phòng ngủ.

Tìm Dư Lộ đập thình thịch, phỏng đoán hôm nay Tiêu Duệ bị sao vậy. Trở về nhiều ngày như vậy mà không thấy hần làm gì, nhẽ nào hôm nay uống rượu cho nên muốn chạm cô?

Cũng đã nhận mệnh từ sớm, lúc này tuy Dư Lộ vẫn còn hơi căng thẳng nhưng không đến mức muốn phản kháng. Nhắm mắt lại, cô để im cho Tiêu Duệ bế mình, dù sao khi còn trên đường về, trong lúc dừng chân ngăn ngừ ở khách sạn, toàn thân cô có chỗ nào mà Tiêu Duệ chưa thấy cơ chứ.

Tiêu Duệ thả Dư Lộ lên giường, đè người lên.

Hần còn thờ hờn hờn, không biết là do hai người cách quá gần khiến hần có phản ứng, hay là vì một đường ôm người qua đây nên mệt mỏi. Dư Lộ cảm giác được hơi thở của hần cách mình rất gần, nhưng cô vẫn không muốn mở mắt ra, không muốn đi nhìn, chỉ không chế bản thân không cho mình run rẩy, phải tận lực bình tĩnh lại.

Tiêu Duệ không tiến hành bước kế tiếp.

Hần đặt người lên Dư Lộ một lát, sau đó nghiêng người nằm sang một bên. Hần vẫn đang thở mạnh, thậm chí còn phát ra mấy tiếng rên nhẹ như mấy người say rượu mới có. Một lúc lâu sau, Dư Lộ mở mắt ra nhìn sang.

Tiêu Duệ hơi híp mắt, tiếng động lớn hơn chút.

Dư Lộ thấy hần như là uống say, vội vàng ngồi dậy. Nếu uống say thật thì phải kêu người đưa canh giải rượu đến.

Tiêu Duệ chợt đưa tay bắt lấy cổ tay cô, "Dư Lộ... Tiểu, Tiểu Lộ Nhi..." Hần kêu lên, tay nắm chặt không buông, khiến Dư Lộ muốn giãy dụa nhưng không thoát ra được.

Uống say thật? Không đúng! Nếu là thật thì sao có thể ôm cô từ phòng tắm sang đây được? Nếu là thật, độ mạnh yếu trên tay cũng không thể không chế tốt như vậy được chứ? Nhưng nếu không phải... sao hần lại muốn giả say?

Dư Lộ phối hợp hần, giọng nói vẫn bình tĩnh nhưng bình thường, "Gia, người uống say rồi, nằm xuống trước đi, ta đi kêu người nấu canh giải rượu cho người."

Tiêu Duệ không chịu buông tay, vẫn luôn miệng gọi cô, "Tiểu Lộ Nhi, không đi... không đi, đừng rời bỏ ta..."

Nghe lời hần nói, Dư Lộ giật mình, tay vô ý thức dùng sức giãy ra.

Tiêu Duệ tăng lực lên, lập tức kéo Dư Lộ ngã trên người hắn. Hắn không khống chế tốt lực lượng, khiến hắn bị đụng muốn kêu ra tiếng. Nhưng nếu đang giả say, đương nhiên hắn không dám phản ứng quá độ. Hắn nghiêng người qua bên trái, tay đặt trên bụng Dư Lộ.

"Tiểu Lộ Nhi..." Hắn híp mắt, gối đầu lên vai Dư Lộ, thấp giọng nỉ non như một đứa bé, "Tiểu Lộ Nhi, đừng đi, đồng ý với gia, đừng rời đi được không?"

"Ở lại, ở lại bên người gia, cùng với gia, có được không?"

"Gia... gia đồng ý với người, từ nay về sau chỉ ở chỗ của người, nơi nào gia cũng không đi..."

Hắn đang nói lời say sao?

Dư Lộ nghe rõ những lời yếu thế này của Tiêu Duệ. Mặc dù nhắc nhở bản thân nhiều lần nhưng cô vẫn mềm lòng. Một nam nhân như hắn, cả đời này cũng chưa từng tự hạ thấp bản thân như vậy đi? Cho dù muốn nói như vậy, hắn cũng phải giả vờ say cũng mới nói được, coi như những lời khi say vậy.

Hắn kiêu ngạo như vậy, hắn là con của vua nữa, chưa từng phải hạ thấp mình như thế.

Nàng vẫn luôn chống đối Tiêu Duệ, vẫn luôn từ chối hắn, nói cho cùng, không phải là vì cảm thấy Tiêu Duệ cần bà sao.

Hắn không phải người hiện đại, không phải được sinh ra ở xã hội có chế độ một vợ một chồng từ nhỏ, một xã hội mà làm bảy bên ngoài đều bị coi như đạo đức cá nhân suy đồi. Ngược lại, hắn sinh sống trong xã hội có thể quang minh chính đại có ba vợ bốn nàng hầu, với quy tắc nam tôn nữ ti, nam nhân chỉ cần có quyền có thể, muốn kiểu nữ nhân gì, muốn bao nhiêu nữ nhân đều được.

Một người nam nhân như vậy, người muốn hắn trung tâm với một nữ nhân, người muốn hắn giữ mình ngay từ đầu, không chạm vào bất kỳ nữ nhân nào, vậy không phải khiến hắn khó chịu sao?

Hắn thích cô, cô biết tình cảm này là thật.

Nếu không, hắn sẽ không đuổi theo từ nghìn dặm xa xôi, sẽ không không xử lý cô sau khi bị cô cấm sùng. Có lẽ hắn muốn xử lý, nhưng khi biết được những việc cô phải trải qua, nghe được cô phải làm những gì, điều dư lại trong lòng hắn chỉ còn là đau lòng.

Hắn thích cô, hắn đối tốt với cô, tốt đến yêu ai yêu cả đường đi, ngay cả nha hoàn của cô cũng không bị tổn thương gì.

Hắn thích cô, thích đến bây giờ cũng không nở đụng cô.

Hắn thích cô, thích đến sau khi trở về liền đến ở Tầm Phương viện. Hậu viện của hắn nhiều nữ nhân như vậy, thế nhưng bởi vì cô mà ai hắn cũng không chạm.

Hắn thích cô, thích đến không tiếc tự làm bản thân danh cũng phải đẩy trách phi về.

Dư Lộ đột nhiên cảm thấy sống mũi cay cay. Cô vội vàng cắn chặt môi lại, không phải cảm động, không phải do cô đang cảm động.

Thật lâu sau vẫn không nghe được câu trả lời, lòng Tiêu Duệ dần dần lạnh, cảm giác thất vọng mãnh liệt dâng lên trong lòng, khiến hắn hận không thể uống mấy bầu rượu, uống cho đến khi mình say thật say mới thôi.

Hắn nhắm chặt hai mắt, dùng sức ôm chặt lấy Dư Lộ, giống như là muốn hòa tan cơ thể Dư Lộ vào người hắn.

Dư Lộ bị đau, rốt cuộc nhịn không được nói: "Người thích ta sao? Người người thích thật sự là ta chứ không phải vì ta giống như người kia?"

Tiêu Duệ dùng tay lại, lập tức mở mắt ra.

Dư Lộ nhận thấy được phản ứng của hắn, đột nhiên nhận ra mình vừa nói cái gì.

Tiêu Duệ chống tay ngồi dậy, bình tĩnh nhìn Dư Lộ, trên mặt đâu có chút say nào, "Người nói cái gì? Người nào nói vậy trước mặt người rồi?"

Dư Lộ bỗng nhiên không dám nhìn hắn. Hai mắt của hắn quá sáng, giống như có thể nhìn thấy lòng cô vậy. Mà hoàn toàn chính xác, cô vô ý thức nói như thế đúng là đã nói ra lời thật lòng của mình.

Cô nhắm mắt lại, nói: "Không phải sao? Ngay từ đầu, không cho ta nói chuyện, không cho ta cười đùa, thậm chí cho phép ta tự xưng ta trước mặt người, chẳng lẽ đây không phải bởi vì người khác sao? Khi đó, người nhìn ta, luôn giống như đang nhìn người khác."

Người nhìn ta, luôn giống như đang nhìn người khác.

Tiêu Duệ gạt mình, tiếp đó là không ức chế được mà mừng như điên. Cho nên, cho nên là Tiểu Lộ Nhi đã hiểu lầm, hiểu lầm hắn không thích nàng thật lòng cho nên vẫn luôn từ chối hắn sao?

"Không phải!" Hắn vội vàng nói.

Không phải? Dư Lộ vênh tai, yên lặng chờ đoạn sau.

Ngoài cửa chợt truyền đến giọng của Thạch Lưu, "Dư chủ tử, Vương gia, Vương phi phái người mời Vương gia tới."

Tiêu Duệ bỗng quay đầu, lạnh lẽo nói với bên ngoài: "Cút!"

Thạch Lưu rung mình, Dư Lộ đang nằm trên giường cũng rung mình một cái.

Tiêu Duệ lạnh mắt phát hiện, tất nhiên là biết thái độ của mình đã hù Dư Lộ. Hắn vội lộ ra một nụ cười, chỉ là nụ cười bây giờ phối hợp với thái độ vừa nãy của hắn chỉ

làm cho Dư Lộ thấy sờn tóc gáy.

Tiêu Duệ không biết nên sắp xếp ngôn từ thế nào. Ban đầu hẳn muốn nàng tới đúng là vì nàng giống như biểu tỷ Ngu Văn. Thậm chí ngay từ đầu, hẳn cũng cho rằng mình thích biểu tỷ Ngu Văn cho nên mới xin muốn nàng. Thế nhưng, trong những ngày nàng chạy trốn, hẳn mới hiểu được, tình cảm của hẳn dành cho biểu tỷ Ngu Văn không phải là tình yêu. Đây là thương tiếc, là tự trách, là bất lực, cho nên khi thấy nàng, hẳn mới theo bản năng xin nàng về phủ. Hẳn cảm thấy như vậy là để bù đắp cho biểu tỷ Ngu Văn, để cởi bỏ một cái khúc mắc của bản thân thời niên thiếu bất lực.

Nhưng giải thích như vậy, nàng sẽ tin sao?

Dù sao cả đời này biểu tỷ Ngu Văn cũng không quay trở lại, chỉ bằng không nói cho nàng biết thì hơn.

Suy cho cùng, ngay từ đồng, động cơ của hẳn đúng là không thuần khiết, điểm này không thể nghi ngờ được.

"Không phải." Dư Lộ đã mờ mắt, hẳn nhìn chằm chằm Dư Lộ, nghiêm túc lặp lại, "Không phải, không có người kia, gia như vậy... chẳng qua là cảm thấy..."

"Vương... Vương gia..." Bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng Minh Hà, nàng lập bấp cật lời Tiêu Duệ, "Vương, Vương phi xin ngài đi qua, có... có chuyện quan trọng muốn thương lượng với ngài."

Gạt người! Nếu cô không biết cốt truyện thì còn được, đằng này cô còn biết rất rõ!

Dư Lộ thất vọng không ngớt, nhanh chóng để lòng mình cứng rắn hơn. Cô cúi thấp đầu, nói: "Gia, có lẽ Vương phi tìm ngài đúng là vì có chuyện quan trọng thật, hay là ngài qua đó đi. Dù sao nàng ấy cũng là Vương phi, ta chỉ là tiểu thiếp, gia cũng không thể một năm ba trăm sáu mươi lăm ngày đều chỉ ở chỗ ta. Vì để Vương phi không đến mức sống mái với ta những lúc ngài không ở, gia vẫn đừng thêm thù cho ta thì hơn."

Tiêu Duệ lập tức nói: "Nàng ta không dám."

Dư Lộ chỉ gục đầu xuống, không muốn nói tiếp.

Tiêu Duệ nhìn ra thái độ xa cách của Dư Lộ, chỉ là Minh Hà vẫn còn bên ngoài, Lâm Thực vẫn còn đang thúc giục, Dư Lộ lại sợ hẳn không che chở cho nàng được. Bên kia không giải quyết, chỉ sợ giải thích của hẳn Dư Lộ cũng không nghe lọt.

Hắn đành phải bắt đầu đi đứng dậy, qua loa sửa lại xiêm y, lại kéo Dư Lộ ngồi dậy.

"Người chờ gia, gia qua đó xem sao, sau đó lập tức trở về ngay." Hẳn vỗ tay Dư Lộ, đợi Dư Lộ gạt đầu mới xoay người ra ngoài.

Dư Lộ nhìn bóng lưng của hẳn thờ dài.

Hẳn lừa cô, mà cô, dường như cũng đã hiểu, mà cũng không chấp nhận được việc hẳn ở chỗ mình, lại tùy thời đều có thể bị nữ nhân khác gọi đi. Nhất là, nữ nhân kia càng quang minh chính đại, là thê tử của hẳn. Mà bản thân, chỉ là một tiểu thiếp.

Mặc dù mình đi theo hẳn sớm hơn, mặc dù hẳn thực sự thích mình, nhưng mà, cô vẫn là người thứ ba.

Đối với người hiện đại, cô là người thứ ba hàng thật giá thật.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91

Edit + Beta: Y Nhã a.k.a Ryyu-chan

Có lẽ do đói quá nên ăn không ngon nữa, Dư Lộ chỉ ăn hai miếng cơm tới liền không ăn nữa.

Hương Lê thu dọn đồ ăn mang xuống. Thạch Lưu lại đi tới, nửa quỳ bên người Dư Lộ, một lúc lâu vẫn không thấy nói gì.

Dư Lộ không khỏi mỉm cười, Thạch Lưu đang lo lắng cho cô sao?

Cô quay đầu cười với Thạch Lưu: "Sao thế, sao lại có vẻ mặt đó, giống như là ta đang bắt nạt người ấy."

Thạch Lưu lại cười không nổi, "Chủ tử..."

Dư Lộ hít sâu một hơi, kéo nàng đứng dậy, nói: "Minh Nguyệt có giao bài cho ta, người qua đây nhìn xem ta thêu hoa sen thế nào. Bây giờ hoa sen còn chưa nở, chỉ có thể dựa vào trí tưởng tượng, ta thấy ta thêu không được tốt lắm."

Dư Lộ không đề cập tới, Thạch Lưu cũng không dám nói nữa, đi lấy bức thêu hình hoa sen của Dư Lộ khen một hồi. Thật ra có chuyện này để phân tán sự chú ý, giúp Dư chữ từ không nghĩ về việc Vương gia bị Vương phi gọi đi, có lẽ như vậy sẽ tốt hơn đi?

Thạch Lưu cảm bán thành phẩm góp vui, "Chủ tử, ngài đang thêu khăn tay sao? Chờ ngài thêu xong rồi, có thể thưởng cho nô tỳ không?"

"Được." Dư Lộ đồng ý, "Chỉ cần người không ngại, ta liền cho người."

Thạch Lư cười nói: "Nô tỳ đương nhiên là không ngại rồi. Khăn tay do chủ tử làm, nô tỳ nhất định sẽ bảo quản thật tốt, làm đồ gia truyền, sau này truyền cho con trai và con gái của nô tỳ!"

Hương Lê đi tới, trêu ghẹo Thạch Lư, "Không biết xấu hổ nha, lúc này mới bao nhiêu mà đã nghĩ đến con cái rồi. Nếu là con trai thì cần cái khăn tay làm gì? Và lại, Dư chủ tử thường ngại cái khăn, chẳng lẽ ngại lại cất đi ra, con trai nữa mảnh con gái nữa mảnh sao?"

"Ai cần ngại lo! Chẳng lẽ không thể truyền cho con cháu của ta sao?" Thạch Lư hừ nói, ôm cánh tay Dư Lộ, "Chủ tử, chắc chắn nàng ấy ghen tỵ với nô tỳ rồi. Ngai nhất định phải đồng ý với nô tỳ, cái khăn này chỉ thường cho nô tỳ chứ không thường cho nàng ấy!"

Hương Lê qua đây muốn đánh Thạch Lư, Thạch Lư vội vàng trốn sau lưng Dư Lộ. Hương Lê không dám làm Dư Lộ bị thương, đành phải cười mắng Thạch Lư, "Người được lắm, có gan thì mau ra đây, trốn sau lưng chủ tử để làm gì?"

Thạch Lư đỡ vai Dư Lộ, lộ ra khuôn mặt nhăn nhó, "Không ra không ra, không có bản lĩnh, ngại làm gì được ta nào?"

Hai người hi hi đùa giỡn, khiến chút phiền muộn trong lòng Dư Lộ biến mất.

Nửa canh giờ gần trôi qua, thấy Tiêu Duệ vẫn chưa trở lại, Dư Lộ gọi người đưa nước đến, cô muốn tắm rửa. Thạch Lư vẫn còn lo cho Dư Lộ, yêu cầu đến hầu hạ Dư Lộ. Dư Lộ không chịu, cô đã quen tự làm rồi, nếu có người đứng bên cạnh nhìn chăm chăm thì cô xấu hổ chết mất.

Cô dứt khoát từ chối Thạch Lư, còn khóa trái cửa phòng chính lại.

Bây giờ, cửa sau của phòng cô đã bị chặn bởi bức tường, mấy nha hoàn cũng không lo việc cô sẽ chạy trốn nữa.

Độ ẩm vừa đủ, Dư Lộ cởi xiêm y ngồi vào thùng gỗ to. Dòng nước ấm bao lấy toàn thân, thoải mái đến mức khiến cô nhịn không được kêu ra tiếng. Cũng chỉ có lúc này thôi, đến khi qua ít ngày nữa là vào hạ, trời nóng lên, chắc chắn sẽ không dễ chịu lắm. Cũng không biết năm nay Tiêu Duệ còn đi sơn trang nghỉ mát không nhỉ?

Nghĩ đến Tiêu Duệ, Dư Lộ không khỏi bất đắc dĩ, sao lại nghĩ đến hắn rồi?

Lâu như vậy mà không thấy hắn qua đây, có phải tối nay sẽ ở lại Chính viện không?

Xem ra quả nhiên không giống như trong truyện. Ở trong truyện, Lâm Thục cũng không có nghĩ thông suốt nhanh như vậy, nguyên ý chủ động tìm Tiêu Duệ ngủ. Nhớ rõ bên trong viết, hình như là bụng Minh Nguyệt đã lớn, Lâm Thục bỗng nhiên phát giác Tiêu Duệ sủng ái Minh Nguyệt hơi quá độ, sợ sau này Minh Nguyệt có con trai thì càng được sủng ái hơn, khi đó sẽ dễ ép nàng một đứa, cho nên mới chủ động cầu hoan với Tiêu Duệ, cuối cùng có bầu.

Chỉ là, Lâm Thục thực sự là một nữ nhân vừa đáng thương vừa đáng hận. Có bầu là chuyện tốt, nhưng cuối cùng nàng cũng không qua được cửa ải khó khăn là sinh con, lại gặp phải chuyện khó sinh, một xác hai mạng.

Nhớ là trong truyện viết lúc đó Lâm Thục còn chưa tới hai mươi, vẫn còn trẻ tuổi như vậy.

Dư Lộ nghĩ, không khỏi thờ dài. Lúc này Lâm Thục chủ động cũng tốt, nếu nàng ấy có thể chịu trả giá, chịu làm một người vợ hiền, có lẽ sẽ không bức bách Minh Nguyệt nữa. Tuy không được làm Vương phi, nhưng tin rằng Minh Nguyệt chắc chắn sẽ rất vui vẻ.

Không đúng! Dư Lộ bỗng nhiên đập vào thùng gỗ một cái.

Không đúng, không đúng, đầu tiên Lâm Thục gọi Minh Nguyệt đi, sau đó lại tới mời Tiêu Duệ, vẫn là mời với thái độ rất kiên quyết! Chẳng lẽ, tối hôm nay nàng ấy định làm giống như trong truyện, bỏ thuốc cho Tiêu Duệ và Minh Nguyệt, để hai người trở thành một đôi sao?

Minh Nguyệt!

Nghĩ đến Minh Nguyệt, Dư Lộ lập tức nhảy ra khỏi thùng gỗ, cũng không kịp lau nước trên người, ba chân bốn cẳng mặc xiêm y rồi khoác áo ngoài vô. Cô vừa chạy đến trong viện, Hương Lê và Thạch Lư đứng canh ở ngoài liền lập tức đi theo.

"Dư chủ tử, sao vậy ạ?" Hương Lê hỏi.

Thạch Lư kéo cánh tay cô lại, nhận ra tay áo là ướt, lập tức sợ hãi kêu lên: "Dư chủ tử, ngài đây là thế nào? Đã xảy ra chuyện gì sao, tay áo ngài ướt hết cả rồi, bây giờ ngài định đi đâu vậy?"

Dư Lộ gấp muốn chết, tuy nhiên lại không thể trực tiếp nói chuyện này ra, chỉ nói: "Đi Chính viện, ta muốn đi Chính viện!"

Đi Chính viện? Vương gia đi Chính viện, Dư chủ tử đang muốn qua tìm Vương gia sao? Vương phi mới kêu người đi, Dư chủ tử lại đi qua như vậy, Vương phi sẽ nổi giận!

Hương Lê và Thạch Lư vội vàng kéo Dư Lộ lại.

Dư Lộ không đợi các nàng khuyên cũng đã gạt mình phản ứng lại. Cô dừng bước, cả người có chút ngơ ngác. Làm sao bây giờ, nếu như không đi, nếu như không đi thì cuộc sống sau này của Minh Nguyệt sẽ giống như trong truyện vậy. Đầu tiên là không muốn, nhưng từ từ rồi sẽ thích Tiêu Duệ. Về sau, Tiêu Duệ mang nàng ra ngoài nhưng lại xảy ra chuyện, nàng hết lòng hết dạ chăm sóc cho Tiêu Duệ, cuối cùng hai người hoàn toàn trở thành một đôi.

Hai người trở thành một đôi, cô liền có tự do!

Tự do mà cô luôn mong chờ đó!

Mình không đi, mình không đi. Dư Lộ bỗng nhiên bỏ tay Hương Lê và Thạch Lư ra, quay đầu đi trở về. Đi vào phòng, cô lập tức đóng cửa lại.

Nhưng ở trong phòng, cô vẫn luôn ngồi không yên, trong lòng không bình tĩnh lại được.

Trước mắt lúc thì hiện lên hình ảnh của Minh Nguyệt, lúc lại hiện lên hình bóng của Tiêu Duệ.

Minh Nguyệt đang nói không muốn, Tiêu Duệ đang bày tỏ cõi lòng với cô.

Không được! Dư Lộ bỗng nhiên đứng dậy!

Một người có thích mình thật lòng hay không, mình có thể cảm nhận được. Tiêu Duệ là thích cô thật, nếu hắn bị Lâm Thực tính kế cho lên giường với Minh Nguyệt, có thể hắn sẽ không làm gì với Lâm Thực có thân phận cao quý, nhưng với Minh Nguyệt, Minh Nguyệt sẽ là người thứ nhất không có kết quả tốt.

Nếu như vậy, Minh Nguyệt không chỉ không làm Vương phi được mà còn có thể sẽ bỏ mạng!

Cô không thể ích kỉ như vậy, vì có thể tự do mà trở mặt nhìn Minh Nguyệt phải chịu tội như thế. Lại nói, Lâm Thực cũng không làm chuyện tốt gì, coi như cuối cùng Minh Nguyệt có thể trở thành Vương phi đi, nhưng bây giờ rõ ràng là nàng ấy không muốn. Nếu một người đã không muốn, dù địa vị có cao hơn, được sủng ái nhiều hơn, cũng chưa chắc sẽ thích được.

Dư Lộ lại mở cửa. Cô trầm ổn phân phó Hương Lê đi tìm Thôi Tiến Trung, lại bảo Thạch Lưu đi kêu mấy bà tử thô sũ* đến, đoàn người ra Tầm Phương viện đi hướng Chính viện.

*Bà tử thô sũ: Mấy người hay làm việc nặng.

Thạch Lưu sợ muốn chết, "Chủ tử, chúng ta như vậy là để làm gì?" Dẫn theo nhiều người đến Chính viện như vậy, chẳng lẽ là muốn đánh lộn với Vương phi?

Dư Lộ nói: "Đến lúc đó, các người nghe theo sự phân phó của ta là được." Cô dừng chân lại, nói với những người đi theo: "Các người yên tâm, thường ngày Vương gia đối xử với ta như thế nào các người cũng biết rồi đấy. Lát nữa dù thế nào cũng không cần phải sợ, có ta ở đây, ta sẽ che chở các người."

Dư Lộ được sủng ái chừng nào, có thể người ngoài không biết, nhưng hạ nhân của Tầm Phương viện không ai không biết. Dư Lộ thốt ra lời này, cả Thạch Lưu cũng không sợ nữa. Đúng vậy, có chủ tử ở đây, Vương gia sẽ không làm gì mọi người đâu.

Đến cửa viện, Thôi Tiến Trung cũng hồn hèn chạy tới.

"Dư chủ tử, ngài đang làm gì vậy?" Tiêu Duệ giả bệnh không ra ngoài, vẫn luôn ở lại Tầm Phương viện, Thôi Tiến Trung cũng nghi ngại, không cần hầu cận bên cạnh Tiêu Duệ. Vừa nghe xong lời Hương Lê nói, lão liền chạy nhanh đến đây, chạy đến gần đứt hơi luôn.

Điều Dư Lộ biết đều từ truyện mà ra, cô không thể nói chân tướng cho Thôi Tiến Trung được, nhưng tình huống khẩn cấp, cô không biết giải thích thế nào, đành gọi Thôi Tiến Trung đến, ghé sát tai lão nhẹ giọng nói: "Vương gia thông báo, nếu chờ lâu mà không thấy hắn về thì để ta qua đây tìm người."

Thôi Tiến Trung không phải trẻ lên ba, đương nhiên là không tin, "Dư chủ tử, ngài có chuyện gì thì trực tiếp nói cho nô tài luôn đi. Ngài nói như vậy, nô tài không dám tin." Đây chính là muốn xông vào sân của Vương phi, Thôi Tiến Trung không có lá gan lớn như vậy.

Dư Lộ nói: "Người không tin sao? Vậy người hẳn phải biết, tại sao Nhị cô nương Nhiễm gia lại chết bệnh chứ?"

Thôi Tiến Trung biến sắc, không nói gì.

Lão đương nhiên biết, bởi vì Vương gia nhập ma vì Dư chủ tử, không chạm vào nữ nhân khác, cũng không muốn có thêm rắc rối. Nhưng mà... Vương gia sẽ vì Dư chủ tử mà không chạm Vương phi sao? Lẽ nào ngài ấy không muốn con trai trưởng?

Dư Lộ lạnh mặt, "Thôi Tiến Trung! Ta cứ nói như vậy, người có đi hay không thì tùy người, nhưng nếu sau đó Vương gia giận người, ta sẽ không nói giúp cho người lấy một chữ, ngược lại, ta còn có thể sẽ bỏ đá xuống giếng nữa!"

Thôi Tiến Trung cũng không dám lấy việc này ra đùa, lão hạ quyết tâm, nói: "Dư chủ tử, chuyện này là ngài dẫn đầu. Nếu Vương gia có giận, ngài có thể bảo vệ nô tài chứ?"

"Đương nhiên có thể!" Dư Lộ tàn nhẫn nói: "Nếu ta không bảo vệ người được, ta sẽ là người đầu tiên chết trước mặt người!"

Đáng giá! Vương gia thích Dư chủ tử như vậy, sao lại cam lòng để nàng ấy chết được. Còn nếu nàng ấy chết thật, vậy mình cũng không thua thiệt, vì có người đi cùng mình xuống địa ngục.

"Vâng, nô tài sẽ tin ngài một lần!" Thôi Tiến Trung nói, lập tức tiến lên gõ cửa Chính viện.

Lâm Thực đang bất an đi tới đi lui trong phòng, nghe hạ nhân báo là có Dư Lộ và Thôi Tiến Trung tới, lập tức cau giận vỗ bàn một cái, "Đuổi đi! Đuổi bọn họ đi!"

Minh Phương lĩnh mệnh đi qua. Nàng không dám làm gì với Thôi Tiến Trung, nên trực tiếp mở miệng mắng Dư Lộ: "Cái thứ hạ đẳng gì vậy chứ, không muốn sống nữa sao, nơi ở của Vương phi mà người cũng dám can rở? Thờ lúc Vương phi còn chưa tức giận, các người vẫn là cút nhanh đi!"

Dư Lộ tận lực bỏ qua lời mắng của Minh Phương, nói: "Vương gia đâu? Vương gia để cho ta tới, nói là có chuyện quan trọng muốn an bài ta đi làm. Ta không muốn quấy rối Vương phi, chỉ mong Minh Phương cô nương dàn xếp, để cho ta gặp Vương gia một mặt."

Minh Phương nghe được Dư Lộ nhắc tới Tiêu Duệ, sắc mặt nhất thời đại biến.

Thôi Tiến Trung vừa lúc lao tới cho Minh Phương một cái tát, "Thứ chó má gì, đường của Dư chủ tử mà người cũng dám can! Đây chính là Vương gia phân phó, ta thấy người chán sống rồi đúng không!"

Mặc dù Thôi Tiến Trung là một thái giám già nhưng sức lực không phải giả, Minh Phương lại không phòng bị, trực tiếp bị đánh ngã xuống đất. Thôi Tiến Trung cũng

không để ý nàng, cầm đầu xông vào trong viện. Mấy hạ nhân ra ngăn thấy Minh Phương té trên đất không có phản ứng, cũng không nghiêm túc cản lại nữa, mấy người thuận lợi đi vào Chính viện.

Lúc Lâm Thực nhận được tin, mấy người đã đến cửa phòng chính. Lâm Thực giật run người, từ Minh Hà Minh Tâm đỡ, chống thân ra đón.

Nàng vốn có chút chột dạ, lại nhìn thấy Thôi Tiến Trung cung kính với Dư Lộ, mà Dư Lộ tuy có vẻ mặt lo lắng nhưng lại ngẩng đầu ưỡn ngực, khí thế mưòi phần, đúng là khiến nàng tức giận đến không biết nói gì. Nàng vốn muốn đi tới cho Dư Lộ mấy cái tát, nhưng nhận sự giáo dục từ nhỏ, thân phận lại cao quý, điều này khiến nàng cắn bản không thể hạ thấp bản thân đi làm loại chuyện này.

"Người làm cái gì? Muốn phản ròi à?" Nàng nhìn chằm chằm Dư Lộ, lạnh giọng hét lớn.

Dư Lộ đồng tình với Lâm Thực, nhưng cũng coi thường Lâm Thực. Cô quỳ gối hành lễ, nói: "Hồi Vương phi, Vương gia phân phó thiếp qua đây, nói là có chuyện quan trọng cần thiếp đi làm, cũng xin Vương phi dàn xếp, để thiếp gặp Vương gia một mặt."

Lâm Thực thấy da mặt nàng dày như vậy, tức giận không nói nên lời. Minh Hà đau lòng chủ từ, chen miệng nói: "Vương gia đang ở trong phòng ngủ, chỉ là hấn không muốn thấy ngươi, ngươi còn không mau lui!"

Dư Lộ vốn không dám kết luận, nhưng đầu tiên là Minh Phương, sau đó là Minh Hà, cô đã có thể khẳng định, chỉ sợ bây giờ Tiêu Duệ thực sự không cách nào tự quyết định được. Cô tiến lên một bước, sợ đến Lâm Thực muốn lui về sau, cô trực tiếp đưa tay kéo lại Lâm Thực, nhanh chóng lên tiếng: "Do Vương gia không muốn thấy ta, hay là Vương gia bị người không chê, không thể gặp ta? Vương phi, lá gan của ngươi không khỏi quá lớn chút!"

Cả người Lâm Thực lập tức mềm nhũn, Minh Hà Minh Tâm vội vàng đỡ nàng.

Thừa dịp này, Dư Lộ đánh mắt cho Thạch Lư và Hương Lê, mình thì cầm đầu, Thôi Tiến Trung ở sau, trực tiếp xông vào. Đến phòng ngủ, bên trong rộng tuếch, cô lại vội vàng chạy sang phòng bên cạnh, quả nhiên cửa phòng bị khóa từ bên ngoài.

Thôi Tiến Trung nhắc chân định đá, Dư Lộ vội ngăn cản lão lại. Không biết tình huống bên trong, thật đúng là không dám đá cửa.

Thạch Lư chạy chậm tới, đưa chìa khóa cho Dư Lộ.

Tay Dư Lộ run run, mở cửa ra. Thạch Lư và Thôi Tiến Trung đều quay lưng không dám nhìn, Dư Lộ bước vào. Trong phòng không có ánh đèn, Dư Lộ không thấy rõ cái gì nhưng lại có thể ngửi thấy mùi máu tươi rất đậm.

Dư Lộ nhắm mắt mấy lần, lúc này mới thấy có một bóng người ngồi xôm ở góc tường. Cô tiến lên hai bước, thử dò xét, "Minh Nguyệt?"

"Tiểu Lộ Nhi?" Minh Nguyệt không trả lời cô, một bên kia lại truyền đến tiếng nói thật trầm của Tiêu Duệ.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 92

Edit + Beta: Y Nhã a.k.a Ryuu-chan

Trong bóng tối, Dư Lộ phân biệt phương hướng một lát rồi hướng về phía bên kia cúi đầu ừ một tiếng. Sau đó, hình như cô nghe thấy tiếng thờ phào nhẹ nhõm của Tiêu Duệ, dặn cô: "Đóng cửa lại."

Minh Nguyệt không lên tiếng, cô lại không nghe được gì từ giọng của Tiêu Duệ, Dư Lộ đành phải đi đóng cửa trước, sau đó mới thấp nển lên.

Thì ra Tiêu Duệ đang ngồi trên giường, một tay đặt lên đầu gối, bàn tay nắm lại thật chặt; tay kia thì đặt sau lưng, hình như là đang ti lên giường.

Hắn cúi thấp đầu, chỉ thấy sắc mặt cúi chút ửng hồng, tư thế ngồi cũng không thẳng tắp như bình thường mà là có chút cong lưng, dường như đang cố nén sự không khỏe nào đó.

Dư Lộ thấy hấn không sao liền nhanh chóng đi đến bên cạnh Minh Nguyệt. Đến gần một chút, cô mới phát hiện mùi máu tươi trong phòng xuất phát từ người Minh Nguyệt.

"Minh Nguyệt, ngươi bị thương chỗ nào?" Minh Nguyệt cúi đầu, Dư Lộ vội vàng kéo nàng.

Lại không ngờ rằng, vừa kéo một cái, Minh Nguyệt thuận thế ngã xuống người cô. Giương mặt hồng một cách không bình thường, trên trán thì đầy mồ hôi, bộ váy trắng trên người nàng đã bị dòng máu chảy ra không ngừng ở bụng nhiễm đỏ.

"Minh Nguyệt!" Giọng Dư Lộ lập tức thay đổi, gần như là ngay lập tức quay đầu trừng Tiêu Duệ một cái.

Tiêu Duệ cúi đầu, dường như không nhìn thấy.

Dư Lộ không ôm Minh Nguyệt đi chuyển được, thấy Tiêu Duệ không nhúc nhích gì, cũng biết là không sai khiến hấn được, cũng không thể sai khiến. Cô đành phải ôm Minh Nguyệt nằm xuống, xé quần áo của nàng giúp nàng cầm máu, lúc này cô mới phát hiện trên cổ tay Minh Nguyệt cũng bị rạch mấy đường, máu me đầm đìa, trông vô cùng dọa người.

Cô không nghe lời Tiêu Duệ nói, lập tức cao giọng kêu Thạch Lư và Hương Lê vào.

Hai nha hoàn nghe thấy tiếng gọi, đẩy cửa đi vào, không dám nhìn Tiêu Duệ, vội vàng nâng Minh Nguyệt lên, Dư Lộ cũng đề vết thương của Minh Nguyệt đi theo ra ngoài. Bên ngoài còn có Thôi Tiên Trung. Tiêu Duệ và Minh Nguyệt còn chưa làm gì cả, gọi Thôi Tiên Trung tiến đến hầu hạ cũng sẽ không có không thích hợp.

Tiêu Duệ chợt mở miệng, "Tiêu Lộ Nhi, người ở lại."

Dư Lộ lo lắng cho Minh Nguyệt, trách Tiêu Duệ ra tay nặng, trong lòng cảm thấy rất phiền muộn. Nhưng cô lại không dám phản kháng mệnh lệnh của Tiêu Duệ, đành phải vội vã căn dặn Hương Lê và Thạch Lư vài câu, để các nàng mau đưa Minh Nguyệt về Tầm Phương viện, băng bó đơn giản cho nàng ấy trước rồi kêu người mời đại phu.

Đợi người thuận lợi đi xa, Dư Lộ mới xoay người lại.

Tiêu Duệ không ngắt đầu nhưng đỉnh đầu như có mắt, ra lệnh cho cô: "Đóng cửa lại."

Lại là đóng cửa...

Dư Lộ đóng cửa, quay đầu nhìn Tiêu Duệ, "Gia, có cần mời đại phu tới khám không?" Tuy không thể lộ ra ngoài nhưng gia đình như họ phải có đại phu rất kín miệng.

Bàn tay đặt trên đầu gối của Tiêu Duệ hơi giật giật, sau đó chậm rãi nói: "Người qua đây."

Đến cùng thì Tiêu Duệ muốn làm gì chứ? Dư Lộ không khỏi nghĩ. Hắn là hắn và Minh Nguyệt đều bị Lâm Thực bỏ thuốc như trong truyện, bây giờ không giải quyết, lẽ nào Tiêu Duệ muốn dùng cô để giải quyết?

Ở nơi của Lâm Thực sao? Vô tư quá đi mất!

Dư Lộ không muốn đi qua, "Hay là mời đại phu đến xem đi, vật kia... sẽ gây hại cho thân thể, người không có đại phu khám, ta sẽ lo lắng."

Tiêu Duệ ngắt đầu, lúc này Dư Lộ mới phát hiện bờ môi hắn rất trắng, hình như hắn phải cố hết sức mới nói chuyện được. Khóe miệng lộ ra nụ cười khổ, "Người qua đây..."

Dư Lộ thấy bộ dáng của hắn, trong lòng giật mình, cũng không nghĩ thêm gì nữa, vội vàng đi tới nhìn môi hắn, lại đưa tay sờ trán hắn. Sắc mặt của hắn không tốt, trông còn đáng sợ hơn bộ dáng của Minh Nguyệt nữa.

"Gia không có việc gì." Tiêu Duệ nói: "Người xé mảnh vải trước, bọc tay gia lại."

Tay? Dư Lộ cầm bàn tay đặt trên đầu gối của hắn lên, tay này không có việc gì, lại đi xem một tay khác, lúc này mới thấy chỗ cái chân nơi tay hắn đề xuống đã dính đầy máu. Cái chân tơ lụa màu xanh biếc, dính vào vết máu màu đỏ, nếu không nhìn kỹ thì đúng là không nhìn ra.

Dư Lộ chợt thấy đau nhói lòng, vội vàng dùng hết sức lực để xé tấm vải trên vậy, do dự một lát rồi cầm tay Tiêu Duệ lên. Bàn tay bị rạch một đao, lại rạch rất sâu, thịt đều lộ ra bên ngoài. Dư Lộ chỉ nhìn thoáng qua liền cảm thấy tê dại toàn thân.

Thế này hắn phải rất đau lắm.

Cô vội vàng băng bó qua loa cho Tiêu Duệ, nhưng nghĩ đến lúc này mình vừa vào liền đi nhìn Minh Nguyệt trước, sau đó còn trách hắn, nhưng lại không biết rằng hắn cũng tự tổn thương bản thân...

Dư Lộ cũng không biết vì sao, nước mắt lập tức rơi xuống.

Tiêu Duệ nhìn thấy, cảm thấy đáy lòng luôn lạnh băng rốt cuộc ấm áp hơn tí. Hắn vươn tay kia vỗ đầu Dư Lộ.

"Không sao. Minh Nguyệt đúng là bị thương nặng hơn gia." Hắn nói: "Gia cho rằng nàng và Lâm Thực đã thông đồng tốt, hạ thù không có chừng mực, một đao kia đúng là có chút nặng."

Dư Lộ vội vàng lắc đầu, nhưng lại nghẹn ngào không nói nên lời, cũng không biết nói gì mới được.

Muốn giải thích thay Minh Nguyệt, thế nhưng cô cũng biết mình sai khi trách tội Tiêu Duệ. Hình như yêu cầu của cô với Tiêu Duệ quá cao, dù sao hắn không phải người hiện đại, tư tưởng hắn tiếp nhận không phải là tư tưởng nam nữ bình đẳng.

Nếu Minh Nguyệt là nha hoàn của Lâm Thực, tại nơi của hắn, đương nhiên hắn có thể tùy ý đánh giết hạ nhân. Nếu hắn nhận là Minh Nguyệt thông đồng với Lâm Thực, trong cơn tức giận, đương nhiên có thể gây tổn thương hoặc giết Minh Nguyệt.

Tiêu Duệ nhìn ra được Dư Lộ đối xử với Minh Nguyệt rất tốt, hắn cười nhẹ, "Gia biết, Minh Nguyệt cũng chỉ bị ép buộc, cho nên sau đó, gia thả nàng ra, chỉ để nàng qua một bên."

Nhưng mà, lại tự làm đau bản thân.

Mà Minh Nguyệt, cũng tự làm đau chính mình.

Hai người này đúng là... cũng không biết ở trong truyện, hai người sao lại thành một cặp nữa. Hôm nay nếu cô không tới, không biết hai người này sẽ thế nào nữa.

Dư Lộ đứng lên, trong lòng thực sự lo lắng cho Tiêu Duệ, "Đã băng bó kỹ rồi nhưng vẫn không có bôi thuốc, vẫn là mau bôi thuốc rồi mời đại phu tới xem đi!"

Tiêu Duệ bình tĩnh nhìn Dư Lộ một lát, gật đầu nói: "Người đỡ gia đứng lên."

Dur Lộ quàng tay Tiêu Duệ lên vai, sau đó dùng sức nâng Tiêu Duệ lên. Chân Tiêu Duệ như có chút nhũn ra, đi hai bước mới tốt hơn chút, nhưng lại tiếp xúc với Dur Lộ như vậy, Tiêu Duệ vốn đã uống trà bị bỏ thuốc, hô hấp lập tức dồn dập hơn.

Hắn cúi đầu thúc giục: "Mau mau!"

Dur Lộ vội vàng bước nhanh hơn, mở cửa, Thôi Tiến Trung còn ở cửa. Lão đã sớm đuổi tất cả hạ nhân trong viện đi, bây giờ trừ lão ra cũng chỉ còn Lâm Thục đang nghiên bộ mặt trắng bệch và Minh Hà, Minh Phương đang đỡ nàng ta.

Tiêu Duệ đi ngang qua người nàng, một ánh mắt cũng không cho.

Lâm Thục chợt mở miệng, "Vương gia..."

Đến lúc này nàng mới biết mình đã làm chuyện ngu xuẩn gì. Để cho nàng nhận sai với Tiêu Duệ thì không khó, nhưng phải nhận sai trước mặt Thôi Tiến Trung, nha hoàn của mình và Dur Lộ, vậy quá khó khăn.

"Vương gia, thiếp, thiếp..." Nàng biết sai rồi, nhưng vẫn không thốt ra những lời còn lại được.

Dur Lộ do dự có nên dừng lại hay không, Tiêu Duệ lại căn bản không muốn để ý đến Lâm Thục. Hắn vỗ vai Dur Lộ, "Đi!"

Thăng đến cửa Chính viện, Tiêu Duệ mới phân phó Thôi Tiến Trung: "Đóng cửa Chính viện lại, không cho phép bất kỳ ai đi ra!"

Thôi Tiến Trung gật đầu, Dur Lộ đỡ Tiêu Duệ đi đến Tầm Phương viện.

Đến Tầm Phương viện, Thôi Tiến Trung đã mời đại phu tư nhân của Tiêu Duệ. Với thân phận của hắn thì đương nhiên có thể mời Thái y, nhưng mời Thái y liền có nghĩa chuyện này không gạt được Hoàng thượng, cho nên bình thường họ đều lén lút tìm đại phu cho bản thân.

Dur Lộ còn tưởng thuốc này nhất định phải ngủ với người khác phải một giấc thì mới có thể giải được, ai ngờ tuy đại phu có chút kinh ngạc khi nhìn thấy bộ dạng của Tiêu Duệ nhưng chỉ một lát liền bình tĩnh lại.

Kêu người sắc thuốc cho Tiêu Duệ uống, sau đó lại kêu người chuẩn bị nước cho hắn tắm, dường như chỉ cần như vậy là có thể giải trừ được tính vậy.

Tiêu Duệ bị như thế, đương nhiên không thể kêu hạ nhân đến phục vụ. Dur Lộ tự mình vén tay áo hầu hạ hắn uống thuốc rồi dìu hắn đi phòng tắm. Đỡ hắn ngồi vào thùng nước tắm, đặt bàn tay đã được băng kỹ lần nữa sang một bên, Dur Lộ cầm bầu nước và khăn tắm giúp hắn tắm rửa.

Tiêu Duệ từ từ nhắm hai mắt lại. Từ sau khi uống thuốc sắc mặt hắn càng đỏ, hình như hô hấp cũng dồn dập hơn trước một chút.

Tay Dur Lộ gần như không dừng lại, mức nước đổ xuống người hắn một gáo lại một gáo; như vậy một lúc lâu, cô lại vội vàng lau người cho hắn. Không ngừng lặp lại động tác như vậy gần hai khắc*, đến khi cô mệt đến toàn thân ướt đầm thì sắc mặt Tiêu Duệ mới chậm rãi khá hơn chút, hô hấp cũng thay đổi chậm lại.

*Hai khắc = 30 phút.

Dur Lộ thở phào, hỏi: "Người cảm thấy thế nào?"

"Tiêu Lộ Nhi, người rất thông minh." Tiêu Duệ mở mắt ra, lập tức khóa ánh mắt trên mặt Dur Lộ, "Chỉ là, sao người lại nghĩ đến, rồi muốn xông tới cố gắng gặp mặt gia vậy?"

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Không Để Làm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 93

Edit + Beta: Y Nhã a.k.a Ryuu-chan

Dur Lộ im lặng, giống như không biết giải thích như thế nào với Thôi Tiến Trung, nhưng người hỏi là Tiêu Duệ, cô không thể tùy tiện ứng phó cho qua được.

Cô nghĩ đến lời mình nói với Minh Nguyệt trước đó, suy nghĩ một lát rồi trả lời: "Tuy ta vẫn luôn ở trong cung nhưng cũng biết rằng nha hoàn theo chủ mẫu xuất giá rất có thể đều làm thiếp thất của nam chủ nhân. Lần trước người đi xa nhà, Vương phi cho Minh Nguyệt đi theo người cũng là vì có ý này."

Tiêu Duệ cũng biết Lâm Thục cho Minh Nguyệt đi ra ngoài cùng hắn là vì gì, chỉ là hắn không có ý đó, thấy Minh Nguyệt cũng vậy, hắn vẫn luôn không đề chuyện này trong lòng.

Nhưng không ngờ Lâm Thục lại to gan như vậy, lúc này lại dám bỏ thuốc cho hắn!

Dur Lộ tiếp tục nói: "Dọc đường đi ta và Minh Nguyệt cũng có cảm tình, thấy nàng ấy thực sự không muốn, ta đồng ý cho nàng ấy theo ta đến Tầm Phương viện. Hôm nay, đầu tiên là nàng ấy bị gọi đi, sau lại Vương phi phái người bắt buộc mời người qua, cho nên... ta thấy nghi ngờ."

Dur Lộ nói, không tự chủ liền già vò cằm thận hỏi: "Gia, có phải ta làm sai rồi không, nếu không thì người phạt ta đi." Lúc này, khi cô thúc giục Tiêu Duệ đi còn nói không dám đắc tội Vương phi, giờ lại suýt nữa thì đánh nhau với Vương phi.

Tiêu Duệ cũng lập tức nghĩ đến việc này, thấy diễn xuất vụng về của Dur Lộ, đáy mắt hắn mang theo chút hứng thú, nháy mắt hỏi: "Người thật lòng sao?"

Dư Lộ gật đầu, nhưng trong lòng thì nói thầm: Đúng là muốn trừng phạt cô sao, không phải cô đã làm chuyện tốt rồi sao?

Tiêu Duệ hừ lạnh, "Được lắm, phạt người làm giải được cho gia được không?"

Hắn vừa dứt lời đã đưa tay kéo Dư Lộ vào thùng nước tắm.

"Tùm" một tiếng, bọt nước văng tung tóe.

Dư Lộ sợ, lập tức hốt hoảng ôm lấy Tiêu Duệ. Tuy trên ngoài Tiêu Duệ còn lớp áo trong nhưng bởi vì ướt nên dính sát vào người, Dư Lộ vừa ôm liền định buông ra ngay.

Tiêu Duệ vòng hai tay lại, khép chặt, ép Dư Lộ đối diện với hắn, "Làm sao, người không muốn?"

Đương nhiên là không muốn làm giải được. Nhưng mấy chuyện khác, Dư Lộ lại không biết. Hắn lừa mình, nói là không có Bạch nguyệt quang, đây là sự thật. Nhưng hắn lại thả chịu đựng chứ không muốn đựng Minh Nguyệt...

Hai mắt Dư Lộ rù xuống, nói: "Gia, ta có thể hỏi người một việc không?"

Tiêu Duệ nhìn cô, ừ một tiếng.

"Vì sao gia không chạm Minh Nguyệt?" Dư Lộ hỏi.

Trong truyện có viết Minh Nguyệt là không muốn thật. Từ lúc bắt đầu đến lúc bị bỏ thuốc, nàng vẫn luôn phản kháng. Thậm chí lúc đã bị bỏ thuốc rồi đưa đến chỗ Tiêu Duệ, nàng còn từng nghĩ cắn lưỡi tự sát. Nhưng còn Tiêu Duệ, tuy trong truyện viết rằng sau đó hắn có phạt Lâm Thực nhưng cũng không thấy hắn có chút mâu thuẫn nào.

Đặc biệt là, trong sách viết Lâm Thực không bỏ thuốc cho hắn, chỉ đưa hắn chút rượu để uống. Hôm nay hắn không chỉ uống rượu mà còn bị bỏ thuốc, dưới tình huống thân thể khó chịu như vậy, sao hắn lại không hề đựng Minh Nguyệt vậy?

Nếu không có Tiểu Lộ Nhi, hôm nay hắn sẽ thuận theo tình huống, thu dùng Minh Nguyệt. Nam nhân thu dùng một cái nha hoàn vốn là chuyện thường, tội gì hắn phải tự hại mình. Nhưng có Tiểu Lộ Nhi rồi, biết nàng để ý chuyện gì nhất, hắn làm sao biết rõ mà còn có tình phạm sai được.

Hơn nữa, bây giờ trong lòng trong mắt hắn đều là hình bóng của Tiểu Lộ Nhi, dù nữ nhân khác có tốt đến mấy thì cũng không lọt vào mắt hắn được.

Tiêu Duệ im lặng một lát, nghĩ đến lúc trước mình mượn rượu để biểu lộ cõi lòng, lúc này mà giả bộ thì có chút giống như giấu đầu hở đuôi, liền mở miệng nói: "Bởi vì người."

Dư Lộ thì thào nói tiếp: "Bởi vì ta?"

Khó nhất là lời mở đầu, đã nói được lời mở đầu, những lời sau không khó nữa. Tiêu Duệ tiếp tục nói: "Đúng thế, là bởi vì người."

"Bởi vì gia biết, Tiểu Lộ Nhi của gia là một bình dấm chua nhỏ. Nếu như gia chạm nữ nhân khác, chỉ sợ Tiểu Lộ Nhi của gia sẽ không bao giờ để ý đến gia nữa. Gia không có ngu như vậy đâu." Tuy ngữ khí của Tiêu Duệ như là đang trêu chọc nhưng mặt hắn lại rất nghiêm túc.

Dư Lộ khẽ run, vốn đây là vấn đề cô mở đầu, nhưng giờ Tiêu Duệ trả lời như vậy, cô không biết nên nói gì nữa.

Nhất là, nhìn Tiêu Duệ nghiêm túc nói như vậy, cô cảm thấy tim mình như nổi trống, khuôn mặt cũng đỏ lên, khiến cô không dám nhìn hắn.

Tiêu Duệ chột đầy cô ra một ít, "Bởi vì người, mặc kệ nữ nhân khác xinh đẹp thế nào nào, vóc người nóng bỏng đến đâu, gia cũng không muốn. Gia chỉ muốn người, cũng chỉ muốn người mà thôi."

Mặc dù biết không nên, nhưng Dư Lộ vẫn không nhịn được hỏi hắn: "Ý của gia là, từ nay về sau cũng chỉ muốn một mình ta thôi sao?"

Tiêu Duệ gật đầu không chút do dự.

Dư Lộ lại nói: "Gia thích ta như vậy sao? Chỉ thích ta thôi sao? Thích vì con người thật của ta chứ không phải vì ta giống như người khác?"

Tiêu Duệ hơi hơi nhíu mày, không hiểu sao Dư Lộ lại nhắc tới chuyện này, thế nhưng đúng là hắn không có ý tưởng kia với biểu tỷ Ngu Văn, nên hắn vẫn gật đầu ngay lập tức.

"Đúng vậy, chỉ thích người, thích vì con người thật của người." Tiêu Duệ nói, thẳng thắn nói ra: "Người chờ gia một lát, bên Tạ thị và Đào thị, đợi gia xử trí Lâm Thực xong rồi cho người đưa hai nàng ra khỏi phủ ngay. Sau này... gia chỉ có mỗi mình người thôi."

Chỉ có mỗi mình cô sao?

Tiêu Duệ có biết, lời của hắn đại biểu cho cái gì không?

Lòng Dư Lộ tràn đầy cảm động, bởi vì hiểu hành động và ý tưởng của nam nhân thời đại này nên cô càng cảm động hơn. Nhưng mà, cô vẫn không tin tưởng lắm, cho tới nay cô vẫn không trả giá gì cho Tiêu Duệ, tại sao Tiêu Duệ lại thích cô nhiều hơn so với thích Minh Nguyệt như trong truyện thế?

Hơn nữa, về Bạch nguyệt quang trong lòng hắn, hắn còn đang lừa cô.

Tuy cũng có thể là hắn sợ cô nghĩ nhiều cho nên mới không nói cho cô biết, nhưng trong tình cảm nếu không thể thẳng thắn với nhau thì nói gì đến lâu dài.

Nhưng bảo cô hỏi tiếp, cô lại cảm thấy, Tiêu Duệ đã làm đến mức độ này rồi, cô hỏi lại thì không đơn giản là giết phong cảnh nữa.

Điều ấy tương đương với cầm một con dao, dùng mũi dao khoét lên trái tim mà người ta đã nâng trên tay mang đến cho mình.

Dư Lộ ngừng hồi lòng, xem như tiếp nhận thành ý của Tiêu Duệ. Làm sao đây, lòng đã cảm động, trái tim đã dao động, dù lý trí có kiên định thế nào đi nữa thì cũng không khống chế được con tim.

Nhưng mà, nếu lời Tiêu Duệ là thật, Tạ Linh Tuệ, Đào Xảo Tiên, thậm chí là Lâm Thực, các nàng ấy đều là nữ nhân đáng thương, các nàng sẽ ra sao đây?

Dư Lộ biết cô nên chi lo lắng cho bản thân, nhưng cô cũng không muốn bởi vì mình mà khiến người khác gặp khó khăn. Cô nghĩ đến cách làm của Minh Nguyệt trong truyện, cũng muốn cho các nàng ấy... một sự lựa chọn khác.

Cô hỏi Tiêu Duệ: "Gia đình làm gì?"

Thật ra câu hỏi này của Dư Lộ có hơi quá, nhưng hôm nay Tiêu Duệ rốt cuộc cũng thấy thái độ của Dư Lộ có khác đi, câu hỏi như vậy càng giống như mang theo ý bằng lòng giảng hòa với hắn, hắn lại đi chú ý thứ khác làm gì.

"Phái Tạ thị và Đào thị ra khỏi phủ, còn Lâm Thực..." Nhắc đến Lâm Thực, giọng Tiêu Duệ lập tức lạnh đi, "Nàng to gan lớn mật như vậy, gia phải đi hỏi Định Quốc Công xem ông ta dạy con gái như thế nào! Con gái tốt phủ Định Quốc Công của ông ta dạy ra, ta Tiêu Duệ không dám muốn, cũng không muốn nói! Hôm nay nàng ta dám cho gia uống xuân dược, biết đâu hôm sau nàng ta sẽ bỏ thuốc độc cho gia uống!"

Tiêu Duệ đột nhiên mặt lạnh khiến Dư Lộ giật mình, thế nhưng cách hắn đối phó với Lâm Thực, cô cũng không tiện xen miệng.

Chỉ còn Tạ Linh Tuệ và Đào Xảo Tiên, không chỉ với những gì cô thấy sau khi đến phủ hay vì cách trong truyện giới thiệu về hai người, các nàng đều không phải phần tử xấu gì. Nếu trực tiếp bị đuổi ra khỏi phủ, ở thời đại này, đáng tiếc hai người lại không tệ, nhất là Tạ Linh Tuệ, ai biết các nàng sẽ gặp phải chuyện gì chứ?

Dư Lộ có chút bồn chồn, muốn nói lại thôi.

Tiêu Duệ thích Dư Lộ hoạt bát, gan lớn như trước kia, hắn cầm tay Dư Lộ, nói: "Người có lời gì thì cứ việc nói thẳng, gia đều đã làm vậy rồi, người còn có gì không dám."

Hắn làm bộ như bị tui thân, Dư Lộ không khỏi cảm thấy thoải mái hơn, nói: "Về Tạ Linh Tuệ và Đào Xảo Tiên, hay là gia hỏi ý của các nàng trước xem sao, xem các nàng ấy ai muốn xuất phủ, ai muốn ở lại trong phủ hay đi thôn trang ở, hoặc là..." Cô cẩn thận nhìn Tiêu Duệ, đánh bạo nói: "Hoặc là, nhìn xem có... người tốt nào nguyện ý cưới các nàng mà các nàng ấy cũng muốn gả không?"

Tiêu Duệ trừng mắt, "Không phải người cũng có ý đó đi?"

Trước đây cô muốn đi với Trần Chiêu hoàn toàn là vì có ý đó thật, nhưng Dư Lộ nào dám thừa nhận, cô lập tức lắc đầu như trống bỏi.

Tiêu Duệ hừ lạnh, không để ý đến cô nữa, suy nghĩ một lát, đồng ý cách xử trí với Tạ thị và Đào thị.

Hai người ngồi trong thùng tắm cũng khá lâu, nước đã lạnh. Nhưng hai người lại ngồi sát như vậy, coi như được tính trên người người Tiêu Duệ đã qua, nhưng thân là nam nhân, bản năng khiến hơi thở của hắn gấp gáp hơn.

Hắn dứt khoát ôm chặt lấy Dư Lộ, bụng dưới đỉnh đỉnh lên phía trước.

Toàn thân Dư Lộ cứng đờ, vội hỏi: "Nước lạnh rồi, ta đi gọi người đổi nước để xối lại." Nước ngâm này cũng không phải nước bình thường mà là nước thuốc.

Dù Tiêu Duệ có ý đó nhưng cũng không muốn tùy tiện muốn Dư Lộ như vậy. Tuy giờ nàng ấy đã tốt hơn chút nhưng vẫn còn kém xa lúc bộ dáng châu tròn ngọc sáng lúc trước, nếu hắn làm nhiều lần thì sẽ không chịu nổi.

Hắn gạt đầu, bế Dư Lộ ra ngoài. Hắn vốn muốn tự mình đi phân phó, nhưng dưới thân còn như vậy, cũng không thể đi ra ngoài được.

Dư Lộ ra ngoài, lấy cái áo ngoài sạch sẽ phủ thêm mới gọi người đổi nước. Mà thừa lúc này, cô vội vàng đổi xiêm y sạch, đến khi Tiêu Duệ ở bên trong gọi cô vô vào tắm cùng, cô không chịu đi vào.

"Gia, ta đi xem Minh Nguyệt được không? Ta lo lắng." Cô chỉ đứng ở cửa tịnh phòng, vén màn lên lộ ra cái đầu.

Tuy là câu hỏi nhưng thái độ của cô lại là đương nhiên. Tiêu Duệ cảm thấy mình trúng độc của Dư Lộ không nhẹ, chỉ thích bộ dạng không khách khí với hắn của cô, đành phải bắt đầu đi gạt đầu.

Tuy Dư Lộ lo lắng cho Minh Nguyệt nhưng sau khi nói chuyện với Tiêu Duệ xong, tâm trạng cô đúng là cũng thay đổi rất nhiều. Cô cười với Tiêu Duệ một cái thật tươi, đi ra ngoài, sau lại vòng trở về, vén màn lên thổi cho Tiêu Duệ hai nụ hôn gió rồi mới chạy đi.

Tiêu Duệ sững sờ hồi lâu mới hiểu đó là gì, nhất thời hơi đỏ mặt, cười mắng một câu, "Nữ nhân này!"

Tình huống của Minh Nguyệt không tốt lắm. Bởi vì mất máu quá nhiều, dù cho đã bôi thuốc và băng bó kỹ, thậm chí cố ép nàng uống một ít nước thuốc nhưng nàng vẫn còn hôn mê.

Nhìn Minh Nguyệt như vậy, Dư Lộ nhìn không được cảm thấy Lâm Thực quá độc ác, trong lòng không khỏi nghĩ, nàng ấy đang ép Minh Nguyệt đi lên đường chết đây mà.

"Đại phu nói thế nào?" Dư Lộ hỏi Anh Đào vẫn luôn một mực chăm sóc cho Minh Nguyệt.

Anh Đào nói: "Đại phu bảo nếu sáng mai Minh Nguyệt có thể tỉnh lại thì không sao."

Thạch Lưu chen miệng nói: "Đại phu còn nói, nếu chúng ta cứu trễ một chút nữa thôi là Minh Nguyệt không cứu được nữa rồi." Nghĩ đến đây, ngay cả Thạch Lưu thường ngày không thích Minh Nguyệt cũng thấy có chút sợ.

Một người đang sống sờ sờ, thiếu chút nữa liền biến mất.

Dư Lộ cũng có chút sợ, vội hỏi: "Cho nàng ăn hay uống thuốc gì thế, có cần nhân sâm không, nếu như cần, ta đi nói với Vương gia một tiếng, đi lấy một ít qua đây."

Hương Lê bỗng nói: "Vương gia ngài ấy... có thể đồng ý không?"

Vết thương trên tay Minh Nguyệt là do nàng ấy tự làm, nhưng vết dao ở phần bụng chắc chắn không thể là tự đâm được. Không phải nàng ấy thì chỉ còn có Vương gia, rõ ràng Vương gia cho thấy ngài ấy rất giận Minh Nguyệt như vậy, chẳng lẽ có thể đưa nhân sâm cho một cái nha hoàn ăn không?

Dù là lúc trước cô xin thì cũng có thể, huống chi là bây giờ. Dư Lộ gật đầu, lập tức định đi tìm Tiêu Duệ.

Hương Lê vội vàng gọi cô lại, "Chú tử, không cần, đại phu cũng không nói cần thứ gì. Nàng ấy chảy nhiều máu, thân thể đang rất yếu ớt, nếu ăn nhân sâm, chỉ sợ bỏ quá không tiêu nổi."

Mặc dù kiếp trước Dư Lộ là một ma ồm, nhưng khi đó đều là uống thuốc Tây, cô không hiểu nổi những thứ này. Nghe vậy, cô gật đầu, lại trình trọng dặn dò các nàng, "Nếu có cần gì, các ngươi lập tức nói với ta, cho dù thể nào cũng nhất định phải cứu sống Minh Nguyệt."

Ba nha hoàn vội vàng gật đầu.

Dư Lộ ngồi cạnh nửa canh giờ liền quay về. Trên đường về, tâm trạng của cô có chút phức tạp. Mặc dù đã tiếp nhận Tiêu Duệ rồi nhưng vừa chấp nhận xong liền phải tiến hành vận động trên giường, cô thực sự không thể tưởng tượng được.

Nhưng mà, cũng không thể không quay về.

Cũng may, có lẽ Tiêu Duệ mệt mỏi, lúc cô về thì trong phòng đã yên tĩnh. Cô đi đến cửa phòng ngủ nhìn, thấy Tiêu Duệ giống như đang ngủ say, cô liền giống như trộm, lặng lẽ tắt, lặng lẽ thay xiêm y, lặng lẽ lau khô tóc, lặng lẽ vào phòng, lặng lẽ bò lên giường.

Lúc nằm xuống, cô nhận không được thở phào một cái.

Chỉ là ngay lúc đó, một đôi tay chợt vươn ra kéo lấy cổ tay cô, kéo cô vào ổ chăn, sau đó cô rơi vào một cái ôm ấm áp.

"A." Dư Lộ nhẹ kêu lên.

Tiêu Duệ mở mắt, nương ánh nến mờ lung trong phòng để nhìn cô, "Vừa đi là đi lâu như vậy, người triệt để quên gia rồi sao?"

Ánh mắt của hắn rất sáng, nhưng rất dịu dàng. Dư Lộ còn có chút không quen, cúi đầu dựa vào ngực hắn, rầu rĩ nói: "Minh Nguyệt còn chưa tỉnh, đại phu nói, nếu sáng mai còn chưa tỉnh lại, sợ sẽ có nguy hiểm."

Tiêu Duệ ngừng lại, đặt cằm lên đầu cô, nói: "Đừng lo, nàng ấy nhất định sẽ tỉnh lại. Sáng sớm ngày mai gia qua đó chung với người. Nếu còn không tỉnh, gia đi trong cung mời Thái y."

Hình như, Tiêu Duệ thật sự rất tốt với cô...

Dư Lộ thật lâu không lên tiếng, nhưng tay lại không tự chủ được ôm lấy hông của Tiêu Duệ.

Tiêu Duệ cũng ôm chặt cô hơn chút, nhưng không tiến hành bước tiếp theo, chỉ nhẹ nhàng nói: "Ngủ đi."

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 94

Edit + Beta: Y Nhã a.k.a Ryuu-chan

P/s: mừng Quốc khánh3

Hoàn cảnh giống nhau, cùng là một chiếc giường lớn, người ngủ bên cạnh cũng cùng là một người.

Nhưng tối nay hai người lại không giống như trước kia, một người ép sát vào chân tường, người kia nằm ở mép giường, hận không thể rơi bịch xuống giường, giống như cả đôi đều không muốn qua lại với nhau.

Tối nay Tiêu Duệ nghiêng người hướng ra ngoài, tay ôm chặt Dư Lộ, còn Dư Lộ thì nằm trong ngực hắn, cảnh này trông rất ấm áp.

Chỉ là lo cho Minh Nguyệt, đêm nay Dư Lộ ngủ không ngon lắm, cả đêm cứ lật qua lật lại, trời vừa tờ mờ sáng liền tỉnh dậy.

Tiêu Duệ ngủ ở bên trong, ngủ rất say, còn có tiếng ngáy nhẹ. Chẳng qua tuy người đang ngủ nhưng tay thì vẫn đặt trên lưng Dư Lộ, siết cô thật chặt, như là sợ cô sẽ

chạy đi vậy.

Dư Lộ không ngủ được, cô muốn đi nhìn Minh Nguyệt.

Ai ngờ vừa mới cầm lấy tay Tiêu Duệ, hần liền lập tức ép xuống, ôm chặt cô hơn, sau đó hai mắt híp thành một đường, tỉnh dậy, "Làm sao vậy?"

Sáng sớm vừa tỉnh dậy, giọng Tiêu Duệ hơi khàn khàn, cộng thêm hần cố ý đè thấp, lại đang trong trạng thái mơ hồ, nghe có vài phần gọi cảm.

Dư Lộ nhin không được đưa tay chạm gò má hần, nói: "Ta muốn dậy."

Tiêu Duệ ngẩng đầu nhìn cửa sổ, bên ngoài vẫn còn sương mù, trời như vậy sao lại dậy sớm thế? Hần hỏi: "Trời còn chưa sáng hần, dậy sớm như vậy để làm gì?"

Dư Lộ nói: "Ta muốn đi thăm Minh Nguyệt, không biết nàng ấy tỉnh chưa nữa."

Tiêu Duệ không nói tiếp. lát sau, hần ngồi dậy, vừa dụi mắt vừa nói: "Gọi người vào hầu đi, gia đi chung với người."

Dư Lộ do dự một lát, cuối cùng vẫn đồng ý.

Lúc này không biết Minh Nguyệt thế nào, nếu còn chưa tỉnh lại hoặc bị nặng hơn, có Tiêu Duệ ở, nếu muốn mời Thái y thì cũng tiện hơn chút.

Tiêu Duệ không để Dư Lộ hầu hạ, cũng không kêu nha hoàn vào mà là tự mặc xiêm y rồi vào tịnh phòng trước. Chờ hần tắm xong, Dư Lộ cũng vội vã đi vào. Vừa lấy nước lạnh xong, Hương Lê và Thạch Lưu đã đưa nước nóng tiến đến.

Thạch Lưu còn chưa tỉnh ngủ, nhìn động tác của Dư Lộ, nàng nói: "Chủ tử tốt à, sáng sớm trời còn lạnh, cũng không thể dùng nước lạnh được, cẩn thận hư thân đấy."

Dư Lộ để nàng ấy và Hương Lê thay nước lạnh bằng nước nóng, điều chỉnh sao cho nhiệt độ vừa đủ rồi rửa mặt tiếp.

Đang lau mặt, cô vẫn không nhịn được hỏi, "Vương gia kêu các người nấu nước nóng tới sao?"

Thạch Lưu nghe xong lời này liền nở nụ cười ranh mãnh, Hương Lê gật đầu nói tiếp, "Là Vương gia phân phó, còn kêu tui nô tỳ mau lên, sợ chủ tử trực tiếp dùng nước lạnh khiến thương thân."

Khuôn mặt Dư Lộ có chút nóng, nhưng vẫn cật lực nói: "Thật ra sáng sớm nên thay phiên dùng nước lạnh và nước ấm mới là tốt nhất, cũng không thể vẫn luôn dùng nước ấm." Mấy thứ này cô nhìn thấy trên mạng lúc còn ở hiện đại, mặc dù không có căn cứ khoa học nhưng cô vẫn nhớ kỹ.

Vội vã rửa mặt xong, Dư Lộ không có tâm trạng ngồi xuống chải đầu, tùy ý búi tóc lên (! không biết phải búi không nữa) rồi dùng cây trâm vàng cố định lại liền ra cửa.

Tiêu Duệ đang đứng chờ ở cửa. Dư Lộ vừa đi ra hần liền nhìn qua, thấy quần áo Dư Lộ xốc xếch, hần khẽ nhíu mày, chỉ là hần không nói gì, đi tới kéo tay Dư Lộ ra ngoài.

Bên Minh Nguyệt có Anh Đào và một tiểu nha hoàn tam đẳng ở đó. Lúc hai người tới, tiểu nha hoàn kia đang lấy nước tới cho Anh Đào rửa mặt. Thấy hai người nắm tay, tiểu nha hoàn này sợ đến mức quỳ sụp xuống, nước rơi đầy đất, chậu đồng cũng lăn ra ngoài.

Tiêu Duệ quay đầu nhìn sang, tiểu nha hoàn sợ run người, nhưng vẫn biết tính của Tiêu Duệ, chỉ cúi đầu, không dám cầu xin tha.

Dư Lộ vội lắc tay Tiêu Duệ. Tay hần rất lớn, lòng bàn tay khô ráo, vừa lúc bao tay cô lại thật chặt.

Tiêu Duệ thu hồi tầm mắt, nghiêng người nhìn Dư Lộ một cái, kéo cô vào phòng. Thạch Lưu vẫn luôn đi phía sau họ vội đi tới, nhắc chân đá mấy cái mới đá tiểu nha hoàn vẫn còn đang sợ ra ngoài được.

Hương Lê dõi theo bóng lưng của Tiêu Duệ, hai mắt rũ xuống.

Hai người vào phòng, Anh Đào nghe thấy tiếng động nhìn qua, thấy là Tiêu Duệ và Dư Lộ, vội vàng đứng dậy đi tới hành lễ: "Vương gia, Dư chủ tử."

Dư Lộ đã rút tay ra, bước nhanh tới thành giường nhìn Minh Nguyệt. Lúc này trời đã sáng choang, chỉ là sáng sớm nên còn lạnh, cửa sổ và cửa chính đều bị đóng chặt lại, trong phòng vẫn còn đóm nén.

Ngọn nến cách Minh Nguyệt rất gần, cũng không tiện phân rõ sắc mặt của nàng, Dư Lộ nhìn hai lần liền ngẩng đầu hỏi Anh Đào, "Nàng ấy có tỉnh lại lần nào chưa?"

"Vẫn chưa tỉnh lại ạ." Anh Đào lắc đầu nói.

Dư Lộ đưa tay sờ tay Minh Nguyệt, lại sờ trán của nàng, đều rất lạnh, nhưng cũng không biết tình huống bây giờ là thế nào.

"Gia, nếu không, mời Thái y đến xem cho Minh Nguyệt một cái?" Nàng đành phải đi hỏi Tiêu Duệ.

Tiêu Duệ liếc Minh Nguyệt một cái, gật đầu, đi ra ngoài phân phó Thôi Tiến Trung.

Minh Nguyệt còn không có tỉnh, Dư Lộ vẫn đợi ở đây thì cũng không làm gì được, đành phân phó Anh Đào đi nghỉ ngơi, thay bằng Hương Lê ở bên cạnh trông nom, cô thì dẫn theo Thạch Lưu trở về.

Tiêu Duệ qua đây nói với cô Thôi Tiến Trung đã phái người đi mời Thái y rồi đi tịnh phòng thay bộ võ phục. Hần vốn không muốn rời xa Dư Lộ, lúc tỉnh lại sáng nay hần còn định kéo Dư Lộ đi nhìn hần đánh quyền.

Bây giờ họ phải ở chung nhiều hơn mới đúng.

Nhưng nhìn Dư Lộ mày chau ù mặt lo lắng cho Minh Nguyệt như vậy, hắn cảm thấy có kéo Dư Lộ đi thì nàng cũng phiền lòng, nên đành phải tự mình đi vậy.

Lúc hắn đang đánh quyền, hạ nhân canh cửa ở Chính viện bỗng chạy tới, nói là Lâm Thực muốn gặp hắn.

Tiêu Duệ không dừng lại, chỉ lạnh lùng nói: "Không gặp!"

Người đến là bà tử thô sù, vốn đang sợ, lúc này Tiêu Duệ lại lạnh mặt thì càng sợ đến muốn đi ngay.

Nhưng vừa nghĩ tới lời của đại nha hoàn, bà lại không dám đi. Nếu không, nhờ xảy ra chuyện gì thì sao bà chịu nổi?

Bà cẩn thận nhìn Tiêu Duệ, nói: "Nha hoàn của Vương phi nói, nếu... nếu Vương gia mà không đi, Vương phi sẽ, sẽ treo cổ tự sát. Còn... còn nói là, đến lúc đó Vương gia phải... phải cho Định Quốc Công một lời giải thích."

Lâm Thực đang uy hiếp hắn sao?

Cầm cái chết để uy hiếp.

Tiêu Duệ đúng là không để bụng việc Lâm Thực có chết hay không, nhưng nếu nàng ta vừa tân hôn chưa tới nửa năm liền chết, lời giải thích cho phủ Định Quốc Công không quan trọng, quan trọng là... giải thích như thế nào với trong cung.

Lỗi của hắn, không chỉ có hắn sẽ bị phạt, ngay cả mẫu phi, chỉ sợ cũng sẽ bị liên lụy.

Nếu như lúc trước, Tiêu Duệ không tin Lâm Thực sẽ tìm chết, nhưng hôm qua nàng ta có thể làm ra việc mất trí như vậy, lúc này đúng là hắn không chắc chắn được.

Hắn cũng lười về thay quần áo, lập tức nhắc chân ra Tầm Phương viện.

Lúc tin báo đến nơi Dư Lộ, Hương Lê cũng gọi một tiểu nha hoàn đến nói cho cô Minh Nguyệt đã tỉnh, hơn nữa còn muốn gặp cô!

Chuyện giữa Tiêu Duệ và Lâm Thực cô không muốn nhúng tay, cũng không đi qua hỏi, lập tức đứng dậy mang Thạch Lưu đến chỗ Minh Nguyệt.

Thật ra đại phu chữa thương cho Minh Nguyệt hôm qua cũng là một vị đại phu có y thuật cao minh, cho nên hôm nay, khi Thái y vừa khám xong, Minh Nguyệt liền lập tức tỉnh lại. Thái y nhìn phương thuốc đại phu kê đơn hôm qua, cân nhắc tăng giảm một hai, lại nói chỉ cần dưỡng thân thể thật tốt liền không có gì đáng ngại nữa.

Thôi Tiến Trung theo Tiêu Duệ đi Chính viện, Dư Lộ để Thạch Lưu đi tiễn Thái y, cô đi nhìn Minh Nguyệt.

Nền đã tắt, trong phòng vô cùng sáng sủa, mà Dư Lộ cũng thấy rõ khuôn mặt của Minh Nguyệt, hoàn toàn trắng bệch, ngay cả môi cũng không có tia máu nào.

Nàng vốn nằm trên giường, thấy Dư Lộ tới liền giãy dụa như muốn ngồi dậy. Dư Lộ vội vàng đi qua đè nàng lại, "Đừng nhúc nhích! Thương thế của cô còn rất nặng, cứ nằm đi, có lời gì thì cứ nói thẳng ra là được!"

Minh Nguyệt nằm xuống, thấy Dư Lộ, hai mắt lập tức đỏ lên, nước mắt rơi xuống.

"Dư chủ tử." Nàng nhỏ giọng nói: "Dư chủ tử, nô tỳ muốn gặp Vương phi một lần, có thể chứ?"

Muốn gặp Lâm Thực... Dư lộ có chút khó xử, "Nhưng mà bây giờ cô không thể động dậy. Cô biết không, nếu sáng hôm nay cô mà không tỉnh, chỉ sợ cô sẽ không bao giờ tỉnh lại nữa. Cô cứ dưỡng thương cho thật tốt trước đi, đợi lành lại rồi hẵng đi gặp Vương phi sau."

Nước mắt Minh Nguyệt cứ rơi không ngớt, tuy vậy vẫn cố chấp lắc đầu, "Không phải, Dư chủ tử, nô tỳ muốn gặp Vương phi ngay lúc này. Mang đi, bỏ đi, đi thế nào cũng được... Nô tỳ muốn đi hỏi nàng ấy, nô tỳ hầu hạ nàng ấy nhiều năm như vậy, vẫn luôn tận tâm tận lực, trung thành và tận tâm, vì sao, vì sao nàng ấy phải đối xử với ta như vậy?"

Thật ra trong sách có ghi suy nghĩ của Lâm Thực, chỉ là Dư Lộ không biết có nên tin hay không, càng không biết có nên nói cho Minh Nguyệt nghe không.

Nếu nói thì không thể tránh khỏi việc phải nói thân phận thật của Minh Nguyệt cho nàng ấy biết.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95

Edit + Beta: Y Nhã a.k.a Ryou-chan

Thân phận thật của Minh Nguyệt Dư Lộ vẫn chưa nói ra, không phải vì sợ phiền phức, cũng không phải vì bệnh vực Lâm Thực.

Mà là vì cô biết, thân phận của Minh Nguyệt quá thấp. Ngay cả mẹ ruột của nàng ấy đều đã sớm qua đời, còn cha ruột Định Quốc Công, một người cha có thể để con gái ruột của mình đi làm nha hoàn cho một đứa con gái ruột khác, người có thể trồng cây vào việc ông ta thương đứa bé này sao?

Điều cô lo lắng là, Minh Nguyệt sẽ không chịu nổi khi biết được sự thật này.

Không nói việc đi nương thiếp thất có thể tồn tại danh chính ngôn thuận ở cổ đại, ngay cả ở hiện đại, con riêng vẫn có thể nảy sinh lòng ghen ghét với con của "vợ cả".

Minh Nguyệt là con gái của Định Quốc Công, ở nơi cổ đại này, thứ nữ phủ Quốc Công thường được gả cho quan viên bình thường, làm chính thê của người ta, nhưng Minh Nguyệt thì sao, nàng ấy chỉ là một nha hoàn thân bất do kỷ*, nếu nàng ấy biết được chân tướng, có thể không hận sao?

*Thân bất do kỷ: không thể làm những điều mình muốn, hoặc buộc phải làm những điều mình không mong muốn.

Nhưng dù hận thì có thể làm được gì chứ. Thân phận của nàng ấy và Lâm Thục, một trên trời một dưới đất, ngoại trừ tăng thêm phiền não, biết cũng không có tác dụng gì.

Đời này có rất nhiều điểm khác biệt với trong sách, cô đến khiến nhiều chuyện thay đổi theo. Minh Nguyệt và Tiêu Duệ, chỉ sợ cả đời này đều không thể.

Dur Lộ không nói gì, Minh Nguyệt cảm ổng tay áo cô lắc lắc.

"Dur chủ tử, nô tỳ van ngài." Nàng nói: "Dù có chết thì nô tỳ cũng phải làm quý mình bạch. Nô tỳ không muốn cái gì cũng không biết để nàng ấy có thể hại nô tỳ!"

Dur Lộ nhìn ánh mắt van nài của Minh Nguyệt, lòng đau nhói. Minh Nguyệt đúng là có số khổ từ nhỏ mà.

Thân phận của Định Quốc Công như vậy, nếu muốn ngủ mẹ của Minh Nguyệt, mẹ nàng đương nhiên không có tư cách phản đối. Hình như trong sách có nói qua thân phận của mẹ Minh Nguyệt, chỉ là Dur Lộ không nhớ nổi, nhưng dù sao cũng biết được đó là một nữ nhân có thân phận thấp kém.

Trước khi thành hôn, Định Quốc Công làm cho nữ nhân kia mang thai, sau khi sinh con gái xong lại không dám nói cho bất cứ kẻ nào. Đợi nữ nhân kia chết mới tiếp Minh Nguyệt về nhà, đặt bên cạnh con gái ruột của Lâm phu nhân, cho làm nha hoàn.

Không nói đến việc Định Quốc Công có lỗi với nữ nhân kia, lại còn che giấu Lâm phu nhân, chỉ nói cách hắt đối xử với Minh Nguyệt, vậy cũng tuyệt đối không tính là người cha tốt!

Minh Nguyệt làm nha hoàn nhiều năm như vậy, theo nguyên tác, sau khi bị hại có tiếp xúc da thịt với Tiêu Duệ, cũng may nàng ấy được sủng ái và được lên làm Vương phi. Nhưng bây giờ, khổ đã chịu, nhưng tương lai, Tiêu Duệ không đụng nàng, nàng ấy cũng không muốn trở thành nữ nhân của Tiêu Duệ, vậy vị trí Vương phi cũng trở thành hư vô.

Dur Lộ thấy thương tiếc cho nàng, cũng có chút thẹn với nàng, nhưng căn bản là không biết nên giúp nàng thế nào.

"Minh Nguyệt, cô biết thân thế của mình không?" Cho nên, cô thật sự không đành lòng tiếp tục lừa gạt một Minh Nguyệt muốn biết sự thật nữa.

Thân thế? Minh Nguyệt không hiểu vì sao Dur Lộ lại đột nhiên hỏi điều này, nhưng nàng vẫn thành thật trả lời, "Mẹ nô tỳ nói, cha nô tỳ đã không có từ khi nô tỳ còn trong tử. Nô tỳ theo mẹ, dựa vào số tiền mẹ kiếm được từ việc may đồ, gặt giữ để lớn lên. Chỉ là, năm nô tỳ bảy tuổi, bệnh phong hàn của mẹ nô tỳ ngày càng nghiêm trọng, cuối cùng vẫn rời đi."

Người mẹ này là mẹ ruột của Minh Nguyệt sao? Dur Lộ không biết.

Lại nghe Minh Nguyệt nói tiếp: "Cha mẹ cũng không có họ hàng thân thích gì. Sau khi mẹ qua đời, cũng may nô tỳ gặp được lão gia. Lão gia là người tốt, không chỉ bỏ tiền giúp nô tỳ an táng cho mẹ mà còn mang nô tỳ về Lâm gia, trực tiếp cho nô tỳ vào hầu trong viện của... Vương phi, từ đó nô tỳ không cần lo ăn lo mặc nữa..."

Giọng Minh Nguyệt càng ngày càng nhỏ, nói đến cuối liền triệt để không nói nữa. Một lúc lâu sau nàng mới ngẩng đầu nhìn Dur Lộ, "Dur chủ tử, có phải ngài cũng thấy nô tỳ quá độc ác không? Lão gia đối xử với nô tỳ tốt như vậy, nhưng nô tỳ lại... lại không chịu san sẻ nỗi khổ với Vương phi."

Lão gia này, lão gia mà Minh Nguyệt cảm kích không thôi lại chính là Định Quốc Công!

Dur Lộ cảm thấy trong lồng ngực bỗng bùng bùng lửa giận, bật thốt lên: "Đó là do ông ta thiếu cô, ông ta nên đối xử tốt với cô!"

Không muốn làm cha thì đừng có nhận đứa nhỏ!

Nhận con xong thì càng không nên đối xử như vậy!

Dáng vẻ của Dur Lộ hù dọa Minh Nguyệt. Nàng ngẩng ra nhìn Dur Lộ, lát sau mới nhỏ giọng nói: "Dur chủ tử, ngài, ngài sao vậy? Lão gia, lão gia rất tốt. Ông ấy an bài cho nô tỳ vào sân của Vương phi, sau đó nói Vương phi cho nô tỳ làm đại nha hoàn, đây là việc nhiều người muốn cũng không được."

Nàng rất biết ơn lão gia. Nếu không có lão gia, không biết lúc này nàng đang ở nơi nào nữa, thậm chí không biết có sống sót được hay không. Minh Nguyệt nghĩ như vậy, bản khoăn không biết có nên tìm Lâm Thục hay không.

Dur Lộ nhìn Minh Nguyệt như vậy, thật sự không chịu nổi được nữa, "Minh Nguyệt, cô biết không, cha cô chưa có chết, ông ta không chỉ không chết, ông ta còn là Định Quốc Công! Chính là cái tên Định Quốc Công dối trá, làm bộ như là ân nhân của cô!"

"Cái gì?" Minh Nguyệt kêu lên sợ hãi, muốn bật dậy, nhưng không cẩn thận đụng đến chỗ đau, lập tức ngã xuống giường lại.

Chỉ là nàng vươn tay nắm lấy cổ tay Dur Lộ thật chặt, "Dur chủ tử, ngài nói cái gì? Ngài nói Định Quốc Công, ông ấy là..."

Cổ tay Dur Lộ bị Minh Nguyệt nắm chặt khiến cô rất đau, nhưng cô cố nhịn, gật đầu nói: "Đúng thế, cô là con gái của Định Quốc Công, con gái Định Quốc Công có trước khi thành hôn không lâu. Chuyện này, ở Lâm gia ngoại trừ Định Quốc thì có lẽ chỉ có Lâm Thục biết."

Còn Lâm phu nhân, hình như trong truyện sau khi Lâm Thục chết thì bà ấy mới biết.

Ngoại trừ lão gia, cũng chỉ có Vương phi biết?

Minh Nguyệt vốn không muốn tin, nhưng nàng cũng biết rằng Dur chủ tử không cần phải lừa nàng làm gì. Mà quan trọng hơn là, trước khi Vương phi xuất giá, hình như lão gia từng đến tìm Vương phi, còn nói gì đó với nàng ấy.

Mà sau khi lão gia đi, thái độ của Vương phi đối với nàng cũng triệt để thay đổi.

Lúc ở Lâm gia thì còn có chút kiểm soát được, nhưng sau khi đến Thành Vương phủ, thái độ của nàng ấy càng quá quắt hơn.

Nàng hầu hạ Vương phi nhiều năm, hai người có tình nghĩa lớn lên cùng nhau từ nhỏ, mặc dù là chủ tớ nhưng cũng rất thân thiết. Trong bốn đại nha hoàn có tên lót là Minh, nàng là người được lòng Vương phi nhất.

Nàng vẫn luôn là hạ nhân, từ trước Vương phi cũng không khinh thường nàng, lại càng không biết hạ thấp nàng, còn từng trêu ghẹo nàng, sau nàng tìm cho nàng một phu quân tốt. Nhưng đến Thành Vương phủ, Vương phi lại muốn nàng làm thiếp của Vương gia. Có thể nói những lời này, nàng ấy căn bản không coi nàng như con người.

Minh Nguyệt không muốn tin tưởng, nhưng hết thấy những việc này đều không có cách nào để giải thích. Nàng vẫn siết chặt cổ tay của Dư Lộ, "Dư chủ tử, làm, làm sao mà ngài biết được? Những việc này... là ai nói cho ngài? Là ngài điều tra ra sao? Chứng cứ đâu, có chứng cứ gì?"

Dư Lộ chỉ dựa vào con tức nhất thời để nói ra toàn bộ, giờ nàng ấy muốn chứng cứ, cô biết đi đâu tìm.

Chỉ là đây đều là những gì tác giả đặt ra, hẳn cũng không phải giả, mà thái độ và cách làm của Lâm Thực đúng là cũng giống như trong truyện.

Dư Lộ đẩy việc này lên người Tiêu Duệ, "Là Vương gia điều tra ra, chứng cứ thì ta không lấy ra được. Chẳng qua, thật hay giả, cứ hỏi Vương phi là biết."

Hỏi Vương phi, đúng rồi, phải hỏi Vương phi!

Nàng còn có rất nhiều vấn đề muốn hỏi Vương phi nữa!

Minh Nguyệt càng cố chấp nhìn Dư Lộ, Dư Lộ đành phải nói: "Vương phi vừa mời Vương gia đi qua, cô cứ chờ trước đã, ta phái người đi xem sao, nếu được thì ta gọi người nâng cô qua."

Minh Nguyệt gật đầu, nhưng chưa được một lát thì lại lắc đầu.

"Dư chủ tử, không cần gấp." Nàng buông tay Dư Lộ ra, sắc mặt lập tức lãnh đạm hơn, "Không cần gấp, nô tỳ dưỡng thương trước đã. Đợi thân thể tốt hơn rồi đi hỏi thì cũng không muộn!"

Bên Chính viện, mặc dù Lâm Thực đã phủ thêm lớp phấn dày trên mặt nhưng vẫn không che được nét tiêu tụy.

Nàng nhìn Tiêu Duệ đang cách mình rất xa. Nhìn khuôn mặt bình tĩnh, không chút nhiệt độ nào của Tiêu Duệ, nụ cười giễu cợt từ từ hiện lên trên mặt nàng. Nàng còn ngóng trông, ngóng trông nam nhân này còn có chút lòng thương tiếc với mình, nhưng lại không nghĩ rằng, nam nhân này lại vô tình như vậy!

Tiêu Duệ thật sự không muốn ở lại nơi này, lại càng không muốn nhìn bộ dáng này của Lâm Thực, "Người có chuyện gì thì mau nói đi. Nếu không nói, trừ khi là người đặt đầu lên vải trắng, hay khi rượu độc đã ngấm vào bụng người, gia cũng sẽ không tới nữa."

Chết? Nàng không muốn chết. Tại sao nàng phải chết? Nàng còn trẻ như vậy, lại còn là Vương phi cao quý, tại sao nàng phải nghĩ quẩn như vậy?

Chẳng qua, chỉ sợ là có người muốn nàng chết đi?

Nàng thân nhiên hỏi: "Không biết Vương gia định xử trí thiếp thế nào?"

Nhìn bộ dạng nàng vẫn đậm phong khinh* căn bản như không biết sợ của nàng, Tiêu Duệ lại không hề cảm thấy tức giận. Một nữ nhân không thông minh như vậy, có gì mà phải tức giận cơ chứ?

*Vân đạm phong khinh: biểu đạt việc không màng đến những điều gì khác.

"Người cảm thấy thế nào?" Hắn nói.

Tiêu Duệ hỏi ngược lại khiến Lâm Thực mất đi thế chủ đạo. Sắc mặt nàng hơi đổi, sau đó nói với giọng rất sung: "Sợ là Vương gia đang nghĩ phải giết thiếp như thế nào đi?"

Tiêu Duệ cười nhạt: "Ha? Người phạm lỗi gì rồi? Sao gia phải muốn giết người?"

Đến lúc này Lâm Thực mới luống cuống. Đúng vậy, là nàng phạm sai lầm, nàng vốn nên xin Tiêu Duệ tha thứ, xin hắn không cần so đo, nhưng tại sao, tại sao sau khi nhìn thấy hắn, nàng lại nghĩ đến việc hắn phong bế cửa Chính viện lại, nghĩ đến việc hắn ở Tầm Phương viện cả đêm vậy?

Nhưng... nhưng khi nhìn thấy Tiêu Duệ, Lâm Thực căn bản không thể hạ thấp tư thái được. Con tiện nhân ở Tầm Phương viện kia cầm sừng cho hắn thì hắn lại không tức giận không để ý, mình cũng vì tốt cho hắn, dựa vào cái gì mình lại phải đau khổ đi cầu hắn?

Nàng nhắm mắt không nói lời nào.

Tiêu Duệ hừ lạnh, lập tức đứng dậy muốn đi.

"Vương gia!" Lâm Thực chợt gọi hắn lại, "Người, đến cùng người muốn thế nào?"

Tiêu Duệ lười phải ứng phó nàng, trực tiếp nói: "Người yên tâm, gia sẽ không giết người, cũng sẽ không dùng hình phạt riêng đối với người. Gia chỉ biết đi phủ Định Quốc Công, đi hỏi Định Quốc Công xem hắn dạy dỗ con gái như thế nào. Thành Vương phủ của ta không chứa nổi con gái của hắn nữa, cũng xin hắn đón về thì hơn."

Tĩnh lặng, ngay cả nha hoàn giữ cửa cũng hận thà mình không có hô hấp thì tốt hơn.

Lâm Thục chợt kêu lên, "Tiêu Duệ! Ngươi, ngươi đây là muốn bỏ ta?"

Nếu bị bỏ, nàng còn có thể diện gì sao? Thể diện của phụ thân nàng, đệ đệ nàng cùng với Lâm gia, nó còn có sao?

Không đợi Tiêu Duệ trả lời, nàng nói tiếp: "Ngươi đừng mơ! Ta và ngươi là do Thánh chỉ tứ hôn, không phải ngươi nghĩ bỏ liền bỏ được! Ngươi có dám đi đến trước mặt Hoàng thượng nói Lâm Thục ta phạm phải tội nào trong bảy tội nên ngươi mới bỏ ta không? Ngươi dám đi nói không?"

Trừ khi không biết xấu hổ, nếu không... Tiêu Duệ căn bản không dám đi nói!

Lâm Thục đi đến trước mặt Tiêu Duệ, nhìn thẳng vào hắn, trong mắt không có chút sợ hãi nào. Nàng là nữ nhân thì thế nào, nàng là cô nương của phủ Định Quốc Công! Ở kinh thành này, ngoại trừ công chúa quận chúa, không có ai cao quý hơn nàng được.

Có Thánh chỉ ngự tứ ở, Tiêu Duệ không dám bỏ nàng!

Tiêu Duệ cười lạnh, hắn không nên cho nữ nhân thấy sự tàn nhẫn của hắn, nhưng nếu nữ nhân này đã muốn nhìn thì hắn không sợ lộ ra.

Hắn nhìn Lâm Thục, chậm rãi mở miệng: "Lúc đầu, gia thẩm nghĩ bỏ ngươi thôi. Nhưng nếu ngươi đã thật lòng muốn chết, gia sẽ để ngươi giống như Nhị cô nương Nhiễm gia, trước bệnh đã, sau rồi chết. Thế nào?"

Nhiễm Y Vân! Lâm Thục cho rằng Nhiễm Y Vân đã chết thật. Nghe xong lời này, Lâm Thục lập tức lùi lại hai bước, vấp phải bậc cửa ngã xuống đất.

Tiêu Duệ không nhìn nàng nữa, cất bước ra ngoài.

Lâm Thục là sợ thật. Nàng không muốn bị bỏ, lại càng không muốn bị giết! Nàng nhìn bóng lưng của Tiêu Duệ, bỗng nhiên gân cổ nói: "Tiêu Duệ, ngươi không dám! Ngươi không dám! Ta, ta đã kêu người truyền tin ra ngoài, nếu ngươi dám động thủ với ta, việc nữ nhân ở Tầm Phương viện chạy trốn cấm sừng cho ngươi sẽ lập tức truyền đi khắp kinh thành! Đến lúc ta chết, Hoàng thượng và mẫu phi cũng sẽ giết nàng!"

Tiêu Duệ không dừng chân, Lâm Thục lúc này chỉ là nỏ mạnh hết đà mà thôi.

Lâm Thục thấy uy hiếp này vô dụng, bị ép buộc phải thay đổi thái độ, "Vương gia, ta sai rồi, ta biết sai rồi. Nhưng... nhưng ngươi phải biết rằng, ta ở Vương phủ, ta có thể chịu đựng Tầm Phương viện được. Nếu ta bị bỏ, ngươi không có khả năng không cưới Vương phi khác, đến lúc đó Vương phi mới còn có thể nhìn Tầm Phương viện được sao? Đến lúc đó, Vương phi mới còn có thể chịu được việc ngươi không viên phòng với nàng sao? Tiêu Duệ, ngươi, ngươi suy nghĩ cho kỹ!"

Tiêu Duệ bỗng dừng bước.

Lời Lâm Thục không phải không có lý. Coi như hắn có đủ năng lực để bảo vệ Tiểu Lộ Nhi, nhưng chưa chắc Tiểu Lộ Nhi sẽ đồng ý cho hắn thành thân với một Vương phi khác. Hơn nữa, hắn căn bản không muốn cưới tiếp, không nói đến việc hắn phải hao tâm tổn trí, nếu làm vậy thì cũng là làm phí hoài một nữ nhân khác nữa.

Hắn bỗng quay người trở lại.

Ngay từ đầu, vì thân phận của Lâm Thục nên hắn cảm thấy áy náy với nàng ta, sau thì bởi vì Dư Lộ, nghĩ Vương phi cũng là một nữ nhân giống Dư Lộ, cũng cần một người nam nhân yêu thương chăm sóc, hắn lại không thể cho nên càng áy náy thêm.

Bởi vì vậy nên dù hành động lần này của Lâm Thục đúng là to gan và đại nghịch bất đạo nhưng hắn vẫn không làm gì nàng, chỉ phong bế cửa Chính viện lại mà thôi.

"Lâm Thục." Hắn đi đến trước mặt Lâm Thục, nhìn Lâm Thục nói: "Không phải hưu thê*, gia nghĩ biện pháp cùng ngươi hòa ly*. Ngươi là cô nương của phủ Định Quốc Công, dù cho hòa ly, ngươi cũng không phải lo chuyện tái giá. Mà với thân phận của ngươi, chỉ cần đối tượng tái giá là người bình thường, tin rằng không ai dám làm gì ngươi."

*Hưu thê: nhà trai bỏ nhà gái, nếu làm theo cách này thì nhà gái sẽ bị mất rất nhiều danh tiếng. Hòa ly: giống ly hôn thời nay, làm vậy thì nhà gái đỡ mất danh tiếng hơn, nhưng ở cổ đại mà, dù sao thì cũng là bên gái chịu thiệt nhiều hơn.

Huống hồ tính tình Lâm Thục mạnh mẽ như vậy, cho dù có người đối phó nàng ta, nàng ta cũng có thể cắn lại được.

Có lẽ Lâm Thục thật không ngờ Tiêu Duệ lại có thể bỗng dưng ôn hòa với nàng như vậy, nàng sững sốt một lát, đột nhiên lắc đầu, "Không được, không được, ta tuyệt đối không thể mất mặt được!"

Tiêu Duệ gật đầu, không thèm nhắc lại nữa, xoay người rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 96

Edit + Beta: Y Nhã a.k.a Ryou-chan

Tiêu Duệ đánh quyền xong hai lần rồi mới trở về phòng.

Lúc đánh quyền tâm không tĩnh, khí không thuận, đánh xong hai lần, toàn thân hắn đều là mồ hôi. Thôi Tiến Trung vẫn đứng đợi cách đó không xa, thấy hắn ngừng, lão lập tức đưa khăn sạch đến.

Tiêu Duệ cảm lấy, vừa lau mặt vừa đi về phòng, đúng lúc gặp Dur Lộ ở cửa phòng.

Dur Lộ trở về từ chỗ Minh Nguyệt đã được một lúc. Buổi sáng dậy sớm, lại đi tới đi lui mấy chuyến, cô sớm đói đến bụng sôi ùng ục. Cô đi ra vì muốn gọi Tiêu Duệ sớm về dùng cơm.

Hai người va vào nhau đúng lúc ở khúc quanh. Tiêu Duệ vội vươn tay bắt lấy tay Dur Lộ, sợ cô bị ngã.

"Người về rồi." Trên mặt Dur Lộ hiện ra nụ cười. Minh Nguyệt đã tỉnh lại, không có nguy hiểm về tính mạng, tảng đá trong lòng Dur Lộ cũng rơi xuống.

Tiêu Duệ thấy mặt cô tràn đầy nhiệt tình, vẻ mặt dần bình tĩnh hơn, "Vội vàng như vậy, định đi đâu thế?"

Dur Lộ đảo khách thành chủ, trượt tay xuống nắm lấy tay Tiêu Duệ, kéo hẳn vào trong phòng, "Đi tìm người."

Tìm hẳn? Hẳn đã biết chuyện Minh Nguyệt đã tỉnh và không có gì đáng ngại, như vậy, Dur Lộ cũng biết chuyện Lâm Thực gọi hẳn đi Chính viện đi?

Nàng đây là... đang ghen sao?

Tiêu Duệ cúi đầu nhìn Dur Lộ, nhưng nhìn nét mặt nàng lại không giống lắm. Hai mắt cong cong, nụ cười tươi rói, trông rất là vui vẻ.

Hạ nhân mang nước lên, Dur Lộ đẩy Tiêu Duệ vào tịnh phòng, mình thì vào phòng ngủ lấy xiêm y của Tiêu Duệ ra. Mới đứng chờ ở cửa được một lát, cô đã giục già mấy lần liên tiếp, "Xong chưa? Tắm xong chưa?"

Lúc đầu động tác của Tiêu Duệ rất nhanh, chỉ là bị nàng giục nhiều như vậy, hẳn cũng có chút bực bội. Vừa tắm xong, còn chưa mặc đồ trong, hẳn đã vừa lau người vừa ứng phó một hai câu.

Dur Lộ vén rèm tiến vào.

Tiêu Duệ vốn nghiêng người về phía cửa tịnh phòng, nghe được tiếng động, hẳn giật mình quay đầu nhìn sang.

Dur Lộ cũng ngẩng đầu nhìn, đầu tiên là mặt đối mặt, sau đó ánh mắt không khống chế được mà di chuyển xuống dưới. Cô từng thấy Tiêu Duệ lúc ở trần rồi, vóc người rất tốt, có cơ bụng nam nhân đều theo đuổi, cũng có... đường nhân ngư mà nữ nhân đều yêu...

Nhìn thấy đường nhân ngư, xuống một chút nữa, dù không muốn xem thì cũng đã liếc qua rồi.

Thật... thật to...

Dur Lộ giật mình há miệng, lập tức che mắt, quay đầu chạy ra ngoài. Chạy ra ngoài rồi mà vẫn nhìn không được đó mặt, trông ngực đập liên hồi, cô vừa ăn cướp vừa la làng nói với bên trong: "Lừa mạnh!"

Tiêu Duệ vẫn còn đang ngỡ người ra, sự hoảng sợ của hẳn tuyệt đối không ít hơn Dur Lộ. Tuy từ nhỏ đến lớn đều có hạ nhân gần người giúp hẳn tắm rửa thay y phục, nhưng mà, Dur Lộ lại là người thứ nhất trực tiếp nhìn thân thể hẳn như vậy.

Mà hôm nay cũng là lần đầu tiên trong đời hẳn gặp được chuyện thế này!

Hẳn cũng không khỏi đỏ mặt lên, không trả lời Dur Lộ, đứng đợi trong tịnh phòng một lúc lâu mới mặc áo trong quần trong vào, đi đến cạnh cửa lớn tiếng nói với bên ngoài: "Ao ngoài!"

Căn bản không có động tĩnh.

Hẳn lại chờ một lát, hô tiếp một tiếng, vẫn không có đáp lại. Hẳn đành phải vén màn lên, ngoài cửa làm gì có hình bóng của Dur Lộ? Điều này khiến hẳn thấy thật buồn cười, chỉ là hẳn không thể ra ngoài với bộ dạng này được. Cũng may mấy nha hoàn biết hẳn ở trong phòng nên không dám tiến vào, hẳn bước nhanh đến phòng ngủ.

Dur Lộ không chạy ra ngoài, cô chạy vào phòng ngủ. Mặt đỏ như trái gấc, ngón tay trắng nõn bụm má, lúc thì lăm bả sẽ bị đau mắt hột mắt, lúc lại lầu bàu Tiêu Duệ không biết xấu hổ. Chỉ là việc này không giúp cô bình tĩnh lại mà chỉ khiến mặt cô càng nóng hơn.

Người là cần đối lập. Tiêu Duệ vốn cũng không cần thể diện, vào phòng liền thấy Dur Lộ như vậy, hẳn càng không bị mất tự nhiên hơn, trên mặt mang theo ý cười, cổ ý rón rén lại gần giường.

Lắng nghe một lát mới biết được Dur Lộ đang nói gì.

"Gia không biết xấu hổ ở chỗ nào?" Hẳn ghé sát vào tai Dur Lộ, bỗng nhiên lên tiếng.

"A!" Dur Lộ sợ hãi kêu lên, vội vàng muốn trốn.

Tiêu Duệ duỗi tay ra ôm chặt người lại, còn lấp lại thêm lần nữa, "Nào, Tiểu Lộ Nhi nói gia nghe xem, gia không biết xấu hổ ở đâu thế?"

Dur Lộ trốn không thoát, lại không dám đối diện với hẳn, càng không muốn trả lời hẳn, đành phải chôn mặt vào lòng Tiêu Duệ.

Tiêu Duệ buồn cười, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve trên bờ eo của Dur Lộ. Thay đổi áo xuân, cảm giác khi ôm như vậy rất tốt. Trở về cũng đã được ít ngày, trước ngực trông hùng vĩ hơn chút, nhưng vòng eo thì vẫn nhỏ như vậy, không thoải mái như trước đây.

Dur Lộ cảm giác như tay hẳn có những đốm lửa, di chuyển đến đâu liền nóng đến đấy. Cô không thoải mái vịn người hai cái, đành phải nói sang chuyện khác: "Gia, ta đói rồi, chúng ta đi ăn thôi."

Tiêu Duệ bị động tác của cô làm cho châm ra lửa. Hấn nắm chặt tay lại, thấp giọng nói: "Gia cũng đói bụng."

Dư Lộ nói: "Vây thì tốt rồi, mau kêu người mang com lên đi." Nói xong, cô định đứng dậy.

Tiêu Duệ lại ôm chặt cô, sau đó bế người lên chút, bụng dưới đẩy đẩy lên phía trước, giọng nói cũng trầm thấp mập mờ: "Không phải đói kiểu kia, là đói kiểu này cơ."

Ồi mẹ ời, cái đồ lưu manh này!

Dư Lộ thấy Tiêu Duệ dơ như vậy, mặt đỏ lên, tay thì nheo phần thịt mềm nơi hông của Tiêu Duệ.

Phần hông là nơi nhạy cảm của Tiêu Duệ. Toàn thân hấn lập tức cứng đờ, sau đó Dư Lộ cảm thấy trời đất quay cuồng, từ ngời chuyển thành nằm, người Tiêu Duệ dính sát lên người cô.

"Xem ra Tiểu Lộ Nhi cũng đói bụng thật rồi." Giọng Tiêu Duệ chứa ý cười, đầy mắt tràn đầy sự treu tức, "Mới nãy người đã thấy rồi đấy, thấy có được không, có muốn thử chút không?"

Ban ngày ban mặt, cô mới không cần đâu.

Dư Lộ lắc đầu: "Không muốn! Ban ngày tuyên dâm, không hợp lễ nghĩa!"

Tiêu Duệ cũng nín quá lâu rồi. Thân phận của hấn như vậy, xưa nay lại không biết phương pháp tự giải quyết, lúc này lại đang đè trên người Dư Lộ, đúng là có chút không nhịn được.

"Gia thấy nó hợp thì hợp." Hấn nói: "Huống chi, chúng ta đóng cửa lại thì sao người ngoài có thể biết được."

Được rồi, ngài nói gì cũng đúng hết.

Nhưng mà, ta thật sự còn chưa chuẩn bị sẵn sàng nha! Dư Lộ đã tiếp nhận Tiêu Duệ được khoảng chín phần mười rồi. Chi là vừa tiếp nhận xong liền làm chuyện này, vẫn là trong hoàn cảnh ban ngày mà chưa có chút gì vào bụng, cái này có chút quá mức.

"Ta không có dục vọng." Nếu đã biết Tiêu Duệ thích mình như vậy, Dư Lộ đương nhiên sẽ thị sùng mà kiêu, đành đặc nói ra lời này.

Tiêu Duệ sùng sốt, tiếp đó liền cười phá lên.

Hấn nằm trên người Dư Lộ, cười đến run cả người lên. Tuy không làm gì đó nhưng Dư Lộ vẫn cảm thấy, nếu bây giờ có người bước vào thì chắc chắn người đó sẽ hiểu lầm khi thấy cảnh này, quá bí ời!

"...Vây lúc nào người có dục vọng?" Tiêu Duệ vẫn không nhịn được cười.

Dư Lộ không đẩy hấn ra được, đành phải trả lời: "Buổi tối, tối thì có."

Tiêu Duệ nói tiếp: "Thật không?"

Dư Lộ ừ một tiếng, nói: "Thật, thật như vàng ấy."

Thật ra Tiêu Duệ cũng không định chạm Dư Lộ thật, buổi tối đương nhiên tốt hơn. Ban ngày ban mặt, lấy thân phận của hấn thì không sao, nhưng còn Dư Lộ, xét đến cùng, thân phận nàng ấy quá thấp, chỉ là một tiểu thiếp mà thôi. Nếu làm gì thật thì không chỉ khiến cho hạ nhân Tầm Phương viện coi thường nàng, khi người ngoài biết được rồi cũng sẽ nói Dư Lộ lăng loạn, quyến rũ nam nhân làm bậy.

"Được, vậy tối lại nói, đến lúc đó người đừng quên lời mình nói nhé." Chi là trước khi đứng dậy, Tiêu Duệ vẫn ăn ít đậu hũ*.

*Ăn đậu hũ: cách nói... văn minh hơn của sàm sỡ? Đại loại như vậy í.

Dư Lộ khoanh tay, khẽ hừ một tiếng, biểu tình trên mặt như đang nói: Ai sợ ai chứ!

Tiêu Duệ vô cùng khoái trá, mặc y phục chỉnh tề xong rồi kéo Dư Lộ ra ngoài.

Kêu nha hoàn đưa điểm tâm lên, hai người ngồi xuống.

Lúc này Tiêu Duệ mới nghiêm túc hỏi Dư Lộ: "Minh Nguyệt thế nào rồi?"

"Đã không sao rồi, nghỉ ngơi tốt là được." Dư Lộ cắn nửa cái bánh bao nhỏ, lúc nuốt gần hết mới nhìn Tiêu Duệ, "Chi là Minh Nguyệt nói muốn gặp Vương phi."

Tiêu Duệ gạt đầu, nói: "Vây chờ nàng ấy khá hơn chút rồi gọi người đưa nàng qua."

Trong mắt người như họ, hạ nhân đúng là không thể xem là người, chỉ được xem như vật sở hữu của bọn hấn. Nhưng hạ nhân thiếp thân thì không giống thế. Minh Nguyệt với Lâm Thục gần giống như Thôi Tiến Trung với hấn vậy. Với những hạ nhân có thể diện, có thể làm việc này, người không chỉ cần coi họ là người mà còn nên cùng có ân uy*, như vậy mới khiến họ càng trung thành với người hơn.

*Ân trong ân huệ, uy trong uy nghiêm.

Đây vẫn là lần đầu tiên hấn thấy cách làm như cách Lâm Thục đối xử với Minh Nguyệt.

Dư Lộ không nói thân thể của Minh Nguyệt, chỉ ừ một tiếng.

Sau một lúc lâu, Tiêu Duệ chợt ngừng đầu, nhìn Dư Lộ nói: "Ăn xong, gia phải ra khỏi phủ một chuyến, đi phủ Định Quốc Công."

Dư Lộ gật đầu tỏ vẻ đã biết, cũng không nói thêm cái gì. Nam nhân như Tiêu Duệ có thể nói với cô ra ngoài để làm gì, đi chỗ nào thì đã hiếm thấy lắm rồi. Còn việc xử lý Lâm Thục như thế nào, cô không muốn biết, cũng không muốn nhúng tay.

Tiêu Duệ lại tiếp tục: "Lâm Thục không đồng ý hòa ly. Gia nghĩ lại, nếu hòa ly với nàng ta, lấy số tuổi bây giờ của gia thì vẫn bị ban hôn tiếp. Chi bằng để nàng ta lại, nàng ta cũng không muốn hòa ly, thế diện được bảo vệ, mà gia cũng không lo việc bị ban hôn tiếp nữa."

Tiêu Duệ vừa nói, hai mắt nhìn chăm chăm vào Dư Lộ, gần như là không nháy mắt.

Lúc đầu Dư Lộ còn có chút khó hiểu, phải một lát sau mới hiểu được sự lo lắng của hắn. Thân phận của cô thấp, dù Tiêu Duệ có hòa ly hay không thì với thân phận của cô, tương lai có muốn mẫu bằng tử quý thì cũng không được.

Dư Lộ rũ mắt suy nghĩ một lát rồi ngừng đầu cười nói: "Gia muốn làm thế nào cũng được, ta không sao cả."

Nếu không thì làm gì được đây. Cho dù cô theo Tiêu Duệ sớm hơn Lâm Thục thì thế nào, cô không phải thế tử, chỉ là thiếp, còn người ngoài cũng sẽ chỉ biết đồng tình với Lâm Thục mà không hề nghĩ rằng cô cũng là một con người, một nữ nhân có xương có thịt từ sớm đã theo Tiêu Duệ.

Bây giờ cô cũng chỉ có thể nhìn thoáng hơn thôi. Đây là bi ai của nữ nhân thời kỳ này, không chỉ riêng mình cô. Trước có, bây giờ có, về sau cũng sẽ có.

Chẳng qua sau này sẽ tốt hơn chút thôi.

Ở hiện đại, phụ nữ đã có quyền được lựa chọn, có thể không cần làm thiếp, làm kẻ thứ ba, không cần làm vợ kẻ, muốn kết hôn thì kết hôn, không muốn thì độc thân cả đời.

Lúc đó, đàn ông chỉ có thể một chồng một vợ.

Mặc dù còn tồn tại một số trường hợp riêng biệt, ví dụ như cận bã nam, hoặc phụ nữ tự nguyện làm kẻ thứ ba, nhưng đa số đàn ông đều tốt, đa số phụ nữ cũng vậy.

Tiêu Duệ thấy Dư Lộ không nói gì, nhẹ nhàng nắm tay của Dư Lộ.

Cái gì hắn cũng cho nàng được, duy chỉ không thể cho nàng thân phận Chính thê. Nhưng với nữ nhân, chỉ sợ không người nào không muốn danh chính ngôn thuận đi?

Là hắn có lỗi với nàng.

Nhưng mà, nếu muốn được như vậy, cũng chỉ có một biện pháp...

Tiêu Duệ không dám nghĩ sâu hơn. Nữ nhân đương nhiên quan trọng. Nữ nhân có thể làm hắn thích, đồng thời nghĩ một lòng một ý thì càng quan trọng hơn. Nhưng vì một nữ nhân mà buông tha cho thân phận và địa vị, rồi xa cha mẹ thân nhân, chuyện này... cũng không phải ý nguyện của hắn.

Trong thế giới của một nam nhân không nên chỉ có nữ nhân.

Vừa ăn sáng xong Tiêu Duệ liền ra khỏi cửa.

Hôm nay không phải ngày nghỉ, Định Quốc Công được người Tiêu Duệ phái đến mời ở nhà nên ông mới ở nhà chờ Tiêu Duệ đến, chỉ là trong lòng vô cùng bất an. Đang yên đang lành, con rể Vương gia này lại đến nhà, còn không chịu nói vì nguyên nhân gì, điều này không thể không khiến ông nghĩ nhiều.

Chẳng lẽ Thục Tỷ Nhi làm chuyện gì không nên làm rồi?

Không phải chứ, Thục Tỷ Nhi rất biết cách làm người, cách đối nhân xử thế cũng không có sai lầm gì. Phu nhân nhà mình đắc tội chị em dâu và mẹ chồng, nhưng những người đó vẫn khen Thục Tỷ Nhi không dứt miệng đầy thôi.

Vậy thì là vì chuyện gì nhỉ?

Khi thấy vẻ mặt lãnh đạm của Tiêu Duệ, Định Quốc Công càng cảm thấy thấp thòm trong lòng hơn. Khí thế của cha vợ cũng không lấy ra được, chỉ nhìn Tiêu Duệ thận trọng nói: "Lần này Vương gia qua đây, không biết là vì chuyện gì?"

Tiêu Duệ lạnh lùng nhìn ông, nói: "Xem ra Quốc Công gia còn chưa biết tin tức?"

Quả nhiên Lâm Thục đang lừa hắn. Coi như nàng không ngu đến mức kẻ hết ra, may mà còn một hai phần toan tính.

Định Quốc Công đỏ mặt hơi lạnh, "Việc này, việc này, ta thật sự không biết có chuyện gì."

Tiêu Duệ nói: "Đêm hôm qua, Vương phi mời bản vương đi Chính viện, người đoán nàng ta đã làm gì?"

Làm cái gì? Mặt già của Định Quốc Công đột nhiên đỏ lên. Lẽ nào con gái nhà mình thiếu nam nhân nên mời Vương gia đến làm chuyện đó?

Tiêu Duệ không có ý thừa nước đục thả câu*, tiếp tục nói: "Vương phi mời bản vương uống trà, một ly trà có bỏ thêm thuốc. Cùng lúc đó, nàng ta cũng cho nha hoàn thiếp thân bên người tên là Minh Nguyệt uống một ly trà giống vậy."

*Thừa nước đục thả câu: câu nói để ám chỉ hành động trục lợi khi người khác đang gặp khó khăn, hoạn nạn.

"Minh Nguyệt?!" Định Quốc Công đứng phắt dậy, lom lom nhìn Tiêu Duệ, "Vương, Vương gia thu dùng nó?"

Thái độ của Định Quốc Công khiến Tiêu Duệ nổi lòng nghi ngờ. Ông ta không chú ý con gái của mình đã làm chuyện đại nghịch bất đạo mà lại quan tâm một nha hoàn

của con gái ông ta?

"Làm sao, bản vương không được dùng?" Tiêu Duệ hỏi ngược lại.

Trước mắt Định Quốc Công đột nhiên tối sầm lại, một câu cũng không nói nên lời. Đây, đây là hai cô con gái đều đưa ra ngoài? Thực Tỳ Nhi, Thực Tỳ Nhi sao lại hồ đồ như vậy! Dù Minh Nguyệt có như thế nào thì cũng là chị ruột của nó mà!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 97

Edit + Beta: Y Nhã a.k.a Ryuu-chan

Tiêu Duệ cũng không nhắc nhở, chỉ mắt lạnh nhìn Định Quốc Công, chờ Định Quốc Công hồi hồn lại.

Đã tỉnh táo lại, Định Quốc Công nháy mắt liền cân nhắc được mất. Minh Nguyệt đúng là con gái ông, nhưng mười Minh Nguyệt cũng không bằng một Thực Tỳ Nhi.

Đương nhiên ông sẽ không nói chân tướng cho Tiêu Duệ, chỉ thành khẩn xin lỗi với hắn: "Vương gia muốn thế nào cũng được, thần không dám nhiều lời. Nhưng việc này đúng là Thực Tỳ Nhi đã mắc phải lỗi lầm to lớn, đây đều do thần không biết dạy con, chỉ mong Vương gia không so đo với Thực Tỳ Nhi, thần... thần xin nhận lỗi với Vương gia."

Ông nói, hai chân hơi hơi run đứng lên, chấp tay bái Tiêu Duệ.

Nếu bàn về thân phận, Tiêu Duệ nhận không sao, nhưng bình thường làm gì có con rể so đo như vậy với cha vợ chứ. Nếu Tiêu Duệ không thêm đề ý, lúc này nên nâng Định Quốc Công dậy mới đúng.

Nhưng hắn vẫn ngồi đấy, chỉ lạnh lùng nhìn Định Quốc Công khom người. Thấy ông ta đứng lâu đến mức run cả người lên, Tiêu Duệ mới lên tiếng.

Định Quốc Công vội ngẩng đầu nhìn lên.

Tiêu Duệ cũng không thừa nước đục thả câu, hơi nghiêng người về phía trước: "Quốc Công gia cảm thấy, Vương phi làm ra chuyện như vậy thì có nên phạt hay không?"

"Nên! Đương nhiên là nên! Phải phạt nó nặng vào, để cho nó nhớ mới được!" Gần như không suy nghĩ, Định Quốc Công lập tức kích động hô: "Không chỉ có Vương gia muốn phạt, thần cũng phải gọi nó về để mắng cho nó một trận mới được!"

Thứ Tiêu Duệ muốn chính là thái độ này của Định Quốc Công, đây cũng coi như là chứng cứ. Lâm Thục làm ra chuyện ghê tởm như vậy, sau này nếu hắn không vào phòng của Lâm Thục, bản thân Lâm Thục không dám nói gì, Định Quốc Công cũng không dám ra mặt cho nàng ta.

Hắn đứng dậy, phất nhẹ tay, nói: "Quốc Công gia ngồi xuống nghỉ ngơi đi, bản vương còn có việc nên đi trước. Còn chuyện phạt Vương phi, không cần Quốc Công gia phải lo lắng."

Định Quốc Công còn tưởng hôm nay Tiêu Duệ tới là để hưng sư vấn tội*, ai ngờ nó lại sầm to mura nhỏ như thế này, giống như chỉ nói cho ông biết chứ không có ý định nghiêm phạt.

* 兴师问罪: Hưng sư vấn tội, nghĩa là phát động (dẫn) quân đội đến đề lên án, hỏi tội của đối phương. Nó còn chỉ việc, khi một người tức giận tập hợp một đám người đi tới trước cửa chất vấn và "xử lý" đối thủ.

Định Quốc Công vừa mừng vừa sợ. Mừng là vì thái độ lúc này của Tiêu Duệ, còn sợ vì lo Tiêu Duệ còn có chiêu sau.

Tiêu Duệ vốn định đi thật, đứng lên bước nhanh ra khỏi phòng.

Định Quốc Công không tốn thời gian để nghĩ nhiều nữa, vội vàng nhắc chân đuổi theo, thẳng đến lúc Tiêu Duệ lên xe ngựa, ông mới đứng cạnh xe ngựa hỏi: "Vương gia, phu nhân của thần mới sinh con cho nên càng nhớ Vương phi hơn, không biết phu nhân của thần có thể tới cửa đề bái kiến Vương phi không?"

Tiêu Duệ cười nhạt, tên cáo già Định Quốc Công này đang thử xem hắn có giam lỏng Lâm Thục hay không đây.

Hắn vén rèm lên, nói: "Đương nhiên là được. Chẳng qua, chỉ sợ thân thể của Quốc Công phu nhân lúc này không được tiện cho lắm, chỉ bằng Quốc Công gia đến Vương phủ nhận Vương phi trở về đi, cũng vui đi phần nào nỗi nhớ con của Quốc Công phu nhân."

Lâm phu nhân mới sinh con, còn chưa ở cữ xong, đương nhiên không tiện ra cửa. Chỉ là Định Quốc Công nghe xong lời này liền hiểu được tầng ý khác bên trong. Cả điều này Vương gia cũng nghĩ đến, hẳn là Vương gia không có bức Thực Tỳ Nhi thật.

Nhưng nếu không tức Thực Tỳ Nhi thì chẳng lẽ lại tức Minh Nguyệt?

Thừa dịp này gọi Minh Nguyệt về cũng được. Cũng không thể vẫn để nó ở Vương phủ khiến Vương gia chướng mắt, đỡ phá hủy nhân duyên của Thực Tỳ Nhi.

"Vương gia, để thần phái người bắt cái con nha hoàn ti tiện kia lại đi!" Định Quốc Công nói: "Nha hoàn đại nghịch bất đạo như vậy, hẳn thần phải cho đánh vài chục đại bản rồi bán đi mới đúng, đỡ cho sau này có người học theo, hủy hoại danh tiếng Lâm gia của thần, đồng thời đỡ bản mặt của Vương gia."

Tên cáo già này, đúng là biết vuốt mông ngựa mà!

Hắn chỉ tò vò không so đo với Lâm Thục thôi mà tên cáo già này lại nói thành Minh Nguyệt ti tiện, nếu không kêu ông ta dừng lại thì thể nào ông ta cũng nói rằng vì Minh Nguyệt muốn bỏ giường của hắn nên mới bỏ thuốc cho cả hai.

Lâm Thục thì không có chút lỗi nào cả.

Tiêu Duệ buông rèm, nói: "Quốc Công gia sốt ruột thay con gái, việc này có thể hiểu được, nhưng vì vậy mà lại tùy ý đổi trắng thay đen thì không tốt cho lắm đâu."

Thôi Tiển Trung là người hiểu đúng ý Tiêu Duệ nhất. Hắn buông rèm xuống nghĩa là không muốn nói chuyện với Định Quốc Công nữa, nên chờ hắn vừa dứt tiếng, lão liền vừa bảo mã phu vừa cười với Định Quốc Công, mình thì cũng leo lên xe ngựa.

Roi ngựa vung cao cao, Định Quốc Công còn chưa kịp hiểu ý của Tiêu Duệ, mã phu đã đánh xe ngựa đi xa.

Ông cân nhắc lời của Tiêu Duệ một lần lại một lần, rốt cuộc hiểu Tiêu Duệ giận Thục Tỷ Nhi thật. Chỉ là... nếu giận, vì sao Tiêu Duệ lại không trừng trị gì vậy?

Hay là, hắn đã trừng trị trong ngầm rồi?

Nếu là thật, vậy thì phải mau đón Thục Tỷ Nhi trở về mới được! Định Quốc Công vội vàng quay người vào phủ, đi nhanh đến tiểu viện nơi Lâm phu nhân ở.

Hôm nay, Huệ Phi có chút bận rộn.

Tối qua Tiêu Dật có đến nơi này dùng cơm, méo mặt cả đêm, sáng sớm hôm nay lại qua đây, cũng méo mặt tiếp. Hỏi gã vì sao thì gã lại không chịu nói, cứ ngồi đấy không chịu đi, khiến lòng bà vừa lo lắng vừa bực bội.

Ngũ Công chúa Tiêu Văn cũng ở đây. Thấy bộ dạng sốt ruột của mẫu phi, nàng kéo Tiêu Dật ra khỏi đại điện, đi đến vườn hoa bên ngoài.

"Cửu ca, rốt cuộc là huynh bị sao thế? Nửa chết nửa sống, không có việc gì thì ra ngoài cung chơi đi, huynh khiến mẫu phi lo lắng kia." Tiêu Văn nhin không được oán giận.

Tiêu Dật nhìn muội muội, lại nhìn cửa đại điện, hít sâu một hơi.

Tiêu Văn cũng gấp, đập mạnh lên vai Tiêu Dật, "Nói đi! Chuyện gì mà không thể nói với mẫu phi, nói với muội được không? Muội không nói cho ai hết, giữ bí mật cho huynh!"

Đây chính là chuyện mất mặt đó!

Nhưng... nhưng mà trong lòng gã đúng là không dễ chịu thật!

Tiêu Duệ kéo Tiêu Văn, ghé sát tai nàng, cắn răng nói: "Đều là tên khốn Tiêu Duệ kia! Lần trước huynh và hắn ta xuất cung, nhìn trúng một nha hoàn bên người hắn. Huynh cũng nói với nha hoàn kia rồi, trở về sẽ nói với Thất tẩu là muốn nàng ấy, nhưng ai biết được hôm qua huynh đến, Thất tẩu lại nói nàng ấy đã bị Thất ca ngủ rồi!"

Cái gì mà ngủ hay không ngủ, đúng là tặc tiu mà!

Tiêu Văn lờm ca ca, sau lại tò mò, "Nha hoàn gì thế? Là của hồi môn của Thất tẩu há? Đẹp lắm à? Đẹp hơn cả nha hoàn Dư Lộ mẫu phi thường lúc trước sao?"

Tiêu Dật lắc đầu, "Không cùng một loại hình. Đúng là nha hoàn hồi môn của Thất tẩu. Nha hoàn kia có khuôn mặt tròn trịa, nhìn rất đáng yêu, khiến người khác rất thích." Nói xong, Tiêu Dật lại tiếc nuốt thờ dài.

Tiêu Văn nói: "Thất ca đúng là biết hưởng thụ mà! Chỉ là, chắc Thất ca cũng chỉ hứng khởi nhất thời thôi đi?" Nàng thấp giọng, lặng lẽ nói: "Không phải huynh nói, trước kia Thất ca còn đuổi theo Dư Lộ, mang nàng ta về như bảo bối sao, hắn là rất thích mới đúng, sao có thể vừa mang về liền mất hứng thú được. Muội thấy, hay là huynh cứ chờ đi, chờ Thất ca hết hứng thú với nha hoàn kia rồi huynh lại đi hỏi."

Phải chờ tới khi nào?

Hơn nữa, ai biết hắn là hứng thú nhất thời hay là thích Minh Nguyệt như thích Dư Lộ chứ?

Tiêu Dật cũng không muốn chờ. Gã hỏi Tiêu Văn: "Muội nói xem, huynh đến chỗ Thất ca đoạt người được không? Nếu hắn tức giận, huynh nói là mẫu phi phân phó, mẫu phi sợ hắn quá gần nữ sắc, sợ có hại cho hắn!"

Tiêu Văn kinh ngạc nhìn Tiêu Dật, "Huynh không ngại? Một nha hoàn thân thể đã ô uế, huynh còn muốn?"

Tiêu Dật biến sắc, có chút khó chịu.

Tiêu Văn vội hỏi: "Được được được, coi như muội chưa nói gì. Tiền triều có quả phụ đã gả hai lần mà vẫn có thể lên làm Hoàng hậu được, biết đâu nha hoàn này có thể làm trắc phi của huynh. Đi thôi đi thôi, muội ở bên mẫu phi cho, nếu Thất ca có tới thật thì muội giúp huynh cào hắn!"

Lúc này sắc mặt Tiêu Dật mới vui vẻ, nói: "Được, đây chính là muội nói đó, huynh đi đây!"

Tiêu Văn thân thiết với Tiêu Dật từ nhỏ. Lúc trở về, nghe Huệ Phi hỏi, nàng cũng rất nghĩa khí lắc đầu, chỉ thoái thác là không biết.

Huệ Phi không còn cách nào, đành phải mặc kệ.

Bà còn có chuyện quan trọng hơn phải làm, giờ cũng kéo dài tận một năm rồi mà phủ đệ của Tiêu Dật vẫn chưa xây xong, nếu cứ vậy thì chỉ lo Hạ gia sẽ nóng nảy. Đây chính là hôn sự đã được định ra từ nhỏ, Hạ gia thì không sao, chỉ sợ Hoàng thượng sẽ mất hứng.

Dù sao, Hạ Mộng Oánh có một người cha đã chết trận sa trường!

Dur Lộ đang chờ bữa trưa thì hạ nhân tới hồi bẩm, nói Tiêu Dật đến. Vương gia không ở nhà, Vương phi lại bị giam lỏng, hạ nhân không biết làm sao, đành phải đến Tầm Phụng viện báo.

Dur Lộ không để trong lòng, trực tiếp nói với quân gia: "Không gặp, nói Vương gia không có ở nhà, không có ai chiêu đãi."

Về mặt quân gia đầy uất ức, "Tiểu nhân cũng nói như vậy rồi, nhưng Cửu Hoàng tử vẫn hùng hổ muốn xông vào. Tiểu nhân thực sự không còn cách nào nên mới đến cầu kiến ngài. Mà Cửu Hoàng tử đến Vương phủ cũng vì muốn gặp ngài chứ không phải ai khác."

"Ta?" Dur Lộ kinh ngạc.

Cô và Cửu Hoàng tử không có bất kỳ quan hệ gì, sao Cửu Hoàng tử phải gặp cô? Nghĩ đến vẻ mặt không vui của Tiêu Duệ khi cô nhắc đến Cửu Hoàng tử, Dur Lộ càng không muốn gặp hơn. Đây không phải là trực tiếp khiến Tiêu Duệ hiểu lầm sao?

"Không gặp!" Dur Lộ quả quyết cự tuyệt, "Các người đuổi người đi hay cho người tiến vào, đó là chuyện của các người. Nhưng nếu các người dám thả hãn vào Tầm Phụng viện, các người tự biết Vương gia sẽ xử lý các người thế nào."

Về mặt quân gia khó chịu. Hãn còn nghĩ Dur chủ tử ở Tầm Phụng viện này có xuất thân là cung nữ, trải đời ít, biết đâu có thể lừa nài ta đi gặp Cửu Hoàng tử được. Nếu sau này Vương gia có tức giận hỏi, vậy cũng không phải là trách nhiệm của họ, nhưng ai biết, Dur chủ tử này lại cứ luôn miệng từ chối như vậy.

Quân gia còn muốn khuyên, nhưng nhìn vẻ mặt rất không vui của Dur Lộ, đành phải im lặng.

Hãn vừa đi, Dur Lộ liền nghĩ tới Minh Nguyệt. Hình như Tiêu Dật rất thích Minh Nguyệt cho nên hôm nay đến đây là để gặp nàng ấy đi?

Dur Lộ do dự, cảm thấy không cần nói chuyện này với Minh Nguyệt. Giờ nàng ấy còn đang bị thương, mà Tiêu Dật cũng không thể giống như Tiêu Duệ, có thể cho Minh Nguyệt một thân phận. Minh Nguyệt không muốn đi theo Tiêu Duệ, vậy sao lại muốn đi theo Tiêu Dật được.

Nghĩ đến những chi tiết trong truyện về vị đại tướng quân tương lai này, gã cứng đầu không chịu thành thân cho đến khi vị hôn thê có thân thể ốm yếu mất, hình như sau này còn cưới con gái của một vị công chúa, cũng chính là biểu muội của gã thì phải?

Chi là Tiêu Dật trong truyện rất hoa tâm. Trước khi thành thân thì phong lưu, sau khi thành thân, mặc dù đã cưới Vương phi rồi nhưng khi đi đóng quân ở Tây Bắc, mỗi lần đi lại nạp thêm một cô tiểu thiếp có dung mạo xinh đẹp. Thôn cô cũng được, gia kỹ người khác biểu cũng thế, hay là đi nương xinh đẹp của quan viên, chỉ cần nhìn trúng, không hỏi thân phận không hỏi tính danh, gã đều phải mang về nhà hết.

Trong sách còn có đoạn thế này: sau khi gã đánh trận trở về, theo sau gã là thiên quân vạn mã và một nhóm nương tử.

Nam nhân như vậy, đương nhiên là không thể đưa cho Minh Nguyệt được.

Dur Lộ còn đang suy nghĩ, bên ngoài chợt ầm ĩ náo loạn lên, Thạch Lưu kinh hoảng chạy vào, "Chủ tử, không xong, Cửu Hoàng tử xông vào!"

Dur Lộ biến sắc. Cô đã nói như vậy, mấy hạ nhân đương nhiên không dám thả lỏng, như vậy mà Tiêu Dật còn xông vào được, có thể thấy gã đã quyết tâm rồi.

Dur Lộ vội hỏi: "Hương Lê có còn ở bên Minh Nguyệt không?"

Thạch Lưu gật đầu, "Có."

Dur Lộ vốn muốn kêu Thạch Lưu cũng đi qua, nhưng nghĩ lại, miệng Thạch Lưu cũng không kín lắm, không thể cho nàng ấy đi được. Cô bèn nói: "Như vậy đi, người dẫn mấy hạ nhân trong viện đi đi, đứng để cho họ nói Minh Nguyệt đang ở đâu, ta sẽ qua gặp Cửu Hoàng tử."

Minh Nguyệt? Lại là có liên quan với Minh Nguyệt?

Thạch Lưu vội vã gật đầu, xoay người chạy. Dur Lộ nhắc váy lên, đi nhanh ra cửa phòng chính. Vừa đến cửa viện, cô đã thấy Tiêu Dật xông vào với hai thị vệ hai bên.

Dur Lộ mặt lạnh nhìn gã, không mở miệng trước.

Tiêu Dật vốn muốn hỏi, nhưng giờ cũng có thị vệ của Vương phủ. Nếu hãn trực tiếp hỏi như vậy mà vẫn không mang Minh Nguyệt đi được thì sợ sau này nàng ấy ở Vương phủ sẽ không dễ chịu lắm.

Gã nhìn Dur Lộ, nói: "Tiểu Thất tẩu, đệ có chuyện quan trọng muốn nói lý với tẩu."

Dur Lộ cười nhạt, "Thiếp không nhận nổi xưng hô này của điện hạ. Vương gia của chúng ta không có nhà, nếu điện hạ có việc, hãn là nên đến ngoại viện uống trà chờ Vương gia về thì đúng hơn."

Tiêu Dật nhướng mày, rất không thích lời này của Dur Lộ.

Gã giận tái mặt, "Thế nào, tiểu Thất tẩu đang uy hiếp đệ sao?"

Gã biết chuyện Dur Lộ chạy trốn bị bắt trở về. Nếu gã lan truyền chuyện này ra ngoài, Dur Lộ sẽ không chịu được đâu đấy. Dù có Thất ca che chở, khi phụ hoàng ban chết thì vẫn phải chết, chỉ là, nếu làm như vậy thật thì sẽ trở mặt thành thù với Thất ca.

Thì tính sao, Thất ca ngủ nữ nhân của gã, vậy cũng đủ thành thù rồi.

Dur Lộ trầm mặc, nên ngênh Tiêu Dật vào, khiến Tiêu Duệ hiểu lầm hay là tin tưởng Tiêu Duệ có thể bảo vệ mình mà không để ý đến uy hiếp của Tiêu Dật đây?

Về lý trí, cô nên chọn cách sau.

Nhưng về tình cảm, cô không muốn cho Tiêu Duệ chút xíu bất trình gì.

Cô trầm ngâm, trên mặt lộ vẻ giằng co.

Tiêu Dật nhìn chăm chăm mặt cô, hai mắt từ từ thay đổi. Trên đường từ Kim Lăng trở về, Tiêu Duệ vẫn luôn bảo vệ Dư Lộ quá tốt, gã cũng từng nhìn, nhưng chỉ là thỉnh thoảng lướt qua một hai mà thôi. Đây đúng là lần đầu tiên hai người mặt đối mặt như vậy.

Hơn nữa, lúc này nàng ta còn mập mạp hơn lúc ở Đào Hoa Thôn một tí, mặt mũi này... sao lại nhìn quen mắt như vậy chứ?

"Tiêu Dật, ngươi đang làm gì?!"

"Biểu tỳ Ngu Văn! Dung mạo của ngươi giống biểu tỳ Ngu Văn!"

Đột nhiên, hai giọng nói đồng thời vang lên.

Người trước là Tiêu Duệ.

Người sau là Tiêu Dật.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 98

Edit + Beta: Y Nhã a.k.a Ryuu-chan

Hai người vừa dứt lời, hình như dường như không gian cũng im ắng hơn.

Dư Lộ cảm thấy, đại khái là dài như đã qua một thế kỷ, Tiêu Duệ mới phản ứng kịp. Hắn bước qua kéo Dư Lộ ra sau lưng, răn dạy Tiêu Dật, "Ngươi nói bậy nói bạ gì đó?!"

Tiêu Dật không thấy Dư Lộ nữa, nhưng trong lòng lại rất hồi hộp. Thát ca thích nữ nhân này như vậy, nữ nhân này cũng luôn rất kiêu căng, giờ biết mình chỉ là một thể thân, nàng ta có thể không làm âm lên sao?

Chẳng qua, càng làm âm thì càng tốt! Ai bảo tên khốn này đã biết mình thích Minh Nguyệt rồi mà còn thu dùng Minh Nguyệt chứ, đúng là thích ăn đòn mà!

Gã cười hi hi, biểu hiện ra dáng vẻ biết sai, chấp tay với Tiêu Duệ nhưng thực ra là nói với Dư Lộ: "Ai da, tiểu Thát tẩu đừng để ý nhé. Đệ nói sai rồi, nói sai rồi. Tẩu không giống, cho dù là con mắt hay cái mũi, tẩu không có giống biểu tỳ Ngu Văn chút nào hết. Tẩu và biểu tỳ Ngu Văn hoàn toàn chính là hai người, là mất đệ không tốt, mong tẩu đừng để bụng đến lời của đệ nhé."

Khi nói, gã còn tận lực nhắc đến biểu tỳ Ngu Văn hai lần.

Dư Lộ không cần nhìn cũng biết sắc mặt của Tiêu Duệ lúc này khó coi đến chừng nào, bởi vì hắn đang dùng sức bóp tay cô thật mạnh, khiến cô muốn kêu đau.

Đối với chuyện mình đã sớm biết, đồng thời còn thôi miên bản thân đi nhận chuyện này, thật ra Dư Lộ không biết nên dùng thái độ gì để đối mặt với nó. Cô nên tỏ vẻ biết rõ đây chỉ là hiểu nhầm, hay phải khiếp sợ không thôi đây? Bây giờ Tiêu Duệ rất tỉnh táo.

Vẫn là giả vờ ngốc nghếch thì hơn! Cô lắc lắc tay Tiêu Duệ, lộ đầu ra từ đằng sau, "Ta biết rồi, ngươi không cần lặp lại, ta nghe thấy rồi."

Tiêu Dật trợn mắt, sao nữ nhân này ngu thế?

Tiêu Duệ cũng chỉ ngây người một lát, nhìn lướt qua Dư Lộ rất nhanh, không dám nhìn chăm chú. Hắn đành phải phát bực với Tiêu Dật, "Ngươi làm cái gì vậy? Đại náo Vương phủ của ta à? Còn có, hậu viện là nơi ngươi có thể tới sao? Ta thấy ngươi quá to gan lớn mật rồi đấy!"

Lúc này Tiêu Dật mới nhớ mục đích đến đây của mình, lập tức thu dáng vẻ kiêu căng lại. Nhìn Dư Lộ đang đứng sau Tiêu Duệ, gã dứt khoát tiến lên, thấp giọng nói: "Thát ca, huynh đã có tiểu Thát tẩu rồi thì tặng Minh Nguyệt cho đệ đi. Đệ thật sự rất thích nàng ấy, chắc chắn đệ sẽ đối xử với nàng ấy thật tốt."

Thật ra, nói đến thích, nữ nhân mà Tiêu Dật thích có rất nhiều, nhưng Minh Nguyệt thì không giống vậy. Có lẽ là do da ngựa đi, đối với những nữ nhân chủ động lại gần gã, dùng mọi thủ đoạn để có được sự sủng ái của gã, gã chỉ thích được đoạn thời gian, sau đó chơi lâu thì lại thấy ngán.

Nhưng còn Minh Nguyệt, dù gã nói gì thì nàng ấy cũng không muốn đi với hắn; dù gã có cam đoan thế nào thì thái độ của nàng ấy vẫn không hề tốt hơn.

Tạm thời cứ coi như thích đi, gã cho là như vậy.

Một nữ nhân, vẫn là một nữ nhân không có liên quan nhiều gì đến mình, lại còn là hạ nhân nữa, với người Hoàng gia, người như vậy chỉ là một đồ vật, người ta muốn, chẳng lẽ lại không cho?

Chỉ là lúc này Tiêu Duệ không dứt khoát đồng ý được.

Dur Lộ xông vào Chính viện, tuy người được lợi cuối cùng là hắn, nhưng không thể phủ nhận rằng chỉ sợ Dur Lộ làm như vậy là vì Minh Nguyệt. Nếu đã là vì Minh Nguyệt thì Minh Nguyệt cũng coi như là bà nôi của hắn và Dur Lộ, nên phải hỏi ý kiến của Minh Nguyệt trước mới được.

Thấy Tiêu Duệ không nói gì, Dur Lộ lại lắc lắc tay hắn.

Tiêu Dật nhìn thấy, cảm thấy mình đến vào hôm nay quả nhiên là đúng đắn.

"Thôi Tiến Trung, người đi hỏi ý của Minh Nguyệt." Tiêu Duệ phân phó: "Nói nàng nghĩ thế nào thì cứ nói thế ấy. Nàng đồng ý thì đi, nếu không đồng ý, dù không có gia ở thì cũng không có ai dám ép buộc nàng."

Tiêu Duệ nói những lời này, Dur Lộ và Tiêu Dật đều yên tâm.

Dur Lộ cảm thấy Minh Nguyệt chắc chắn sẽ từ chối. Bây giờ Tiêu Duệ đã về, Minh Nguyệt không cần phải lo lắng, sợ Tiêu Dật sẽ xông vào làm khó nàng, chọn cái gì không cần đoán cũng biết.

"Gia, ta cũng qua xem xem." Dur Lộ nói.

Tiêu Duệ gật đầu, thả tay cô ra, xoay người đi vào phòng. Tiêu Dật cũng nhắc chân đi theo Tiêu Duệ. Gã không chút nào lo lắng, dù sao, khi trở về Minh Nguyệt đã đồng ý với gã rồi.

Dur Lộ đến trễ hơn Thôi Tiến Trung một ít. Cô đến, đúng lúc nghe được lời của Minh Nguyệt, "Phiền Thôi công công nói Vương gia, nô tỳ nguyện ý đi với Cửu Hoàng tử."

"Minh Nguyệt!" Không đợi Thôi Tiến Trung trả lời, Dur Lộ đã vội chạy vào phòng, "Cô nói cái gì? Không phải cô vẫn luôn không muốn làm tiểu thiếp sao? Cô đừng lo, có Vương gia ở đây, Vương gia sẽ làm chủ cho cô, Cửu Hoàng tử không dám làm gì cô đâu."

Minh Nguyệt dựa vào thành giường, ánh mắt nhìn Dur Lộ rất kiên định, "Dur chủ tử, nô tỳ là tự nguyện, không phải vì sợ bị ép, cũng không phải sợ thêm phiền cho ngài và Vương gia."

"Vì sao?" Dur Lộ hỏi, đồng thời ra dấu cho Thôi Tiến Trung và những nô tỳ trong phòng đi ra ngoài hết.

Đợi mọi người ra hết, Minh Nguyệt mới nói, nhưng lại hỏi một câu không liên quan gì: "Dur chủ tử, ngài thấy nô tỳ trông thế nào, có đẹp không?"

Nàng nhìn Dur Lộ, cố gắng nặn ra nụ cười.

Dur Lộ nhìn nàng chằm chằm. Không hề nói láo, dung mạo của Minh Nguyệt trong Vương phủ này còn không tính là cao cấp. Thân thể và khuôn mặt của cô và Tạ Linh Tuệ đều đẹp hơn Minh Nguyệt, ngay cả Hương Lê và Thạch Lưu cũng đẹp hơn Minh Nguyệt một chút. Nhưng nói thế nào nhỉ, tính nàng ấy rất dễ thân, bộ dạng đáng yêu, khuôn mặt tròn tròn nhỏ nhắn như bánh bao, lúc cười khiến người ta thấy rất thích.

Về mặt của Dur Lộ làm Minh Nguyệt nở nụ cười thật lòng. "Dur chủ tử, ngài không cần phải khó xử. Nô tỳ biết, bản thân mình không phải là một mỹ nhân tuyệt đẹp nào. Chẳng qua..." Nàng chuyển lời, nói: "Chẳng qua, so với Vương phi, chắc là nô tỳ khá đẹp đúng không?"

Dur Lộ thật lòng gật đầu. Đúng là Minh Nguyệt đẹp hơn Lâm Thực thật. Hắn là Lâm Thực giống như Định Quốc Công đi, chỉ có thể nói là đoan trang.

Minh Nguyệt hài lòng gật đầu, tựa như đang làm bầm lâu bầu: "Vây thì tốt rồi. Nô tỳ xinh đẹp hơn nàng ấy, nàng ấy không chiếm được sự yêu thích của Vương gia, nô tỳ lại có thể được Cửu Hoàng tử thích, cho dù thế nào, nô tỳ vẫn mạnh hơn nàng ấy, có đúng không?"

"Nô tỳ không xinh đẹp nhưng Cửu Hoàng tử vẫn thích. Liệu nô tỳ có thể chờ mong rằng, thật ra ngài ấy thích con người của nô tỳ không? Nếu như vậy, với thân phận của Cửu Hoàng tử, có phải nô tỳ có thể hành diện một phen không? Nàng ấy coi thường nô tỳ, làm thấp nô tỳ như vậy, nếu nô tỳ không cần dựa vào nàng ấy mà vẫn có thể sống rất tốt, có khi nào nàng ấy sẽ không cam lòng không? Còn có... còn có Định Quốc Công. Dur chủ tử, ngài nói xem, nếu nô tỳ đi theo Cửu Hoàng tử, có phải Định Quốc Công sẽ không lại gần được không?" Nói đến đây, Minh Nguyệt nở nụ cười, giống như nụ cười vui vì đã báo được thù lớn vậy, "Ngài nói, đến lúc đó nếu nô tỳ đánh mặt Định Quốc Công như vậy, có phải là rất thú vị hay không? Có phải là, như vậy thì cũng có thể báo thù được cho nương của nô tỳ, cho nô tỳ hay không?"

Minh Nguyệt hẳn là đang muốn báo thù rồi.

Nhưng mà, cho dù muốn báo thù thì cũng không nên để liên lụy đến đời mình như vậy chứ. Và lại, mẹ của Minh Nguyệt đã mất, ai cũng không biết được rằng năm đó mẹ nàng ấy kim lòng không đầu câu dẫn Định Quốc Công, hay là Định Quốc Công cưỡng bức mẹ nàng ấy, cuối cùng lại không quản không hỏi.

Nhìn Minh Nguyệt như vậy, Dur Lộ không biết phải nói gì, cuối cùng vẫn khuyên như: "Minh Nguyệt, ta hiểu nỗi lòng của cô, nhưng cô không cần phải vì như vậy mà đi theo Cửu Hoàng tử. Việc đó sẽ hủy cả đời cô mất!"

Còn có tâm lý của Lâm Thực. Mặc dù ở thời đại này việc nam nhân nạp thiếp là chuyện rất bình thường, thế nhưng con cái của Chính thể đúng là giống như có cừu oán trời sinh với con cái do thiếp thất sinh ra thật. Cách làm của Lâm Thực không hề đúng, nhưng thân là con gái của Chính thể, cách nàng đối đãi với Minh Nguyệt cũng không tính là quá quá. Đầu sỏ gây nên thật ra chính là Định Quốc Công không kiềm chế được bản thân.

Dur Lộ nói tiếp: "Cô yên tâm đi, ta sẽ đi xin Vương gia, sau này cho cô một võ tướng nổi danh, hoặc là gả cô cho một văn nhân có thể từng bước leo lên làm quan văn. Đến lúc đó, Định Quốc Công sẽ phải đối xử tốt với cô thôi."

"Dur chủ tử, cảm ơn ngài vì đã tốt với nô tỳ như vậy, nô tỳ không biết phải làm thế nào để báo đáp ngài nữa." Minh Nguyệt thật lòng áy náy.

Dur Lộ đang định nói không cần, lại nghe Minh Nguyệt nói tiếp: "Chỉ là như vậy thì quá lâu, và cũng có nhiều phiền lưu. Nô tỳ không muốn chờ, cũng không có kiên nhẫn để chờ. Dur chủ tử, ngài đừng khuyên nữa, nô tỳ đã suy nghĩ kỹ trong hai ngày nay rồi mới có quyết định như vậy."

Dur Lộ không khuyên Minh Nguyệt được, đành phải mặc cho Thôi Tiến Trung đi báo. Nhưng nghĩ đến thân thể của Minh Nguyệt, cô vẫn muốn tạo cho nàng ấy thêm một vỏ bọc. Coi như Minh Nguyệt làm chuyện không đúng, trong chuyện này, cô vẫn muốn giúp người thân, không giúp đạo lý.

Cô xin sự đồng ý của Minh Nguyệt, sau đó nói thân phận thật của Minh Nguyệt cho Tiêu Duệ và Tiêu Dật.

Tiêu Dật thất kinh, Tiêu Duệ thì như có chút đắm chiêu.

"Thì ra Minh Nguyệt là con gái của Định Quốc Công." Tiêu Duệ cười lạnh nói: "Hèn chi hôm nay Định Quốc Công lại phản ứng lớn như vậy. Ông ta còn hỏi gia muốn Minh Nguyệt, nói là mang trở về để đánh vài chục đại bản, xong rồi bán đi."

"Tên già khốn kiếp này!" Tiêu Dật lập tức đứng phất dậy, chỉ là mắng xong mới nhớ được rằng mình không biết chuyện gì, "Thất ca, Minh Nguyệt làm gì mà lão già kia lại đối xử với nàng ấy như thế?"

Tiêu Duệ nhìn ra ý của Dur Lộ, nói tiếp: "Vương phi làm việc tốt, muốn đưa Minh Nguyệt lên giường ta. Định Quốc Công lại đổi trắng thay đen, nói là Minh Nguyệt tiện, một mình muốn bỏ giường của ta."

"Trời ạ! Lão già này!" Tiêu Dật kích động cả người, "Đều là con gái của ông ta, sao ông ta có thể phân biệt đối xử như vậy! Lão già này, chắc là ông ta ngứa da rồi đây!"

Nếu bàn về trường và thứ, gã là do Huệ Phi sinh ra, Huệ Phi lại không phải là Hoàng hậu, vậy gã cũng phải được coi như là thứ tử. Thế nhưng, trước giờ Hoàng gia không hề để ý đến những thứ này, nhưng bởi vì chuyện này liên quan đến Minh Nguyệt nên Tiêu Dật mới có thể đau lòng như vậy.

Gã nói xong, nhảy bật ra cửa tựa như một cơn gió, nhưng chỉ được một lát sau, gã lại chạy trở về, đỡ cửa nói: "Đệ nói chứ Thất ca, tiểu Thất tẩu, các người cho người mang đệ đi gặp Minh Nguyệt đi chứ. Nàng ấy đồng ý theo đệ rồi, các người còn ngăn trở là có ý gì hả?"

Tiêu Duệ nhìn Thôi Tiến Trung.

Dur Lộ không muốn đi qua nữa. Cô thật sự thấy tiếc cho Minh Nguyệt, chỉ ngồi xuống, không có đi cùng.

Bây giờ Tiêu Dật vẫn còn chưa xây phù xong, mà Minh Nguyệt thì không thể theo vào cung được, nhưng Minh Nguyệt đã quyết tâm, cho dù chỉ được ở bên ngoài thì vẫn muốn đi cùng Tiêu Dật.

Dur Lộ không khuyên được, đành phải để nàng đi.

Buổi trưa rồi ren, Dur Lộ quên cả cơm trưa, nhưng giờ cô lại không muốn ăn gì cả.

Tiêu Duệ cũng không biết chuyện này. Hắn nhìn Dur Lộ, đúng là không biết Dur Lộ như thế nào. Là không để bụng hay là không quan tâm việc Tiêu Dật nói nàng giống ai?

Nhưng nếu không để bụng, trước đó nàng ấy cũng sẽ không hỏi là thích con người của nàng ấy hay thích vì nàng ấy giống một người.

Thái độ này của Dur Lộ khiến Tiêu Duệ cảm thấy hoảng sợ. Hắn luôn cảm thấy Dur Lộ đang giống như trước, trong lòng có ngăn cách, muốn cách xa hắn, thậm chí là rời đi hắn.

Hắn cảm thấy, mình vẫn nên thẳng thắn thành khẩn thì hơn.

"Tiểu Lộ Nhi." Hắn kêu nhẹ.

"Ừ?" Dur Lộ ngẩng đầu nhìn hắn.

Tiêu Duệ không biết nói thế nào, hơn nữa hắn cũng sợ, nhớ đâu khi hắn thừa nhận, Dur Lộ lại tức giận thì biết sao đây?

"Sao thế?" Dur Lộ khó hiểu, lúc này cô vẫn còn đang suy nghĩ về Minh Nguyệt.

Tiêu Duệ quyết định nói nửa thật nửa giả, "Lời Tiêu Duệ nói lúc nãy... biểu tỷ Ngu Văn là con gái của cô ta, nàng... nàng ấy lấy chồng xa ở Mông Cổ từ khi gia còn rất nhỏ."

"À." Dur Lộ gật đầu, chuyện này cô biết.

Tiêu Duệ bất chấp, bắt đầu bịa đặt, "Lúc đầu ấy, gia nhất kiến chung tình với người, nhưng sau đó thì mới phát hiện người rất giống biểu tỷ Ngu Văn. Cho nên... cho nên, một khoảng thời gian rất dài sau đó, gia đều cảm thấy không ra tay với người được, không thể viên phòng với người."

Gia của ta lợi hại ghê, lại bắt đầu nói dối rồi.

Dur Lộ gật đầu, rất cho mặt mũi hỏi: "Sau đó thì sao?"

Tiêu Duệ càng nói dối càng thuận miệng. Lúc này, hắn hoàn toàn không cảm thấy chột dạ nữa, đáng vẻ rất nghiêm nghị nói: "Sau đó, gia phát hiện người và nàng ấy tuyệt không giống nhau. Nhất là sau khi người mập lên, vậy thì càng không giống nữa, cho nên gia mới nổi lên chút suy nghĩ với người. Ôm, chính là dục vọng mà người nói đó, cho nên người đừng nghe lời Tiêu Dật rồi lại suy nghĩ lung tung."

Dur Lộ đột nhiên thấy ghen lòng, "Nghĩa là, sau khi ta mập lên, gia mới bắt đầu thích ta?"

Tại sao cô phải ăn nhiều cho mập lên cơ chứ!

Tiêu Duệ ti mi nghĩ lại, nói: "Cũng không phải. Gia thích ngay từ đầu rồi, sau đó người mập lên, gia càng thích hơn nữa." Nói xong, hắn kéo Dur Lộ vào lòng, tay bắt đầu không thành thật nò nức hồng lên, "Tiểu Lộ Nhi, trưa nay ăn gì thế? Phải ăn nhiều vào, đây đặn trông mới dễ nhìn."

Dur Lộ: Cô càng không muốn ăn gì hết...

Tiêu Dật mang Minh Nguyệt về nhà riêng của mình, nhưng gã vẫn còn chưa xây phủ bên ngoài, nếu không có chuyện quan trọng gì, buổi tối chắc chắn không được không về cung.

Sắc trời gần tối, Tiêu Dật nhìn Minh Nguyệt đang nằm trên giường giả bộ ngủ, cực kì không nỡ. Gã đưa tay đẩy Minh Nguyệt, nói: "Được rồi, đừng giả vờ ngủ nữa, lòng mi nguoi vẫn luôn run run rẩy rẩy, coi gia là nguoi ngu hả?"

Minh Nguyệt càng run hơn, nhưng vẫn không chịu mở mắt ra.

Tiêu Dật tức giận: "Nguoi bị thương như vậy, gia cũng không phải súc sinh, chẳng lẽ còn sàm sỡ nguoi được?"

Lúc này Minh Nguyệt mới mở mắt ra, nhưng trong lòng vẫn nói thầm, nguoi mà không phải súc sinh sao? Dọc đường đi, nguoi cứ hỏi ta đã lên giường với Thành Vương chưa không biết bao nhiêu lần, có thể hỏi như vậy, không phải súc sinh thì là gì?

Tiêu Dật nhìn Minh Nguyệt, vẫn vui mừng nở nụ cười. Gã biểu đạt sự không nỡ của bản thân, "Thật không muốn hỏi cung mà. Minh Nguyệt, gia không nỡ bỏ nguoi."

Minh Nguyệt nháy nháy mắt, "À."

Tiêu Dật không vui, "Minh Nguyệt, bây giờ nguoi đã là nữ nhân của gia, thái độ đó là gì đấy hả?"

Minh Nguyệt đã tính toán tốt, mình phải làm gã thật vui lòng, dựa vào gã để nở mày nở mặt, nhưng khi theo hấn về thật thì mới phát hiện rằng từ trên xuống dưới, nguoi này không có chỗ nào để nàng thích cả.

Nàng đột nhiên hỏi: "Gia, ngài thích điểm gì của nô tỳ?"

Thích Minh Nguyệt ở điểm gì? Tiêu Dật nhú mày, không dịu dàng, không săn sóc, cũng không xinh đẹp lắm, quan trọng nhất là không thích gã, vậy gã rốt cuộc thích Minh Nguyệt ở điểm nào chứ?

Suy nghĩ hồi lâu, gã thử dò xét: "Đại khái là... gia thích nguoi lạnh lùng với gia chăng?"

Thì ra là vậy, thế thì thật tốt quá.

Minh Nguyệt lập tức nhắm nghiền hai mắt, vô tình nói: "Gia, trời chiều rồi, ngài nên trở về cung đi thôi."

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 99

Edit + Beta: Y Nhã a.k.a Ryu-u-chan

Bởi vì câu "ăn mập lên nên thích" kia của Tiêu Duệ, Dur Lộ không chỉ không ăn trưa mà còn ăn tối rất ít. Vừa nghĩ đến chính mình trăm phương ngàn kế muốn chạy trốn, lại đánh bậy đánh bạ làm Tiêu Duệ càng thích hơn, cô cứ cảm thấy nghẹn lòng.

Tiêu Duệ lại rất có hứng, buổi tối ăn ba bát cơm và một bát canh. Tuy ăn nhiều như vậy nhưng hấn lại không kéo Dur Lộ đi tản bộ tiêu thực mà là thúc dục Dur Lộ đi tắm rửa sau khi ăn tối xong không lâu.

Từ xé chiều, nụ cười trên mặt Tiêu Duệ chưa tắt lần nào. Bởi vì tâm trạng tốt nên hấn cũng hiền hòa với hạ nhân hơn, điều này dọa Hương Lê và Thạch Lưu không nhẹ. Nhìn dáng vẻ háo sắc sau khi com nước xong của hấn, hai nha hoàn không sợ nữa, cũng đã đoán trúng được suy nghĩ của hấn.

Hai người theo hầu bên cạnh Dur Lộ từ lúc Dur Lộ vừa tới đây, việc Dur Lộ vẫn chưa thị tắm các nàng cũng biết, cho nên đêm nay hai người vô cùng kích động.

Hương Lê đi lấy mấy lọ tinh dầu hương hoa đến đây, Thạch Lưu thì lục tung tủ quần áo để tìm cái áo trong và quần lụa mỏng mà nàng cho rằng rất gọi cảm. Hai nha hoàn không để ý đến sự phản đối của Dur Lộ, to gan xông vào phòng tắm, kiên quyết muốn hầu hạ Dur Lộ tắm rửa.

Dur Lộ bất đắc dĩ, "Không cần thật mà. Không phải trước giờ đều do ta tự làm sao? Các nguoi yên tâm đi, tinh dầu này ta sẽ dùng, áo này ta sẽ mặc, cho nên -- mời các nguoi đi ra ngoài!"

Quần lụa mỏng màu hồng đào, bên trong lại chọn cái yếm màu xanh lục. Dur Lộ chỉ mới lướt liếc quyết định sẽ mặc bộ này. Kết hợp hai màu đối lập như vậy, không biết có kích thích Tiêu Duệ khiến hấn bị mù được không, để hấn không thích nhìn cô.

Hương Lê khuyên như: "Dur chủ tử yên tâm, nô tỳ và Thạch Lưu không nhìn ngài đâu. Tội nô tỳ sẽ nhắm mắt để tắm giúp ngài."

Thạch Lưu cũng nói: "Đúng vậy, Dur chủ tử ngài phải bắn khoắn cái gì chứ. Ngài có, tội nô tỳ cũng có, muốn nhìn thì nhìn của bản thân là được rồi, cần gì phải nhìn của ngài?"

Hai người nói với vẻ rất đương nhiên, chỉ là Hương Lê thì không có hứng thú nhìn thân thể Dur Lộ thật, còn Thạch Lưu thì không. Nàng lén liếc bộ ngực phình lên của Dur Lộ, sau đó lại ngấm trộm cổ chân trắng nõn của Dur Lộ, so sánh với của mình, rồi lại ngẩng đầu lên.

Vừa lúc đối mặt với Dư Lộ.

Nàng cười hi hi, đi tới nói: "Nếu không thì, ngài cứ mặc y phục để tắm. Tội nô tỳ biết người ngài không có bẩn, chỉ là muốn cho người ngài có mùi thơm mà thôi, sau đó giúp ngài mặc bộ váy vô cùng đẹp để, đến lúc đó... Ai da, Dư chủ tử, ngài, hẳn ngài phải mặc cái yếm kia chứ!"

Dư Lộ còn chưa kịp hiểu, "Cái yếm nào cơ?"

Thạch Lưu tự đồ mặt trước, "Chính, chính là cái, cái yếm đỏ thắm theo hình hoa sen Tịnh Đế* mà ngài đưa cho Tà chủ tử ấy. Da ngài trắng, nếu mặc cái đó thì chắc chắn là trông rất đẹp!"

*Sen Tịnh Đế là hoa sen nở trên cùng một cuống, được xem là loài sen đứng đầu về sự thanh tao thuần khiết, quý hiếm, biểu thị điềm lành và xưa kia dành tiến vua nên mới có tên "Tịnh Đế".

À, là cái áo ngực đơn sơ kia.

Màu đỏ sậm, không có gọng nâng, chỉ có hai mảnh vải. Nếu mặc cái đó vào, ha ha, đừng nói Tiêu Duệ, với vóc người hiện nay, ngay cả bản thân cô khi nhìn mình mặc như vậy trong gương thì cũng phải xị máu mũi.

Tối nay là lần đầu tiên của cô, Tiêu Duệ lại trong tuổi đang lớn, đã làm thì phải làm rất lâu. Nếu không muốn chết với vẻ khó coi thì chắc chắn là không được mặc.

Dư Lộ trực tiếp bác bỏ, "Cách làm thứ kia rất phiền phức, giờ làm cũng không còn kịp. Hơn nữa, theo ta thấy thì Vương gia không thích kiểu này đâu, chỉ cần quần lụa người chọn là được rồi, hẳn Vương gia sẽ thích lắm."

Thạch Lưu và Hương Lê đồng thời nhìn cái quần lụa.

"Cũng đúng, bây giờ làm thì không thể kịp được." Thạch Lưu nói: "Vậy để lát nữa nô tỳ về làm là được. Làm nhiều vô, lần sau Dư chủ tử còn có cái để mặc."

Ai, nha hoàn ở cổ đại cũng có thể thảo luận vấn đề này cùng chủ tử, là do cô quá mức ôn hòa hay do nha hoàn cổ đại quá thoáng? Chắc nó vốn thoáng sẵn rồi, dù sao, rất nhiều truyện từng viết, khi nam chủ nhân và nữ chủ nhân lăn giường, bên cạnh có thể có nha hoàn đứng hầu.

Dư Lộ ngẩng đầu nhìn Hương Lê, rồi lại nhìn Thạch Lưu, dù chưa làm gì nhưng cô cũng đã cảm thấy xấu hổ.

"Được rồi, các người nhanh ra ngoài đi!" Cô thực sự không chịu nổi nữa, vội vàng đuổi người đi.

Khi cô nghiêm mặt, trông đúng là có vài phần khí thế. Hương Lê và Thạch Lưu nhìn nhau, không dám quá mức, đành phải để tinh dầu và quần lụa lại rồi mới lưu luyến không rời ra cửa.

Dư Lộ thở phào. Lúc này cô mới cởi đồ ra, bước vào thùng nước tắm.

Không muốn sao? Đúng là không có.

Nhưng có cam tâm tình nguyện không?

Không biết!

Cô biết Tiêu Duệ không nói thật, nhưng lời kia chưa chắc hoàn toàn là giả. Huống hồ, cô cũng đã sớm động lòng, nên đúng là không cần bản khoản tới bản khoản lui làm gì. Sớm muộn gì cũng có ngày này, vậy sao không làm lúc cô đang vô cùng thích Tiêu Duệ, lúc Tiêu Duệ còn đang xứng đáng cơ chứ?

Về sau... ai biết về sau sẽ ra sao, biết đâu mới qua một hai ngày thì lại có việc ngoài ý muốn xảy ra thì sao? Nếu có thật, hối hận cũng không kịp rồi.

Hứa hẹn cả đời là vô dụng, phải mưa dầm thấm lâu thì mới biết được như thế nào.

Lúc còn đang yêu thì cứ yêu, không yêu, cứ nói là không yêu!

Dư Lộ tự cổ vũ bản thân, chọn chai tinh dầu hương quế, nhỏ hai giọt vào thùng tắm, ngâm cho thân mình thơm thơm.

Chỉ là, mặc dù đã quyết định rồi nhưng cô vẫn mặc bộ đồ Thạch Lưu để lại. Biết sao đây, cô đã thuyết phục bản thân về mặt lý trí, nhưng về mặt tình cảm, cô vẫn còn chút sợ.

Có người nói lần đầu sẽ rất đau.

Cô không còn sợ đau nữa, nhưng không biết vì sao, bây giờ, mỗi khi nghĩ đến điểm này, cô vẫn còn có chút khiếp đảm.

Hít sâu hai cái rồi bước ra ngoài, Tiêu Duệ đang đứng chờ bên ngoài.

"Tắm xong rồi?" Hai mắt hắn nhìn Dư Lộ đều sáng ngời, trong giọng nói lộ ra vẻ kích động.

Dư Lộ thấy rất không tự nhiên, dường như đột nhiên có một đám pháo hoa nổ tung trong đầu, khiến đầu cô trống rỗng, khuôn mặt nóng gần chết.

"Ừ." Cúi đầu lên tiếng, Dư Lộ vội vàng phòng ngừa như là đang đi trốn.

Tiêu Duệ nhìn bóng lưng của cô, cười bước vào phòng tắm.

Dư Lộ cảm thấy như chỉ vừa chớp mắt, Tiêu Duệ đã hiện ra.

Hắn mặc bộ đồ trong trắng như tuyết, tay bắt chéo sau lưng, thoạt nhìn rất thanh thản nhưng thật ra bước chân của hắn rất gấp gáp. Nước trên mặt hắn còn chưa được lau khô, môi còn ướt và mang màu hồng nhạt mê người. Trên mũi còn có hai giọt nước, giống như sắp rơi nhưng vẫn không chịu rơi, khiến người ta rất muốn đưa tay lau giúp hắn.

Hắn đi tới, từ từ lại gần giường, cuối cùng ngồi bên cạnh Dư Lộ. Tay hắn vẫn đặt sau lưng, nghiêng người nhìn qua, hai mắt rất sáng, nhìn cô gần như không chớp mắt.

Dư Lộ nghe thấy giọng mình run run, "Đóng, đóng chặt cửa rồi?"

Tiêu Duệ cũng có chút hồi hộp khi nhìn bộ dáng này của cô. Hắn gật đầu, sau đó thấy mình đã bớt hồi hộp hơn chút thì mới mở miệng: "Ừ, đóng chặt rồi."

Sau đó thì sao?

Dư Lộ rút đầu. Thật ra lúc chờ đợi là lúc khiến người khác thấy dầy vò nhất, bởi vì biết tiếp theo sẽ có chuyện gì xảy ra, bởi vì sợ, bởi vì không biết nên đối mặt thế nào, còn không bằng trực tiếp chết đi, chết thì chết, hà tất gì phải chờ đợi như vậy.

Tìm cô không ngừng đập thình thịch, căn bản không dám nhìn Tiêu Duệ.

Tiêu Duệ thở ra một hơi dài, sau đó nhìn Dư Lộ, hai mắt dần dần sâu hơn. Dư Lộ mặc chiếc quần lụa mỏng màu hồng đào, nửa trong suốt, có thể thấy rõ được cái yếm sắc xanh lục bên trong.

Rõ ràng là hai màu rất tục nhưng khi nó được mặc lên người cô thì lại khiến người khác thấy cực kì đẹp; gần như khiến người ta vừa nhìn liền không nhìn được ngừng thở, sau đó hoàn toàn không nhớ rõ có một thứ gọi là lý trí, chỉ hận không thể nghe theo dục vọng nguyên thủy nhất, hung hãn nhào tới...

Tiêu Duệ miệng khô lưỡi khô, tay đang đặt sau lưng siết lại thật chặt, lúc này hắn mới nhớ mình có cầm món đồ trong tay.

"Tiểu Lộ Nhi." Hắn gọi Dư Lộ, sau đó vươn tay ra trước mặt Dư Lộ, "Người chọn một cái đi."

Chọn cái gì? Dư Lộ kinh ngạc ngẩng đầu nhìn qua. Khi thấy mấy cái nịt ngực giản dị màu hồng phấn, vàng nhạt, xanh biếc, tím nhạt, thậm chí còn có màu trắng đen trong tay Tiêu Duệ, khuôn mặt cô tái cả đi.

"Đây là mấy cái gia kêu người làm sau khi trở về." Tiêu Duệ nói, trong mắt toát ra vẻ khát vọng, "Đây là người đưa cho Tà thị, nghe nói là do người nghĩ ra? Nhanh lên, người mặc vô đi, để gia nhìn xem nó trông như thế nào."

Mặc kiểu gì? Thẹn chết đi được ấy! Hơn nữa... hơn nữa họ đang ở trong phòng ngủ, chẳng lẽ cô lại mặc ngay trước mặt hắn? Dù không cần mặc trước mặt hắn nhưng cũng phải chạy vô phòng. Nghĩ đến cảnh Tiêu Duệ cứ nhìn cô khi cô đi thay, Dư Lộ cảm thấy xấu hổ đến nỗi muốn đào một cái lỗ để chui vào.

"Ta không muốn!" Dư Lộ kiên quyết từ chối.

Nhìn dáng vẻ tức giận của Dư Lộ, tuy Tiêu Duệ có tiếc nuối nhưng hắn chờ tới này đã rất lâu rồi, cũng không dám ép Dư Lộ làm chuyện cô không thích. Hắn vo đồng nịt ngực to lụa lại, đặt ở mép trong của giường.

Hai mắt Dư Lộ còn đang nhìn theo tay hắn, hắn đã lên giường, vươn tay ôm lấy cô. Sau đó là trời đất quay cuồng, cô bị ôm từ bên trái sang bên phải, đặt ở dưới người Tiêu Duệ.

Dư Lộ căng thẳng, đặt tay lên ngực Tiêu Duệ.

Lòng ngực của hắn rất nóng, có thể cảm nhận được từng nhịp đập của trái tim hắn, mà khi hắn đè lên người cô, dưới thân nhanh chóng nổi lên phản ứng.

Dư Lộ mặt đỏ tới mang tai, cắn răng, hai mắt nhắm nghiền, thân thể nhịn không được run lên. Tên lưu manh già Tiêu Duệ này, lúc trước cô đã thấy nơi đó của hắn, đúng là hơi dọa người.

Lông mi run nhẹ, hai má bay lên rặng mây đỏ, mũi nhỏ nhắn cao cao, đôi môi càng ướt át hồng hào. Tiêu Duệ nhìn Dư Lộ như vậy, trong đầu hắn chỉ có thể nghĩ đến một câu, đẹp như hoa đào.

Hắn không kiềm được mà cúi đầu, dịu dàng hôn lên cổ Dư Lộ, dần dần di chuyển lên đôi môi ấy.

Môi hắn cũng rất mềm mại, hơn nữa hắn rất dịu dàng, giống như đang đối xử với một trân bảo hiếm thế, từng chút từng chút làm nụ hôn này sâu hơn. Tim hắn đập thình thịch, cánh tay mạnh mẽ của hắn, thân thể hơi nặng của hắn, còn có tia thờ gấp trong hồ hấp của hắn... Dư Lộ cảm thấy tim mình đập mạnh hơn, đột nhiên thấy đầu óc trống rỗng, tứ chi cũng mất đi sức lực, giống như là muốn đắm chìm vào hơi thở của hắn.

Tiêu Duệ không ngừng hôn sâu hơn, tay cũng không nhàn rỗi. Quần lụa vốn rất mỏng, hắn sốt ruột, đưa tay xé toạc nó ra. Cái yếm màu xanh lục, làn da trắng muốt nuốt nà, sự trùng kích vào thị giác làm Tiêu Duệ gần như không kiềm chế được.

Cảm giác được thân thể hắn bỗng dưng căng chặt, cũng cảm giác được hơi thở của hắn càng nặng nề hơn, cơn sợ hãi trong lòng Dư Lộ đột nhiên chiến thắng lý trí. Gàn như là lập tức, cô dùng cả tay cả chân, lúc đánh lúc đá.

Tiêu Duệ đè chân cô lại, bàn tay to túm hai cổ tay cô lại, giờ qua đỉnh đầu cô rồi ép xuống giường, "Sợ sao?"

Dư Lộ cảm thấy bản thân lúc này chắc chắn là rất đáng thương. Cô gật hai cái thật mạnh, "Sợ, rất sợ, không cần làm được không? Lần sau, lần sau có được không?"

Đúng là rất đáng thương, nhưng càng đáng thương, Tiêu Duệ cảm thấy mình càng không nhịn được. Hắn không trả lời Dư Lộ, cúi người hôn mạnh cô một cái, sau đó mới nói: "Tiểu Lộ Nhi, ta sẽ nhẹ chút." Dừng lại, hắn bổ sung, "Ta thực sự không nhịn được."

Dư Lộ không nói gì, chỉ nhìn hắn. Hai mắt ướt nhẹp như có lớp sương mù mờ ảo, cũng giống như mạng theo lưỡi câu, chỉ cần liếc một cái là có thể câu đi tâm hồn người

khác.

Tiêu Duệ không dám nhìn tiếp. Hắn không thể không buông tay cô ra và đặt lên hai mắt của cô. Hắn đè xuống, ôm chặt cô, "Tiểu Lộ Nhi, từ năm trước, từ cái lần mà người từ chối ta, cho đến bây giờ, ta đều không có làm"

Từ lần từ chối năm ngoái?

Từ lúc nào? Là lúc... hắn còn chưa đi sơn trang nghỉ mát sao?

Khi đó là giữa hè, mà bây giờ cũng đã sắp đến hè rồi.

"Vì sao?" Dư Lộ nhẹ giọng hỏi.

Tiêu Duệ im lặng một lát rồi mới nói: "Có thể là vì, chính từ ngay lúc đó ta cũng đã thích người rồi. Bắt đầu từ lúc đó, ta liền không có người không được."

Dư Lộ chợt cảm thấy mềm lòng, cũng nghĩ có phải mình đã quá mức hay không. Tuy biết rõ ở thế giới của cô, đàn ông làm được như vậy là điều bình thường, nhưng mà, đây không phải là thế giới của cô.

Cô rơi một giọt lệ, hít mũi, bỗng đưa tay ôm lấy hông Tiêu Duệ.

"Đến đây đi!" Cô bỗng thấy mình có dũng khí hơn.

Lúc người không thương người kia, hắn làm gì cũng là sai trái. Hắn đối xử tốt với người là sai, thích người là sai, muốn làm gì đó với người thì càng sai thêm. Nhưng từ khi người thích người kia, hắn làm cái gì dường như đều có thể hiểu được.

Nước mắt của Dư Lộ không phải rơi vì Tiêu Duệ mà là vì mình.

Cô thích nam nhân này rồi. Mặc kệ trước đây hắn thế nào, mặc kệ về sau hắn ra sao, ngay giờ phút này, cô thích hắn. Cô không cần lý trí, cô vì tình yêu, vì nam nhân này mà có thể liều lĩnh. Cô tiêu rồi.

Nhưng mà, điều này nghe tốt đẹp đến nhường nào.

Lúc còn có thể yêu, tại sao mình lại không đi yêu chứ? Cho dù tương lai ra sao, ít ra trong thời khắc này, cô đã có tình yêu, một tình yêu say mê và nghiêm túc với một nam nhân khác.

Đêm đã khuya, ngọn nến trong phòng cũng tối hơn, nhưng hai người trên giường lại như hoàn toàn không bị những thứ này quấy rối. Mãn nguyệt không ngừng đưa đường như cũng biết xấu hổ, đột nhiên tắt ra, che kín hai người còn chưa ngủ trên giường.

P/s: kích động!! Chờ mãi chờ mãi, cuối cùng hai người này cũng lên giường.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 100

Edit + Beta: Y Nhã a.k.a Ryou-chan

Tiếng động trong phòng vẫn lặp đi lặp lại nhiều lần, cho đến khi sắp tới giờ Tý* thì mới dừng lại.

*Giờ Tý: từ 23g - 1g.

Không đợi người bên trong lên tiếng, Thạch Lưu đã bước nhanh xuống bậc thang, kêu một bà từ thô sử* gần đấy mau mang thùng nước ấm tới.

*Mấy người làm việc nặng ấy.

Nàng vừa phân phó xong, Hương Lê vừa lúc đi tới.

"Chắc là phải chuẩn bị thêm ít đấy." Nàng nhỏ giọng nói.

Cũng đúng thôi, Dư chủ tử là lần đầu tiên, bị làm vừa nhiều vừa lâu như vậy, nếu không ngâm nước ấm, chi sợ thân thể không thoải mái.

Thạch Lưu gật đầu, nói: "Ta nói rồi. Hai cái nồi đều có nước nóng, thay phiên nhau đun lên, không dám tắt đi."

Hương Lê khẽ ừ, xoay người về cạnh cửa.

Bên trong truyền đến tiếng kêu nước của Tiêu Duệ. Giọng của đàn ông sau khi làm tình thường hơi trầm khàn. Vào lúc đêm khuya tĩnh lặng này, âm thanh đó giống như được phóng đại lên, nghe như đang kề sát bên tai mình vậy.

Hương Lê bỗng đỏ mặt, nhẹ giọng đáp: "Vâng, nô tỳ đi lấy nước ngay đây."

Tiêu Duệ khoát áo ngoài vô, đi nhanh vào phòng ngủ. Trong phòng có đốt địa long nên dù mặc ít nhưng hắn không hề thấy lạnh. Hắn đứng cạnh giường, vừa cười vừa leo lên giường.

Giữa giường có một bọc nhỏ nhô lên, Dư Lộ đang ngượng ngịu ôm ngực nằm trong đó. Nghe tiếng Tiêu Duệ lại gần, cô vội vàng kéo chăn lên đầu.

Tiêu Duệ ôm lấy cô qua lớp chăn, giật chăn lại, "Lại trùm nữa, cẩn thận không thờ được cho giờ."

Dư Lộ không có gì để che mặt, dứt khoát lật người định quay vô trong.

Tiêu Duệ cười thâm, đưa tay ôm chặt cô không cho cô nhúc nhích, "Sao thế, xấu hổ à?"

Lúc mới đầu là đau, đau đến mức cô gần như muốn vừa đâm lại đánh, nhưng sau đó... Nhiệt độ trên mặt Dư Lộ còn cao hơn hồi nãy. Cô không muốn nhớ lại thái độ phóng khoáng vừa nãy của mình.

Cô là phái nữ đó, sao lại có thể gan đua về chuyện này với đàn ông cơ chứ. Kết quả là, coi như thắng được quyền chủ đạo thì thế nào, còn không phải là bản thân mình chịu thiệt sao? Giờ, nhìn Tiêu Duệ mà xem, khí lực tràn đầy, còn cô thì sao, chân run cả lên, toàn thân đều đau nhức.

Chấn tơ lụa màu đỏ thẫm, cần cổ trắng nõn, ánh nến mờ lung chớp chớp. Tiêu Duệ nhìn chằm chằm, hai mắt dần sâu hơn.

"Lạnh quá à." Hắn làm bộ làm tịch, kéo chăn ra, chui vào.

"Ngươi--" Dư Lộ lập tức quay người lại.

Lúc Tiêu Duệ đi gọi nước, cô đã nhanh chóng lấy cái quần lụa màu hồng đào để che thân. Nhưng quần lụa nửa mỏng thì có ích lợi gì chứ, thật ra kiểu nửa che nửa hở này còn trông quyến rũ hơn là không che.

Tiêu Duệ nghiêm trang nói: "Gia nói thật đó, đúng là rất lạnh mà." Hắn nói, lại đến gần Dư Lộ hơn.

Dư Lộ cảm nhận được biến hóa dưới người hắn, tái cả mặt, "Gia, ta không làm nổi nữa, ta sắp chết thật rồi."

Tiêu Duệ áp đầu Dư Lộ vào ngực mình, cười nói: "Gia lợi hại như vậy sao? Không phải lúc này còn có cảm giác rất tốt sao?"

Người này đang tự luyện à?

Dư Lộ yên lòng, sau đó lại thấy sầu sã, lúc này cô còn cầu Tiêu Duệ xin tha như vậy... Cô hừ lạnh, cọ mũi vào lồng ngực Tiêu Duệ.

Nhưng nếu nói thật ra cũng bình thường thôi thì lại sợ Tiêu Duệ sẽ đề cô ra làm thêm lần nữa để chứng minh bản thân, nên cô buộc phải tạm thời chịu thua và thừa nhận, "Ừ, tốt."

"Tốt thật không?" Tiêu Duệ càng vui hơn.

Sao người này giống như đứa bé vậy? Dư Lộ bất đắc dĩ, đành phải nhắc lại một lần nữa.

Tiêu Duệ vui vẻ ôm cô, nói: "Gia cũng thấy rất tốt, vô cùng vô cùng tốt. Tiểu Lộ Nhi cũng rất lợi hại, lần tới..." Hắn đưa tay sờ sờ, móc cái nịt ngực lúc này ra nhét vào ngực Dư Lộ, "Lần tới Tiểu Lộ Nhi sẽ mặc cái này, gia cũng cho ngươi nằm phía trên một lần."

Tơ lụa lạnh lạnh khiến Dư Lộ run lên, sau đó nghe thấy lời Tiêu Duệ, cô xấu hổ và giận dữ gần chết.

Cũng may, tiếng gõ cửa vang lên.

Dư Lộ không muốn ở chung với Tiêu Duệ thêm một giây nào nữa, vội giục hắn, "Ngươi đi tắm trước đi, ta đi sau."

Tiêu Duệ cũng biết ngừng đúng lúc. Hắn đặt miếng vải lên ngực Dư Lộ, xoa nắn vài cái rồi mới đứng dậy đi ra.

Chờ hắn tắm xong, Dư Lộ đã chống người dậy lấy đồ xong. Vì chân quá nhũn, cuối cùng Tiêu Duệ vẫn phải ôm cô vào phòng tắm.

Tiêu Duệ đã già bộ bệnh ở nhà quá lâu, sớm hôm sau, trời còn chưa sáng hắn đã lặng lẽ thức dậy, gọi Hương Lê và Thạch Lưu hầu hạ rửa mặt chải đầu thay y phục để vào triều.

Dư Lộ ngủ một giấc đến trưa. Sau khi tỉnh dậy, cô không nghĩ rằng cơn đau chỉ được coi là rất nhỏ tới qua lại như bị nhân gấp lên mười lần, gây ảnh hưởng nghiêm trọng đến sinh hoạt bình thường của cô.

Có lẽ thời gian cô nằm ỳ trên giường hơi lâu, Hương Lê và Thạch Lưu nhìn không được gõ cửa, hỏi cô các nàng có thể vào không.

Dư Lộ đã sớm đói bụng, đành phải thều thào lên tiếng, nỗ lực bò dậy.

Đáy mắt của hai nha hoàn đều mang theo ý cười, vẫn luôn nhìn theo Dư Lộ, khi cô phát hiện nhìn qua thì lập tức né tránh, nhưng nụ cười lại không kịp thu.

Dư Lộ đỏ bừng mặt, nghĩ đến số tuổi của hai người này đều lớn hơn cô, cũng không khách sáo nói: "Cười gì mà cười, kiểu gì các ngươi cũng có ngày này cho mà coi. Chờ ta tìm được người thích hợp cho các ngươi, ta sẽ nói cho Vương gia biết, để Vương gia cho phép các ngươi gả đi."

Mặt Hương Lê hơi cứng lại, Thạch Lưu thì cười nhận lời, "Tốt, Dư chủ tử tìm giúp nô tỳ một người trong phủ, sau này dù nô tỳ có thành hôn thì vẫn hầu hạ cạnh ngài được."

Gặp phải tên da mặt dày rồi... Dư Lộ thấy mình không chế nhạo được, bèn thẳng thắn đáp ứng, "Được, đến lúc đó ta đi cầu Vương gia tìm mấy người đến để ngươi lựa

chọn, chọn cho đến khi người tìm được người người thích nhất mới thôi."

Dù Thạch Lưu có da mặt dày nhưng khi nghe câu này thì vẫn có chút ngượng ngùng. Mặt nàng đỏ lên, xoay người sang chỗ khác tìm đồ.

Dư Lộ cũng không nặng bên này nhẹ bên kia, nói với Hương Lê đang giúp cô chải đầu phía sau: "Người cũng thế, đều tìm đủ cho các người chọn lựa."

Lúc đầu, Hương Lê gật đầu vội vể không yên. Một lát sau, nàng ngừng tay, đi sang một rỗi bên quỳ xuống.

Dư Lộ vội đỡ nàng dậy: "Hương Lê, người làm gì thế?"

Thạch Lưu cũng nhìn qua, thấy thế thì cười, "Đương nhiên là Hương Lê đang cảm ơn ngài đấy."

Dư Lộ đang định nói, Hương Lê đã lắc đầu, "Dư chủ tử, nô tỳ không muốn thành thân. Nô tỳ vẫn ở bên cạnh ngài, vẫn hầu hạ ngài, có được không?"

Dư Lộ không cho phép nàng quỳ xuống, kéo nàng đứng thẳng lên rồi mới hỏi nàng, "Sao thế? Người đừng sợ, có gì thì cứ trực tiếp nói với ta. Sau này, dù người thành thân với người trong phủ hay ngoài phủ thì vẫn luôn có ta ở đây."

Đời này cô chắc chắn không thể rời khỏi Tiêu Duệ được, mà cô cũng không bỏ đi được.

Cho nên, dù cô chỉ là một tiểu thiếp nhưng đó cũng là tiểu thiếp của Thành Vương, chắc chắn có thể trở thành chỗ dựa vững chắc cho Hương Lê và Thạch Lưu.

Hương Lê chỉ lắc đầu, "Không vì nguyên nhân gì cả, chỉ là nô tỳ không muốn gả, nô tỳ cảm thấy như bây giờ đã là tốt lắm rồi."

Tuy nói vậy nhưng ánh mắt nàng lại cứ né tránh, không dám nhìn thẳng vào Dư Lộ. Dư Lộ thấy vậy, đành phải tùy theo nàng ấy. Mỗi người lại có một suy nghĩ khác nhau, việc không muốn gả cũng không phải việc kỳ lạ, ở hiện đại có rất nhiều phụ nữ chung thân không lấy chồng.

Hương Lê cũng được coi như có chức nghiệp có lương cao, chỉ cần cô còn ở đây, Hương Lê không lấy chồng, về già còn có cái để mà dựa vào.

Dư Lộ không ép nàng ấy, chỉ kêu nàng ấy suy nghĩ lại. Thạch Lưu đi tới, có vẻ như muốn nói gì. Dư Lộ lắc đầu với nàng, nàng cũng chỉ nhếch miệng, nuốt lời kia xuống bụng.

Đánh răng rửa mặt xong, Anh Đào mang bữa trưa trở về, đồng thời cũng mang theo một tin tức.

"Vương phi rời phủ, là do tiểu thể tử phủ Định Quốc Công đến đón. Nô tỳ thấy quân gia tự mình tiễn người lên xe ngựa." Anh Đào nói.

Thạch Lưu kinh ngạc nói: "Tại sao lại thế? Không phải Vương phi..." Nàng còn ít lý trí, biết câu nói tiếp theo không được nói ra, nhưng nàng lại lập tức quay đầu nhìn Dư Lộ.

Chuyện xảy ra ở Chính viện ngày ấy, Hương Lê và Thạch Lưu rõ ràng nhất nên các nàng cảm thấy, Lâm Thục làm ra những việc này, dù không hòa ly* thì sau này chắc cũng phải bị giam lỏng trong một khoảng thời gian tương đối dài.

*Hòa ly: cả hai cùng ly hôn, không có ai là bỏ ai cả.

Thật không nghĩ đến, lúc này mới được có hai, ba ngày thôi mà Lâm Thục đã có thể nghênh ngang ra cửa rồi.

Thạch Lưu rất đau lòng thay Dư Lộ.

Trước đó Tiêu Duệ có đề cập qua vài câu, Dư Lộ cũng đại khái đoán được ý của Tiêu Duệ. Lâm Thục không chịu hòa ly, thậm chí cam tâm làm con rồi Vương phi này nên cũng không thể khiến Tiêu Duệ hoàn toàn chịu sự hiểu lầm này.

"Ta biết rồi, người đi xuống đi." Cô không muốn nói về vấn đề này nữa, kêu Anh Đào đi xuống trước, nhưng vừa quay đầu thì lại thấy Hương Lê và Thạch Lưu đang nhìn mình với ánh mắt đồng tình.

Cô không thể nói chân tướng cho các nàng biết, nhưng cứ bị nhìn kiểu ấy thì thật là khó chịu, cô buộc phải kêu hai người cũng lui xuống.

Bên kia, Lâm Thục đang đứng ngồi không yên trong xe ngựa. Nàng dặn dò Minh Hà vài lần, cuối cùng gọi Lâm Nguyên đang cười ngựa bên ngoài vào xe ngựa.

"Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?" Lâm Thục căng thẳng nhìn Lâm Nguyên, "Không phải nương vẫn còn yên lành khi sinh con sao, sao có thể đột nhiên xảy ra chuyện được? Có... có phải có tin gì truyền trở về không, có phải Tiêu Duệ tới cửa không?"

Lâm Nguyên tròn mắt nhìn chị mình, "Tỷ, nào có ai gọi thẳng đại danh của phu quân nhà mình như tỷ chứ? Ngay cả ở những gia đình bình thường cũng không được, huống chi vẫn là Hoàng gia, nơi tỷ được gả đến chứ. Đệ thấy tỷ phu đúng là đã sùng tỷ lên tận trời rồi!"

Giống như cha đối xử với nương vậy, quả là không có chút uy phong của nam tử hán nào!

Khuôn mặt Lâm Thục hơi hơi đỏ lên, không phải do xấu hổ mà là do chột dạ.

"Được rồi, không nói việc đấy nữa, một thằng nhóc như đệ thì biết cái gì chứ?" Lâm Thục không chịu nói thêm, chỉ hỏi về Lâm phu nhân, "Đệ nói nhanh đi, nương rốt cuộc là bị sao vậy?"

Lâm Nguyên lắc đầu, "Không biết, nương vẫn đang ở cũ, đệ không thể đi vào thăm nương được. Cha nói nương khó chịu, muốn gặp tỷ, nhưng đệ thấy vẻ mặt cha không giống lo lắng cho nương cho lắm, nên đệ đoán là nương chỉ nhớ tỷ mà thôi, tỷ đừng lo lắng quá."

Lúc này Lâm Thục mới yên tâm hơn chút.

Không ngờ Lâm Nguyên lại nói tiếp: "Chỉ là đúng là tỷ phu đã tới nhà mình thật, tới hôm qua ấy. Tỷ phu chỉ đến nói chuyện với cha rồi đi ngay, đệ cũng không được gặp nữa."

Giọng nói của cậu có vẻ vô cùng ảo não và tiếc nuối.

Lâm Thực lại căng thẳng, không có lòng dạ nào để quan tâm đến sự sùng bái khó hiểu của em trai mình đối với Tiêu Duệ, toàn bộ đại não của nàng đều rối loạn.

Không phải nàng và Tiêu Duệ đã thỏa thuận xong rồi sao?

Sao hần lại, sao hần lại vẫn đến Lâm gia, đến để tìm cha chứ!

Đến phủ Định Quốc Công, Định Quốc Công đang đứng chờ ở cổng sau. Ngay khi thấy Lâm Thực, mặt ông lập tức trầm xuống, không nói gì dẫn Lâm Thực đến Chính viện, để cho Lâm phu nhân nói chuyện với nàng.

Khi đã vào phòng, Lâm Thực mới xem như hồi hồn lại, nhìn Lâm phu nhân chăm chú, nói: "Nương không bị sao chứ?"

Lâm phu nhân nhìn con gái, tâm trạng rất phức tạp. Bà lắc đầu, đưa tay ra với Lâm Thực.

Lâm Thực đi tới ngồi cạnh giường.

Lâm phu nhân nắm tay nàng thật chặt, rồi cuộc thờ dài, "Con bé này, sao con ngốc như vậy? Con là do nương nuôi lớn nhưng sao không học được chút bản lĩnh nào từ nương mà lại... lại đi làm ra ba cái chuyện như vậy chứ? Con... con làm vậy không phải sẽ khiến đàn ông càng ghét con triệt để hơn sao?"

Lo lắng một đường, lúc này lớp mặt nạ rốt cuộc bị xé rách, sắc mặt Lâm Thực lập tức đỏ lên, nhưng nàng căn bản lại không muốn thừa nhận. Nàng liên tục lắc đầu nguây nguẩy, bật cười miễn cưỡng, "Nương nói gì thể, con nghe không hiểu."

Lâm phu nhân nhìn con gái. Tuy bà luôn biết tính tình con mình cao ngạo, mọi việc đều không muốn chịu thua nhưng đây là lần đầu bà phát hiện, trước mặt mẹ ruột, con gái bà cũng không muốn bị mất mặt.

Bà đau lòng gần chết, cảm thấy mình quan tâm con gái không đủ nhiều, "Thực Tỷ Nhi, hôm qua Thành Vương có đến gặp cha con. Việc con làm, ta và cha con đều biết cả rồi."

Lúc này Lâm Thực rốt cuộc không chịu nổi, nàng ngưng cười, nước mắt rơi xuống như mưa, "Nương, con gái bất hiếu, khiến ngài và cha phải chịu nhục."

Bàn tay đang vuốt tóc con gái của Lâm phu nhân chợt khựng lại, bỗng nhiên không biết phải nói tiếp điều gì. Bà cho rằng con gái biết mình đã làm sai, biết mình đã đắc tội người đàn ông của mình cho nên mới rơi nước mắt, nhưng nó lại... lại vì bà và Quốc Công gia.

Lâm phu nhân trầm mặc một lát rồi mới mở miệng tiếp, "Con biết không, hôm qua Cửu Hoàng tử đến Thành Vương phủ đón con bé Minh Nguyệt kia đi."

"Cái gì?!" Lâm Thực thốt lên.

Lâm phu nhân nhìn về mặt nàng liền biết nàng không hề biết chuyện này, dù cho hơn nửa kinh thành đều đã biết đến tin đó.

Lâm phu nhân nói: "Cửu Hoàng tử nhìn trúng Minh Nguyệt, mang người về, không nói sẽ dài lâu nhưng ít nhất là sẽ được sủng ái trong vòng một, hai năm. Con nói xem, nếu con đã là nữ chủ nhân của phủ Thành Vương, vậy sao con lại không nhìn ra lợi ích trong việc này chứ? Nếu nhìn ra, con trực tiếp đưa Minh Nguyệt cho Cửu Hoàng tử, sau này hai chị em các con cũng có thể hỗ trợ lẫn nhau, vậy không tốt sao? Không cần phải đắc tội... Ai, không phải con không biết là Huệ Phi nương nương cùng Cửu Hoàng tử, có Minh Nguyệt thổi gió bên gối*, chẳng lẽ quan hệ giữa con và Tiêu Duệ có thể xấu đi được sao? Dù cho Tiêu Duệ có không thích con thật, có Huệ Phi ở đây, còn có nương cũng ở đây, lẽ nào con còn buồn lòng việc không bắt được lòng hắn?"

*Thổi gió bên gối: Người ta thường ví lời nỉ non của vợ bên tai chồng là thổi gió bên gối. Tuy chỉ là một trận gió nhỏ nhưng lại có sức công phá rất lớn, có tính quyết định thành bại rất cao trong một số sự việc.

Lâm Thực tròn tròn mắt, muốn nói lại thôi: "Nương, nương... ngài, ngài cũng biết thân phận thật của Minh Nguyệt là gì sao?"

Lâm phu nhân nhìn thần sắc của con gái, giật mình, "Sao vậy, không phải con cho rằng ta không biết Minh Nguyệt là con riêng của cha con đấy chứ?"

Lâm Thực lập tức đứng dậy, giọng nói sắc nhọn: "Ngài biết?!"

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 101

Edit + Beta: Y Nhã a.k.a Ryu-u-chan

Tin khiến nàng phải tận lực giấu diếm, sợ nương đang có thai khi biết lại bị động thai khí, gây tổn thương cho thân thể; tin khiến nàng gặp nhiều khổ sở, không người tâm sự, không người lắng nghe, thậm chí còn vì nó mà hoài nghi phẩm tính của cha mình, lại không phải là bí mật?

Lâm Thực nhìn Lâm phu nhân, vẫn lắc đầu, "Không, không phải, sao ngài có thể biết được. Có... có phải là sau khi Tiêu Duệ tới phủ, cha mới nói cho ngài biết không?"

"Không phải." Lâm phu nhân bộ dáng của con gái, than thở: "Xem ra đúng là lỗi của ta rồi. Sớm biết như vậy, trước đây ta sẽ không kêu cha con đi nói cho con mà ta phải tự mình nói mới đúng."

Việc này đúng là phải trách bà thật. Bà biết Định Quốc Công vẫn luôn thấy thua thiệt cho bà trong chuyện này nên bà mới không muốn quản nhiều, mới để cho Định Quốc Công đi nói. Ai dè, hình như Thục Tỷ Nhi lại vì tin này nên mới làm như vậy với Minh Nguyệt?

Nhưng mà, tại sao lại vậy?

Nói như vậy, nương đã sớm biết rồi!

Vậy mình, mình vẫn luôn bị lừa sao? Lâm Thục đột nhiên hỏi: "Nguyên Ca Nhi, Nguyên Ca Nhi đệ ấy có biết?"

"Nó không biết." Lâm phu nhân nói, nhồm dầy kéo Lâm Thục ngồi xuống, "Con nghe nương nói, việc này không quan trọng, việc quan trọng nhất hiện nay là phải nghĩ xem sau này sẽ làm gì."

Lâm phu nhân biết thái độ của Tiêu Duệ từ chỗ Định Quốc Công, gấp đến cả đêm không ngủ được, một mực suy nghĩ cách giúp con gái vượt qua cửa ải khó khăn này.

Lâm Thục lại căn bản không nghe lọt lời Lâm phu nhân nói, vội vàng chất vấn: "Nương biết từ lúc nào? Nương không tức giận sao? Minh Nguyệt còn lớn hơn con đến một tuổi, đây là chuyện cha làm ra ngay trước khi thành thân với ngài. Phẩm hạnh của ông ta kém cỏi như vậy, là người không biết phụ trách, nương không để ý sao? Ông ta luôn miệng nói yêu ngài, nhưng thực chất thì sao, thực chất thì ông ta lại ra ngoài xằng bậy, có người đàn bà khác thì không nói, còn sinh ra con gái! Hơn nữa, ông ta còn nghĩ cách mang con riêng của ông ta vào phủ, còn đặt ngay bên cạnh con, cả ngày lẫn đêm làm con ghê tởm, làm ngài ghê tởm! Một người đàn ông hèn hạ dối trá như vậy, nương còn cam lòng..."

Chát--

Lâm phu nhân tát Lâm Thục một cái thật mạnh, cắt đứt lời của Lâm Thục.

Lâm Thục bụm mặt, tròn to mắt nhìn bà, "Nương!"

Khuôn mặt của Lâm phu nhân vốn rất tốt, sắc mặt hồng hào, thế nhưng bây giờ, bà tức đến xanh mét mặt mày. Tay bà không thả xuống mà là chỉ vào Lâm Thục, run run không ngừng.

"Con..." Bà tức đến không thốt nên lời.

Nước mắt Lâm Thục không ngừng rơi xuống, nhưng nàng vẫn cứng đầu nhìn Lâm phu nhân, không tỏ ra mềm yếu, không có nhận sai, vẫn kiên trì ý kiến của mình.

Lâm phu nhân bỗng nhiên mặt mũi rầu rầu. Nhìn con gái, lòng bà dâng lên từng cơn bất lực nồng đậm. Bà cắn chặt môi, kiềm chế cảm xúc của bản thân lại rồi mới chậm rãi nói: "Thục Tỷ Nhi, bất kì ai cũng có tư cách chỉ trích cha con, bao gồm cả Minh Nguyệt. Thế nhưng, con không có. Đứa con gái được ông ấy nâng như nâng trứng, húng như húng hoa từ nhỏ như con không có tư cách đó!"

"Không có ai là hoàn mỹ. Trước khi thành thân ông ấy có làm sai một ít chuyện, thế nhưng sau đó ông ấy có sửa lại, thật lòng muốn sống chung với ta thật tốt, vậy tại sao ta phải đi so đo chuyện trước kia làm gì? Dù cho là Minh Nguyệt hay mẹ của nó, ông ấy không mang người đàn bà kia vào nhà, không cho Minh Nguyệt một cái thân phận, như vậy còn chưa đủ hay sao? Ta còn muốn ông ấy phải làm sao nữa chứ? Mọi chuyện cũng đã xảy ra rồi, ta cũng đã gả đến đây, thậm chí còn đã có con, nếu ta nổi giận với ông ấy, không để ý đến ông ấy, con phải làm sao đây? Em trai con phải làm sao đây? Mà ta cũng phải làm sao đây?"

"Ông ấy thì sao, ông ấy có thể làm gì giờ? Ông ấy có thể quay về quá khứ, không để cho bản thân làm ra chuyện như vậy sao? Còn nữa, không nói đến bên ngoài, chỉ nói nhà chúng ta, Nhị thúc Tam thúc của con, thậm chí tổ phụ đã qua đời của con, người nào mà chẳng có di nương hay thông phòng, người nào không có thứ từ thứ nữ? Dù cha con có người đàn bà khác thì đó cũng là chuyện trước khi gả ta. Từ khi ta gả đến đây, ông ấy có tìm qua người nào khác chưa?"

"Sao con có thể, sao con có thể nói ta..."

Mấy từ cam lòng để hèn, đến cùng thì Lâm phu nhân vẫn không nói nên lời. Mặt bà đỏ bừng, một nửa trong đó là tức giận, một nửa khác là đau xót chán chường.

Bà đương nhiên biết, nguyên nhân Định Quốc Công không mang người đàn bà kia về, không cho Minh Nguyệt một thân phận chính thức ngoại trừ bởi vì thích bà ra, còn bởi vì nhà mẹ đẻ của bà, cũng bởi vì ông ấy không muốn danh tiếng của mình bị dơ.

Nhưng vậy thì thế nào?

Bà đã gả cho người ta, thậm chí đứa nhỏ cũng đã sinh ra. Định Quốc Công thẳng thắn nói ra sự thật, lại hoàn toàn đối xử tốt với bà, cũng không có chút lòng dạ nào với người đàn bà bên ngoài kia, nếu bà vẫn cứ nín lấy lỗi sai trước khi cưới mà không chịu nhận ra, vậy chẳng phải khiến mình sống không tốt sao?

Đúng là có chán ghét, đúng là có ghê tởm, nhưng thấy ông ấy đã để một đứa con gái khác làm nha hoàn cho con gái của mình, từ nhỏ đã theo hầu cạnh con gái mình, mọi sự cảm phần của bà cũng không còn nữa.

Ông ấy là vì muốn thứ nữ của mình không bị chịu nhiều khổ, lại còn có thể để lại ấn tượng tốt trong lòng bà, sao lại không làm cơ chứ?

Lời Lâm phu nhân trong mắt Lâm Thục chỉ là lời nói xạo. Một nữ nhân không hạnh phúc mà cứ muốn nói mình vẫn hạnh phúc. Một nữ nhân tìm một nam nhân có phẩm hạnh không tốt, hành vi bản thiêu để làm chồng nhưng vẫn luôn miệng khen nam nhân kia quân tử như ngọc.

Nhưng nàng biết làm sao được, đó là mẹ nàng, là cha nàng!

Nàng khiến mẹ tức đến như vậy, mẹ vẫn còn đang ở cỡ nữa. Nàng đành phải cúi đầu, làm ra dáng vẻ như thành khẩn nhận sai.

Lâm phu nhân là mẹ nàng, làm sao không hiểu con gái mình được. Bà biết Lâm Thục căn bản không nghe lọt tai những lời của bà. Bà có chút khó chịu, quay đầu nói: "Nếu con đã không thích Minh Nguyệt như vậy, cảm thấy Minh Nguyệt khiến con ghê tởm, vậy vì sao con còn muốn đưa nó cho Tiêu Duệ? Chẳng lẽ con hào phóng đến

mức cả nam nhân của mình cũng cho được?"

Nhắc đến Tiêu Duệ, Lâm Thục không có gì muốn nói. Nàng cười lạnh: "Hào phóng? Đương nhiên là phải hào phóng rồi. Còn chưa thành thân mà hắn đã có ba nữ nhân, lại còn yêu một người trong số đó đến chết đi sống lại, dù bị cấm sùng cũng không tức giận nữa chứ. Nam nhân như vậy làm sao có thể xứng với giường của con. Dù thế giới này chỉ còn mỗi hắn là nam nhân thì con cũng không thèm lên giường với hắn ta!"

Lâm phu nhân tức đến nghẹn lời, không nói được gì.

"Minh Nguyệt thì khác, nàng ta vốn là con riêng, là thứ hạ đẳng nhất, chẳng phải nàng ta và Tiêu Duệ càng giống trời sinh một đôi hơn sao." Lâm Thục tiếp tục nói: "Lúc con xuất giá, cha nói con phải đối xử tử tế với Minh Nguyệt, nên con đưa nàng ta cho Tiêu Duệ. Nếu nàng ta sinh con trai, đứa bé đó sẽ được ôm đến chỗ con, chẳng lẽ con còn bạc đãi nàng ta được?"

Một đứa con riêng không được gia tộc thừa nhận, một đứa chỉ là con riêng của nha hoàn, nàng cho như vậy là đã tốt lắm rồi, nhưng đồ Minh Nguyệt chết tiệt lại không biết quý trọng chút nào cả!

Lâm phu nhân không dám tin tưởng, "Con, con thật không tính cùng Tiêu Duệ..."

Hai mắt Lâm Thục lộ vẻ chán ghét, nói: "Đương nhiên con không định có gì đó với hắn ta, nhưng lại không muốn con trai trưởng do hắn với nữ nhân khác sinh. Minh Nguyệt lại vừa đúng, chuyện con không muốn làm, nàng ta có thể làm, mà nàng ta đi làm, con sẽ không bạc đãi nàng ta, coi như chấp nhận lời dận dò của cha."

Lâm phu nhân hoàn toàn hiểu ra.

"Con, con hòa ly* ngay cho ta! Hòa ly về nhà, nương tìm mối hôn sự khác cho con. Tìm một sĩ tử hàn môn, dù cho ta và cha con có chết, người ta cũng phải nể mặt các cậu của con cả đời! Sao con phải như vậy cả đời chứ!" Lúc này Lâm phu nhân không muốn quan tâm con gái mình đúng hay sai, bà chỉ muốn khuyên con gái quay đầu.

*Hòa ly: ly hôn bình đẳng, khác với hưu thê là nhà trai bỏ nhà gái.

Lâm Thục lập tức lắc đầu, "Con không! Con không hòa ly!"

Không hòa ly, nàng chính là Thành Vương phi, một Thành Vương phi cao cao tại thượng.

Hòa ly, nàng sẽ bị người khác cười nhạo. Tái giá, cũng sẽ bị người khác cười nhạo. Mà nếu nghe lời nương tái giá cho một sĩ tử hàn môn thật, cả đời này nàng không thể ngóc đầu lên được.

Lâm phu nhân tức không nhận được: "Vậy con muốn thế nào hả?"

Lâm Thục nói: "Minh Nguyệt không nhờ được, bên người con còn có Minh Hà, Minh Tâm, Minh Phương, thế nào con cũng không lo có đứa nhỏ để nuôi. Con đang ở phủ Thành Vương làm Vương phi của con, con và Tiêu Duệ là do thánh chỉ tử hôn, hắn ta cũng không dám bỏ con!"

"Vương phi, làm con rồi Vương phi sao? Không có nam nhân, không có con ruột, chỉ có một mình con, còn bị giam trong một tiểu viện với bốn bức tường?" Lâm phu nhân gần như muốn đập đầu cho con gái, "Thực Tỷ Nhi! Đây không phải chuyện ngày một ngày hai, đây là chuyện cả đời đấy! Cả đời đều phải sống một cuộc sống như vậy, con có thể nhận được sao? Đến khi con già rồi, ta và cha con đều mất, Vương phủ cũng thay chủ nhân mới, con lại không có con ruột, lúc đó con phải làm thế nào? Con có nghĩ đến không?"

Đương nhiên Lâm Thục đã nghĩ đến, hơn nữa còn nghĩ vô cùng rõ ràng.

"Nương, ngài không cần lo lắng cho con. Có nam nhân thì sao chứ, không có nam nhân, lẽ nào con không sống nổi nữa?" Lâm Thục cười kiêu ngạo, nói: "Cha con là Định Quốc Công. Em ruột của con là Thế tử của Định Quốc Công. Ông ngoại của con, các cậu của con, thậm chí cả anh em họ, mỗi người đều có một chức quan nhỏ nhoi trong triều. Ngay cả con, con chính là Thành Vương phi, là Vương phi ngự tử, còn có ai dám chèn ép con nữa?"

"Còn về người thừa kế Vương phủ sau này, dù nó không phải ruột thịt của con thì con có gì phải sợ. Nó không dám kính trọng mẹ cả là con sao? Nếu nó dám, con sẽ ngự cáo tiến cung, vị trí người thừa kế này của nó chỉ sợ sẽ phải nhường lại!"

"Nương, nhà mình không phải loại nhà thấp cổ bé họng gì. Con là con gái của Lâm gia. Thân phận của con cho con có tư cách này. Đã có tư cách thì phải sống cho có tôn nghiêm chút, sao con phải tự hạ thấp mình đi làm một người dè tiện để làm gì?"

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 102

Edit + Beta: Y Nhã a.k.a Ryuu-chan

Lâm Thục không chỉ không nghe lời Lâm phu nhân khuyên mà còn khiến bà tức đến ngã ngửa.

Lâm phu nhân không còn cách nào, đành phải kêu người đi mời Định Quốc Công tới.

Định Quốc Công không biết hai mẹ con nói chuyện gì, chỉ là rất hoảng sợ khi nhìn sắc mặt của Lâm phu nhân. Ông ân cần tiến lên sờ mặt, sờ trán của Lâm phu nhân, sau đó kêu người mau đi mời đại phu.

Lâm phu nhân vỗ tay ông. "Quốc Công gia, thiếp không có việc gì."

Định Quốc Công không tin, "Sắc mặt khó coi như vậy, làm sao mà không có chuyện gì được?"

Ông không nhìn Lâm Thục, đỡ Lâm phu nhân nằm xuống, vẫn chờ cho đến khi đại phu đến bắt mạch cho Lâm phu nhân, nói Lâm phu nhân không sao thì mới dặn dò Lâm phu nhân nghỉ ngơi trước, gọi Lâm Thục ra ngoài.

Lâm Thục có chút chột dạ trong lòng, đi nhanh đến thư phòng với Định Quốc Công.

Định Quốc Công cũng không lòng vòng, hỏi thẳng: "Con nói gì với mẹ con mà lại khiến bà ấy tức đến thế hả?"

Lâm Thục chỉ lắc đầu, nói: "Nương hoi gì thì con nói nấy, không có khác khẩu với nương."

Định Quốc Công tức giận nhìn nàng chằm chằm, một lúc lâu sau ông mới đề con tức xuống được. Vợ ông rất thương yêu đứa con gái này, cuối cùng không chỉ không giải quyết được việc gì mà còn lôi ra một đồng rắc rối khác.

"Hôm qua Thành Vương có tới nhà, hần nói, không cho ta và mẹ con mắng con, ta thấy hần không phải không có lòng với con. Lần này con đúng là đã mắc sai lầm lớn, khi trở về phải thành thật nhận lỗi, đừng có suốt ngày giống như con nhím như vậy, phải mềm hơn một tí, làm vui lòng hần. Nam nhân đều là ăn mềm không ăn cứng, con cứ cầu hần, hần liền không so đo với con."

Tại sao phải cầu hần ta?

Họ là phu thê, mặc dù không yêu nhau nhưng cũng nên tương kính như tân, tại sao nàng phải cầu hần ta? Hần ta không thích nàng, hần ta không vào phòng của nàng, chỉ cần nhà mẹ đẻ của nàng vẫn còn thì chẳng có chuyện gì xảy ra với nàng được!

Lâm Thục che giấu nét cười nhạo nơi khóe miệng, cúi đầu đáp ứng.

Việc nhà của con gái, là mẹ thì còn có thể hỏi thăm ba câu, nhưng là cha thì tuyệt đối không tiện hỏi. Định Quốc Công thấy nàng đã đồng ý, trông cũng giống như là đã biết sai rồi, bèn không nhắc lại chuyện này nữa mà hỏi về Minh Nguyệt.

"Thân phận của nó con có nói cho nó chưa?"

Lâm Thục chỉ hơi trầm ngâm, ngẩng đầu, "Nói thì sao, không nói thì sao?"

Định Quốc Công cau mày, có chút không thích thái độ của Lâm Thục. Hình như từ sau cái ngày Lâm phu nhân sinh sản, thái độ của Lâm Thục đối với ông trở nên tệ đi, không còn kiểu cha hiền con ngoan và vui vẻ như hồi trước nữa mà là biến thành có chút căm ghét, dường như còn mang theo chút khinh thường...

Ông lắc đầu, nghĩ mình không nên nghĩ về con gái như vậy. Có lẽ vì tình cảm vợ chồng với Thành Vương không thuận nên tâm trạng con bé mới có thể không tốt như vậy.

"Nếu chưa nói thì cứ kể nó đi. Còn nếu nói rồi, cha phải đến cửa tìm Minh Nguyệt mới được." Định Quốc Công nói, thờ dãi.

Nhìn chuyện này coi, chỉ là một thứ nữ thôi mà cũng có thể tạo ra phong ba như vậy.

Lâm Thục khó chịu trong lòng. Nếu như chưa nói, với một thứ nữ không được cha quan tâm, từ trước đến nay lại đều bị coi như nha hoàn, bây giờ cứ coi như không có người này là được. Nhưng nếu đã nói thì sợ, sợ Minh Nguyệt đi theo Cửu Hoàng tử, sau này sẽ quay lại trả thù nhà mình.

Chẳng qua chỉ là một cái thiếp thất mà thôi, dù Cửu Hoàng tử có thích đi chăng nữa thì gã có thể ra mặt thay nó được sao?

Thân phận như vậy, đừng nói là chưa nói, cho dù đã nói rồi, Lâm Thục cũng không sợ chút nào.

"Chưa nói, con còn chưa gặp thì người đã bị mang đi rồi. Đủ để thấy không biết là di truyền hay học của ai, toàn dùng mấy thủ đoạn ghê tởm, nếu không, sao Cửu Hoàng tử có thể vội vã như vậy chứ." Giọng của Lâm Thục chắc chắn là không tốt, còn kém không nói rõ hành vi của Minh Nguyệt thiếu đứng đắn.

Di truyền, có thể di truyền từ mẹ, hoặc cũng có thể di truyền từ cha. Lời này đang nói về Minh Nguyệt, nhưng đồng thời cũng đang nói Định Quốc Công.

Định Quốc Công lập tức nhớ đến đêm mình say rượu rồi cưỡng ép nha hoàn kia, khuôn mặt đỏ bừng, không đáp lại lời của Lâm Thục, quay người rồi đi.

Lâm Thục đứng đấy một lát rồi trở về Vương phủ, không quay lại hậu viện thăm Lâm phu nhân.

Giờ cơm tối, Tiêu Duệ trở về Vương phủ nhưng không đến Tầm Phụng viện ngay mà đến chỗ Đào di nương trước, sau đó lại cho người đi gọi Tạ di nương.

Hần và Lâm Thục đã thỏa thuận xong, vậy tiếp theo chính là hai thiếp thất này.

Đào di nương đi theo Tiêu Duệ từ lúc Tiêu Duệ còn ở trong cung. Nàng đương nhiên không trông cậy vào việc mình sẽ có được sự sủng ái của Tiêu Duệ, vì diện mạo nàng phổ thông, xuất thân cũng không tốt, có thể được hầu hạ Tiêu Duệ, nàng đã vô cùng thỏa mãn.

Nhưng nàng muốn có thể sinh cho Tiêu Duệ một đứa bé, tương lai có thể ở Vương phủ này nhìn đứa bé ấy lớn lên rồi kết hôn, về già cũng có thể sống dựa vào đứa bé ấy. Nhưng tất cả chỉ là mong ước. Không được sủng ái, không có con, nàng cũng chưa già nhưng đã bị Tiêu Duệ đuổi đi.

Tạ di nương là do Tiêu Dật đưa vào phủ. Tuy nàng đến muộn nhưng dung mạo xinh đẹp, tự có hùng tâm tráng chí riêng. Dù sau này có Dư Lộ được sủng ái, nàng cũng tâm phục khẩu phục, nhưng đó chỉ là tạm thời thôi.

Trên đời này không có sủng ái vĩnh viễn cho nữ nhân như các nàng. Nàng đầu phục Dư Lộ chẳng qua là vì đợi Dư Lộ thất sủng, sau đó nàng có thể chiếm chỗ Dư Lộ.

Nhưng hôm nay, Dư Lộ vẫn còn được sủng ái, nàng lại chẳng có một cơ hội lên chức nào.

Nếu nói về điểm giống với Đào di nương thì đó là hai người đều muốn ở lại Vương phủ, đều muốn ở bên cạnh Tiêu Duệ. Còn nói về điểm khác, đó chính là Đào di nương có chấp niệm* với Tiêu Duệ, còn Tạ di nương thì động lòng với Tiêu Duệ thật, có chân tình với Tiêu Duệ.

*Chấp niệm: hiểu đơn giản là những điều cố chấp, khăng khăng chúng ta vẫn luôn giữ mãi trong lòng, là điều không thể buông bỏ được. Đặc điểm của chấp niệm là hiện hữu những ý niệm cố chấp tồn tại trong lòng người, là sự day dứt khi đánh mất điều gì đó, hay là những mong muốn mà không thể thực hiện được... nó tạo ra cho con người một vết tích để mỗi khi nghĩ đến lại đau đầu một nỗi niềm không biết bao giờ giải tỏa.

Hai người quỳ trước mặt Tiêu Duệ, đều là lệ rơi đầy mặt.

"Gia, thiếp không đi, thiếp không đi..." Nước mắt Tạ di nương chảy ròng ròng, giọng nói lộ vẻ đau đớn.

Đào di nương thì cắn môi, ương ngạnh quỳ dưới đất, tuy không nói gì nhưng thái độ rất rõ ràng.

Tiêu Duệ xoa trán, nhìn hai người nói: "Các người muốn cái gì? Đồ đạc trong phòng các người, cho dù là đồ trang sức hay dụng cụ trong nhà, thậm chí là cả đồ dùng bình thường hằng ngày, các người đều có thể mang đi. Ngoài ra, gia cho mỗi người các người thêm năm ngàn lượng ngân phiếu. Các người muốn đi thôn trang của gia cũng được, muốn trực tiếp về quê cũng không sao, hoặc nhìn trúng ai và muốn gả cho người đó cũng thế, gia đều làm chủ cho các người."

Thôi Tiến Trung đứng ở một bên, lúc nghe được có thể mang dụng cụ trong gia đình đi, lão đã trợn to mắt ra, nhưng khi nghe Tiêu Duệ nói cho mỗi người năm ngàn lượng ngân phiếu, đôi mắt của lão không hề chớp.

Năm ngàn lượng!

Đừng nói là năm ngàn lượng, chỉ cần năm trăm lượng cũng đã đủ để làm địa chủ ở nông thôn rồi. Năm ngàn lượng, vậy là có thể mua hơn ngàn mẫu đất lận!

Lúc này gia đúng là hào phóng thật!

Đào di nương và Tạ di nương cũng phải hoảng sợ vì phương thức vung tiền như thế này, ngay cả người ra, sau khi phản ứng kịp, Đào di nương vẫn không nói, nhưng suy nghĩ đã bay đến chỗ khác.

Nàng còn trẻ, đi ra ngoài tìm một nam nhân trung thực, liền theo lời Vương gia nói là sẽ làm chủ cho mình, lại có nhiều gia tài như vậy, nam nhân nào dám không nghe lời?

Nhưng nếu ở lại Vương phủ, không nói đến việc không gặp được Vương gia, đã vậy mà còn bị coi như hạ nhân; khi thấy Vương phi hay Dư Lộ cũng phải ăn nói khép nép, phục thấp làm thiếp*. So sánh hai cái với nhau, nàng đúng là đã dao động. Có ai mà không muốn có cuộc sống tốt hơn cơ chứ? Nhiều tiền như vậy, mua mấy mẫu đất rồi cho thuê, dù cả đời nàng không làm gì thì vẫn có người hầu hạ.

*Phục thấp làm thiếp: ý chỉ cẩn thận, nhẹ nhàng nhường nhịn, nịnh nọt.

Tạ di nương thì không bị cảm dỗ, vẫn khóc sụt sùi, "Gia, thiếp không cần những thứ này, thiếp chỉ muốn ở lại hầu ngài thôi. Gia, cầu ngài đừng đuổi thiếp đi, van xin ngài, chỉ cần cho thiếp ở trong phủ là được rồi."

Tiêu Duệ nói: "Ở lại thì không thể hầu hạ gia, không thể nhìn thấy gia, cả đời đều phải ngồi trong khu nhà nhỏ này, bị hạ nhân khinh mạn, cả đời không thể có con. Như vậy người cũng nguyện ý?"

Tiếng khóc của Tạ di nương ngưng bật. Bạch Lộ đứng sau lưng nàng vội kéo nàng.

Tiêu Duệ đứng dậy, "Cho các người thời gian một đêm để suy nghĩ. Sáng sớm ngày mai, Thôi Tiến Trung, người tới hỏi đáp án của họ." Hắn phân phó Thôi Tiến Trung xoay người rời đi.

Thôi Tiến Trung chờ Tiêu Duệ đi ra rồi mới thăm thía nói một câu: "Năm ngàn lượng đấy! Năm ngàn lượng đấy! Hai vị chủ tử nên suy nghĩ cho kĩ đi nhé!"

Nếu lão là một nam nhân bình thường, cho lão năm ngàn lượng, lão sẽ đi ngay lập tức!

Tạ di nương kéo tay Đào di nương, "Người nghĩ thế nào?"

Đào di nương đứng dậy, vốn định nói không biết, nhưng khi nhìn Tạ di nương khóc thê thảm như vậy, nghĩ nếu mình rời khỏi Vương phủ thật thì sau này đừng nói đến tranh giành sủng ái, chỉ sợ cơ hội gặp mặt cũng không có.

Nàng động lòng trắc ẩn, nhỏ giọng nói: "Vương gia hi vọng chúng ta đi, chúng ta vẫn nghe theo Vương gia thì hơn."

Tạ di nương sững sốt, Đào di nương dẫn Hồng Châu nhanh rời đi.

"Chủ tử, không thì chúng ta cũng đi đi thôi." Bạch Lộ khuyên nhủ: "Vương gia đã nói đến thế rồi, nếu ngài có ở lại Vương phủ thì cũng là hàng đêm trông một căn phòng trống, vậy có ý nghĩa gì chứ?"

Tạ di nương khóc nói: "Nhưng mà... ta có nơi nào không bằng Dư Lộ cơ chứ? Vương gia có thể để ý nàng ta như vậy, vì sao lại chường mắt ta? Bây giờ... bây giờ Vương gia còn vịn nàng ta mà đuổi hết chúng ta đi! Nàng ta có tài đức gì khiến Vương gia có thể đối xử như vậy với nàng ta chứ?"

Bạch Lộ than thở: "Vạn khỉ! Chủ tử, cạnh tranh điều này với người khác là vô dụng."

Tạ di nương ngẩng đầu nhìn nàng ấy, "Người nói, ta đi xin nàng ấy, ta đi xin nàng ấy có được không? Xin nàng ấy nói với Vương gia đừng đuổi ta đi, xin nàng ấy đừng có ích kỉ như vậy, đừng chiếm lấy Vương gia..."

Bạch Lộ lắc đầu, nói: "Chủ tử, nếu ngài là Dư chủ tử thì ngài sẽ làm thế nào?"

Đương, đương nhiên nàng không đồng ý.

Tạ di nương suy nghĩ cẩn thận, lại cúi đầu che mặt khóc nức nở.

Trở lại Tầm Phương viện, tâm trạng của Tiêu Duệ có hơi xấu.

Lúc ăn cơm tối, Dư Lộ đang chờ hán để dùng cơm, thấy hán vào tịnh phòng lâu như vậy mà vẫn chưa ra, bèn đi vào nhìn xem, thì ra hán đang ngồi chờ người ra trong đó.

Đây là có chuyện gì vậy?

Dư Lộ đi tới, đặt tay lên vai hán, "Đang nghĩ gì thế?"

Tiêu Duệ đặt tay mình lên tay Dư Lộ, nhẹ giọng nói: "Nếu... nếu gia không thích ngươi, một mình ngươi ở lại Tầm Phương viện này, không được gặp gia, cũng không được rời khỏi Vương phủ, thậm chí cả đời cũng không thể có con, liệu ngươi có cảm thấy nhàm chán không?"

Dư Lộ hơi ngừng, quyết định nói thật, "Có."

Tiêu Duệ nói: "Vậy nếu như, gia cho ngươi ngân phiếu năm ngàn lượng, cho ngươi cầm đi mọi thứ ở Tầm Phương viện, ngươi có đồng ý rời đi không?"

Tiêu Duệ có ý gì vậy?

Dư Lộ cầm lại tay hán, di chuyển đến trước mặt Tiêu Duệ, chậm rãi ngồi xuống đến khi ngang tầm mắt với hán, "Vậy phải xem gia có còn thích ta không. Nếu vẫn thích, dù cho ta cái gì ta cũng không đi. Nếu không thích, chỉ cần gia đồng ý cho ta đi, dù không đưa ta cái gì thì ta cũng đồng ý."

Tiêu Duệ nhìn cô, "Giống như lần trước?"

Trước kia nàng có trốn đi, khi đó chắc là nàng ấy tuyệt không thích mình đi?

Giống như lần trước sao? Đương nhiên là không giống.

Dư Lộ lắc đầu, "Trước gia không thích ta nên ta có thể đi với không chút gánh nặng nào. Nhưng nếu giờ gia không thích ta, tuy ta rời đi, nhưng lòng cũng không giống như trước." Cô bỗng nở nụ cười, "Chẳng qua, ta sẽ nhanh chóng quên được gia, sống một cuộc sống mới."

"Ngươi đừng mơ!" Tiêu Duệ bỗng nói vậy, kéo mạnh Dư Lộ vào lòng, "Ngươi đừng mơ. Cả đời này, gia sẽ không cho ngươi cơ hội chạy trốn."

Dư Lộ nhắm hai mắt lại, đột nhiên cảm thấy mình cũng có chút lo được lo mất. Cô nhẹ giọng nói: "Vậy phải xem gia rồi. Nếu gia vẫn yêu thích ta như vậy, ta sẽ không nở rời đi."

Nếu không thích, dù người có ở lại nhưng lòng đã bay xa.

Tiêu Duệ lập tức nói: "Đương nhiên rồi, gia sẽ vẫn luôn luôn thích ngươi."

Dư Lộ ôm hông hán, nói: "Được rồi, đi ăn cơm thôi."

"Ừ." Tiêu Duệ gật đầu, ôm Dư Lộ ra tịnh phòng.

Vừa lúc này Hương Lê và Thạch Lưu mang cơm tối đến, rõ ràng hai nha hoàn có chút ngại ra. Chỉ là bản thân Dư Lộ thấy không được tốt nhưng Tiêu Duệ ôm rất chặt, thái độ cũng rất kiên quyết, căn bản là cô không phản kháng được.

Đành phải cứ mặt dày như thế vậy.

Dường như Tiêu Duệ trở nên vô cùng dịu dàng. Hán ôm Dư Lộ ra ngoài, dù đã đến bên bàn cơm nhưng vẫn không thả ra, cũng may tất cả hạ nhân đã ra ngoài. Tuy Dư Lộ cảm thấy tối nay hán rất lạ nhưng cô cũng thích phần dịu dàng này nên mặc kệ hán.

Kinh thành đã nóng lên nhưng ngoài biên quan xa xôi, sự chênh lệch nhiệt độ giữa ban ngày và ban đêm vẫn rất lớn. Một đại hán có một chân đi hơi khập khiễng xách một bầu rượu và cầm theo một con gà quay, leo lên một sườn núi thật cao, ngồi bên cạnh một người khác có thân hình nhỏ hơn chút.

"Này, ăn gà, uống rượu!" Trần Bì nói.

Trần Chiêu quay đầu nhìn hán, lại quay đầu nhìn con đường phía xa xa, "Nói với huynh bao lần rồi, chân huynh không tiện, đừng lên chỗ này." Cúi đầu nhìn con gà nguyên vẹn trong tay, hán lại nói: "Huynh lại trộm đồ ở nhà bếp?"

Trần Bì cười khì, nói: "Không sao, ta chỉ có chút khập khiễng khi đi thôi mà, cũng đâu phải không đi được đâu, coi như ta đang rèn luyện đi. Đệ nhìn bụng ta đi, tròn vo cả rồi này."

Cũng không phải sao, một người luyện võ rất giỏi, bất ngờ bị thương ở chân, giờ lại chỉ có thể làm đầu bếp ở nhà bếp, thường thường trộm ăn, lại không luyện võ, không tròn lên mới lạ.

Trần Chiêu không nhắc lại, rút nút gỗ ra, nốc một hớp rượu lớn.

Trần Bì thì cắn cái đùi gà, cũng nhìn về phía xa giống Trần Chiêu, "Có thời gian đệ liền suốt ngày ngồi đây để nhìn gì thế?"

Trần Chiêu thần nhiên nói: "Nhìn nơi đệ cuối cùng cũng phải trở về."

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 103

Edit + Beta: Y Nhã a.k.a Ryou-chan

"Kính thành?" Trần Bì hàm hồ hỏi: "Trở về làm gì? Chúng ta ở đây không tốt sao? Có ăn có uống, về sau còn có thể lập được chút quân công, chẳng lẽ như vậy không tốt sao?"

Trở về, là phải đối mặt với Thành Vương.

Mà người vốn phải chết lại xuất hiện trước mặt Thành Vương, có thể biết được kết quả là gì rồi đây.

Ở chỗ này, không nói cái khác, A Chiêu đã chiếm được vài phần kính trọng của Lý Thống lĩnh.

Trần Chiêu không nói gì, nhưng quyết định của hắn không vì lời của Trần Bì mà dao động. Trần Bì không muốn trở về, điều đó hắn có thể hiểu được. Mặc dù cuộc sống bây giờ gian khổ hơn so với trước kia nhưng nó lại tự do tự tại hơn, thậm chí Trần Bì còn được con gái của đầu bếp trưởng trong nhà bếp ưu ái cho nên mới có thể ăn vụng không kiêng dè như vậy.

Nhưng còn hắn, hắn không cam lòng việc mình mặt xám mày tro rồi đi, mãi mãi cũng không được trở về như thế.

Hắn đến đầu quân vào mình chủ, cũng sẽ có một tương lai rực rỡ. Hắn có thể không tính toán với chủ cũ, thế nhưng nữ nhân kia, cái nữ nhân hại hắn biến thành bộ dạng như bây giờ, hắn tuyệt đối sẽ không buông tha.

Nên dùng một dao giết ả, hay là dùng dao cùn cắt từng miếng thịt đây?

Hắn phải suy nghĩ thật kỹ mới được.

"Trần Chiêu! Trần Chiêu!" Xa xa bỗng có người chạy tới, vừa chạy vừa vẫy tay gọi tên Trần Chiêu.

"Có việc rồi." Trần Bì nhìn bên đó, thờ dãi.

Trần Chiêu để lại số rượu còn dư cho Trần Bì, đứng dậy vỗ bụi trên người, bước đi qua, "Sao thế, có việc gì?"

Người đến hồn hèn nói: "Thống lĩnh Lý gọi chúng ta đi tập hợp, nói là có nhiệm vụ đặc biệt!"

Mặt Trần Chiêu lập tức nghiêm túc hơn, đi nhanh theo người vừa đến.

Dọc đường, hắn cẩn thận tìm hiểu, "Cậu có biết đây là nhiệm vụ gì không?"

Người tới cười cười, không giấu diếm gì, "Nghe nói là có liên quan tới công chúa được gả qua Mông Cổ mấy năm trước. Lý Thống lĩnh nói, Đoan Vương muốn gặp công chúa, còn định dẫn công chúa về kinh gặp Thánh Thượng."

Trần Chiêu hiểu rõ, "Cho nên bây giờ gọi người đi tiếp công chúa?"

"Tên này, hèn gì Thống lĩnh Lý thích cậu như vậy, đủ thông minh!" Người đến vỗ vai Trần Chiêu, cười nói: "Lúc này chắc có ta và cậu, ngoài ra còn có hai người bên kia nữa, bốn người chúng ta dẫn người đi đón. Mà Đoan Vương thì chắc chắn là không đi, còn Thống lĩnh Lý có đi không thì không biết nữa." Nói đến đây, hắn ta bỗng nhiên thấp giọng, "Vị kia cũng chẳng phải công chúa thật gì đâu. Nghe nói lúc trước chỉ là một vị quận chúa, chỉ để lừa người Mông Cổ mà thôi."

Đi tiếp công chúa từ Mông Cổ, việc này không tính là tốt lắm, nhưng nếu công chúa thực sự trở về kinh thành, mình lại hộ tống công chúa đi kinh thành, vậy cũng coi như có cơ hội để trở về.

Chỉ là, bây giờ hắn chỉ có sự ưu ái của Thống lĩnh Lý, còn bên Đoan Vương thì chỉ sợ vẫn không biết có người như hắn đi. Nếu không có sự che chở của Đoan Vương, việc hắn cứ trở về như vậy cũng không phải là việc tốt.

Trần Chiêu hít một hơi, gạt đầu cười phụ họa.

Trong Thành Vương phủ, Dư Lộ vừa mới dậy thì đã thấy Hương Lê bước vào với vẻ mặt khó xử.

"Sao thế?" Tiêu Duệ đang ở trong tịnh phòng, Dư Lộ đành phải ngồi bên ngoài chờ.

Hương Lê áp ứng, lén liếc về phía tịnh phòng mấy lần rồi mới mở miệng: "Chủ tử, Tả di nương đang quỳ ngoài cửa, nói là muốn gặp mặt ngài."

Dư Lộ buồn bực: "Muốn gặp thì cứ gặp thôi, sao lại phải quỳ xuống? Các người ngăn nàg ấy?"

Hương Lê vội vàng lắc đầu, "Không phải không phải. Là... Thôi Tiến Trung, ông ấy ngăn ở cửa."

Thôi Tiến Trung ngăn Tả Linh Tuệ lại? Để nàg ấy không tìm Tiêu Duệ?

Dư Lộ không nghĩ ra, thấy Hương Lê rất sợ hãi, bèn đứng dậy đi đến cửa.

Chỗ này cách tịnh phòng xa chút, có nói gì thì Tiêu Duệ cũng không nghe được. Lúc này Hương Lê mới dám nói: "Nô tỳ nghe nói hôm qua Vương gia đi gặp Tả di nương và Đào di nương, muốn cho các nàng ấy một khoản tiền rồi đuổi các nàng ấy đi. Chắc là Tả di nương không muốn cho nên mới đến đây xin ngài."

Tiêu Duệ đã nói với các nàng ấy sao?

Dư Lộ hơi ngần ra, nhớ đến tối qua Tiêu Duệ chợt có xúc động, trong lòng có cảm giác không nói nên lời.

"Chủ tử, ngài định đi gặp nàng ấy sao?" Lời Hương Lê kéo tâm trí Dư Lộ trở về.

Nếu đi, cô cũng không làm người tốt được.

Dư Lộ kiên định lắc đầu, "Không đi, người đi hỏi xem nàng ấy có lời gì muốn nói với ta. Nếu có chuyện cần ta giúp thì hãy đi về báo ta."

Hương Lê giật giật chân nhưng không bước ra ngay, nàng hỏi Dư Lộ: "Chủ tử, là do ngài nói gì đó với Vương gia nên Vương gia mới đuổi Tả di nương Đào di nương đi sao?"

Trước đây coi như cô có nói qua, nhưng lúc ấy Tiêu Duệ không để ý. Giờ cô chưa nói thì Tiêu Duệ đã làm. Cho nên, vậy cũng coi như là cô nói đi. Dù sao, Tiêu Duệ làm vậy cũng vì cô.

Dư Lộ gật đầu.

Sắc mặt Hương Lê lập tức có chút khó coi. Nàng cúi đầu, giọng nói cũng trầm trầm, "Chủ tử, ngài đang định không tha cho những người khác sao? Thân phận của Tả di nương và Đào di nương ti tiện, ngài không thích, Vương gia có thể đuổi các nàng ấy đi vì ngài. Thế nhưng trên ngài còn có Vương phi nữa, ngài phải tiết chế một chút chứ. Nếu quá đáng, khiến Vương gia tức giận thì lại phiền toái."

Lời này của Hương Lê là vì cô à?

Dư Lộ không nhìn thấy sắc mặt của Hương Lê, nhưng cũng biết với tư tưởng của người thời đại này thì đúng là có thể khuyên cô như vậy thật. Cô chỉ thân nhiên ừ, không giải thích gì thêm. Chuyện giữa cô và Tiêu Duệ không cần phải nói cho người khác biết.

Hương Lê chuẩn bị một bụng đầy chữ, nhưng Dư Lộ không tiếp, nàng cũng không nói được.

Ra bên ngoài, Tả di nương đã đi rồi. Nàng đứng ngây ra ở cửa viện một lúc lâu, cho đến khi Anh Đào dẫn theo hai tiểu nha hoàn nói đã làm điểm tâm xong thì nàng mới hoàn hồn lại, bước qua một bên.

Anh Đào đi sau mấy tiểu nha hoàn, trong tay không cầm đồ gì. Nàng tiến đến bên cạnh Hương Lê, "Hương Lê tỷ, tỷ làm sao thế? Vừa nãy tỷ đang suy nghĩ gì vậy?"

Từ lúc Dư Lộ trốn đi, Anh Đào lại bán đứng cô, sau đó tuy mấy nha hoàn vẫn tiếp tục làm hạ nhân ở Tầm Phụng viện nhưng Hương Lê và Thạch Lư đều không thân với Anh Đào nữa. Tuy bây giờ Anh Đào chủ động lấy lòng nhưng Hương Lê không chịu nhận, chỉ thân nhiên nói: "Không có gì. Hễ Vương gia đã rửa mặt xong rồi, người mau mang điểm tâm qua đó đi." Nói xong, nàng xoay người đi hướng khác.

Anh Đào nhìn bóng lưng của nàng, mặt lộ vẻ dăm chiêu.

Dư Lộ rửa mặt xong đi ra, Tiêu Duệ đã ngồi xuống. Dư Lộ đi đến phát tay cho mấy hạ nhân lui ra ngoài, kéo cái ghế đến cạnh Tiêu Duệ.

Tiêu Duệ đang gấp miếng há cảo thủy tinh* đặt vào bát Dư Lộ, sau đó quay đầu nhìn cô, cười vô cùng đắc ý, "Sao thế, không muốn rời xa gia đến thế cơ à? Yên tâm, hôm nay gia không có việc gì làm, lát nữa com nước xong, gia mang người đi dạo phố nhé? Nếu không, hay là chúng ta đi Nhất Phẩm Hương ăn trưa?"

*Há cảo thủy tinh:

Tối hôm qua, Dư Lộ nghiêm khắc phê bình hấn một phen.

Thật ra ai ở trong hoàn cảnh này thì cũng làm vậy cả thôi. Ngủ một đêm, sáng tinh dậy lại không thấy người bên gối, mặc dù biết hấn đi làm chính sự nhưng trong lòng cô vẫn khó chịu.

Khuôn mặt Dư Lộ hơi nóng lên, "Người đi làm việc của người đi, ta ở nhà là được."

Trước nay Tiêu Duệ vẫn luôn là người làm việc không đàng hoàng. Rất nhiều Hoàng tử khác không phải đoạt quyền thì chính là đoạt thế, ngay cả Tiêu Dật là Hoàng tử có tuổi nhỏ nhất trong số các Hoàng tử cũng có ý nghĩ cạnh tranh lên làm vua; còn hấn, hấn cứ cảm thấy làm Vương gia nhân tàn, kiếm chút bạc để tiêu xài là tốt lắm rồi. Bây giờ thì lại có thêm một chuyện, đó chính là bên cạnh có một giai nhân làm bạn.

Cho nên hôm nay hấn có không đi nha môn thì cũng không sao, dù sao tính hấn trước giờ đều như vậy.

"Vậy không thì chúng ta ra khỏi thành đi?" Tiêu Duệ cho rằng Dư Lộ không muốn đi Nhất Phẩm Hương, bèn đề nghị: "Buổi trưa có thể đến Pháp Hoa Tự ăn đồ chay. Đồ chay họ nấu ngon lắm, hấn người sẽ rất thích."

Sao Tiêu Duệ lại có thể đối xử với cô tốt như vậy chứ.

Nhiều ngày nay, dù ở phương diện nào, Dư Lộ đều cảm thấy đây như một giấc mơ, một giấc mơ rất đẹp. Cô bỗng vươn tay bắt lấy cánh tay của Tiêu Duệ, trên tay dùng sức rất mạnh, giống như làm như vậy thì cô mới có thể xác định rằng đây không phải mơ.

"Sao thế?" Tiêu Duệ vốn đang vừa ăn vừa nói chuyện với cô, thấy cô đột nhiên dùng sức nắm chặt tay hấn, mặc dù chút khí lực ấy không khiến hấn cảm thấy đau nhưng lại khiến hấn không thể không quan tâm.

Dư Lộ không muốn nói lời trong lòng ra, cảm thấy như vậy quá ngốc.

Cô cười nói: "Đi Nhất Phẩm Hương đi, người gọi lại cho ta một bàn đồ ăn giống trước. Lần trước bởi vì Cửu Hoàng tử nên trưa đó ta phải về." Tuy tối hôm đó Tiêu Duệ có kêu Nhất Phẩm Hương mang một phần khác tới Tầm Phụng viện nhưng lúc ấy cô không có tâm trạng nào để ăn.

Tiêu Duệ cười gật đầu, "Được, đi đến Châu Thụ Các nữa. Nghe nói họ vừa nhập thêm nhóm trang sức mới, gia dẫn người đi chọn."

Dư Lộ gấp miếng há cáo trong bát lên, nghe vậy bật cười, "Người còn quan tâm mấy thứ này?"

Trước thì hẳn không quan tâm, nhưng bây giờ, không quan tâm không được.

"Việc gia quan tâm không chỉ mỗi việc này đâu." Tiêu Duệ cười, dấn sát lỗ tai Dư Lộ nhẹ giọng nói một câu.

Dư Lộ cảm thấy da mặt của mình đã đủ dày rồi, thế nhưng so sánh với tên lưu manh già Tiêu Duệ, cô mới phát hiện mình còn thua xa lắm. Cô lập tức đỏ mặt, đẩy Tiêu Duệ ra.

Tiêu Duệ cũng rất vui vẻ, cười phá lên.

Ăn sáng xong, Dư Lộ nhớ đến từ khi trở về Thành Vương phủ, cô vẫn chưa gặp mặt Tôn Văn Hạo lần nào. Cũng không biết cậu nhóc đó thế nào, còn có cô cô của cậu ấy nữa, lâu như vậy mà vẫn không tìm thấy. Lúc trước cô không dám nói chuyện này trước mặt Tiêu Duệ, nhưng bây giờ thì không cần không dám nữa.

Cô nói: "Chúng ta mang Tôn Văn Hạo theo được không?"

Phải mất một lát Tiêu Duệ mới nhớ được Tôn Văn Hạo là ai. Phải mang theo tên tiểu quý này à. Lúc ở Đào Hoa Thôn, tên tiểu quý này luôn dính lấy Tiểu Lộ Nhi, lại còn mở miệng kêu nương...

Tiêu Duệ không chỉ không đồng ý mà còn nghiêm mặt lại.

Tức giận hả? Dư Lộ đi theo hẳn ra ngoài, hai mắt không ngừng liếc hẳn. Do cô nhắc tới Tôn Văn Hạo khiến hẳn nhớ đến chuyện cô trốn đi? Nếu vì vậy thật thì có thể hiểu được chuyện vì sao hẳn không vui rồi.

Nhắc đến chuyện trước đây, dù lúc nào Dư Lộ cũng cảm thấy chột dạ. Cô không dám nói thêm nữa, cúi đầu, rất muốn có người vào nơi nào đó mà Tiêu Duệ không nhìn thấy được.

Đi ngang qua một cái lương đình*, Tiêu Duệ kéo Dư Lộ vào.

*Lương đình: chỗ nghỉ mát.

Hạ nhân thì đứng rất xa ở bên ngoài, Dư Lộ bị hẳn kéo, khi vào lương đình rồi thì bị hẳn ôm vào ngực.

Dư Lộ càng hoảng sợ, cũng vì đang ở bên ngoài nên cô có chút ngượng ngùng, giọng nói cũng cao hơn chút, "Tiêu Duệ, sao thế?" Vì căng thẳng nên cô gọi thẳng tên hẳn.

Bàn tay ôm ngang hông cô của Tiêu Duệ bỗng dưng siết chặt, sau đó cứng đờ.

Tiêu Duệ...

Trước mặt hẳn, chưa từng có nữ nhân nào dám gọi thẳng tên hẳn, ngay cả nam nhân, người gọi thẳng tên hẳn cũng không có nhiều. Hôm nay nghe Tiểu Lộ Nhi gọi như vậy, hẳn lại cảm thấy có chút xa lạ, nhưng trong chút xa lạ ấy lại xen lẫn vài tia ngọt ngào.

Tiêu Duệ cảm thấy mình đúng là điên rồi. Để kiểm chứng, hẳn nói: "Người vừa nói gì, lặp lại lần nữa đi."

Vừa nói cái gì? Dư Lộ nói thừ: "Tiêu Duệ?"

Tiếng của Dư Lộ không hề giống tỉnh tỉnh của cô chút nào. Tiếng cô giống như dung mạo của cô, nghe rất mềm mại, lúc gọi tên của người khác, tiếng nói ấy vô cùng êm tai.

Tiêu Duệ không nghiêm mặt tiếp được. Hẳn nghiêng đầu, dịu dàng hôn lên chóp mũi của Dư Lộ. Giọng hẳn nhẹ nhàng như gió mát, "Muốn mang thẳng nhóc kia đi thì cũng được thôi, chẳng qua, người phải đồng ý với gia một điều kiện."

Dư Lộ tò mò nhìn hẳn, đây là đang trả giá sao?

Tiêu Duệ có chút nóng mặt, cũng may bên ngoài cái lương đình này có không ít cây cối, hạ nhân lại đứng khá xa, không nhìn tới bên này được. Hẳn dứt khoát ôm Dư Lộ vòng người lại, để cô xoay lưng về phía hẳn.

Tâm trạng Dư Lộ có chút phức tạp. Tư thế như vậy khiến cô không thể không nghĩ nhiều. Nhưng cô cũng không dám giẫy dụa hay lộn xộn gì, giờ đang ở bên ngoài, nhớ đâu làm gì rồi khiến Tiêu Duệ bêu xấu, chờ trở về cô cũng không tốt được.

Tiêu Duệ vốn không nghĩ đến phương diện kia, nhưng khi ôm người như vậy, nhìn Dư Lộ cứng người thẳng lưng, tay hẳn đặt lên hông nàng, vòng eo nhỏ nhắn của nàng lập tức hiện ra. Hơn nữa, khi nàng ngồi trên đùi hẳn, bờ mông dính sát dọc theo đùi hẳn, hẳn lập tức cảm thấy có dòng nước nóng xông thẳng vòng óc.

Gần như là ngay lập tức, hẳn ôm Dư Lộ đứng dậy, thân thể cũng cách cô rất xa.

Dư Lộ bị hẳn nắm chặt hai tay, muốn quay đầu cũng không được, cô tức giận quát nhỏ: "Tiêu Duệ, người làm cái gì thế! Điều kiện gì người cứ nói, ta đồng ý với người, như vậy còn không được sao!" Cô cũng không sợ Tiêu Duệ sẽ nói chuyện gì cô không làm được, nên đồng ý với không chút sợ hãi nào.

Tiêu Duệ thì có chút buồn bực. Hắn cũng không nghĩ tới mình lại không có tiền đồ như vậy, chỉ mới ôm một cái thôi mà đã có phản ứng, hơn nữa lại còn là giữa ban ngày nữa.

Bộ dạng này dù đánh chết cũng không thể truyền ra ngoài được.

Hắn đành phải lâm thời thêm vào một điều kiện khác: "Người đi kêu người về cầm bộ pha trà đến đây, để người tự tay pha cho gia một bình."

"Chỉ vậy thôi?" Dư Lộ muốn xoay người nhưng xoay hai cái vẫn không di chuyển được.

"Còn có nữa." Tiêu Duệ nói: "Sinh cho gia một đứa bé. Người sinh cho gia một đứa bé, gia đồng ý cho người mang thằng nhóc kia ra ngoài."

Sinh con sao? Một thiếp thất sinh con...

Dư Lộ còn chưa nói gì, bên ngoài bỗng truyền đến tiếng bước chân vội vã, sau đó tiếng bước chân kia dừng lại ở chỗ cách lương đình tầm bảy, tám bước.

Thôi Tiến Trung gấp giọng nói: "Vương gia, nương nương trong cung phái người đưa tin, để ngài dẫn Dư chủ tử tiến cung."

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 104

Edit + Beta: Y Nhã a.k.a Ryou-chan

P/s: bước vào giai đoạn thi giữa học kì rồi, dạo này bài kiểm tra cứ liên miên, không biết hoàn thành tiến độ 2c/tuần hay không nữa v-v mới đăng hôm thứ ba tuần này đây mà cảm giác như đã cách ngàn thu vậy. Nếu Mễ không hoàn thành được thì mong các bạn thông cảm cho nhé!

Nương nương trong cung, đây hẳn là mẫu phi rồi.

Lúc này mẫu phi muốn gặp Dư Lộ, chuyện này chắc chắn không phải chuyện tốt gì.

Tiêu Duệ nhú mày, hết thấy tâm tình nào đó đều không còn. Hắn buông Dư Lộ ra, đi đến bậc thang của lương đình, trầm giọng hỏi Thôi Tiến Trung, "Mẫu phi phái ai tới đưa tin, có nói gặp Dư chủ tử lúc nào không?"

Thôi Tiến Trung nói: "Là Lý ma ma bên cạnh nương nương, nói là lập tức để cho Dư chủ tử tiến cung."

Gấp như vậy? Thời gian Tiểu Lộ Nhi quay về với hắn cũng không ngắn, mẫu phi biết hắn để ý nhiều đến Tiểu Lộ Nhi, mặc dù không thích nhưng bình thường cũng không thấy mẫu phi nói gì. Sao hôm nay lại vô duyên vô cớ muốn gặp Tiểu Lộ Nhi thế?

Tiêu Duệ không nghĩ ra, càng thấy khó chịu hơn.

Dư Lộ đi tới kéo tay hắn, nhẹ giọng nói: "Để ta đi cho."

Cô biết cô mà tiến cung thì sẽ không có chuyện tốt gì, nhưng trước nay đều là Tiêu Duệ trả giá vì cô, vì cô mà nghĩ cách không cưới trắc phi, vì cô mà phân tán những nữ nhân khác trong hậu viện, vì cô mà ngay cả con trưởng cũng có thể từ bỏ... Bây giờ gặp chuyện khiến hắn thấy khó xử, cô có chịu chút uất ức cũng không sao.

Dù sao Huệ Phi nương nương cũng là mẹ ruột của Tiêu Duệ, quan hệ giữa hai người vốn đã không thân lắm, nếu hắn lại vì chuyện của cô mà có mâu thuẫn với Huệ Phi, không nói việc bất hiếu với mẹ ruột thì sẽ bị sao, cô chỉ sợ trong lòng Tiêu Duệ cũng rất khó chịu.

Tiêu Duệ cũng biết Huệ Phi kêu Tiểu Lộ Nhi đến nhiều nhất chỉ để nàng ấy ném chút mùi đau khổ mà thôi. Nhưng đây là người hắn nâng niu trong lòng bàn tay, sao hắn có thể để nàng ấy bị vậy được?

Nếu ngày cả nữ nhân của mình cũng không bảo vệ được thì nam nhân như hắn còn làm được cái gì cơ chứ?

"Không cần, người ở nhà chờ ta, chỉ cần ta vào cung một chuyến là được rồi." Hắn lắc đầu với Dư Lộ.

Từ xưa đến nay, mâu thuẫn giữa mẹ chồng và nàng dâu đều là khó giải quyết nhất. Bây giờ Tiêu Duệ có thể đứng về phía cô, che chở cho cô, đương nhiên cô thấy rất vui vẻ, nhưng cô cũng hiểu rằng, nếu cả đời này cô chỉ ở bên cạnh Tiêu Duệ thì không thể không gặp Huệ Phi được.

Nhất là sau này khi tân hoàng đăng cơ, vì thể hiện sự nhân từ của bản thân, tất nhiên tân hoàng sẽ cho Huệ Phi ra cung. Dù Huệ Phi có đến phủ của Tiêu Dật ở thì cũng không có khả năng không đến Thành Vương phủ lấy một lần.

Mà nếu bà ấy đến ở Thành Vương phủ, cuộc sống của cô sẽ càng khó khăn hơn. Tiêu Duệ bị kẹp ở giữa, hắn sẽ càng khó chịu. Đến lúc đó nếu cô còn muốn được Huệ Phi yêu thích thì chỉ sợ đã quá muộn.

Dư Lộ nói: "Nếu ta đã ở lại thì không thể không gặp nương nương được. Lần này có người cần giúp ta, nhưng lần tới thì sao? Hơn nữa nương nương cũng chỉ muốn gặp ta mà thôi, cũng không có nói sẽ làm gì ta. Nếu người cứ ngăn cản như vậy, chẳng phải nương nương sẽ càng không vui, càng không thích ta sao?"

Mẹ chồng nàng dâu tranh đấu, dù con trai đứng về bên nào thì cũng sẽ khiến bên kia bất mãn. Cho nên, nếu lúc này Tiêu Duệ lạnh lùng với cô, nói không chừng Huệ Phi cũng không có ghét cô như vậy.

Tiêu Duệ có chút chần chờ, "Nhưng mà..."

"Được rồi, ta không sao đâu, ngươi yên tâm đi." Dư Lộ ngắt lời hắn, "Nương nương nói cái gì ta nghe cái nấy, nương nương bảo làm cái gì thì ta làm cái đó, dù sao cũng có ngươi ở đây thôi, sẽ không có chuyện gì đâu."

Cuối cùng Tiêu Duệ vẫn đồng ý.

Chỉ là lúc ngồi trong xe ngựa trên đường đi tới Hoàng cung, hắn nắm tay Dư Lộ thật chặt, một câu cũng không nói, hiển nhiên là còn sốt ruột hơn cả Dư Lộ nữa.

Không phải Dư Lộ không sợ, nhưng cô cũng biết Huệ Phi là một người khôn ngoan. Nếu đã biết Tiêu Duệ đề ý cô, Huệ Phi cũng không thể làm gì quá quắt với cô thật. Hơn nữa chuyện cô làm lúc trước đúng là rất quá mức, Huệ Phi muốn xả giận cho con trai thì cũng bình thường thôi, cô chịu chút uất ức thì có sao đâu, chỉ cần hai mẹ con Tiêu Duệ và Huệ Phi không vì cô mà có mâu thuẫn quá lớn là được rồi.

Tuy cô không nhìn ra được điều gì nhưng trong truyện có phân tích qua tiếng lòng của Tiêu Duệ. Thật ra hắn rất khát vọng tình thương của Huệ Phi, rất muốn có thể giống như Tiêu Dật và được Huệ Phi đối xử ngang hàng.

Nếu hai người muốn dắt tay đi tiếp thì không thể chỉ có một người luôn trả giá được, cô cũng không thể cứ trốn sau lưng Tiêu Duệ mãi. Nếu sự tồn tại của cô không mang đến ảnh hưởng xấu mà có thể ngược lại thì càng tốt hơn nữa.

Đến cửa cung, Tiêu Duệ chỉ là một Vương gia bình thường nên chỉ có thể đi bộ, thân thể Dư Lộ khỏe mạnh nên cũng không sợ. Tuy trời bây giờ đã nóng lên nhưng buổi sáng thì vẫn có thể chịu được, trong Hoàng cung lại có rất nhiều hoa thơm cỏ lạ, cung điện nguy nga tráng lệ, nếu tâm trạng không xấu, khi đi bộ cũng có thể coi như là đi du ngoạn.

Chỉ tiếc, cung điện nguy nga tráng lệ này lại mang đến cảm giác đè nén cho Dư Lộ. Cô đi trên con đường nhỏ nhìn không thấy cuối, trong lòng vô cùng nôn nao, một chút tâm trạng đi du lịch cũng không có.

Đến ngoài cửa cung của Huệ Phi, Tiêu Duệ nhanh chóng nắm lấy tay Dư Lộ.

"Ngươi đừng sợ, có ta ở đây." Tiêu Duệ nói.

Dư Lộ gật đầu, chờ Tiêu Duệ bước vào rồi mới đi theo.

Nơi ở của Huệ Phi lúc này rất náo nhiệt, Tiêu Văn và Tiêu Dật đều có mặt ở đây. Thấy Tiêu Duệ bước vào, Huệ Phi giật tái mặt, Tiêu Văn và Tiêu Dật thì quay đầu như chột dạ, không dám nhìn Tiêu Duệ.

Tiêu Duệ vừa nhìn là biết chắc chắn hai người này đã nói gì đó trước mặt Huệ Phi. Chỉ là lúc này không phải là lúc so đo với họ, hắn hành lễ với Huệ Phi, kêu tiếng "Mẫu phi" xong rồi lui sang một bên.

Dư Lộ đi vào, cung nữ bên cạnh Huệ Phi đi đến đưa cái bỏ đoàn qua. Dư Lộ thoáng yên lòng, xem ra Huệ Phi không định làm gì cô thật.

Cô quỳ xuống, dập đầu ba cái, "Nô tỳ tham kiến nương nương, nương nương vạn phúc kim an." Nguyên thân vốn là cung nữ trong cung, lúc Dư Lộ hành lễ trông cũng ra dáng.

Huệ Phi ngẩng đầu nhìn cô, hừ nhẹ một cái.

Bà không gọi dậy, tự nhiên Dư Lộ không dám đứng lên, đành phải cúi đầu chờ đợi.

Tiêu Duệ có chút nóng nảy, lại kêu tiếng "Mẫu phi."

Huệ Phi ngẩng đầu tròn mắt nhìn sang, không khách khí nói: "Lâu rồi không thấy con vào cung, hôm nay khó mà vào đây, còn không mau đi thăm phụ hoàng con đi." Vừa nói vừa nhìn Tiêu Dật, "Con cũng qua đó đi. Hôm kia phụ hoàng con có nói phủ đệ của con sắp hoàn thành rồi, con mau qua đó tạ ân, sau đó lại tìm một ngày lành với phụ hoàng con, tranh thủ lấy Mộng Oánh vào cửa."

Tiêu Duệ bất động.

Tiêu Dật cũng bất động, thậm chí gã còn mắt húng nhử mảy, miễn cưỡng nói: "Con chờ một lát rồi đi, không cần vội, chắc chắn bây giờ phụ hoàng đang bận lắm."

Lúc này chính là thời gian tấu chương hằng ngày của Thừa Nguyên Đế, nếu gã có đi thì cũng phải chờ. Huống hồ gã cũng không muốn đi, giờ gã còn chưa triệt để có được lòng của Minh Nguyệt, đương nhiên cũng không có được người... Bây giờ trong lòng gã đều là Minh Nguyệt, luôn nghĩ về việc làm sao để dụ Minh Nguyệt cứ khẳng khái một mực với gã, ở đâu ra thời gian rảnh để nghĩ đến chuyện thành thân nữa; hắn chỉ hận không thể thành thân còn hơn.

Cha của Hạ Mộng Oánh chết, chú của nàng ta lại vô năng, mấy đường huynh đệ* trong nhà cũng chẳng có bản lĩnh gì, nhà vợ như vậy cũng chẳng thể giúp gã cái gì, gã mới không thèm đâu.

*Đường huynh đệ: anh em họ.

Huệ Phi rất tức giận vì thái độ của hai huynh đệ, đưa tay đập mạnh xuống cái bàn dài, hét lên: "Thế nào, huynh đệ các con còn sợ ta ăn nàng ta nên ở lại đây trông chừng sao?"

Tiêu Duệ vội vàng cúi đầu nói: "Nhi tử không dám."

Tiêu Dật thì không sợ Huệ Phi tức giận chút nào. Gã cười hi hi nói: "Nhi tử cũng không dám. Nhi tử chỉ sợ Thất ca bỏ con ra."

"Ha ha..." Tiêu Văn nhin không được cười nhạt, "Huynh có thể đoạt nữ nhân từ phủ của Thất ca, chẳng lẽ còn sợ Thất ca bỏ huynh. Muội thấy huynh gan lớn lắm đấy."

"Nha đầu chết tiệt kia, mau cầm miệng!" Người Tiêu Dật không nhúc nhích, tay thì đưa ra đập vào đầu Tiêu Văn.

Tiêu Văn đau đến kêu "Á", đang định la lên.

Huệ Phi lên tiếng: "Sáng hôm nay, đại ca các con phái người đưa tin khẩn cấp về, chắc là truyền tin tức trọng yếu gì. Tiêu Giác và Tiêu Du đã qua Ngự Thư Phòng từ sớm, các con không đi thật?"

Tiêu Dật biến sắc, lập tức nói: "Nhi từ qua đó xem ngay."

Huệ Phi thần nhiên gạt đầu, sau đó nhìn về phía Tiêu Duệ, ánh mắt sắc bén như lưỡi dao, "Con cũng đi đi! Nếu ta định làm gì nàng ta thật thì đã sớm nói hết cho phụ hoàng con rồi, cần gì phải chờ đến bây giờ? Nếu con vẫn ở chỗ này khiến ta không vui, biết đâu ta lại không tha cho nàng ta thật đấy."

Dur Lộ khản cầu trong lòng: Đi nhanh lên đi, đi nhanh lên đi. Tuy cô biết Tiêu Duệ vì lo lắng cho cô nhưng trước mặt Huệ Phi, hấn càng như vậy thì Huệ Phi càng bức hơn.

Tiêu Duệ thấy Huệ Phi đã nói đến lời này, với lại tuy hấn không có hứng thú với chiếc ghế kia nhưng cũng không thể quá bế tắc về mặt tin tức được, đành phải lo lắng nhìn Dur Lộ mấy lần, hành lễ với Huệ Phi rồi cẩn thận bước từng bước ra ngoài.

Bộ dạng này của hấn lại khiến Huệ Phi càng tức giận hơn. Đến lúc hấn đi ra ngoài thật lâu, nghĩ đến Dur Lộ còn đang quỳ, Huệ Phi cũng không kêu Dur Lộ đứng dậy mà là trực tiếp nói: "Người ngẩng đầu lên."

Dur Lộ biết lời này đang nói với cô, bèn nghe lời ngẩng đầu.

Huệ Phi vừa nhìn cô liền nghĩ ngay đến quận chúa Ngu Văn. Đó là cháu gái của Thừa Nguyên Đế, nhưng bởi vì cha mẹ chết sớm nên được bà nuôi dưỡng từ nhỏ. Lúc bà còn chưa mang bầu Tiêu Văn, bà có sinh hai đứa con trai nên tự nhiên có vài phần yêu quý với tiểu cô nương Ngu Văn.

Sau đó Ngu Văn bị đưa đi Mông Cổ hòa thân, bà khóc hồi lâu, cũng chính vì lúc ấy bà mới quyết định sửa lại tên cho tiểu nữ, gọi là Tiêu Văn.

Giờ nhìn Dur Lộ giống Ngu Văn đến bảy tám phần, lửa giận trong lòng bà vơi đi chút. Nhưng bà vẫn còn bất an, cũng không biết hôm nay nữ nhân này theo con trai tiến cung có bị người khác thấy hay không nữa.

Nếu để người có tâm nhìn thấy, lại đến nói bậy trước mặt Thừa Nguyên Đế, chỉ sợ con trai sẽ gặp chuyện không may.

Tiêu Văn đi tới, khom lưng tỉ mỉ quan sát Dur Lộ mấy lần, nói thẳng: "Cũng chả có gì đặc biệt, sao lại có thể mê Thất ca thần hồn điên đảo được chứ. Có phải người có thù đoạn gì không?"

Đây là vị tiểu tử tông, Dur Lộ cũng không dám đắc tội nàng ấy, chỉ cúi đầu không nói lời nào.

Tiêu Văn lại không chịu buông tha cho cô, dùng tay bóp cằm Dur Lộ, ép Dur Lộ đối mặt với nàng.

"Nghe nói lá gan của người rất lớn, lại dám chạy trốn từ bên người Thất ca, vừa trốn liền trốn đến Giang Nam?" Nàng nói, lạnh lùng nở nụ cười, khuôn mặt lộ vẻ vô cùng khinh thường, "Nghe nói người đi cùng một thị vệ? Thị vệ kia bị Thất ca giết rồi. Người đâu, người bị nghiêm phạt thế nào?"

Dur Lộ bỗng tròn to hai mắt.

Trần Chiêu chết? Tiêu Duệ giết? Không phải Minh Nguyệt nói Trần Chiêu chỉ bị đánh mấy đại bản, sau đó bị đuổi ra khỏi với Trần Bì sao?

Mặc dù Trần Chiêu có ác ý với cô, nhưng cuối cùng cũng không hại cô thật. Hơn nữa, dù Trần Chiêu có ác ý với cô nhưng ban đầu thì đều do cô chủ động lại gần Trần Chiêu trước, chẳng lẽ cô lại hại chết Trần Chiêu như vậy sao?

Ở trong truyện, tuy nguyên chủ không thích Trần Chiêu nhưng Trần Chiêu cũng đâu có chết trẻ đâu.

Tiêu Văn thả tay ra, dùng khăn tay lau lau, sau đó biến đổi khí thế, đưa chân đạp Dur Lộ.

"Tiện nhân! Chẳng lẽ người còn đang nhớ thị vệ kia?" Nàng mắng: "Thất ca ta đối xử với người tốt như vậy, người lại dám không một lòng một ý với Thất ca?"

Dur Lộ không phòng bị, lập tức bị đá ngã lăn ra đất.

Nếu không nhìn khuôn mặt của Dur Lộ, tuy Huệ Phi không thích hành vi này của con gái nhưng chưa chắc bà sẽ mở miệng. Chỉ là với khuôn mặt giống Ngu Văn đến bảy, tám phần của Dur Lộ, bà có chút không nhìn nổi cảnh này.

"Tiêu Văn!" Bà gọi cả tên cả họ của con gái, "Con xem con giống kiểu người gì kia, còn không mau đứng sang một bên cho ta!"

Tiêu Văn tức bừng giậm chân, "Mẫu phi, nữ nhân này quả là quá đáng, lẽ nào ngài còn muốn để nàng ta bên cạnh Thất ca?"

Nàng vốn chỉ muốn nhục nhã Dur Lộ một phen, nhưng thấy phản ứng khác lạ của Dur Lộ khi nhắc đến thị vệ kia, nàng lập tức thấy bất bình thay cho Tiêu Duệ, muốn trực tiếp giết Dur Lộ.

Huệ Phi từng bị con trai cảnh cáo một lần, sao có thể khiến Tiêu Văn xằng bậy được. Bà không kiên nhẫn phát tay, nói: "Được rồi, ta biết rõ cả, con cầm miệng đi!"

Tiêu Văn mất hứng bĩu môi, ngồi xuống một bên.

Huệ Phi nhìn Dur Lộ đã quỳ xuống lần nữa, lúc lâu sau mới vung tay lên, khó chịu nói: "Người đứng lên đi, bản cung có lời muốn hỏi người."

Hôm nay là đầu hạ, Dư Lộ mặc không nhiều lắm, quỳ trên bô đoàn lâu như vậy, chân cô có chút run run. Cô cắn răng chịu đựng, không muốn ra tiếng, bộ dạng này khiến Huệ Phi thoáng hài lòng chút.

"Người nói với bốn cung xem, Vương gia các người và Vương phi đến cùng là xảy ra chuyện gì?" Huệ Phi không hỏi lại chuyện cô chạy trốn.

Dư Lộ giật mình, lập tức hồi hồn lại từ suy nghĩ Trần Chiêu rút cuộc sống hay chết. Cô ngẩng đầu nhìn Huệ Phi, chẳng lẽ chuyện Lâm Thục làm Huệ Phi đã biết rồi? Nếu đã biết, đúng là bà không tiện hỏi con trai thật.

Dư Lộ cũng không biết Huệ Phi đã biết bao nhiêu, càng không biết việc nàng ấy làm Huệ Phi có biết hay không, vì vậy không dám nói thật. Trần Chiêu đã vì cô mà toi mạng, việc Lâm Thục làm còn nghiêm trọng hơn so với cô, cô cũng không thể hại Lâm Thục như vậy. Tuy hành vi Lâm Thục có điểm không đúng nhưng dù gì thì nàng ấy chưa từng có ác ý hay làm ra chuyện ác với cô.

Dù sao đó cũng là một sinh mạng trẻ tuổi đó.

Huống chi, nếu chuyện kia bị truyền đi thì Tiêu Duệ cũng quá mất mặt rồi. Coi như vì Tiêu Duệ, cô cũng không thể nói với người ngoài.

Huệ Phi thấy cô không đáp, khuôn mặt đành lại, lạnh lùng nói: "Làm sao, người không chịu nói?"

Dư Lộ cúi đầu, thấp giọng nói: "Nô tỳ không biết chuyện gì xảy ra, không biết nương nương ngài muốn hỏi điều gì?"

Tiêu Văn có thể tức giận như vậy vì anh trai, huống hồ Huệ Phi là vì con trai. Bà là người có ý giết Dư Lộ đầu tiên. Thấy bộ dạng không ăn cũng không ăn mềm của Dư Lộ, bà bực lên, cầm chén trà ném mạnh xuống mặt đất phía trước Dư Lộ.

Xoảng một tiếng, chén trà rớt bể, những mảnh vỡ bay tứ tung, trong đó có một mảnh bay đến đầu gối của Dư Lộ. Cô lập tức thấy đầu gối đau xót.

Huệ Phi cá giận nói: "Người còn tưởng bốn cung không dám giết người thật sao?"

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 105

Edit + Beta: Y Nhã a.k.a Ryyu-chan

Huệ Phi bỗng tức giận, Tiêu Văn sợ đến lập tức rút cổ lại.

Đây là lần đầu tiên nàng thấy mẫu phi tức giận như vậy, xem ra mẫu phi cũng không nhịn được. Nàng há hê nhìn Dư Lộ, thầm nghĩ: Lại không chịu đáp thật, lát cho người chịu đủ.

Dư Lộ cũng sợ đến run bắn người. Người ở lâu trên vị trí cao đúng là khác, khí thế trên người, cách nói chuyện đều rất uy nghiêm.

Chi là cô vẫn cắn răng, nói: "Nô tỳ không dám, nô tỳ không biết nương nương muốn hỏi gì thật. Chuyện giữa Vương gia và Vương phi, nô tỳ đâu có tư cách được biết, cũng đâu có lá gan để hỏi thăm; mà Vương gia cũng không nói những chuyện này với nô tỳ. Trong tay nô tỳ không có nhân lực, nhưng dù có thì cũng không dám đi hỏi thăm những chuyện này."

Huệ Phi mặt không đổi sắc, trong lòng lại thư thái hơn ít.

Cũng đúng, một cái tiểu thiếp, mặc dù được sủng ái chút nhưng con trai cũng sẽ không hồ đồ như vậy, cái gì cũng cho nàng ta biết, thậm chí đặt nàng ta lên đầu Vương phi.

Mà nàng ta, cũng coi như là biết điều, biết tiến biết lùi.

"Người không nghe được tin gì sao?" Huệ Phi cũng không tin Dư Lộ cái gì cũng không biết. Con dâu bị giam lại, con trai thì ở chỗ nàng ta mấy ngày liên tục, chắc chắn nàng ta phải biết chút gì đó.

Lại nói không biết nữa, Huệ Phi sẽ tức giận thật, hơn nữa nghe cũng quá giả.

Dư Lộ thấp giọng nói: "Cụ thể không biết, Vương gia cũng không nói, nô tỳ chỉ biết đại khái là Vương gia cãi nhau với Vương phi."

"Nguyên nhân?" Huệ Phi hỏi.

Dư Lộ ngẩng đầu, to gan lắc đầu với Huệ Phi, "Chuyện này nô tỳ không biết thật."

"Ha ha..." Tiêu Văn trào phúng, "Còn tưởng người được Thắt ca sủng ái lắm chứ, ai dè hỏi cái gì cũng không biết. Cũng phải thôi, chẳng qua chi là một cái..." Nàng bỗng khựng lại, sau đó lập tức đứng dậy, cuống quýt nói với Huệ Phi: "Mẫu phi, trong cung của con có việc, con đi trước đây."

Dư Lộ không cần nghĩ nhiều cũng biết câu tiếp theo của Tiêu Văn là cái gì, huống chi là Huệ Phi. Đây là lần thứ hai Tiêu Văn không giữ mồm giữ miệng như vậy.

Lại nói, đương nhiên Huệ Phi có khinh thường Dư Lộ, thậm chí còn ghét cô, cho rằng cô là vết bẩn trên người con trai bà, muốn mang cô đi giết thì mới tốt. Thế nhưng bị con gái ruột nói ra thân phận xấu hổ của mình đến hai lần, dù bà vẫn còn khinh thường Dư Lộ nhưng tự dưng lại sinh ra cảm giác đồng cảm.

"Được rồi, ngồi xuống đi." Huệ Phi chỉ cái ghế bên cạnh.

Dur Lộ cảm tạ, ngồi xuống.

Các cung nhân lặng im thu thập đồng lộn xộn trên đất. Chờ họ thu dọn xong, Huệ Phi mở miệng tiếp: "Ngươi có biết, vì sao Duệ Nhi lại thích ngươi không?"

"Nô tỳ không biết." Dur Lộ vội vàng đứng dậy trả lời.

Huệ Phi khoát tay, ý bảo cô ngồi xuống.

Dur Lộ ngồi xuống lại, trong lòng lại cân nhắc, hôm nay Huệ Phi gặp cô là vì việc gì? Trùng trùng cô sao? Không giống. Vì chuyện của Tiêu Duệ sao? Cô không chịu nói, Huệ Phi lại không hỏi tiếp.

Vậy bà ấy muốn làm gì?

Thật là chỉ vì quan tâm vì sao Tiêu Duệ thích cô sao?

Huệ Phi nhìn Dur Lộ với vẻ đồng tình, thân nhiên nói: "Duệ Nhi thích ngươi, chẳng qua bởi vì ngươi giống như một người, người mà nó thích hỏi trước mà thôi. Ngươi nghĩ nó thích ngươi sao, nó chỉ coi ngươi như một thể thân mà thôi."

Ừ, điều này ta biết.

Dur Lộ gật đầu trong bụng, ngoài mặt thì phối hợp với Huệ Phi lộ ra ánh mắt khiếp sợ.

Huệ Phi không có chút cảm giác mềm lòng nào. Việc không giết được nữ nhân này đã khiến bà cảm thấy đủ ngột ngạt, nếu vẫn không thêm quan tâm, không biết cuối cùng sẽ xảy ra chuyện gì nữa. Hồng nhan họa thủy, bà chỉ có hai đứa con trai, cũng không thể vì nữ nhân này mà khiến hai con trai của bà phải chịu tổn thương được.

Bà tiếp tục nói: "Vậy nên, giờ bốn cung có thể tha mạng cho ngươi, nhưng sau này ngươi cũng phải thành thật cho bốn cung. Nếu không, chọc giận Duệ Nhi, mọi thứ ngươi có bây giờ đều sẽ biến mất. Thậm chí... nếu ngươi không cẩn thận hầu hạ nó cho tốt, chỉ tầm hai năm nữa thôi ngươi sẽ trở thành hoa tàn ít bướm, Duệ Nhi cũng chẳng thèm nhìn ngươi lấy một mắt đâu."

Dur Lộ thở dài trong lòng. Đây chính là bi ai của nữ nhân.

Giờ cô và Tiêu Duệ đều có ý với nhau, nhưng tương lai chưa chắc như vậy. Chỉ là con người không thể vì những thứ hư vô mờ mịt trong tương lai mà bỏ qua hiện tại được.

Huệ Phi tự nhận rằng bà đã nói rất nhiều, Dur Lộ có khiếp sợ và kinh hoàng thật, nhưng chút đau lòng hay khổ sở thì lại không có. Điều này khiến bà có chút buồn bực.

Thì ra nữ nhân này đúng là không thích con trai nhà mình chút nào thật?

Nếu có thích, sao có thể không thêm để ý những chuyện này cơ chứ.

Huệ Phi sẽ không tự hạ giá bản thân để đi hỏi Dur Lộ. Bà nhìn Dur Lộ, hai mắt sáng lên, có lời thuyết phục mới, "Bây giờ ngươi chẳng là gì, sau này dù ngươi sinh con rồi thì ngươi cũng chẳng là gì. Nếu như ngươi biết nặng nhẹ thì đừng có lòng bông giống xưa nữa mà phải ở tại hậu trạch đi. Nếu không, không chỉ có Vương phi sẽ không tha cho ngươi và cả con cái sau này của ngươi, bốn cung cũng sẽ không!"

Dur Lộ hiểu, hôm nay Huệ Phi gọi cô tới chỉ vì đánh thức cô.

Đây là việc làm của một người mẹ lo lắng cho con.

Mặc dù cô có chút khó chịu về vấn đề con cái vì lời của Huệ Phi, nhưng không thể không thừa nhận rằng Huệ Phi đều chỉ vì tốt cho Tiêu Duệ. Thậm chí bây giờ đánh thức cô như vậy toàn bộ đều vì Tiêu Duệ. Nếu không để ý đến cảm giác của con trai, sau khi cô làm ra chuyện như vậy, chắc chắn Huệ Phi sẽ không tha cho cô.

Cô đứng dậy, cung kính hành lễ với Huệ Phi rồi nói: "Vâng, nô tỳ ghi nhớ lời dạy của nương nương."

Cô vừa bình tĩnh vừa cung kính như vậy lại khiến Huệ Phi bực mình, giống như là dùng hết sức để vung ra một cú đấm mà lại đánh trúng đám bông vậy, vô cùng khó chịu. Nữ nhân này, tính tình thì lưu manh, rốt cuộc thì con trai thích điều gì ở nàng ta vậy?

Huệ Phi đang vô cùng bực mình, cung nữ bên ngoài báo Vương phi tới.

Huệ Phi kêu Dur Lộ ra ngoài, "Ngươi đứng chờ ở cửa đi, chờ Vương gia các ngươi qua đây." Dù chỉ là một khắc bà cũng không muốn nhìn mặt nữ nhân này.

Lúc Dur Lộ đi tới cửa, Lâm Thục đang tiến vào.

Huệ Phi phái người đi gọi nàng là chuyện đột nhiên xảy ra, nàng không có chuẩn bị kịp, cũng không có thời gian đi hỏi thăm vì chuyện gì, nhưng nàng lại không hề ngờ được rằng mình sẽ gặp Dur Lộ ở đây.

Một cái tiểu thiếp không ra gì, làm sao có tư cách tiến cung được.

Nhưng ả ta lại có thể tiến cung! Việc này chứng tỏ Huệ Phi đã công nhận ả, cũng tha thứ cho ả, không so đo sai lầm trước kia của ả sao? Lâm Thục nhìn Dur Lộ có vẻ mặt bình tĩnh, khi gặp nàng cũng không quên cung kính hành lễ với nàng, nhất thời cảm thấy như ăn phải con ruồi, vô cùng buồn nôn.

"Hừ!" Giống như nói một câu miến lể cũng làm bản miệng nàng vậy, nàng chỉ hừ lạnh, sau đó tiến vào.

Dư Lộ đi đến cửa.

Đây là điều không tốt khi làm tiểu thiếp. Không có nhà mẹ đẻ đắc lực, không có thân phận to lớn, dù Tiêu Duệ có sủng ái cô thì khi đến chỗ Huệ Phi, cô vẫn phải chịu phạt đứng phơi nắng. Bên ngoài nhiều cung nữ và cô cô như vậy nhưng không có một ai đưa cho cô cái ghế, hoặc đưa cô đi phòng bên cạnh nghỉ ngơi.

Cũng may thân thể bây giờ của cô không yếu ớt như trước, chỉ đứng một lát thì cũng không có hại gì với cô.

Trong Ngự Thư Phòng, Thừa Nguyên Đế vừa dứt lời, Tiêu Dật liền kêu lên, "Thật sao? Biểu tỷ Ngụ Văn sắp về rồi?"

Thừa Nguyên Đế đặt bức thư ông đang cầm trong tay lên bàn, đẩy về phía trước, "Nhìn đi."

Tiêu Dật cũng không khách sáo, lập tức đi qua.

"Thật đúng rồi, đại ca đã nói đến thế thì chắc chắn biểu tỷ Ngụ Văn có thể trở về!" Tiêu Dật đọc hết bức thư, sau đó đặt lại lên bàn, "Mẫu phi sẽ rất vui cho mà xem. Không được, con phải mau đi báo tin này cho mẫu phi mới được!"

Thời còn trẻ Thừa Nguyên Đế rất sủng ái Huệ Phi. Mặc dù khi lớn tuổi, sự sủng ái này cũng đã nhạt đi, ông cũng không đến chỗ Huệ Phi qua đêm nhưng Huệ Phi luôn có vị trí đặc biệt trong lòng ông.

Ông cười ha ha, đang định đồng ý thì chợt nghĩ đến điều gì đó, gọi Tiêu Dật lại.

"Con đừng gấp, trẫm còn có việc muốn nói với con." Ông nói, rút một cuốn tập có bìa màu vàng chói ra đưa cho Tiêu Dật, "Chọn ngày con thành thân đi. Con xem xem, phủ đệ kia của con cũng sắp xong rồi, hôn sự này cũng có thể chuẩn bị."

Tiêu Dật lập tức biến sắc, chỉ là gã không dám lộ vẻ bất mãn trước mặt Thừa Nguyên Đế nên vội vàng cúi đầu. Gã chọn ngày ở giữa trong số bốn ngày được ghi trên cuốn tập, không tính là sớm nhất, cũng không tính là muộn nhất.

Nhưng khi ra Ngự Thư Phòng, mặt gã lập tức nhăn chặt lại.

Tiêu Duệ lại không cho gã thời gian để ưu tư. Sau khi dẫn gã đến một chỗ im lặng trong cung của Huệ Phi, Tiêu Duệ lập tức đổ ập xuống đầu gã một trận đấm đá.

Tiêu Dật không đề phòng bị đấm trúng bụng, lập tức la toáng lên, "Thất ca, Thất ca, huynh làm cái gì thế, huynh làm cái gì thế?"

Con cháu của Hoàng gia phải học văn học võ từ nhỏ. Tuy Tiêu Duệ luôn tuân theo chỉ tiêu không đứng đầu không đứng cuối, nhưng thật ra công phu của hắn lại vô cùng tốt. Đừng nói là Tiêu Dật bây giờ, cho dù là Đại tướng quân Tiêu Dật danh chấn tứ phương của mấy năm sau cũng chưa chắc là đối thủ của hắn.

Tiêu Dật có hổ thẹn trong lòng nên không dùng toàn lực, nhưng khi gã nhận ra Thất ca không dùng thủ pháp giả tạo thường ngày mà là dùng sức thật lực thật để đánh người, dù gã muốn đánh lại thì cũng không còn sức lực nào nữa.

"Thất ca, ôi Thất ca, đừng đánh, đừng đánh, đệ sai rồi!" Gã bị đánh đau, đành phải cầu xin tha.

Tiêu Duệ cũng sợ gã sẽ đi nói với Huệ Phi cho nên chuyên nhằm vào những chỗ khó nhìn thấy trên người. Sau khi đánh đến có chút mồ hôi chảy ra, hắn mới dừng tay lại, xốc cổ áo Tiêu Dật lên.

"Có phải người nói gì đó trước mặt mẫu phi rồi không?"

Tiêu Dật vốn không muốn thừa nhận, chỉ là Tiêu Duệ vừa nhìn trông mắt đảo loạn của gã liền biết suy nghĩ của gã, giờ nắm tay lên.

Tiêu Dật đành phải thừa nhận, "Đệ không có, đệ không định nhằm vào nàng ấy."

"Vậy người tính nhằm vào ai?" Tiêu Duệ hỏi, lại lập tức hiểu ra, "Là Lâm Thực?"

Tiêu Dật gật đầu, "Thất ca, không phải huynh định che chở cho nữ nhân kia đấy chứ? Vừa nghĩ đến việc nàng ta đối xử với Minh Nguyệt ra sao, đệ liền nuốt không trôi cục tức này."

Tiêu Duệ đành mặt. Lúc nghe được nửa câu đầu, hắn gần như không nhận được thẹn quá thành giận, nhưng khi nghe hết nửa câu sau, hắn lại có chút nghi hoặc, hình như Tiêu Dật còn không biết hết.

Hắn dè con tức xuống, chậm rãi nói: "Đệ còn nói cho mẫu phi?"

"Đệ cũng không biết vì sao khi mẫu phi nghe những lời đó xong thì lại nghĩ đến tiểu Thất tẩu nữa. Rõ ràng là do nữ nhân Lâm Thực kia quá đáng, muốn bỏ thuốc Minh Nguyệt để đưa cho huynh, đây không phải là coi thường uy phong của huynh sao? Mẫu phi dù có tức thì cũng nên tức với Lâm Thực, tự đứng tức với tiểu Thất tẩu làm gì." Tiêu Dật lại nhai: "Đệ không có ý đó thật mà. Nếu không nhờ tiểu Thất tẩu, chỉ sợ Minh Nguyệt sẽ bị Lâm Thực hại mất mạng, đệ biết ơn tẩu ấy còn không kịp đây."

Tiêu Duệ thả Tiêu Dật ra, "Đệ thật lòng với Minh Nguyệt?"

Tiêu Dật sùng sốt, sau đó thì có chút mê man, "Đệ cũng không biết. Chẳng qua, đệ từng nghĩ, nếu nàng ấy học theo tiểu Thất tẩu cũng rời nhà ra đi, đệ sẽ không tức giận, sẽ giống -- ôi -- đau, đau, Thất ca!"

Tiêu Duệ thả cổ tay gã ra, sau đó đá gã một cái thật mạnh.

Tiêu Dật xoa xoa cổ tay, không dám nhắc lại đề tài này, nhưng gã vẫn tò mò, "Thất ca, công phu của huynh có vẻ rất tốt đấy, vậy sao trước kia huynh ngay cả lão Tam cũng đánh không lại?"

Tiêu Duệ liếc gã một cái, cũng không trả lời.

Tiêu Dật lại lập tức hiểu ngay, giấu dốt!

Tiêu Dật không khỏi thở dài, lại nhớ đến chuyện trong Ngự Thư Phòng, "Thất ca, có khi biểu tỳ Ngưu Văn sẽ trở lại thật."

Tiêu Duệ nhắc chân bước đi, thuận miệng ừ hừ.

Tiêu Dật đuổi theo, thấp giọng nói: "Cũng không thể để tiểu Thất tẩu gặp mặt tỳ ấy được. Nếu không sẽ phiền lắm đó."

"Có gì mà phiền?" Tiêu Duệ lại không để trong lòng.

Tiêu Dật hiểu kì, "Ngày ấy... tiểu Thất tẩu không ghen?"

Nữ nhân này, nhận được phần sủng ái đặc quyền kia liền không nhớ được thân phận của mình. Nếu biết Thất ca không thích nàng ta thật, chỉ xem nàng ta như là một thể thân, nàng ta không làm âm lên mới lạ.

Tiêu Dật nghĩ, cảm thấy trận đánh hôm nay không tính là đánh không, ít ra cũng đã lấy lại được vốn.

Tiêu Duệ quay đầu, nhìn gã cười nhếch mép, "Đệ suy nghĩ nhiều quá rồi, nàng ấy không có ghen."

Tiêu Dật sững sốt, chưa từ bỏ ý định, "Vậy lòng nàng ta với huynh thì sao?"

"À..." Tiêu Duệ cười, lộ ra hàm răng trắng lạnh, "Sao lại thể được, toàn bộ lòng nàng và mắt nàng ấy đều là ta. Nàng ấy đang tin tưởng ta đấy."

Tiêu Dật: "...". Sao đột nhiên lại cảm thấy số mình khổ vậy?

Hai huynh đệ còn đang đi đến chỗ Huệ Phi, Lâm Thục đã xông ra ngoài với dấu bàn tay trên mặt.

Dư Lộ vẫn đang đứng ở cửa, nghe thấy tiếng động nhìn sang, lập tức ngây người ra. Lâm Thục nói gì với Huệ Phi mà lại đến mức động tay động chân thế này?

Cô còn chưa kịp suy nghĩ cẩn thận thì Lâm Thục đã lao tới như một cơn gió mạnh. Nàng cắn chặt môi không cho mình bật ra lời mắng nhiếc, nhưng trong đôi mắt thì lại tràn đầy lửa giận. Nàng bắt lấy tay Dư Lộ, tay kia thì định giờ lên thật cao.

Dư Lộ hơi ngần ra, theo bản năng bắt lấy cánh tay vừa nhấc của Lâm Thục, nghiêng người sang một bên và đẩy Lâm Thục ra.

Minh Hà và Minh Tâm đứng ở phía dưới, mặc dù hai người đứng đỡ đúng lúc nhưng vẫn không đỡ nổi lực bị ném ra ngoài của Lâm Thục, cả ba người ngã lăn quay ra đất.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 106

Edit + Beta: Y Nhã a.k.a Ryouu-chan

Lâm Thục nằm ở trên cùng, mặc dù tư thế lúc té xuống có hơi bất nhã nhưng không đến nỗi bị thương. Thế nhưng còn Minh Hà và Minh Tâm dưới người nàng, người trước thì bị Lâm Thục đè nặng lên chân, người sau thì không chống tay được mà bị ép gãy, không nhận được la ối lên.

Dư Lộ thấy thế thì còn có chút hổ thẹn, nhưng nghĩ đến hình ảnh Lâm Thục nhào đến định đánh cô với khuôn mặt hung ác, chút hổ thẹn này lập tức biến mất.

Chỉ là cô làm như vậy thì đúng là có chút quá đáng. Dù thế nào thì Lâm Thục cũng là Vương phi, Vương phi có đánh cô mắng cô thì đều hợp lí. Hôm nay cô không chỉ không chịu đánh mà còn làm Vương phi bị thương nữa.

Dư Lộ nhìn bốn phía, định xuống dưới đây xem sao.

Lâm Thục đã giẫy dụa ngồi dậy từ trên người Minh Hà và Minh Tâm. Một tay thì chống đất, một tay chỉ thẳng vào mặt Dư Lộ, như là bị chọc tức, ánh mắt đầy sự hận học.

Dư Lộ đứng cách nàng ta hai bước, thấy nàng ta chậm rãi đứng lên, hoàn hảo đứng trước mặt mình, thờ phào một hơi.

"Con tiện tỳ này!" Lâm Thục cắn răng chửi nhỏ, lại giơ tay lên lần nữa.

Dư Lộ biết chuyện mình làm không đúng, nhưng cô không ngờ đến độ đứng yên để người ta đánh mình. Lúc này cô không chọn cách ra tay lần nữa mà là hơi lui sang một bên để tránh ra.

Chỉ là đã có người nhanh hơn cô.

"Người đang làm gì!" Tiêu Duệ cầm lấy tay Lâm Thục rồi hất mạnh ra.

Người Lâm Thục nghiêng sang một bên, thấy bên cạnh có người, bèn vội đưa tay túm lấy áo bào của Tiêu Dật, cố gắng sao cho không bị ngã xuống. Nhưng nàng không

biết rằng bởi vì quan hệ với Minh Nguyệt nên Tiêu Dật vô cùng ghét nàng, không chỉ không đưa tay đỡ nàng mà còn đẩy nàng ra.

Bịch!

Không có ai làm đệm lưng, Lâm Thục ngã mạnh xuống đất.

"Ồi chao, Thất tẩu!" Tiêu Dật khoa trương nói: "Ngài phải đứng vững chút chứ. Tuy cái bậc thang này có chút trơn nhưng không đến nỗi bị trượt ngã đâu nhì!"

Cú ngã này khiến Lâm Thục cảm thấy mông mình nở hoa, đau đến lập tức cay cả mũi, vừa tui thân vừa tức giận trợn mắt nhìn Tiêu Dật, "Ngươi cố ý!"

Tiêu Dật ngoài cười nhưng trong không cười, "Thất tẩu nói cái gì thế?"

Lâm Thục để ý thân phận, để ý danh tiếng, để ý mặt mũi, mặc dù lúc này nàng đang vô cùng tức giận nhưng vẫn cố gắng đứng dậy, không muốn ngồi dưới đất cái cọ với Tiêu Dật.

Nàng giãy dụa, Tiêu Dật thấy Tiêu Duệ đã sớm đến bên cạnh Dư Lộ hỏi han, lập tức càng bạo gan hơn, đưa mắt cảnh cáo cho những người có mặt trong viện rồi tiến lên đưa chân đá Lâm Thục.

Vừa rồi Lâm Thục thực sự bị ngã rất mạnh, lúc này lại ngã thêm cái nữa, đúng lúc nàng đang chống tay trên mặt đất làm cho bàn tay chà xát lên mặt đất, vô cùng đau rát.

Phải một lúc lâu sau nàng mới lấy lại sức lực, Minh Hà và Minh Tâm cũng đã đỡ hơn chút. Thân là hạ nhân, thấy chủ tử chịu nhục thì sao có thể đứng im được, hai người vội vàng đi qua giúp Lâm Thục đứng lên.

Lâm Thục đã có chút đứng không vững, phải dựa hơn nửa người lên người Minh Tâm. Nàng biết Tiêu Dật đang cố ý, sau khi đứng dậy, nàng lập tức trợn trừng mắt nhìn Tiêu Dật.

Tiêu Dật cười nhạt, nói: "Thất tẩu, khi đi nhớ phải nhìn dưới chân nhé."

Lâm Thục biết rõ, Huệ Phi thương yêu Tiêu Dật nhất, mà bản thân gã ta lại là Hoàng tử, dù nàng có cố tình làm ầm việc Tiêu Dật cố ý nhằm vào nàng lên thì cũng chẳng được gì. Mà đầu sỏ gây nên chuyện này cũng là con Dư tiện nhân Tầm Phương viện kia!

"Minh Hà, ngươi đi hỏi bẩm với mẫu phi, nói Dư di nương không hiểu tôn ti, không chỉ mạo phạm ta mà còn cả gan đẩy ta, khiến ta bị ngã xuống." Nàng giương giọng phân phó Minh Hà: "Cũng xin mẫu phi rù lòng thương, phái người đi mời Thái Y đến xem ta."

Nghe lời này, hai mắt Tiêu Dật híp lại, nữ nhân này đúng là độc ác mà. Nếu mời Thái Y đến thật thì không chỉ mẫu phi biết mà cả hoàng cung, bao quát cả phụ hoàng đều biết.

Nếu nói như vậy, chỉ sợ tiểu Thất tẩu chỉ còn con đường chết.

Nữ nhân này... xem ra thật đúng là không thể tùy tiện đối phó được. Nàng ta lớn lên ở phủ Định Quốc Công, có thể nuôi ra một đứa con gái như vậy, chỉ sợ Định Quốc Công cũng là người không đơn giản.

Minh Hà nghe xong, thả tay Lâm Thục ra, nhưng cũng không dám qua truyền lời thật. Động tĩnh ngoài này lớn như thế, Huệ Phi nương nương không thể không biết được, nhưng đã biết mà còn không thêm để ý, thái độ này đã rất rõ ràng rồi.

Tiêu Duệ đẩy Dư Lộ ra sau lưng, nhìn Minh Hà thân nhiên nói: "Đỡ chủ tử các ngươi chuẩn bị về phủ."

Minh Hà quay đầu nhìn Lâm Thục.

Lâm Thục sao có thể nuốt cục tức này xuống được, thấp giọng mắng: "Còn không nhanh lên! Ngươi đợi ta chết rồi mới chịu đi à? Ngươi đừng có quên ngươi là nha hoàn của ai!"

"Lâm Thục, ngươi đủ rồi đấy!" Tiêu Duệ quát khê.

Lâm Thục ngửa mặt lên, "Làm sao, cho đến lúc này Vương gia còn che chở cho con tiện nhân kia à? Con tiện nhân kia làm... Ngươi làm cái gì! Ngươi buông tay ra!"

Tiêu Duệ bắt lấy cổ tay Lâm Thục, hai mắt giận đến đỏ cả lên, "Lâm Thục, ngươi đã không chịu hòa ly, vậy ngươi muốn chết đúng không?"

Lâm Thục đau đến khuôn mặt vặn vẹo. Nàng còn muốn la lên, nhưng chỉ cần nàng phát ra tiếng thì cổ tay lập tức bị siết chặt hơn nữa. Chỉ trong chốc lát, khuôn mặt nàng đã trắng bệch cả, toát ra mồ hôi lạnh.

Tuy đau như vậy nhưng lúc này Tiêu Duệ quá đáng sợ, lúc này Tiêu Duệ ra tay quá nặng, dù muốn kêu nàng cũng không dám kêu.

"Ngươi đừng có quên, thân phận này là ngươi xin gia, gia đồng ý thì ngươi mới có thể tiếp tục ở lại phủ." Tay Tiêu Duệ vẫn không ngừng dùng sức, "Ngươi chộc giận gia, thanh danh của ngươi, người nhà của ngươi, thậm chí cả mạng của ngươi gia đều có thể lấy hết! Nếu ngươi thức thời thì tốt nhất là dâng hoàng chút đi!"

Danh tiếng, người nhà, mạng!

Đây chính là ba thứ Lâm Thục để ý nhất. Nàng cố nén dòng nước mắt được chực trào, gật đầu thật mạnh.

Ở trong phòng, thấy bên ngoài bỗng nhiên im lặng rất lâu, Huệ Phi nương nương mới phân phó cung nữ bên cạnh, "Đi xem sao."

Sau khi rời đi, cung nữ nhanh chóng trở về, thấp giọng nói: "Nương nương, Thành Vương gia đã mang người đi."

Huệ Phi gật đầu, mặt mũi xoa ản đường*.

*Ấn đường: Khoảng giữa hai đầu lông mày.

Tiêu Dật đi vào ngồi bên cạnh Huệ Phi, không nói mấy chuyện khác mà nói chuyện về Tiêu Duệ và Lâm Thục trước.

"Mẫu phi, người thê tử này của Thất ca không được." Thất ca không thích nàng ta, hôm nay nàng ta có thể nhẫn tâm với người khác như vậy, biết đâu sau này cũng sẽ nhẫn tâm với Thất ca.

Lại không phải sao? Cũng dám bỏ thuốc nam nhân của mình, nữ nhân như vậy, nếu không phải lo lắng cho danh tiếng của con trai, Huệ Phi đã lập tức la mắng nó rồi.

Sao có việc chỉ cần một bạt tai là xong chứ!

Chẳng qua, cái bạt tay hôm nay đúng là chưa giải hết cơn tức trong lòng bà. Nếu thật sự không được thì buộc phải trừ Vương phi này đi rồi, vừa lúc Duệ nhi cũng không thích, không có Vương phi này thì sẽ có Vương phi khác.

Chỉ là những việc này Tiêu Dật không cần biết, Huệ Phi nói: "Nàng ta có được hay không thì liên quan gì đến con, thê tử của con tốt là được rồi!"

Tiêu Dật chỉ thuận miệng nhắc tới, gã cũng không có quan tâm người anh trai này cho lắm, Huệ Phi đều nói như vậy, đương nhiên gã sẽ không tiếp tục đề tài này nữa.

"Mẫu phi, ở Ngự Thư Phòng lúc này, lão Đại có gửi thư nói sẽ mang biểu tỳ Ngu Văn về thăm!"

Sắc mặt Huệ Phi thả lỏng, thậm chí còn có nụ cười, "Thật hả?"

Tiêu Dật cười gật đầu, "Thật! Mẫu phi chuẩn bị chút đi, biểu tỳ Ngu Văn trở về, ít nhất cũng ở được mười ngày. Nhi tử không quá rầy rà ngài nữa, con đi trước đây."

Gã nói xong, đứng dậy đi ra ngoài.

"Con đứng lại." Huệ Phi gọi gã lại, nói: "Ta nghe nói, con đã chọn ngày lành ở chỗ phụ hoàng con rồi? Tháng bảy sẽ thành thân với Hạ Mộng Oánh?"

Tiêu Dật dừng lại, uể oải lên tiếng.

Huệ Phi biết, gã đây là đang không muốn thành hôn, hơn nữa lúc này đi tám chín phần mười là vì đi nhìn nữ nhân trong biệt viện.

Bà nghiêm túc nói: "Dật nhi, con thích nữ nhân gì, mẫu phi không cấm con. Thế nhưng con không thể lại chậm trễ Hạ gia và Hạ Mộng Oánh nữa. Ít nhất thì cũng phải thành hôn đã, những thứ khác, sau này rồi tính sau, có được không?"

Tiêu Dật cũng biết điều Huệ Phi bắn khoả, càng biết mình dù tránh cũng không thể tránh được, gã gật đầu, nói: "Mẫu phi ngài yên tâm đi, nhi tử biết chừng mực, dù thế nào con cũng sẽ không để Hạ gia nắm thóp của con đâu."

Lúc này Huệ Phi mới phát tay cho gã đi.

Lúc đi ra Thành Vương phủ thì có hai chiếc xe ngựa. Lúc về, Lâm Thục bị đỡ lên chiếc nàng dùng để đi đến đây, chờ chiếc xe kia chuyển động thì Tiêu Duệ mới bảo mã phu đánh xe.

Trên mặt Dư Lộ vẫn còn chút bất an. Đúng là suy nghĩ của cô có chút đơn giản, đúng là cô chỉ hiểu chút da lông về thời đại này qua truyện, nhưng dù sao cũng đến đây lâu như vậy rồi, lời Lâm Thục nói vừa nãy, cô chỉ nghĩ sâu thêm chút liền hiểu nàng ta có ý gì.

Lâm Thục muốn mạng của cô.

Nói thật, trong truyện viết kết cục của Lâm Thục bi thảm nhưng chưa từng nhắc đến việc nàng ta có ý giết người. Chỉ là không phải nàng ta không có ý đó mà là do tác giả không viết. Đợi cô thực sự xuyên đến, đây không phải một cuốn truyện nữa, nó biến thành một thế giới chân thật, mỗi người đều có sự sống và có mặt sáng, mặt tối riêng của bản thân.

Cho nên Lâm Thục không nhận được muốn mạng của cô.

Cũng may, đó chỉ là một hồi sợ bóng sợ gió.

Tiêu Duệ lo lắng nhìn cô, nắm tay cô thật chặt, "Người không sao chứ? Đang nghĩ gì thế?"

Dư Lộ lắc đầu, không nói gì.

Tiêu Duệ trầm mặc một lát rồi mới thấp giọng nói: "Đừng sợ, có gia ở đây."

Dư Lộ gật đầu, đưa tay ôm chặt hông hắn. Đúng vậy, có hắn ở đây, có hắn ở, Huệ Phi thả mình ra, có hắn ở, Lâm Thục không dám làm gì mình thật.

"Vừa nãy Lâm Thục nói những lời ấy để giết ta sao?" Nhưng Tiêu Duệ không thể thờ thờ khắc khắc ở bên người cô, suy cho cùng thì cô vẫn còn cần biện pháp để tự vệ.

Đáy mắt Tiêu Duệ lập tức hiện lên tia tàn nhẫn, nhưng lập tức lại xuất hiện sự giãy dụa.

Hắn có thể giết Lâm Thục, nhưng nếu Lâm Thục chết rồi, không biết ai sẽ thành Vương phi mới. Thân phận hắn như vậy, đương nhiên không có khả năng cưới con gái có thân phận không hiển hách, nhưng nếu cưới con gái hào môn thì lại không thể vắng vẻ nàng ta.

Hơn nữa, hắn cũng không muốn khiến một nữ nhân khác phí hoài thanh xuân.

Thế nhưng...

"Người yên tâm, nàng ta không dám. Nếu nàng ta dám thật, trước khi nàng ta ra tay, gia sẽ lấy mạng nàng ta trước!" Hấn tàn nhẫn nói.

Nhưng ở trong lòng thì hấn lại có suy tính khác. Mẫu phi có Tiêu Văn và Tiêu Dật, phụ hoàng thì có tám con trai đã trưởng thành, thêm hấn thì không nhiều, mà thiếu hấn thì cũng không ít.

Nhưng nếu đi thật thì hấn sẽ không còn là Vương gia nữa.

Đã không có thân phận Vương gia, mặc kệ đi đến chỗ nào, lời hấn nói sẽ không có người nể mặt nữa. Hơn nữa nếu không làm Vương gia, hấn đi làm cái gì giờ, đi buôn bán sao? Nhưng nếu đi buôn bán thì cũng cần phải chọn một người để hấn đi theo, nhưng biết chọn người nào đây?

Hấn cũng không biết, cuối cùng rốt cuộc là ai có thể leo lên chiếc ghế kia.

Nếu chọn sai người thì chỉ sợ người mất đi thân phận Vương gia như hấn sẽ bị giết đầu tiên.

Tiêu Duệ nhắm hai mắt, lại gạch bỏ con đường này.

Khi Tiêu Dật tiến vào, Minh Nguyệt đang ngồi may vá. Nàng may một chiếc trường bào màu xanh da trời để làm áo ngoài cho Tiêu Dật.

Tiêu Dật đến gần, vừa nhìn liền lộ ra một nụ cười dịu dàng, đưa tay sờ bàn tay mềm mại của Minh Nguyệt một cái rồi mới nói: "Nghỉ ngơi đi, đừng làm nữa. Vết thương của ngươi còn chưa có tốt đâu, chờ người tốt lên rồi lại làm tiếp."

"Trời sắp nóng rồi, không phải người nói muốn ta làm cho người cái áo ngoài sao? Giờ ta làm thì người lại không muốn?" Minh Nguyệt không nhìn gã, giọng bình bình không sợ hãi không dịu dàng.

"Muốn chứ! Nhưng người không cần phải chịu mệt như vậy, gia không gấp." Tiêu Dật ngồi xuống sát cạnh Minh Nguyệt, đưa tay cẩn thận ôm eo Minh Nguyệt. Nhưng vì vết thương của Minh Nguyệt nằm ở bụng, xuống chút nữa là nơi xấu hổ nên gã đành phải dịch lên trên.

Nhưng nếu đi lên, không chọn đúng vị trí thì cũng sẽ rất xấu hổ. Gã cảm thấy tay mình chạm phải thứ gì đó mềm mềm, còn chưa kịp thưởng thức, mu bàn tay đã bị đâm một châm.

"Ồi!" Gã lập tức rút tay lại.

Minh Nguyệt đang bị thương, lúc miễn cưỡng ngồi thì đã rất không thoải mái, muốn xoay người thì càng phiền hơn, nàng liền vẫn giữ nguyên tư thế, "Đừng làm loạn, kim không có mắt đâu đấy."

Tiêu Dật đứng dậy ngồi xuống chỗ đối diện Minh Nguyệt.

Minh Nguyệt tiếp tục cúi đầu thêu thùa, thật sự hồ hững với gã.

Tiêu Dật không khỏi hỏi hấn, sao trước đây gã lại nói như thế chứ. Vốn tưởng nha đầu Minh Nguyệt kia thông minh lanh lợi, ai dè đầu toàn cơ bắp. Gã chỉ tùy tiện nói một câu thôi, nàng ấy không chỉ nhớ kỹ mà còn nghiêm túc làm theo nữa.

Gã nhìn chằm chằm Minh Nguyệt một hồi, nói: "Minh Nguyệt, người thích gia không?"

Minh Nguyệt cúi đầu, lạnh nhạt nói: "Thích."

Có người nào thích như vậy chứ? Lạnh như băng, nữ nhân nhà ai thích nam nhân của mình như thế? Tiêu Dật không khỏi cau mày, "Minh Nguyệt, gia đang nghiêm túc nói chuyện với người đấy."

Minh Nguyệt cúi đầu, nói: "Thì ta đang nghe đấy."

"Gia sắp thành thân rồi, khoảng giữa tháng bảy." Tiêu Dật bỗng nói.

Minh Nguyệt cúi đầu ồ một tiếng.

Tiêu Dật bỗng thấy tức giận, cầm xiêm y trong tay Minh Nguyệt ném sang một bên, nâng mặt Minh Nguyệt lên nói lần nữa: "Gia sắp thành thân rồi, khoảng giữa tháng bảy, người... người tin gia có thể đối xử tốt với người không? Không thích người khác, chỉ thích người, chỉ đối xử tốt với người, người tin không?"

Không tin! Cho đến bây giờ chưa từng tin qua!

Minh Nguyệt gạt đầu, vẫn là hai chữ bình thản, "Tin chứ."

Đây là tin sao? Có đáng về tin tưởng thế này sao?! Tiêu Dật hoàn toàn bị nàng đánh bại, nhẹ nhàng chạm vào vết thương của nàng. "Lúc này thì lành lại?"

Minh Nguyệt nói: "Đại phu nói, đầu tháng sau là ổn rồi."

Tốt lắm, đến lúc đó gia phải nhìn xem, lúc gia làm người người còn có thể bình tĩnh như thế này hay không! A, không đúng, gia phải nhìn xem, chờ lên giường rồi người còn có thể bình tĩnh được không!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 107

Edit + Beta: Y Nhã a.k.a Ryuu-chan

Lúc về Vương phủ thì đã qua giờ Tý*.

*Giờ Tý: từ 23h đến 1h.

Sắc mặt của Tiêu Duệ và Dư Lộ đều không tốt lắm, điều này khiến mấy hạ nhân sợ hãi. Im lặng dọn thức ăn lên, thấy hai người không dặn thêm điều gì, Hương Lê và Thạch Lưu cùng lui ra ngoài.

Đầu gối Dư Lộ còn hơi đau. Lúc ở trong cung thì đã rất đau rồi, cô đoán nó đã bị rách da, chỉ là bây giờ việc chiếm đầy tâm trí cô là làm như thế nào để tự vệ nên không còn tâm trạng đi quan tâm vết thương nho nhỏ này, com cũng nuốt không trôi.

Tiêu Duệ gấp cho Dư Lộ miếng đậu phụ đặt vào chén, "Sao thế, vẫn còn sợ hả?"

Dư Lộ gấp lên ăn, hàm hồ phủ nhận, "Không phải, ta đang suy nghĩ, hình như hôm nay nướng nướng không có ác ý gì với ta, nhưng nếu đã như vậy thì sao lại đột nhiên gọi vào cung chứ?"

Hơn nữa, sau đó còn gọi Lâm Thực, thậm chí còn đánh Lâm Thực.

Cô nuốt miếng đậu trong miệng xuống, nói: "Hơn nữa nướng nướng còn hỏi ta chuyện giữa ngươì và Vương phi, ta không nói, hình như bà ấy cũng không tức giận lắm, chỉ là khi Vương phi vào sau đó thì lại bị tát một cái."

Cái tát kia không hề nhẹ, Tiêu Duệ cũng thấy dấu tay trên mặt Lâm Thực. Lâm Thực là Vương phi, mẫu phi không thể để người khác động năng ta được, cho nên chắc là mẫu phi tự mình đánh.

Chẳng lẽ mẫu phi đã biết chuyện gì rồi?

Đã biết cũng không sao, dù sao đó cũng là mẹ ruột của mình, chuyện như vậy bà ấy sẽ không nói cho bên ngoài biết.

"Các ngươì đều bị gọi vào cung là vì Tiêu Dật lắm miệng nói vài câu trước mặt mẫu phi, mà nó vốn không định nhắm vào ngươì đâu, là Lâm Thực cơ." Tiêu Duệ nói, chân mày lại xoắn lại, "Chắc là Minh Nguyệt nói gì đó nên Tiêu Dật ra mặt cho Minh Nguyệt."

"Minh Nguyệt làm như vậy thì cũng có thể hiểu được thôi. Dù sao Vương phi đúng là đã quá quát với nàng ấy." Đối với Minh Nguyệt, báo thù là chuyện bình thường.

Dư Lộ không cảm thấy điều Minh Nguyệt làm có điều không đúng. Trước đây nàng ấy đồng ý đi với Tiêu Dật chính là vì mục đích này, chỉ là không nghĩ rằng lần này cô lại xui xẻo, năm cũng trúng đạn.

Bây giờ Minh Nguyệt đều đã theo Tiêu Dật, lần này cũng vì muốn nhắm vào Lâm Thực, đương nhiên Tiêu Duệ sẽ không quản nhiều. Hấn gặt đầu, tỏ vẻ sẽ không hỏi tiếp.

Qua ngày hôm nay, Tiêu Duệ bỗng bận rộn lên, thường xuyên trở về lúc đã rất khuya, vừa về liền nằm xuống ngủ luôn, ngay cả thời gian nói chuyện với Dư Lộ cũng không nhiều.

Hấn vội vàng, Dư Lộ cũng không nhàn hạ. Cô kêu Hương Lê tập trung tất cả hạ nhân của Tầm Phương viện lại, sau đó chọn hai bà vú già trông cao lớn để hai người ấy đứng canh ngoài cửa. Sau này nếu cô có ra khỏi phủ, ngoại trừ mang hai nha hoàn thì cô sẽ mang thêm hai người này nữa. Cho dù thế nào, hai người này là ở Tầm Phương viện, cũng biết thái độ của Tiêu Duệ đối với cô, nếu sau này cô có gặp chuyện gì thì cũng có thể giúp được một hai.

Chẳng qua, đây chỉ là hạ sách mà thôi.

Bởi vì chuyện lần này, lúc Tôn Văn Hạo được mang đến, cô không có hào hứng gì nhiều. Cũng may cuộc sống ở tiền viện của Tôn Văn Hạo không tệ lắm, trở về được ngày, cậu bé không gầy đi mà còn cao hơn chút.

Tôn Văn Hạo rất vui khi gặp Dư Lộ, không có chút cảm giác xa cách nào, "Nương, con có theo chân thị vệ ở tiền viện của Vương gia đi học võ. Thôi gia gia cạnh Vương gia còn hỏi con có muốn đi đọc sách hay không, nói là sẽ mời cho con một tiên sinh đến Vương phủ dạy con. À đúng rồi, con còn có một tiểu viện riêng nữa, còn có hai tiểu tư* hầu hạ con!"

*Tiểu tư: tên sai vặt.

Đây đúng là cuộc sống còn tốt hơn lúc cha mẹ cậu còn sống.

"Nương, đây đều là phần phỏ của Vương gia sao?" Tôn Văn Hạo chớp mắt nhìn Dư Lộ, "Về sau con sẽ học võ thật tốt, học cho giỏi, trưởng thành rồi con sẽ báo đáp ngài và Vương gia!"

Cậu không muốn rời đi. Đây là một cơ hội, ở lại, tương lai của cậu sẽ tốt hơn.

Dư Lộ nhìn mắt của Tôn Văn Hạo, nơi đó ánh lên thứ không thuộc về tuổi của cậu. Chẳng qua, ai bảo cậu không có cha mẹ từ nhỏ cơ chứ. Đứa nhỏ không có người thân từ nhỏ thường sẽ trưởng thành sớm, biết lo liệu mọi việc.

Dư Lộ sờ đầu cậu, "Nương không cần con báo đáp, chỉ mong con có thể sống thật tốt là được."

Sống thật tốt.

Tôn Văn Hạo cười hì hì, khôi phục bộ dạng ngây thơ lúc trước.

Buổi trưa Tiêu Duệ thường không trở về. Dư Lộ để Tôn Văn Hạo ở lại ăn cơm trưa, phăng phất như hai người trở về lúc còn ở Đào Hoa Thôn, lúc ăn món ngon đầu bếp Thành Vương phủ tí mĩ nấu thì lại nhớ về món củ cải hầm thịt heo và bánh trứng cuộn thơm giòn.

Dư Lộ nổi hứng, vừa lúc vì Tiêu Duệ đến nên Tầm Phương viện có sẵn phòng bếp nhỏ, cô dẫn Tôn Văn Hạo đến đấy, tự tay làm món củ cải hầm thịt heo, thịt nhiều củ cải lại thiếu, tên món ăn cũng nên đảo ngược lại.

Rồi lại đánh trứng gà làm rất nhiều cái bánh trứng cuộn thơm giòn, tuy đã lâu không làm nhưng tay nghề lại không mất, lúc đầu cô chỉ làm không tốt một hai cái, những cái sau càng ngày càng tốt hơn.

Cô vừa làm Tôn Văn Hạo vừa ăn, đợi cô dừng tay, Tôn Văn Hạo đã ăn khá no rồi. Nhưng vì Dư Lộ còn chưa ăn nên Tôn Văn Hạo rất nể tình, giúp Dư Lộ bung đĩa bánh trứng cuộn đi lên phòng với Dư Lộ.

Không nghĩ tới Tiêu Duệ lại đã trở về.

Tuy lúc này Tôn Văn Hạo tỏ vẻ rất cảm kích Tiêu Duệ nhưng khi thấy người thật, cậu nhóc lập tức giống như chuột thấy mèo.

Cậu bung đĩa bánh trứng cuộn, ý vào tuổi còn nhỏ, lập tức trốn đến phía sau Dư Lộ.

Thằng nhóc này!

Dư Lộ hứng lấy ánh mắt khó hiểu của Tiêu Duệ, đặt đĩa thịt lên bàn, xoay người, trên mặt lướt qua một nụ cười.

"Gia đã về rồi?" Cô nói: "Dùng bữa trưa chưa?"

"Còn chưa đâu." Tiêu Duệ nói, đi đến ngồi cạnh một bên bàn, ngẩng đầu nhìn Tôn Văn Hạo không còn chỗ trốn, "Ngồi xuống ăn."

Trong tay Tôn Văn Hạo còn đang bung đĩa bánh trứng cuộn, run run rẩy rẩy đặt đĩa bánh lên bàn.

Dư Lộ còn có chút ngượng ngùng nhưng hoàn toàn không có sợ hãi. Cô kêu Hương Lê mang thêm vài món đến rồi vỗ vai Tôn Văn Hạo.

Tiêu Duệ cầm cái bánh trứng cuộn lên trước, bề ngoài rất được. Hắn nhìn chăm chăm Dư Lộ, cắn một cái. Vừa thơm vừa giòn, lại dễ ăn, mùi vị cũng rất khá.

"Ngon không?" Dư Lộ nhìn hắn.

Tôn Văn Hạo nghe vậy ngẩng đầu, vừa lúc đối diện với Tiêu Duệ, cậu lại vội cúi đầu xuống.

Tiêu Duệ thân nhiên nói: "Tạm được."

Đồ ăn mới gọi được đưa lên bàn. Tiêu Duệ cầm bát cơm, gấp miếng thịt heo Dư Lộ nấu. Thật ra mùi vị của món này ngon hơn hời ở Đào Hoa Thôn rất nhiều, nhưng đối với Tiêu Duệ thì nó chỉ tốt hơn khó nuốt xuống được chút thôi. Thế nên hắn ăn sang món khác, không gấp đồ ăn trong đĩa thịt heo ấy lần nào nữa.

Dư Lộ oán thầm trong lòng, cuối cùng cô và Tôn Văn Hạo mỗi người ăn hai ba miếng liền không muốn gấp tiếp nữa.

Ăn xong, Tôn Văn Hạo đứng dậy muốn cáo từ.

Tiêu Duệ lại gọi cậu lại, cũng không nói gì thêm mà chỉ bảo cậu đứng đợi. Chờ hạ nhân mang đồ ăn dư lui xuống hết, hắn và Dư Lộ đến phòng chính, Thôi Tiến Trung mang một nha hoàn và hai bà tử đi vào.

Ba người vào cửa không hành lễ với Tiêu Duệ trước mà lại cung kính hành lễ với Dư Lộ, "Nô tỳ Phúc Quát ra mắt chủ tử."

"Nô tỳ Tào thị, nô tỳ Kiều thị ra mắt chủ tử." Sau khi nha hoàn tên Phúc Quát hành lễ, hai bà tử nhìn tầm thường cũng thi lễ.

Phúc Quát? Trước kia Tầm Phương viện của Dư Lộ có một nha hoàn tên Phúc Quát, chỉ là sau đó bị bệnh nên bị chuyển ra ngoài, rồi cũng không thấy trở lại nữa.

Nhưng đó là Phúc Quát này sao?

Lúc Dư Lộ tới Phúc Quát đã chuyển ra ngoài, cô cũng không biết được. Chỉ là không nói đến Phúc Quát, với Tào thị và Kiều thị này, cô có thể khẳng định cô hoàn toàn không biết họ là ai.

Dư Lộ gật đầu với ba người, sau đó nhìn Tiêu Duệ, ý hỏi là sao.

Tiêu Duệ nói: "Sau này ba người này sẽ theo hầu bên cạnh ngươi. Nếu ở nhà thì họ sẽ ở trong sân. Nếu ra ngoài, ngươi mang theo một nha hoàn khác, sau đó mang theo Phúc Quát, thân thủ của ba người họ cũng không tệ."

Thì ra mấy ngày nay hắn bận rộn vì chuyện này sao?

Đây là đang khiến cô yên lòng.

Dư Lộ không biết cảm giác trong lòng là gì, nhưng có thể khẳng định rằng trong đó có một chút áy náy. Cho tới nay đều là Tiêu Duệ móc tìm móc phôi đối xử tốt với cô, nhưng cô thì lại không như vậy.

Cô gật đầu, có người ngoài ở đây, cô cũng không biết nên nói cái gì.

Tiêu Duệ cho ba người đi xuống, đứng dậy bảo Tôn Văn Hạo đi ra ngoài với hắn.

Dư Lộ theo bản năng định hỏi đi làm gì, nhưng nghĩ đến trước đó Tiêu Duệ có thể an bài cho Tôn Văn Hạo như vậy, bây giờ hắn không phải làm điều xấu gì. Trong khi đó cô lại bắt đầu lo lắng cho Tôn Văn Hạo mà nghi ngờ Tiêu Duệ.

Cô nhìn xuống không hỏi, chờ Tiêu Duệ đi ra rồi mới gọi Tôn Văn Hạo qua, nói: "Đừng sợ, nếu Vương gia có nói gì với con thì cứ thành thật trả lời là được, không sao đâu."

Tôn Văn Hạo gật đầu, sau đó đi ra với vẻ mặt đau khổ.

Tầm nửa canh giờ sau, cửa thư phòng mới mở ra.

Tôn Văn Hạo đi ra. Cậu đi được một lát, dừng lại quay đầu nhìn hướng Tầm Phương viện, một lát sau cậu mới siết chặt nắm đấm và quay người đi tiếp.

Đúng vậy, có thể nói mạng của cậu là mẹ nuôi cho.

Nếu không có mẹ nuôi, trong tình huống ông không tìm được cô cô, hy vọng sống sót của một đứa nhỏ như cậu không cao lắm.

Mẹ uôi không chỉ cho cậu mạng sống thứ hai mà còn dẫn cậu đến kinh thành, đến một nơi như Thành Vương phủ, điều này lại cho cậu thêm một cuộc sống mới. Từ nay về sau, mẹ nuôi không chỉ là trưởng bối của cậu mà còn là ân nhân của cậu. Đời này, cậu không chỉ cần phải hiếu thuận với mẹ nuôi mà còn phải dùng hết toàn lực để trả về báo đáp và bảo vệ mẹ nuôi!

Tôn Văn Hạo đi ra, Thôi Tiến Trung lại dẫn một người khác vào.

Người này vừa vào phòng, cửa thư phòng lập tức khép lại.

Tiêu Duệ đứng dậy, chủ động dẫn người tới ngồi xuống.

Người này tên là Vu Quốc Đống, Trưởng Bình Hào Vu Quốc Đống, trông như không làm việc gì đứng đắn, nhưng thật ra trong ngầm lại giống như Tiêu Duệ, đều là người thích tiền bạc.

Chỉ là bạc đến bên Tiêu Duệ, một nửa sẽ vào túi của Tiêu Duệ, nửa còn lại đưa cho Thái tử. Còn Vu Quốc Đống thì nửa số bạc vào túi riêng, nửa còn lại đưa cho Đại Hoàng tử Tiêu Viêm.

Chẳng qua hắn là đưa ngoài sáng, còn Vu Quốc Đống thì đưa trong tối.

Thế cục bây giờ không rõ ràng lắm nhưng theo Tiêu Duệ, trong số những người cạnh tranh, khả năng đi lên chiếc ghế lớn kia của Thái tử và Tam Hoàng tử do Hoàng Hậu nương nương sinh ra cùng chiếm năm phần mười, của Đại Hoàng tử trấn thủ biên cương do Trương Phi sinh ra là ba phần, còn hai phần còn lại là nằm trong tay những huynh đệ khác.

Ngoài mặt, Thái tử và Tam Hoàng tử hòa hợp, nhưng còn bên trong, nếu thật không muốn đi lên chỗ kia, trừ phi là tự biết mình không ngồi được, nếu không thì là giống như Tiêu Duệ, chỉ thích bạc chứ không thích vị trí kia. Vậy nên tuy nói Thái tử và Tam Hoàng tử chiếm năm phần mười nhưng nếu thật sự tính ra thì mỗi người chỉ chiếm một nửa của năm, còn ít hơn cả Đại Hoàng tử.

Bây giờ tìm đến Vu Quốc Đống đúng là biện pháp có thể vẹn toàn đôi bên, không chỉ ngầm đầu phục Đại Hoàng tử mà còn có thể giải quyết vấn đề xuất thân của Dư Lộ.

Nếu nàng là cô nương của phủ Trưởng Bình Hào, mặc kệ là con của Chính thê hay thiếp thất thì đều có thể cầu được vị trí trắc phi.

Vu Quốc Đống đại khái biết được Thành Vương tìm ông vì việc gì. Đây cũng là nguyên nhân ông chủ động tới cửa hôm nay, có người lộ ra, Thành Vương nguyên ý lấy năm cửa hàng buôn bán vô cùng tốt ở đường Đông để đổi lấy thân phận của một nữ nhân. Năm cái cửa hàng, vậy có thể nói là một ngày thu một đàu vàng. Vu Quốc Đống đã thêm hỏi lâu, giờ có cơ hội, đương nhiên không thể buông tha.

Ông cũng không dám khinh thường. Máy Hoàng tử này, mỗi người nhìn đều bình thường nhưng nếu muốn đối phó ông, chỉ cần giậm chân một cái là được.

Ông chỉ ngồi một phần ba cái ghế, hơi nghiêng người về phía trước, mang trên mặt một nụ cười thân thiện nói: "Vương gia, người khôn không nói lời mập mờ, tại hạ liền nói thẳng, không biết tại hạ có thể giúp sức gì cho Vương gia?"

Tiêu Duệ đưa tay ra hiệu mời ông uống trà, đợi ông ta uống trà xong thì mới mở miệng, "Bản vương nghe nói, năm rồi Hào gia phu nhân mới sinh cho người một con gái?"

Trưởng Bình Hào Vu Quốc Đống có phu nhân rất biết sinh. Bà đã sinh cho ông năm người con trai trưởng. Bởi thế ông ta vội vàng đi kiếm tiền, di nương thông phòng gì gì đó cũng không có thời gian đi ngủ, cho nên phủ Trưởng Bình Hào không có thứ tử và thứ nữ. Nhưng nói đến con gái, đúng là ông từng có một đứa thật, chẳng qua đứa bé kia mới được sinh ra hơn một tháng liền mất.

Vì chuyện này mà phu nhân của ông đau lòng rất lâu, sau đó cũng không mang thai nữa. Chỉ là có năm đứa con trai là đủ rồi, nếu ông không kiếm nhiều bạc thì sẽ không đủ chia cho năm đứa con này, cho nên cho tới giờ ông không tính đi tìm nữ nhân khác.

Thấy Thành Vương nhắc đến đứa con gái chết sớm kia... Vu Quốc Đống nhìn Tiêu Duệ, hai mắt lóe lên, bỗng nhiên vỗ bập đùi cái bốp: "Đúng rồi, đúng là tại hạ có đứa con gái thật! Nhưng mà, năm nay nó bao nhiêu tuổi, tại hạ làm cha mà không nhớ ra được, đúng là không xứng chức mà!"

Đến rồi! Tiêu Duệ cười nói: "Nhìn niên kỷ của năm thiếu gia của quý phủ, hắn con gái người năm nay cũng được mười bảy tuổi rồi đi?"

"Đúng rồi, đúng là mười bảy tuổi rồi!" Vu Quốc Đống vội vàng phụ họa.

Tiêu Duệ hỏi hân: "Vậy sao ta chưa từng nghe nói, cũng không gặp đứa con gái này của ngươi nhỉ? Chớ không phải là lúc sinh ra có gì không ổn nên bị đưa đến nơi nào đây chứ?"

Vu Quốc Đồng thờ dài, "Ai, đúng thế. Đứa bé kia thể yếu từ nhỏ, tại hạ và ầu thân của nó chỉ có một đứa con gái, đương nhiên phải vô cùng cưng chiều. Có vị đại sư đắc đạo nói, nha đầu kia phải được nuôi ở bên ngoài đến năm mười bảy tuổi thì mới được trở về, nếu không... sợ là không tốt. Cho nên tại hạ đưa nó đến nhà cũ của phu nhân tại hạ là phủ Tô Châu, gần đây cũng tính đi đón nó."

Tiêu Duệ thỏa mãn gật đầu, cách giải thích này cũng được. Phủ Tô Châu xa như vậy, dù có ý tra thì cũng tra không rõ. Còn ở kinh thành, lúc trước Dur Lộ luôn ở trong cung, chỉ cần chú ý sao cho không bị người trong cung nhìn thấy là được, cũng không có gì đáng ngại.

Dung mạo bây giờ của nàng ấy cũng có chút khác biệt với lúc trước, thân thể cũng này nọ hơn, đến lúc đó chỉ cần hóa trang chút trên mặt là có thể giấu được.

Tiêu Duệ tiếp lời: "Mười bảy tuổi, vậy có đính hôn chưa?"

Vu Quốc Đồng vốn chờ những lời này. Ông cười ha hả, nói: "Còn chưa, nhưng giờ tại hạ đang vội tìm mối hôn sự tốt cho nó đây."

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 108

Edit + Beta: Y Nhã a.k.a Ryuu-chan

P/s: Chúc các bạn nữ 20/10 vui vẻ nha <3 Quà muộn.

Thừa dịp Tiêu Duệ chưa trở lại, Dur Lộ đi gặp Phúc Quát và Tào thị Kiều thị.

Phúc Quát và Tào thị đánh nhau cho Dur Lộ xem. Một người thuận tay phải cầm cây, một người khác thì dùng những đồ đạc ở trong phòng, từ cái ghế nhỏ, cái bàn đến nhuễn tháp. Đây đều là những dụng cụ được làm từ gỗ tốt, không nhẹ như đồ dùng ở hiện đại, nặng đến mức chắc chắn một người nữ tính bình thường không thể nâng nổi.

Nhưng nhìn Tào thị tuy chỉ là một phụ nữ trung niên bình thường nhưng lại nhắc những thứ này lên vô cùng dễ dàng, càng về sau Phúc Quát càng không địch lại, cuối cùng Tào thị xách Phúc Quát lên như xách gà con rồi ném ra ngoài.

Công phu của hai người này tốt, sức lực cũng rất lớn, nếu ra ngoài có chuyện gì thật thì đúng là không cần sợ.

Hai người lui sang một bên, Kiều thị tiến đến. Nhìn bà trẻ hơn Tào thị một chút, trông trắng nõn thanh tú, còn có chút yếu ớt.

Dur Lộ đoán không ra năng lực của bà ấy là gì.

Bà hơi cười với Dur Lộ, có chút ngượng ngùng nói: "So ra thì nô tỳ kém hai người họ, nô tỳ không biết võ nghệ, chẳng qua... nô tỳ cũng không sợ hai người ấy. Cho dù phải đối mặt với cả hai thì nô tỳ vẫn không sợ chút nào."

Thật kỳ lạ, một người không biết võ nghệ như bà ấy mà lại không sợ hai người họ?

Dur Lộ kêu Phúc Quát tiến lên, nhìn hai người với vẻ đầy hứng thú.

Tuổi Phúc Quát còn trẻ, tính cũng có chút hiếu thắng. Nàng và Tào thị Kiều thị đều không quen biết nhau, nghe Kiều thị nói không biết võ nghệ mà lại dám nói như thế, nàng liền thấy có chút bất bình. Bây giờ có cơ hội, nàng chăm chăm nhìn vào Kiều thị, tìm đúng cơ hội để ra tay, một kích tất trúng, khóa Kiều thị lại.

Kiều thị đứng yên mặc nàng khóa lại, ngay cả giấy dựa cũng không. Ngay lúc Phúc Quát đắc ý quay đầu tranh công với Dur Lộ, Kiều thị ra tay rất nhanh, chỉ cảm thấy tay quay người chụp lên mũi của Phúc Quát một cái, Phúc Quát lập tức ngã xuống.

Thuốc mê!

Dur Lộ lập tức bật dậy. Bà Kiều thị này, lúc đặc thù phải làm như bà ấy thì mới có hiệu quả.

"Dur chủ tử, ngài đừng lo lắng, chỉ cần cho nàng ấy uống hai chén nước lạnh thì sẽ không có chuyện gì đâu. Nếu không quán thì chỉ cần nằm một khắc là được rồi." Kiều thị ngượng ngùng cười, nói: "Còn một người nữa, Dur chủ tử ngài đừng nóng vội!"

Đây là đang nói Tào thị rồi. Sắc mặt Tào thị lập tức trịnh trọng hơn, có trường hợp của Phúc Quát làm ví dụ, lúc này bà không dùng tay mà dùng chân. Sức bà lớn, bà vừa gạt chân lên khiến Kiều thị vấp ngã. Tiếng ngã "bịch" xuống đất, Dur Lộ chỉ đứng nhìn thôi cũng thấy đau.

Nhưng lúc Kiều thị ngã xuống, bà lại bỗng nhiên ôm lấy chân của Tào thị, đến khi người ngã hẳn xuống, thân thể Tào thị cũng lệch sang một bên rồi ngã bịch xuống đất.

Đúng là, một chút thua thiệt cũng không muốn ăn.

Kiều thị đẩy Tào thị đang nằm dề trên đùi bà ra, chậm rãi đứng dậy phủ bụi trên người, sau đó đi lên giang hai tay ra với Dur Lộ để Dur Lộ thấy ngân châm trong tay.

Bà không cứu Phúc Quát Tào thị tỉnh lại ngay mà móc khăn tay trong ngực ra, lại lấy thêm cái bình ngọc nhỏ, đặt trước mặt Dư Lộ giải thích từng cái một.

"Chiếc khăn tay này đã được tẩm thuốc, chỉ cần đặt lên mũi là sẽ ngã xuống ngay. Còn ngấn châm này, nó cũng đã được ngâm qua nước thuốc, cái này còn mạnh hơn, nếu không có thuốc giải thì người bị đâm cần ít nhất nửa tiếng mới tỉnh lại được. Trong bình ngọc nhỏ này là thuốc mê không sắc không vị, đổ vào trong nước hoặc trong thức ăn, người ăn phải sẽ lập tức bất tỉnh."

Nhanh chóng như vậy, quả là quá cao cấp!

Lo trước khôi phục, Dư Lộ lập tức hỏi: "Có thể chuẩn bị cho ta mỗi cái một phần không?" Tuy có thể không dùng tới nhưng Dư Lộ vẫn muốn để mang trong người, vì cô thấy nó vừa lợi hại vừa sợ tình huống bất ngờ.

Nếu cô sớm có thuốc mê lợi hại như vậy, trên chiếc thuyền đi đến Dương Châu kia, cô chỉ cần cho Trần Chiêu uống nước bỏ thêm chút thuốc là xong, cần gì phải tự làm mình bị thương rồi nhảy sông chứ. Giờ vết sẹo trên mu bàn tay cô vẫn còn, dù có dùng thuốc mờ bôi sẹo thượng hạng của Tiêu Duệ thì cũng không có ích gì.

Nhớ tới Trần Chiêu, Dư Lộ bỗng dung nhớ lại lời Tiêu Văn nói. Nàng ấy nói Trần Chiêu đã chết.

Một người như vậy, một người mặc dù có ý xấu đối với cô nhưng vẫn nhẹ dạ, cuối cùng cũng không có chân chính xúc phạm đến cô, lại phải chết trẻ như vậy.

Dư Lộ không trách Tiêu Duệ được, đành phải thở dài một hơi. Nói cho cùng, cô không nên trở lại.

Không có hứng thú, sau khi Kiều thị đồng ý đưa cho Dư Lộ, Dư Lộ bảo bà ấy làm Phúc Quát và Tào thị tỉnh dậy rồi cho mấy người ấy lui xuống.

Lúc Tiêu Duệ trở về thì đã nửa xế chiều. Việc hấn đàm luận với Vu Quốc Đống đã xác định được hơn nửa.

Chuyện này khiến hấn bận việc mấy ngày nay, vẫn luôn gạt Dư Lộ, cũng vì sợ cuối cùng mọi chuyện không thành làm Dư Lộ mừng hụt. Bây giờ bên Vu Quốc Đống không có vấn đề gì, lát nữa chỉ cần nói một câu với Nhị ca, suy nghĩ cách chuyển tin đến chỗ phụ hoàng là được rồi.

Cho nên hấn trở về với nụ cười trên môi.

Dư Lộ đang bôi thuốc cho vết thương ở đầu gối. Ngày ấy ở trong cung cô bị xước ở đầu gối, lúc phát hiện thì nó đã chảy khá nhiều máu. Giờ cũng đã mấy ngày rồi nhưng không biết vì khí trời hay vì cái gì mà nó vẫn không tốt lên.

Chẳng qua may là nó không đau lắm, trước kia vì sợ Tiêu Duệ phát hiện nên cô thường bôi thuốc vào ban ngày, lúc ấy Dư Lộ đau đến nhe răng trợn mắt. Bây giờ cô lại không thêm để ý, vừa gọi Thạch Lưu xúc thuốc vừa ăn dầu tỳ.

Tuy dầu tỳ này rất nhỏ nhưng cũng rất ngọt. Dư Lộ ăn một cái, sau đó lại đút cho Thạch Lưu một cái, hai người ăn rất vui vẻ nên không phát hiện Tiêu Duệ đã vào cửa.

Cho đến khi Tiêu Duệ đi đến đoạt lấy thuốc trong tay Thạch Lưu, nhìn chăm chăm vào vết thương còn vài tia máu trên đầu gối Dư Lộ, vô cùng tức giận hỏi Thạch Lưu: "Chuyện gì thế này? Sao Dư chủ tử của ngươi lại bị thương?"

Thạch Lưu hoảng sợ, ngã ngồi xuống đất.

Dư Lộ vội nói: "Là ngày đó, ngày đó ở trong cung ta không cẩn thận nên bị thương, không sao đâu, nó cũng sắp hết rồi."

Tay Tiêu Duệ cứng đờ. Hấn ngẩng đầu nhìn Dư Lộ, trong mắt mang theo áy náy và thương tiếc.

Dư Lộ nhìn ánh mắt của hấn, ngẩn người ra.

"Thạch Lưu, ngươi đi xuống trước đi." Cô kêu Thạch Lưu lui xuống trước. Sau khi Thạch Lưu rời khỏi, cô bắt chập vết thương trên chân, giờ tay ôm cổ Tiêu Duệ rồi đứng lên.

"Cẩn thận! Cẩn thận!" Tiêu Duệ kêu lên, hoảng sợ vươn tay ra.

Dư Lộ cười hi hi, nhấc mông ra khỏi ghế, cả người leo trên người Tiêu Duệ, áp đầu lên vai hấn, dấn lỗ tai hấn nói: "Ta không cẩn thận thật mà, không phải nương nương phạt ta đâu. Thật ra ngày ấy nương nương đối xử tốt với ta lắm."

Nếu không liên quan đến mẫu phi thì sao nàng phải gạt hấn nhiều ngày như vậy làm gì?

Tiêu Duệ có chút đau lòng, sau lại nghĩ đến kết quả thương lượng với Vu Quốc Đống thì mới khá hơn chút. Hấn ôm Dư Lộ vào phòng trong, đặt lên giường, đè Dư Lộ lại để cô không nhúc nhích rồi nhìn vết thương của cô.

"Vẫn luôn bôi thuốc hả?" Cũng đã mấy ngày rồi mà vẫn chưa hết, theo lý thì vết thương kiểu này đã phải kết vảy rồi chứ.

Dư Lộ cũng nhìn, không quan tâm nói: "Không sao, vết thương nhỏ, chắc do khí trời thôi, mấy ngày nữa là tốt ấy mà, không cần gấp như vậy, cũng không có đau."

Tiêu Duệ nhíu mày lại, "Ai đưa thuốc cho ngươi? Có phải dùng sai rồi không?"

"Không đâu, ta bôi bằng thuốc mờ, cũng không phải bệnh gì khác, sao dùng sai thuốc được." Dư Lộ cười nói, đưa tay kéo Tiêu Duệ dậy, "Được rồi, không sao đâu mà. Đứng rồi, lúc này ngươi gọi Tôn Văn Hạo qua để làm gì vậy?"

Tiêu Duệ nghĩ ngày mai lấy thuốc chỗ Thái Y Viện, tạm thời lướt qua vấn đề này, nói với Dư Lộ về Tôn Văn Hạo, "Đứa bé kia vừa giỏi văn vừa giỏi võ, gia gọi hấn đi để hỏi con đường nó muốn đi sau này. Dù sao tuổi của nó cũng vừa lúc, sớm xác định chút thì mới có lợi cho nó về sau."

Thì ra là vì vậy, dạy con từ thuở còn thơ, Dư Lộ hỏi: "Vậy nó chọn gì?"

Tiêu Duệ nói: "Chọn văn, đi con đường khoa cử, trước ở nhà theo học tiền sinh hai năm đã, sau đó đưa nó vào thư viện học."

Nghĩ đến cuộc trò chuyện với Tôn Văn Hạo ở thư phòng, Tiêu Duệ cảm thấy trước đây Dư Lộ không giúp sai người. Tuy giờ nó còn nhỏ nhưng có lẽ vì nhỏ nên thấy lớn, thông minh, có lòng tiến tới, còn nặng tình nghĩa. Dư Lộ có ân với một người như vậy, sau này nếu có cần gì, Tôn Văn Hạo không có khả năng không giúp.

"Cảm ơn gia!" Dư Lộ nhào tới ôm hông của Tiêu Duệ.

Tiêu Duệ cười, cúi đầu nhìn cô, "Muốn cảm ơn gia thật?"

Dư Lộ vội vàng gạt đầu như gà mổ thóc.

Tiêu Duệ hỏi: "Vậy cảm ơn thế nào?"

Dư Lộ chôn mặt vào lòng Tiêu Duệ, có chút ngượng ngùng nói: "Gia nói cảm ơn thế nào thì cảm ơn thế ấy." Ngoại trừ Tôn Văn Hạo, còn có Phúc Quát và Tào thị Kiều thị, Tiêu Duệ đối tốt với cô như vậy, cô nghe theo Tiêu Duệ cũng không có gì không được.

Tiêu Duệ vỗ nhẹ tóc của cô, nói: "Trước nhớ kỹ đã, còn có một việc người cũng phải cảm ơn gia nữa."

Còn có một việc? Dư Lộ ngẩng đầu, "Việc gì?"

Tiêu Duệ nói: "Sáng sớm ngày mai, gia đưa người đi Pháp Hoa Tự một chuyến, cho người đi gặp Trường Bình Hầu Vu Quốc Đồng phu nhân một mặt."

Nét mặt Dư Lộ đầy hưng phấn, "Gia có chuyện gì cần ta giúp một tay sao?"

"Sao thế, rõ ràng là chuyện người nên cảm ơn gia chứ, sao người lại nói thành giúp gia làm việc rồi?" Tiêu Duệ bật cười, "Trường Bình Hầu, Vu Quốc Đồng, ông ta họ Vu."

Họ Dư?

Dư Lộ mờ mịt, họ thì có quan hệ gì, không phải cô cũng họ Dư sao? Không đúng, họ Dư! Cô nháy mắt nhìn Tiêu Duệ, vành mắt lập tức đỏ lên, "Gia, người, người là..."

"Không cho khóc!" Tiêu Duệ nói nặng với cô một câu trước, sau đó thấy lời còn chưa dứt mà nước mắt Dư Lộ đã rơi xuống, hần thờ dài, kéo Dư Lộ vào lòng dịu dàng nói: "Chỉ là không phải họ Dư kia của người, là Vu trong *kỳ sở bất dục, vật thi vu nhân** cơ. Gia đã bàn bạc xong với Vu Quốc Đồng rồi, sau này, người sẽ trở thành con gái nuôi mới của Chính thân ở Tô Châu, cũng không thể gọi Dư Lộ nữa mà là đổi thành Vu Lộ."

**Kỳ sở bất dục, vật thi vu nhân: Đây là câu nói của Khổng Tử, có nghĩa là cái gì mình không thích thì đừng làm cho người khác, hay nói khác hơn, mình muốn gì thì cho người khác cái đó. Nhân là yêu người, yêu người khác như yêu... bản thân mình.*

Giải thích chút về họ Vu và họ Dư ở đoạn trên. Trong tiếng Hán, Vu và Dư đều phát âm là [yú] nhưng có cách viết khác nhau, Vu là 于, còn Dư là 余.

Có thân phận như vậy, cô không cần làm tiểu thiếp nữa. Trường Bình Hầu Vu Quốc Đồng, đích nữ của hầu phủ, hẳn sẽ được ngồi vào vị trí trắc phi.

Tiêu Duệ đang muốn cho cô một thân phận.

Nhưng cho cô thân phận mới cũng có nghĩa là hẳn lại tìm một cha vợ nữa cho mình.

Nhìn Tiêu Duệ mặt đầy ý cười, Dư Lộ vừa muốn cười vừa muốn khóc. Tâm trạng cô rất ngổn ngang, cô không biết phải nói cảm ơn với Tiêu Duệ như thế nào. Lúc trước là cảm ơn thay Tôn Văn Hạo, nhưng còn cô, cô và Tiêu Duệ là hai người gần gũi nhất, nếu nói cảm ơn thì giống như người lạ vậy.

Nhưng không nói cảm ơn, Tiêu Duệ cho cô người, lại cho cô thân phận; cho cô sủng ái, lại cho cô tôn trọng; Dư Lộ cô có tài có đức gì đâu, cô chẳng qua chỉ là một cô gái bình thường, thậm chí trên người còn có rất nhiều khuyết điểm mà cô gái khác không có, cô có tài đức gì chứ?

"Tiêu Duệ." Dư Lộ không biết, thì ra giọng nói của cô có thể dịu dàng như vậy, "Tiêu Duệ, ta yêu chàng, ta yêu chàng, ta yêu chàng, ta yêu chàng chết mất."

Tiêu Duệ ôm hôn của Dư Lộ, tay cũng mất tự nhiên siết chặt lại, "Gia cũng yêu người, cũng yêu người chết mất."

Tỉnh đến chỗ nồng, Dư Lộ cũng mất lý trí, len lén đưa tay dọc theo bắp đùi của Tiêu Duệ để đi lên, cuối cùng dừng ở chỗ quan trọng.

Toàn thân Tiêu Duệ cứng đờ, "Tiêu Lộ Nhi, giờ còn chưa đến tối đâu." Hần cực lực nói ra câu này với vẻ nhạo báng.

Dư Lộ đỏ mặt, đánh bạo nói: "Sợ cái gì, đóng cửa, kéo rèm, không phải là buổi tối sao?"

"Thật sao?" Bàn tay nhỏ mềm mềm, lại còn không chịu yên như vậy, sao Tiêu Duệ có thể chịu được. Hần hỏi xong, căn bản không cho Dư Lộ thời gian trả lời, trực tiếp bế Dư Lộ dậy đi đá cửa, đóng cửa sô rồi kéo rèm xuống, khi về giường hẳn cũng thả màn lụa xuống.

Dư Lộ ôm cổ hần, chủ động đưa lên nụ hôn.

Tiêu Duệ thấp giọng nói: "Đúng là muốn ăn đòn mà."

Nói xong, chiếc giường lập tức đung đưa kịch liệt.

Bên kia, ở biên cương đã bắt đầu nóng lên, Trần Chiêu mặc kệ mồ hôi rơi đầy mặt, đứng canh giữ ở ngoài doanh trường của Đoan Vương Tiêu Viêm, đáng người thẳng tắp nhưng lòng đã bay về kinh thành.

Lúc suy nghĩ lung tung, hần cưỡng ép bản thân tỉnh táo lại, cẩn thận nhớ đến bộ dáng của công chúa Ngu Văn khi xuống xe ngựa và bị gió thổi qua khăn che mặt lúc này.

Tuy tuổi lớn hơn ít, khí sắc cũng kém hơn, thậm chí làn da cũng hơi đen vì khí hậu bên này nhưng ngũ quan ấy, vóc người ấy giống Dư Lộ đến bảy tám phần.

Công chúa Ngu Văn, nghe nói vốn chỉ là quận chúa, mất đi cha mẹ từ nhỏ, lớn lên ở trong cung của Huệ Phi nương nương. Như vậy, nàng ấy lớn lên với Thành Vương Tiêu Duệ từ nhỏ, cho nên, từ lúc rất nhỏ, Tiêu Duệ đã bắt đầu thích công chúa Ngu Văn sao?

Cho nên thật ra Dư Lộ chỉ là một thể thân thôi sao?

Bởi vì công chúa Ngu Văn bị gả xa nơi biên cương, Tiêu Duệ không có được người trong lòng, một lần tình cờ gặp được Dư Lộ có dáng dấp tương tự, vội mang nàng ta về phủ?

Nếu vậy, đời trước và đời này, ở cả hai đời cuộc sống của Dư Lộ hoàn toàn là trò cười!

Trần Chiêu không khỏi cười lạnh. Đời trước hắn không biết việc này, nếu đời này không phải hắn bị ép phải rời đi kinh thành, đến nương nhờ Đại Hoàng tử Tiêu Viêm sau này thua Thái tử, chỉ sợ hắn cũng sẽ không biết được việc này.

Hắn quay đầu nhìn cửa lầu lớn, bỗng nhiên có niềm hy vọng vô cùng mãnh liệt rằng công chúa Ngu Văn sẽ đồng ý về kinh. Đến lúc ấy, Tiêu Duệ biết người trong lòng trở về, kích động lưu luyến cả ngày. Mà Dư Lộ, hắn thật muốn nhìn xem, đến lúc đó Dư Lộ biết rồi thì sẽ phản ứng thế nào.

Đời trước và đời này, Tiêu Duệ đều không thích nàng ta.

Nàng ta chối bỏ mình cả hai đời, còn tưởng rằng đời này có thể vào mắt Tiêu Duệ thật sao? Hoặc là... hoặc là không cần công chúa Ngu Văn, tính toán thời gian bây giờ, chắc Tiêu Duệ đã thu dùng Minh Nguyệt rồi đi?

Dưới hai sự đả kích như vậy, Dư Lộ sẽ thế nào đây?

Chạy trốn bị bắt trở lại, nàng ta có thể tránh thoát nghiêm phạt, nhưng lần này lại không có ai cam tâm tình nguyện cho nàng sử dụng, nàng ta nhìn Tiêu Duệ trước có tình cũ, sau có tình mới, liệu có suy sụp hay không đây?

Độ cung nơi khoe miệng Trần Chiêu càng lớn hơn, đúng là một việc khiến người ta vui vẻ mà.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 109

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit + Beta: Y Nhã a.k.a Ryuu-chan

Dư Lộ đi ra ngoài gặp Vu phu nhân, cô để Hương Lê ở lại và dẫn theo Thạch Lưu, Phúc Quát, Tào thị và Kiều thị.

Cô ngồi trong một chiếc xe ngựa, tay cầm khăn tay và ngăn chằm Kiều thị đưa, trong tay áo thì nhét cái bình ngọc nhỏ. Máy thứ này đều là Kiều thị đi về rồi chế tạo khăn cấp.

Hôm qua Thạch Lưu không thấy được sự lợi hại của những thứ này, nàng ngồi cách Dư Lộ rất gần, tò mò muốn đưa tay đi sờ thử xem, nhưng nhìn bộ dạng muốn tránh cũng không kịp của Phúc Quát, nàng vẫn không có lá gan đó.

Phúc Quát và nàng không quen biết, nhưng Phúc Quát dựa vào việc mình có võ công nên luôn coi thường những cô gái bình thường khác. Hôm qua coi thường Kiều thị khiến bị mất mặt trước Dư Lộ, lúc này thấy Thạch Lưu như vậy, giống như lớp nguy trang thân nhiên của nàng bị xé rách, ánh mắt nhìn Thạch Lưu của nàng lập tức không tốt.

"Người không tin thì thử xem, dùng khăn bịt miệng bịt mũi lại, nó có phản ứng ngay lập tức cho coi." Nàng nói với vẻ không vui.

Thạch Lưu quay đầu nhìn nàng, khẽ hừ một tiếng.

Tên nha hoàn mới tới này đột nhiên chiếm lấy vị trí đại nha hoàn thiếp thân bên người Dư chủ tử, phải biết rằng Dư chủ tử chỉ là thiếp thất, theo lý thì bên người chỉ có hai đại nha hoàn nhất đẳng, Hương Lê trầm ổn thạo đời nên không cần lo lắng gì, nàng thì không có bản lĩnh gì lớn, có thể không lo lắng sao.

Cùng may hôm nay Dư chủ tử ra ngoài vẫn dẫn theo nàng, nếu không nàng sẽ phải không yên vì suy nghĩ có phải địa vị của mình khó giữ được hay không.

Thạch Lưu suy nghĩ như vậy, càng muốn đối chọi với Phúc Quát hơn, "Dư chủ tử, nếu nô tỳ bị hôn mê thì có thể tỉnh lại không? Ngài có mang thuốc giải không?"

Còn chưa hỏi Kiều thị thuốc này có hại gì đối với thân thể không, Dư Lộ không muốn lấy người bên cạnh mình ra làm thí nghiệm.

"Người đừng có thử, thuốc này rất lợi hại. Hôm qua Phúc Quát và Tào ma ma còn không chịu được, chắc chắn một người không biết võ nghệ như người càng không được." Cô khuyên nhủ: "Thứ này có thể khiến người ta hôn mê, cũng không biết có hại với thân thể không nữa, với lại ta không mang thuốc giải ra ngoài."

Thạch Lưu vừa nghe xong liền lộ vẻ mặt thất vọng.

Phúc Quát lơ đãng nói: "Kiều ma ma nói, được tính của khăn tay này nhỏ hơn chút, không cần thuốc giải, chỉ cần uống hai chén nước lạnh là được rồi. Hôm qua ta bị cái khăn tay này làm hôn mê, hôm nay tỉnh dậy thấy trên người không có chỗ nào không khỏe. Ta thấy Tào ma ma cũng thế, nên chắc không có hại gì đâu."

Nói xong, nàng dùng ánh mắt "ngươi chắc chắn không dám" nhìn Thạch Lư.

Thạch Lư bị nàng nói khích, xoay người nói với Dư Lộ, "Đến đây đi Dư chủ tử, ngài cho nô tỳ thử xem đi. Tuy hôm qua Phúc Quát và Tào ma ma bị thuốc này làm cho hôn mê nhưng nhờ đầu thuốc này có công hiệu khác nhau với những người có thể chất khác nhau thì sao. Ngài phải thử nhiều mới có thể xác định được."

Nhìn Thạch Lư tỏ vẻ chưa định tường thì chưa quay đầu, Dư Lộ cũng thấy lời nàng nói có đạo lý, bèn nghe lời của nàng, giờ khăn tay lên.

Ái ngờ khăn tay còn chưa đựng tới Thạch Lư, nàng đã nghẹo đầu ngã bịch xuống đất.

Phúc Quát bị giật mình, theo bản năng nhảy đến trước mặt Dư Lộ che cho cô. Nhưng nhìn Thạch Lư té trên mặt đất, nàng nhin không được phì cười.

"Dư chủ tử, xem ra Thạch Lư nói đúng lắm." Nàng chỉ vào Thạch Lư nói: "Thuốc này của Kiều ma ma đúng là có công hiệu khác nhau với những người có thể chất khác nhau mà."

Dư Lộ cũng có chút dở khóc dở cười. Đến cùng thì thân thể của Thạch Lư bị sao vậy, hôm qua và hôm nay cô đều cách cái khăn này rất gần mà chẳng bị sao hết, trong khi Thạch Lư lại chưa đựng tới cũng đã ngã xuống.

Cô dặn Phúc Quát: "Được rồi, đừng nói nữa, nàng ấy đến trước ngươi, về sau tuy ngươi hầu hạ ở bên cạnh ta nhưng không cho ngươi đối xử với nàng ấy giống như hôm nay nữa."

Phúc Quát hơi sững sờ, sau đó không tình nguyện gật đầu.

Dư Lộ cũng không để ý đến nàng nữa, cô âm thầm nhìn Phúc Quát, trên quy củ kém một chút, tâm tính cũng có khiếu ngạo chút, giờ có Kiều thị như châu bảo ở phía trước, Dư Lộ cảm thấy vẫn cần quan sát xem, nếu nàng ấy vẫn như vậy, thì không cần còn hơn.

Cho Thạch Lư uống hai chén nước lạnh, nhưng chờ giây lát mà vẫn không thấy nàng ấy tỉnh lại, Phúc Quát vội vàng lại đi rót thêm một chén, kết quả là nàng ấy vẫn không tỉnh.

Dư Lộ lập tức luống cuống, vội vàng cho xe dừng lại kêu Kiều thị qua đây.

Kiều thị vừa vào xe ngựa liền hiểu có chuyện gì xảy ra. Bà tiến lên kiểm tra Thạch Lư một lần rồi lên tiếng: "Dư chủ tử không cần lo lắng, thể chất của Thạch Lư có nường quá kém nên khi uống nước lạnh xong cần phải đợi một lúc. Tính theo lộ trình này thì tầm lúc chúng ta đến Pháp Hoa Tự, nàng ấy có thể tỉnh lại."

"Nàng ấy không sao chứ?" Dư Lộ nói: "Còn thuốc này của ngươi nữa, nó có hại gì với thân thể của con người không?"

Kiều thị nói: "Không có hại gì hết. Cùng lắm là người có thân thể yếu sang ngày thứ hai sẽ thấy có chút mệt mỏi, nhưng nghỉ ngơi hai ba ngày thì tốt rồi. Thuốc này của nô tỳ chủ yếu là khiến người khác hôn mê ngay lập tức nên nô tỳ sẽ không thêm vào đó những thành phần có hại với thân thể con người."

Thật ra cũng có những thuốc không chỉ khiến người khác hôn mê mà còn khi người đó tỉnh lại, thân thể người ấy sẽ bị thương tổn lớn. Chẳng qua bà không dám lấy thuốc này ra, nhờ làm chủ tử bị thương thì lại rắc rối.

Dư Lộ yên tâm, giúp Phúc Quát nâng Thạch Lư lên nhuyễn tháp nằm rồi để Kiều thị trở về, xe ngựa lần nữa khởi hành.

Lúc xe ngựa dừng ở cửa chính của Pháp Hoa Tự, Thạch Lư thực sự mơ mơ màng màng tỉnh lại.

Nàng dụi dụi hai mắt, tí mí nhớ lại một lát mới nói: "Dư chủ tử, nô tỳ đây là... ngủ suốt dọc đường?"

Phúc Quát hừ lạnh, đang muốn mở miệng châm chọc một hai câu, chợt nhớ đến lời lúc trước của Dư Lộ, đành phải ngậm miệng lại.

Dư Lộ kéo Thạch Lư nói: "Đừng vậy, được tính của thuốc kia rất lớn. Sau khi ngươi hôn mê, dù uống nước rồi nhưng vẫn không lập tức tỉnh lại, chắc là vì ngươi không biết võ công. Bây giờ ngươi thấy thế nào, trên người có chỗ nào khó chịu không?"

Thạch Lư giật tay xuống chân, lại lắc lắc đầu, lên tiếng: "Không có, chỉ là cảm thấy có phải vì ngủ quá nhiều hay không nên nó hơi mệt."

Đúng là giống như lời Kiều thị nói.

Giờ cũng có Kiều thị Tào thị và Phúc Quát ở đây, Dư Lộ bèn nói: "Vậy ngươi chờ trong xe ngựa đi, chắc ta đi rất nhanh thôi."

Thạch Lư lại không chịu, chống tay đứng dậy nói: "Như vậy sao được, nô tỳ muốn đi bên cạnh ngài, nô tỳ không sao đâu, không phải nô tỳ tỉnh rồi sao."

Nhìn bộ dạng ủ rũ của nàng, Dư Lộ thấy rất lo lắng. Cô lắc đầu, giọng nói cũng nặng hơn tí, "Ngươi ở trong xe ngựa đi, nếu lát nữa có chuyện gì thì ta kêu người đi gọi ngươi."

Thạch Lư thấy Dư Lộ mất hứng, đành phải ngoan ngoãn gật đầu.

Dư Lộ vừa vào cửa của Pháp Hoa Tự, Vu phu nhân đã kêu hạ nhân tiến lên đón. Nhìn bà tầm bốn mươi tuổi, ở đuôi mày khóe mắt đều có dấu vết của tháng năm, mặc trên người chiếc áo ngoài thêu hoa màu chàm*. Thấy Dư Lộ không nói chuyện, bà cười trước.

**Mề nghĩ chắc bà ấy mặc thế này:*

Bà ấy là phu nhân có phẩm cấp, Dư Lộ là thiếp thất của Thành Vương, ai hành lễ cho ai đều không ổn. Nhưng Dư Lộ lại nghĩ, ý của Tiêu Duệ là muốn cô giả thành con gái của Vu gia, vậy vị Vu phu nhân này cũng coi như là mẹ nuôi của cô.

Thấy mẹ nuôi, đương nhiên con gái nuôi phải hành lễ.

Cô bước lên, cầm lấy tay của Vu phu nhân, hơi hơi khụy gối xuống nhưng vẫn không nói gì.

Tuổi Vu phu nhân đã cao, con dâu cũng có năm người, sao bà không hiểu ý của Dư Lộ được. Đây là lấy thân phận văn bối để hành lễ, còn không nói gì là cho người ta thấy thân phận, không phải là chạy tới bợ đỡ phủ An Bình Hầu.

Vậy cũng đúng thôi, dù là thiếp nhưng đó cũng là thiếp của Thành Vương, không cần phải hạ thấp mình như thế. Hơn nữa, có cô con gái như vậy, biến thành nhà vợ của Thành Vương, tuy nói là vẹn toàn đôi bên nhưng rốt cuộc thì vẫn là Vu gia của họ chiếm tiện nghi.

Bà thuận thế cầm tay Dư Lộ, thân thiết nói: "Đưa bé ngoan, đi đến đây nóng lắm đứng không, nương mang con đến sương phòng phía sau uống nước, nghỉ ngơi chốc lát."

Dư Lộ gật đầu, cũng kêu là nương.

Trong Thành Vương phủ, Tiêu Duệ đã vào cung tìm Thái Y lấy thuốc về. Thấy Hương Lê đang ở bên ngoài dọn dẹp, hần thuận tay đưa tới.

"Đầu gối của Dư chủ tử người bị thương, đây là thuốc cho nàng ấy." Hần phân phó: "Đừng quên cho nàng ấy dùng đúng hạn."

Hương Lê cúi đầu nhận lấy.

Tiêu Duệ đi vào phòng trong.

Hần sợ nhất là nóng. Bây giờ kinh thành đã đến giữa hè, đi ra ngoài xong, khi về hần phải tắm cái đã, sau đó còn phải chạy đến Pháp Hoa Tự, cũng không biết buổi gặp mặt của Dư Lộ với Vu phu nhân thế nào rồi.

Tiêu Duệ nghĩ, lấy bộ đồ sạch sẽ trong tủ quần áo ra rồi vào tịnh phòng.

Thời gian Hương Lê hầu hạ cũng không ngắn, đương nhiên biết thói quen của Tiêu Duệ. Nàng đã đổ nước vào thùng gỗ trong tịnh phòng xong, lúc này đang đứng ở một bên.

Tiêu Duệ tiến vào, nàng chủ động tiến lên nhận y phục rồi đặt sang một bên, sau đó xoay người định coi đồ cho Tiêu Duệ.

Lúc tay nàng sắp đụng đến ngực, Tiêu Duệ bỗng đưa tay ngăn nàng lại, "Được rồi, ngươi đi ra ngoài đi, ở đây không cần ngươi hầu hạ."

Lòng Hương Lê trầm xuống, biết rõ mình nên cúi đầu và đi ra ngoài nhưng vẫn không nhìn được mà ngẩng đầu nhìn Tiêu Duệ. Cũng may Tiêu Duệ không nhìn nàng, mà nàng cũng không thấy nét bất mãn trên mặt Tiêu Duệ.

Nàng thở phào, nhưng vẫn không cam lòng phải đi ra ngoài như vậy, bèn thấp giọng nói: "Nô tỳ hầu Vương gia thay đồ tắm rửa ạ?"

Chuyện này trước đây nàng và Thạch Lưu hay làm, nhưng từ lúc Dư chủ từ chạy trốn trở về, Vương gia không còn kêu các nàng đến hầu nữa.

Nếu Dư chủ từ không tiện, Vương gia sẽ tự mình tắm rửa. Nếu Dư chủ từ không sao, thường thì Dư chủ từ sẽ vào tịnh phòng hầu hạ. Hôm nay, khó khăn lắm mới có một hôm Dư chủ từ không ở, đây chính là thời cơ ngàn năm mới có.

Nàng nín thở, đầu cũng cúi thật sâu, nhưng nàng vẫn cảm nhận được ánh mắt nóng rực trên đỉnh đầu.

"Đi ra ngoài!" Giọng Tiêu Duệ lạnh không chút nhiệt độ.

Đầu vai Hương Lê run lên, theo bản năng cong đầu gối xuống. Nhưng nhìn mặt đất trước mắt, nàng khắc chế bản thân không có quỳ xuống.

"Vâng... nô tỳ xin cáo lui." Nàng run giọng, vội vàng ra cửa.

Đến bên ngoài, nàng va phải Anh Đào. Nàng lui lại một bước, cũng không để ý đến Anh Đào, vội lướt qua rồi chạy ra ngoài.

Về đến phòng của hạ nhân, nàng cầm cái gương giơ lên trước mặt, cuối cùng vẫn không nhìn được mà rơi nước mắt.

Đúng là nàng không xinh đẹp bằng Dư chủ từ.

Nhưng lúc đầu Tạ chủ từ cũng rất đẹp mà Vương gia vẫn không đến phòng của Dư chủ từ đấy thôi, có thể thấy căn bản là Vương gia không phải người trọng tướng mạo.

Da thịt nàng trắng nõn, hai mắt cong cong, lúc cười lên rất đẹp mắt. Nàng còn dịu dàng sẵn sàng, có thể hầu hạ Vương gia rất tốt. Tính tình của nàng tốt hơn Dư chủ từ nghìn lần vạn lần, vì sao Vương gia không nhìn nàng chứ?

Nàng không muốn làm nha hoàn, nàng muốn làm chủ từ, nàng rất muốn làm chủ từ. Làm một chủ từ được sủng ái, được đối xử tử tế, muốn làm thế nào cũng được, mà không phải làm một tiểu nha hoàn, phải hầu hạ người khác, nghe lời người khác, chủ từ có phạm lỗi lầm, chủ từ không có việc gì, nàng thì suýt bị giết chết...

Hương Lê nhìn không được rơi nước mắt, trong lòng cũng rất sợ. Hôm nay Vương gia có biết không? Nếu Vương gia biết tâm tư của nàng thật thì... sẽ như thế nào?

Tiêu Duệ tức đến mức tắm rửa xong mà mặt vẫn còn đanh lại. Hắn không tức vì mình mà là tức vì Dư Lộ. Tên nha hoàn kia, Dư Lộ đối xử với nàng ta tốt như vậy, nàng ta lại dám có ý nghĩ như thế!

Nếu Tiêu Lộ Nhi biết thì sẽ đau lòng đến nhường nào chứ?

Đúng là chết tiệt mà!

Tiêu Duệ vào phòng trong mặc áo ngoài, sau đó đi ra gọi Anh Đào mang trà vào.

"Ngươi nhìn chăm chăm Hương Lê, tìm ra cái lỗi của nàng ta, thừa lúc gia có ở nhà rồi báo cáo cho Dư chủ từ của ngươi." Hắn phân phó.

Lỗi? Hai mắt Anh Đào sáng lên, lập tức ngẩng đầu.

"Lý do này không được, đổi cái khác." Lấy lý do này, nếu Tiêu Lộ Nhi biết thì chắc chắn sẽ rất đau lòng.

Anh Đào cẩn thận nhìn Tiêu Duệ, thăm dò: "Nô tỳ cũng không biết. Xưa nay Hương Lê làm việc cẩn trọng, lại rất trung tâm, nô tỳ thực sự không tìm ra được lỗi của nàng ấy..."

"Cạch", Tiêu Duệ đặt chén trà lên bàn, "Vậy sao? Ngươi cũng đừng quên, ngươi vì cái gì mới có thể ở lại đến giờ."

Anh Đào giật mình, vội nói: "Vâng, nô tỳ chắc chắn, chắc chắn sẽ làm xong chuyện này trong vòng ba ngày!"

Tiêu Duệ đứng lên, vừa đi ra ngoài vừa nói: "Cũng không cần gấp gáp như vậy, nhưng ngươi cũng phải tận lực, trong vòng mười ngày đi."

Lúc Tiêu Duệ chạy tới Pháp Hoa Tự, Dư Lộ đang thân thiết đỡ Vu phu nhân xuống bậc thang. Vu phu nhân đang nói cười với Dư Lộ, nếu người không biết nhìn thấy, chỉ sợ sẽ nghĩ đây đúng là một đôi mẹ con thật.

Mặc dù Vu phu nhân có năm con dâu nhưng dù sao con dâu vẫn khác với con gái. Hôm nay bà gặp Dư Lộ, lại biết nhận đứa con gái này không chỉ khiến lão gia vui vẻ mà còn có ích cho năm đứa con trai mình sinh ra, đương nhiên bà sẽ rất thích Dư Lộ.

Mà Dư Lộ cũng rất tôn kính với bà, gặp mặt hơn nửa ngày, hai người trò chuyện rất hợp duyên. Lúc ra Pháp Hoa Tự, Vu phu nhân thật sự cảm thấy, biết đâu con gái nhỏ không có duyên phận với mình mười mấy năm trước thật sự đâu thai thành Dư Lộ thật.

"Vương gia tới!" Dur Lộ phát hiện Tiêu Duệ trước.

Vu phu nhân ngừng đầu, vội vàng kéo Dur Lộ nhanh tiến lên, lúc đến gần mới buông tay Dur Lộ ra rồi cung kính hành lễ, "Thiếp thân ra mắt Vương gia."

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 110

Edit + Beta: Y Nhã a.k.a Ryyu-chan

Từ biệt Vu phu nhân, Dur Lộ và Tiêu Duệ lên xe ngựa.

"Sao chàng tới đây thế?" Dur Lộ ôm cánh tay của Tiêu Duệ, cười hỏi: "Sợ ta với Vu phu nhân không trò chuyện vui vẻ hả?"

Tiêu Duệ nhìn cô, đưa tay vuốt chóp mũi cô mới nói: "Không phải, đương nhiên gia tin tưởng Tiểu Lộ Nhi có bản lĩnh đó. Chỉ là gia nhớ người cho nên tới đây thôi."

Đỗ ngon đỗ ngọt!

Dur Lộ nói thâm trong lòng, nhưng không thể không thừa nhận rằng cô rất thích nghe những lời như vậy.

"Chứ sao. Ta là mỹ nữ hoa gặp hoa nở, người gặp người thích mà lại." Cô khoa trương khoe khoang, "Cho nên Vu phu nhân vừa thấy ta liền bị mị lực của ta thuyết phục, cam tâm tình nguyện nhận ta làm con gái nuôi, gần gũi với ta đấy."

Tiêu Duệ cười ha ha, nhéo mũi cô nói: "Không thấy ngại hả!"

Dur Lộ né tránh, nằm trong ngực hắn, nghe mùi vị dễ ngủ trên người hắn cười ngây ngô.

Trở lại Thành Vương phủ, Hương Lê không lập tức tới hầu hạ, Dur Lộ cũng không để ý. Trước vốn có Thạch Lưu và Anh Đào, giờ còn có thêm ba người nữa, nhiều một Hương Lê thì cũng không nhiều, thiếu một Hương Lê thì cũng không thiếu.

Bên này đang dọn đồ chuẩn bị ăn tối thì thấy Thôi Tiến Trung vội vã chạy tới, nói là Định Quốc Công phu nhân đã đến, mong được gặp Lâm Thực.

Định Quốc Công phu nhân không phải người thích làm loạn. Bà có thể khiến Định Quốc Công chực năm như một chi có mỗi bà trong hậu viện, Tiêu Duệ tin rằng hắn bà vô cùng thông minh. Chuyện điên rồ Lâm Thực làm mấy ngày trước, có mẹ nàng ta tới khuyên, cũng không có gì không tốt.

Đây là lần đầu Lâm phu nhân tới Thành Vương phủ. Minh Hà ra đón bà, dọc đường đi, bà còn có ý kêu Minh Hà dẫn bà đi ngang qua Tầm Phương viện.

Nhìn cửa viện Tầm Phương viện, lại hỏi Minh Hà và biết được thư phòng của Tiêu Duệ ngay ở bên cạnh, Lâm phu nhân thở dài một tiếng. Sao con gái mình có thể luẩn quẩn trong lòng như vậy chứ, biết rõ Thành Vương sủng ái nữ nhân này mà vẫn muốn đối địch với người ta. Thôi phòng nàng ta lên thật cao, thôi phòng cho tất cả mọi người đều biết, nuôi xấu tính của nàng ta, nàng ta còn có thể sống tốt sao?

Lý ma ma cũng thật là, đưa bà ta cho Thực Tỷ Nhi mà không giúp nó tranh giành tình cảm, cũng không ngăn cản nó làm chuyện điên rồ ấy, đúng là mấy năm qua sống quá thoải mái rồi.

Lâm phu nhân lắc đầu than thở khi đến Chính viện, nhìn hai bà từ một phải một trái ở cửa, mặt bà lập tức trầm xuống.

"Đây là có chuyện gì?" Bà hỏi Minh Hà.

Minh Hà đáp ứng, không biết phải nói làm sao, "Phu nhân, hay, hay là ngài cứ vào trước đi, vào rồi hẵng nói."

Lâm phu nhân đến vì có Lâm Thực ngầm phái người mang tin về. Lúc này thấy Lâm phu nhân, tuy Lâm Thực đã sớm chuẩn bị tâm lý nhưng nghĩ đến cử chỉ của mình ở nhà lần trước, nàng vẫn có chút xấu hổ.

"Nương." Nàng đi tới cửa đón Lâm phu nhân.

Lâm phu nhân cũng không nói là thân phận không hợp. Bà tỉ mỉ quan sát con gái mình, khi vào phòng ngủ thì kêu tất cả hạ nhân ra ngoài.

"Thực Tỷ Nhi, con vội vàng phái người đi gọi nương qua là vì việc gì?" Nhìn con gái không có gì không thích hợp, chuyện kia cũng sẽ không khó giải quyết, Lâm phu nhân cũng không lo lắng.

Lâm Thực đóng mở môi, nhắm mắt nói: "Nương, con không cam lòng!"

Lâm phu nhân nhũn mày, yên tĩnh chờ đoạn sau.

"Mấy ngày trước Huệ Phi nương nương triệu kiến con, bà... bà ấy đã biết con đã làm gì." Lâm Thực nói: "Con dám khẳng định Tiêu Duệ sẽ không nói việc này. Đây là vết nhơ của hắn ta, hắn là nam nhân, không có khả năng sẽ đi nói chuyện này cho bên ngoài biết. Nhưng ngày ấy Huệ Phi nương nương lại biết, hơn nữa, lúc con vào thăm cung, con Dur tiện nhân Tầm Phương viện kia vừa lúc đi ra ngoài!"

Lâm Thục nói, nhin không được sờ má mình. Nàng lớn như vậy, đây là lần đầu tiên nàng bị người và như thế. Chỉ cần nghĩ đến chuyện này, nàng liền ngọt ngào đến mức hận không thể giết người.

Lâm phu nhân nói: "Ý con là, con nghi ngờ nữ nhân ở Tầm Phương viện nói chuyện đó với Huệ Phi nương nương?"

Lâm Thục nói: "Đây không phải quá rõ rồi sao? Ngoại trừ ả ta thì còn có thể là ai được!"

Lâm phu nhân thờ dài, nhìn Lâm Thục từ trên xuống dưới nhiều lần rồi đưa tay dỉ trán Lâm Thục, "Nhìn bộ dạng này của con, ta thực sự hoài nghi con có phải Thục Tỷ Nhi của ta không nữa!"

Bà không biết nhiều lắm, chỉ biết lung lạc nam nhân và chèn ép nữ nhân khác, cho nên lúc Lâm Thục chưa xuất giá, rất nhiều việc trong hậu viện Lâm Thục cần biết đều là do người khác dạy. Toàn bộ Định Quốc Công phủ, có ai không nói Thục Tỷ Nhi thông minh có năng lực và có nhân duyên tốt chứ?

Bà cũng đã nghĩ rồi, Thục Tỷ Nhi học xong những thứ này là có thể được mẹ chồng thích, cũng có thể chung đụng với chị em dâu tốt hơn, có thể sống thoải mái hơn bà. Còn bà, sau khi Thục Tỷ Nhi làm phu nhân, bà sẽ dạy cho nó những việc kia sau. Khi đó, bên trong và bên ngoài của Thục Tỷ Nhi đều tốt, đều khiến người khác hâm mộ.

Nhưng ai biết được, Thục Tỷ Nhi còn chưa học được bên trong mà bên ngoài còn không có học giỏi!

"Nương!" Lâm Thục cho rằng lúc này Lâm phu nhân còn có tâm trạng nói đùa, mắt húng nói.

Lâm phu nhân không thừa nước đục thả câu, nói thẳng: "Con cũng suy nghĩ kỹ chút đi, nữ nhân kia chẳng qua chỉ là một thiếp thất, Huệ phi nương nương gọi nàng ta tiến cung, chỉ sợ là gan của nàng ta mất đi hơn nửa luôn rồi, còn lòng dạ nào mà nói chuyện của con nữa? Còn nữa, con chỉ nghĩ Thành Vương sẽ không nói ra bên ngoài mà không nghĩ rằng, nếu nữ nhân kia đã được Thành Vương sủng ái, chẳng lẽ nàng ta không biết tâm tư của Thành Vương, không biết giữ mặt mũi cho Thành Vương sao?"

Cũng chỉ có con, không cần thận thì không nói, còn mọi việc cũng chỉ lo nghĩ cho bản thân!

Lâm phu nhân giận quá, nhưng cuối cùng vẫn nhịn không nói câu đấy.

Lâm Thục còn mạnh miệng không chịu thừa nhận, "Nhưng mà, nhưng mà nếu không phải do ả ta thì sao nương nương lại biết được? Người trong phủ này đều bị Tiêu Duệ quán, ai cũng không nói cho bên ngoài, ai cũng không có cơ hội nói cho bên ngoài!"

Lâm phu nhân cẩn thận suy nghĩ lại, lập tức nghĩ tới một người.

"Minh Nguyệt thì sao?" Phía sau Minh Nguyệt là Cửu Hoàng tử, lông mày Lâm phu nhân nhíu chặt lại, "Minh Nguyệt không muốn theo Thành Vương, lại đồng ý theo Cửu Hoàng tử, có thể thấy nó có ý trèo lên Cửu Hoàng tử. Bị con ép như vậy, biết đâu do nó nói ra ngoài."

Lâm Thục biến sắc, lập tức lắc đầu nói: "Không thể nào, sao nàng ta dám, nàng ta là nha hoàn của con!"

Một ngày làm nô, cả đời làm nô. Một hạ nhân như nàng ta sao dám phản bội mình được!

Lâm phu nhân thấy Lâm Thục vẫn cố chấp vô đoán như vậy, gấp đến bức cả mình. Bà không khỏi ngồi thẳng dậy, kéo tay Lâm Thục nói: "Thục Tỷ Nhi, mọi việc đều phải xét đến cả hai mặt. Nếu con đối xử tốt với Minh Nguyệt, không ép nó làm chuyện nó không thích, đương nhiên nó sẽ trung thành với con. Nhưng nếu con ép nó, tuy nó chỉ là hạ nhân nhưng nó vẫn là con người. Là người thì có thất tình lục dục, nó cũng biết phản kháng chứ."

Lâm Thục khịt mũi, nói: "Nhưng con là vì tốt cho nàng ta!"

Lâm phu nhân lắc đầu, "Con làm vậy vì tốt cho nó, nó không thích, không muốn, vậy đó không phải là tốt. Đó là con ép nó. Còn nữa, theo ta thấy, Minh Nguyệt cũng rất thông minh, dù làm tiểu thiếp thì làm tiểu thiếp của Thành Vương đương nhiên không tốt bằng tiểu thiếp của Cửu Hoàng tử."

Lâm Thục hiểu kỳ, "Vì sao?"

Theo nàng nghĩ, Tiêu Duệ không tốt, Tiêu Dật càng không tốt. Hai người như vậy, ai nàng cũng coi thường.

Tất nhiên là Lâm phu nhân sẽ nói hết cho Lâm Thục: "Thành Vương không quá coi trọng nữ sắc, trong lòng lại có nữ nhân ở Tầm Phương viện, muốn được sủng ái của hắn ta thì không dễ. Nhưng Cửu Hoàng tử thì khác. Hắn ta thích nữ sắc, chỉ cần nữ nhân có nơi đặc biệt là sẽ vào mắt của hắn. Nam nhân như vậy vừa bạc tình vừa đa tình, nhưng nếu dùng đúng thủ đoạn thì đương nhiên có thể chuyển thành si tình chuyên tình."

Nữ nhân sống như vậy thì có ý nghĩa gì chứ, cả đời cũng vì giành lấy sự sủng ái của nam nhân sao? Có sủng ái rồi thì sao, có thể sinh thêm được nhiều con?

Nhà mẹ nàng hiền hách, bên nhà chồng cũng vậy, dù trọn đời không con, nàng có thân phận của Vương phi, có ai dám coi thường nàng chứ?

Lâm Thục nhìn Lâm phu nhân, dờ ra một lát, nhin không được muốn cười nhạo.

Nàng cố gắng nhin xuống, nhưng vẫn lắc đầu với Lâm phu nhân, "Nương, con không nói chuyện này với ngài nữa. Con chỉ muốn nói cho cha và mẹ biết để cha mẹ giúp con nghĩ cách thu thập con Dư tiện nhân kia! Đúng rồi, còn có Minh Nguyệt nữa. Nếu Minh Nguyệt đã phản bội con thật thì cũng không thể tha cho nàng ta như vậy!"

Lâm phu nhân vô cùng không thích giọng nói bất cần này của Lâm Thục. Nhưng thấy nàng đầu muối không tiến, nói cái gì cũng không nghe, đành phải chuyển đề tài.

"Bên con là có chuyện gì vậy? Lúc này ta tiến vào thì thấy có người đứng canh ở cửa. Có phải không cho con ra ngoài không?" Bà hỏi.

Lâm Thục cười nói: "Sao lại như vậy được, con muốn đi nơi nào thì đi nơi ấy."

Lâm phu nhân lại thấy không phải. Nếu có thể đi ra ngoài thật thì sao lại không về Lâm gia mà phải kêu bà tới đây chứ? Còn có sự áp úng của Minh Hà, Lâm phu nhân đoán, chắc là Lâm Thục đang mạnh miệng vậy thôi.

Bà cũng không vạch trần, chỉ làm như không biết, đáp ứng mấy câu rồi đi.

Trở lại phủ Định Quốc Công, bà nói nghi ngờ của mình cho Định Quốc Công.

Định Quốc Công rất kinh ngạc, "Ý nàng là, có thể nha đầu Minh Nguyệt kia đã biết được sự thật?"

Lâm phu nhân gật đầu, "Thiếp đoán hẳn là vậy."

Định Quốc Công ti mi ngẫm lại, mấy ngày gần đây, khi bãi triều hoặc ra ngoài thính thoảng có gặp phải Cửu Hoàng tử, mỗi lần gặp Cửu Hoàng tử đều nhìn ông với vẻ ngoài cười trong không cười. Ông còn cảm thấy có chút quái dị, nhưng giờ nghĩ lại, ông lại thấy nổi cả da gà.

Chẳng lẽ, nha đầu Minh Nguyệt kia đã biết sự thật, rồi đi khuyến khích Cửu Hoàng tử đến đối phó ông thật?

Thứ con bất hiếu này!

Định Quốc Công tức đến đập mạnh xuống bàn một cái.

Lúc này Lâm phu nhân cũng có chút hối hận. Nếu bà có thể nghĩ thông suốt, đồng ý chứa chấp Minh Nguyệt thì có lẽ việc Minh Nguyệt theo Cửu Hoàng tử sẽ mang lại lợi ích rất lớn cho một trai một gái của bà.

Bà nói: "Quốc Công gia, hãy để thiếp đi gặp Minh Nguyệt một lần đi?"

"Không cần!" Định Quốc Công vô cùng tức giận, "Ta lại muốn nhìn xem có phải nó khuyến khích Cửu Hoàng tử đối phó ta thật không! Nếu là thật, ta phải lột da nó ra! Ta là cha của nó, cho nó ăn cho nó uống, nuôi nó lớn đến như vậy, nó lại dám bất hiếu như thế, đúng là đại nghịch bất đạo!"

Lâm phu nhân nghẹn lời, rốt cuộc hiểu tại sao con gái mình lại có ý nghĩ như vậy, thì ra là giống Định Quốc Công.

Hai cha con này thật là...!

Chỉ là bà có thể nói hết cho Lâm Thục nhưng với Định Quốc Công thì lại không thể.

Bà nhỏ nhẹ khuyên nhủ: "Quốc Công gia, chắc hẳn ngài suy nghĩ quá nhiều rồi, thiếp thấy Minh Nguyệt không biết được đâu. Chỉ là, biết đâu việc Thục Tỷ Nhi làm khiến Cửu Hoàng tử bất mãn cho nên cũng bất mãn lây sang ngài. Có câu oan gia nên giải không nên kết, ngài cũng không tiện gặp mặt với đứa bé nữ như Minh Nguyệt, vẫn là để thiếp đi thì tiện hơn chút. Ngài yên tâm, thiếp nhất định sẽ tâm sự rõ ràng với nó, sẽ hỏi rõ mọi chuyện giúp ngài. Nếu là thật, đến lúc ấy ngài lại tức giận cũng không trễ."

Định Quốc Công bị khuyên, ánh mắt nhìn Lâm phu nhân tràn đầy áy náy, "Khổ cho nàng rồi, lại còn để nàng phải đi gặp nó nữa, thực sự là... xin lỗi nàng."

Lâm phu nhân cười lắc đầu, ôm lấy hông của Định Quốc Công, "Không sao đâu, việc này thì có là gì. Có thể làm ít chuyện giúp Quốc Công gia vui vẻ, thiếp cũng vui lòng."

Trên đường đến kinh thành hướng tây bắc, mấy trăm người đang hộ tống hai chiếc xe ngựa tiến lên. Chiếc đi đằng trước hoa lệ hơn chút, chiếc đằng sau thì lại rất bình thường.

Lúc này Trần Chiêu đang cưỡi ngựa đi giữa hai chiếc xe, hai mắt quan sát bốn phương, rất sợ trên đường có sơn tặc thổ phỉ gì đó nhảy ra, nếu kinh động đến công chúa Ngu Văn thì phiền toái.

Đến khi đi qua đoạn đường này, trời đất trống trải, cho dù có sơn tặc thổ phỉ thì cũng không có cách nào mai phục, hẳn mới đưa tay lau mồ hôi trên trán, thở phào.

Chiếc xe đằng trước chợt chậm lại, đại nha hoàn của công chúa Ngu Văn thò đầu ra, nhìn về bên này hô: "Trần tướng quân, công chúa cho mời!"

Trần Chiêu thúc vào bụng ngựa, cho ngựa chạy tới.

"Công chúa." Hắn ôm quyền hành lễ với rèm xe đang đóng chặt.

Giọng công chúa Ngu Văn có chút khàn khàn, "Trần tướng quân, nghe nói trước kia ngài là đương sai ở kinh thành?"

Trần Chiêu đáp: "Hồi công chúa, hồi trước đúng là mặt tướng có ở kinh thành thật, chỉ là không dám nói mình là đương sai, chẳng qua chỉ làm gia đình để no cơm ấm cật mà thôi."

Công chúa Ngu Văn nhẹ giọng cười, "Anh hùng không hỏi xuất thân."

Trần Chiêu bỗng ngẩng đầu, liếc rèm xe một cái rồi cúi đầu hồi phục, "Công chúa khen nhầm rồi. Không biết công chúa tìm mặt tướng là vì việc gì?"

Công chúa Ngu Văn nói: "Ngươi ngồi xuống đầu xe ngựa đi, bên cung có một số việc muốn hỏi thăm ngươi."

Trần Chiêu đồng ý, giao ngựa cho người bên cạnh rồi nhảy lên xe ngựa, an vị phía sau phu xe.

Sau đó đoàn xe tiếp tục đi tiếp.

Giọng của công chúa Ngu Văn truyền từ trong xe ngựa ra, "Ngươi từ kinh thành ra, chắc cũng biết Thành Vương Tiêu Duệ đúng không? Bên cung nghe nói năm trước hắn đã cưới thế tử, là con gái Lâm gia Định Quốc Công. Ngươi có biết Vương phi ấy là người thế nào, Vương phi đã có bầu hay chưa không?"

Trần Chiêu giật mình trong lòng, vội nói: "Mặt tướng không dám nghị luận về việc này."

Công chúa Ngu Văn cười, "Bồn cung xuất giá nhiều năm, sớm đã không để ý đến những lễ nghi phiền phức này rồi. Bây giờ chúng ta đang ở bên ngoài, người chỉ cần nói là được. Dù thế nào thì lời của chúng ta cũng không truyền tới kinh thành đâu."

Trần Chiêu lên tiếng: "Đương nhiên Thành Vương phi rất tốt, chỉ là kinh thành có lời đồn rằng Thành Vương và thê tử không quá hòa thuận. Nghe nói, Thành Vương vô cùng sủng ái một cái thiếp, đã đến mức độ sủng thiếp diệt thê rồi."

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 111

Edit + Beta: Y Nhã a.k.a Ryuu-chan

Sủng thiếp diệt thê...

Công chúa Ngu Văn vừa nghe xong liền trầm mặt.

Trần Chiêu chờ một lát, quay đầu nhìn rèm xe ngựa, thấp giọng nói: "Mặt tướng vượt quá."

Lúc này công chúa Ngu Văn đáp lại rất nhanh, "Không sao. Chuyện như thế này khi truyền tới truyền lui rất dễ bị biến chất. Người cũng chỉ nghe người ta nói mà thôi, ta không trách người."

Trần Chiêu nói: "Đa tạ công chúa."

Nhưng khi quay đầu, trong lòng hần lại suy nghĩ, bộ dạng của Dư Lộ rất giống bộ dạng của công chúa Ngu Văn, như vậy có thể chứng minh, Thành Vương hoàn toàn chỉ coi Dư Lộ như một thể thân, rất có thể người hần ta thích là công chúa Ngu Văn.

Vậy công chúa Ngu Văn thì sao?

Theo hần biết thì lúc này công chúa Ngu Văn cũng chỉ tầm hai mươi hai tuổi, nàng ấy gả đến Mông Cổ sáu năm, lúc chưa xuất giá thì tầm mười lăm mười sáu tuổi, khi đó Thành Vương mới khoảng tầm mười tuổi...

Hần tình cảm của công chúa Ngu Văn dành cho Thành Vương chỉ là tình chị em.

Ngày hôm sau Lâm phu nhân đến ngay biệt viện của Cửu Hoàng tử, bởi vì nếu đến lúc sáng sớm thì Cửu Hoàng tử không có nhà. Mấy hạ nhân đều biết vị Minh Nguyệt cô nương này rất được sủng ái, người tới lại là Định Quốc Công phu nhân nên cũng không dám thờ ơ, rất nhanh liền truyền tin đến chỗ Minh Nguyệt.

Lâm phu nhân tới, Minh Nguyệt chỉ hơi do dự liền đồng ý gặp bà.

Nhưng khi thấy Lâm phu nhân đỏ mặt cảm khẩn bước vào, lúc nhìn lên thì thấy nước mắt bà ào ào rơi xuống, Minh Nguyệt sững sờ, đây là sao vậy?

"Phu nhân..." Nàng sững sờ đứng dậy, mời Lâm phu nhân ngồi xuống, "Ngài vẫn mạnh khỏe chứ?" Nàng làm nha hoàn ở Lâm gia nhiều năm, lúc này thấy Lâm phu nhân, tự nhiên vẫn cung kính như thế, "Ngài đã sinh rồi đúng không, là tiểu thiếu gia hay tiểu thiếu thư thế, hết thấy vẫn tốt chứ?"

Lâm phu nhân nhìn Minh Nguyệt, nghẹn ngào nói: "Là bé gái."

Nói xong, bà đưa tay kéo tay Minh Nguyệt, "Là tiểu muội muội."

Minh Nguyệt ngăn ra, vội buông tay Lâm phu nhân ra, lui về sau một bước, "Phu nhân ngài đang nói gì thế, nô... không phải, ta, ta nghe không hiểu."

Lâm phu nhân cầm khăn tay lau mắt, hình như càng thương cảm hơn, "Minh Nguyệt, Minh Nguyệt, đứa nhỏ số khổ của ta! Là... là cha con không đúng, là ta không đúng, là Lâm gia không đúng. Chúng ta... mọi người chúng ta đều có lỗi với con rồi!"

Lâm phu nhân đang có ý gì vậy, đây là... đây là muốn nhận nàng?

Minh Nguyệt lắc đầu, nàng không dám tin.

"Nếu phu nhân đã không có chuyện gì thì mời ngài trở về đi." Nàng quay người, không nhìn Lâm phu nhân, "Ta không biết phu nhân có ý gì, cũng không biết phu nhân đang nói cái gì, ta nghe không hiểu một câu nào cả."

"Minh Nguyệt, con không tha thứ cho chúng ta sao?" Lâm phu nhân hỏi.

Minh Nguyệt không lên tiếng.

Từ sau khi biết được sự thật, nàng vô cùng hận, không phải hận Lâm phu nhân mà là hận Định Quốc Công và Lâm Thục. Hận người cha như Định Quốc Công, người mang nàng đến với cuộc đời này nhưng lại đối xử với nàng, đối xử với mẹ nàng như vậy. Cũng hận Lâm Thục, biết rõ nàng là chị mà vẫn muốn ám hại nàng như vậy.

Dù không phải chị, nàng vẫn trung thành hầu hạ nàng ấy nhiều năm, Lâm Thục biết rõ nàng không muốn làm thiếp nhưng vẫn làm thế với nàng.

Nàng là chị của Lâm Thục, vốn cũng nên làm Lâm gia cô nương, đeo vàng đeo bạc, gả cho làng quân như ý làm Chính thê. Nhưng nàng lại chỉ có thể làm nha hoàn. Nha hoàn thì nha hoàn thôi, nàng không có gì phải bất mãn, nhưng vì sao Lâm Thục ngay cả nha hoàn cũng không cho nàng làm, lại bắt nàng đi làm thiếp cho nam nhân cơ chứ?

Người cha nhẫn tâm như vậy, em gái máu lạnh như thế, nàng không muốn nhận thân.

Giọng Minh Nguyệt lạnh xuống, "Lâm phu nhân, mời ngài trở về đi. Ta chỉ là một cái thiếp của Cửu Hoàng tử mà thôi, còn ngài lại là Định Quốc Công phu nhân, chúng ta lên lút gặp mặt như vậy, nếu bị truyền ra ngoài, chỉ sợ sẽ gây tổn hại đến danh tiếng của ngài mất."

Lâm phu nhân không nghĩ tới thái độ của Minh Nguyệt lại cứng rắn như vậy. Bà là một người biết nhịn. Những năm ở phủ Định Quốc Công, chị em dâu và mẹ chồng đều không thích bà, vẫn luôn gây sự với bà, khi đó hoặc là bà nhẫn nhịn, hoặc là bà tìm cách khiến người khác phải nhịn.

Lúc này, thấy thái độ của Minh Nguyệt cứng rắn như vậy, nghĩ đến chuyện của con gái Lâm Thục, bà đành phải tạm thời nhịn chút khó chịu này xuống.

Bà nói: "Con không muốn nhận thân, ta có thể hiểu. Nếu ta là con, ta cũng... Mà thôi, không nhắc cũng được, chỉ là Minh Nguyệt à, hôm nay nếu ta đã tới, ta chỉ muốn nói cho con biết chuyện trước kia. Con có thể... cho ta chút thời gian để ta nói với con không?"

Nói chuyện về mẹ nàng sao?

Vành mắt của Minh Nguyệt đột nhiên đỏ lên, cũng được, khi đó nàng còn nhỏ, rất nhiều việc đều không thể nhớ rõ. Qua nhiều năm như vậy, dằn dấp của mẹ nàng thế nào nàng cũng quên mất rồi. Việc mẹ là người thế nào, chuyện giữa mẹ và Định Quốc Công, nàng thực sự rất muốn biết.

Nàng kêu nha hoàn bên ngoài dâng trà lên. Sau khi dâng trà, nàng ngồi xuống chiếc ghế cạnh Lâm phu nhân, thân nhiên nói: "Nếu phu nhân biết chuyện năm đó thì nói đi."

Lâm phu nhân lau nước mắt, dường như đang cố gắng nhớ lại, nói: "Thật ra năm đó Quốc Công gia mang con về, ta cũng không có suy nghĩ nhiều. Chỉ là sau đó con lớn lên một năm lại một năm, con lại thường xuyên theo Thục Tỷ Nhi, số lần ta gặp con ngày càng nhiều, lúc ấy ta mới phát hiện mặt mày của con có chút giống như Quốc Công gia."

"Chỉ là chuyện ấy xảy ra lâu rồi, không có bằng chứng, không có tin đồn, ngay cả Quốc Công gia cũng đối xử với bốn nha hoàn của Thục Tỷ Nhi rất bình đẳng, ta cũng không suy nghĩ đến phương diện khác. Nếu không phải hôm qua ta đi Thành Vương phủ, nghe Thục Tỷ Nhi nói hai câu, khi trở về ta lại hỏi ngay Quốc Công gia thì ta thật không biết, thì ra con..."

"Thì ra con lại là trưởng nữ của Lâm gia!"

Trưởng nữ của Lâm gia! mấy chữ này giống như cây búa tạ rơi xuống lòng Minh Nguyệt, một búa nối tiếp một búa, khiến nàng bị thua ngay trong chớp mắt.

Nàng xoa mắt, tận lực giữ cho giọng mình bình tĩnh, "Lâm phu nhân vẫn không biết thật sao? Thành Vương phi cũng biết chuyện này, sao ngài có thể không biết được chứ?"

Lâm phu nhân kích động đứng dậy.

"Ta không biết thật đấy! Nếu ta biết thì con đã không thể ngồi ở đây rồi!" Bà nhìn Minh Nguyệt, ra vẻ như mẹ hiền nhìn con ngoan, "Đời ta chỉ có hai đứa con là Thục Tỷ Nhi và Nguyên Ca Nhi, Quốc Công gia lại không có thiếp thất khác, ta luôn ước gì ta có thêm mấy đứa con để làm bạn với ta và Thục Tỷ Nhi, Nguyên Ca Nhi, sao ta vẫn luôn thả con dưới mắt mình mà không nhận thân cơ chứ!"

Minh Nguyệt rũ mắt xuống.

Điều Lâm phu nhân nói rất hiện thực. Bà muốn nhận cô chỉ vì muốn tốt cho đôi trai gái cả mình, nàng lại không phải con cái của bà ấy, mắc gì bà ấy phải đối xử tốt với nàng.

Minh Nguyệt tin lời này.

Nàng thấp giọng nói: "Quên đi, những chuyện này không cần nhắc lại nữa, ngài chỉ cần nói chuyện giữa mẹ ta... và Định Quốc Công là được."

Nhắc đến việc này, sắc mặt Lâm phu nhân lập tức khó coi hơn, thậm chí bà còn né tránh ánh mắt của Minh Nguyệt, căn bản là không dám đối mặt với nàng.

Nhớ đến cuộc sống khổ cực khi còn bé, nghĩ đến cái chết của mẹ mình, mặt Minh Nguyệt cũng từ từ lạnh xuống, "Sao thế, phu nhân bị lừa nhiều năm như vậy, không so đo với Quốc Công gia thì thôi, thậm chí ngay cả nói vài câu về Quốc Công gia ở bên ngoài cũng không muốn sao?"

Lâm phu nhân lắc đầu, há miệng, nhưng vẫn không nói gì.

Minh Nguyệt trực tiếp đuổi người đi: "Nếu phu nhân đã không muốn nói, vậy thì đi đi!"

"Minh Nguyệt... Con, con chỉ cần biết rằng, cha con vẫn rất yêu con, cũng không vì mẹ con mà..." Bà bồng che miệng lại, giống như mình vừa nói chuyện gì không nên nói vậy.

Minh Nguyệt lộp bộp trong lòng, "Là... là mẹ ta?"

Lâm phu nhân bắt đầu đi gạt đầu.

Minh Nguyệt thân là nha hoàn của phủ Quốc Công, nhiều năm như vậy, nàng thấy không ít nha hoàn muốn bò lên giường của chủ tử. Tuy bên Quốc Công gia không có ai thành công nhưng bên Lâm Nhị lão gia Lâm Tam lão gia lại có không ít. Nhưng nếu thành công, sống cũng không dễ chịu, nếu không thành, sau đó càng thảm hơn.

Cho nên, chẳng lẽ Quốc Công gia vô ý với mẹ nàng, mà mẹ nàng lại...

Minh Nguyệt không chịu tin. Nàng còn nhớ rõ khi còn bé, tuy dung mạo của mẹ nàng rất đẹp nhưng vẫn rất cần kiệm, để nuôi nàng, việc nặng nhọc gì bà ấy cũng chịu làm. Nếu bà ấy quả là hạng người muốn bỏ lên giường của chủ tử để có cuộc sống tốt hơn, không thể nào bà ấy lại như vậy. Bà ấy sinh con gái, dù có tình muốn nương nhờ Lâm gia thì cũng không phải không thể.

Dù sao nếu không vào mắt của Lâm phu nhân, bà ấy cũng có thể đến thôn trang của Lâm gia.

Lâm phu nhân thấy nàng không tin, rất cuộc nóng nảy, "Được rồi, ta thực sự không đành lòng nhìn con trách cha con như vậy, cha con cũng bị oan mà!"

"Mẹ con, vốn là đại nha hoàn của lão phu nhân, được đưa tới trước khi ta và cha con thành thân. Lúc ấy ta và cha con đã nghị hôn, con nhìn cảm tình giữa ta và cha con nhiều năm như vậy, cũng biết được ông ấy quan tâm ta, yêu ta thế nào. Cho nên ông ấy thực sự không có lòng dạ nào cho bên ngoài, lúc ấy chỉ một lòng một dạ muốn lấy ta."

"Nhưng mẹ con, bà ấy nhìn thấy cha con không có di nương, không có thông phòng liền nổi lên ý đồ ấy, nghĩ rằng nếu có thể trở thành người của cha con, cũng có thể sinh thứ trưởng tử trước khi cha con thành thân, về sau sẽ có chỗ đứng ở Lâm gia. Vì vậy, thừa dịp cha con một lần say rượu, bà ấy đốt hương ở trong phòng, cùng cha con..."

"Sau đó, cha con tức giận muốn giết bà ấy, nhưng nhìn bà ấy khóc rất thương tâm, cuối cùng vẫn không nói với Lâm lão phu nhân, chỉ đuổi bà ấy ra khỏi phủ. Chỉ là vừa đi, bà ấy liền như biến mất, đến khi bà ấy xuất hiện lại thì lại với một cái bụng lớn, sắp đến lúc lâm bồn."

"Lúc ấy là đã đến hôn kỳ của ta và cha con. Bà ấy tìm đến cha con, đương nhiên cha con không chịu nhận. Một là không muốn hôn sự của ta có chuyện ngoài ý muốn gì, hai là không biết đứa nhỏ trong bụng mẹ con có phải của ông ấy hay không. Nhưng mẹ con nói, nếu cha con không nhận thì chắc chắn sẽ làm lớn chuyện, chắc chắn phải làm cho hôn sự của ta và cha con đổ bể."

"Cha con rất tức, bèn hù dọa bà ấy, ai ngờ thật dọa đến bà ấy, bà ấy lại chạy thoát tiếp. Đến khi cha con tìm lại được con, mẹ con đã đi vì bệnh nặng, ông ấy bèn mang con về. Một là vì mẹ con vừa mất, ông ấy không có bằng chứng chứng minh con có phải ruột thịt của ông ấy hay không. Hai là vì lo lắng ta không chấp nhận được, biết rồi sẽ không tha cho con. Còn ba, tối qua ông ấy vừa nói với ta, ông ấy cũng sợ con, sợ con hiểu lầm ông ấy, oán hận ông ấy, nên đành phải cho con làm một nha hoàn. Có ông ấy trông nom, tương lai khi xuất giá, lại có Thục Tỷ Nhi chiều cố, chọn cho con một mối hôn sự thật tốt, lại thêm phần đồ cưới mất mặt để gả."

"Nhưng mà, thật không ngờ tên tiểu nghiệp chương Thục Tỷ Nhi này! Nó và cha nó không chỉ gạt ta mà còn ngầm ép con làm thiếp của Thành Vương..." Lâm phu nhân nói, lại lau nước mắt tiếp.

Minh Nguyệt đã không nghe được cái gì cả, thậm chí nàng cũng không nhớ rõ nàng đưa Lâm phu nhân ra khỏi phủ thế nào. Cả ngày nàng như người mất hồn, ngay cả cơm cũng ăn không vào, căn bản là không biết được một ngày này trôi qua như thế nào.

Chờ đến tối khi Tiêu Dật đến đây, đây là lần đầu nàng chủ động gần gũi Tiêu Dật. Nàng ôm lấy hông của Tiêu Dật, nằm trong ngực gã òa khóc thật lâu.

Tiêu Dật bị sợ, không biết nên đặt tay ở nơi nào.

"Minh, Minh Nguyệt, sao ngươi khóc thế, tại sao lại khóc?" Gã nghĩ đến lúc này hạ nhân nói Lâm phu nhân tới, nhất thời tức giận kéo Minh Nguyệt dậy, "Có phải Lâm phu nhân tới tìm ngươi nói cái gì đó rồi phải không? Cái Lâm gia chết tiệt này, gia còn chưa tìm bọn họ để gây sự đâu, bọn họ lại dám tới tìm ngươi rồi!"

Minh Nguyệt ôm gã, không cho gã nhúc nhích, nhưng một câu cũng không nói được. Nàng cho rằng mình chịu uất ức, cho là mẹ nàng đáng thương, nhưng... nhưng lại không ngờ mọi chuyện lại như vậy.

Nếu mẹ nàng làm chuyện như vậy thật, Lâm phu nhân không có sai, chính Định Quốc Công, ông ấy... ông ấy cũng là người bị hại. Mà Lâm Thục, nếu Lâm Thục biết tin từ Định Quốc Công, nhất định là rất bất mãn với nàng.

"Gia, không phải, không phải vậy." Nàng nói, trong lòng đau đớn vạn phần, "Không phải, ngài đừng đi, không phải Lâm gia sai, người sai là ta, là mẹ ta!"

Nàng là do mẹ nàng bỏ giường mới sinh ra, căn bản không có sự mong đợi từ cha. Có thể nuôi lớn nàng đến như vậy, ông ấy đã rất nhân từ rồi.

Tiêu Dật nghe Minh Nguyệt khóc đến đau cả lòng, lúc này đương nhiên không dám trái lời nàng, đành phải nghe theo nàng, khuyên can mãi mới khiến nàng ngừng khóc.

Lâm phu nhân trở lại Lâm gia, cười vô cùng đắc ý, "Quốc Công gia, nha đầu Minh Nguyệt kia không có ý gì, chắc Cửu Hoàng tử không thích cách làm của Thục Tỷ Nhi nên mới làm như vậy với ngài. Qua mấy ngày nữa thiếp lại đi tìm Thục Tỷ Nhi để nói rõ ràng cho nó biết. Còn bên Minh Nguyệt, thiếp đã nói thân phận của nó rồi, nó chỉ không vượt qua được lát thôi, sớm muộn gì cũng nhận thân với ngài thôi."

Thật ra Định Quốc Công rất không thích cách làm của Lâm Thục, nhưng làm thì cũng đã làm rồi, có nói thêm nữa thì cũng chẳng được gì.

Ông bèn nói: "Được rồi, dù sao Thục Tỷ Nhi cũng là Vương phi, lời nàng nói với nó không thể giống trước được nữa. Còn Minh Nguyệt, nó chỉ là thiếp của Cửu Hoàng tử mà thôi, nếu sau này muốn có cuộc sống tốt hơn ở trong phủ Cửu Hoàng tử, đương nhiên phải dựa vào nhà chúng ta rồi, nàng không cần phải nhịn như vậy."

Lâm phu nhân nói: "Chỉ còn gì nữa, vậy nên Quốc Công gia ngài yên tâm đi."

Bên Lâm gia triệt để yên tâm, nhưng Cửu Hoàng tử thì nhìn Minh Nguyệt cứ cả ngày rầu rĩ không vui, dù làm gì cũng không có cách để nàng vui lên, thậm chí nàng còn lấy thân phận của mình, nghĩ đến mẹ nàng, suy đến bản thân, muốn cả đời cũng không sinh con cho hắn.

Điều này khiến Cửu Hoàng tử vô cùng căm tức. Gã cảm thấy gã phải cho người tra chuyện trước đây của Định Quốc Công mới được. Sau khi tra xong, mặc kệ chân tướng là như thế nào, gã cũng phải cho Minh Nguyệt một cái kết quả.

P/s: Vậy là biết tư duy của Lâm Thục đến từ đâu rồi đấy nhì. Hai vợ chồng đều quá vô si cơ mà, rất biết cách đổi trắng thay đen, biết cách lấy bản thân làm lỗ rốn của vũ trụ quá cơ.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 112

Edit + Beta: Y Nhã a.k.a Ryuu-chan

Lâm Thục đang ở nhà chờ tin của Lâm phu nhân, nhưng không ngờ Lâm phu nhân vừa đi liền bật vô âm tín. Lâm Thục không ngốc, lập tức hiểu ngay rằng, xem xét thời thế, đây chính là điều cha mẹ nàng am hiểu nhất.

Bây giờ Dư tiện nhân Tầm Phương viện đang được Tiêu Duệ sủng ái, mà Minh Nguyệt cũng vừa theo Cửu Hoàng tử, đang trong lúc như keo như sơn, nếu như vậy, dù bọn họ có gây tổn thương cực lớn đến con gái của hai người, cha mẹ nàng cũng chỉ mắt nhắm mắt mở cho qua.

Lâm Thục không thấy đau lòng, nàng chỉ cảm thấy, mọi việc vẫn nên dựa vào chính mình thì hơn.

Dựa vào chính mình, nàng đường đường là Thành Vương phi, là đại cô nương con Chính thể của phủ Định Quốc Công, muốn thu thập hai cái thiếp thất, chẳng lẽ khó lắm sao? Coi như có trắc trở, đường sáng không đi được, vậy ta đi đường ngầm là được!

Lâm Thục quyết định ra phủ, ra gặp khuê mật ngày xưa của mình.

Ái ngờ lúc này người trong cung lại đến, không phải người ngoài mà chính là muội muội Tiêu Văn của Tiêu Duệ.

Tiêu Văn tới Thành Vương phủ, đương nhiên phải đi báo kiến Lâm Thục trước, còn với em chồng công chúa này, Lâm Thục cũng không thể không gặp.

"Không biết hôm nay công chúa tới là vì việc gì?" Đối với Tiêu Văn có thân phận cao hơn mình, dù Lâm Thục đã là Vương phi nhưng nàng vẫn rất tôn kính.

Tiêu Văn quan sát phòng của người Thất tẩu này một lần, nhìn xong rồi mới ngồi xuống ghế, nhướn mày nhìn Lâm Thục, cười nói: "Làm sao, nhà của ca ca ruột của ta, tẩu tử cảm thấy ta không thể đến?"

Lâm Thục cũng ngồi xuống, "Đương nhiên là được, chỉ là công chúa khó được tới chơi, ta chỉ lắm miệng hỏi một câu thôi. Nếu công chúa không có việc gì, chúng ta tùy ý nói chuyện phiếm cũng không phải không thể..."

Nàng kính Tiêu Văn, nhưng Tiêu Văn bắt kính với nàng thì nàng không cần phải nể mặt mũi tiếp.

Tiêu Văn cười ha ha, ánh mắt nhìn Lâm Thục càng thêm xoi mói.

"Trách không được Thất ca của ta lại không thích người." Nàng thân là công chúa, người đối diện lại là tẩu tử không được ca ca thích, đương nhiên là muốn thế nào thì thế đó, "Tính tình vừa thối vừa cứng, một câu nói mềm cũng không biết nói. Người nào thích thì thích, chứ ta là không thích rồi đấy."

"Người --" Lâm Thục tức giận đưa tay chỉ thẳng mặt nàng, lập tức bật dậy.

Tiêu Văn cũng đứng dậy, kéo dài âm cuối miễn cưỡng nói: "Được rồi, không nói nhiều với người nữa, ta chỉ tới để nói cho người một tiếng là công chúa Ngụ Văn, cũng chính là biểu tỷ của ta sắp trở về. Người chỉ cần biết là được rồi, giờ ta phải đến nơi báo địa phong thủy, cũng phải nói cho vị kia một tiếng."

Ngay từ đầu Lâm Thục còn chưa kịp hiểu nơi báo địa phong thủy trong Thành Vương phủ là nơi nào, nhưng vừa nghe Tiêu Văn nói vị kia, nàng lập tức biết là đang nói đến Tầm Phương viện. Công chúa Tiêu Văn đến Thành Vương phủ, gặp nàng rồi mà lại còn đi gặp Dư Lộ nữa!

Chờ Tiêu Văn ra khỏi Chính viện, Lâm Thục tức đến hắt ngay chén trà ly trà trên bàn xuống mặt đất.

"Đi!" Nàng nhìn Minh Hà nói: "Ra phủ! Chúng ta ra phủ!"

Minh Hà nhút nhát nhìn nàng, nhỏ giọng nói: "Vương... Vương phi, Vương gia không... không cho phép ngài ra ngoài..."

Lâm Thục dừng bước, sau đó cụt hứng ngồi xuống, hồi lâu sau lại đứng dậy, hắt cái bàn ra rồi vào phòng ngủ.

Đây vẫn là lần đầu Tiêu Văn tới phủ đệ của ca ca. Nàng chậm rì rì đi từ Chính viện tới Tầm Phương viện, đi một vòng quanh cửa, lại nhìn thư phòng một cái rồi kêu người nói với hạ nhân Tầm Phương viện một tiếng, không đợi trả lời liền trực tiếp đi vào.

Cần đây Tiêu Duệ đang lên kế hoạch xin Hoàng thượng tứ hôn cho cưới trắc phi. Dù sao trên mặt thì Nhiệm Y Vân chỉ mới chưa tới nửa năm, giờ xin cưới trắc phi, thật ra là vẫn đang ở trong thời kỳ miễn cảm, cho nên phải lên kế hoạch cẩn thận mới được.

Hắn đi đến phủ của Tam Hoàng tử từ sáng sớm, định nhờ Tam Hoàng tử luôn trầm ổn giúp hắn mở lời này.

Dư Lộ biết Tiêu Văn tới, còn tưởng rằng nàng ấy muốn tìm Tiêu Duệ, nhưng lời đáp bên này còn chưa đưa ra ngoài thì trong viện đã lộn xộn lên, nàng lập tức đoán được vị công chúa này không nhịn nổi mà xông vào rồi, nên vội vàng mang mấy nha hoàn bước nhanh ra ngoài.

Tiêu Văn nhìn Dư Lộ đang đi vội ra ngoài, hừ một tiếng, không để ý đến cô mà bước nhanh vào phòng. Giống lúc nãy, nàng cũng quan sát cẩn thận căn phòng của Dư Lộ, trong lòng hiểu rõ, đây quả là người trên đầu quả tim của Thất ca.

Tuy bày biện trong Tầm Phương viện không tốt hơn của Chính viện nhiều lắm nhưng trong này có một số đồ mà Thất ca thích, hơn nữa, khi nhìn lướt phía xa là có thể thấy chỉ sợ Thất ca đã bắt đầu sinh hoạt ở chỗ này.

Nơi này giống như nơi ở của vợ chồng son.

Mà bên Chính viện của Lâm Thục thì lại giống như nơi một lão cô nương ở một mình.

Xem ra điều mẫu phi lo lắng là thật.

Tiêu Văn ngồi xuống, bây giờ Dư Lộ vẫn chỉ là thiếp, chỉ có thể đứng. Hương Lê mang trà qua, Dư Lộ tự mình thổi trà, dâng lên cho Tiêu Văn.

Tiêu Văn nhận trà, đắm chiều một lát, lại ngẩng đầu lên nhìn Dư Lộ, như khai ân chỉ vào cái ghế một bên, "Được rồi, ngươi cũng ngồi đi."

Dư Lộ nói: "Tạ công chúa." rồi mới ngồi xuống.

Tiêu Văn gật đầu, lại đắm chiều lát nữa.

Xem như là nàng đã nhìn ra, so với Lâm Thục, bầu không khí bên Dư Lộ hoàn toàn khác hẳn. Lâm Thục là ngoài miệng tôn kính, trên mặt ghét bỏ, còn Dư Lộ thì cúi đầu, căn bản không thấy được nét mặt, vì vậy nghe giọng nói, cũng có thể cho là cô có tôn kính.

Hắn nam nhân đều thích loại này đi?

Nữ nhân mềm mại chút, không nên quá cứng rắn?

Nhưng nàng là Công chúa đấy, chẳng lẽ muốn một Công chúa như nàng phải cúi đầu với phò mã sao? Vậy cũng quá khôi hài rồi, đó chẳng phải là làm mất uy danh của Công chúa Hoàng gia sao!

Tiêu Văn lắc suy nghĩ nhỏ này ra khỏi đầu, lại nhìn Dư Lộ, khôi phục sự không thích của nàng.

"Hôm nay bốn cung tới cũng không có việc gì, chỉ là đến nói cho ngươi biết, Công chúa Ngu Văn muốn trở về thăm hỏi, lát nữa Thát ca về thì ngươi nói cho hắn biết, tầm hai ba ngày nữa là đến rồi." Tin này trực tiếp nói cho Thát ca hoặc trực tiếp nói cho Lâm Thục là được rồi, Tiêu Văn thực sự không hiểu, vì sao mẫu phi phải dặn nàng đến nói cho Dư Lộ biết.

Hơn nữa, còn dặn Dư Lộ phải tiến cung gặp biểu tỷ Ngu Văn!

Nàng nhìn Dư Lộ chằm chằm, thấy Dư Lộ cúi đầu, bả vai chợt run lên hai cái.

Dư Lộ thật sự hoảng sợ trong lòng. Công chúa Ngu Văn, bạch nguyệt quang trong lòng Tiêu Duệ, lại muốn trở về thăm hỏi? Cô quên việc trong truyện có viết Ngu Văn có trở về hay không rồi. Đọc truyện không quá kĩ, lại thích lướt chương, vậy nên cô cũng không biết về chuyện này.

Cũng không biết thì thôi, nhưng chuyện này...

Dư Lộ cúi đầu nói vâng, tay lại nắm chặt lấy nhau.

Mẫu phi để mình quan sát phản ứng của Dư Lộ, mình vốn tưởng mẫu phi chỉ thuận miệng nói, giờ xem ra, Dư Lộ nghe nói biểu tỷ Ngu Văn muốn trở về thật, thật sự có phản ứng hả?

Đây là sao chứ?

Tiêu Văn rất tò mò, nàng tiếp tục nói: "Đúng rồi, mẫu phi còn nói, sau khi biểu tỷ Ngu Văn trở về, ngươi cũng phải theo Thát ca đi vào cung bái kiến biểu tỷ Ngu Văn."

Cô cũng phải đi gặp công chúa Ngu Văn sao?

Hàng giả, hàng giả bán nhái, đi gặp bản chính?

Giọng Dư Lộ run lên, "Vâng, vâng..."

Tiêu Văn rốt cuộc nhện không được hỏi: "Ngươi sao thế? Ngươi không muốn gặp Công chúa Ngu Văn hay có lý do nào khác?"

"Không có." Dư Lộ nói.

Tiêu Văn cảm thấy không thú vị, thì ra nam nhân thích nữ nhân kiểu này, vĩnh viễn cũng không nói ra được cái gì, cứ luôn có đáng đáp sợ hãi, rụt rè như vậy. Nếu nam nhân thực sự thích kiểu nữ nhân thế này thì nàng xong đời mất, chỉ sợ cả đời này cũng không có nam nhân nào thích nàng.

"Được rồi, lời đã mang đến, bổn cung đi đây." Tiêu Văn đứng dậy.

Dư Lộ tiễn Tiêu Văn đến tận cổng trong, sau khi trở về, hai chân cô mềm nhũn, lập tức bắt lấy Phúc Quát đứng một bên.

"Dư chủ tử, ngài sao thế?" Phúc Quát vội hỏi.

Giờ đang ở nhà, Tào thị và Kiều thị đều đứng canh ở cửa, không có vào phòng. Còn Phúc Quát, bởi vì nàng là nha hoàn nhị đẳng, lúc nàng vào phòng cũng rất ít, chẳng qua mỗi lần Dư Lộ ra ngoài đều là thay phiên mang theo Hương Lê, Thạch Lưu và Anh Đào, còn Phúc Quát thì lần nào cũng mang.

Lần này là dẫn theo Phúc Quát và Hương Lê. Phúc Quát hỏi xong, Hương Lê cũng vội vàng qua đây đỡ Dư Lộ, "Dư chủ tử, ngài đang khó chịu chỗ nào sao?"

Dư Lộ lắc đầu, nói: "Không có gì, chỉ là có chút run chân. Cũng không biết vì sao mà gần đây luôn thấy hai chân cứ vô lực." Cô sẽ không thừa nhận rằng, cô bị đã kích vì chuyện công chúa Ngu Văn trở về, tinh thần hoảng hốt nên mới đứng không vững.

Phúc Quát cười nói: "Ngài đây, nếu không có gì làm, sau này, mỗi sáng sớm ngài cùng nô tỳ thức dậy đánh quyền đi!"

Dư Lộ bật cười, "Ta đâu có biết đâu, hơn nữa ta đã đến tuổi này rồi, giờ học cũng không kịp."

Phúc Quát nói: "Vậy ngài cũng có thể chạy mà. Ở trong Tầm Phương viện, mỗi sáng chạy mười vòng, đảm bảo thân thể sẽ chậm rãi tốt lên thôi."

Tầm Phương viện lớn như vậy, mỗi sáng chạy mười vòng, cô sẽ mệt chết mất!

Chẳng qua, đúng là nên tìm thời gian để tập thể dục hay yoga gì đó thật, cô thật sự cảm thấy thân thể mình càng ngày càng không tốt. Mỗi ngày đều không có sức lực gì, lười muốn chết, nếu không phải kinh nguyệt vẫn đến đúng lúc thì cô đã nghĩ ngờ có phải cô đang mang thai rồi hay không.

Hai người nói chuyện nhưng không để ý đến sắc mặt của Hương Lê hơi đổi chút, cúi đầu nhìn đầu gối Dư Lộ mấy lần.

Tiêu Duệ mất sức chín trâu hai hổ mới thuyết phục được Tam Hoàng tử.

Trên đường trở về Thành Vương phủ, tâm trạng của hắn rất tốt, nếu không phải Tiêu Dật nhảy lên xe hắn lúc được nửa đường thì tâm trạng của hắn vẫn sẽ liên tục duy trì đến ngày thứ hai.

Đáng tiếc.

"Đệ lại có chuyện gì?" Tiêu Duệ nhìn không được nhìn Tiêu Dật, "Ta nói cho đệ biết, không có tiền! Tiền đều xài hết rồi!"

Vì để cho Vu Quốc Đồng đồng ý, hắn phải mất một khoản rất lớn. Mặc dù đây là vì nữ nhân mình yêu mến nhưng không nợ vẫn là không nợ.

"Xi! Ai muốn tiền của huynh chứ!" Tiêu Dật không khách khí nói.

Nói như là cho tới bây giờ nó đều chưa từng muốn vậy!

Sắc mặt Tiêu Dật nghiêm túc, nhìn Tiêu Duệ nói: "Đúng là đệ có điều cần thật. Thất ca, đệ muốn lấy mạng của phụ thân Vương phi của huynh, có thể chứ?"

Tiêu Duệ sững sốt, sau đó vỗ mạnh vào đầu Tiêu Dật, "Đệ điên rồi?"

Định Quốc Công, Định Quốc Công nắm thực quyền trong tay, dù thế hệ này kém xa thế hệ trước, mà thế hệ sau lại còn chưa lớn lên nhưng rốt cuộc vẫn là tước vị Định Quốc Công cha truyền con nối được Tiên Đế phong cho. Không nói đến việc họ chỉ là Hoàng tử, ngay cả phụ hoàng cũng không thể tùy tiện tiện tiện muốn mạng của người ta như vậy.

Tiêu Dật mặt lạnh, chỉ tức giận trừng Tiêu Duệ, cũng không đánh lại.

Tiêu Duệ cũng đã cảm thấy chuyện này nghiêm trọng, "Đến cùng là sao? Vì Minh Nguyệt?" Giọng Tiêu Duệ mang theo sự không vui rõ ràng. Hắn không phản đối việc Tiêu Dật sủng ái nữ nhân, nhưng vì nữ nhân ấy, đầu tiên là gã mách lẻo về Vương phi của hắn, sau lại muốn giết cha Vương phi của hắn. Cái này đủ để chứng minh, nữ nhân tên Minh Nguyệt này đúng là không đơn giản.

Nàng ta chỉ tùy tiện nói mấy câu là có thể khuyến khích Tiêu Dật làm đến nước này, vậy nếu nàng ta có tình thì sao?

Hoặc là, nhờ việc Tiêu Dật quan tâm đến nàng ta bị truyền đi, có người bắt nàng ta đến uy hiếp Tiêu Dật thì sao?

Tiêu Dật còn đang tức giận, không cảm giác được sự bất mãn của Tiêu Duệ đối với Minh Nguyệt.

Gã nói: "Mấy ngày trước, Lâm phu nhân có đến chỗ của đệ. Bà ta nói cho Minh Nguyệt, trước đây mẹ của Minh Nguyệt là một nha hoàn đi bỏ giường, bỏ lên giường của Định Quốc Công, mang thai nàng ấy, dùng việc đó để áp chế Định Quốc Công. Bà ta nói cho Minh Nguyệt, Định Quốc Công yêu bà ta rất nhiều, cho nên Minh Nguyệt cần bản là một tiện chủng không nên tồn tại, cho nên Định Quốc Công nuôi nàng ấy trong phủ, cho nàng ăn cho nàng uống, cho nàng làm đại nha hoàn là đã vô cùng nhân từ rồi."

"Sau đó thì sao?" Tiêu Duệ hỏi.

"Sau đó..." Tiêu Dật nói: "Bà ta lừa Minh Nguyệt, làm hại Minh Nguyệt rầu rĩ không vui nhiều ngày, bởi vì chuyện của mẹ ruột nàng ấy, thậm chí nàng ấy còn không chịu sinh con cho đệ!"

"Nhưng thật ra là mẹ ruột của Minh Nguyệt không có lỗi gì, là do Định Quốc Công uống rượu say rồi ép buộc bà ấy. Sau khi bụng bà ấy lớn, sợ bị người nhà phát hiện, sợ Lâm gia biết, ông ta dứt khoát cho bà ấy ít tiền, đuổi bà ấy ra khỏi phủ!"

"Một nữ nhân bụng lớn một mình ở bên ngoài, ngày qua ngày như thế nào, huynh suy nghĩ chút thôi là biết rồi! Sau đó, cho đến khi bà ấy chết, Định Quốc Công được tin, bắt đắc dĩ mang Minh Nguyệt về phủ, nhưng không khôi phục thân phận của Minh Nguyệt mà trực tiếp biến Minh Nguyệt thành nha hoàn cho một đứa con gái khác của ông ta!"

"Đều là con gái, ông ta là cha ruột của hai đứa con gái ấy, sao lại phân biệt đối xử như vậy, lại còn có ý để phu nhân của ông ta đến quý phủ của ta gạt Minh Nguyệt!"

Tâm sự của nữ nhân khác, Tiêu Duệ không thêm đề ý, "Không phải giờ đệ tra ra chân tướng rồi sao? Còn nữa, đó cũng là do nàng ta nguyện ý tin tưởng. Ta không quan tâm việc đệ định đối phó Định Quốc Công, thậm chí muốn làm cho Lâm gia sụp đổ, nhưng đệ không thể giết ông ta. Nếu đệ giết ông ta, không chỉ có đệ mà ngay cả mẫu phi và Tiêu Văn cũng sẽ bị liên lụy!"

Tiêu Dật vốn muốn tìm Tiêu Duệ thương lượng, nhưng nghe xong lời của Tiêu Duệ thì gã lại càng tức.

"Cái gì mà nàng ấy nguyện ý tin!" Gã trực tiếp gào lên, "Từ nhỏ nàng ấy đã lớn lên ở Lâm gia, một người vừa lòng dạ rắn rết vừa biết diễn kịch đối xử tốt với nàng ấy, nàng ấy có thể không tin sao? Còn nữa, nàng ấy cũng không phải huynh hay đệ, không biết chuyện năm ấy, lại không có cách nào để thăm dò, nếu không tin thì còn cách

nào?"

Tiêu Duệ dùng ánh mắt nhìn kẻ ngu để nhìn Tiêu Dật.

"Được rồi, không nói việc này, người làm như vậy vì nữ nhân như thế, không đáng." Hần nói.

Lời này chính là mồi lửa, lập tức làm nổ cây pháo là Tiêu Dật.

Gã bật dậy, rống lên với Tiêu Duệ, "Người có tư cách gì mà nói ta? Minh Nguyệt tốt lắm, có gì mà không đáng giá? Sao người không nói người đi, cái thứ đàn bà hồng hạnh ra tường, lấy chồng bỏ trốn, cấm sừng cho người mà người còn đi tìm xuất thân cho ả, sao Minh Nguyệt lại không đáng... A..."

Bịch!

Tiêu Dật còn chưa gào xong thì đã bị Tiêu Duệ đang nổi nóng đá ra khỏi xe ngựa.

Gã lăn trên mặt đất mấy vòng, khi đứng dậy thì đã là miệng đầy bùn. Gã nhìn xe ngựa đã đi xa, tức giận chửi ầm lên, "Mẹ nó! Mẹ nó! Tiêu Duệ, tên súc sinh nhà người, đừng để ta gặp lại người!"

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 113

Edit + Beta: Y Nhã a.k.a Ryou-chan

Lúc Tiêu Duệ vào Tầm Phuong viện thì sắc mặt vẫn còn âm trầm.

Bởi vì chuyện công chúa Ngu Văn trở về nên tâm trạng của Dư Lộ cũng không được tốt lắm, nhưng chỉ mới hơn nửa ngày, cô nghĩ đến lời Tiêu Duệ nói, lại nghĩ đến thái độ của Tiêu Duệ trong khoảng thời gian này với mình, âm thầm lên kế hoạch thay cô, cũng không để ý đến chuyện ấy như lúc đầu nữa.

Thật ra chỉ cần nghĩ kỹ một chút, lúc công chúa Ngu Văn xuất giá thì đã là một tiểu thiếu nữ, nhưng khi ấy Tiêu Duệ vẫn còn rất nhỏ, chỉ sợ cảm tình của hắn dành cho công chúa Ngu Văn thực sự giống như lời hắn nói, chỉ là ý lại, chỉ là tưởng như thích đi.

Mỗi người đều có một quá khứ riêng, cô cũng vậy, không phải lúc đầu cô còn động lòng với Trần Chiêu hay sao. Trên chiếc thuyền đi đến Dương Châu, không phải cô vẫn còn hy vọng rằng Trần Chiêu sẽ đối xử với cô thật tốt, hai người họ có thể vẫn ở chung với nhau hay sao.

Lại nói, hành động của cô còn quá đáng hơn cả Tiêu Duệ nữa, vậy nên cô không có tư cách không vui.

Dư Lộ tự điều chỉnh tâm trạng lại, thấy Tiêu Duệ không vui, bèn đứng dậy nghênh đón, "Sao thế? Có chuyện gì hả?"

Tiêu Duệ lắc đầu, nhận khăn tay lau mồ hôi trên trán.

Dư Lộ kêu hạ nhân đưa nước, quay vào phòng trong lấy y phục cho Tiêu Duệ.

Tiêu Duệ đã vội vàng tiến vào trước. Hần sợ nóng, không chỉ trên trán có mồ hôi mà cả trên người cũng tản đầy nhiệt khí, Hần dùng một tay ôm lấy Dư Lộ từ phía sau, Dư Lộ lập tức cảm thấy lưng mình như đang dán lên cái lò lửa.

Cô dừng lại một lát, nhét y phục vào tủ đồ lại rồi xoay người ôm lấy hông Tiêu Duệ. Cô áp mặt vào lồng ngực Tiêu Duệ, nhỏ giọng nói: "Nếu có chuyện gì, không ngại thì cứ nói cho ta nghe chút."

Ôm người vào ngực, ôm thật chặt, xúc cảm như vậy nhắc nhở hắn, Dư Lộ vẫn đang còn ở đây thật. Vẫn còn ở cạnh hắn, bên người hắn, đồng thời sau này cũng không đi nữa.

"Chỉ là nằm mơ thôi." Tiêu Duệ khó có thể mở miệng nói rằng mình không vui là vì lời của Tiêu Dật khiến hắn nhớ tới chuyện cũ, sợ chuyện cũ ấy xảy ra lại, "Mơ rằng không thấy người, dù thế nào cũng không tìm được người, gia sợ đến cả người đổ đầy mồ hôi lạnh."

Dư Lộ không nhịn được ôm chặt hông của Tiêu Duệ, làm nũng nói: "Sao lại vậy chứ, ta sẽ không rời đi hay không biến mất đâu. Ta vẫn sẽ cùng chàng, ý vào chàng, cả cuộc đời này có đuổi thì ta cũng sẽ không đi."

Tiêu Duệ đột nhiên cảm thấy cảm động, ôm nữ nhân nhỏ này vào lòng, hắn cảm thấy vô cùng an tâm. Nữ nhân này đang hứa hẹn với hắn, hứa cả đời này sẽ luôn bên cạnh hắn.

Hắn cúi đầu "ừ" một tiếng, cũng không nói thêm điều gì nữa.

Bởi vì hắn sợ, sợ nếu mình nói tiếp thì Dư Lộ sẽ nghe ra sự bất thường trong giọng hắn.

Bên ngoài chợt vang lên tiếng "bịch", làm kinh động đến hai người đang im lặng ôm nhau. Tiêu Duệ quay đầu lại thì thấy Hương Lê đang kinh hoàng nhìn thùng gỗ dưới đất, sau đó không dám ngẩng đầu nhìn lên mà là lập tức quỳ xuống.

"Nô, nô tỳ biết sai, xin chủ tử trách phạt." Giọng nàng rất gấp, hiển nhiên là bị giật mình.

Hai mắt Tiêu Duệ hơi híp lại, nha hoàn này thực sự không thể lưu lại được nữa.

Còn Dư Lộ thì lại không đành lòng. Việc cô chạy trốn lần trước khiến hạ nhân trong Tầm Phương viện chịu không ít khổ. Khi đã về rồi, dù ít dù nhiều, cô đều có chút cảm giác áy náy với những người này. Cô kéo tay Tiêu Duệ, cất giọng nói: "Được rồi, người đi xuống đi, lại mang nước qua đây đi."

Hương Lê đi ra, cô lại lắc lắc tay của Tiêu Duệ, nhỏ giọng nói: "Đừng để ý, được không?"

"Người đó!" Tiêu Duệ bắt đầu đi néo mũi của Dư Lộ, "Tính tình này của người thật sự không được mà. Với tính cách này, sao người có thể quản người khác được? Sau này người chính là trách phi rồi, hạ nhân không bị quản giáo hay ngoài nóng trong lạnh, lấy danh tiếng của người để đi làm việc xấu gì đó, vậy người làm sao đây?"

Đúng là Dư Lộ chưa từng nghĩ đến việc này. Cô cười, lại nhào vào ngực Tiêu Duệ, nũng nịu nói: "Không phải còn có gia sao, gia giúp ta!"

Tiêu Duệ bắt đầu đi, lại thích bộ dáng ý lại như vậy của cô, bèn không nói gì nữa.

Dư Lộ hầu Tiêu Duệ tắm rửa, lúc này mới nói tin Tiêu Văn mang đến cho Tiêu Duệ, "Hôm nay công chúa đến để báo là công chúa Ngu Văn gả đến Mông Cổ lúc trước sắp trở về, hẳn là trong vòng ba bốn ngày này. Công chúa nói, nương nương dặn đến lúc ấy ta cũng phải đi bái kiến công chúa Ngu Văn."

Động tác gõ nhẹ thùng gỗ của Tiêu Duệ bỗng dừng ngừng lại.

Hắn quay người nhìn Dư Lộ, "Người..."

Dư Lộ cười, chỉ là nụ cười ấy khá khó coi, nhưng cô vẫn giữ nó, nói "Ta tin chàng. Chàng..."

Tiêu Duệ bắt lấy tay cô, "Người vốn nên tin gia, đối với nàng ấy, gia hoàn toàn không có ý nghĩ gì cả, gia chỉ coi nàng ấy là biểu tỳ. Chỉ là, người không cần phải đi gặp nàng ấy, hay là, có thể chờ thêm chút nữa, chờ thánh chỉ từ hôn đến, gia an bài cho hai người gặp mặt ở ngoài cung."

Đây là mẫu phi phân phó, không thể cứ phản đối được, nhưng nếu thân phận của Dư Lộ đã xác định, lúc ấy mẫu phi cũng không nói được gì. Còn bên biểu tỳ Ngu Văn thì không cần phải lo lắng, biểu tỳ Ngu Văn sẽ không tức giận Dư Lộ, chỉ là... hẳn phải giải thích với biểu tỳ Ngu Văn một phen mới được.

Tiêu Duệ đột nhiên cảm thấy, sao trước kia mình lại vô liêm sỉ như vậy...

Nhưng nếu có người hỏi hẳn có hối hận không, hẳn đúng là không hối hận thật, cũng không thể hối hận. Nếu hối hận và không mang Dư Lộ đến Thành Vương phủ, nếu vậy, bây giờ hẳn cũng không có người yêu lưỡng tình tương duyệt như vậy rồi.

Nhìn phản ứng của Tiêu Duệ, Dư Lộ triệt để yên tâm. Thật ra đây cũng là vì cổ đại, nếu ở hiện đại, biểu ca biểu muội gì đó chính là loạn luân, ở người bình thường sẽ không có tình huống như vậy.

Chẳng qua cô vẫn không muốn gặp mặt công chúa Ngu Văn như vậy, dù cho Tiêu Duệ nói không thích công chúa Ngu Văn, chỉ thích cô nhưng đến cùng thì, ngay từ đầu nhờ có công chúa Ngu Văn nên cô mới có thể đến trước mặt Tiêu Duệ.

Trước mặt bản chính, cô luôn cảm thấy chột dạ thế nào ấy.

"Ừ, ta nghe gia." Cô đồng ý.

Hầu Tiêu Duệ tắm xong, váy của Dư Lộ cũng đã ướt hết mấy chỗ, cô về phòng ngủ thay bộ đồ khác. Tiêu Duệ đi theo vào, thấy lúc mặc quần trên mặt cô có chút đau đớn, lại đi nhìn chân của cô, cũng có chút nổi giận.

"Thái Y Viện bây giờ giống y như lang băm, lâu như vậy mà một vết thương nhỏ nhoi trên đầu gối cũng không thể khỏi hẳn được!" Hắn nói, "Quên đi, gia cho người đi mời đại phu bên ngoài đến xem cho người đi, đến cùng là có gì xảy ra, sao lâu như vậy mà vẫn không khỏi."

Dư Lộ cũng thấy bất thường, chẳng lẽ cái ngày ở trong cung, cô bị hạ độc trước mặt Huệ Phi nương nương sao? Nếu không, thời gian lâu như vậy, không cần thuốc thì vết thương này cũng có thể tự liền lại rồi.

Cô nói chuyện này với Tiêu Duệ.

Tiêu Duệ biến sắc, nói: "Chỉ sợ không phải chỗ của mẫu phi mà là chỗ của người ấy!"

"Ta?" Dư Lộ kinh ngạc nói: "Chỗ của ta, không phải chứ."

Tạ Linh Tuệ và Đào Xảo Tiên bị đưa đi, Lâm Thục không mua chuộc người của Thành Vương phủ, lại còn bị cấm túc, người ở Tầm Phương viện không phải của cô thì chính là của Tiêu Duệ, sao có người có cơ hội để hạ độc được!

Cô nhìn Tiêu Duệ, bỗng hiểu, "Người bên cạnh ta?"

Tiêu Duệ gật đầu, "Chúng ta trước đừng lộ ra, ngày mai ta mang người đi ra ngoài tìm đại phu xem sao."

Ra phủ đi gặp đại phu, quả nhiên đầu gối của Dư Lộ có vấn đề.

Lão đại phu có y thuật cao mình nhìn đầu gối của Dư Lộ, lại hỏi chút biểu hiện gần đây của cô, kết luận: "Không nói việc ngay từ đầu đầu gối này không được bôi thuốc đúng mà lại bị bôi thuốc kéo dài bệnh, sau đó còn bị hạ độc nhuyễn cân tán nữa!"

Mỗi ngày một ít, từ từ tích lũy, đến một nồng độ nhất định, ngay cả Đại La thần tiên cũng không thể cứu được.

Mặt Dư Lộ trắng bệch, cho tới nay, người bôi thuốc cho cô ngoại trừ Hương Lê thì chính là Thạch Lưu. Hai người này, một người là trợ thủ đắc lực cô nể trọng, một

người là cô rất thích, trước giờ vẫn luôn che chở cho hai người. Bây giờ, độc này lại là một trong hai người đó hạ, sao cô có thể chấp nhận được!

Tiêu Duệ đoán, chỉ sợ người làm điều này là Hương Lê.

Dur Lộ vốn định giao cho Tiêu Duệ đi thăm dò, nhưng đến cùng thì vẫn không nuốt trôi con tức này. Cô tự nhận rằng mình đối xử với hai người họ rất tốt, sao họ phải hại cô?

Trở về Vương phủ, căn bản không cần điều tra ngầm, chỉ cần tách Hương Lê Thạch Lưu ra, cho Thôi Tiến Trung đi thăm vấn, chưa tới một khắc đồng hồ Hương Lê đã bị mang đến.

Cho dù là Hương Lê hay Thạch Lưu, Dur Lộ đều cảm thấy không dễ chịu.

Tay cô đặt hờ trên đầu gối, nhìn Hương Lê chột vạt quỳ trên mặt đất, còn có chút khó tin, "Vì sao?"

Hương Lê không nói lời nào, lúc lâu sau mới ngẩng đầu lên, hai mắt đầm lệ, "Dur chủ tử, tha mạng, tha mạng! Nể tình việc nô tỳ dù gì cũng hầu hạ ngài ít lâu, nể tình ngày xưa ngài với Trần thị vệ bỏ trốn, nô tỳ bối vì chuyện này mà chịu uất ức, ngài tha cho nô tỳ, ngài tha cho nô tỳ đi!"

Thạch Lưu cũng bị mang đến, chỉ là nàng đứng ở một bên. Nàng vốn vô cùng khổ sở, còn định nói giúp cho Hương Lê với Dur Lộ, nhưng nghe Hương Lê thốt ra những lời này, Thạch Lưu không còn suy nghĩ nói giúp cho nữa.

"Người nói dối! Người nói dối!" Nàng đột nhiên nói: "Người biết rõ là không phải! Dur chủ tử không có, Dur chủ tử không có!"

Đều đến mức này rồi, Hương Lê còn muốn hại Dur chủ tử nữa, nàng thật sự không có muốn xin tha!

Người thực sự không thể làm chuyện không nên làm, nếu không, dù người vô tình hay cố ý, người đều sẽ vĩnh viễn bị gán chặt với hai chữ sỉ nhục.

Dur Lộ đau đớn trong lòng, hỏi lần nữa: "Vì sao?!"

Tiêu Duệ ấn đầu vai Dur Lộ xuống, nói với Thôi Tiến Trung: "Đi lấy đồ đến đây, nàng ta vẫn không chịu nói thì rút đầu lưỡi ra!"

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 114

Edit + Beta: Y Nhã a.k.a Ryu-u-chan

Rút đầu lưỡi!

Hương Lê biết mình cần phải cho ra một lý do thỏa đáng, nhưng nếu cứ nói thật ra thì lại càng không được. Nếu nói thật, chỉ sợ không chỉ có Vương gia mà ngay cả Dur chủ tử cũng không tha cho nàng.

Nàng quỳ trên mặt đất, cái trán áp sát mặt đất lạnh như băng, chậm rãi nói: "Nô tỳ... nô tỳ tội đáng muôn chết, nô tỳ không nên có ý khác, không nên vì Vương gia mà sinh lòng đố kỵ với chủ tử. Nô tỳ, nô tỳ xin lỗi chủ tử, nô tỳ cam nguyện bị phạt!"

Dur Lộ kinh ngạc nhìn Tiêu Duệ.

Hương Lê thăm mền Tiêu Duệ, vì yêu sinh hận, cho nên mới hạ độc cho cô?

Tâm tư này thật đúng là đáng sợ. Nếu không phải Tiêu Duệ tinh táo, muốn dẫn cô đi gặp đại phu thì chỉ sợ cô vẫn sẽ để nguyên như vậy. Nếu thời gian lâu hơn chút, chỉ sợ cái mạng nhỏ của cô phải bỏ lại ở đây rồi.

Không có nỗi khổ tâm gì, không phải vì có ân tình gì mà lại là vì lòng tham của bản thân.

Đối với một người có thể vì lòng tham của mình mà lấy đi tính mạng của người khác, Dur Lộ không có chút nhẹ dạ nào, cô nói thẳng: "Gia, ta không quan tâm nữa, ta giao cho gia vậy."

Nói xong, cô không muốn nhìn Hương Lê nữa, đứng dậy.

Thạch Lưu vội vàng qua đỡ cô, muốn đưa cô về phòng ngủ.

Hương Lê lại bỗng nhiên ngẩng đầu, kích động la lên: "Dur chủ tử --"

Hương Lê rất rõ, nếu Dur chủ tử không nói giúp thay nàng, kết quả của nàng chỉ có thể là chết. Vậy nên nàng mới nói như vậy, nàng muốn Dur Lộ cầu xin thay mình. Dù sao, người khiến nàng phải làm như vậy vốn là Dur Lộ.

"Dur chủ tử!" Nàng thấy Dur Lộ dừng bước lại, vội nói tiếp: "Dur chủ tử, ngài không thể mặc kệ nô tỳ như vậy được. Nô tỳ hầu hạ ngài lâu như vậy, lúc ngài rời khỏi Vương phủ, nô tỳ còn bị nhốt vào sãi phòng vì ngài. Trời lạnh như thế, nô tỳ bị giam lâu như vậy, thân thể đã bị mắc rất nhiều tật bệnh. Dur chủ tử, nô tỳ biết sai rồi, nô tỳ van ngài, van ngài mau cứu nô tỳ đi!"

Dư Lộ không quay đầu, chỉ thản nhiên nói: "Đúng, đúng là ta hại các người, cho nên ta vẫn luôn thấy thẹn trong lòng. Ta còn từng nói, ngày sau ta sẽ tìm cho người, Thạch Lư và Anh Đào một mối lương duyên thật tốt. Nhưng mà, nhưng mà người lại muốn giết ta, không chỉ muốn giết ta, ngay tại vừa rồi, người vẫn còn định bôi đen ta nữa."

Nói xong, cô lại nâng chân lên lần nữa.

"Người đâu!" Tiêu Duệ lạnh lùng mở miệng.

Hương Lê lập tức xui lơ trên mặt đất. Nàng nhìn theo bóng lưng của Dư Lộ, trong đôi mắt có tuyệt vọng, lại cũng có phần hận. Nước mắt nàng từng giọt rơi xuống. Như là lắm lắm, nàng lại mở miệng.

"Ta có sai sao, ta có lỗi gì? Ta chỉ là, chỉ là muốn sống tốt hơn chút thôi mà."

"Người là chủ tử, người nói trốn chạy là trốn chạy, người cũng chỉ suy nghĩ cho mình người mà không suy nghĩ cho tội ta. Người chạy thoát, người lại trở về, một chút vết thương cũng không có, nhưng tội ta thì sao, Anh Đào suýt nữa chết, ta và Thạch Lư cũng phải chịu rất nhiều hành hạ, ăn rất nhiều đau khổ."

"Người có cao quý hơn chúng ta chắc. Người cũng chỉ là một cung nữ trong cung mà thôi, đều phải hầu hạ người ta. Cũng bởi vì, cũng bởi vì người được Vương gia sủng ái, người liền đắc đạo thành tiên, cái gì cũng không cần phải sợ. Nhưng tội ta, tội ta lại phải lo lắng hãi hùng, bản thân không dám làm điều gì sai, còn phải lo chủ tử sẽ làm sai chuyện gì. Khi chủ tử phạm lỗi, mình thì không có việc gì, nhưng tội ta, nhẹ thì bị phạt, nặng thì ngay cả mạng cũng mất!"

"Dựa vào cái gì, dựa vào cái gì chứ? Ta chỉ, ta chỉ muốn sống tốt hơn chút thôi, chỉ muốn sống khá hơn chút thôi mà, ta đã làm gì sai, tại sao phải đuổi tận giết tuyệt với ta như vậy?"

"Dư chủ tử! Dư chủ tử!" Nàng gào lớn: "Người thật ác độc! Người thật ác độc! Hôm nay người đối xử với ta như vậy, thế nào ngày sau người cũng không có kết quả tốt!"

Dư Lộ nâng bước, kiên định đi vào phòng ngủ.

Cô thừa nhận rằng mình có lỗi, nếu Hương Lê có bất mãn trong lòng, dù có đưa ra điều kiện hà khắc đến đâu với cô, chỉ cần cô làm được thì cô sẽ không chút do dự đi làm. Thế nhưng, nếu muốn giết cô, hạ độc hại cô, chuyện này tuyệt đối không thể nhận.

Mặc kệ Tiêu Duệ xử lý Hương Lê thế nào, một câu cô cũng sẽ không nói.

Thạch Lư cùng vào phòng ngủ. Chỉ một lát sau, bên ngoài đã không còn động tĩnh gì nữa. Nàng cũng không dám lên tiếng, ngay cả thở mạnh cũng không dám. Nàng không biết mình làm sao vậy, nàng vừa cảm thấy Hương Lê làm không đúng, nhưng cũng thấy Dư chủ tử quá nhẫn tâm.

Dư Lộ không quan tâm Thạch Lư nghĩ thế nào, thậm chí lời trong lòng cô, cô cũng không định nói cho Thạch Lư. Cô vốn là một con người ích kỉ, không liên quan đến mạng sống của cô, chuyện gì cô cũng dễ nói, nhưng một khi đã liên quan thì khác hẳn.

"Người đi xuống đi, ta không cần hầu hạ." Cô đuổi Thạch Lư đi.

Thạch Lư há miệng, cuối cùng cũng không nói gì, lui xuống.

Tiêu Duệ xử lý Hương Lê thế nào, Dư Lộ không có hỏi. Thạch Lư và Anh Đào không nói trước mặt cô, lại cũng không thể nói. Chuyện của Hương Lê lần này khiến Dư Lộ cảm thấy rất bất an. Những ngày sau đó, cô hoàn toàn không thể toàn tâm toàn ý tin tưởng ai nữa. Trong cái Vương phủ to như vậy, cô chỉ có thể tin mỗi mình Tiêu Duệ.

Nhưng Tiêu Duệ lại bận rộn.

Công chúa Ngu Vãn đã đến ngoài thành, sắp vào kinh.

Bởi vì nàng là công chúa đã gả ra ngoài trở về thăm hỏi, cho nên người đi đón nàng ngoài trừ Tiêu Duệ, Tiêu Dật và Tiêu Vãn thì còn có Tam Hoàng tử Tiêu Du.

Tiêu Dật theo sát Tiêu Duệ, dùng tiếng người khác không nghe được hừ nhẹ. Gã chính là đang khó chịu, cố ý đến gần Tiêu Duệ hừ để nhắc nhở Tiêu Duệ chuyện công chúa Ngu Vãn và Dư Lộ có tương mạo giống nhau.

Tiêu Duệ bị tiếng hừ của gã làm phiền lòng, nhắc chân nghiền mạnh lên chân gã, "Đệ là muỗi à? Muốn hừ thì cút sang một bên mà hừ!"

Tiêu Vãn cũng hiểu Tiêu Dật đang hừ cái gì. Nàng trốn sang cạnh Tiêu Dật, lại dùng tiếng Tiêu Duệ có thể nghe được nói: "Cửu ca, có phải huynh đang mong chờ được gặp biểu tỷ Ngu Vãn không? Đã nhiều năm như vậy, cũng không biết về ngoài của biểu tỷ Ngu Vãn bây giờ là thế nào nhỉ..."

Tiếng "nhỉ" được nàng ngân lên rõ cao và rõ vang.

Tiêu Duệ lạnh lùng nhìn sang, thấy Tiêu Vãn lập tức co người ra sau Tiêu Dật. Hắn cười lạnh, giọng giọng kêu Tiêu Du đứng ở đầu tiên, "Tam ca, Ngũ muội có việc muốn nói với huynh."

Tiêu Duệ vừa dứt lời, Tiêu Vãn lập tức nhảy ra từ sau lưng Tiêu Dật, hỏn hên hô lên: "Thất ca!"

Tam Hoàng tử Tiêu Du đã quay lại, nghiêm mặt vẫy tay với Tiêu Vãn, "Đến!"

Ở ngoài, Tiêu Du tức chết như vàng chỉ dùng một từ để gọi người khác.

Tiêu Vãn tức giận, trừng mắt nhìn hai ca của mình, cẩn thận bước từng bước đến chỗ Tiêu Du.

Nói đến Tiêu Du, với Tiêu Dật thì hẳn là trời sinh một đôi với Vương phi của hắn. Thoạt nhìn, hai người đều rất là lạnh lùng, giống như nói thêm một từ thôi cũng đủ mệt

rồi. Nhưng nếu là người đủ thân với họ, vậy được lắm, nếu họ nhìn thấy người từ sáng thì họ có thể nói cho đến tối, cho tới khi họ và người chia tay.

Nếu không chia tay, vậy họ có thể nói cho đến lúc người đi ngủ.

Tiêu Dật đồng tình lắc đầu với Tiêu Văn, sau đó dời ánh mắt nhìn hướng xa xa, thật ra là đang nói nhỏ với Tiêu Duệ: "Thật ca, đệ không giết tên già kia nữa, đệ đặt một cái bẫy cho ông ta."

Tiêu Duệ "ừ" một tiếng, nói: "Đệ cẩn thận."

Tiêu Dật trầm nghĩ, chắc chắn gã sẽ kiếm ché, gã có nhiều thời gian để chơi đùa với Lâm gia. Sắp đến hôn kỳ của gã rồi, tâm trạng gã đang không tốt, có người dễ gã trêu đùa, thật đúng là một chuyện vui.

Xe ngựa càng ngày càng gần, khi đến gần đây, Tiêu Du rút cuộc tha cho Tiêu Văn, bước nhanh đến nghênh đón.

Tiêu Duệ và Tiêu Dật không nhúc nhích. Hai người nhìn chăm chăm rèm chiếc xe ngựa kia, rất nhanh liền thấy rèm xe bị xóc lên, đầu tiên là một nha hoàn có làn da hơi đen bước xuống, sau đó nha hoàn quay đầu, đỡ lấy một nữ tử trẻ tuổi mặc cung trang màu đỏ thẫm xuống.

Tiêu Văn đi về, đứng cạnh hai ca ca lắm bầm: "Biểu tỷ Ngu Văn trông như vậy à?"

Nhìn nhìn, cũng không có đẹp bằng nữ nhân kia.

Tiêu Dật tiếp lời: "Là biểu tỷ Ngu Văn, chỉ là... gầy hơn, cũng đen hơn, hai mắt không còn thần thái như khi đó nữa."

"Gã đến Mông Cổ, không khí ở đây sao so được như ở kinh."

Tiêu Dật không nói tiếp, bởi vì Tiêu Duệ đã đi nhanh lên trước. Gã lôi Tiêu Văn vội vàng đuổi theo.

Công chúa Ngu Văn hành lễ với Tiêu Du, "Tam biểu ca."

Tiêu Du khẽ gật đầu, thản nhiên nói: "Đã trở về rồi."

Công chúa Ngu Văn gật đầu, khi ngẩng đầu lên thì thấy một nam nhân cao tám thước*, trông vô cùng anh tuấn đi nhanh tới trước mắt nàng, đôi mắt nhìn nàng hơi uрон uớt.

*Một thước = 1 mét, làm gì có ai cao 8 mét nên chắc tác giả dùng phép nói quá, ý bảo anh Tiêu Duệ nhà mình rất cao lớn.

"Duệ Nhi!" Nàng hô, hai mắt cũng đỏ lên.

Tiêu Duệ gật đầu, khác chế kêu: "Biểu tỷ."

Nước mắt của công chúa Ngu Văn lập tức rơi xuống. Nàng không kịp lau, kéo tay Tiêu Duệ, quan sát hán tử trên xuống dưới một lần rồi mới cười nói: "Cao, cũng cường tráng hơn, mấy năm không gặp, đệ đã trở thành một nam tử hán rồi đấy."

Dù nàng muốn sờ đầu hán tử cũng sờ không tới rồi.

Tiêu Duệ cười nói: "Biểu tỷ, đệ cũng cưới thê tử rồi mà."

Công chúa Ngu Văn nhìn ra sau hán, chỉ thấy mỗi Tiêu Dật và Tiêu Văn, bèn lắc đầu, "Sao đệ không mang muội ấy đến đây luôn. Sau này nếu có rãnh, đệ mang người vào cung, cho ta gặp mặt xem."

Tiêu Duệ không trả lời mà hỏi: "Biểu tỷ, mấy năm này, tỷ sống có tốt không? Tin đệ cho người gửi đến tỷ có nhận được không? Sao tỷ không hồi âm cho đệ vậy?"

Công chúa Ngu Văn lau nước mắt, nói: "Thu được, đều thu được, ta sống... tốt lắm, thực sự tốt lắm."

Nếu tốt thì cũng không cần nhấn mạnh như vậy.

Tiêu Duệ cầm tay công chúa Ngu Văn thật chặt, nhưng hán cũng biết, hán không có tư cách và năng lực giúp nàng không trở về Mông Cổ.

Công chúa Ngu Văn quay đầu nhìn Tiêu Dật và Tiêu Văn.

Hai người đi tới gần, đồng thanh hô biểu tỷ.

Công chúa Ngu Văn thả tay Tiêu Duệ ra, mỗi tay kéo lấy một người, "Lúc ta xuất giá, Dật Nhi mới cao đến eo ta thôi, còn Văn Nhi thì dù đi đến đâu cũng còn cần người ôm. Bây giờ đều lớn cả rồi."

Cũng không phải sao, đều đã qua nhiều năm như vậy rồi.

Công chúa Ngu Văn vào cung, đầu tiên là bái kiến Thừa Nguyên Đế, sau đó bái kiến Hoàng Hậu nương nương, cuối cùng mới tới cung của Huệ Phi nương nương.

Thấy công chúa Ngu Văn, Huệ Phi không cảm nổi nước mắt. Bà nhìn công chúa Ngu Văn mới tầm hai mươi nhưng đã đen, gầy, mặt đầy phong sương, lập tức ôm chặt lấy người, đau lòng khóc lên.

Công chúa Ngu Văn nhin không được lại khóc, vỗ nhẹ lưng của Huệ Phi, nói: "Nương nương, đừng khóc, con rất khỏe, thực sự rất khỏe. Con cũng làm mẹ rồi, có một bé trai và một bé gái. Lần này con cũng định mang về nhưng bọn nó nhỏ quá, con lại không nỡ để bọn nó phải bôn ba dọc đường."

"Đưa bé ngoan, khổ cho con, khổ cho con rồi." Huệ Phi nói, buông công chúa Ngu Văn ra, tay run run sờ mặt công chúa Ngu Văn, sau đó lại nhin không được cảm khăn tay che mặt khóc.

Không nói đến những công chúa trong kinh, ngay cả những nha hoàn bên cạnh bà, ai ai cũng có làn da trắng nõn. Nhưng đứa nhỏ Ngu Văn này, năm đó ở cạnh bà nó cũng là đứa bé như vậy, bây giờ lại, lại thành ra thế này...

Công chúa Ngu Văn đưa tay sờ mặt, cười khuyen như: "Nurong nurong, làn da như giò của con gọi là khỏe mạnh."

Tiêu Văn cũng qua đứng một bên, làm nũng nói: "Mẫu phi, đừng khóc nữa, khó lắm biểu tỳ Ngu Văn mới về được một chuyến, hân ngại phải vui về mới đúng chứ. Ngại cứ rơi nước mắt như vậy, khiến biểu tỳ Ngu Văn sợ rồi sau này cũng không trở lại thăm ngài nữa đâu."

"Nha đầu này!" Huệ Phi dí trán Tiêu Văn, đẩy nàng ra.

Tiêu Duệ đứng ở cửa thấp giọng hỏi Thôi Tiến Trung, "Lúc ở ngoài thành hồi nãy, bên cạnh xe ngựa của công chúa Ngu Văn, người có thấy một bóng dáng quen thuộc không?"

Thôi Tiến Trung nói: "Vương gia, ngài đang nói ai thế?"

Tiêu Duệ lắc đầu, lại cảm thấy có phải lúc đấy mình hoa mắt rồi không. Lúc ấy sự chú ý của hắn dồn hết lên người biểu tỳ Ngu Văn, dường như cũng chỉ lướt qua một cái, vừa rồi mới đột nhiên nhớ đến.

Nếu rất giống thật thì hắn không nên lâu như vậy mới nhớ đến được.

"Chắc là gia nhìn lầm rồi." Hắn lắc đầu.

Thôi Tiến Trung còn đang định hỏi, Huệ Phi trong phòng đã gọi tên của Tiêu Duệ. Tiêu Duệ cho Thôi Tiến Trung lui xuống, xoay người bước vào.

Huệ Phi dặn hắn: "Con đi Ngự Thiện Phòng nói mấy món ăn biểu tỳ con thích cho họ. Con còn nhớ rõ biểu tỳ của con thích món nào không?"

Công chúa Ngu Văn vội nói: "Nurong nurong, không cần phiền phức như vậy đâu. Mặc dù nhiều năm rồi con không về nhưng năm ấy xuất giá con có dẫn theo một đầu bếp bên người. Mấy năm nay con vẫn được ăn đồ ăn ở kinh thành."

Tiêu Duệ nói: "Sao giống nhau được. Tỳ ở xa nơi Mông Cổ, nguyên liệu nấu ăn không giống nhau, vị cũng sẽ không giống nhau. Biểu tỳ, tỳ chờ lát, đệ đi ngay đây."

Thấy Tiêu Duệ quay đầu chạy ra ngoài, Huệ Phi hí mắt một cái, lại nghiêng đầu nhìn công chúa Ngu Văn. Công chúa Ngu Văn không cảm thấy kỳ lạ gì, nàng vẫn luôn coi Tiêu Duệ là đệ đệ mà thôi.

"Nurong nurong, nghe nói Duệ Nhi đã cưới thê tử, vậy Dật Nhi thì sao?" Nàng hỏi. "Tính tính tuổi, Dật Nhi cũng không nhỏ nữa."

Tiêu Dật còn đang hí mắt nhìn bóng lưng Tiêu Duệ cười nhạt, thỉnh linh bị công chúa Ngu Văn điểm tên, gãi sợ Huệ Phi lại thúc giục gã, vội vàng đứng lên nói: "Sắp rồi, tháng bảy này đệ thành thân. Biểu tỳ ở lại chơi lâu chút, chờ qua hôn lễ của đệ rồi hãy đi."

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 115

Edit + Beta: Y Nhã a.k.a Ryuu-chan

Chuyện của công chúa Ngu Văn, dù nàng ấy không nói nhưng Huệ Phi vẫn biết được đôi chút.

Đuổi mấy đứa con ra ngoài, Huệ Phi cũng đuổi mấy hạ nhân đi, sau đó kéo công chúa Ngu Văn đến ngồi cạnh mình, cảm thán: "Con nói cho ta nghe, con ở bên đó... đến cùng là sống thế nào?"

Công chúa Ngu Văn cũng biết không thể gạt tiếp được, bèn cười khổ nói: "Cũng chỉ là kéo dài thời gian sống mà thôi. Ngài cũng biết đấy, bây giờ con đã gả cho người lần thứ ba. Chẳng qua, không dối gạt ngài, thật ra khoảng thời gian bây giờ so với trước kia tốt hơn, ít nhất là Đại Hân* hiện nay rất tôn trọng con. Con còn có hai đứa nhỏ, chúng nó đều rất ngoan ngoãn và đáng yêu. Không vì mình, vì bọn nó, con cũng phải sống thật tốt."

*Đại Hân: cách xưng hô cho người đứng đầu bên Mông Cổ. Thuật ngữ Hân (Khan) là danh hiệu truyền thống dùng để chỉ "thủ lĩnh" hoặc "người thống trị".

Đây là tiểu cô nương ở bên cạnh bà hơn mười năm. Tuy trong lòng Huệ Phi đứa bé này kém hơn con gái ruột là Tiêu Văn, nhưng đến cùng nó vẫn là đứa bé bà thương yêu hơn mười năm. Giờ nghe nàng bình thân nói đến những việc này, Huệ Phi đau lòng đến mức không khóc nổi.

"Văn Nhi, Văn Nhi..." Bà cầm tay của công chúa Ngu Văn, ngoại trừ gọi tên nàng, bà không nói được câu nào nữa.

Hoàng quyền, thánh chỉ, dù cho bà là Huệ Phi, bà cũng vô lực.

Công chúa Ngu Văn hít mũi, nuốt ngược nước mắt vào trong.

"Mợ, đừng như vậy, con thực sự sống rất tốt. Lần này con có thể trở về thăm, đủ để thấy sự chú ý của cậu Hoàng đế dành cho con, chờ con trở về, con có thể sống

càng tốt hơn nữa. Ngài không biết chứ, Đại biểu ca năng chinh thiện chiến*, ở biên cương huynh ấy rất có uy phong, bây giờ người Mông Cổ cũng không gây khó dễ cho con nữa." Nàng cố gắng vừa cười vừa nói.

Trong ngẫm, lúc không có người ngoài, công chúa Ngu Văn hay gọi Huệ Phi là mẹ.

Hồi lâu sau Huệ Phi mới nghẹn ngào hỏi: "Lần này hai đứa nhỏ của con không trở về cùng con, có phải là bị bọn họ giữ lại vì sợ con không về?" Nếu không, dù hai đứa bé còn nhỏ, dù đường xá có khổ cực, người làm mẹ cũng không nỡ bỏ lại.

Đúng là như thế. Nhưng công chúa Ngu Văn cũng biết, nói ra cũng chỉ khiến Huệ Phi càng khó chịu hơn, một chút tác dụng khác cũng không có.

Nàng lắc đầu nói: "Không phải, Đại Hân yêu ai yêu cả đường đi, hẳn rất thương hai đứa bé của con, cho nên con rất yên tâm khi để hai đứa bé lại cho hắn. Dù sao vậy cũng tốt hơn việc mang hai đứa nó bốn ba suốt đường dài."

Huệ Phi thở dài, không nói thêm gì nữa.

Trên bàn ăn tối, ngoại trừ mấy món ăn Tiêu Duệ dẫn làm thì còn có mấy món Thừa Nguyên Đế và Hoàng Hậu thưởng cho, chỉ là Huệ Phi vẫn khó chịu trong lòng, công chúa Ngu Văn cũng có chút cười không nổi. Bữa cơm tối này, dù là Tiêu Văn cũng nuốt không trôi.

Mà Tiêu Duệ và Tiêu Dật, chẳng lẽ hai huynh đệ không biết công chúa Ngu Văn phải sống thế nào? Chỉ là cả hai huynh đệ, Tiêu Duệ không được Thừa Nguyên Đế thích, ngoại trừ làm chút việc buôn bán, hẳn không có thực quyền nào khác. Còn Tiêu Dật, thoạt nhìn thì trông rất được sủng ái, nhưng thật ra cũng không có thực quyền gì.

Bây giờ người được trọng dụng nhất, trừ Thái tử Tiêu Giác luôn được lòng Hoàng đế ra thì chính là Tam Hoàng tử Đoan Vương Tiêu Du. Những người khác, ngay cả Đại Hoàng tử Tiêu Viêm canh giữ nơi biên cương xa xôi, thoạt nhìn thì tay cầm trọng binh, có quyền lực cực lớn, nhưng thật ra ở kinh thành hẳn lại căn bản không có chút thế lực nào, trông giống như bị trục xuất hơn.

Dù hai huynh đệ chưa từng nói chuyện với nhau nhưng đều tự nghĩ đến những việc này.

Công chúa Ngu Văn có địa vị rất quan trọng trong lòng hai huynh đệ. Bây giờ nàng phải trải qua cuộc sống như vậy, hai huynh đệ lại bất lực, tự nhiên trong lòng cũng không dễ chịu. Cứ như vậy, trong bữa tối, hai huynh đệ cứ ngơ ngác một ly ta một ly, tới cuối bữa, cả hai đều say khướt.

Huệ Phi bất đắc dĩ nhìn hai con trai, kêu người hầu bọn hắn đi xuống nghỉ ngơi. Tiêu Duệ đã xuất cung xây phủ, nơi hắn từng ở trong cung đã sớm dọn ra cho Hoàng tử nhỏ hơn hắn ở, nên Huệ Phi kêu người đưa hắn đến nơi của Tiêu Dật, hai huynh đệ chen chúc chút cũng được.

Còn công chúa Ngu Văn thì được lưu lại chỗ của Huệ Phi.

Tiêu Duệ còn chưa tới chỗ của Tiêu Dật mà đã không chịu đi tiếp.

"Đưa bản vương hồi phủ!" Hắn phản phó: "Nhanh lên! Hồi phủ!"

Thôi Tiến Trung vội nói: "Vương gia, trời đã quá muộn rồi. Nương nương dẫn dõ, để ngài nghỉ ngơi ở trong cung, đợi sớm mai rồi hãy về phủ sau."

Tiêu Duệ uống rất nhiều rượu, tỉnh tỉnh sau khi say của hắn không đến nỗi tệ. Hắn khoát tay với Thôi Tiến Trung, nói: "Không được, không được, đưa gia về phủ, đưa gia trở về Tầm Phương viện."

Tiêu Dật cũng được người đỡ đứng ở một bên. Gã cười ha ha, hất tay thái giám đang đỡ gã ra, đi tới khoát lên vai Tiêu Duệ, giễu cợt bên tai hắn: "Là... là trở về Tầm Phương viện sao? Không, không đi chỗ của mẫu phi?"

Tiêu Duệ uống say, không hiểu ý trong lời của Tiêu Dật. Hắn ngoẹo đầu nhìn sang, mê man hỏi: "Đi, đi chỗ của mẫu phi làm gì? Không phải, không phải chúng ta mới ra ngoài sao?"

Tiêu Dật nói: "Biểu tỷ Ngu Văn, không ở Tầm Phương viện, ở... ở chỗ mẫu phi!"

Những người có thể chân chính hầu cận bên cạnh các Hoàng tử đều là những người được tin tưởng nhất, không có người nào dám truyền lời nói riêng của các Hoàng tử ra bên ngoài.

Lúc này lời của Tiêu Dật không thỏa đáng, nhưng những hạ nhân đi theo lại không lộ ra chút vẻ kinh ngạc nào. Những người này đều đã được huấn luyện tốt, lúc này họ đều cúi thấp đầu giả làm người điếc, giả như không nghe được gì.

Tiêu Duệ sừng sốt một lát rồi mới chậm rãi hí mắt lại.

Tiêu Dật cười càng há hê hơn. Người khác làm gã không thoải mái, gã phải khiến người đó càng không thoải mái hơn. Có qua có lại thôi mà, gã chẳng cảm thấy ngại gì.

Tiêu Duệ gờ tay, chậm rãi xoay người, ôm lấy Tiêu Dật.

Tiêu Dật có chút khó hiểu, "Thất ca ca ca ca ca ca --"

Tiêu Duệ không động dậy, vẫn dùng lực cho đến khi cảm thấy trong miệng có mùi máu tươi thì mới nhả mùi Tiêu Dật ra.

"Hồi... hồi phủ!" Bước chân hắn lao đảo, quay người bước lên phía trước.

"A a a -- ối ối -- Tiêu Duệ, đồ vương bát cao tử*, đồ cháu rùa**, đồ nhãi ranh*** --" Tiêu Dật tỉnh cả rượu, che mũi nhảy loạn tại chỗ.

*Vương bát cao tử: nguyên văn 王八羔子. Đây là từ lóng hay dùng để mắng chửi người, người không đoàng hoàng, lưu manh, gần như chửi như súc vật, như hay nói "*** má"... vậy đó.

****Nguyên văn 龟孙子 - quy tôn tử: này là một câu chửi, nặng hơn Vương bát – rùa rụt cổ, vì vương bát là chỉ con rùa, quy tôn tử là cháu con rùa – địa vị còn thấp hơn.**

*****Nguyên văn là 兔崽子 - thỏ té tử. Thấy Quick Translate dịch là đồ ranh con, lên mạng search cũng thấy hầu như là vậy, trên baidu cũng nói nó là từ dùng để mắng chửi người khác, cứ hiểu vậy ha.**

Thái giám thiếp thân của gã gấp đến độ cái trán có hình chữ xuyên*, "Tô tông của ta ơi, ngài đừng nói nữa mà, mau đừng nói nữa, Thành Vương là ca ca ruột của ngài, ngài đây không phải là... không phải là mắng cả bản thân trong ấy sao!"

*Chữ xuyên là chữ này - 川. Kiểu khi mình nhứ này lại thì giữa hai đầu lông mày sẽ có hình như vậy í. Còn nhứ vì việc gì thì hiểu rồi hen.

Trong Thành Vương phủ, Dư Lộ vẫn ăn tối như thường, ăn xong thì đi tản bộ. Chờ đến lúc sắp buồn ngủ, thấy Tiêu Duệ vẫn không cho người truyền tin về, cô kêu người đi cửa lại, tự rửa mặt rồi bỏ lên giường.

Việc công chúa Ngu Văn trở về cũng không phải việc bí mật gì. Cô cũng biết sáng sớm hôm nay Tiêu Duệ phải đi đón công chúa Ngu Văn, mà sau đó, đương nhiên là cũng theo chân vào cung, hẳn sẽ có một bữa dạ tiệc.

Dạ tiệc...

Dư Lộ thở dài, tại sao cô còn đi tính toán chi li những việc này nữa. Rõ ràng đã tin tưởng Tiêu Duệ rồi, tại sao phải quan tâm đến những việc này?

Cô trở mình, nhắm mắt lại, nói thầm rằng không cho mình nghĩ nhiều nữa.

Cô còn nghĩ nữa thì sẽ không công bằng với Tiêu Duệ.

Cửa sau của Thành Vương phủ đã đóng chặt, nhưng ở một gốc cây già đối diện cửa sau, một bóng hình như ẩn như hiện đứng đấy, ẩn trong bóng tối nhìn về phía cửa sau.

Đã nửa năm rồi.

Hắn rời khỏi Thành Vương phủ nửa năm, rời khỏi kinh thành nửa năm. Thời gian nửa năm này hẳn đã phải trải qua rất nhiều. Suýt nữa chết thảm. Trèo non lội suối. Đường ca bị hủy một chân. Hẳn chịu thêm hai vết sẹo. Đường ca lại không làm được thị vệ hay lính nữa mà chỉ có thể đi làm một đầu bếp cho nhà binh. Hẳn vẫn còn tốt, bây giờ đã được người ta gọi là Trần tướng quân.

Tuy nhiên lại có một người, một nữ nhân hung ác nhấn tâm. Nàng ta đảo loạn một hồ nước xuân, bản thân nàng ta lại không bị chút gì.

Thậm chí, bây giờ nàng ta còn được sủng ái hơn trước nữa.

Trần Chiêu chăm chú nhìn cửa sau, trong đầu không ngừng hỏi vì sao, vì sao một nữ nhân đòi trước chỉ là thể thân, một nữ nhân sớm bị vứt bỏ như cái giày rách, ở đời này lại càng ngày càng được sủng ái chứ?

Hay Vương gia cũng giống như hắn, là người sống lại?

Không phải, không phải, nếu Vương gia sống lại, sao hắn có thể cho phép Minh Nguyệt đến bên người Cửu Hoàng tử được. Đầu tiên, hắn hẳn phải tìm cách cho Minh Nguyệt nhận tổ quy tông, sau đó tiếp tục làm Vương phi của hắn mới đúng.

Như vậy, chẳng lẽ là nữ nhân kia?

Nữ nhân kia cũng giống hắn, cũng là sống lại sao?

Nếu nàng ta là sống lại, vậy điều đó bắt đầu từ khi nào đây. Chắc chắn là không phải lúc cùng hắn rời khỏi Vương phủ. Lúc ấy nàng ta muốn đi thật, không phải vì muốn đuổi hắn mà đi đặt bẫy. Lại nói, nữ nhân kia cũng không có đầu óc thông minh như vậy được.

Như vậy, là khi sau khi bị Thành Vương tìm trở về, nàng ta sống lại sao?

Cho nên, nàng ta biết cách làm vui lòng hợp ý, làm cho Thành Vương thích nàng ta, không thể rời bỏ nàng ta sao?

Nhưng là, việc sống lại trên đời này hẳn ít lại càng ít, chẳng lẽ hắn thực sự gặp phải, nữ nhân kia cũng gặp phải?

Chẳng qua, mặc kệ thế nào, hắn phải nghĩ cách tuồn vào Vương phủ một lần, nghĩ cách bắt nữ nhân kia ra mới được. Nếu nàng ta sống lại thật, vậy hắn sẽ xé toạc tất cả, nói rõ cho nàng ta biết, để nàng ta phải trả giá thật lớn vì việc nàng ta đã làm đòi trước mới được!

Mà nếu nàng ta không phải người sống lại, như vậy, lúc trước nàng ta câu dẫn hắn trước, sau lại một mình chạy trốn, lại thuận lợi trở về Vương phủ tiếp tục nhận hết sủng ái. Làm chuyện như vậy, nàng ta cũng phải trả giá thật lớn!

Trần Chiêu nhắm hai mắt, theo thói quen đưa tay phải ra nắm lấy mu bàn tay trái. Bởi vì chữa trị trễ nên trên mu bàn tay hắn có một vết sẹo xấu xí. Vết sẹo này giống như lời nhắc nhở cho hắn, nhắc nhở rằng trước đây hắn ngu xuẩn đến nhường nào.

Ngu xuẩn đến mức liên tục cả hai đời đều thua trên tay nữ nhân kia! Đời trước nàng ta hại bản thân thảm như vậy, đời này hắn còn động lòng với nàng ta, hẳn đúng là điên rồi!

Hắn xoay người, nhắc chân ẩn vào bóng tối.

Chỉ là mới tới đầu ngõ, hắn nghe thấy được tiếng xe ngựa lộc cộc truyền đến từ xa. Đã trễ thế này mà vẫn còn có thể đi trên con đường này, nghĩ cũng biết hẳn là Thành Vương đã về.

Trần Chiêu dùng chân lại, cuối cùng dán lên chân tường, thật nhanh leo lên bờ tường bên kia.

Người cạnh Thành Vương đều không phải kẻ đầu đường xó chợ. Dù hẳn tự nhận võ nghệ của mình mạnh hơn những người kia nhưng nhờ đâu mấy người đẩy liên thủ lại thì hẳn không địch lại được.

Bây giờ, hẳn không thể bại lộ được.

Hắn dán sát chân tường, đến khi âm thanh kia đi xa thì mới đi ra. Hắn do dự một lát, cuối cùng vẫn theo đuôi. Mới đi được đến nơi vừa xa có thể thấy được bên kia, hẳn thấy rèm xe ngựa được vén lên, đầu tiên là có một người lưu loát nhảy xuống, nhìn thân hình thì chắc là Thôi Tiến Trung.

Ngay sau đó, lão xoay người đỡ một người đi xuống. Người đó lão đảo, lúc bước xuống đất còn bước không vững, nếu không nhờ Thôi Tiến Trung và thị vệ một bên nhanh tay đỡ lấy, người đó đã ngã sấp xuống rồi.

Trần Chiêu biết, đó là Thành Vương Tiêu Duệ.

Thành Vương Tiêu Duệ uống rượu say, đi đường cũng không đi được. Tại sao phải uống say như vậy, ngoại trừ việc bởi vì hôm nay là ngày công chúa Ngưu Văn trở về, Trần Chiêu không nghĩ ra được lý do nào khác nữa.

Lúc này, Trần Chiêu vô cùng muốn gặp được Dư Lộ. Hắn vô cùng muốn biết, khi Dư Lộ biết mình chỉ là thể thân thì sẽ có cảm thụ thế nào.

Không biết nàng ta sẽ đối mặt với Thành Vương thế nào nhỉ?

Nếu nàng ta chỉ vì quyền thế và địa vị, vậy cũng không cả, nhưng nếu nàng ta thực sự động chân tình với Thành Vương, Trần Chiêu cảm thấy, chỉ sợ lòng Dư Lộ có khó chịu hơn cả hắn nữa.

Dù sao, Dư Lộ được Thành Vương sủng ái nhiều như vậy, nếu chỉ sủng ái bởi vì nàng ta giống một người khác thì sự sủng ái ấy không còn là sủng ái nữa mà biến thành trò cười rồi.

Chờ đến khi những người đẩy đều vào phủ, bên ngoài hoàn toàn yên tĩnh lại, Trần Chiêu mới đi ra. Chi là trên đường về, một đường cau mày, hẳn mới nghĩ ra cách có thể bắt Dư Lộ đi dưới mắt của Thành Vương.

Tầm Phương viện có để cửa lại. Tiêu Duệ được đỡ, lão đảo nghiêng ngả đi đến phòng chính, để Thôi Tiến Trung đỡ vào phòng. Dư Lộ đã được tin, vội vàng kêu Phúc Quất có sức lớn đến giúp, cùng nhau đỡ Tiêu Duệ vào tịnh phòng.

"Sao lại uống say như vậy chứ." Kêu người mau mang nước tới, Dư Lộ đỡ Tiêu Duệ để hắn không ngã sấp xuống, oán trách nói.

Tiêu Duệ ôm hông của Dư Lộ, chôn mặt cọ cọ trên bụng của Dư Lộ, cười ha ha, "Tiểu Lộ Nhi, Tiểu Lộ Nhi, có nhớ gia không?"

Mới có một ngày, nhớ gì mà nhớ chứ!

Nhưng đúng là Dư Lộ có nhớ thật, không đúng, không thể nói là nhớ. Đó đâu phải nhớ. Đó chính là ghen tỵ, ghen về việc Tiêu Duệ vào cung cùng công chúa Ngưu Văn cả một ngày.

Chi là nói những thứ này với một người đang say giống như đàn gảy tai trâu, hơn nữa, thật ra còn rất mất mặt. Dư Lộ bèn nói: "Nhớ, nhớ muốn chết."

Tiêu Duệ ngẩng đầu, vừa nhìn Dư Lộ vừa cười.

Dư Lộ nhủ thầm nhìn miệng hắn. Thân thể đứng thẳng tắp, cúi đầu đưa tay sờ miệng hắn, lại nheo gò má hắn và sờ răng hắn.

"Chàng có bị thương ở đâu không?" Sao cô không tìm thấy vết thương thế, "Đau ở đâu, có cảm giác không?"

Tiêu Duệ lắc đầu, "Không đau, ở đâu cũng không đau, chỉ là..." Hắn bỗng chôn mặt trên bụng Dư Lộ, buồn buồn nói: "Chỉ là trong lòng có chút khó chịu, cần chút phần thưởng."

Dư Lộ vốn bị lời của hắn khiến sốt cả ruột, nhưng khi hắn nói hết câu, cô lại thấy mờ mịt. Đây là ý gì thế?

"Phần thưởng?" Cô nhắc lại.

Tiêu Duệ gật đầu, nhưng vì hắn đang dán lên bụng Dư Lộ nên biến thành trán hắn cọ vào bụng Dư Lộ hai cái, "Ừ, phải thưởng. Gia làm chuyện tốt, đã dạy dỗ người cần dạy dỗ, có phải Tiểu Lộ Nhi nên thưởng cho gia không?"

Dư Lộ hỏi hắn: "Chàng dạy dỗ ai thế?"

"Lão Cửu vô liêm sỉ!" Tiêu Duệ nói, ngẩng đầu lên nhìn chằm chằm Dư Lộ như thằng bé đang đòi kẹo, hai mắt tràn đầy mong ngóng.

Dư Lộ thật sự muốn cười. Cô cố nhịn, khom lưng lau vết máu ở miệng Tiêu Duệ, sau đó hôn nhẹ lên miệng hắn.

"Không đủ, muốn phần thưởng lớn cơ." Tiêu Duệ lại không thỏa mãn. Hắn lão đảo đứng lên, hào khí ngất trời nói: "Đi, Tiểu Lộ Nhi, đi lên giường nào!"

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 116

Edit + Beta: Y Nhã a.k.a Ryu-u-chan

P/s: Mai duyệt văn nghệ 20/11, cộng thêm các cựu học sinh về trường giao lưu, tối lại tổ chức văn nghệ nữa nên khá là bận, Mẽ bên đăng trước vậy. Văn nghệ chào mừng 20/11 của trường các bạn thế nào rồi?

Kêu hạ nhân mang nước vào, Dư Lộ giúp Tiêu Duệ đang còn làm âm ỉ đi vào, đề đầu vai hắn xuống để hắn ngồi đằng hoàng.

"Không được nhúc nhích!" Cô tức giận rống hắn, "Người mà cử động nữa thì ta sẽ tức giận đấy!"

Tiêu Duệ khi uống say giống như một đứa bé lớn, có tư tưởng không khỏe mạnh mà mấy đứa nhỏ không có nhưng lại đáng yêu đơn thuần giống như đứa bé. Dư Lộ vừa hét lên, hắn lập tức đằng hoàng ngồi yên, thấy Dư Lộ không làm gì tiếp, hắn nằm bò ra, ngửa đầu nhìn vói về mặt đáng thương.

Dư Lộ bị hắn làm cho tức quá, nhưng nhìn hắn như vậy thì lại cứ không phát bực với hắn được.

Cô vòng ra sau lưng hắn, làm ướt khăn, lau vai lau lưng cho hắn.

Nhắc tới cũng kỳ, lúc không thích hắn, chỉ làm chút việc cho hắn thôi thì cũng thấy tủi thân. Hắn cũng được coi như người nuôi cô ăn mặc, nhưng chỉ mỗi việc chờ hắn ăn, cô lại thấy sao cô phải làm vậy. Nhưng khi thích hắn rồi, cô lại không so đo điều gì hết. Hắn uống say, nói linh tinh sau khi say, cô lại hầu hạ hắn với không một câu oán hận.

Dư Lộ vừa lau người cho hắn, vừa yên lặng phi nhô bản thân: Dư Lộ à Dư Lộ, đúng là mày đã sa ngã rồi!

Thật vất vả mới tắm xong, lau hết người cho hắn, lại mặc áo trong cho hắn, Dư Lộ lấy thân thể nhỏ của mình để diu hắn ra tịnh phòng.

Đợi cô tắm rửa lại xong, người nói muốn nhận thưởng trên giường đã ngáy ngủ khò khò rồi. Dư Lộ nằm bên ngoài, nương ánh nến hơi yếu trong phòng để nhìn hắn, nhìn lông mi hắn, nhìn mắt hắn, chậm rãi dùng ngón tay miêu tả bờ môi hắn.

"Tiêu Duệ." Cô nhỏ giọng gọi tên hắn.

Tiêu Duệ đang ngủ say, không biết có phải do hắn có phản ứng tự nhiên với chất giọng này hay không mà hắn lại đưa tay kéo Dư Lộ ôm chặt vào lòng. Tay hắn thì như có ý thức vuốt đầu của Dư Lộ, như là người lớn vuốt đầu của trẻ nhỏ, vô cùng dịu dàng và nhẹ nhàng.

Dư Lộ cảm thấy lòng mình rất mềm.

Đây là nam nhân cô yêu, nam nhân này cũng toàn tâm toàn ý yêu cô, cô hẳn nên tin hắn mới đúng.

Nếu trên đời này ngay cả hắn cô cũng không tin thì cô còn có thể tin ai đây?

"Tiêu Duệ." Cô lại kêu một tiếng, rúc vào ngực hắn, ôm chặt lấy hông hắn, nhắm hai mắt lại.

Chẳng qua, trước khi ngủ cô lại nghĩ, người ta đều nói say rượu mất lý trí, nhưng làm gì có say rượu mất lý trí chứ, rõ ràng là khi say ngủ như con lợn chết vậy, một chút phản ứng cũng không có.

Lời này, sáng hôm sau, sau khi bị làm đến mức run chân không xuống giường được, cô hối hận vì mình đã nghĩ như thế.

Tiêu Duệ ăn sáng, thân thể và bụng đều chiếm được thỏa mãn. Hắn trở về phòng nhìn Dư Lộ không chịu dậy, cười nói: "Chỉ được nghỉ tối đa nửa canh giờ nữa thôi, sau đó phải dậy ăn sáng đấy."

Dư Lộ hừ lạnh, không muốn để ý đến hắn.

Tiêu Duệ đưa tay vén tóc trên trán cô rồi cúi người hôn một cái, "Hôm nay Tam ca sẽ giúp gia đi nói chuyện cưới trắc phi với phụ hoàng. Nếu có thể, chắc tầm hai ba ngày nữa, người phải rời khỏi Vương phủ, đi ra khỏi thành trước, sau đó đến ở Vu phủ."

"Ừ." Dư Lộ lộ ra gương mặt không tình nguyện.

Tuy Vu phu nhân rất tốt, khi cô đến Vu gia, thân phận của cô giúp cô không bị kẻ nào ở Vu gia ức hiếp, nhưng vừa nghĩ đến việc phải rời khỏi Vương phủ, rời khỏi Tiêu Duệ, việc Tiêu Duệ cưới cô cũng không phải chuyện ngày một ngày hai, cô thấy có chút khổ sở.

Tiêu Duệ dịu dàng dỗ dành cô, "Sẽ rất nhanh thôi, gia cam đoan với người."

Dư Lộ gạt đầu, ngoan ngoãn không kháng nghị tiếp mà là nói sang chuyện khác, "Đúng rồi, tối qua lúc chàng về ta thấy trên miệng và trên răng của chàng có vết máu, nhưng ta không thấy chàng bị thương ở đâu hết, chàng thấy thế nào?"

Có việc này hả?

Tiêu Duệ nhìn Dư Lộ, đưa tay sờ miệng mình, lại dùng ngón tay gõ nhẹ vào răng, trên mặt hắn vẫn lộ vẻ mờ mịt, căn bản là hắn không nhớ ra. Hôm qua, hình như là hắn trực tiếp trở về phủ sau khi đi ra từ cung của mẫu phi ngay, ngoài ra còn có chuyện gì sao?

Dư Lộ nói tiếp: "Ta có hỏi Thôi Tiến Trung, nhưng lão ấy không chịu nói."

Lúc đó cô thấy không phải Tiêu Duệ bị thương nên cũng không hỏi nhiều.

Tiêu Duệ nói: "Vậy để lát gia hỏi lão ta xem. Không còn chuyện gì nữa thì gia phải tiến cung đây. Không cho người ngủ nữa đâu đấy, nếu người mệt thật thì dậy ăn sáng đã rồi ngủ tiếp."

Dư Lộ gật đầu, khép mắt kéo cái chăn mỏng lên.

Tiêu Duệ nhìn cô, thờ dài một cái. Hắn suy nghĩ một lát, cuối cùng vẫn tiến tới kéo cái chăn mỏng ra một ít, "Tiêu Lộ Nhi, nói gia nghe, có phải người mất hứng rồi không?"

Dư Lộ không muốn thừa nhận, nhưng tâm trạng của cô đúng là như vậy, không thừa nhận không được.

Tuy Tiêu Duệ nói không thích công chúa Ngu Văn nữa, nhưng rốt cuộc thì công chúa Ngu Văn vẫn là Bạch nguyệt quang trong lòng hắn. Dù bây giờ cô đã trở thành người hắn thích nhưng nguyên nhân thật sự vẫn là vì cô tương mạo giống công chúa Ngu Văn.

Có lẽ là tự ti đi. Cô cứ cảm thấy, dù thế nào cô cũng không sánh bằng công chúa Ngu Văn.

Nhưng nếu thừa nhận, cô cũng biết Tiêu Duệ sẽ khổ sở. Về lý, Tiêu Duệ là Hoàng tử, công chúa Ngu Văn là công chúa đã xuất giá trở về thăm hỏi, theo lý thì Tiêu Duệ nên đi cùng những công chúa Hoàng tử khác. Về tình, Huệ Phi từng nuôi công chúa Ngu Văn nhiều năm như vậy. Hồi nhỏ Tiêu Duệ không được cha mẹ thích, hầu hết thời gian đều ở bên cạnh công chúa Ngu Văn. Dù đó không phải tình yêu nhưng nó cũng là tình cảm nặng hơn tình thân một chút.

Cô không thể vì bản thân mà không cho Tiêu Duệ đi gặp công chúa Ngu Văn được.

Tiêu Duệ thấy cô như vậy, sao lại không đoán được suy nghĩ của cô. Hắn bỗng lại có chút dao động.

Nếu hắn là người thường, dù Dư Lộ không phải thê tử của hắn nhưng với sự sùng ái hắn dành cho Dư Lộ như hiện nay, khi hắn đi gặp biểu tỷ Ngu Văn thì cũng có thể mang Dư Lộ đi theo. Chỉ cần cho Dư Lộ gặp biểu tỷ Ngu Văn, chắc chắn nàng ấy sẽ không suy nghĩ nhiều nữa.

Nhưng giờ thân phận của Dư Lộ lại không đủ, dù làm trắc phi thì vẫn không đủ như vậy. Mà hắn cũng là Hoàng tử. Đã là Hoàng tử thì không có quyền được tùy hứng. Là Hoàng tử, trong những trường hợp lớn, hắn không thể để người khác bới ra lỗi sai của mình.

"Ta không có không vui. Gia mau đi đi, không lại trễ giờ." Cuối cùng, Dư Lộ vẫn kìm nén ý nghĩ không chín chắn trong đầu. Lại nói, thật ra thì hắn cô và Tiêu Duệ phải cảm ơn công chúa Ngu Văn mới đúng.

Tiêu Duệ gật đầu, trầm mặc một lát, bỗng nói: "Thế này đi, đợi một hai ngày nữa, gia mời biểu tỷ Ngu Văn về làm khách, đến lúc đó cho người và nàng ấy gặp mặt, thế nào?"

"Cái gì?" Dư Lộ kinh ngạc.

Thân phận bây giờ của cô đâu có tư cách đề đi chiêu đãi công chúa Ngu Văn chứ. Mà nếu công chúa Ngu Văn thấy dung mạo của cô thì chỉ sợ sẽ không tốt lắm đi?

Tiêu Duệ lại cảm thấy đây là ý kiến hay, "Cứ quyết định vậy đi. Chỉ cần người và biểu tỷ Ngu Văn gặp mặt một lần là có thể không ăn giấm nữa rồi." Hắn nói, bỗng nhiên ghé sát tai Dư Lộ thì thầm "Gia là của người, đời này đều là của người. Mặc kệ nàng ấy là ai, gia đều sẽ không nhìn nhiều. Tiêu Lộ Nhi cũng phải như vậy với gia, cũng không cho người khác nhìn nhiều, biết không?"

Dư Lộ hít sâu, ôm chặt lấy tay Tiêu Duệ, nói vang rõ to.

Tiêu Duệ ra khỏi Tầm Phương viện, vừa lúc Thôi Tiến Trung vội vã chạy đến từ hướng Chính viện.

Tiêu Duệ liếc đằng sau lão, nói: "Đi thôi, chúng ta đi."

Thôi Tiến Trung vội la lên: "Vương gia, Vương phi, Vương phi ngài ấy..."

"Nàng ta muốn gia đi qua xin nàng, phải không?"

Thôi Tiến Trung gục đầu xuống, không chỉ vậy, Vương phi còn nói, muốn cho nàng ta và Vương gia cùng nhau vào cung gặp công chúa Ngu Văn, còn phải cảm tức Dư chủ tử ở Tầm Phương viện mới được.

Căn bản là Tiêu Duệ không quan tâm việc Lâm Thục có đi hay không. Dù có đi, thật ra chỗ tốt đối với Lâm Thục nhiều hơn đối với hắn nhiều. Hắn khoát tay, không muốn nói thêm nữa, dẫn đầu đi ra ngoại viện.

Ở trên đường, hắn hỏi Thôi Tiến Trung, "Hôm qua, sau khi gia đi ra khỏi cung của nương nương, có chuyện gì xảy ra không?"

"Hả? À, không có, không có gì." Thôi Tiến Trung lấp bấp.

Tiêu Duệ thân nhiên nói: "Dư chủ tử của người nói, hỏi người, người không chịu trả lời. Làm sao, gia hỏi người, người cũng không chịu nói?"

Việc này lão phải trả lời thế nào?

Nói ngài say rượu thất thố, cắn cái mũi của Cừ điện hạ?

Thôi Tiến Trung che mặt, không chỉ không dám nói ra, ngay cả nhớ lại chút thôi cũng là chịu tội rồi. Lão suy nghĩ cả buổi rồi mới nói: "Lát nữa tiến cung, ngài nhìn... mũi của Cừ Điện hạ trước đã."

Mũi của Cừ đệ?

Tiêu Duệ nhú mảy, trong đầu có ít ký ức vụn vặt lướt qua, nhưng không cẩn thận nhớ lại thì nó lại không hiện ra. Nếu về Cửu đệ thì không cần quan tâm nữa. Đệ đệ của mình, lại là người đệ đệ vô liêm sỉ như vậy nữa, dù có đối phó thế nào thì cũng không có vấn đề gì.

Trong cung, hôm qua không có truyền ra chuyện gì.

Lúc này công chúa Ngu Văn và Huệ Phi đã ăn sáng xong. Nàng cùng bà đến chỗ Hoàng Hậu nương nương một lát, lại gặp mấy vị nương nương khác nữa rồi trở về cung của Huệ Phi.

Trưa hôm nay có một buổi gia yến, Thừa Nguyên Đế sẽ tham gia, những Hoàng tử Hoàng tôn kia cũng sẽ đến. Công chúa Ngu Văn nhớ đến lời Trần Chiêu nói với nàng lúc đang trên đường tới đây, nàng quan tâm đến Tiêu Duệ và Tiêu Dật thật lòng. Tiêu Dật còn chưa thành thân thì không nói, Tiêu Duệ lại đã có Vương phi, nàng nhất định phải gặp một lần xem sao.

"Nương nương, quan hệ giữa Duệ Nhi và Vương phi của đệ ấy có tốt không?" Nàng hỏi thăm với Huệ Phi.

Chân mày Huệ Phi nhú chặt lại, sau đó lại giãn ra rất nhanh, "Sao thế, con nghe được tin gì à?"

Công chúa Ngu Văn cười lắc đầu, "Không ạ. Chỉ là Dật Nhi còn chưa thành thân, bên Duệ Nhi con vẫn phải quan tâm xem sao. Lúc nhỏ, tính tình Duệ Nhi đúng là không tốt lắm, cũng không biết Vương phi của đệ ấy có quen được không."

Nhớ đến tính tình của con trai khi còn bé, Huệ Phi không khỏi lắc đầu.

"Cái tính kia chỉ có thể càng xấu hơn." Nhưng còn Vương phi kia của nó thì lại càng không tốt, "Nó không còn là đứa nhỏ nữa, chuyện của nó với Vương phi, ta làm mẹ, cũng không tiện hỏi nhiều. Nếu con có thời gian, chi bằng con giúp ta đến Thành Vương phủ một lần, đi nói chuyện với Vương phi của nó dùm ta."

"Sao vậy ạ?" Dù sao công chúa Ngu Văn cũng phải hỏi rõ đến cùng là có chuyện gì xảy ra.

Huệ Phi nói: "Còn thế nào được nữa, không phải là Duệ Nhi đi đến chỗ của một cái thiệp của hân hoi nhiều, Vương phi của hân lẩn quẩn trong lòng, không chỉ đại náo trong phủ nó mà khi đến chỗ ta cũng đại náo thêm trận nữa, thật sự khiến ta sầu trắng tóc mà."

Công chúa Ngu Văn lắc đầu. Nàng còn tưởng rằng đó là một nữ nhân đáng thương, còn định khuyên nhủ Tiêu Duệ, ít nhất đừng có làm quá mức, cho người khác không bắt được nhược điểm. Nhưng nếu là nữ nhân kia không dâng hoàng, cũng dám đại náo với Huệ Phi thì đúng là có hơi quá.

"Vâng, nếu nương nương không ghét bỏ, sau này con sẽ đến nói chuyện với nàng ấy. Để xem khi nào nàng ấy rảnh, con sẽ qua đây một chuyến."

Huệ Phi cười vô nhiên nàng, đương nhiên là nói không ngại.

Nhưng hai người đều không nghĩ rằng Lâm Thực lại chưa từng tới.

Điều này không chỉ khiến Huệ Phi và công chúa Ngu Văn mất hứng mà ngay cả Thừa Nguyên Đế khi đưa mắt một vòng cũng không thấy người, bèn hỏi Tiêu Duệ, "Thê tử của ngươi sao thế, sao hôm nay cũng không tới?"

Công chúa Ngu Văn cũng có quen biết với nhiều Hoàng tử khác nhưng thân nhất thì vẫn là Tiêu Duệ và Tiêu Dật.

Nghĩ đến Tiêu Dật, Thừa Nguyên Đế lại quét mắt một vòng, sau đó dừng mắt trên người Huệ Phi, "Lão Cửu đâu, sao lão Cửu cũng không tới?"

Huệ Phi không biết thật.

Bà đứng dậy hành lễ với Thừa Nguyên Đế, đáp: "Lúc nãy Dật Nhi nói là có chút khó chịu, giờ cũng không biết đi đâu rồi, để nó đi kêu người đi tìm nó."

Thừa Nguyên Đế vô cùng thương yêu Tiêu Dật, nghe nói là thân thể khó chịu, ông lập tức khoát tay. Việc cháu gái ngoại trở về có quan trọng nhưng thân thể của con trai càng quan trọng hơn.

"Tìm nó xem, nếu có khó chịu thật thì không cần tới nữa, đi mời Thái Y trước rồi hãy tính." Ông nói, đồng thời cũng nhìn về phía Tiêu Duệ, chờ hân trả lời.

Tiêu Duệ đã nghĩ lời biện hộ từ sớm, "Từ lúc Vương phi vào Vương phủ, nhi thần phát hiện ngay thân thể nàng ấy có chút yếu. Hôm nay nàng ấy vốn đã định cùng nhi thần ra cửa rồi, nhưng hai chân bỗng nhũn ra, không đi tiếp được, nhi thần đành phải để nàng ấy trở về. Mong phụ hoàng thứ tội, cũng mong biểu tỷ chớ trách." Nói xong, hân nhìn về phía công chúa Ngu Văn.

Công chúa Ngu Văn đứng dậy, Thừa Nguyên Đế không nói gì, nàng chỉ dám khẽ lắc đầu một cái.

Thừa Nguyên Đế thì đang trầm tư. Con gái của Lâm gia gả cho lão Thất cũng hơn nửa năm rồi mà cái bụng vẫn không có dấu hiệu gì, thì ra là do thân thể không tốt sao? Lúc từ hôn trước đây ông không biết, không nghĩ rằng nó sẽ hại lão Thất. Chẳng trách hôm nay lão Tam còn mờ mờ nói cho ông một câu, nói là nên chọn cho lão Thất thêm một trắc phi.

Chỉ là cô nương Nhiễm gia lần trước lại bạc mệnh, lúc này, ông nên chọn con gái nhà ai đây?

Ông chưa nghĩ ra người thích hợp ngay, bèn để chuyện này sang một bên trước, "Mời Thái Y chưa, Thái Y nói thế nào?"

Tiêu Duệ nói: "Mời rồi, Thái Y nói là không có gì đáng ngại, chỉ là thân thể và xương cốt có chút yếu, nuôi thêm ít lâu là được rồi, phụ hoàng không cần lo lắng."

Thì ra là như vậy, xem ra phải chọn cho lão Thất một trắc phi thôi.

Thừa Nguyên Đế khoát tay, không nói đến chuyện này nữa.

Mà lúc này, Tiêu Dật, trọng tâm của câu chuyện đang giương cái mũi bôi toàn thuốc mỡ màu đen trước mặt Minh Nguyệt, cầu Minh Nguyệt xin tha. Rõ ràng là cái mũi này của gã là bị Thất ca cắn, nhưng Minh Nguyệt lại nói không tin, cứ cho là nữ nhân khác cắn.

Gã thực sự có nhảy vào sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch nổi oan khuất này!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 117

Edit + Beta: Y Nhã a.k.a Ryu-u-chan

Tức giận, Tiêu Dật gần cổ quát: "Trừ ngươi ra, còn có ai có lá gan dám làm vậy với gia chứ?"

Con mắt tròn trịa của Minh Nguyệt rũ xuống, cái mũi nhỏ nhắn cũng chun lại, hồi lâu mới nói: "Gia hỏi lương tâm xem, ta làm vậy với gia lúc nào chứ?"

Đúng là không có thật.

Nhưng, trọng điểm không ở đây có được không? Trọng điểm là nàng ấy có cái gan này. Đổi thành người khác, vừa thấy gã liền giống như chuột thấy mèo, cả một lời cũng không dám nói, huống chi là cắn gã?

Tiêu Dật thờ phỉ phỉ nhìn Minh Nguyệt chăm chăm, "Ngươi không tin gia?"

Minh Nguyệt lắc đầu, "Không phải, ta tin gia. Gia nói cái gì thì chính là cái đó, ta tin hết."

Gã nói cái gì thì chính là cái đó, vậy là không tin rồi!

Tiêu Dật vô cùng bất đắc dĩ, "Gia không lừa ngươi, Thất ca cắn gia thật mà. Đương nhiên thường ngày hấn không làm thế, tối qua hấn uống say. Chẳng lẽ ngươi không nghe người ta nói, có nam nhân sau khi uống say thì sẽ khác hấn sao."

"À--" Minh Nguyệt kéo âm cuối ra thật dài, nhưng trong mắt thì vẫn còn tia hoài nghi.

Bị cắn, vẫn là cắn mũi, phải thân mật lắm thì mới cắn được chứ. Minh Nguyệt cảm thấy, chắc là do vị Đại tiểu thư Hạ gia xuất thân từ nhà võ kia cắn đi? Còn nguyên nhân, hấn là biết Tiêu Dật nuôi nữ nhân bên ngoài đi?

Không đúng không đúng, Hạ Đại tiểu thư là tiểu thư khuê các, không thể làm ra chuyện như vậy được. Vậy chắc là... khoản nợ phong lưu trên người Tiêu Dật cũng không ít, chắc là nữ nhân mà gã sủng ái khác cắn, ừ, chắc là vậy rồi.

Từ lúc biết sự thật sau việc mẹ qua đời năm đó, cảm giác của Minh Nguyệt đối với Tiêu Dật chỉ có cảm ơn. Dù bây giờ gã có vài phần tình ý với nàng, nàng sẽ không quan tâm. Nàng chỉ muốn làm theo suy nghĩ lúc đầu của mình, nếu gã cần, nàng luôn ở.

Gã cần trong chốc lát, nàng ở trong chốc lát. Gã cần cả đời, nàng ở cả đời.

Chẳng qua, mẹ nàng chịu oan khuất, nàng cũng phải chịu uất ức, dù không thể báo thù thay mẹ thì cũng phải báo thù cho mình. Tuy bây giờ nàng chưa nghĩ ra cách báo thù nhưng nếu có thể gặp Lâm Thực, để cho nàng ta thấy mình cách nàng ta càng xa thì sống càng tốt, vậy cũng gọi là trả thù đi?

Dù sao, nàng cho là như vậy.

Chỉ tiếc, Tiêu Dật không cho phép nàng ra khỏi tòa nhà này.

Lý do thì, nói là không muốn thành Tiêu Duệ thứ hai.

Minh Nguyệt rất muốn cạy đầu Tiêu Dật ra xem bên trong có cái gì. Nàng không phải người điên, nàng đã thành người của hấn, còn nghĩ cách rời đi làm gì? Hơn nữa, nàng có thể đi về đâu, đi với ai cơ chứ?

Vô quyết dày có móng tay nhọn, Tiêu Dật không biết phải làm sao với Minh Nguyệt, lại không muốn Minh Nguyệt hiểu lầm, đành phải nói: "Được được được, ngươi đi sắp xếp chút, gia dẫn ngươi đến Thành Vương phủ để gặp Thất ca! Lúc đó ngươi hỏi rõ hấn đi!"

Tuy có chút khác biệt với suy nghĩ đi một mình của mình nhưng nếu có Tiêu Dật đi cùng thì hiệu quả càng tốt hơn nữa. Minh Nguyệt vội ừ một tiếng, quay người về phòng chọn xiêm y.

Bữa trưa trong cung kết thúc, mọi người đều rời đi, Thừa Nguyên Đế gọi Tam Hoàng tử Tiêu Du và Tiêu Duệ cùng đi Ngự Thư Phòng.

Tiêu Văn đi bên người Huệ Phi, nhìn bóng lưng Tiêu Duệ nhỏ giọng hỏi: "Mẫu phi, lúc này phụ hoàng gọi Thất ca có phải để hỏi về chuyện của Cửu ca không?"

Huệ Phi lắc đầu, bà cũng không biết nữa.

Trở về cung, bà vội vàng kêu người đến hỏi: "Tìm thấy lão Cửu chưa, nó ở đâu?"

Cung nhân lắc đầu, nói: "Sợ là Cửu Điện hạ không ở trong cung."

Tìm trước tìm sau rất nhiều lần nhưng đều không thấy bóng người của Tiêu Dật, người hầu hạ Huệ Phi nương nương đều biết, chỉ sợ Tiêu Dật lại xuất cung rồi. Vì nữ nhân kia mà ngay cả công chúa Ngu Văn cũng không để ý, e rằng nương nương phải tức giận lắm, cho nên các nàng đều nín thở, không muốn làm người đụng vào con tức kia.

Đúng là Huệ Phi vô cùng tức giận, nhưng bà cũng biết hai đứa con trai mình sinh ra, đứa này càng khó chơi hơn đứa kia. Tiêu Dật sớm bị sủng ái đến vô pháp vô thiên, nếu bà dám làm gì nữ nhân mà nó nuôi ở ngoài, chỉ sợ nó sẽ muốn sống muốn chết.

Bà trầm mặt đuổi hạ nhân đi, nghĩ tới phu thê Định Quốc Công, nghĩ tới Lâm Thục.

Cực lực đè con tức trong lòng, bà nhẹ giọng nói với công chúa Ngu Văn đang ngồi bên cạnh: "Tính tình đứa nhỏ này còn chưa vững, cũng không biết là khó chịu thật hay giả nữa, nhưng ta đoán chắc nó lại chạy ra cung rồi."

Công chúa Ngu Văn cười rộng lượng, nói: "Dù sao Dật Nhi còn nhỏ, chưa tính tình chưa ổn định là chuyện bình thường. Chỉ là nếu khó chịu thật thì vẫn phải cho người đi tìm xem sao, dù sao Thái Y trong cung vẫn tốt hơn đại phu bên ngoài."

Huệ Phi gật đầu, "Cũng không sao, bên người nó còn có người khác, nếu không thoải mái thật thì cũng phải biết đưa nó về." Dừng một lát, bà nhìn công chúa Ngu Văn, trên mặt lộ nét khản khoản, "Chỉ là bây giờ không có việc gì, Văn Nhi, con có mệt không? Nếu không mệt, con có thể đến quý phủ của Duệ Nhi một chuyến giúp ta không?"

"Con thì không sao hết, chỉ là không biết thế tử của Duệ Nhi có tiện gặp con không nữa?" Công chúa Ngu Văn nguyên ý giúp Huệ Phi đi khuyên nhủ Lâm Thục, chỉ là hôm nay Tiêu Duệ nói thân thể Lâm Thục không khỏe, không biết nàng đi thì có thích hợp không, "Nếu không, cứ cho người qua đây hỏi đã, nếu có thể thì con lại đến sau?"

Huệ Phi than thở: "Đó là lý do lý trấu cà thoi, thân thể của thế tử nó rất mạnh khỏe."

Công chúa Ngu Văn nghĩ đến lời Huệ Phi nói lúc trước, người này còn dám gây hấn người trước mặt mẹ chồng, vậy hôm nay cũng có thể nổi hứng không đến.

Vận khí của Duệ Nhi đúng là không tốt, sao lại cưới phải một Vương phi như thế chứ.

Cần có người dẫn đi gặp, Tiêu Văn bèn đi cùng công chúa Ngu Văn. Hai người ngồi chung trên một chiếc xe, trên đường đi, Tiêu Văn nhìn không được cứ nhìn mặt công chúa Ngu Văn liên tục.

Xem một lần, nàng lại so sánh nàng ấy với Dư Lộ một lần.

Nói thật, tâm trạng của nàng rất kích động. Tuy nàng không ghét Dư Lộ lắm nhưng con người đều có tâm lý thích hóng hớt. Đến Tiêu Văn, bởi vì thân phận cao quý, nàng càng không kiêng nể gì hơn. Cho nên, nàng vô cùng muốn biết phản ứng của công chúa Ngu Văn và Dư Lộ.

Công chúa Ngu Văn bị nàng nhìn đến mức sợ hãi, hỏi: "Biểu muội, sao muội cứ nhìn ta hoài vậy, trên người ta có gì không ổn sao?"

Thật ra Tiêu Văn không muốn nói ra, nàng muốn chờ đến Thành Vương phủ, chờ lúc công chúa Ngu Văn và Dư Lộ gặp mặt. Nhưng mà, cung nữ thân tín bên cạnh thì không tiện nói, nàng sắp không nhịn nổi nữa.

Nàng đứng dậy đi đến bên cạnh công chúa Ngu Văn, ra hiệu cho mấy cung nữ ra cửa xe rồi dán sát tai công chúa Ngu Văn nói nhỏ: "Biểu tỷ, tỷ có biết trong hậu viện của Thất ca ta có một tiểu thiếp rất được sủng ái không?"

Nàng đã nghe nói qua, lời đồn còn nói đã đến mức sủng thiếp diệt thế rồi.

Công chúa Ngu Văn gật đầu.

Tiêu Văn hưng phấn, kích động nói: "Tỷ biết không, tiểu thiếp kia họ Dư, tên là Dư Lộ. Điều này không quan trọng, quan trọng là... dung mạo của nàng ta vô cùng giống tỷ, thậm chí có thể nói là... giống nhau như đúc!"

"Muội nói cái gì?" Công chúa Ngu Văn sợ hãi kêu lên.

Làm sao có thể! Thiếp thất của Duệ Nhi sao lại giống nàng như đúc được chứ, đây quả là lời bịa đặt mà.

Tiêu Văn nói: "Thật đấy, ta không cần lừa tỷ làm gì. Lát nữa đến, tỷ cứ đi xem là biết, biết đâu tỷ sẽ có ảo giác như soi gương thì sao." Nàng nói, chậm rãi hạ giọng, "Cửu ca nói, đây là vì Thất ca thích tỷ, nhưng tỷ lại phải gả xa nơi biên cương, Thất ca không còn cách nào, đành phải tìm một người có dung mạo rất giống tỷ. Cửu ca nói, nữ nhân kia là thể thân của tỷ!"

Rốt cuộc thì đây là chuyện gì chứ!

Đương nhiên công chúa Ngu Văn không tin, nhưng nàng cũng biết rằng Tiêu Văn không cần phải lừa nàng làm gì. Mặc dù lừa lúc này như khi đến Thành Vương phủ, không phải đều sẽ bị vạch trần sao?

Cho nên, chẳng lẽ là thật?

Tiêu Duệ thực sự...

Công chúa Ngu Văn không nghĩ tiếp nổi, nàng luôn coi Tiêu Duệ như đệ đệ, Tiêu Văn đột nhiên nói chuyện này với nàng, nàng không muốn đến Thành Vương phủ nữa.

Đáng tiếc, Thành Vương phủ đã gần ngay trước mắt.

Tiêu Văn nói hết những lời trong lòng, toàn thân vô cùng thoải mái, nhanh nhẹn nhảy xuống xe ngựa. Đến lúc công chúa Ngu Văn chậm chậm xuống xe, nàng giống như không nhìn ra cái gì, kéo công chúa Ngu Văn đi vào trong.

Lâm Thục vẫn còn bị nhốt tại Chính viện, nhưng Tiêu Văn và công chúa Ngu Văn tới cửa, hạ nhân không dám để cho Dư Lộ ra nghênh tiếp. Đó không phải cho Dư Lộ mặt mũi mà là làm mất thể diện của hai vị công chúa.

Vì vậy hạ nhân đến Chính viện đưa tin trước.

Lâm Thục còn đang ngồi buồn bực ở trong phòng, nàng hỏi hận. Nàng vốn tưởng rằng chỉ cần nàng làm bộ làm tịch, Tiêu Duệ không muốn mất mặt nên sẽ đến chỗ nàng nhận thua. Ai dè, Tiêu Duệ lại không thêm đề ý xem có mất mặt hay không, nàng nói không đi, hắt lại đi một mình thật!

Cứ như vậy, nàng có muốn đi cũng không được nữa.

Cũng không biết thấy nàng không đi, trong cung sẽ nói thế nào nữa, chắc chắn nương nương sẽ mất hứng. Hoàng thượng thì sao, Hoàng thượng sẽ không phát hiện chứ?

Nghe hạ nhân báo Tiêu Văn và công chúa Ngu Văn tới, nàng không dám thờ ơ, mang theo hạ nhân ra ngoài nghênh.

Tiêu Văn đi đằng trước, nâng cằm, tư thái nghênh ngang. Còn công chúa Ngu Văn thì đi sau lưng nàng ấy, khuôn mặt lạnh lùng, đầu hơi hơi thấp, biết rõ nàng đi ra nghênh nhưng vẫn không thêm ngẩng đầu.

Lâm Thục lập tức thấy ghen lòng.

Công chúa Ngu Văn trở về thăm hỏi, thân phận nàng ấy đúng là rất cao quý, đúng là khiến người khác phải tôn kính, nhưng còn mình, mình cũng đường đường là Thành Vương phi, công chúa Ngu Văn lại làm ra vẻ ta đây, không khỏi quá không đặt nàng vào mắt đi!

Nàng lại không biết rằng, công chúa Ngu Văn nghe xong lời Tiêu Văn nói, nàng ấy vẫn luôn cúi đầu từ lúc vào Thành Vương phủ. Nàng sợ chứ, nếu để cho hạ nhân của Thành Vương phủ thấy được sự giống nhau về bề ngoài của nàng và tiểu thiếp kia, ai biết có tin đồn gì truyền ra không chứ.

Tiêu Văn không nói sớm cho nàng biết, cũng không biết nương nương nghĩ gì mà lại để nàng tới như vậy.

"Thất tẩu, ta và biểu tỷ tới thăm tẩu đây." Tiêu Văn đi nhanh vào cửa.

Công chúa Ngu Văn lại đứng lại, không muốn đi vào.

Lâm Thục nhất thời giật mình trong lòng, chẳng lẽ công chúa Ngu Văn có ý khác khi không muốn vào cửa Chính viện của mình sao? Nếu nàng ấy cũng giống Tiêu Văn lúc trước, đi Tầm Phương viện...

Lâm Thục không dám nghĩ tiếp, bước lên nắm lấy tay công chúa Ngu Văn, cười nói: "Biểu tỷ, tỷ vào phòng đi? Vẫn luôn nghe nương nương nhắc tới biểu tỷ, hôm nay cuối cùng cũng có cơ hội nhìn thấy biểu tỷ, biểu tỷ phải ở lại ăn cơm tối đây."

Công chúa Ngu Văn bị kéo vào cửa, trong lòng lại nói, chỉ sợ lát nữa khi người nhìn thấy mặt ta thì lại hỏi hận về lời này.

Vào cửa, công chúa Ngu Văn ngồi ở ghế trên, nếu vẫn không ngẩng đầu lên thì lại quá kỳ, Cũng may Tiêu Văn không phải người ham chơi quên hết mọi chuyện, vẫn biết kêu mấy nha hoàn của Lâm Thục ra ngoài.

"Biểu đệ muội." Công chúa Ngu Văn rút cuộc ngẩng đầu nhìn Lâm Thục.

Lâm Thục đang chuẩn bị trả đề mời nàng ấy uống, nghe tiếng, nàng mỉm cười nhìn sang. Nhưng lúc nhìn thấy khuôn mặt của công chúa Ngu Văn, nụ cười trên môi nàng cứng lại, sau đó tiếng "choang" vang lên, chén trà trong tay nàng rơi xuống đất vỡ tan tành.

"Người, người là..." Nàng kinh ngạc mở miệng, chỉ vào công chúa Ngu Văn, lại không biết phải nói cái gì.

Tia may mắn trong lòng công chúa Ngu Văn cuối cùng cũng biến mất.

Thậm chí nàng còn cảm thấy, nàng không cần phải khuyên Lâm Thục nữa. Với khuôn mặt này, chỉ sợ nàng nói cái gì Lâm Thục cũng không muốn nghe.

"Nương nương phân phó, để ta đến gặp người kia." Bây giờ công chúa Ngu Văn chỉ muốn rời đi.

Đầu óc Lâm Thục như dính cả vào nhau, nàng căn bản không suy nghĩ được gì. Nghe lời của công chúa Ngu Văn, nàng chợt bật cười, trong lòng dâng lên tia khoái ý.

Thì ra, Dư tiện nhân ở Tầm Phương viện chỉ là một trò cười.

Một trò cười lớn!

Nàng nhin không được cười lạnh, nói: "Biểu tỷ ở xa tới là khách, sao tỷ phải chủ động qua đây chứ. Lại nói, nàng ta chỉ là thiếp thất, nàng ta cũng không xứng nha." Nói xong, nàng đứng dậy đi đến cửa, nói với Minh Hà: "Đi Tầm Phương viện, nói hai vị công chúa muốn gặp nàng ta, kêu nàng ta mau thu thập chỉnh tề rồi qua đây."

Minh Hà vội vã đi qua, công chúa Ngu Văn bắt đầu quay đầu nhìn Tiêu Văn.

Tiêu Văn không có tâm trạng đề ý đến những lời sắc bén này. Lúc này nàng đang nhìn chăm chăm vào cửa, quả thực hận không thể kêu Dư Lộ xuất hiện ngay lập tức.

Dư Lộ được tin, cũng là sững sờ một lát.

Chỉ là nàng cũng biết rằng mình không tránh khỏi được, nhớ rằng công chúa Ngu Văn thích bận trang phục theo hướng đoan trang thành thực, vậy cô nên chọn bộ đồ phù hợp với tuổi của mình, làm một thiếu nữ độ tuổi xuân sang thì hơn.

Nghe tiếng động bên ngoài, công chúa Ngu Văn nhin không được ngẩng đầu nhìn sang. Chỉ thấy rất xa, một cô gái mặt bộ váy màu xanh nhạt đi tới, tư thái không tính là

có khí thế nhưng có thể nói là ưu nhã. Lúc đến gần, nàng thấy cô gái này có gài cây trâm trên đầu, đeo khuyên tai ngọc trai, còn lại thì cũng chỉ còn cái vòng bạch ngọc lộ ra ngoài ống tay áo.

Là một thiếp thất được sủng ái, trang phục như vậy quá mộc mạc rồi.

Nhưng trang phục mộc mạc như vậy lại khiến hai mắt người khác tỏa sáng, cảm giác giống như gió mát thổi qua vậy, vô cùng thoải mái.

Đây là cái người tên Dư Lộ cực kì giống nàng đi.

Cuối cùng, công chúa Ngu Văn dùng mắt ở nửa thân trên của Dư Lộ. Dáng người có nhỏ có to, làn da trắng nõn, tóc đen thui, hai mắt cong cong, đôi môi hồng tự nhiên. Nàng ấy đi tới, quy củ cúi người hành lễ với từng người.

Giống, đúng là giống thật.

Nhưng mà cũng không giống.

Nếu tháo ngũ quan ra thì giống thật, nhưng khi tổ hợp lại, công chúa Ngu Văn tự cảm thấy không giống. Khí chất hai người không giống.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 118

Edit + Beta: Y Nhã a.k.a Ryouu-chan

Tiêu Văn nháy nháy mắt, nhìn chằm chằm mấy người trước mặt với vẻ hứng thú.

Lâm Thực thì hất cằm, khinh thường nhìn Dư Lộ, đồng thời cũng càng khinh thường Tiêu Duệ hơn.

Công chúa Ngu Văn lấy lại tinh thần, cảm thấy có chút xấu hổ. Lúc này nàng chỉ lấy lý do là nương nương phân phó nàng đi gặp Dư Lộ thôi, chứ cũng không có muốn gặp Dư Lộ thật. Gặp một nữ nhân giống y như mình, rồi nói cái gì chứ?

"Miễn lễ." Thấy Tiêu Văn và Lâm Thực đều không lên tiếng, nàng đành nói.

Dư Lộ ngồi dậy, thoải mái ngẩng đầu quan sát công chúa Ngu Văn. Trông nàng tầm hai mươi sáu, hai mươi bảy tuổi, chắc nhìn nàng lớn hơn so với tuổi thực tế. Làn da hơi thô ráp, nhưng khí chất của cả người cũng khá tốt. Nàng ngồi thẳng ở trên ghế, tự dung khiến người ta sinh ra kính ý trong lòng, không hề là con gái của Hoàng gia.

Tướng mạo giống thật, chẳng qua niên kỷ không giống thôi.

Cô là bị gọi tới, thân phận lại là thấp nhất, loại thời điểm này đương nhiên là có thể không nói gì thì đừng nói. Thu tầm mắt lại, cô cúi đầu, bước sang hai bước, đứng vững.

Nét mặt không có chút kinh ngạc nào, giống như đã sớm biết rồi vậy.

Tiêu Văn nhìn biểu tỷ, nhìn tẩu tử, cuối cùng mới nhìn Dư Lộ, "Dư di nương, sao ngươi lại phản ứng như thế vậy? Ngươi không thấy kinh ngạc sao, ngươi không thấy bất ngờ sao?"

Dư Lộ bỗng thấy may vì thân phận mình thấp.

Cô cúi đầu nói: "Nô tỳ không dám."

Tiêu Văn ghen một cái, nhìn không thấy biểu tình, giọng không chút gọn sóng, đây đúng là không có ý nghĩa.

Lâm Thực hừ lạnh, nói: "Không phải là không dám, là do tự ti mặc cảm đi? Cũng đúng thôi, mộng đẹp rốt cuộc bị phá vỡ, biết bản thân chẳng qua chỉ là một cái thế thân, biết mình có chút sủng ái này cũng hoàn toàn nhờ có biểu tỷ Ngu Văn mà thôi."

"Lâm Thực!" Tiêu Văn đứng phắt dậy, chỉ vào Lâm Thực mắng: "Ngươi cảm miệng cho ta."

Lâm Thực sùng sốt, cũng cảm tức đứng dậy.

Tiêu Văn đã xông lại, giận dữ nói: "Một ngươi là Đại cô nương con Chính thể của Định Quốc Công phủ, ngươi chỉ có giáo dưỡng như vậy sao? Cái gì nên nói, cái gì không nên nói, cái gì không đáng nói, chẳng lẽ mẹ ngươi không dạy ngươi sao?"

Tiêu Văn cảm thấy mình thân thiết với công chúa Ngu Văn, tên các nàng cũng giống nhau nên nàng có thể nói đùa về chuyện giữa công chúa Ngu Văn và Tiêu Duệ, nhưng Lâm Thực thì lại không được.

Lâm Thực lớn như vậy, đây vẫn là lần đầu tiên bị người chỉ vào mũi nói không có giáo dưỡng, cho dù người này là em gái ruột của trượng phu mình, là Ngũ Công chúa của Thánh Thượng nhưng lửa giận trong lòng nàng vẫn không ngừng bốc lên, kiểu gì cũng không dè xuống được.

"Tiêu Văn! Ngươi đừng có được voi đòi tiên!" Nàng cũng lạnh giọng mắng trở về, "Hôm nay ngươi mang biểu tỷ Ngu Văn đến là vì ý gì chẳng lẽ ngươi không biết sao?"

Ngay cả mẫu phi, bà ấy cũng kêu biểu tỳ Ngu Văn đến gặp mặt cái thứ không ra gì này, vậy không phải là cũng không coi biểu tỳ Ngu Văn là gì sao? Làm sao, chẳng lẽ cho các người châu quan phóng hỏa mà không cho ta nói một lời à? Chẳng lẽ lời ta nói không đúng sự thật?"

Tiêu Văn tức đến sắc mặt đại biến, lại vội vàng quay sang nhìn công chúa Ngu Văn với vẻ lo lắng.

Công chúa Ngu Văn cũng không để bụng lắm, lúc này là nàng tự nói muốn gặp Dư Lộ chứ không phải do nương nương phân phó. Nhưng trong lòng nàng đúng là có chút tức giận, tức Tiêu Duệ làm ra chuyện hồ đồ như vậy, cũng tức tiểu nữ nhân trước mặt có khuôn mặt giống nàng như đúc.

Nàng liền lạnh lùng hỏi: "Người tên gì?"

Dư Lộ vốn tưởng rằng khi có tới thì cô sẽ trở thành tiêu điểm, sẽ bị si nhục gần chết, có khi còn bị công chúa Ngu Văn hống hách thu thập, cho nên cô mang theo Phúc Quất và khăn tay Kiều ma ma đặc chế. Nhưng cô lại không nghĩ rằng, khi cô đến, chuyện gì cũng chưa xảy ra mà Tiêu Văn và Lâm Thực đã cãi nhau trước.

Thấy công chúa Ngu Văn hỏi, cô thành thật trả lời: "Nô tỳ họ Dư, tên chỉ một chữ Lộ."

"Họ Ngu*?" Sắc mặt công chúa Ngu Văn khó coi hơn.

*Trong tiếng Trung, Ngu và Dư đồng âm nhưng khác nghĩa, khác cách viết. Ngu là 虞, còn Dư là 余; cả hai đều phát âm là [yú].

Dư Lộ nói: "Dư trong Niên niên hữu dư."

Lâm Thực cũng nghe ra sự không vui trong lời công chúa Ngu Văn. Nàng ngồi xuống ghế, hừ lạnh: "Đều là Ngu cả."

Công chúa Ngu Văn còn chưa nói gì, nàng ta đã chen miệng vô trước. Dư Lộ vốn đang khó chịu trong lòng, lúc này liền không khách khí châm chọc nàng: "Chẳng lẽ Vương phi họ Lâm, những người khác liền không được mang họ Lâm?"

Tiêu Văn bật cười, vỗ tay khăn: "Nói hay lắm!"

Lâm Thực tức đỏ mặt, nhưng không nghĩ ra lời gì đáp trả ngay được. Nàng đứng phắt dậy, lúc định xông lên thì lại nhớ đến chuyện ở cửa cung Huệ Phi lần trước. Nàng bèn dừng chân lại, giương giọng gọi Minh Phuong ở ngoài, "Minh Phuong, người vào đây!"

Hạ nhân ở Chính viện, đương nhiên nghe lời Lâm Thực nói, Minh Phuong lập tức chạy vào.

Không đợi nàng xin chỉ thị, Lâm Thực đã chỉ Dư Lộ nói: "Về miệng à cho ta!"

Minh Phuong quay đầu nhìn, do dự không dám tiến lên. Đương nhiên nàng không thích Dư Lộ, khổ nỗi Thành Vương thích, nâng vị này cao đến nỗi mang lên trời xanh hái sao. Nếu nàng dám đánh thật, chỉ sợ lúc sau Thành Vương sẽ lấy cái mạng nhỏ của nàng.

Lâm Thực tức giận: "Hai vị công chúa đều ở đây, họ sẽ làm chứng cho người. Dư di nương lại dám phạm thượng, dám đối nghịch với ta. Người nghe lời ta đánh à, đó là à phải chịu, Vương gia sẽ không vì vậy mà trách tội người."

Cái này cũng khó mà nói. Minh Phuong do dự tiến lên, không có trực tiếp ra tay.

Tiêu Văn hừ một tiếng, không có ngăn cản. Tuy giữa Dư Lộ và Lâm Thực nàng ghét người sau hơn nhưng khi không ngăn lại, Thất ca biết thì tất nhiên sẽ nghiêm phạt Lâm Thực. Công chúa Ngu Văn nhủ mảy, suy nghĩ một lát, cũng không lên tiếng ngăn cản.

Lâm Thực càng nắm chắc trong lòng hơn, thúc giục: "Lo lắng cái gì, còn không mau lên!"

Minh Phuong tiến lên, vừa nói "Đắc tội!" và giương tay, Dư Lộ đã bắt cổ tay nàng lại, lắc đầu với nàng, "Ta khuyên người tốt nhất là không nên làm vậy. Con người ta thù dai lắm đấy."

Minh Phuong lập tức nghĩ đến Hương Lê ở Tầm Phuong viện. Không biết nàng ấy đã phạm phải lỗi gì mà lại lặn mất tăm không một tiếng động. Đến nay vẫn không có ai biết, nàng ấy rốt cuộc là bị đuổi ra phủ, bị bán cho bà đầm hay bị trực tiếp giết nữa.

Tay nàng có hơi run, khi Dư Lộ thả ra, tay nàng lập tức rũ xuống.

Tiêu Văn thấy thế nhủ mảy, nữ nhân này thật là lợi hại.

Công chúa Ngu Văn lại càng không vui, Dư di nương này đúng là quá mức. Một cái thiếp thì nên có bộ dáng của một cái thiếp, đầu tiên là dám giằng co với Vương phi là Lâm Thực, sau thì dám đe dọa nhà hoàn của Lâm Thực ngay trước mặt nàng và Tiêu Văn. Không thể không nói, Dư di nương này đúng là ý vào việc có tướng mạo giống mình, không biết trời cao đất rộng.

Lúc Lâm Thực nhìn qua, nàng gật nhẹ đầu.

Sùng thiếp diệt thế, đây cũng không phải lời tốt lành gì. Duệ Nhi bị sắc đẹp mê hoặc tâm hồn, có lời đồn như vậy truyền ra, nếu Thừa Nguyên Đế biết thì chắc chắn sẽ không vui. Không chỉ không thích Dư di nương này, chỉ sợ cũng sẽ không thích cả Duệ Nhi nữa.

Nàng đã trải qua nỗi khổ vừa không có hậu thuẫn vừa không được thích, nàng không hi vọng Tiêu Duệ sẽ giống nàng.

Lâm Thực thấy có người ủng hộ, lập tức có thêm sức mạnh. Nàng tiến lên đứng trước mặt Dư Lộ, vừa phân phó Minh Phuong bắt Dư Lộ lại, vừa giơ tay đánh tới.

Trong phòng này còn có Tiêu Văn và công chúa Ngu Văn, Dư Lộ không dám cho Lâm Thực cái khăn tay hoặc cái ngân châm, bèn vội vàng lui về sau một bước, đồng thời cao giọng kêu Phúc Quất ở ngoài. Có Phúc Quất ở, ai cũng không đụng vào cô được. Nếu Lâm Thực còn muốn ra tay, cô cũng không sợ, cùng lắm thì đánh một trận thôi.

Tính của Tiêu Văn cô biết, cô cũng không ngại thái độ của Ngu Văn.

Phúc Quát còn chưa vào cửa, Minh Nguyệt đã lôi Tiêu Dật vào.

"Con tức của Thành Vương phi đúng là lớn thật!" Nàng nói, kéo Tiêu Dật đến bên người Dư Lộ, tiện tay kéo Dư Lộ ra phía sau.

Lâm Thục tròn tròn mắt nhìn nàng, "Sao, sao ngươi lại tới đây?"

Minh Nguyệt lạnh lùng nhìn nàng, cười nói: "Sao, ta không được tới à?"

Lâm Thục nhú mày, "Ai cho ngươi lá gan tự xưng ta ở đây?"

"Ta cứ tự xưng ta, ngươi làm gì được ta chứ?" Minh Nguyệt nhướn mày, "Trời thì nóng, Thành Vương phi vẫn đốt lửa nhỏ thôi, miễn cho sơ sẩy một cái, đốt luôn bản thân mình giờ."

Mấy ngày không gặp, Lâm Thục không nhận ra Minh Nguyệt trước mặt nữa.

Đây là Minh Nguyệt trước kia luôn trung thành và tận tâm vì chủ sao? Đây là Minh Nguyệt luôn cung kính, dù chịu trọng dụng nhưng không vượt qua giới hạn sao? Sao lại chỉ làm thiếp mấy ngày thôi mà đã biến thành bộ dáng này, cái bộ dáng đáng ghét y như ở Tầm Phụng viện vậy?

Minh Nguyệt nhìn Lâm Thục có vẻ mặt như gặp quỷ, trong lòng có khoái ý, lại cũng có bi ai. Đúng, Lâm Thục không nghĩ tới nàng sẽ có ngày này là bởi vì cho tới giờ Lâm Thục luôn không coi nàng như con người. Dù nàng là nô tỳ hay là tỷ tỷ, trong mắt Lâm Thục, nàng luôn không phải con người.

Nàng đi thẳng lên, đụng Lâm Thục sang một bên, sau đó vắn an với Tiêu Văn và công chúa Ngu Văn.

Thấy Tiêu Dật, Tiêu Văn và công chúa Ngu Văn đã sớm đứng lên.

Công chúa Ngu Văn gật đầu với Minh Nguyệt, Tiêu Văn thì ngạc nhiên nhìn nàng, sau lại nhìn Tiêu Dật, "Cửu ca, đây là Minh Nguyệt huynh cướp từ chỗ Thất ca sao?"

Mặt Tiêu Dật tối sầm lại, lập tức nghĩ đến việc mình bị Lâm Thục lừa rồi kể cho Tiêu Văn, sau lại quên giải thích. Chỉ là giờ có nhiều người như vậy, gã không tiện nói chuyện bí ẩn kiểu này. Gã cho Tiêu Văn một ánh mắt, chỉ hi vọng Tiêu Văn có thể hiểu.

Vậy mà Tiêu Văn lại cảm thấy, hai anh trai của mình thật là không bình thường, nữ nhân hai người thích người này càng lợi hại hơn người kia.

Nàng đi tới, quan sát Minh Nguyệt từ trên xuống dưới một lần, cười vỗ vai Minh Nguyệt, "Đúng là không nhìn ra, không ngờ ngươi lại lợi hại như thế. Theo Thất ca rồi lại theo Cửu ca, Cửu ca không chỉ không ngại mà còn cho ngươi chỗ dựa vững chắc như thế, giúp ngươi đánh tới Thành Vương phủ nữa! Chẳng qua, có phải ngươi tìm nhầm chỗ rồi không, hẳn ngươi phải đi tìm lão già Định Quốc Công kia mới đúng chứ?"

Tiêu Văn biết không đầy đủ, nhưng cũng biết thân phận thật của Minh Nguyệt.

Một nữ nhân, sợ nhất là cái gì? Sợ nhất là bị người khác chỉ trích mình lằng lơ. Dư Lộ có linh hồn hiện đại, nhưng khi một mình chạy trốn với Trần Chiêu, cô vẫn thấy hồ thẹn với Tiêu Duệ, huống chi là Minh Nguyệt. Tuy nàng và Tiêu Duệ chưa làm qua việc gì nhưng cả hai đều đã cùng một phòng, lại còn bị hạ thuốc nữa.

Sắc mặt nàng lập tức trắng nhợt, hai mắt như cây kiếm sắc bén thẳng tắp đâm về phía Lâm Thục.

Tiêu Dật cũng bị tức. Gã đi qua kéo Minh Nguyệt về, sao đó không khách khí đẩy mũi mũi mình ra, "Tiểu nha đầu này, nói bậy nói bạ cái gì vậy! Đi sang một bên, đi sang một bên!"

Công chúa Ngu Văn chỉ thấy đại não của mình không đủ dùng. Rốt cuộc đây là chuyện gì, nàng chỉ rời kinh thành có mấy năm thôi mà sao giờ kinh thành lại loạn như vậy?

Lòng Lâm Thục sợ Tiêu Dật, nhưng lời Tiêu Văn lại cho nàng sự nhắc nhở, Minh Nguyệt chẳng qua chỉ là một đứa con riêng không được thừa nhận, thân phận bây giờ lại chỉ là nô tỳ. Mặc dù được Tiêu Dật thích, chỉ cần phụ thân không nhận nàng ta về, chờ Tiêu Dật cưới Vương phi rồi, nàng ta cái gì cũng không phải.

Nếu Minh Nguyệt đã bắt kinh với nàng như vậy, lại phản bội chủ giúp Dư Lộ, vậy nàng cũng không cần hạ thủ lưu tình.

Nàng phụ họa lời Tiêu Văn, lạnh lùng nói: "Nếu nữ nhân này đã muốn lấy lòng ai thì đương nhiên là có thể lấy được. Chỉ tiếc có người quá dễ dãi, bị nữ nhân ai cũng có thể lấy làm chồng chui chỗ trống!" Nàng quay đầu nhìn Tiêu Dật, nói: "Cửu đệ không biết chứ, trước đây Minh Nguyệt còn khóc nháo đòi làm thiếp của Vương gia chúng ta, sau thấy Vương gia chúng ta có nữ nhân sùng ái thì lại chết sống không muốn. Ta còn không hiểu sao nàng ta lại bỗng nhiên thay đổi, thì ra là đổi mục tiêu thành đệ." "

"Ngươi nói dối!" Minh Nguyệt tức giận, quát lớn.

Lâm Thục càng thân nhiên hơn, "Nhìn xem, thái độ thẹn quá thành giận này. Cửu đệ, đệ đừng có bị lóp ngáy trang của nàng ta lừa. Nàng ta và á nữ nhân sau lưng nàng ta, rốt cuộc là mặt hàng gì, đệ biết rồi đấy!"

Cái mặt hàng gì?

Không phải là một cái bô trốn theo trai, một cái chuyên tâm muốn bỏ giường của nam nhân, dù nam nhân nào cũng được cả thôi.

Tiêu Văn cái gì cũng biết, thấy vẻ mặt công chúa Ngu Văn có vẻ mặt mờ mịt, bèn gật đầu với nàng ấy.

Minh Nguyệt tức đến toàn thân run rẩy. Dư Lộ hé mắt nhìn Lâm Thục, trách không được đòi trước vị này cuối cùng xem như bị Minh Nguyệt gián tiếp giết chết, đây không phải là vội vàng đến tìm cái chết sao?

Người ở đây đều biết việc của cô, cô không cần phải nhảy ra nhất thiết không thừa nhận, nhưng cô phải khiến Lâm Thục ói ra máu vì chuyện của Minh Nguyệt mới

được. Cô nhắc chân đá Tiêu Dật một cái, nháy mắt với gã.

Tiêu Dật vô cùng tỉnh ranh, lập tức hiểu ý của cô.

Tiêu Dật cười nói: "Thất tẩu nói xong chưa?"

Minh Nguyệt quay đầu, kinh ngạc nhìn qua. Tiêu Dật kéo tay nàng, nhéo nhẹ một cái.

Lâm Thục nhìn hai người tay kéo tay, chỉ cho là Tiêu Dật chưa hoàn toàn tin lời của mình, "Sao thế, Cửu đệ không tin sao? Nếu không tin, chỉ cần kêu người đến hỏi, Minh Phương Minh Tâm Minh Hà bên cạnh ta đều lớn lên cùng Minh Nguyệt, đều là nha hoàn phục vụ ta từ sớm. Minh Nguyệt có phẩm hạnh gì, các nàng ấy đều biết cả."

Tiêu Dật cười ha ha, nói: "Tin, sao đệ lại không tin. Lời Thất tẩu nói, đương nhiên đệ tin rồi."

Lâm Thục nói: "Vậy sao đệ còn..."

"Đệ không ngại." Tiêu Dật cắt đứt lời nàng, kéo tay Minh Nguyệt đặt lên ngực, "Lời tẩu nói đệ đều tin, nhưng đệ không ngại, chỉ cần nàng ấy nguyện ý ở bên cạnh đệ là đệ thỏa mãn rồi."

"Nàng ta như vậy người lại không để ý?" Lâm Thục phát diện, sao trên đời lại có nam nhân như Tiêu Dật chứ.

Tiêu Dật gạt đầu, nói: "Không sai! Giống như Thất ca, không phải cũng không để ý việc của tiểu Thất tẩu hay sao?"

Một cái Minh Nguyệt, một cái tiểu Thất tẩu, Lâm Thục tức đến đầu óc hồ đồ, hét lên như người điên: "Cút! Cút! Các người cút ra Thành Vương phủ hết cho ta!"

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 119

Edit + Beta: Y Nhã a.k.a Ryou-chan

Lâm Thục la to như vậy, người lúng túng chỉ có công chúa Ngu Vãn.

Tiêu Vãn tới phủ của anh trai ruột, chẳng lẽ còn sợ chị dâu đuổi người sao? Lấy tính tình của nàng, nàng không có đuổi Lâm Thục cút đi thì cũng là vì có chuyện khác hấp dẫn sự chú ý của nàng.

Còn Minh Nguyệt, nàng nhìn bộ dạng Lâm Thục như vậy là đã thấy hết giận rồi, mục đích nàng tới đây hôm nay cũng đã hoàn thành. Lời của Tiêu Dật, thật ra cũng phải là tin Lâm Thục thật, cảm thấy phẩm hạnh của nàng có vấn đề. Ngược lại, Tiêu Dật một chút cũng không tin, gã cố ý nói như vậy là vì chọc tức Lâm Thục.

Tiêu Dật thì lại bị dáng điệu kiêu ngạo của Lâm Thục chọc giận. Gã vốn định dùng dao cùn để mổ trâu, định cắt Lâm gia từng dao từng dao một. Nhưng Lâm Thục dám như vậy còn không phải vì ý vào Lâm gia và gia thế của Lâm phu nhân sao? Gã có thể không giận chó đánh mèo với nhà của Lâm phu nhân, nhưng với Lâm gia, gã nhất định phải dọn dẹp!

Gã tuyệt không sợ tiết lộ phong thanh. Che chở Minh Nguyệt ở sau lưng, gã lạnh lùng giễu cợt: "Lâm Đại tiểu thư uy phong thật đấy. Đuổi chúng ta đi, người đang cảm thấy cái ghế Vương phi của người rất vững sau?"

"Ta và Vương gia là do thánh chỉ tứ hôn, chẳng lẽ người có bản lĩnh khiến Thánh Thượng bỏ ta sao?" Lâm Thục không sợ cái uy hiếp này thật. Đây chính là chỗ tốt của việc có thân phận cao. Chỉ cần nàng không phạm phải lỗi sai thái quá, chỉ cần không triệt để chọc giận cha mẹ, vị trí Thành Vương phi của nàng chắc chắn sẽ rất ổn định.

Tiêu Dật cười nói: "Ta không có lý do gì khiến phụ hoàng có thể hạ chi bỏ người, nhưng mà, nếu Định Quốc Công..." Gã chậm rãi bước lên, dán sát lỗ tai của Lâm Thục, nhỏ giọng nói: "Người nói xem, nên cho Định Quốc Công xuống đài, đổi thành chi thứ hai hoặc chi thứ ba của Lâm gia thượng vị; hay là trực tiếp an bài cho Định Quốc Công tội danh thông đồng với địch bán nước, hoặc thậm chí là mưu nghịch tạo phản đây?"

Cái gì?!

Dáng vẻ bệ vệ của Lâm Thục mất hết, sắc mặt trắng bệch dọa người.

"Người... người dám..." Môi nàng run rẩy, nhìn nụ cười rộ rỡ trên môi Tiêu Dật, một câu hoàn chỉnh nàng cũng không nói được.

Tiêu Dật không để ý nàng nữa, kéo Minh Nguyệt quay đầu nghênh ngang rời đi.

Rất xa vẫn có thể nghe thấy câu hỏi của Minh Nguyệt, "Người nói với nàng ta cái gì?"

Mình làm việc "vĩ đại" như vậy, đương nhiên Tiêu Dật không tính gạt Minh Nguyệt. Chỉ là đây cũng không phải là nơi phù hợp để nói chuyện, "Về nhà rồi nói cho người." Gã thân mật dán sát lỗ tai Minh Nguyệt, giọng nói lại không hề nhỏ.

Lâm Thục nhìn thấy, sắc mặt từ trắng bệch chậm rãi trở thành có chút đỏ lên.

Nàng căn bản không nghĩ đến, Tiêu Dật lại đối xử tốt với Minh Nguyệt như thế!

Minh Nguyệt là cái thứ gì, chỉ là một đứa con riêng, một đứa con riêng không được thừa nhận, một đứa nha hoàn thiếp thân cho nàng. Một người ngay cả muốn có cơ hội xách giày cho nàng cũng phải xem nàng có cho không, bây giờ lại dựa vào một nam nhân đến trước mặt nàng điều vô dương oai như vậy!

Mà nam nhân kia... còn vì Minh Nguyệt mà muốn hại cha mẹ nàng!

Nàng mặc kệ mấy người trong phòng, nhấc chân đi ra ngoài.

Công chúa Ngu Văn và Tiêu Văn giương mắt há mồm nhìn cảnh vừa rồi, cảm thấy có chút mệt lòng. Công chúa Ngu Văn trực tiếp ra khỏi cửa, Tiêu Văn thì cười với Dư Lộ, còn giong ngón tay cái lên rồi mới đuôi theo công chúa Ngu Văn.

Mặc dù Dư Lộ không biết Tiêu Dật nói gì nhưng có thể đoán được đại khái, chẳng qua việc này không liên quan đến cô. Cô nhún vai, cũng đi ra ngoài.

Ở cửa chính, công chúa Ngu Văn và Tiêu Văn còn chưa đi, Lâm Thục lại tức giận đến không ngừng gọi người, muốn kêu người giúp nàng lao ra khỏi cửa Chính viện. Hai bà tử cường tráng đang đứng chặn ở cửa, nàng xông ra, hai người dám kiên quyết ngăn lại. Đây đều là người của Tiêu Duệ, Tiêu Duệ không cho phép nàng ra cửa, nàng căn bản cũng không có biện pháp về nhà báo tin.

Người nàng mang tới là người của Lâm gia, nhưng khi vào Thành Vương phủ, các nàng cũng không dám đối kháng với người của Thành Vương phủ.

Lâm Thục gọi mấy tiếng liên tiếp, cho đến khi giọng có hơi khàn thì vẫn không có ai dám tiến lên.

Nàng nhìn thấy Dư Lộ đi tới. Trong tình hình nguy cấp này, nàng bạo phát khí lực kinh người, xông thẳng lên đụng ngã Dư Lộ. Nàng không còn cách nào, chỉ có thể bắt Dư Lộ để uy hiếp người canh cửa.

Dư Lộ bị đụng ngã, té mạnh xuống đất, phần eo và mông đều vô cùng đau. Mà khó chịu nhất là đầu, cô cảm thấy trước mắt nàng lập tức đen đặc, sau đó đầu cứ lùng bùng, vô cùng khó chịu.

Cô nằm ở phía dưới, không cần lo lắng việc Tiêu Văn và công chúa Ngu Văn phát hiện động tác của nàng nữa. Cô lấy cái ngân châm trong ống tay áo ra, bởi vì tức nên đâm mạnh vào tay của Lâm Thục.

Lâm Thục gần như là ngay lập tức nằm bất động trên người cô.

Phúc Quát là nha hoàn của Dư Lộ, lập tức không khách khí kéo Lâm Thục văng ra ngoài, vội vàng đỡ Dư Lộ đứng dậy, "Dư chủ tử, ngài không sao chứ?" Mới vừa rồi là do nàng, nàng không nghĩ rằng Lâm Thục sẽ làm như vậy.

Dư Lộ nhìn Lâm Thục bị Phúc Quát ném sang một bên, yên lặng lau mồ hôi trán.

"Ta không sao." Cũng không biết có bị chấn động não không nữa. Cũng may mặt đất ở Thành Vương phủ là bằng phẳng, nếu có tảng đá hay đồ vật sắc nhọn trên đó, chỉ sợ bây giờ cô đã sang Tây Thiên chào hỏi Phật tổ rồi.

Dựa toàn thân lên người Phúc Quát, Dư Lộ chống tay đứng dậy, thì thảo phản phó Minh Hà vẫn còn đứng sững ở một bên, "Đỡ Vương phi vào trong đi."

Minh Hà ngơ ngẩn đi tới đỡ Lâm Thục.

Tiêu Văn tò mò đi lại hỏi: "Chuyện gì vậy, đang yên đang lành, sao nàng ta lại đột nhiên té xỉu?"

Không đợi Dư Lộ đáp lời, Phúc Quát đã nói: "Hồi công chúa, do Vương phi quá kích động, cộng thêm lại bị té một cái nên bị hôn mê. Không cần vội, chỉ cần lát là tỉnh ngay thôi."

Thật sao?

Tiêu Văn tò mò về hoài nghi.

Công chúa Ngu Văn thì có chút bận tâm. Tuổi Tiêu Dật còn nhỏ, tính tình lại luôn vô pháp vô thiên, đến ấy có thể làm bậy nhưng nàng lại lớn tuổi nhất ở đây, nếu thấy việc này, nàng không thể xem như chưa từng xảy ra.

Nàng phản phó Minh Hà: "Hay là mời Thái Y đến xem chút đi!"

Minh Hà vội vàng nói vâng, lại nhìn sang Dư Lộ.

Tiêu Duệ không có ở nhà, người ở Chính viện đều bị nhốt không cho ra ngoài, quả là chỉ có Dư Lộ có thể phái người đi mời Thái Y được. Đương nhiên Dư Lộ không phái người đi mời Thái Y cho Lâm Thục thật, nếu không khi Thái Y tới, làm thế nào Lâm Thục cũng không tỉnh lại, đó không phải phiền toái sao.

Dư Lộ phản phó hạ nhân, "Người đi nói với quan gia ở ngoại viện cầm thiếp mời của Vương gia mau đi mời Thái Y." Lâm Thục không có chuyện gì, nhưng không biết cô có bị sao không, vẫn là kêu người xem trước mới tốt.

Lâm Thục rốt cuộc là Vương phi, dù Tiêu Duệ không thích thì cũng không thể để nàng ấy gặp chuyện không may được. Công chúa Ngu Văn và Tiêu Văn liếc nhau một cái, cũng biết Dư Lộ không dám làm gì Lâm Thục thật, hai người bèn không xen vào việc này nữa.

Công chúa Ngu Văn xoay người rời đi, Tiêu Văn nhìn chăm chăm Dư Lộ, cuối cùng hỏi: "Người không sao chứ?"

Sắc mặt của Dư Lộ cũng không tốt lắm.

Dư Lộ miễn cưỡng cười một cái, lắc đầu. Chỉ là toàn thân cô đều đau thật, tuy đầu óc tỉnh táo nhưng cứ nóng hừng hực, cô cũng không đi tiễn khách, để Phúc Quát đỡ cô về Tầm Phương viện.

Tiêu Duệ ngồi trên xe ngựa về phủ với nụ cười trên mặt.

Bởi vì dưới sự kè xướng người họa của hần và Tiêu Du, Thừa Nguyên Đế rút cuộc đồng ý cho hần cưới trắc phi rồi. Thậm chí Hoàng đế cũng đã hạ chi, kát nữa thánh chỉ tứ hôn cho hần với con gái của Vu Quốc Đổng sẽ được đưa đến Thành Vương phủ và Vu gia.

Hơn nữa, bởi vì đến tuổi này rồi mà hần vẫn chưa có con nối dòng, hôn kì mà Thừa Nguyên Đế định cho hần rất gấp gáp, một tháng trước hôn kỳ của Tiêu Dật. Cuối tháng sáu, Dư Lộ có thể lấy thân phận trắc phi của Thành Vương để chính thức xuất hiện.

Cuối tháng sáu, tính tính, cũng chỉ tầm hơn hai mươi ngày nữa thôi.

Thời gian khẩn cấp như vậy, chỉ sợ hần phải triệt để đưa Dư Lộ đi trong mấy ngày này. Nghĩ đến việc này, Tiêu Duệ nhú nhú mày, có chút không nề. Lâu như vậy, trước đây chỉ cần hần ở Vương phủ liên thời thời khắc khắc ở cùng với Dư Lộ, giờ phải đưa nàng ấy đi lâu như thế, khi nghĩ lại hần cũng cảm thấy khoảng thời gian kế tiếp có chút gian nan.

Chẳng qua không còn cách nào, vì sau này có thể ở với nhau lâu hơn, buổi chia lìa hiện nay ắt không thể thiếu.

Xe ngựa một đường chạy về Thành Vương phủ, khi được nửa đường thì lại gặp công chúa Ngu Văn và Tiêu Văn đang chạy trở về.

Tiêu Duệ ngay lập tức nghĩ đến, chắc là các nàng mới đi ra từ Thành Vương phủ. Cũng không biết Tiêu Lộ Nhi thế nào, không biết biểu tỷ Ngu Văn và Tiêu Văn có ức hiếp nàng ấy không?

Trên đường cái bên ngoài, nữ quyến không tiện xuống xe nói chuyện. Tiêu Duệ xuống xe đi tới, đứng cạnh cửa xe ngựa gần công chúa Ngu Văn, hỏi: "Biểu tỷ Ngu Văn mới đi ra từ phủ đệ sao?"

Công chúa Ngu Văn nói ừ, bởi vì tướng mạo của Dư Lộ nên nàng cũng không muốn nói gì với Tiêu Duệ, nhưng nhớ đến tình nghĩa khi còn bé, nàng trầm mặc một lát, đến cùng vẫn không nhịn được chỉ điểm hần một câu, "Duệ Nhi, đệ... đệ phải nhớ kỹ, mọi việc tốt quá hóa cù. Quá, không phải là thích, mà là hại."

Tiêu Duệ rùng mình trong lòng. Công chúa Ngu Văn đang nói đến việc của hần và Dư Lộ.

Hần không nghe thấy công chúa Ngu Văn trầm mặc là bởi vì bất mãn, hần chỉ nghe ý trong lời nói của nàng, nghĩ đến còn có một Tiêu Văn vô pháp vô thiên, sợ các nàng ấy bắt nạt Dư Lộ.

"Biểu tỷ Ngu Văn, trong phủ không có chuyện gì đi?" Hần không trả lời mà hỏi ngược lại.

Công chúa Ngu Văn nghe xong, có chút bất mãn. Nàng liếc Tiêu Văn một cái, dựa vào phía sau, không tính trả lời vấn đề này.

Tiêu Văn cười hà hà, vén rèm xe lên nhỏ giọng nói: "Thất ca, hôm nay phủ huynh nào nhiệt lắm đấy! Tiểu Thất tẩu uy vũ bất khuất, làm đại Thất tẩu tức đến lỗ mũi xẹt khói. Đại Thất tẩu phản kích, tiểu Thất tẩu ra tay ra chân. Bây giờ, chỗ của huynh đã mời Thái Y đến, đại Thất tẩu toàn quân bị diệt, nằm xuống bất tỉnh nhân sự." Quan hệ của nàng và Tiêu Dật tốt, đương nhiên tóm tắt đoạn Tiêu Dật và Minh Nguyệt làm ầm đi, còn lúc sau Tiêu Duệ có biết hay không thì cũng không liên quan tới nàng.

Tiêu Duệ nhú mày lại, lạnh lùng răn dạy, "Nói bậy cái gì vậy!" Cái gì mà đại Thất tẩu tiểu Thất tẩu, cái gì mà toàn quân bị diệt, quả là không lớn không nhỏ.

Tiêu Văn le lưỡi, rụt đầu về.

Tiêu Duệ lòng nóng như lửa đốt, tự nhiên không nói thêm gì nữa, lui sang một bên kêu xe ngựa đi.

Trong xe, Tiêu Văn còn đang che miệng cười, thấy công chúa Ngu Văn nhú mày với gương mặt không vui, nàng vội thu liễm lại, hỏi: "Biểu tỷ Ngu Văn, tỷ làm sao thế?"

Tức thiếp thất tên Dư Lộ kia sao?

Công chúa Ngu Văn lắc đầu, "Không sao."

Đúng là nàng tức, tức cái thiếp thất tên Dư Lộ không biết tốt xấu kia, đã thấy nàng mà sao còn dám vô pháp vô thiên như vậy. Chẳng lẽ nàng ta không biết sự sùng ái của nàng ta thật ra đến từ đâu sao?

Còn Tiêu Duệ nữa, vừa nảy qua đây, biết nàng đã đi Thành Vương phủ, cũng đã gấp thiếp thất kia rồi mà cũng không đưa ra lời giải thích nào cả?

Công chúa Tiêu Văn coi Tiêu Duệ là đệ đệ ruột, chưa từng có ý gì khác với hần. Nhưng thân là nữ nhân, lại còn là nữ nhân không được tính là sống hạnh phúc ở Mông Cổ, nhìn thấy Tiêu Duệ có tâm ý như vậy đối với bản thân, nếu nói trong lòng không có xúc động là nói dối.

Có thể đó cũng không phải xúc động mà là lòng hư vinh đi. Mặc dù nàng không thích Tiêu Duệ, nhưng khi nhìn thấy bộ dạng anh tuấn ngồi ngời ngời như bây giờ của Tiêu Duệ, nàng tự nhiên hi vọng hần có thể đến giải thích và sám hối một phen.

Nhưng Tiêu Duệ lại nửa câu đều không nhắc...

Công chúa Ngu Văn rũ mắt xuống, ngăn trở cảm xúc ở đáy mắt.

Tiêu Duệ đã bỏ quên xe ngựa, trực tiếp lấy ngựa của một thị vệ để chạy về Thành Vương phủ trước, đi thẳng đến Tầm Phương viện.

Đi tới cửa, chỉ nghe thấy bên trong truyền đến tiếng kêu đau đớn, hần ra hiệu cho hai nha hoàn giữ cửa không lên tiếng, lập tức bước nhanh vào.

"Ồi, ôi, nhẹ thôi, Thạch Lưu, nhẹ thôi." Dư Lộ nằm sấp ở trên giường, nghe rằng trợn mắt hô đau.

Thạch Lưu không nhịn được cười, động tác trên tay cũng không dừng lại, nhẹ nhàng bôi thuốc cho phần bị ngã của Dư Lộ, "Chủ tử, phần eo của ngài bị ứ máu cả rồi, nó

tỳ phải giúp ngài đánh tan nó ra, nếu không sẽ đau lâu lắm đấy."

Phúc Quát đứng ở cuối giường nghe được tiếng động quay đầu lại. Thấy là Tiêu Duệ, nàng lập tức định hành lễ, Tiêu Duệ cũng giơ tay lên ngăn nàng lại, sau đó là Thạch Lư. Sau khi hai nha hoàn đều nhẹ chân nhẹ tay ra ngoài, hấn mới ngồi xuống chỗ Thạch Lư ngồi vừa nãy.

Khí trời nóng bức, mà để bôi dầu thì phải cần dùng lực, Dư Lộ chỉ mặc cái nịt ngực đơn giản màu đỏ thẫm, phần bụng lộ ra, phía sau lưng cũng chỉ có mấy sợi dây để buộc lại. Nhưng trên tấm lưng trắng như tuyết lại có phần máu ứ đọng chườm mát, điều này khiến Tiêu Duệ không có chút lòng dạ kiêu diễm nào, có, cũng chỉ là sự đau lòng tràn đầy.

Tiêu Duệ đỏ thuốc lên tay, sau đó đặt tay lên eo của Dư Lộ, nhẹ nhàng xoa bóp.

"Đau!" Dư Lộ lại kêu lên.

Hấn lập tức thả tay ra, càng đau lòng hơn.

Dư Lộ đợi lúc lâu vẫn không thấy động tĩnh gì, đang định quay đầu nhìn thế nào thì lại cảm giác có bàn tay xoa bóp cho mình. Chỉ là... Thạch Lư làm sao vậy, sao lại nhẹ như thế, giống như lông vũ thoảng qua vậy, không phải nói dùng lực như vậy là vô dụng sao?

Dư Lộ hiểu kỳ, vừa nghiêng đầu liền thấy Tiêu Duệ trầm mặc đang nhìn chăm chăm eo cô.

Cô giật mình trong lòng, sau đó thì có chút ngượng ngùng. Tuy thời gian cô và Tiêu Duệ ở với nhau cũng không ngắn nhưng có thể là nữ nhân đều cảm thấy không đủ tự tin về thân thể của mình, Dư Lộ vẫn luôn không muốn lộ ra thân thể của mình ở ban ngày hay ở dưới ánh nến với hấn.

Không nghĩ đến lúc này lại bị hấn thấy hết.

Cô đau đến không bò dậy nổi, đành phải kéo tấm chăn mỏng giữa giường để đắp lên người, quay đầu trừng hấn nói: "Sao gia vào mà không nói một tiếng, không cho nhìn!"

Tiêu Duệ chợt cầm tay cô, giọng trầm trầm nói: "Tiêu Lộ Nhi, ngươi phải chịu uất ức rồi."

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 120

Edit + Beta: Y Nhã a.k.a Ryuu-chan

Dư Lộ có chút mờ mịt, Tiêu Duệ đang nói gì thế?

Tiêu Duệ nhìn cô, bắt chặp nói: "Ngươi yên tâm, chuyện này, gia sẽ không cho qua như vậy." Dù cho người nợ là biểu tỳ của hấn, là ruột thịt của hấn thì cũng không có đạo lý để họ đến cửa bắt nạt nữ nhân của hấn như vậy.

Dư Lộ càng mờ mịt, "Chuyện gì thế?"

Cách lột chăn mỏng, tay Tiêu Duệ vuốt nhẹ lên bờ eo của Dư Lộ. Dư Lộ lập tức hiểu ngay.

Cô bắt lấy tay Tiêu Duệ, lúc thì thấy buồn cười, lúc lại thấy đầy cảm động, "Không phải như gia nghĩ đâu." Cô nói chuyện xảy ra ở Vương phủ hôm nay cho Tiêu Duệ.

Sắc mặt Tiêu Duệ càng khó coi hơn, "Là Lâm Thực làm?"

Dư Lộ không muốn nói tốt cho Lâm Thực, cô cũng rất tức giận, nhưng thù này đã báo tại chỗ, cô bèn thành thật nói: "Ta đoán chắc là Cửu Điện hạ đã nói lời uy hiếp người nhà với nàng ấy, nàng ấy vội vã muốn ra ngoài nhưng lại bị người ngăn lại, nàng ấy không có cách nào nên mới định kèm cặp ta đi."

Nói xong, cô lại thấy vui vẻ. Tuy không bò dậy nổi nhưng cô vẫn có thể hoạt động, cô bèn giống như một con côn trùng khổng lồ, chuyển từ nằm thẳng sang muốn nằm ngang trước mặt Tiêu Duệ. (?)

Tiêu Duệ nhìn cô đau đến thế mà vẫn không chịu nằm yên, vội vàng đứng dậy ngồi ở mép giường để cô xuống.

Dư Lộ nhân cơ hội ôm chặt lấy thắt lưng hấn, ngửa đầu cười nói: "Cũng may gia đã đưa cho ta những người kia. Hôm nay ta mang cả khăn tay và ngân châm qua, nếu nàng ấy không đắc tội ta, ta cũng lắm thì cho nàng ấy một khăn tay thôi. Nhưng nàng ấy dụng ta làm ta đau quá, ta liền lấy ngân châm đâm nàng ấy một cái. Ta đoán là, dù nàng ấy có tỉnh lại thì cánh tay bị kim đâm cũng phải đau trong khoảng thời gian không ngắn."

Thấy bộ dáng đắc ý của Dư Lộ, Tiêu Duệ không nói nổi lời khen cô. Đến cùng thì nàng ấy có biết tính sổ không vậy, nàng ấy bị người ta dụng ngã thành thế này, ngay cả bò cũng không bò dậy nổi, người ta thì chỉ bị đâm một cái, rốt cuộc là ai chịu thua thiệt chứ?

Hấn đưa tay xoa đầu Dư Lộ, "Nằm cho tốt, gia bôi thuốc cho ngươi, lúc này còn chưa bôi xong nữa."

Dư Lộ lập tức lắc đầu kháng nghị, "Không muốn! Gọi Thạch Lư đến bôi cho ta là được rồi."

Cô vốn đang nằm, lại còn đang ngước đầu nhìn qua, khi lắc đầu, thân thể cũng lay động theo. Thà không mặc cái nịt ngực kia thì hơn, mặc vào, lại còn là màu đỏ thẫm

mê người, theo sự run rẩy trước ngực cô, ánh mắt của Tiêu Duệ lập tức sâu hơn.

Hắn cường chế đè xuống tâm tư không nên có nào đó, dời ánh mắt đi chỗ khác, "Nghe lời. Gia nhẹ nhàng hơn Thạch Lưu, đảm bảo ngươi sẽ không đau."

Nhưng quá nhẹ nhàng thì cũng vô dụng thôi.

Đương nhiên Dư Lộ không để bụng việc hắn nhẹ nhàng hay là thô lỗ. Điều cô quan tâm là giữa ban ngày, cô cũng không thể trực tiếp để lộ thân thể mình như vậy.

Tiêu Duệ lại trực tiếp kéo chăn mỏng ra, tay đã mò tới.

Toàn thân Dư Lộ run nhẹ. Nói đến cũng kỳ, lúc Thạch Lưu bôi thuốc cho cô, toàn thân cô chỉ có cảm giác đau. Nhưng khi đổi thành Tiêu Duệ, tay còn chưa di chuyển, chỉ cần đặt xuống thôi là cô liền cảm thấy thân thể không bình thường. Giống như máu đang sôi trào, cả người cô đều nóng lên.

"Gia..." Cô làm nũng hô lên, nghiêng người, muốn kéo chăn về.

Tiêu Duệ nghe tiếng kêu của cô, tay run lên một cái, trong lòng càng ngứa hơn.

"Ngươi còn kêu nữa, lát gia sẽ không nhịn được. Ngươi phải nghĩ kỹ xem ngươi có còn chịu được hay không." Giọng hắn trầm trầm gọi cảm, lại ngầm chứa ý uy hiếp.

Dư Lộ lập tức không lên tiếng.

Tiêu Duệ thỏa mãn, tay vỗ nhẹ mông cô một cái.

Cái mông của Dư Lộ run lên, bỗng kêu, "Đau đau đau!"

Tiêu Duệ căng thẳng đứng bật dậy, "Chỗ này cũng bị thương?" Còn chưa dứt lời, hắn đã nhanh chóng lột cái tiết khổ của Dư Lộ ra.

Dư Lộ chỉ cảm thấy phía sau chột lạnh. Biết Tiêu Duệ làm gì, cô lập tức bị phẫn, khóc không ra nước mắt. Nơi đó, lúc nãy ngay cả Thạch Lưu cô cũng tránh nữa!

Tiêu Duệ nói: "Đều đỏ thành như vậy, sao không nói sớm?"

Nói sớm cái đầu ngươi ấy!

Thấy mình kháng nghị cũng vô dụng, Dư Lộ dứt khoát giả chết, không nhìn không nghe không thấy không cảm giác, tùy ý đi. Cô chỉ chôn mặt xuống cái gối mềm mình tự làm, cố gắng làm một con đả điêu.

Động tác của Tiêu Duệ mềm nhẹ, vẫn luôn xử lý hết chỗ đau của Dư Lộ, lại giúp cô mặt quần xong. Thấy cô không có phản ứng, hắn tiến lên nhìn, mới phát hiện cô đã nghiêng đầu ngủ.

Khóe miệng hắn cong lên, khom lưng hôn má Dư Lộ một cái, kéo cái chăn mỏng qua đắp cho cô, sau đó mới rón rén đi ra ngoài.

Lúc này mới phát hiện Thái Y ngồi ở cửa và đã uống hết năm ly trà. Thái Y thấy hắn, lại không dám tức giận, đứng dậy hành lễ xong, đang định nói chuyện, Tiêu Duệ đã nâng tay chỉ vào trong viện.

"Vương gia, thần đã đến được lúc lâu, còn chưa có khám cho chủ tử ở trong." Hắn được mời tới xong liền trực tiếp được mang đến Tầm Phương viện, nhưng lúc đó Tiêu Duệ đã trở về, khi ấy sắc mặt của hắn dọa không ít người ở đây, ngay cả Thôi Tiến Trung cũng không dám đi vào bẩm báo, hắn đành phải ngồi chờ ở đây.

Tiêu Duệ nói: "La té một cái, trên người có vết máu bầm. Bản vương đã bôi thuốc cho nàng ấy, Thái Y thấy có điều gì cần phải lưu ý nữa không?"

Thái Y hơi giật mình, Vương gia tự mình bôi thuốc cho chủ tử bên trong? Hắn kinh ngạc nhìn Tiêu Duệ, thấy Tiêu Duệ nghiêm mặt, mới đột nhiên phản ứng kịp nói: "Thần có dẫn theo nữ y, trước phải xem chủ tử có bị thương gân động cốt hay không, nếu không có thì không có gì đáng ngại."

Phúc Quát đi tới, cẩn thận nhìn Tiêu Duệ, chột dạ nói: "Vừa nói chủ tử có bị va đầu, ngài ấy lo lắng có bị..." Ba chữ nào chấn động Dư Lộ đã nói với nàng một lần nhưng nàng không nhớ rõ, "Có bị va rồi xảy ra việc gì không."

Lại còn bị đụng đầu nữa.

Tiêu Duệ biến sắc, dùng một lát, phân phó Phúc Quát, "Ngươi và Thạch Lưu vào trong nói với chủ tử các ngươi một tiếng, kêu lát nữa Thái Y muốn vào chữa thương cho nàng ấy."

Phúc Quát sùng sốt, vội ngẩng đầu nhìn Tiêu Duệ.

Tiêu Duệ lạnh lùng nói, "Còn không mau đi!"

Phúc Quát không dám tiếp tục dây dưa, trắng mặt bước nhanh tiến vào. Hiện nay Vương gia nói là thì là cái đó thôi, nàng đi cạnh Dư chủ tử mà vẫn để Dư chủ tử bị thương, nghiêm phạt của nàng còn đang chờ nàng nữa.

Thái Y lại không thể không nhắc nhở Tiêu Duệ, nam nữ thụ thụ bất thân, người bên trong lại còn là nữ nhân của Vương gia nữa, "Vương gia, thần..."

Tiêu Duệ cắt lời hắn, "Không sao, thân thể quan trọng hơn. Ngươi trực tiếp vào xem đi, bản vương không phải người không phân biệt được thị phi, đi tính toán chuyện này với ngươi."

Thái Y lại nhìn hắn một cái, lau mồ hôi trên trán, nhận mệnh.

Dư Lộ bị đánh thức, vội vàng mặc quần áo vào, nhưng vẫn nằm chờ Thái Y tiến đến. Lúc này không giống ở hiện đại có thể chụp X-quang, Thái Y chữa bệnh bằng cách

vọng, vắn, vắn, thiết*, trước hết để nữ y sờ nắn phần eo của Dư Lộ đã, biết được không sao, Thái Y mới tiến lên trước.

*Khám bệnh theo phương pháp y học cổ truyền gồm có bốn bước (Đông y gọi là tứ chẩn), đối chiếu sang tây y có Nhìn, sờ, gõ, nghe, thì đông y có Vọng, vắn, vắn, thiết. Ai muốn tìm hiểu thêm thì search Google nhé.

Khám hết xong, Thái Y mới thở phào nhẹ nhõm, may là không có việc gì.

Dư Lộ cũng thấy sau ót cũng không đau như lúc nãy nữa. Thấy Thái Y nói không sao, cô cũng gật đầu với Tiêu Duệ, ý bảo thực sự không sao.

Tiêu Duệ không để ý tới cô, tiễn Thái Y ra ngoài.

Sau đó, hần không trở về mà đi Chính viện. Dược hiệu của ngân châm lớn, hần gọi người kêu Kiều thị qua đồ thuốc giải cho Lâm Thực.

Lâm Thực tỉnh lại, ngoại trừ cảm giác không khỏe trên người thì chính là cảm giác đau nơi bị Dư Lộ đâm. Nàng mơ màng mở mắt, trong lòng mường tưởng một câu rồi mới nghĩ đến chuyện trước khi hôn mê, lúc này mới phát hiện mình đang ở trong phòng.

"Người đâu! Ta làm sao..." Nàng đột ngột dừng lại, bởi vì nàng nhìn thấy Tiêu Duệ đang ngồi một bên.

Lâm Thực thấy Tiêu Duệ, phản ứng đầu tiên là khinh thường bĩu môi, nhưng chợt nghĩ đến lời Tiêu Duệ, nàng lập tức thu hồi cái bĩu môi ấy lại.

"Vương gia." Nàng kêu lên.

Tiêu Duệ nhìn nàng, không che giấu được sự chán ghét tận đáy lòng. Nữ nhân này vốn là nữ nhân hần tuyệt không thích. Lúc đầu, hần cảm thấy áy náy nên dù nàng ta có làm chuyện sai lầm thì hần vẫn tha nàng ta đi, không tính toán với nàng ta.

Nhưng nàng ta không muốn đi, nàng ta luyến tiếc thân phận Vương phi, nàng ta thấy hòa ly sẽ mất hết mặt mũi của mình.

Nhưng khi lưu lại, nàng ta lại một hai lần làm tổn thương đến Tiểu Lộ Nhi. Tuy một lần là có liên quan tới mẫu phi, là nàng ta và Tiểu Lộ Nhi đều bị gọi vào cung. Lúc này, cũng là có liên quan tới mẫu phi và biểu tỷ Ngu Vãn, Tiểu Lộ Nhi bị nàng ta gọi tới đây.

Nhưng mà, nếu nàng ta đã muốn thân phận thì không nên không thấy rõ sự thực như thế. Không biết là ai cho nàng ta lá gan để nàng ta dám làm việc không suy nghĩ như vậy. Nàng ta biết rõ dù thế nào thì nàng ta cũng chỉ làm Vương phi, sao nàng ta dám làm tổn thương người trên đầu quả tim hần chứ.

Lần trước Tiểu Lộ Nhi không bị thương nhiều, hần chỉ giam cầm nàng ta lại.

Nhưng lúc này, Tiểu Lộ Nhi lại bị nàng ta gây tổn thương lần nữa!

Nhìn ánh mắt của Tiêu Duệ, Lâm Thực không tự chủ được rung mình một cái, "Vương, Vương gia..." Nàng nói, đến cùng vẫn xuống giường, chậm rãi đi đến trước mặt Tiêu Duệ, quỳ xuống, "Vương gia, ngài, ngài phải cứu cha ta, mau cứu cha ta với!"

Tiêu Duệ không chớp mắt, "Dựa vào cái gì?"

Dựa vào cái gì? Chỉ bằng ta là Vương phi của ngươi, cha ta là cha vợ của ngươi... Lâm Thực suýt bật lên câu ấy, nhưng khi lời đến khóe miệng, rốt cuộc vẫn nhịn xuống.

Nàng đã quên, giữa nàng và Tiêu Duệ không phải là phu thê ân ái. Cái ghế Vương phi của nàng cũng không có chắc chắn, nên đây không phải là điều kiện nàng có thể đưa ra.

Nàng nghĩ đến tình cảnh trước khi hôn mê, lại nhìn thần sắc của Tiêu Duệ, nàng là người thông minh, lập tức nghĩ đến chuyện gì đã xảy ra.

"Dư... Dư đi nương nàng... nàng ấy không sao chứ?"

Tiêu Duệ đã không muốn để ý đến nàng nữa. Hần thực sự không biết, có phải phụ hoàng và mẫu phi có thù oán gì với hần hay không mà lại chọn cho hần một Vương phi như thế.

Chẳng qua, vậy cũng tốt thôi, nếu nàng ta là một nữ nhân hơi bình thường chút, chỉ sợ hần sẽ thấy áy náy. Đối thành người này, hần thực sự là một chút áy náy cũng không có.

"Bắt đầu từ hôm nay, Vương phi bắt đầu bị bệnh đi ha." Hần nói, sau đó đứng dậy, "Phụ hoàng hỏi vì sao ngươi không tiến cung, gia đã giải thích cho ngươi rồi, do bị bệnh."

Lâm Thực bất chấp cảm động, cũng không kịp hỏi lại Dư Lộ thế nào. Nàng thấy Tiêu Duệ muốn đi, vội vàng ôm lấy chân hần, "Vương gia, nếu Vương gia thực sự không chịu giúp đỡ, vậy xin hãy cho nha hoàn của thiếp trở về Lâm gia một chuyến, thiếp van ngài, van xin ngài."

Tiêu Duệ không đá nàng ra, chỉ nói: "Đương nhiên, gia đang có ý đó."

Lâm Thực thả tay ra, chuyển quỳ thành ngồi, nhưng ánh mắt nàng nhìn Tiêu Duệ vẫn mờ mịt. Không phải Tiêu Duệ tới để tính sổ với nàng sao? Giúp nàng giải thích với trong cung, đồng ý cho nha hoàn của nàng trở về Lâm gia, hần không tức giận sao?

Nhìn thần sắc của hần, hình như lúc ấy nàng đừng Dư đi nương không nhẹ.

Tiêu Duệ đến ngoại viện, Thôi Tiến Trung mang theo ba người Minh Hà Minh Phương Minh Tâm đứng chờ, còn mấy hạ nhân khác của Lâm gia thì đều bị tập trung lại, mang đi ra ngoài.

"Vương gia." Thôi Tiến Trung hỏi bần: "Người đều mang đến ngoại viện cả rồi. Ta đưa họ trực tiếp về Lâm gia hay là đưa đến thôn trang của chúng ta?"

Tiêu Duệ nói: "Để tránh phiền phức, trực tiếp mang người đến thôn trang đi. Bây giờ Lâm gia đang sốt đầu mề trán, không có lòng dạ quản việc này."

Thôi Tiến Trung nói vâng, phái người đi thông tri.

Tiêu Duệ lại nhìn ba nha hoàn của Lâm Thực, "Vương phi các người muốn kêu một người về Lâm gia truyền tin. Ba người các người, ai nguyện ý đi?"

Minh Phuong không muốn, lui về sau một bước nhỏ.

Minh Tâm nhìn trái nhìn phải, không quyết định chắc chắn được.

Minh Hà lại tiến lên một bước, run rẩy nói: "Nô, nô tỳ nguyện ý đi."

Thật không nghĩ đến, người như Lâm Thực mà vẫn có nha hoàn trung thành như vậy. Tiêu Duệ nói: "Vậy người đi đi, đi nói một tiếng với Định Quốc Công và Định Quốc Công phu nhân, công chúa Ngu Văn trở về thăm, bởi vì bị bệnh nên Vương phi không đi được."

Minh Hà hơi nghi hoặc, rõ ràng là Vương phi làm bộ làm tịch không đi, sao Vương gia còn giúp Vương phi nói như thế chứ? Chẳng qua nàng cũng không dám hỏi, lập tức gật đầu, nhưng ngay cả phòng cũng chưa về, nàng đã bị Thôi Tiến Trung mang đi.

Còn dư lại Minh Phuong và Minh Tâm, Tiêu Duệ không muốn nói thêm điều gì, chỉ phái hai người trở về hầu hạ Lâm Thực.

Lúc này Thôi Tiến Trung mới lại gần Tiêu Duệ, thấp giọng nói: "Vương gia, nô tài đã lên đồi thuốc rồi, không có bị phát hiện."

Tiêu Duệ hít một hơi, gật đầu.

Mẫu phi muốn cho Lâm Thực chết, hẳn là vì dành ra vị trí cho Vương phi sau này của hắn. Chỉ là bàn tay của mẫu phi dài như vậy, hỏi cũng không hỏi hắn một tiếng, liền nương lân biểu tỳ Ngu Văn tới cửa này để kêu người bỏ thuốc cho Lâm Thực, bà ấy không khỏi quá không đặt đứa con trai này vào mắt rồi.

Muốn nói hắn không ngại, vậy đúng là nói dối.

Chỉ là, hắn có thể tương kế tựu kế. Hắn không muốn cưới một Vương phi mới, vậy cứ để cho Lâm Thực bị bệnh đi. Bệnh ở Chính viện của Thành Vương phủ, cũng thỏa mãn nguyện vọng của nàng ta, vừa không bị mất mặt, vừa giữ được chức Vương phi này.

"Vương gia, thánh chi đến rồi!" Hạ nhân vội vã chạy tới.

Đây là thánh chi tử hôn của Thừa Nguyên Đế. Thánh chi đến, những người khác có đi hay không thì cũng không sao, nhưng Lâm Thực thì dù không dậy nổi thì cũng phải được mang đến. Tiêu Duệ kêu Thôi Tiến Trung đi gọi người, mình thì sai bước hướng ngoại viện.

Ở Tầm Phuong viện, Dư Lộ đang nằm dài trên giường, nghe Anh Đào nói, "Vương gia đi Chính viện, kêu Thôi công công bắt hết toàn bộ người Vương phi mang tới, nói là đưa đi thôn trang hết."

"Sau đó, trong cung bỗng thái giám tới truyền thánh chi." Nàng hơi dừng lại, có chút bận tâm nhìn Dư Lộ, "Thánh Thượng ban cho Vương gia một trắc phi, là con gái của một vị Hầu gia. Vương phi vừa nghe được tên cô con gái của Hầu gia ấy liền té xỉu ngay tại chỗ."

"Tên con gái của Hầu gia là gì?" Dư Lộ làm sự xác nhận sau cùng.

Anh Đào cẩn thận nhìn ngoài cửa, sau đó nhỏ giọng nói: "Nghe nói, tên là Vu Lộ."

Nói hết lời, nàng nhìn Dư Lộ, cũng cảm thấy bối rối.

Vu Lộ... Nàng biết, chủ nhân của mình tên là Dư Lộ, trong ngăm Vương gia hay gọi là Tiểu Lộ Nhi.

Cho nên, chẳng lẽ?

Anh Đào lập tức nở nụ cười, "Chủ tử, đúng không? Đúng không? Nô tỳ đoán có đúng không?"

Dư Lộ gật đầu.

Ài, tuy có dung tục chút, nhưng nghĩ đến sự uất ức cô nhận được ở Chính viện hôm nay, cô lại có cảm giác tiểu nhân đắc chí là sao thế này!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 121

Edit + Beta: Y Nhã a.k.a Ryou-chan

Trở về cung, công chúa Ngu Văn và Tiêu Văn đến nơi của Huệ Phi.

Huệ Phi nhìn thoáng qua hạ nhân đi theo họ, nhận được ám chỉ, biết việc kia đã hoàn thành, tâm trạng luôn căng như dây đàn nháy mắt liền thả lỏng.

Lúc này bà mới có rảnh nhìn cháu gái và con gái mình, "Sao thế, ai nấy mặt mày đều chảy xệ ra, không phải đến Thành Vương phủ rồi, Lâm Thục lại bày giả ra cho các người đây nhé?"

Tiểu Văn im lặng, ở chỗ của mẫu phi, nàng không thể nghiêng về Cửu ca được rồi. Hoặc là chờ biểu tỳ Ngu Văn nói, hoặc là chờ hạ nhân báo cáo xong với mẫu phi.

Công chúa Ngu Văn thờ dài, cũng không biết nên kể từ đâu.

Huệ Phi thấy, bèn cho hạ nhân lui xuống.

Lúc này công chúa Ngu Văn mới nói: "Nương nương, Ngu Văn vô năng, không hoàn thành việc ngài giao phó."

Huệ Phi hỏi: "Sao thế? Xảy ra chuyện gì rồi?"

Công chúa Ngu Văn lắc đầu, cái gì cũng không chịu nói. Chuyện của Lâm Thục có liên quan đến Tiêu Dật và Minh Nguyệt, chuyện của Dư Lộ thì bởi vì tướng mạo, nàng cũng không tiện mở miệng.

Chuyện Huệ Phi muốn làm đã hoàn thành, bèn không quản quýt lấy việc này, "Được rồi, biết các con khó xử, ta không hỏi nữa. Chẳng qua, con không cần thấy nặng lòng, đứa bé kia ngay cả ta cũng không khuyên được, huống chi là con. Hôm nay con có thể giúp ta đi một chuyến là đã giúp ta nhiều lắm rồi."

Công chúa Ngu Văn cười nhẹ, "Đây là việc con phải làm."

Bỗng có cung nữ hấp tấp chạy vào, được Huệ Phi cho phép liền vội vàng bẩm: "Nương nương, mới có tin truyền đến, Thánh Thượng hạ chỉ tứ hôn cho Thành Vương chúng ta với con gái Vu Lộ của Trường Bình Hầu, phong cô nương kia làm trắc phi của Thành Vương chúng ta."

Thánh Thượng tứ hôn cho con trai của bà, đây vốn là việc vui. Nhưng trước khi tứ hôn lại không thông báo cho người làm mẹ là bà một tiếng, thậm chí bây giờ cũng phải nhờ có hạ nhân nghe được tin, đây không phải việc tốt gì.

Thánh Thượng có gì bất mãn với bà rồi sao?

Mặt Huệ Phi trầm xuống, Tiểu Văn lại la hoảng lên, "Người nói cái gì? Vu Lộ?"

Huệ Phi cũng lập tức phản ứng kịp, bà nói: "Là con gái của Trường Bình Hầu Vu Quốc Đống? Không phải Vu Quốc Đống phu nhân chỉ sinh năm con trai sao? Con gái từ đâu ra?"

Cung nữ nói: "Nghe nói người này từ nhỏ có bất tự không hợp với trong nhà, nên được nuôi bên ngoài mười bảy năm rồi mới được nhận trở về, trước là lớn lên ở phủ Tô Châu, nhà mẹ đẻ của Vu phu nhân. Hơn nữa..." Nàng lặng lẽ nhìn Huệ Phi một cái, nói thật nhanh: "Hơn nữa, hôn sự này là Thành Vương chúng ta đi xin với Thánh Thượng."

Đây là con trai cũng bất mãn với bà?

Trong nháy mắt, Huệ Phi cảm thấy rất đau lòng. Đây là con trai của bà, tuổi Tiêu Dật còn nhỏ, lại là lớn lên ngay trước mắt bà, đương nhiên bà sẽ gần gũi với nó hơn chút. Nhưng đối với Tiêu Duệ, đều là con trai, mỗi hờ rãnh lạnh, bà cũng để ý chứ.

Làm sao lại... Bà đã chấp nhận nữ nhân kia, vậy sao nó lại cầu thánh chỉ tứ hôn mà không thông báo với mẫu phi là bà một tiếng chứ?

Nhìn ra sự khổ sở của mẫu phi, Tiểu Văn phát phát tay với cung nữ kia, chờ cung nữ lui ra mới đi tới khuyên như: "Mẫu phi, vị tiểu thư của Vu gia này tên là Vu Lộ, thiếp thất kia của Thất ca tên là Dư Lộ. Thất ca quan tâm thiếp thất kia như vậy, chỉ sợ là lúc này sẽ tìm xuất thân tốt chút cho thiếp thất kia. Huynh ấy không nói với ngài, chắc là lo ngài sẽ không đồng ý, chắc chắn không phải là huynh ấy bất mãn với ngài đâu."

Huệ Phi nói: "Nhưng xuất thân của nữ nhân kia..." Còn có, đây không phải là khi quân sao? Nơi nào chạy ra cô nương Vu gia sinh trưởng ở phủ Tô Châu chứ, đây căn bản chính là cung nữ ở trong cung này!

Tiểu Văn không chú ý đến xuất thân như Huệ Phi. Đúng, trước kia Dư Lộ chỉ là cung nữ. Nhưng ở trong cung, cung nữ được phụ hoàng sủng hạnh vẫn có thể từng bước leo lên, dù không thể làm Quý Phi hay Hoàng Hậu thì vẫn có thể làm chủ của một cung.

Không phải thân phận kia cũng thấp giống thế sao, nhưng có ai dám bàn tán đâu chứ?

Đây cũng là vì Thất ca không phải Hoàng đế, cũng không có dã tâm làm Hoàng đế. Nếu không, Dư Lộ được sủng ái như vậy, một vị trí phi tử không phải là không thể.

Tiểu Văn còn muốn khuyên, công chúa Ngu Văn lại gấp gấp mở miệng trước, "Nương nương, chuyện này không thể làm như vậy được, ngài mau ngăn cản đi chứ!"

Huệ Phi thờ dài, thánh chỉ cũng đã hạ rồi, ngăn cản thế nào nữa?

Công chúa Ngu Văn không còn cách nào, đành phải nói thẳng ra: "Dư di nương kia, à thấy con, một chút phản ứng cũng không có. Không những làm cản trước mặt con và biểu muội Tiểu Văn, à cũng không đặt Vương phi là Lâm Thục vào mắt. Khi chúng con đi ra, không biết à sử dụng thủ đoạn gì mà lại khiến Lâm Thục đang yên đang lành lập tức hôn mê bất tỉnh."

"Nương nương, giờ à chỉ là thiếp thất mà đã dám làm như vậy rồi, nếu sau nàng à lên làm trắc phi thật, vậy không phải sẽ làm Thành Vương phủ lật nóc sao? Giờ Duệ Nhi đã bị à mê tâm hồn, cứ tiếp tục như vậy thì sẽ hủy cả nó mất. Khi Thánh Thượng biết được thì cũng sẽ trị tội khi quân của nó mất!"

"Nương nương, Duệ Nhi vốn không được Thánh Thượng thích, đừng..." Công chúa Ngu Văn nói, liên hệ tới bản thân, nước mắt nhịn không được rơi xuống.

Tiểu Văn vốn còn có chút không phục, nhưng thấy nàng ấy như vậy, cũng nghĩ đến nếu Thất ca thực sự triệt để không được thích, cuộc sống sau đó không biết sẽ ra sao. Mặc dù giữa Thất ca và Cửu ca, chắc chắn nàng sẽ chọn Cửu ca nhưng nếu chọn giữa Thất ca và những người khác, nàng nhất định sẽ chọn Thất ca. Dù sao đó cũng là ca ca ruột của nàng.

"Mẫu phi." Nàng kéo nhẹ cánh tay của Huệ Phi, chờ Huệ Phi ra quyết định.

Hai mắt Huệ Phi cũng đỏ lên, nhưng bà thực sự không biết nên làm sao bây giờ, "Ta phải làm sao chứ, đi nói rõ chân tướng với Thánh Thượng sao? Không được đâu, bây giờ có nói thì cũng sẽ vẫn dính đến Duệ Nhi. Vậy làm sao bây giờ, chẳng lẽ, chẳng lẽ giết con gái của Vu gia?"

Nhưng là, con gái của Vu gia có thể giết, nhưng Dur Lộ lại không thể giết.

Huệ Phi lắc đầu, nước mắt cũng rơi xuống, "Không được không được, không thể giết. Giết rồi, chỉ sợ Duệ Nhi sẽ không nhận ta làm mẫu thân nữa."

Nghĩ như vậy, Huệ Phi chỉ cảm thấy trong lòng càng khó chịu hơn.

Tiêu Văn chỉ biết giương mắt nhìn, công chúa Ngu Văn lại nói tiếp: "Không thể giết, vậy mang người đi nơi khác đi. Mang tới nơi khác, mang tới nơi mà Duệ Nhi không tìm được." Duệ Nhi vốn coi á đó là thể thân, đến lúc đó nàng lại đứng ra, khuyên Duệ Nhi tỉnh táo lại, nói không chừng sẽ không có vấn đề gì.

Huệ Phi ngẩng đầu, chăm chú nhìn công chúa Ngu Văn, "Mang đi Mông Cổ?"

Công chúa Ngu Văn gật đầu, "Đúng vậy, con có một đội người đại ca cho để hộ tống con đến đây. Con không thể lập tức rời đi nhưng có thể cho họ mang người đi trước. Con dặn họ, họ sẽ đối xử tốt với nữ nhân kia."

Không có cách nào tốt hơn, Huệ Phi gật đầu.

Tiêu Văn nhếch miệng, cũng nói: "Biểu tỳ Ngu Văn, cái người Dur Lộ kia, muội thấy cũng không có xấu như vậy. Sau khi tỳ mang nàng ấy đi, có thể tìm cho nàng ấy một người Mông Cổ tốt, gả nàng ấy qua để chăm nom chút không?"

Công chúa Ngu Văn khổ sở nói: "Chăm nom thì có thể, nhưng là người tái giá, chỉ sợ Duệ Nhi không đồng ý." Còn có, nàng cũng không muốn. Nàng là thể tử của Đại Hân của Mông Cổ, nhưng Dur Lộ không giống nàng, gả cho người nào cũng không tốt được.

Tiêu Văn lại nhìn Huệ Phi, "Mẫu phi, phải làm vậy thật sao? Nếu không, chúng ta gọi Thất ca đến, nói chuyện với huynh ấy xem sao đã đi?"

Huệ Phi lại không đồng ý, "Chỉ có thể làm vậy. Chuyện này không thể cho Thất ca con biết. Nếu nó biết, chắc chắn nó sẽ không đồng ý. Văn Nhi, con không được tiết lộ tin này ra ngoài!"

Công chúa Ngu Văn từ Mông Cổ đến, người theo nàng trừ người do Đại Hoàng từ phái đến thì còn có người do Đại Hân Mông Cổ phái. Người từ Mông Cổ đều ở dịch quán bên ngoài, còn đội của Trần Chiêu, người có nhà ở kinh thành thì ở kinh thành, không có thì ở dịch quán.

Đương nhiên Trần Chiêu nói nhà không ở kinh thành, hẳn cũng ở dịch quán.

Hắn thời thời khắc khắc chú ý Thành Vương phủ. Giữa ban ngày hắn không thể theo dõi, hắn bên tìm người khác giúp mình. Cho nên thánh chỉ tứ hôn vừa đưa qua, hắn liền biết ngay. Nội dung cũng không khó hỏi thăm, chỉ hơi trễ chút, hắn cũng đã biết nó.

Hắn vốn còn đang giẫm cột việc Dur Lộ dùng hết thủ đoạn chiếm được sủng ái, nhưng kết quả thì, thánh chỉ vừa đến, Tiêu Duệ vẫn phải bỏ qua nàng ta đến cưới trắc phi. Nhưng khi hắn biết trắc phi là con gái Vu Quốc Đồng nuôi ở phủ Tô Châu nhiều năm, tên cô con gái này lại là Vu Lộ, hắn cũng không nhận được nữa.

Dur Lộ đúng là có bản lĩnh, lại có thể xui khiến Tiêu Duệ khi quân vọng thượng, bịa cho nàng ta một cái thân phận giả!

Trần Chiêu tức đến lập tức cầm đao định ra ngoài.

Bỗng có một binh sĩ chạy tới truyền lời, "Trần Tướng quân, công chúa mời ngài qua Nhất Phẩm Hương một chuyến, nói là có chuyện muốn phân phó ngài."

Đêm hôm khuya khoắt, đi Nhất Phẩm Hương?

Sắc mặt Trần Chiêu lạnh lùng, "Có nói là chuyện gì không?"

Binh sĩ có chút sợ sệt lắc đầu, "Không có, chỉ nói là có việc gấp." Hậu cung thì Trần Chiêu không đi được, dịch quán thì công chúa Ngu Văn lại không tiện đến, nên đành phải hẹn gặp ở phòng thượng đẳng của Nhất Phẩm Hương.

Trần Chiêu cười ngửa vội chạy tới. Đến Nhất Phẩm Hương, hắn che mặt đi nhanh lên lầu. Đẩy cửa phòng ta, hắn hành lễ với công chúa Ngu Văn, "Ra mắt công chúa, không biết công chúa có gì phân phó?"

Công chúa Ngu Văn vẫy tay để thị nữ đóng cửa, cũng đứng cạnh giữ ở cửa.

Trần Chiêu thấy thế, sự nghi ngờ trong lòng càng lớn hơn. Công chúa Ngu Văn này có chuyện gì cần hắn làm mà lại bí ẩn như vậy!

Công chúa Ngu Văn mời hắn ngồi xuống, nhìn hắn trịnh trọng nói: "Trần Tướng quân, việc hôm nay, ngoại trừ bốn cung thì còn có Huệ Phi nương nương nhờ làm hộ, mong người đồng ý."

Trần Chiêu không muốn nhìn mặt nàng.

"Xin công chúa phân phó." Hắn cúi đầu nói.

Công chúa Ngu Văn cũng không thừa nước đục thả câu, "Lúc đến kinh thành, Trần Tướng quân có còn nhớ rõ người từng nói với bốn cung chuyện Thành Vương Tiêu Duệ từng thiếp diết thế không?"

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 122

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit +Beta: Y Nhà a.k.a Ryuu-chan

Trần Chiêu đập bóng đêm đi ra từ Nhất Phẩm Hương, trong lòng có nỗi phức tạp khôn kể. Vốn, hắn còn đang tức giận vì bị gọi đi ra vào lúc này, nhưng thật không nghĩ đến lại là vì chuyện đó.

Dư Lộ, kiếp trước và kiếp này, nàng ta đúng là vô duyên với ngày lành.

Trần Chiêu mang người đến nhìn chăm chăm phủ Trường Bình Hầu một ngày mười hai canh giờ, chỉ cần bên này phái người ra phủ đón người, hắn sẽ lập tức ra tay.

Bởi vì sắp tới hôn kỳ, Tiêu Duệ cũng không thể đau lòng Dư Lộ còn bị thương mà không cho cô đi. Chỉ kéo dài tầm ba ngày, chờ vết thương không quá đau nữa, hắn tự mình đưa Dư Lộ ra khỏi thành.

Thật ra Dư Lộ có thể ngồi xuống rồi, nhưng cũng không biết Tiêu Duệ thực sự sợ cô đau hay là muốn mượn cơ hội để ăn bớt, lúc đưa Dư Lộ hắn cứ ôm Dư Lộ, để Dư Lộ ngồi trên đùi hắn.

Mới vừa ăn sáng không lâu, nếu như đầu và hai chân gặp vào nhau, cái bụng sẽ bị đè, chắc chắn sẽ buồn nôn.

Cho nên Dư Lộ chỉ có thể nằm sấp, tựa đầu lên đùi của Tiêu Duệ. Cái này được rồi, cô cũng không thể luôn ngửa đầu chứ. Không cần ngửa đầu, khuôn mặt liền đặt ở trên đùi Tiêu Duệ.

Vị trí này rất xấu hổ, Dư Lộ cảm thấy, nhất định là Tiêu Duệ cố ý! Vì vừa mới đi không bao lâu, hô hấp của hắn dần gấp gáp hơn.

Dư Lộ quay đầu, trợn mắt nhìn hắn, "Chàng khác chế chút đi!"

Tiêu Duệ thấy thật uất ức.

Hắn cũng không biết vì sao, cho dù là trước khi chạm Dư Lộ hay sau khi chạm Dư Lộ, mấy lần hắn bị xấu mặt đều là ở trước mặt Dư Lộ. Chỉ là mấy lần trước thì không cần nhắc lại, còn lần này hắn cảm thấy đúng là không thể trách hắn được.

Đầu tiên là Dư Lộ tới kinh ngoài ý muốn, không biết vì sao, nàng ấy nói số lượng lần này quá ít, cho nên phải cho nàng ấy mấy ngày để điều dưỡng. Mấy ngày trôi qua, bởi vì vết thương trên đùi bị tra ra là trúng độc nên mấy ngày tiếp theo, hắn xử lý Hương Lê, tâm trạng Dư Lộ không tốt, lại kéo thêm mấy ngày nữa. Rốt cuộc xin được thánh chỉ rồi, nàng ấy cũng chuẩn bị xong rồi, cuối cùng thì lại bị Lâm Thục làm bị thương.

Tiêu Duệ tự tính nhầm một phen, từ lần trước đến bây giờ, phải sắp một tháng hắn không vận động trên giường với Dư Lộ rồi.

Lúc này, tại vị trí nằm sấp của Dư Lộ không tốt, chứ không phải tại hắn.

Hắn cúi đầu, cười hỏi Dư Lộ, "Đến một phát?" Đây là từ mới hắn học được từ Dư Lộ.

Dư Lộ nhìn hắn mặc một thân cẩm bào kim tôn ngọc quý, kết quả khi mở miệng lại là "Tới một phát", nhin không được phá lên cười.

"Không đến!" Bên ngoài có phu xe, lúc này lại là ban ngày, còn ở trong xe ngựa và ở trên đường cái nữa, không nói đến việc người khác biết rồi sẽ nói thế nào, chỉ riêng bản thân cô đã không tiếp thu nổi.

Tiêu Duệ: "Vì sao?"

Dư Lộ không đề ý đến hắn, gục mặt ở phần ngoài chân hắn.

Tiêu Duệ đưa tay, đầu tiên là sờ hông của Dư Lộ một cái, sau đó lại đi xuống..

"Tiêu Duệ!" Dư Lộ thấp giọng gọi hắn, sau đó há miệng cắn chân hắn.

Dư Lộ không dùng lực, cũng không có đau lắm, nhưng Tiêu Duệ lại khoa trương xuyt xoa một tiếng, sau đó cũng không phản kháng, không kéo Dư Lộ lên, cứ để cô cắn như vậy.

Dư Lộ buông ra, quay đầu nhìn hắn.

Tiêu Duệ làm bộ đáng thương nói: "Tiêu Lộ Nhi, lần này nguoi đi là hơn hai mươi ngày lận, cộng thêm phía trước, gia sắp nhin hai tháng rồi."

Dư Lộ nghĩ nghĩ, cũng đúng thật.

Từ trước đến nay Tiêu Duệ không có thói quen thu dùng nha hoàn. Bây giờ Tạ Linh Tuệ và Đào Xảo Tiên đều bị đưa đi, nơi của Lâm Thục hắn sẽ không đi, đúng là hắn không có nơi để đi thật. Đương nhiên, cô cũng không cho hắn đi.

Nếu đã bá đạo không cho hắn đi chỗ của người khác thì cũng không thể mặc kệ hắn, để hắn đáng thương như vậy được. Hai tháng này, đối với nam nhân ở độ tuổi hắn, đúng là có chút quá mức.

Nhưng mà... Dư Lộ nhìn rèm xe ngựa, nhỏ giọng nói: "Nhờ đâu bị nghe thấy thì sao?"

Tiêu Duệ lập tức lấy ra một cái khăn, "Người dùng cái này để chặn miệng đi."

Dư Lộ đỏ mặt, cô có lớn tiếng như vậy sao?

"Tiếng động kia cũng không thể quá lớn, nhờ đâu người ta thấy xe ngựa cứ đứng đưa..."

"Ta sẽ dịu dàng chút, người đừng kêu chậm là được rồi." Tiêu Duệ vội nói.

Chạm cái đầu người ấy!

Rõ ràng là hắn muốn, đâu có quan hệ gì với cô đâu, sao lại đổ hết lỗi lên người cô rồi?

Tiêu Duệ thấp giọng cười: "Có thể không, người còn lo lắng cái gì?"

Dư Lộ nói tiếp: "Vậy nhờ đâu, lát nữa bị Vu phu nhân phát hiện thì sao đây?"

Tiêu Duệ nói: "Không sao, chúng ta đi sớm. Lát nữa, khi đến rồi, gia dẫn người ra sau chùa nghỉ ngơi một lát, người còn có thể tắm rửa nữa, đảm bảo Vu phu nhân sẽ không phát hiện được gì đâu."

Dư Lộ nhìn kỹ hắn, "Chàng có kế hoạch rồi chứ gì, chàng còn có sở thích này nữa hả?"

Tiêu Duệ luôn mặt dày rồi cuộc mất tự nhiên quay đầu. Hôm qua không muốn, sáng nay không muốn, hắn chính vì muốn lúc này có thể giả vờ đáng thương, làm Dư Lộ không có lý do gì để từ chối hắn.

Dư Lộ nhìn thấy lỗ tai hắn đỏ cả lên, cảm thấy rất ngạc nhiên. Lừa mình già mà còn có thời điểm xấu hổ cơ đấy.

Hắn xấu hổ, Dư Lộ liền thấy oai phong hơn, chỉ là nếu để cô nói ra thì đúng là khó cho cô. Cô cúi đầu không lên tiếng.

Tuy hai người không phải vợ chồng già nhưng có thể coi như là tâm linh tương thông. Tiêu Duệ lập tức hiểu được ý cô. Hắn không do dự nữa, nhét khăn tay vào miệng Dư Lộ, nhanh chóng vén váy Dư Lộ lên.

Dư Lộ nhả khăn tay trong miệng ra, véo mạnh chân Tiêu Duệ một cái. Nhưng vì tay Tiêu Duệ không thành thật, cô lập tức kêu nhỏ lên, vội buông tay bịt miệng mình lại.

Tiêu Duệ đắc ý, "Xem đi, gia đã nói là lấy khăn chặn rồi mà."

Dư Lộ hừ lạnh, nhưng vừa hừ được một nửa thì đã biến âm.

Con thiên miên dịu dàng này vẫn kéo dài đến lúc tới Pháp Hoa Tự thì mới dừng. Tiêu Duệ chỉnh đốn lại xiêm y, chỉ cần sửa lại trường bào liền không nhìn ra được gì. Nhưng còn Dư Lộ, mặc dù không nhìn cô cũng biết váy áo của mình trở nên vô cùng loạn.

Chỉ là cô cũng không còn khí lực để nói với Tiêu Duệ nữa. Hôm nay cuối cùng cô cũng biết, đôi khi thiên miên thì phải kịch liệt chút, dịu dàng như vậy, thời gian làm một lần lâu lắm, cô cảm thấy dù cô không có bị thương nhưng cô vẫn không đứng dậy đi đường được.

Xuống xe ngựa, đương nhiên Tiêu Duệ ôm Dư Lộ. Hai người dán chặt vào nhau, không ai dám xem họ. Sau khi xuống xe ngựa liền lập tức đổi sang kiệu, một đường đi thẳng đến sương phòng phía sau, đúng là không ai thấy khác thường.

Chỉ là, ngoại trừ Trần Chiêu.

Trần Chiêu ẩn từ một nơi bí mật gần đấy, hắn đã lâu lắm rồi không gặp Dư Lộ, xe ngựa dừng lại, hắn lập tức không nhịn được nhìn sang.

Chẳng qua, khi hắn thấy Dư Lộ bị ôm xuống, lại thấy áo bào của Tiêu Duệ có chút nhăn, căn bản nhìn không thấy chút mặt của Dư Lộ. Lấy trực giác của một nam nhân, hắn đại khái đoán được điều gì.

Lặng lẽ!

Hắn lạnh lùng mắng trong lòng.

Dư Lộ và Tiêu Duệ được đưa đến sương phòng phía sau. Tiêu Duệ phân phó người mang nước ấm qua. Từ lúc Dư Lộ bị thương thì đều là Tiêu Duệ giúp cô lau người sơ qua, đương nhiên lúc này cũng là hắn làm.

Dư Lộ cảm thấy mình thật yếu đuối. Thật ra cô không cảm thấy đau lắm nữa, dù lúc này chân có chút mềm nhưng cô lại không muốn tự làm, chỉ muốn dính lấy Tiêu Duệ.

Tiêu Duệ cũng vui vẻ. Thích một người, dù là hầu hạ nàng ấy người cũng sẽ cảm thấy hạnh phúc. Lúc này Tiêu Duệ chính là như vậy.

Hắn vừa tắm cho Dư Lộ vừa nói: "Gia lợi hại không?"

Dư Lộ phi nhỏ hắn, "Quả là cảm thú!"

Tiêu Duệ không chỉ không giận mà còn cười đầy hóm hỉnh, "Vậy người nói xem, người có thích tên cảm thú này không?"

"Thích, thích muốn chết luôn!" Dư Lộ nói, lại giục hân, "Chàng mau lên đi, Phật môn tịnh địa!" Tuy cô không tin Phật nhưng ở những nơi thế này, vẫn nên có sự thành kính thì hơn.

Sau khi hai người đều tắm xong không lâu, Vu phu nhân tới. Thật ra bà đã đến từ sớm rồi, chỉ là bà vô cùng thức thời, Tiêu Duệ không cho người đến kêu, bà cũng cho bên này đủ thời gian.

Buổi trưa, mọi người ở Pháp Hoa Tự ăn cơm chay.

Dư Lộ và Tiêu Duệ với là một đôi. Tuổi của Vu phu nhân bây ở đây, hơn nửa giờ bà ấy cũng có thể coi như là mẹ vợ của Tiêu Duệ, đương nhiên họ cùng nhau ăn cơm, đồng thời cũng cho bà và Dư Lộ một chút thời gian để thích ứng.

Là mẹ con, đương nhiên phải hiểu được sở thích của nhau.

Dư Lộ không gọi nương được, đành phải dùng tôn xưng, "Bình thường ngài thích ăn gì?"

Thật ra Vu phu nhân rất hài lòng với cô con gái nuôi này, lúc này lại có mặt Tiêu Duệ nữa, bà cười rạng rỡ, thân thiết nói: "Ta không đặc biệt thích gì, chẳng qua ta không ăn mặn, đồ ăn trong những ngày thường cũng giống như hôm nay thôi, đều là đồ ăn chay."

Dư Lộ gật đầu, ghi nhớ lại.

Vu phu nhân tiếp tục nói: "Chỉ là con phải nhớ rằng, tổ mẫu của con thích ăn *thịt kho Đông Pha** nhất, cha con thích ăn món *vịt hầm bát bảo** nhất, còn năm ca ca của con con không cần quan tâm, lát về phủ ta sẽ mang con đi gặp tụi nó. Ngoài ra con chỉ cần nhớ kĩ họ của năm tẩu tẩu của con là được rồi."

**Thịt kho Đông Pha:*

**Vịt hầm bát bảo:*

Dư Lộ vội vàng ghi nhớ tiếp. Cũng may Vu gia chỉ có năm con trai, nếu lại có thêm cả mấy người thứ xuất nữa thì thật khó nhớ.

Vu phu nhân lại hỏi Dư Lộ, "Con thì sao, con thích ăn gì? Thường ngày thích làm gì?"

Dư Lộ suy nghĩ một lát, nói: "Con không có đặc biệt thích ăn món gì, bởi vì món gì con cũng thích ăn." Đây chính là bị ảnh hưởng từ kiếp trước, vì bị bệnh nên có nhiều thứ cô không thể ăn, "Còn thích làm gì và am hiểu cái gì..." Dư Lộ nhìn khuôn mặt và dáng người được bảo dưỡng rất tốt của Vu phu nhân, cười nói: "Cầm kỳ thư họa cái gì con cũng không biết, nhưng nữ công của con tương đối khá, sau này để con làm mấy món đồ cho ngài."

Vu phu nhân ghen lời, cười cũng không cười được. Đây là người nào thế? Không biết cầm kỳ thư họa mà cũng có thể nói ra hùng hồn như vậy.

Hơn nữa, cái gì cũng không biết, cái gì cũng thích ăn, rốt cuộc là Thành Vương thích nàng ấy ở điểm nào? Vu phu nhân thật không nhìn ra.

Sắc đẹp sao? Nữ nhân xinh đẹp có rất nhiều mà!

Vu phu nhân oán thầm hai câu trong lòng, nhưng lại càng coi trọng Dư Lộ hơn. Người không biết gì hết như vậy mà lại được sủng ái, lại còn rất sủng ái nữa, không thể xem thường được.

Vu phu nhân nghĩ vậy, quay đầu nhìn Tiêu Duệ một cái. Nhưng vừa nhìn, bà phát hiện Tiêu Duệ đã xoay đầu không nhìn Dư Lộ, có điều, lạ là lỗ tai hân đỏ hết cả lên.

Vu phu nhân vội vàng cúi đầu, sau đó nhìn Dư Lộ đang cười híp mắt, càng không hiểu ra sao. Vị này còn chưa làm gì đâu, Thành Vương đã đỏ hết cả tai là sao!

Tiêu Duệ có thể không thấy ngại sao. Nữ nhân này, lại dám nói lời đó trước mặt hân. Hai miếng vải đó sao có thể đưa cho Vu phu nhân được, đưa cho năm con dâu của Vu phu nhân thì còn chấp nhận được.

Nghĩ như vậy, Tiêu Duệ bị sặc, nhất thời không ngừng ho khan.

Vu phu nhân hoảng sợ, Dư Lộ lại kinh ngạc nhìn Tiêu Duệ một cái, vội vàng lấy chén canh đậu hũ cho hấn.

Dùng com xong, mấy người ngủ trưa ở Pháp Hoa Tự. Cho đến khi mặt trời sắp ngả về Tây, Tiêu Duệ mới chuẩn bị quay về.

"Ồ phủ Trường Bình Hầu nên ăn uống nhiều vào, muốn cái gì thì cứ nói với Phúc Quất, phủ Trường Bình Hầu không cần chuẩn bị cho người, gia chuẩn bị cho." Tiêu Duệ dặn dò: "Mọi việc đều có gia, đừng làm bản thân chịu uất ức, không cần sợ người nào hết, bọn họ không dám đắc tội người đâu."

Dư Lộ luyến tiếc Tiêu Duệ. Từ lúc hai người thắng thắn, nếu có ngày nào không gặp Tiêu Duệ cô đều thấy hoảng hốt. Giờ đây phải đến một nơi xa lạ, lại còn phải đi lâu như vậy, thật ra trong lòng cô rất là không muốn.

Cô nhìn Tiêu Duệ, hai mắt rung rung gật đầu.

Tiêu Duệ xoa đầu cô, giọng cũng nhẹ hơn chút, "Nhớ gia thì viết thư cho gia, bảo Phúc Quất truyền thư cho người. Không biết viết... thì vẽ ra!"

Tiêu Duệ vẫn không nghĩ rằng có một ngày mình sẽ thích một người mù chữ.

Dư Lộ lập tức bị hấn chọc cười, nhưng nước mắt cũng rơi xuống theo nụ cười, "Được được được, ta nhớ, ta sẽ chăm sóc bản thân thật tốt, cũng sẽ viết thư cho chàng, chàng đừng lo lắng."

Tiêu Duệ nhìn Dư Lộ, nghĩ phải xa nhau hơn hai mươi ngày, đúng là có xúc động không đưa cô đi, cứ giữ cô ở bên người mới tốt. Cái gì mà có thân phận hay không, cái gì mà thân phận không thích hợp, cùng lắm thì hấn không làm cái Vương gia này là được! Chỉ là một nam tử bình thường, cưới hỏi Dư Lộ đành hoảng, một đời một thế một đôi người!

Dư Lộ thấy hai mắt Tiêu Duệ đỏ lên, bất chấp thân thể có còn đau hay không, lập tức xuống giường nhào vào lòng Tiêu Duệ.

Đầu tiên Tiêu Duệ sợ đến biến sắc, đến khi ôm được Dư Lộ rồi thì hấn thở dài một hơi, siết vòng tay thật chặt, như là hận không thể hòa cô vào người mình.

Nhưng cuối cùng thì vẫn phải đi, nếu không đi buổi tối sẽ không an toàn. Tiêu Duệ đi rồi, hấn đi chưa được hai khắc, bên Dư Lộ cũng xuất phát.

Bởi vì cô bị thương ở đằng sau, muốn thoải mái trên xe ngựa thì phải nằm, nên cô không ngồi chung một xe ngựa với Vu phu nhân, ngay cả Phúc Quất và Thạch Lưu cũng không chung xe với cô, vì cô thấy ngại khi để người khác nhìn hình tượng lúc này của mình.

Nhưng lại không nghĩ rằng, chính vì sự ngại ấy đã giúp kẻ địch có thời gian chặn đường, kéo dài thời gian Phúc Quất và Tào ma ma chạy đến, lại đá rơi xa phu, điều khiển chiếc xe cô đang ngồi chạy hết tốc lực sang hướng khác.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 123

Edit + Beta: Y Nhã a.k.a Ryu-u-chan

Xe ngựa một đường xóc nảy. Trong xe, Dư Lộ vốn đang nằm đã bị hất ngã xuống đất, lăn hai vòng rồi ôm chặt lấy nhuễn tháp trong xe ngựa.

Cô vừa kinh vừa sợ, không còn thời gian để ý đến phần lưng vốn đang đau nữa, chỗ cô đau nhất giờ biến thành tay. Túm chặt lấy cái nhuễn tháp, móng tay găm chặt vào. Móng tay cô dễ dễ chọc diện, giờ có mấy cái đã bị gãy, có mấy cái lại bị lật, tay đứt ruột xót, đúng là tê tâm liệt phế*.

*Tê tâm liệt phế: đau khổ tột cùng.

Nhưng cô không dám thả lỏng.

Cô vẫn luôn ở trong xe ngựa, không biết tình huống bên ngoài là thế nào, chỉ nghĩ rằng ngựa bị hoảng sợ, nên cô vừa ôm chặt lấy nhuễn tháp vừa lớn tiếng kêu cứu.

"Phúc Quất! Tào ma ma!"

"Cứu mạng! Phúc Quất, ta ở chỗ này!"

"Tào ma ma, Tào ma ma --"

Bởi vì đau, bởi vì sợ, trong giọng cô mang theo cả tia nức nở.

Người áo đen đánh xe là Trần Chiêu. Tay trái hấn cầm dây cương, tay phải vung roi ngựa lên thật cao đánh lên lưng ngựa. Bởi vì nghe thấy tiếng gọi kinh hoảng của Dư Lộ, ý cười nơi khóe miệng hấn càng lúc càng lớn, làm cho miếng vải đen che mặt hấn không ngừng rung rung.

Ở sau họ, tuy người Trần Chiêu mang tới đều là từ sĩ nhưng họ cũng không ham chiến. Thấy Trần Chiêu đã cướp được người, bên này lập tức yểm hộ cho nhau để lui lại.

"Chừ từ!" Phúc Quất kêu lên, kéo con ngựa một bên nhảy lên, thúc ngựa đuổi theo hướng xe ngựa Dư Lộ biến mất.

Tào ma ma thì bắt một người áo đen lại, cầm trường kiếm đề lên cổ hấn, "Nói mau, người nào phái các người tới? Người đánh xe lúc này là ai, giờ lại muốn đi nơi nào?"

Người áo đen kia không thèm nhìn Tào ma ma. Răng vừa dùng sức, đầu hấn lập tức lệch qua một bên, thì ra hấn đã cắn thuốc độc trong miệng, lập tức tự vẫn.

Sắc mặt Tào ma ma đại biến, buông tay mặc hấn ngã xuống, cũng không dám trì hoãn nữa, vội vàng cưỡi ngựa đuổi theo.

Đến khi tiếng đánh nhau rốt cuộc ngừng lại, Vu phu nhân vẫn luôn trốn trong xe ngựa mới được nha hoàn đỡ ra. Thấy người chết đầy đất, đầu bà ong lên, ngã xuống trên người tiểu nha hoàn.

"Mau, mau đi báo cho Thành Vương!" Phát sinh chuyện lớn như vậy, dù bà có sợ hãi thì cũng không dám té xỉu.

Đang yên đang lành, sao lại xảy ra chuyện như vậy chứ? Mỗi ngày, người tới kinh thành đến Pháp Hoa Tự dâng hương không thiếu, con đường này có thể được công nhận là an toàn, sao hôm nay lại đụng đến đám ác tặc như vậy chứ.

Bên Vu gia đúng là chỉ có những gia đình bình thường, nhưng bên Thành Vương phủ thì lại có đến bốn hộ vệ thường theo Thành Vương. Bà còn lên cưỡi Thành Vương chuyện bé xé ra to, không cần phải đặt những người này trước mặt Dur Lộ, nhưng bây giờ...

Bà nhìn vết máu trên đất, nhìn những xác chết nằm trên đất, cảm thấy từng cơn buồn nôn dâng lên trong lòng.

"Mau, mau đi xem bốn thị vệ của Thành Vương phủ thế nào?" Bà phân phó một trong những nha hoàn đang đỡ bà.

Nha hoàn kia thả tay, mặt trắng đi qua xem, khi trở về không nói lưu loát được nữa, "Chết, chết ba người, còn, còn một người bị trọng thương."

Vu phu nhân nghe xong, thở phào một hơi. Tử thương thảm trọng như vậy, rõ ràng cho thấy là hướng về Dur Lộ có chủ đích. Coi như Thành Vương có tức giận thì cũng sẽ không trút lên người bà, lên Vu gia.

Bà nói: "Chúng ta chỉ cần chờ tin là được rồi..."

Xe ngựa chạy như điên. Đến lúc Dur Lộ buồn nôn nhin không được đến mức sắp phun ra, xe ngựa bỗng vấp mạnh rồi dừng lại.

Dur Lộ cũng không tóm được nhuyển tháp nữa, trợn tiếp lăn ra ngoài xe ngựa, lăn hai lần liên tiếp rồi đập mặt xuống đất.

Đầu cô quay mòng mòng, bỗng nghe thấy tiếng la của Phúc Quát, "Dur chủ từ!"

Dur Lộ vội ngẩng đầu nhìn qua.

Rất xa, Phúc Quát đang cưỡi ngựa chạy đến. Dur Lộ bỗng cảm thấy nguy hiểm, cô đang định quay đầu thì thấy một bóng người nhanh chóng lao ra từ phía sau cô.

Phúc Quát cũng nhảy xuống ngựa, cảm trường kiểm tiến lên đón. Một người cao lớn thân thủ mạnh mẽ, một người khác tuy nhỏ nhắn nhưng thắng ở linh hoạt, hai người cứ tranh đấu như vậy, không phân cao thấp.

Bản thân Dur Lộ không biết võ công gì hết, dù cô có khăn tay và ngân châm nhưng không thể tiếp xúc gần với người áo đen bịt mặt kia, cũng không dùng được.

Cô không dám nhìn nhiều về phía bên kia, biết mình lưu lại thì sẽ liên lụy tới Phúc Quát, nhưng con ngựa của xe cô đã bị đứt dây cương, cô đành phải lạng lẽ bò sang một bên, muốn đợi lúc người áo đen kia không chú ý để trốn xa chút.

Nhưng cô vừa động đây, Trần Chiêu lập tức phát hiện. Hấn vốn không muốn hạ sát thủ với Phúc Quát, nhưng lại lo lắng có người đuổi tới thì sẽ mang Dur Lộ đi, dưới cơn sốt ruột, từng chiêu từng chiêu của hấn đều mang sát khí.

Rất nhanh, Phúc Quát dần dần rơi xuống hạ phong.

Dur Lộ đứng lên rón rén rồi đi, quay đầu nhìn lại, nhưng cái nhìn này lại khiến cô muốn rách cả mí mắt. Người áo đen kia đã đến gần Phúc Quát, đang gợn cây đao lớn trong tay lên muốn chặt đầu Phúc Quát.

Nếu bỏ xuống thật, Phúc Quát sẽ lập tức đầu một nẻo thân một nơi!

Dur Lộ lập tức hét lên thê lương: "Đừng -- đừng, mau dừng tay!"

Không biết có phải người áo đen kia có nghe lời cô thật không mà lại dừng lại một chút thật.

Phúc Quát lập tức nắm lấy thời cơ lui về sau một bước, dùng sức đâm trường kiếm hướng về phía người áo đen. Mũi kiếm đâm vào lồng ngực người áo đen, Dur Lộ thở ra một hơi, rốt cuộc bình tĩnh lại.

Nhưng mà -- người áo đen kia giống như không bị gì vậy, nhảy bật lên chém đứt cánh tay trái của Phúc Quát.

Dur Lộ đã hoàn toàn choáng váng.

Phúc Quát hét thảm một tiếng, ngã xuống.

Người áo đen tiến lên một bước, dường như muốn bổ thêm một đao. Cũng không biết Dur Lộ lấy sức từ nơi nào, như là đột nhiên bạo phát, vừa hét dừng vừa lao đao chạy tới, quỳ xuống trước mặt người áo đen.

"Đừng, đừng giết nàng ấy!" Cô lắc đầu, nước mắt cũng rơi xuống.

Phúc Quát vì cứu cô nên mới đuổi tới, tuy đây là mệnh lệnh của Tiêu Duệ nhưng Dur Lộ vẫn không thể trơ mắt nhìn nàng ấy chết được.

"Người người muốn bắt là ta đúng không? Ta đi với người, người thả nàng ấy ra đi, đừng giết nàng ấy, ta van người!"

Phúc Quát đau đến nước mắt giàn giụa, nhưng khi nhìn Dư Lộ quỳ xuống van xin thay nàng, nàng cũng muốn chống tay đứng dậy.

Dư Lộ chỉ nhìn chăm chăm vào hai mắt của người áo đen, đầy mắt tràn đầy khẩn cầu. Nhưng người áo đen kia chỉ nhìn cô với cặp mắt lạnh băng, rất lâu sau đó, lâu đến lúc cô bắt đầu lo lắng Phúc Quát sẽ chết vì chảy máu quá nhiều, hần rút cuộc chớp mắt.

Sau đó hần huyết sao, trong bụi rậm có một con ngựa chạy ra. Hần nhìn con ngựa kia, đưa tay ra với Dư Lộ.

Dư Lộ căn bản không có biện pháp phản kháng. Cô quay đầu nhìn Phúc Quát, nháy mắt với nàng ấy rồi đưa tay cho người áo đen kia.

Người áo đen kia kéo cô đứng dậy, nhưng kéo được một nửa thì lại hất mạnh ra. Dư Lộ bị thương toàn thân, lại không có khí lực gì hết, lập tức bị hần hất đập đầu xuống đất.

Vương bát đán! Dư Lộ chúi thềm trong lòng.

"Đứng lên!" Người áo đen lạnh giọng ra lệnh.

Dư Lộ không dám dây dưa, người nọ có thể ra tay giết người thật, dù trông người nọ không có ý giết cô nhưng lại không ngại cho cô chịu khổ.

Cô chống tay đứng dậy.

Lúc này Trần Chiêu không hất cô ra nữa, hần đã nghe thấy tiếng vó ngựa, có người đang chạy tới. Lúc này hần đang bị thương, chỉ sợ hần không nhất định thắng được người đang đến, chỉ có thể đi nhanh lên.

Hần bóp tay Dư Lộ, dùng lực kéo Dư Lộ dậy, dùng hai tay trực tiếp nâng Dư Lộ nằm ngang trên lưng ngựa.

Hần cũng không để ý xem Dư Lộ có thoải mái hay không, lập tức đánh ngựa chạy nhanh đi.

Sáng sớm là cô nằm ngang trên đùi Tiêu Duệ, nhưng giờ lại nằm ngang trên lưng ngựa. Tuy đều là tứ chi hướng xuống dưới, cái bụng dưới được đệm nhưng cảm giác lại là một trên trời một dưới đất.

Ngựa chạy rất nhanh, xóc nảy xóc nảy, Dư Lộ cảm thấy nó xóc đến nỗi xóc cả đồng thức ăn tối hôm qua của cô. Nhưng cô còn phải quan tâm đến an toàn của bản thân, tay không bắt được gì cả, chỉ có thể cố hết sức dùng tay và chân để làm thân thể ổn định hơn ít.

Khó chịu, sợ, tui thân, tuy Dư Lộ cắn chặt răng nhưng nước mắt vẫn không nhịn được rơi xuống.

Lúc này cô chỉ mong tên áo đen chết tiết này mau dừng lại, cô sẽ tìm kế cơ hội cho hần hai chân, cũng hi vọng lúc đó Tiêu Duệ đã tìm được cô.

Tiêu Duệ...

Tại sao mới rời khỏi hần mà lại gặp phải chuyện như vậy chứ. Dư Lộ phát hiện cô rất nhớ Tiêu Duệ.

Trần Chiêu vừa nắm dây cương vừa lấy tay che chỗ đau không ngừng chảy máu, đúng là hần không lòng dạ nào để quan tâm Dư Lộ được. Đương nhiên, dù cho có, hần cũng sẽ không quan tâm. Nữ nhân này, lúc gặp mặt hần không lập tức giết nàng ta thì đã là hết tình hết nghĩa với nàng ta rồi.

Nhưng càng chạy, hần mất máu càng nhiều, sắc mặt cũng càng ngày càng tái nhợt, thân thể cũng dần dần có cảm giác không chịu nổi.

Kiểu này chắc chắn không thể trở về kinh thành được, hơn nữa, hần cũng không muốn trở về. Nếu thực sự mang nàng ta đến chỗ công chúa Ngu Văn, Thành Vương vừa tức giận, chỉ sợ công chúa Ngu Văn vẫn sẽ giao nàng ta ra. Nếu vậy, còn không bằng không giao nàng ta ra.

Hần mang theo Dư Lộ đi thẳng đến hướng Bắc, đến lúc đi được tầm năm dặm rồi mới chui vào rừng cây.

Dư Lộ bị ném xuống đất.

Cô khẽ rên, vội vàng bắt lấy cành cây một bên để giữ vững thân thể. Cô đã chết lặng, toàn thân đều đau, dù bị ném nhưng cũng không thấy đau như vậy.

Cô liếc nhìn tên áo đen kia.

Tên áo đen xuống ngựa, bởi vì vết thương cũng không nhẹ nên động tác của hần cũng không linh hoạt. Hần ngồi xuống, vỗ bụng ngựa cho ngựa đi sang một bên rồi quay đầu nhìn Dư Lộ.

Dư Lộ vội vàng cúi đầu.

Trần Chiêu lột khăn mặt xuống, lạnh lạnh nói: "Làm sao, không có mặt mũi gặp ta à?"

Giọng nói quen thuộc như vậy! Dư Lộ ngẩn ra, lập tức ngẩng đầu lên.

"Trần Chiêu?!" Dư Lộ kinh ngạc hô lên: "Người không chết?"

Trần Chiêu đè ngực nằm xuống, "Người ngóng trông ta chết như vậy à?"

Lúc trước không phải. Lúc trước, cùng lắm là xem như không ai nợ ai, mọi người cả đời không qua lại là được rồi. Nhưng bây giờ... nghĩ đến tình cảnh của Phúc Quát, lại nghĩ đến những người cùng cô đi ra ngoài chỉ sợ đều đã chết hoặc trọng thương, đúng là Dư Lộ mong sao cho Trần Chiêu chết quách đi.

"Ai phải ngươi đến bắt ta?" Sự tình đã thoát khỏi cốt truyện, Dư Lộ không đoán được nguyên nhân sau hành động này của Trần Chiêu.

Trần Chiêu lạnh nhạt nói: "Vì sao cần có người khác sai phái. Ngươi hại ta suýt nữa bỏ mạng, ta không thể tự mình tới bắt ngươi sao? Hay là ngươi thấy, chỉ có ngươi có thể hại người, người khác không thể báo thù?"

Hại người? Báo thù?

Cô hại ai chứ, ý chỉ việc cô và hắn cùng chạy ra Thành Vương phủ sao?

Mà báo thù, là chỉ việc hắn bị đuổi ra Thành Vương phủ sao?

Nghe lời của hắn, Dư Lộ giận cực, như cười như không nói: "Hại người? Ta hại ngươi cái gì chứ? Trước đây rời khỏi Thành Vương phủ, chẳng lẽ không phải ngươi tình ta nguyện sao? Nếu đã là ngươi nguyện ý, vậy sao có thể gọi là hại người?"

Trần Chiêu nhìn Dư Lộ, trong nháy mắt thật giống như xuất hiện ảo giác.

Dường như hắn nhìn thấy, vẫn ở Thành Vương phủ, vẫn ở Tầm Phương viện, Dư Lộ đeo vàng đeo bạc, ăn mặc vô cùng phú quý, vô cùng xinh đẹp.

Nàng cao cao tại thượng ngồi trên đầu, nhìn mình ở dưới đáy, mặt mang nụ cười khinh thường, thậm chí nàng còn nói: "Trần Chiêu, cho tới giờ ta đều chưa từng ưng thuận với ngươi cái gì, mọi thứ đều là tự ngươi nguyện ý. Ngươi nguyện ý giúp ta hỏi thăm tin tức, ngươi ý giúp ta thu xếp hết thảy, thậm chí việc ta hại hại tử trong bụng tiện tỳ Minh Nguyệt kia, thuốc độc cũng là do ngươi giúp ta tìm tới. Chúng ta là châu chấu buộc cùng sợi dây, bây giờ ngươi hối hận, ngươi muốn ngăn cản ta, ngươi không thấy giống như ngươi đang nói chuyện cười cho ta sao?"

Hình ảnh chuyển đổi, sự sắp xếp của hắn có lỗ hổng, nàng vẫn bị bắt, nhân chứng vật chứng đều có.

Minh Nguyệt cầu Thành Vương cho nàng một con đường sống, hắn cũng muốn mang nàng rời khỏi Thành Vương phủ. Trời đất bao la, nơi nào không phải là nhà. Chỉ cần nàng nguyện ý đi cùng hắn, hắn có thể không đề tâm chuyện lúc trước, hắn có thể cái gì cũng không cần, đánh bạc thể diện đi cầu Thành Vương.

Nhưng nàng thì sao, nàng chính là giống như bây giờ, như cười như không nhìn hắn, ở sâu trong đáy mắt chính là sự chán ghét nồng đậm.

"Trần Chiêu, người như ngươi, xuất thân là dân chạy nạn hèn mọn, đi cùng với ngươi, ngươi cho là ta bị điên à? Dù ta có chết, ta cũng không thèm đi với ngươi, dù nam nhân trên đời này đều chết hết, ta cũng chường mắt ngươi!"

Trần Chiêu đột nhiên cảm thấy lòng mình như có ngọn lửa bùng lên. Hắn không nhịn được nữa, lập tức nhảy lên bóp cổ Dư Lộ.

Hai đời rồi, nàng ta vẫn như vậy!

Nếu đã chường mắt hắn, vậy có gì mà lại đến trêu chọc hắn?

Hai đời rồi, nàng ta và hắn có thù oán gì sao?

"Ngươi tình ta nguyện ở đâu?" Hắn dùng sức bóp cổ Dư Lộ, lạnh lùng nói: "Nếu không phải ngươi không biết xấu hổ, nếu không phải ngươi đến trêu chọc ta trước, ta sẽ dẫn ngươi đi sao? Nhưng ngươi thì sao, đi một vòng rồi vẫn trở về, vẫn là theo Thành Vương! Ngươi chường mắt ta, cảm thấy ta không xứng với ngươi, ngươi thích vinh hoa phú quý, thích quyền thế ngập trời, vậy ngươi có gì mà lại đến trêu chọc ta?!"

Dư Lộ dần dần cảm thấy khó thở, nhìn Trần Chiêu càng ngày càng đỏ mắt, cô vừa sợ vừa giận, có hết sức gằn từng tiếng một: "Ngươi, ngươi đã làm gì, ngươi muốn bán ta vào kỹ viện. Ta không trốn đi, vậy phải chờ bị ngươi bán đúng không?"

Tay Trần Chiêu lập tức thả lỏng một chút, "Ngươi, ngươi..."

"Ta biết!" Thừa lúc này, Dư Lộ lập tức hô: "Ta biết, ngươi căn bản không thực sự tốt với ta, sau khi chạy ra Thành Vương phủ ta liền phát hiện! Ta một đường toàn tâm toàn ý đối xử với ngươi, ngóng trông ngươi có thể đổi ý, nhưng ngươi thì sao, ngươi lại muốn bán ta vào kỹ viện..."

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 124

Edit + Beta: Y Nhã a.k.a Ryouu-chan

Trần Chiêu buông lỏng tay, liên tục lui về sau vài bước.

Giống như sự âm u trong nội tâm bị đâm thủng, hắn vừa sợ vừa giận. Nhưng đối diện vừa đối mặt lên án của Dư Lộ, đối diện với đôi mắt tức giận của Dư Lộ, hắn không tự chủ được lui lại.

Đúng vậy, đúng là hắn có ý định đấy.

Nội tâm hắn giằng co cả một đường, lúc đến thành Kim Lăng, hắn rút cuộc thất bại, hắn rút cuộc thỏa hiệp. Mặc dù thực sự có cảm tình với nữ nhân này, hắn vẫn cắn răng quyết tâm bán nàng đến nơi như vậy.

Đúng thế, hẳn không phải công tử ca không ăn nhân gian khói lửa. Hẳn đã biết mặt xấu xí của nhân tính, xem qua mọi loại bất công của thế gian. Đương nhiên hẳn biết, nếu bán Dư Lộ vào đây thì nàng sẽ phải đối mặt với tình cảnh gì.

Mà hẳn, cũng bởi vì biết, nên mới định đưa nàng vô.

Mặc dù sau đó, mặc dù sau đó hẳn cho rằng Dư Lộ bị bắt, gấp đến độ lập tức rối loạn, gấp đến độ hối hận không nguôi, gấp đến độ muốn lập tức thấy nàng lần nữa, nhưng mà, nếu cho hẳn làm lại, hẳn vẫn có thể lựa chọn giống như lúc đầu, vẫn sẽ phạt nữ nhân này thật nghiêm.

Nhưng... nhưng sau đó có hối hận hay không, có thể vừa đưa nàng đi hẳn đã hối hận tìm nàng trở về hay không... chuyện này không xảy ra, Dư Lộ không biết, hẳn cũng không biết.

"Ta..." Cho nên, hẳn không nói nên lời giải thích.

Dư Lộ thờ hồn hên, tay xoa cổ, mắt trừng Trần Chiêu, không có niềm vui khi chạy ra miệng hổ, chỉ thấy vô cùng mờ mịt.

Trần Chiêu, đến cùng là hẳn muốn làm gì?

Trần Chiêu, tại sao hẳn lại như vậy?

Hành động ngay từ đầu của cô với Trần Chiêu là câu dẫn sao? Hẳn là có đi, cô ném cánh ô liu cho Trần Chiêu, đương nhiên không phải muốn đùa bốn tình cảm của hẳn. Cô muốn cùng hẳn chạy trốn, muốn cùng hẳn sống một cuộc sống bình bình đạm đạm.

Lòng cô lúc ấy còn thật hơn vàng nữa!

Trần Chiêu không cảm giác được sao?

Là do hẳn trì hoãn, hay lòng hẳn bị cái gì đó che mắt, cho nên vào trước là chủ, cảm thấy cô là nữ nhân xấu sẵn rồi, cảm thấy cô không đáng tin nữa?

Theo lý, một là tiêu thiếp của Vương gia, một là thị vệ của Vương gia, thỉnh thoảng mới có thể vào hậu viện một lần. Rõ ràng cơ hội gặp mặt của hai người cũng không nhiều, càng không thể nào có gút mắc, có cái vào trước là chủ.

Trừ khi...

Dư Lộ nhìn Trần Chiêu, hai mắt lóe lóe. "Trần Chiêu, ta có thể hỏi ngươi vì sao không?" Cô hỏi: "Vì sao ngươi lại muốn đối xử với ta như vậy? Ta và ngươi, xưa không oán nay không thù, trước đây ta cùng ngươi rời đi, chẳng lẽ ngươi không thấy được sự thật lòng của ta?"

Trần Chiêu bỗng ngẩn ra.

Tại sao lại không thấy chứ. Lúc ấy Dư Lộ đối xử với hẳn thế nào, đương nhiên hẳn thấy được. Đó là toàn tâm toàn ý ỷ lại, nhưng là, hẳn bị thù hận che đôi mắt, thấy được điểm tốt của nàng, lại theo bản năng quên đi mất. Mà điểm không tốt, hẳn lại nhớ kỹ từng cái từng cái một.

Nhưng mà, nhưng mà dù vậy, sau này không phải nàng vẫn quay trở về sao?

Hẳn hoàn hồn, nhìn Dư Lộ cười nhạt, "Sao, bây giờ sợ nên dùng chiêu cảm tình với ta sao? Ngươi toàn tâm toàn ý, ngươi thật lòng tốt với ta, nếu quả đúng là như vậy, tại sao ngươi còn trở về Vương phủ, còn được sủng ái như vậy, xúi giục Vương gia tạo thân phận giả cho ngươi! Còn có hôm nay, ngươi và..."

Nói đến chỗ kích động nhất, hẳn đột nhiên im bặt.

Nói không nên lời. Nghĩ đến cảnh Tiêu Duệ ôm Dư Lộ xuống xe ngựa, quần áo hai người xốc xếch một góc, hẳn hầu như có thể tưởng tượng được mặt Dư Lộ lúc ấy như thế nào.

Chi tiếc, người khiến nàng như vậy lại là một nam nhân khác.

Tuy đó là chủ cũ của hẳn nhưng lúc này, Trần Chiêu chỉ cảm thấy đáy lòng có vô số lửa giận dần dần, dần dần không bị hẳn không chế, từng chút từng chút một dâng trào, vừa nhanh vừa vội, hẳn sắp không chịu nổi.

Hẳn rút cuộc hiểu, đây là đồ kị!

Dư Lộ che suy đoán dưới đáy lòng, bị lời của Trần Chiêu làm cho tức muốn điên, "Vậy theo ngươi, ta đáng ra nên chết ở bên ngoài? Ngươi muốn hại ta, ta trốn. Tiêu Duệ tìm được ta, ta còn muốn vì ngươi mà thả chết không theo, sau đó trực tiếp bị hẳn giết đúng không?"

Thế diện đâu ra mà lớn như vậy!

Dư Lộ bị tức chết rồi, nghĩ đến lúc đầu cô lại thật lòng thích Trần Chiêu, còn cho rằng hẳn là người tốt, lúc này cô cảm thấy mình đúng là mất mù. Nếu Trần Chiêu thật sự giống như suy đoán của cô là người sống lại, vậy hẳn cũng đã bị thù hận che hết hai mắt. Người như vậy, dù giảng đạo lý với hẳn hẳn cũng không nghe.

Trừ khi nói cho hẳn biết, cô không phải Dư Lộ nguyên bản.

"Soái ca! Chúng ta nói về đạo lý một chút!" Dư Lộ lớn tiếng nói.

Trần Chiêu không phải người không nói phải trái. Trái lại, bởi vì làm hạ nhân, từ trước giờ hẳn có thể nghe lọt lời của người khác. Dư Lộ lên án, hẳn chỉ cần vừa nghe là lập tức hiểu không trách Dư Lộ được rồi.

Chi là không phải hẳn không thừa nhận, ngược lại, thật ra bây giờ hẳn đã có chút thẹn quá thành giận. Thẹn vì hẳn đồ kị với Tiêu Duệ, giận vì hẳn còn có tình cảm với Dư Lộ, rõ ràng người trong lòng của người ta không phải là hẳn!

Hắn lạnh mặt dò ánh mắt sang chỗ khác, lát sau mới phản ứng kịp rằng Dư Lộ nói ra từ hắn chưa từng nghe qua.

"Soái ca?" Hắn quay đầu nhìn sang.

Dư Lộ lập tức giải thích, "Soái ca là một cách gọi, ý là tướng mạo người rất anh tuấn, là một mỹ nam tử."

Trần Chiêu cười nhạt, quả là chó không đòi được thói ăn phân*, đến giờ mà nàng ta vẫn trêu chọc hắn. Xem ra, mặc dù hắn hiểu lầm nàng ta, mặc dù hắn không đứng trước nhưng với nữ nhân này, hắn cũng không cần... có chút ấy này.

*Chó không đòi được thói ăn phân: nguyên văn là cẩu không đòi được ăn thi (狗改不了吃屎), là câu thành ngữ có nghĩa dạng như cái gì đã là tập quán, thói quen thì không thể thay đổi được, kiểu như bản tính khó dời.

Dư Lộ vừa nhìn sắc mặt của Trần Chiêu liền biết mình nói sai. Cô cắn chặt răng, bỗng do dự, không biết nếu cô trực tiếp làm rõ chân tướng, Trần Chiêu sẽ có phản ứng thế nào?

Sẽ có sát ý vì bị người ta biết mình sống lại sao?

Sẽ có sát ý vì cảm thấy quý hồn ngoại lai là cô đáng sợ sao?

Nói cho cùng, Dư Lộ vẫn là sợ chết.

Cô xoắn xuýt một hồi lâu, cuối cùng vẫn không dám làm rõ chân tướng.

Trần Chiêu gọi cô lại, "Người đi bờ sông lấy ít nước tối, ta muốn tẩy rửa vết băng bó vết thương."

Nhắc tới vết thương của hắn, Dư Lộ lập tức nhớ đến Phúc Quất, sau đó nhớ đến khăn tay và ngón chân trong ngực. Toàn thân cô vô cùng đau đớn, nhưng vì lát nữa có thể chạy trốn, cô vẫn gắng gượng đứng dậy, hai chân run run đi hướng bờ sông.

Không có lọ đựng nước, Dư Lộ đành dùng lá cây để đựng, sau đó hơi hơi rút người lại, lặng lẽ lấy ngón chân ra. Trần Chiêu là người tập võ, Dư Lộ lo lắng khăn tay vô dụng với hắn, ngón chân lại không giống vậy, thứ này có thể lập tức có hiệu lực với Phúc Quất.

Cô cảm ngón chân trong lòng bàn tay phải, bụng nước trở về.

Trần Chiêu đã vạch áo ra, lộ ra bộ ngực màu cổ đồng, trên ngực có vết thương dài bằng ngón tay út. Hình như Phúc Quất có đào qua phần bên trong nữa, thoát nhìn có chút máu thịt be bét. Mà dọc theo vết thương còn có mấy vết máu chảy xuống, tằm vào trong quần.

Dư Lộ thấy tê cả đầu, chỉ bụng nước bất động.

Trần Chiêu cũng không có ý gọi cô qua giúp. Ở Thành Vương phủ, nữ nhân này đều được người hầu hạ, nếu gọi nàng ta đến, chỉ sợ hắn sẽ chết ngay luôn.

Hắn xé vải ra, tắm nước, lau vết máu trong bụng trước, sau đó giặt khăn, lại kêu Dư Lộ đi lấy nước mới.

Dư Lộ ngoan ngoãn đi.

Chờ lúc lau vết thương tất nhiên sẽ rất đau, sau khi cơn đau qua, Trần Chiêu sẽ càng suy yếu hơn, khi đó nếu cô hạ thủ thì phần thắng sẽ lớn hơn nữa.

Thay nước, vải cũng được Dư Lộ giặt sạch. Lúc Trần Chiêu cầm lấy, hắn nhìn Dư Lộ một cái thật sâu.

Dư Lộ chột dạ, bèn hỏi: "Nếu hiểu lầm giữa hai chúng ta đã rõ rồi, ta lại giúp người một tay, lát nữa người có thể thả ta ra không?"

Trần Chiêu rũ mắt, căn bản không để ý đến cô.

Dư Lộ lại nói: "Không thể sao? Có phải có người phái người đến bắt ta không? Là ai thế?"

Là Lâm Thục sao? Không giống, nàng ta còn bị giam ở Vương phủ đất. Vậy là ai, Huệ Phi sao? Không phải Huệ Phi đã chấp nhận cô rồi sao? Dư Lộ không nghĩ ra.

Trần Chiêu lạnh lùng liếc cô một cái, vẫn không trả lời. Cảm miếng vải đặt lên chỗ đau, còn chưa di chuyển, hắn đã đau đến đổi cả sắc mặt.

Dư Lộ nhìn chăm chăm hắn, chịu đựng cơn tê dại ở đầu quan sát mặt hắn. Thấy trán hắn ra rất nhiều mồ hôi, sắc mặt cũng dần dần trắng đi, Dư Lộ cảm thấy, dường như thời cơ đã đến rồi.

"Nhìn cái gì?" Trước khi Dư Lộ ra tay, Trần Chiêu bỗng quay đầu nhìn, "Chưa từng thấy thân thể nam nhân à? Quả là không biết xấu hổ!"

Dư Lộ: "... Ha ha, người chờ!"

Dư Lộ gục đầu xuống, không lên tiếng. Đợi Trần Chiêu rút cuộc lau xong, lấy thuốc ra bôi lên, cô chủ động đứng dậy, "Có cần ta giúp người băng lại không?"

Trần Chiêu thực sự đau đến hết hơi, nhưng chỗ đau không băng bó thì không được, hắn còn phải mang Dư Lộ chạy đi nữa. Hắn không muốn nói, chỉ cúi đầu ừ một tiếng.

Vải băng bó đã chuẩn bị xong. Dư Lộ cầm vải đi đến đằng sau Trần Chiêu. Cô đặt một tay lên vai Trần Chiêu, một tay cầm vải, sau đó nhân lúc Trần Chiêu chưa phản ứng kịp, cô nhanh chóng đâm thẳng cây châm trong tay vào lưng Trần Chiêu.

Trần Chiêu cảm thấy sau lưng bỗng truyền đến cơn đau nhẹ, hắn lập tức xoay đầu, bắt lấy cổ tay Dư Lộ, "Người..."

Dư Lộ sợ đến tim muốn nhảy cả ra ngoài. Cũng may, Trần Chiêu chỉ nói "ngươi" xong liền ngã xuống.

Dư Lộ nhin không được roi nước mắt, tay bị nắm chặt vô cùng đau đớn. Cô ngồi xuống dùng sức gỡ các ngón tay còn nắm chặt của hắn ra, suy nghĩ một lát, đến cùng vẫn không đành lòng nhìn Trần Chiêu như vậy, bèn băng bó qua loa cho hắn rồi mới xoay người chạy.

Lúc này cô thấy biết ơn Tiêu Duệ hơn bao giờ hết, vì đã đưa Kiều ma ma đến bên người cô. Nếu không, với tình huống như ngày hôm nay, dù cô có ba đầu sáu tay thì nhất định vẫn trốn không thoát.

Cô không biết, lúc cô đang lao đảo chạy xa, sau lưng cô, một người vốn đã hôn mê bất tỉnh lại mở mắt ra, nhìn chăm chăm bóng lưng cô không nháy mắt.

Lúc Tiêu Duệ trở về là cưỡi ngựa, tốc độ rất nhanh. Sau khi vào thành, gia đình được Vu phu nhân phái tới mới đuổi kịp. Nghe gia đình kia lắp bắp nói chuyện xảy ra, lòng hắn lập tức lạnh xuống.

Không có ngừng lại để tĩnh tâm suy nghĩ chuyện gì đã xảy ra, hắn lập tức quay đầu ngựa chạy ra ngoài thành.

Thôi Tiến Trung lớn tuổi, căn bản không cưỡi ngựa nhanh được. "Vương... Vương..." Lão lại không dám gọi to, chỉ kêu vậy rồi lao đảo thúc ngựa về phía trước.

Ngược lại, hai thị vệ theo chân Tiêu Duệ thì đi nhanh như một làn khói.

Vu phu nhân không dám kêu người thu thập hiện trường, chỉ kêu người về Pháp Hoa Tự mời các sư phụ mang thuốc đến để băng bó đơn giản cho người bị thương trước.

Lúc Tiêu Duệ chạy đến, Tào ma ma đang cưỡi ngựa dẫn theo Phúc Quát đã hôn mê bất tỉnh trở về. Bà ném Phúc Quát xuống trước mặt nha hoàn của Vu phu nhân, lập tức quỳ xuống trước mặt Tiêu Duệ.

"Vương gia." Bà nói: "Thuộc hạ đáng chết, không cứu được Dư chủ tử."

Đúng là đáng chết thật!

Nhưng lúc này Tiêu Duệ đâu còn tâm trạng để tính toán với bà nữa.

Hắn nhìn cảnh tượng thảm trước mặt, nhin không được run tay run chân. Hạ thủ ác như vậy, đây là người nào muốn bắt Dư Lộ? Bắt Dư Lộ rồi, lại có ý thế nào? Nếu chỉ là bắt cóc thì không nên như vậy chứ!

Trừ khi, trừ khi có thù oán với hắn, hoặc là, có thù oán với Dư Lộ.

Hắn không muốn để người khác nhìn ra dị dạng, nắm chặt tay lại, đợi bình tĩnh rồi mới nói: "Tình huống lúc đó thế nào, người nói!"

Tào ma ma nói: "Dư chủ tử một mình ở trong xe ngựa, nô tỳ và Phúc Quát ở cuối, đột nhiên có một đám người mặc áo đen xông ra. Mục tiêu của những người đó rất rõ ràng, xông thẳng đến chỗ Dư chủ tử. Những người khác ngăn lại nô tỳ và các thị vệ khác, có một tên áo đen trực tiếp giết xa phu xe ngựa của Dư chủ tử, đoạt xe ngựa kia, định phải xe ngựa của Vu phu nhân rồi đi thẳng."

"Phúc Quát đuổi theo trước."

"Nô tỳ bắt lấy một người, đang định ép hỏi thì hắn đột nhiên cắn phá thuốc độc trong miệng, chết. Nô tỳ cảm thấy không thích hợp, liền cũng mau đuổi theo."

"Nhưng là, khi nô tỳ chạy đến thì cũng chỉ có một mình Phúc Quát nằm đó. Ở đấy có dấu vết đánh nhau. Võ công của người nọ rất cao, hắn ta trực tiếp chặt đi cánh tay trái của Phúc Quát."

Chặt...

Tiêu Duệ lập tức quay đầu nhìn Phúc Quát, nha hoàn của Vu phu nhân sợ không dám bôi thuốc cho nàng, vẫn là hai bà tử đến tẩy rửa vết thương, chuẩn bị băng bó đơn giản.

Tiêu Duệ đi tới, nhìn kỹ vết thương kia, sau đó phân phó người đánh thức Phúc Quát dậy, hỏi: "Người kia dùng đao?"

Phúc Quát suy yếu gật đầu, trong mắt lập tức đầy nước mắt.

Nàng chậm rãi nói từng chữ: "Tên kia muốn giết nô tỳ, là Dư chủ tử... Dư chủ tử cầu xin người nọ, cứu nô tỳ một cái mạng. Chỉ là, chỉ là chủ tử lại... Vương gia, phải người đi tìm, tên kia bị thương không nhẹ, Dư chủ tử còn có khăn tay... ngăn chận Kiều ma ma cho, có... có thể chạy thoát..."

Giọng Tiêu Duệ run rẩy, "Nàng ấy... có bị thương không?"

Phúc Quát nhắm mắt, nặng nề nói: "Có!"

Tiêu Duệ quay đầu, lập tức dắt ngựa nhảy lên.

"Mời Vu phu nhân trở về đi thôi." Hắn nói, ném khối lệnh bài cho Tào ma ma, "Trở về kêu tất cả thị vệ trong phủ qua đây. Mặt khác, lại kêu Thôi Tiến Trung đi điều động nhân sự." Đó chính là ám vệ rồi. Tào ma ma không biết, hắn cũng không tiện nói ra ở bên ngoài.

Nếu Dư Lộ muốn gả cho hắn với thân phận cô nương của Vu gia, lúc này, hắn tạm thời không thể tìm người của nha môn, chỉ có thể tự tìm.

Tiêu Duệ kéo dây cương, đánh ngựa chạy về hướng Phúc Quát chỉ.

Chương 125

Edit + Beta: Y Nhã a.k.a Ryuu-chan

Huệ Phi thỉnh thoảng quay đầu nhìn ra bên ngoài, đến giờ này rồi, sao còn không có tin tức truyền về vậy? Sẽ không... sẽ không có chuyện gì xảy ra chứ?

Bà nhện không được nhìn công chúa Ngu Văn cũng đang đứng ngồi không yên.

Công chúa Ngu Văn vội vàng đứng dậy, "Nurong nurong, hay để con đi hỏi xem sao đi?"

Huệ Phi do dự một lát rồi gạt đầu, "Cũng được, vậy con đi nhanh đi, mặc kệ có tin tức hay không, dù là tin tức gì thì cũng phải nhanh về báo cho ta biết."

Công chúa Ngu Văn gạt đầu, bước nhanh ra ngoài.

Tiểu Văn đứng dậy ngồi xuống bên cạnh Huệ Phi, bất an đẩy chân của bà, "Mẫu phi, lòng con rất bất an. Chúng ta không nên như vậy, nếu, nếu Thất ca đã biết..."

Tay Huệ Phi chợt căng chặt, sau đó lại nhanh chóng thả lỏng ra.

"Không sao, nó đã biết thì cũng không sao." Huệ Phi thở một hơi dài, giọng vô cùng kiên định, "Ta là thân mẫu của nó, ta là vì tốt cho nó, nó cũng không thể.... vì một nữ nhân mà gây gổ với ta."

Mặc dù Tiểu Văn đã được thông báo nên chọn phò mã, nhưng đến cùng thì tuổi vẫn còn nhỏ, lại thường xuyên đi chơi cùng Tiêu Dật, thấy Thừa Nguyên Đế và Cửu ca tốt của nàng đều có mối nói cù với tất cả nữ nhân, cho nên vẫn không biết mùi tình yêu hay có ảo tưởng không thực tế với nam nhân nào.

Nàng cẩn thận suy nghĩ trong lòng, giữa nam nhân và mẫu phi, tất nhiên nàng sẽ chọn mẫu phi, vậy nên liền an lòng lại.

Nhưng Huệ Phi lại không yên. Như là đang an ủi bản thân, bà mở miệng lần nữa, "Một nữ nhân mà thôi, chi là đưa đi, cũng không phải muốn mạng của nàng ta, Thất ca con sẽ không thật sự tức giận với ta đâu. Bách thiện hiếu vi tiên*, nó cũng không dám đâu." Dứt lời, bà lập tức nhìn Tiểu Văn, "Văn Nhi, việc này con phải giữ bí mật. Thất ca con có lẽ sẽ không tức giận với ta, nhưng với biểu tỷ Ngu Văn của con thì không chắc."

*Trong trăm cái thiện thì hiếu đứng đầu.

Tiểu Văn trừng mắt nhìn, hỏi: "Mẫu phi, ngài nói xem rốt cuộc là Thất ca thích biểu tỷ Ngu Văn hay là thích Dư Lộ kia? Nếu người hán thích là biểu tỷ Ngu Văn, vậy sao huynh ấy lại tức biểu tỷ Ngu Văn làm gì?"

Huệ Phi lắc đầu, không nhận được bật cười.

"Văn Nhi, con phải nhớ kỹ, nam nhân ấy, thích nhất là thể diện." Bà nói: "Dù cho nó thực sự coi nữ nhân kia là thể diện của Ngu Văn, nó cũng sẽ không thừa nhận. Mà ngược lại, nếu nó thực sự chỉ thích Ngu Văn chứ không thích nữ nhân kia, nó sẽ không tức giận với Ngu Văn, bởi vì làm vậy sẽ tổn thương đến mặt mũi của nó. Trừ khi..."

Trừ khi Ngu Văn có thể không đi, nhưng Ngu Văn không có khả năng không đi.

Huệ Phi còn chưa nói hết, Tiểu Văn cái hiểu cái không, nhưng cũng mất sắc, không hỏi tiếp nữa. Nàng chỉ ngồi im giống mẫu phi, mắt nhìn chăm chăm bên ngoài.

Không nghĩ đến, hai người không đợi được tin của công chúa Ngu Văn mà lại thấy được Tiêu Dật.

Khuôn mặt Tiêu Dật lo sợ, không chờ người vào bẩm báo đã trực tiếp vọt vào, nhào tới quỳ xuống trước mặt Huệ Phi, trực tiếp cầu xin: "Mẫu phi, cứu con, con không muốn cưới con quý bệnh của Hạ gia kia. Nàng ta dù chết cũng muốn gả cho con, đây không phải là hại con sao? Mẫu phi, con không muốn, ngài nói với phụ hoàng đi, nói với phụ hoàng một tiếng đi ạ!"

Huệ Phi đang bức dọc, thấy Tiêu Dật còn kêu la như vậy, lập tức nổi giận: "Được rồi! Con xem con còn ra thể thống gì nữa không! Phụ hoàng con đã hạ chỉ phong Vương cho con rồi, bộ dạng này của con giống một Vương gia sao?"

Tiểu Dật khựng lại, phần nộ bỏ dậy.

"Mẫu phi, con không muốn thành thân với Hạ Mộng Oánh!" Gã tức giận nói: "Không biết Hạ gia có ý gì, nói bệnh tình Hạ Mộng Oánh nguy kịch, sắp chết. Lúc này sắp đến hôn kỳ rồi, đây là ý gì chứ, chẳng lẽ con đường đường là Cửu Hoàng tử, là báu vật trong tay phụ hoàng và mẫu phi, lại phải xung hi cho Hạ gia sao?"

Huệ Phi cũng cả kinh, "Đây là sao? Sắp đến hôn kỳ? Hạ Mộng Oánh sao thế, sao bỗng dừng lại bệnh tình nguy kịch? Có phải con đang nói quá lên không vậy?"

Sắc mặt Tiêu Dật vô cùng khó coi, lắc đầu, "Không phải! Lão đầu Hạ gia kia đã tiến cung, bây giờ đang ở bên chỗ phụ hoàng đây, cũng không biết phụ hoàng có đồng ý hay không nữa! Mẫu phi, ngài mau suy nghĩ cho con đi, nếu Hạ Mộng Oánh chân trước vừa vào phủ con, chân sau liền chết, ngài nói xem, người bên ngoài có thể đồn con khắc thể không?"

Trên mặt nổi đương nhiên là không, nhưng trong ngầm thì không chắc lắm.

Lòng Huệ Phi còn đang băn khoăn chuyện của Tiêu Duệ, nhưng Tiêu Dật mới là đứa con trai bà thương nhất, bà lập tức gạt bỏ mọi băn khoăn.

"Vậy con muốn làm sao? Nếu giờ hủy hôn, nó chết, vậy cũng sẽ bị nói là liên quan đến con, nói là con không cưới nó, nó thương tâm khổ sở, không sống nổi nữa." Huệ Phi nói xong, tự thấy khó chịu trước, sau đó khó tránh khỏi cũng oán thầm Thừa Nguyên Đế.

Đầu tiên là Tiêu Văn được nuôi dưới chân bà, hẳn không hỏi ý bà mà đã đưa đi Mông Cổ hòa thân. Lại còn cả đứa con trai bà yêu nhất nữa, lại đi an bài cho nó mối hôn sự nhân vậy. Phu thê Hạ tướng quân đều đã mất, chỉ để lại mỗi Hạ Mộng Oánh, Dật Nhi cưới nó, cả đời này đừng nghĩ có được trợ giúp từ nhà vợ.

Bây giờ gia chủ kia của Hạ gia, trường nữ ruột có thể làm trắc phi của Thái tử, bên kia vừa là ruột thịt, lại còn là trắc phi của Thái tử, giúp ai và không giúp ai, kẻ ngu cũng biết.

Huệ Phi phiền muộn trong lòng, không khỏi nghĩ, nếu trước đây cửa hôn sự này định cho Tiêu Duệ thì tốt rồi. Nếu vậy, bà không cần nghĩ mọi cách làm Lâm Thục chết.

Tiêu Dật không để bụng việc này, chỉ cần có thể không cưới Hạ Mộng Oánh là được.

"Không sao, chỉ cần không cưới nàng ta, tiếng xấu này con nhận!" Gã nói: "Dù sao cũng hơn là cưới vào rồi chết. Mẫu phi, đi, chúng ta đi Ngự Thư Phòng gặp phụ hoàng, ngài mau đi nói giúp con đi."

Huệ Phi đứng dậy đi theo gã.

Tiêu Văn khép mở miệng mấy lần, đến cùng vẫn không gọi lại Huệ Phi. Mẫu phi thương nhất là ai, nàng vẫn luôn biết.

Công chúa Ngu Văn trở về với khuôn mặt trắng bệch.

Nàng đi hỏi tình huống mới biết được, hôm nay chỉ có một mình Trần Chiêu đi ra, vậy chứng minh là chỉ có mình hắn đi bắt Dư Lộ. Nhưng từ sáng đến tối, thời gian lâu vậy rồi mà hắn vẫn chưa trở lại...

Đến cùng là thế nào đây?

Công chúa Ngu Văn sai người đi thăm dò Bình Mã Tư trong thành, phát hiện bên kia thật im lặng, cũng không có phong ba gì. Vậy nên, đây là Trần Chiêu còn chưa hành động đã bị bắt, hay là đã hành động nhưng thất bại, bị bắt đây?

Nếu bị bắt, hắn... hắn có khai ra mình không vậy?

Nếu Tiêu Duệ biết mình sai hắn ta đi, có, có khi nào đệ ấy sẽ hận mình không? Không, sẽ không đâu... Nàng cũng chỉ vì muốn tốt cho đệ ấy, hơn nữa Tiêu Duệ cũng quá ngây thơ quá rồi, mỗi người đều là độc nhất vô nhị, không ai có thể thay thế được. Đệ ấy tìm một nữ nhân giống nàng như vậy, nàng sẽ mất hứng.

Công chúa Ngu Văn tự an ủi mình, khi vào cửa lại chỉ thấy mỗi Tiêu Văn.

Tiêu Văn nhìn ra ý nàng muốn hỏi, chủ động giải thích: "Mới nãy Cửu ca tới, mẫu phi cùng Cửu ca đi Ngự Thư Phòng, có việc nói với phụ hoàng. Biểu tỷ Ngu Văn, bên đó thế nào rồi, Dư Lộ bị bắt chưa, giờ đang nhốt ở đâu?"

Công chúa Ngu Văn lắc đầu, "Người đi bắt còn chưa trở về, không biết tình huống thế nào nữa. Bên Bình Mã Tư rất bình tĩnh, ta đã cho người đi thăm dò Thành Vương phủ rồi, phải đợi lát nữa mới có tin tức."

Lâu như vậy mà vẫn chưa có tin tức.

Tiêu Văn trầm mặc cúi đầu, lát sau mới ngẩng lên, nhìn công chúa Ngu Văn đang có vẻ mặt bất an nói: "Biểu tỷ, tỷ không sợ Thất ca sẽ giận tỷ sao?"

Lại nói, mặc dù Tiêu Văn có chút lo lắng, nhưng tâm trạng của nàng tuyệt đối có thể xem như là bình tĩnh. Trước có mẫu phi sau có biểu tỷ, nàng là người ít tuổi nhất, cùng lắm là không biết giữ mồm giữ miệng chứ tuyệt đối không có ý xấu, hơn nữa nàng cũng đã khuyên qua.

Cho nên, nàng không lo lắng, bắt đầu có ý hóng hớt.

Thật ra cũng không trách nàng được, nàng cũng rất có thiện cảm với Minh Nguyệt và Dư Lộ, nhưng khi nói mấy cái này cho mẫu phi và biểu tỷ Ngu Văn thì lại xem như làm hại Dư Lộ rồi. Thất ca có thể dễ dàng tha thứ một lần, nhưng có thể tha thứ hai lần sao? Hai lần đều một mình ở chung với nam nhân xa lạ đấy.

Danh tiếng không nói, ai biết được có bị sở sàng không. Lần trước nàng không biết, nhưng lần này... nàng lạnh lẽo nhìn công chúa Ngu Văn, trong lòng nói thầm, có phải công chúa Ngu Văn đố kỵ với Dư Lộ không? Phải tên lính phương Bắc đi bắt Dư Lộ, nơi đó đâu là binh lính lưu manh, ý vào mẫu phi và biểu tỷ Ngu Văn, có thể hắn sẽ ăn đậu hũ của Dư Lộ lắm.

Tiêu Văn đứng ngồi không yên, đi qua đi lại ở trong phòng. Làm sao đây, nàng đột nhiên cảm thấy Thất ca thật đáng thương.

"Tiêu Văn, muội có thể im lặng chút không?" Công chúa Ngu Văn không muốn trả lời vấn đề này, nhện không được răn dạy với vẻ không vui.

"À---" Tiêu Văn bất mãn nói, ngồi xuống.

Bên ngoài, nha hoàn của công chúa Ngu Văn rút cuộc tới, dẫn công chúa Ngu Văn đến nơi không người, nhỏ giọng nói: "Trần tướng quân cho người truyền tin nói đã bắt được người. Trần tướng quân không dám mang trở về kinh thành, trực tiếp đi thẳng đến hướng Bắc, bây giờ đang giấu ở nơi an toàn, hỏi xem công chúa có gì phân phó."

Tảng đá lớn trong lòng công chúa Ngu Văn rốt cuộc rơi xuống.

"Truyền tin cho hắn, kêu hắn canh chừng cho kỹ vào, tùy thời giữ liên lạc với bên này. Nếu ta có phân phó thì lập tức sẽ đưa qua ngay." Nàng nhỏ giọng nói, kêu nha hoàn rời đi.

Khi trở về, sắc mặt công chúa Ngu Văn bình tĩnh. Nàng gật đầu với Tiêu Văn, không nói gì cả.

Tiêu Văn chợt nghĩ đến cuộc trò chuyện với mẫu phi lúc nãy. Thời gian dài như vậy, thật ra nàng đã nghĩ đến mẫu phi định nói gì, thế nhưng nàng muốn biết công chúa Ngu Văn nghĩ thế nào.

Nàng bèn hỏi công chúa Ngu Văn, "Mới nãy muội và mẫu phi có nói đến việc Thất ca có trách tỳ hay không. Bà ấy nói, dù Thất ca có coi Dư Lộ là thể thân của tỳ, huynh ấy vẫn sẽ nổi giận. Trừ phi... trừ phi cái gì, mẫu phi chưa nói. Biểu tỳ Ngu Văn, tỳ có biết không?"

Công chúa Ngu Văn giật mình trong lòng.

Trừ phi cái gì, Tiêu Văn là tiểu cô nương chưa nếm mùi tình, đương nhiên không biết, nhưng nàng lại biết. Trừ phi, nàng lưu-lại-theo-Tiêu-Duyệt!

Nhưng mà, nàng không thích Tiêu Duyệt, nàng còn có hai đứa bé nữa...

Thế nhưng, lưu lại, nàng dùng danh nghĩa của Dư Lộ trở thành con gái của Trường Bình Hầu, đó chính là trắc phi của Thành Vương. Trắc phi, Lâm Thục lại không được thích, vậy Thành Vương phủ chính là do nàng định đoạt.

Nàng không cần lại đi Mông Cổ, không cần đi hầu hạ đám nam nhân thô lỗ kia, không cần chịu khí trời ác liệt, không cần ăn thức ăn khó có thể nuốt, ở trường bông vừa nhìn liền ngán. Chỉ cần, chỉ cần Trần tướng quân có thể mang Dư Lộ đi, nghĩ cách biến Dư Lộ thành nàng!

Công chúa Ngu Văn cảm thấy nhịp tim mình càng lúc càng nhanh.

Tiêu Văn nhìn nàng, bỗng chạy tới đóng cửa lại, sau đó kéo công chúa Ngu Văn còn đang ngỡ ngàng vào phòng của Huệ Phi. Khi vào trong, nàng phẫn hận hất tay công chúa Ngu Văn ra.

"Có phải ngươi đã sớm nghĩ như thế rồi không!" Nàng dùng câu khẳng định.

Công chúa Ngu Văn chợt dạ, giọng lớn hơn, "Muội nói bậy bạ gì thế!""

Tiêu Văn không tin nàng, đánh giá nàng từ trên xuống dưới, "Ngươi và nàng ấy rất giống. Ngươi lưu lại làm nàng ấy, nàng ấy đi Mông Cổ trở thành ngươi."

"Tuyệt đối không được!" Công chúa Ngu Văn la lên: "Ta còn có hai đứa bé nữa, ta làm ngạch nương, sao có thể bỏ hai đứa nó được! Biểu muội, muội không được nói bậy nữa, nếu không, nếu không ta sẽ nổi giận!"

Nàng nói xong, xoay người rời đi. Tiêu Văn lại càng do dự, có nên lên nói cho Thất ca không?

Nàng không biết, hay là, đi hỏi Cửu ca xem?

Đêm đã khuya, Dư Lộ vẫn chưa ra khỏi rừng cây.

Màn đêm đưa tay không thấy được năm ngón, bên người ngay cả Tôn Văn Hạo cũng không có, chỉ có cô, chỉ có mình cô. Nghe tiếng ve tiếng dế trong đêm hè, nghe tiếng xào xạc của lá cây, kèm theo tiếng bước chân của cô, tiếng sột soạt khi cô đẩy bụi cỏ ra.

Dư Lộ khóc. Nước mắt như là cơn mưa đầu hè, tới vừa nhanh vừa mãnh liệt. Cô vừa khóc vừa nức, giống như tiếng này có thể cho cô cảm giác an toàn.

Tiêu Duyệt, Tiêu Duyệt, Tiêu Duyệt...

Khóc hồi lâu, cô nhẹ giọng gọi tên Tiêu Duyệt.

Chàng ở đâu vậy, sao vẫn chưa đến tìm ta, ta sợ, ta rất sợ. Đời này, ta chưa từng sợ như vậy. Sợ dã thú, sợ bầy rập, sợ Trần Chiêu đuổi theo, sợ không ra khỏi rừng cây, cũng sợ phải đi ra ngoài, gặp thành phần xấu giữa nơi hoang dã.

Thậm chí Dư Lộ còn nghĩ đến tình huống xấu nhất.

Bị dã thú cắn chết. Tuổi cô còn trẻ, lại phải phơi thây nơi hoang dã.

Lọt vào bầy rập. Không người cứu cô, cô sẽ chết đói chết khát.

Gặp phải thành phần xấu. Vậy sẽ bị bán, bị kéo về làm tiểu tặc phụ, bị cướp hết đồ trang sức thượng hạng, rồi bị tiền dâm hậu sát.

Dư Lộ nghĩ đến đây, bỗng dừng bước lại, gấn cổ gào lên. Số khổ, mẹ nó, thực sự là quá khổ mà, sao lại đụng đến cái tên Trần Chiêu chết tiệt ấy nữa chứ!

Ngươi là sống lại à?

Muốn báo thù thì cũng phải nhận cho rõ xem người nào là kẻ thù đi chứ!

Trần Chiêu cách Dư Lộ không xa. Người tập võ thường có thị giác vào buổi tối tốt hơn người thường, cho nên đoạn đường này hẳn đều nhìn chăm chăm vào Dư Lộ. Mắt thấy Dư Lộ dừng lại, hẳn còn tưởng rằng bị phát hiện, lại không nghĩ rằng -- Dư Lộ dừng lại để khóc.

Trần Chiêu nhìn bóng lưng của Dư Lộ, bất đắc dĩ lắc đầu.

"Đừng khóc nữa, cẩn thận dã thú ngủ say đều bị ngươi gọi dậy cả giờ." Lúc nói, hắn đã đến bên người Dư Lộ.

Dư Lộ quay đầu. Dưới ánh trăng nhạt nhòa, hai mắt còn dính nước mắt tròn tròn, "Ngươi, ngươi không té xỉu sao?"

Trần Chiêu nhún vai.

Chẳng lẽ võ nghệ của Trần Chiêu quá mức cao cường nên vô dụng với hắn?

Dư Lộ uất ức, nhìn nước mắt xuống, nói: "Ta không hại ngươi thật, cũng chưa từng có ý hại ngươi, hai ta cũng không ai nợ ai. Ta van ngươi, ngươi thả ta đi đi, có được không?"

Cô nói, giờ tay trái lên lau nước mắt.

Trần Chiêu chợt nhìn mu bàn tay của cô, sau đó cũng duỗi tay trái của mình ra. Trên mu bàn tay là vết sẹo giống của Dư Lộ.

Chỉ là, vết sẹo của Dư Lộ đã mờ, cũng không có xấu lắm. Nhưng của hắn lại xiêu xiêu vẹo vẹo, vô cùng khó coi.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 126

Edit + Beta: Y Nhã a.k.a Ryyu-chan

Đều là bị thương ở trên mu bàn tay trái.

Dư Lộ cũng nhìn sang.

Trần Chiêu sẽ không vô duyên vô cớ tự vạch một đao trên tay mình. Hơn nữa, từ lúc hai người tách ra ở thành Kim Lăng, Trần Chiêu chưa từng gặp lại cô, cho dù muốn một vết sẹo giống cô như đúc thì cũng không có vật để tham khảo.

Như vậy, chỉ có một khả năng.

"Là Thành Vương sao?" Cô hỏi Trần Chiêu, đột nhiên, trong lòng trào dâng một tâm tình cô không gọi tên được. Có chút ngọt, cũng có chút chua xót, cũng có chút buồn cười vì sự ấu trĩ của Tiêu Duệ.

Nhưng, nhưng dù có ấu trĩ thì đó cũng là người cô yêu.

Sắc mặt Trần Chiêu hơi trầm xuống, nhanh chóng rút tay trái về, đưa tay phải ra bắt lấy tay trái của Dư Lộ, "Vết thương này của ngươi là ở thành Kim Lăng, vì muốn có vết máu nên ngươi tự vạch?"

Dư Lộ giả vờ, thấy không thoát ra được, bèn thản nhiên gạt đầu.

Trần Chiêu nắm tay cô chặt hơn chút, nói: "Ngươi đúng là độc ác với bản thân." Đối với hắn cũng vậy.

Dư Lộ hừ lạnh, ngẩng đầu cãi lại: "Nếu ta không ác với mình, ngươi sẽ ác với ta. Đến bây giờ ta vẫn không dám nghĩ, nếu trước đây ta không nhìn ra âm mưu quỷ kế của ngươi, cứ ngây ngốc ở lại con thuyền kia, không biết bây giờ ta sẽ thế nào nữa!"

Trần Chiêu bị cô cãi nói không ra lời. lát sau, hắn buông tay ra với sắc mặt khó coi.

Hắn muốn nói, nếu trước đây nàng thực sự lưu lại, chưa chắc hắn sẽ đưa nàng đi thật. Nhưng hắn cũng biết, lời này chính hắn cũng không tin, huống chi là Dư Lộ.

Bởi vì, hắn vẫn sẽ đưa đi, cùng lắm là đưa đi xong rồi lại hối hận, đi tìm nàng trở về.

Nhưng dù vậy, tổn thương vẫn sẽ tạo thành.

Hắn quay người, ý bảo Dư Lộ đi với hắn.

Dư Lộ cũng không di chuyển, đứng sau lưng hắn, nặng nề hỏi: "Ngươi thực sự không chịu thả ta đi sao?"

Trần Chiêu nói: "Nghe lệnh của người khác."

Dư Lộ hỏi: "Người nào?"

Trần Chiêu không trả lời.

Dư Lộ tức đến giậm chân, giọng nói cũng cao vút lên, "Nếu ta không muốn đi theo ngươi thì sao, ngươi sẽ làm gì?"

Trần Chiêu quay đầu nhìn lại, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trẻo của Dư Lộ, nhìn đôi mắt phẫn hận của cô, nhìn hai gò má của cô... Ánh mắt nàng ấy nhìn mình, thực sự đã không còn tình cảm nào khác.

Hắn từ từ, lạnh như băng, mở miệng, "Nếu ngươi không chịu dâng hoàng theo ta, ta sẽ đánh gãy ngươi, khiêng ngươi đi."

Dư Lộ bất đắc dĩ. Cô căn bản không phải là đối thủ của Trần Chiêu, tuy cô giữ thái độ cười nhạt với cái gọi là nam nữ thụ thụ bất thân, nhưng nếu đã là người của Tiêu

Duệ thì cô nên giữ mình cho Tiêu Duệ.

Tiêu Duệ đối tốt với cô như vậy, cô cũng không muốn có bất kỳ gút mắc nào với nam nhân khác. Không chỉ là tình thân mà còn cả sự đụng chạm nữa. Dù cho thanh danh của cô có xấu đi, cô cũng muốn cho Tiêu Duệ một bản thân trong sạch nhất.

"Người có thể nói cho ta người sẽ làm gì không?" Cô giật giật chân, thấy Trần Chiêu bước đi, vội vàng hoảng đuổi kịp.

Trần Chiêu đưa lưng về phía cô, tâm tình vẫn rất phức tạp.

Dường như sau khi thấy nàng, những biện pháp dẫn vật nàng hẳn nghĩ trước đây đều không dùng được. Mặc kệ là nàng có lý thật hay là già mồm át lễ phải, khi gặp nàng, hẳn đều sẽ vì nàng mà thỏa hiệp với bản thân.

"Người yên tâm, ta sẽ không giết người." Hắn thấp giọng nói, bước chân cũng không lớn, đây là đang cố ý đợi Dư Lộ.

Dư Lộ cũng không cảm kích. Cô chỉ mong Tiêu Duệ sẽ nhanh chóng tìm được cô.

Đúng là Tiêu Duệ đang tìm cô, nhưng lại là tìm theo hướng Phúc Quát và Tào ma ma truy đuổi. Hắn không biết người bắt Tiêu Duệ là ai, đương nhiên càng không nghĩ đến Trần Chiêu sẽ đi thẳng theo hướng Tây Bắc.

Liên tục tìm mấy giờ, dù những thị vệ đi cùng đều có thân thể tốt nhưng lúc này người đã kiệt sức, ngựa đã hết hơi, đều không còn tinh lực.

Tiêu Duệ ngồi trên lưng ngựa, bộ cảm bào trên người hắn đã nhăn nhoe hết cả. Dù công tử nhà giàu bình thường cũng sẽ không mặc như vậy, huống chi hắn còn là Thất Hoàng tử, Thành Vương điện hạ của Đại Viêm nữa.

Nhưng hắn không có lòng dạ nào để ý đến những thứ này, cả những thị vệ và ám vệ, thậm chí cả Thôi Tiến Trung đã ngồi không vững cũng không dám nhắc nhở hắn. Tay hắn nắm chặt lấy dây cương, hai mắt đã sẫm biến thành màu đỏ sẫm. Những người khác không dám nhìn thẳng, Thôi Tiến Trung nhìn mấy lần, cũng là bình sinh lần đầu có cảm giác đau lòng đến muốn vỡ ra.

Lão không biết đó là kết quả của việc nuốt ngược nước mắt hay vì vừa tức vừa vội. Lão chỉ biết, nhìn chủ tử như vậy, trong lòng lão thực sự khó chịu.

"Vương gia." Lão rút cuộc thấp giọng kêu lên, "Nếu không thì, ngài tìm một nơi để nghỉ ngơi trước đi, để nô tài kêu bọn họ đi tìm cho."

Cũng không biết họ đã đi đến chỗ nào, trở lại kinh thành là không thực tế, nhưng có thể đến thôn lân cận ở nhờ một đêm. Vương gia kim tôn ngọc quý, cứ kéo dài như vậy, thân thể sao chịu nổi cho được.

Đúng vậy, đã quá muộn rồi, cũng quá mệt nữa.

Tiêu Duệ mở miệng, giọng mệt mỏi nhưng lạnh lùng, "Giờ người chia người thành ba đội, một đội đi thôn lân cận ở nhờ, một đội nghỉ tại chỗ một lát, một đội tiếp tục đi tìm."

Đây là muốn chia lượt rồi. Thôi Tiến Trung vội vàng gật đầu rồi đi chia.

Thôi Tiến Trung trở về, mời Tiêu Duệ cũng đi nghỉ ngơi.

Tiêu Duệ lắc đầu, không đồng ý.

Hắn không biết Dư Lộ có nguy hiểm đến tính mạng không, cũng không dám nghĩ. Hắn chỉ nghĩ, nếu tìm nàng trễ về một chút, nàng ấy lại phải chịu uất ức nhiều hơn chút. Nàng ấy yếu ớt như vậy, trên người còn bị thương nữa, làm sao có thể chịu được?

"Gia không sao." Hắn xua tay, kêu những người còn đang đứng chờ mau sớm tìm chỗ nghỉ ngơi, "Ngày mai, trời chưa sáng đã phải qua đây rồi, đừng có chậm trễ. Mau đi đi, nhớ phải ăn nữa."

Tìm từ chạng vạng đến giờ, trống bụng của mọi người đã sớm kêu inh ỏi, nhưng không ai có câu oán hận nào, bởi vì Tiêu Duệ vẫn luôn đi cùng với họ. Không chỉ tự đi ra tìm người, bản thân hắn cũng chưa ăn bất kỳ thứ gì.

Thôi Tiến Trung đưa người đi, sau khi về lại thấy Tiêu Duệ kéo dây cương chuẩn bị đi tiếp, hai mắt chưa xót, vội vươn tay lau nước mắt.

"Vương gia, coi như ngài không chịu đi nghỉ ngơi ở nhà trong thôn nhưng cũng nên ngồi đây nghỉ ngơi lát đi chứ, để nô tài kêu người chuẩn bị đồ ăn mang đến. Nếu không, ngài vừa đói vừa mệt, nếu ngài mệt chết rồi, Dư chủ tử phải làm sao đây!"

Nàng ấy thì sao, nàng ấy có gì để ăn không?

Dư Lộ có gì ăn chứ. Trong khoảng thời gian cô trốn chạy, Trần Chiêu còn rất thanh thần bắt mấy con cá. Lúc trở lại chỗ cũ, mấy con cá đang được xiên vào cành cây để nướng.

Không dầu không muối, nhưng mùi cũng rất thơm. Không được ăn cơm chiều, lại một đường chạy trốn làm tiêu hao hết thể lực, Dư Lộ cảm thấy hẳn con cá này cũng rất ngon đi?

Mắt cô nhìn chằm chằm, Trần Chiêu nướng chín cá, đưa đến trước mặt cô.

"Có muốn không?" Hắn hỏi, giọng cũng không tốt lắm.

Dư Lộ nhanh chóng thu tầm mắt lại, "Có điều kiện?"

Trần Chiêu còn không biết, Dư Lộ không chỉ trả giá lợi hại mà còn thông minh như vậy, hắn chưa nói mà nàng đã đoán ra được.

Ánh lửa chiếu sáng mặt của nàng. Trên khuôn mặt trắng nõn không biết đã dính bụi từ lúc nào, tóc cũng có chút tán loạn, lại thêm đôi mắt đỏ sưng lên vì khóc, thoát nhìn vừa đáng thương vừa chật vật.

Chỉ là, hắn không thấy đồng tình.

Không phải vì hắn còn nhớ thù oán phía trước, cũng không phải vì tâm lý trả thù từ kiếp trước, mà là... Trần Chiêu nói không rõ đây là vì gì. Giống như là nam nhân khi nhìn thấy nữ nhân mình thích lộ ra bộ dáng tội nghiệp như thế thì có xúc động muốn tận sức ức hiếp vậy.

Tuy rằng, đây là cảm giác lần đầu hắn có trong cả hai đời, nhưng lúc này, hắn chỉ cảm thấy cảm giác này vô cùng nực cười.

Coi như đời này Dư Lộ không có ý hại hắn nhưng ở đời trước, nàng ta đúng là đã hại hắn thật.

Nếu nàng không đến trêu chọc hắn, hắn cũng không định báo thù làm gì. Nhưng trời xui đất khiến, nếu đã dính dáng đến nhau, Dư Lộ chỉ có thể tự nhận là xui xẻo.

Cho dù thế nào, hắn sẽ không đưa nàng trở về.

Cho dù là mệnh lệnh của công chúa Ngu Văn và Huệ Phi, hay là ý tưởng chân thật trong lòng hắn, nếu đã bắt nàng ra ngoài, nếu nàng đã nói rằng ngay từ đầu nàng là thật lòng, vậy trong suốt quãng đời còn lại, nàng phải ở bên cạnh hắn để chuộc tội!

"Đứng, có điều kiện." Hắn gật đầu, "Người phải đồng ý sẽ ngoan ngoãn ở bên cạnh ta, không được chạy trốn mới có thể ăn."

"Được!" Dư Lộ đồng ý rất dứt khoát.

Trần Chiêu ngăn ra, sau đó bật cười. Nữ nhân này, đúng là toàn khiến hắn thấy bất ngờ. Đồng ý dứt khoát như vậy, không phải là nói dối sao?

Hắn đưa một đầu cành cây cho Dư Lộ, chờ Dư Lộ nhận lấy mới nói: "Người muốn tự do thoải mái đi theo ta, hay là muốn bị ta đánh ngất xỉu hoặc cắt đứt chân không thể không theo ta, tự người lựa chọn."

Dư Lộ cắn một miếng cá, nhất thời nhả không được mà nuốt cũng không xong. Đây mà là cho cô chọn sao, đây rõ ràng là uy hiếp!

Cô dừng lại một lát, sau đó ăn tiếp từng miếng từng miếng một. Cũng đúng, còn không bằng đi theo Trần Chiêu, ít nhất giờ hắn không muốn giết cô. Nếu cô chạy trốn, có thể trở về kinh thành hay không là cả một vấn đề, ở trên đường có gặp phải thành phần xấu hay không là một chuyện khác.

Quan trọng nhất là, nếu Tiêu Duệ điều tra ra cô bị Trần Chiêu bắt, không biết chủ nhân sau lưng Trần Chiêu có đối phó với Tiêu Duệ hay không nữa.

Cô ăn cá, nhìn trộm Trần Chiêu, nghĩ xem không biết có thể moi ra tin gì từ chỗ Trần Chiêu không.

Ăn xong một con cá không vị, cô ném cành cây sang một bên, nhìn Trần Chiêu buồn bực nói: "Ta khuyên người đừng uổng phí tâm tư nữa, lâu như vậy mà hắn vẫn không tìm tới, người phải biết, ta cũng không có quan trọng đến vậy với hắn. Người và chủ nhân sau lưng người muốn dùng ta để uy hiếp Thành Vương, đó là không thể thành công!"

Trần Chiêu không ngăn đầu, "Đừng thăm dò, người không tìm ra được gì đâu."

Dư Lộ chán nản, nắm xiêm y thật chặt, dựa vào cái cây một bên nhắm mắt lại. Trốn không thoát, vậy phải bảo vệ mình thật tốt, chờ đến lúc có thể trốn được thì không bị thân thể cản trở.

Lúc Huệ Phi về cung với vẻ mặt uể oải, Tiêu Văn đã gật gà gật gù, công chúa Ngu Văn thì còn đang chờ với thần sắc bất an.

Thấy công chúa Ngu Văn, Huệ Phi mới nhớ đến chuyện về Dư Lộ, vội hỏi: "Thế nào, có tin gì chưa?"

Công chúa Ngu Văn gật đầu, nói: "Người đã bị bắt, không dám mang trở lại kinh thành, đã để ở nơi an toàn ngoài thành rồi. Nương nương, người đặt ở bên kia, chờ lúc con đi, con trực tiếp mang đi là được, không sao đâu."

Huệ Phi thờ phào, nét mặt lộ ra chút ý cười, lại nghĩ đến Tiêu Duệ và Trường Bình Hầu Vu gia, "Con có cho người trông coi bên chỗ Duệ Nhi không? Có tin gì truyền đến không? Còn bên phủ Trường Bình Hầu thì sao?"

Công chúa Ngu Văn nói: "Duệ Nhi đã biết chuyện này, thị vệ trong phủ đều bị nó điều đi, chắc là đi tìm người. Còn bên phủ Trường Bình Hầu, Duệ Nhi không nói gì, bên kia cũng không có động tĩnh."

Huệ Phi gật đầu, đúng thế, nếu lúc này Trường Bình Hầu thừa nhận con gái bị bắt cóc, vậy không chỉ không làm trác phi của Duệ Nhi được mà danh tiếng của con gái toàn gia tộc đều chịu ảnh hưởng. Ông ta sẽ không làm vậy đâu.

Chẳng qua, bà nhất định phải cho phủ Trường Bình Hầu truyền tin ra tới, như vậy mới có thể chặn đứt đường lui của Duệ Nhi, nó cũng không phải chịu tội khi quân nữa.

Bà đang định ra ngoài phân phó người đi làm, công chúa Ngu Văn lại giữ bà lại. Bà quay đầu, nhìn công chúa Ngu Văn với vẻ không hiểu, "Sao thế, có việc gì à?"

Công chúa Ngu Văn há miệng, nhưng dù thế nào cũng không nói nên lời được. Cuối cùng, nàng chỉ nói: "Nương nương, không cần gấp gáp. Chúng ta vẫn chờ chút đi, xem thái độ của Duệ Nhi là thế nào. Đừng ép nó quá, con sợ nó biết rồi thì sẽ không chịu nổi, sẽ có xích mích với ngài."

Huệ Phi ngẫm lại, người cũng đã bị bắt đi, đúng là không vội lúc này thật, đừng ép con trai quá mức thì tốt hơn.

Bà gật đầu, nói: "Được, vậy nghe lời con. Được rồi, ta đi tắm trước, vừa này vì việc giải trừ hôn ước của Duệ Nhi mà ta phải quý đầu cả chân rồi."

"Thành chưa à?" Công chúa Ngu Văn hỏi, giúp Huệ Phi đi đến tịnh phòng, "Để con xoa bóp cho ngài đi, xoa bóp thì sẽ thoải mái hơn ít."

Sắp đến hôn kỳ lại phải giải trừ hôn ước, khi về đến nhà, sắc mặt Nhị lão gia của Hạ gia rất âm trầm.

Nhị lão gia ôn hòa nhất nhà lại vì hạ nhân mang trà hơi nóng tí mà tức đến hắt chén trà đi, đập lên mặt ma ma làm cho mặt ma ma đó lập tức đỏ lên.

Hạ Nhị lão gia cũng không uống trà nữa, thờ phỉ phò đứng dậy, buổi tối vẫn chạy đến sân của cháu gái.

Nhị lão phu nhân lắc đầu thờ dài, kêu ma ma thiếp thân xuống dưới nghỉ ngơi, lát sau lại cho người thưởng thuốc mỡ và một cái vòng tay bằng vàng.

Hạ Nhị lão gia vào phòng, Hạ Mộng Oánh phất tay đuổi hạ nhân trong phòng ra. Nhìn sắc mặt của Hạ Nhị lão gia, Hạ Mộng Oánh vội vén chăn xuống giường, đi tới ôm cánh tay ông. "Nhị thúc, có phải thành rồi không?"

Hạ Đại tướng quân và tướng quân phu nhân chết sớm, Hạ Mộng Oánh lớn lên với Nhị thúc Nhị thẩm từ nhỏ. Tuy mặt nổi chỉ có thể coi nàng là cháu gái nhưng trong ngầm, hai lão của Hạ gia đều rất thương yêu Hạ Mộng Oánh, thậm chí còn thương hơn cốt nhục thân sinh một chút.

Dù sao, bây giờ Hạ gia có dòng dõi như vậy đều do phụ thân Hạ Mộng Oánh dùng tính mạng đổi lấy. Hai lão của Hạ gia đều là người rộng lượng, nên ngoại trừ thương yêu Hạ Mộng Oánh, hai người còn mang theo chút áy náy.

Hạ Nhị lão gia đưa tay sờ đầu cháu gái, vẻ mặt băng lạnh tiêu tán, đổi thành nụ cười thờ phào.

"Thành rồi, Nhị thúc mang thánh chỉ từ hôn đi, Thánh Thượng đã thu hồi lại rồi." Ông nói, cửa đột nhiên bị đẩy ra, thê tử của ông đi tới, dường như nghe thấy lời của hai người, đi tới nhìn Hạ Mộng Oánh với vẻ thương cảm, "Oánh Oánh, nhưng con phải làm sao đây. Chuyện này thành rồi, con liền thực sự chỉ có thể "bệnh chết" thôi."

Hạ Mộng Oánh cười, nói: "Dù không làm Hạ Mộng Oánh, con vẫn là cháu gái Nhị thúc Nhị thẩm thương yêu nhất còn gì? Dù sao vậy cũng tốt hơn việc thực sự gả cho tên Tiêu Dật kia. Người bên cạnh hẳn là con gái của Định Quốc Công, có thân phận này, về sau muốn lên chức cũng không khó. Còn nữa, nàng ta có thể nhẫn tâm với cha mẹ ruột như vậy, sau này khi con gả vào đó rồi, với thân thể này của con, không bị hành hạ chết mới lạ. Nếu vậy, con tình nguyện bị "bệnh chết" hơn."

Hạ Nhị lão gia nói: "Oánh Oánh, con đừng sợ, có Nhị thúc và Nhị thẩm ở đây, cho dù thế nào, Nhị thúc Nhị thẩm đều sẽ che chở cho con."

Hạ Mộng Oánh cảm kích gật đầu. Nàng biết Nhị thúc Nhị thẩm đồng ý đề nghị này hơn phân nửa là vì suy tính cho đường tỳ*, nhưng nàng cũng biết rằng phần nhiều cũng vì Nhị thúc yêu thương nàng.

*Đường tỳ: cũng là chị họ giống biểu tỳ, nhưng biểu tỳ là chị họ bên nhà ngoại ý, còn đường tỳ là chị họ bên nhà nội.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 127

Edit + Beta: Y Nhã a.k.a Ryouu-chan

P/s: chúc mọi người Giáng sinh vui vẻ:3

Tiêu Duệ vô tâm với chính sự, không đi đến Hộ bộ, Tiêu Du thấy không sao cả. Tiêu Dật thì đặc ý với việc không cần cưới Hạ Mộng Oánh nữa, vui vẻ không thôi, không để ý chút nào việc Tiêu Duệ ba ngày không đến Hộ bộ.

Nhưng Huệ Phi và công chúa Ngu Văn lại rất bất an. Ba ngày trôi qua, Tiêu Duệ còn chưa trở về Vương phủ, hai người không chỉ lo lắng cho thân thể của hắn mà còn lo lắng việc này sẽ khiến Thừa Nguyên Đế không thích, nếu vậy mọi việc hai người làm đều trở thành công cốc.

Huệ Phi kêu Tiêu Dật tiến cung, căn dặn hắn, "Hai ngày nay con không có việc gì làm, vậy xuất cung đi tìm Thất ca con đi. Tìm được nó rồi, con kêu nó lập tức tiến cung gặp ta."

Tuy hai ngày Tiêu Dật rất vui vẻ nhưng không dám thể hiện ra ngoài. Tuy ngày ấy già và mẫu phi đến trước mặt phụ hoàng khóc lóc làm phụ hoàng đồng ý nhưng ánh mắt phụ hoàng nhìn hắn lại không đúng lắm. Hơn nữa, chỉ sợ lúc này phụ hoàng càng coi trọng Hạ gia hơn chút.

Gã không thích cưới, người được lợi nhất lại là Thái tử Nhị ca, dù sao trắc phi của hắn cũng là con gái của Hạ Nhị lão gia.

Cho nên, gã cũng không có quan tâm Tiêu Duệ đang làm gì.

"Tìm Thất ca?" Gã hỏi Huệ Phi: "Thất ca đi đâu vậy?"

Huệ Phi hàm hồ nói: "Tình huống cụ thể là gì thì ta không rõ ràng lắm, chỉ biết là nó không về phủ ba ngày rồi. Con đi xem xem, đừng để lúc phụ hoàng con có việc tìm nó thì lại không thấy người đâu."

Tiêu Duệ hơi kinh ngạc, ba ngày lận rồi.

Một ngày hai ngày thì không sao, nhưng nếu quá dài, phụ hoàng không có khả năng không hỏi được. Rốt cuộc thì Tiêu Dật và Tiêu Duệ vẫn là huynh đệ ruột thịt, hơn nữa gã còn muốn đòi tiền từ tay Tiêu Duệ, đương nhiên không thể không quan, lập tức đồng ý.

Nhìn Tiêu Dật vội vã đi, Huệ Phi quay đầu nhìn công chúa Ngu Văn, trong lòng chợt có chút hối hận, "Ta... có phải ta làm sai rồi không?"

Công chúa Ngu Văn hơi biến sắc, không mở miệng khuyên bảo, rốt cuộc làm ra quyết định, lập tức quỳ xuống trước mặt Huệ Phi.

Huệ Phi cả kinh, vội kéo nàng dậy, "Đứa nhỏ này, con làm gì thế? Ta chỉ tùy ý cảm thán một câu thôi mà, cũng không có ý muốn trách con."

Công chúa Ngu Văn lắc đầu không chịu đứng dậy, làm bộ có lời riêng muốn nói.

Huệ Phi thấy thế, phát tay cho hạ nhân lui xuống.

"Nương nương, nếu không, để con đi theo Dật Nhi đi tìm đi, con đi khuyên nhủ Thất biểu đệ." Công chúa Ngu Văn gục đầu, không dám nhìn mắt của Huệ Phi.

Thất biểu đệ... Hai mắt Huệ Phi lập tức trợn to.

Không đợi đến câu trả lời, công chúa Ngu Văn sợ hãi ngẩng đầu. Thấy ánh mắt của Huệ Phi, mặt nàng chợt đỏ lên. Nàng biết, Huệ Phi đã hiểu ý của nàng.

Huệ Phi nhìn công chúa Ngu Văn, lát sau mới lấy lại tinh thần, "Con... con xác định chưa?"

Sinh ở kinh thành, lớn lên ở kinh thành, trải qua cuộc sống của một quý nữ ở kinh thành mà lại phải đến một nơi có thời tiết khắc nghiệt và điều kiện sống kém cỏi như vậy, hoàn toàn có thể khiến người ta không chịu nổi. Huệ Phi một lần vì vậy mà thấy thương thay cho công chúa Ngu Văn, nhưng khi nàng đưa ra lời này, Huệ Phi lại không thể không hỏi rõ, bởi vì nàng ấy còn hai đứa nhỏ ở đó.

Công chúa Ngu Văn cũng nghĩ đến con của mình.

Gã ba lần, theo ba nam nhân. Hai nam nhân đầu tiên đối xử với nàng đều không tốt, nhưng đều để lại những đứa nhỏ tốt cho nàng. Trong cuộc sống khó khăn như vậy, nếu không phải có hai đứa nhỏ, có thể nàng căn bản đã không chịu đựng nổi.

Nhưng mà bây giờ...

Công chúa Ngu Văn xấu hổ cúi đầu, "Mợ... con, con thực sự..."

Huệ Phi thở dài, chờ nàng dậy.

"Được rồi, con đừng nói nữa, ta biết ở bên đây con sống rất khổ." Bà kéo công chúa Ngu Văn dậy cho nàng ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh, suy nghĩ một chút rồi nói "Chỉ là con phải biết rằng, nếu đã quyết tâm làm theo thì không thể đổi ý được. Dù sau này con có nhớ hai đứa con của con thì cũng không thể gặp lại tụi nó được."

Công chúa Ngu Văn khựng lại, sau đó ôm lấy Huệ Phi khóc rống lên.

Lúc Tiêu Dật chạy tới cửa thành, công chúa Ngu Văn đã đến rồi. Gã hơi kinh ngạc, sau khi hành lễ xong, gã hỏi thẳng: "Biểu tỷ, tỷ cùng đi sao?"

"Ừ." Ánh mắt công chúa Ngu Văn không đỏ nữa, chỉ là khuôn mặt căng chặt, không cười nổi.

Tiêu Dật nói: "Nhưng đệ cũng không biết Thất ca ở đâu, giờ ra ngoài tìm, trong thời gian ngắn chưa chắc có thể đi tìm được. Nếu tỷ đi cùng, chỉ sợ sẽ rất khổ cực."

Công chúa Ngu Văn không thêm đề ý, "Không sao, nhiều năm như vậy, có nỗi khổ gì mà ta chưa ăn qua. Đi thôi." Nàng không đi, ai tới khuyên Tiêu Duệ đây, nếu cứ tiếp tục tìm như vậy, Thừa Nguyên Đế sẽ biết mất.

Tiêu Dật nghe nàng nói vậy, lời khuyên can không nói ra miệng nữa. Chỉ là khi nhìn nàng, gã luôn cảm thấy như nàng ấy biết điều gì. Gã vội vã ra khỏi thành, người gã phải đi Thành Vương phủ dò xét còn chưa trở lại đâu.

Mọi công chúa Ngu Văn vào xe ngựa, gã cũng đi lên theo, "Biểu tỷ, Thất ca đến cùng là sao vậy, vì sao lại ra khỏi thành?"

Chờ lát nữa tìm được người rồi, Tiêu Dật cũng sẽ biết hết thôi. Công chúa Ngu Văn nghĩ, cũng không lừa hấn, chọn việc để nói cho gã.

Tiêu Dật vừa nghe, vốn đang muốn bật cười, dù sao nữ nhân bên người Tiêu Duệ này đã "lạc đường" hai lần rồi. Nhưng nghĩ đến Minh Nguyệt, gã lại không cười nổi. Không biết giờ Thất ca phải khó khăn cỡ nào đây.

"Tên vô liêm sỉ nào làm chuyện này vậy!" Gã biết, bây giờ Tiêu Duệ sủng ái Dư Lộ như vậy, không thể nào là Dư Lộ tự chạy trốn được, chẳng lẽ là Thái tử làm? Không đúng, Thất ca là người của Thái tử đây. Vậy là ai đây? Không nghĩ ra, nhưng không gây cản trở đến việc Tiêu Dật tức giận, "Nếu để cho gia biết, gia phải lột da hấn cho mà xem!"

Tay công chúa Ngu Văn nắm chặt vào nhau, môi cũng cắn chặt.

Tiêu Duệ phái người đi tìm, nhưng Dư Lộ bị Trần Chiêu bắt đi lúc chạng vạng, người thấy thì ít, hấn lại còn tìm sai hướng, dưới sự che giấu của Trần Chiêu, căn bản là không tìm thấy tung tích.

Đã ba ngày rồi, ba ngày không có tin tức gì.

Trời nóng như vậy, Tiêu Duệ đã ba ngày không tắm rửa đang hoảng, không ngồi xuống thoải mái ăn cơm rồi. Mặc dù có thể thay xiêm y nhưng mặc xiêm y nửa ngày cũng sẽ nhả, hơn nữa còn chảy mồ hôi. Đến khi Tiêu Dật theo thị vệ tới, lúc thấy Tiêu Duệ gã không thể nhận ra.

"Thất ca, huynh làm sao thế?" Không gọi công chúa Ngu Văn ra, gã đánh ngựa chạy lên, giật mình đánh giá Tiêu Duệ.

Tiêu Duệ đang phân phó ám vệ, nghe vậy phát tay với gã, tiếp tục nói: "Các người lập tức chia nhau ra, tìm mi điều tra, mặc dù có tra được tin gì hay không, đầu buổi chiều nhất định phải trở về truyền tin."

Tám ám vệ thấp giọng nói vang, yên lặng lui xuống.

Tiêu Duệ cũng đã biết chuyện gì xảy ra. Gã nhìn Tiêu Duệ, không dám trêu ghẹo, hạ giọng nghiêm túc hỏi: "Vẫn chưa có tin của tiểu Thất tẩu?"

Tiêu Duệ không trả lời, hỏi ngược lại: "Sao đệ tới đây?" Hắn lại nhìn xe ngựa đang chạy tới phía sau Tiêu Dật, "Còn có người à?"

Tiêu Dật cũng không để ý, nói: "Là biểu tỷ Ngu Văn."

Tiêu Duệ lập tức sai bước đi qua.

Tiêu Dật dò dẫm nhìn bóng lưng của hắn, bỗng có chút khó hiểu. Thất ca sao vậy, không phải đang lo tiểu Thất tẩu lạc đường sao, sao khi nghe biểu tỷ Ngu Văn tới lại kích động đến ngênh nhón như vậy?

Xe ngựa còn chưa dừng hẳn, rềm xe ngựa đã bị vén lên, "Biểu tỷ!" Tiêu Duệ nhìn công chúa Ngu Văn, "Tỷ tự mình tới? Không mang thị vệ?"

Công chúa Ngu Văn sợ lui về sau, hơi hơi ngẩng đầu lên, sau đó lập tức lắc đầu, dịu dàng nói: "Ta đi cùng Dật Nhi, có người của nó, ta liền không mang theo thị vệ."

Trong lòng đã hạ quyết tâm, nhưng khi nhìn thấy Tiêu Duệ, công chúa Ngu Văn vẫn có chút không được tự nhiên. Nàng luôn coi Tiêu Duệ là đệ đệ, nhưng nàng lại không biết rằng trong lòng vô tình, hắn lại lặng lẽ thích nàng.

Nghĩ đến đây, mặt nàng ửng đỏ, nhìn Tiêu Duệ một cái, vừa nhìn lại cả kinh, lập tức chui ra xe ngựa.

"Đệ đây là..." Nàng nhìn bộ dáng chật vật của Tiêu Duệ, cảm thấy rất không nỡ, "Sao lại biến mình thành thế này vậy. Nếu nương nương thấy thì sẽ đau lòng lắm cho xem."

Tiêu Duệ đã sớm rút tay về, đứng thẳng người, "Biểu tỷ, lúc tỷ tới đệ có nhìn thấy một người rất quen trong những thị vệ của tỷ. Trong số thị vệ của tỷ, có ai tên là Trần Chiêu không?"

Trần Chiêu? Công chúa Ngu Văn lắc đầu.

"Không có." Có người họ Trần, nhưng tên gì thì nàng không biết, hơn nữa Trần thị vệ kia còn bị nàng phái đi bắt Dư Lộ, lúc này nàng không thể thừa nhận được.

Không có sao? Chẳng lẽ chỉ là nhìn nhầm thật?

Nếu vậy, rốt cuộc là ai bắt Dư Lộ đi đây?

"Biểu tỷ, sao giờ tỷ lại tới, đệ đang định trở về kinh thành." Dựa vào mình thì không tìm được, xem ra chỉ có thể nhờ lực lượng của Thái tử.

Công chúa Ngu Văn vui vẻ, vội vàng gạt đầu, "Đệ sớm nên trở về rồi. Đệ nhìn đệ xem, đã nhiều ngày rồi, không biết ra dạng gì nữa." Nàng nói, đưa tay vỗ vỗ đầu vai Tiêu Duệ, lại giống như đang phui bụi, "Mấy ngày này nhất định là đệ mệt muốn chết rồi, đừng cưỡi ngựa nữa, lên xe ngựa nghỉ ngơi chút đi."

Tiêu Duệ quay đầu nhìn Tiêu Dật. Hắn biết rõ tính tình của Tiêu Dật, thật đúng là không muốn chung xe ngựa với gã, nên hắn gạt đầu với Thôi Tiến Trung đã sớm biết tính toán của hắn, xoay người lên xe ngựa.

Tiêu Dật tròn mắt há miệng nhìn, thấy xe ngựa đã quay đầu, đành phải quay lại nhìn Thôi Tiến Trung.

Thôi Tiến Trung cũng thờ phào một hơi. Rốt cuộc chủ tử cũng trở về, còn có thể ngồi xe ngựa nữa, không cần quá khổ cực.

Tiêu Dật nắm cổ áo của Thôi Tiến Trung, "Đi đi đi, Thôi Tiến Trung, mấy ngày nay ngươi cũng mệt mỏi rồi, trên đường về ngồi xe ngựa của ta đi!"

"Cửu Điện hạ!" Thôi Tiến Trung kinh ngạc kêu lên, lại không dám phản kháng, cho đến trước xe ngựa của Tiêu Dật mới được buông ra.

Tiêu Dật lên xe ngựa trước, sau đó Thôi Tiến Trung cũng lo sợ đi theo, chỉ là Tiêu Dật còn chưa hỏi, lão đã quay đầu nói: "Cửu Điện hạ, ngài đừng hỏi về chuyện của Vương gia chúng ta, nô tài cái gì cũng không thể nói được."

"Đồ chó!" Tiêu Dật đá lão một cái, sau đó mới thấp giọng nói: "Gia không hỏi cái khác, ngươi chỉ cần nói cho gia biết, đến cùng là Thất ca bị sao vậy, sao lại kích động chạy đến trước mặt biểu tỷ Ngu Văn như thế? Có phải..."

Lời hắn còn chưa dứt, trong lòng đã thờ dài, cảm thấy Dư Lộ thật đáng thương. Thì ra nàng ta là thể thân thật, xem ra tuy gã đã trải qua nhiều bụi hoa nhưng vậy nhưng vẫn có lúc nhìn nhầm.

Thôi Tiến Trung không thích Tiêu Dật hiểu lầm Tiêu Duệ, bật thốt lời thật lòng, "Làm sao lại như vậy được. Vương gia của chúng ta không muốn chung xe ngựa với ngài nên mới lên chiếc xe ngựa kia!"

Tiêu Dật khựng lại, sau đó buồn bực vuron chân đá Thôi Tiến Trung ra khỏi xe ngựa, "Đồ chó! Lá gan không nhỏ, ngay cả gia ngươi cũng dám nói thế!"

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 128

Edit + Beta: Y Nhã a.k.a Ryuu-chan

Khi về xe ngựa chạy cũng không nhanh. Trong cơn xóc nảy, Tiêu Duệ không muốn nói nhiều với công chúa Ngu Văn, cơn buồn ngủ từ từ ập đến, dựa vào một bên nhắm mắt lại.

Công chúa Ngu Văn lên lút đánh giá hắn.

Hình như hắn không nghỉ ngơi mấy ngày rồi, sắc mặt ảm đạm, quầng thâm dưới hai mắt hiện rất rõ, dù đang tựa vào thành xe ngựa nhưng thân thể lại vẫn thẳng tắp, dường như chỉ cần nghe được động tĩnh gì là hắn sẽ lập tức bật dậy.

Công chúa Ngu Văn khe khẽ thở dài. Tâm tính thay đổi, khi nhìn cùng một người, tâm trạng cũng thay đổi theo. Lúc trước là dùng ánh mắt tỷ tỷ nhìn đệ đệ, giờ lại dùng ánh mắt nữ nhân nhìn nam nhân.

Hắn thích nàng đến thế sao?

Đối với một nữ nhân chỉ được coi là thể thân mà hắn cũng coi trọng thành như vậy, nếu nói cho hắn biết nàng không đi nữa, hắn hẳn sẽ rất vui đi? Công chúa Ngu Văn tưởng tượng đến cảnh kia, cảm thấy tim mình như nai con nhảy loạn. Nàng đưa tay nhẹ nhàng đặt lên bàn tay đang đặt trên nhũn tháp của Tiêu Duệ.

Tiêu Duệ quá mệt mỏi, cũng không tỉnh dậy.

Lòng công chúa Ngu Văn vừa chua xót vừa ngọt ngào. Nàng đang suy nghĩ, nếu không chờ hắn tỉnh lại, nàng liền lập tức nói cho hắn đi? Nàng không đành lòng, không đành lòng nhìn hắn tiếp tục khổ cực, khổ sở như vậy.

Lúc xe ngựa vào cửa thành thì có chút ảm đạm, mí mắt Tiêu Duệ giật giật, còn chưa mở mắt ra, hắn đã cảm giác được bàn tay mềm mại đặt trên mu bàn tay mình. Chỉ là, tuy mềm mại nhưng không giống như của Dư Lộ.

Hắn nhanh chóng mở mắt, "Biểu tỷ?" Hắn sợ hãi kêu lên, đồng thời rút tay về.

Tay công chúa Ngu Văn đập trên nhũn tháp, tuy không đau nhưng có chút xấu hổ.

"Duệ Nhi, đệ tỉnh rồi." Đối mặt với Tiêu Duệ, công chúa Ngu Văn vẫn gọi như cũ, tuy cách gọi giống nhau nhưng giọng nói lại có chút biến hóa.

Chân mày Tiêu Duệ cau chặt, vô ý thức ngồi thẳng, dịch sang bên một chút, "Ừ." Hắn thân nhiên lên tiếng.

Nên nói thế nào đây?

Đúng là có chút không tiện mở miệng.

Công chúa Ngu Văn rút tay về, lặng lẽ nhìn Tiêu Duệ một cái, rồi cuộc phỏng vấn dừng khi nói: "Duệ Nhi, người đã đi thì coi như hết, không cần tìm nữa."

Sắc mặt Tiêu Duệ chợt biến, "Biểu tỷ! Tỷ có biết tỷ đang nói gì không?"

Công chúa Ngu Văn sợ đến tắt tiếng, lát sau mới nhẹ giọng nói tiếp: "Giã, dù thế nào cũng không biến thành thật được. Duệ Nhi, ta đã trở về rồi, ta... Chỉ cần đệ nguyện ý, ta có thể không đi."

Lời này có ý gì? Cái gì mà thật hay giả, cái gì mà ở lại hay không ở lại vậy?

Tiêu Duệ nhìn công chúa Ngu Văn, thấy mặt nàng càng ngày càng đỏ, đầu nàng càng ngày càng thấp, trong nháy mắt, hắn rút cuộc hiểu ý của công chúa Ngu Văn.

Hai tay hắn nắm chặt lại, đề giọng nói từng chữ từng chữ, "Không đi? Tỷ làm sao để không đi?"

Công chúa Ngu Văn cúi đầu nên không nhìn thấy biểu tình trên mặt Tiêu Duệ, nên nàng cho rằng Tiêu Duệ đang quá kích động nên không thốt nên một câu hoàn chỉnh được.

Nàng thấp giọng đáp: "Ta ở lại, không trở về Mông Cổ, lấy... lấy thân phận là con gái của phủ Trường Bình Hầu Vu gia."

Đây là thân phận hắn tìm cho Tiểu Lộ Nhi, nếu biểu tỷ muốn, nghĩa là chính nàng đến Thành Vương phủ làm trắc phi của hắn, còn Tiểu Lộ Nhi, ý là cho Tiểu Lộ Nhi đi Mông Cổ?

Làm cho Tiểu Lộ Nhi đi Mông Cổ!

Tiêu Duệ lập tức nghiêng người về phía trước, một tay kéo lấy hai tay của công chúa Ngu Văn ép sang một bên, một tay trực tiếp bóp cổ nàng, hai mắt đỏ sẫm, không kiềm chế được, "Tiểu Lộ Nhi đâu? Có phải Tiểu Lộ Nhi bị tỷ bắt đi rồi không? Có phải là tỷ làm không? Biểu tỷ, có phải là tỷ làm hay không?"

Công chúa Ngu Văn bị sợ đến choáng váng vì sự bạo phát đột nhiên của hắn, một lát sau mới phản ứng kịp.

"Duệ Nhi, Duệ Nhi..." Tay nàng bị Tiêu Duệ chặn lại không thể động đậy, chỉ có thể khó khăn nghiêng đầu, "Buông tay, Duệ Nhi, đệ mau buông tay ra, ta, ta không thờ được."

Tiêu Duệ đã hoàn toàn mất lý trí, khí lực trên tay không giảm mà còn tăng lên.

"Người nói, có phải người làm hay không, có phải người bắt Tiểu Lộ Nhi đi rồi hay không!" Hắn vô cùng tức giận, không khống chế được mà hô lên.

Xe ngựa bên này xóc nảy kịch liệt, hơn nữa còn kèm theo tiếng hô của Tiêu Duệ. Mấy thị vệ thấy không đúng, lập tức báo cáo với Tiêu Dật vẫn còn đang tự hờn dỗi.

Tiêu Dật phát hiện sự tình không đúng, vội kêu phu xe dừng xe lại, nhảy lên xe ngựa đã rềm cửa ra.

"Thất ca! Huynh làm gì thế!" Gã nhìn mặt công chúa Ngu Văn đã xanh tím, còn có Tiêu Duệ hai mắt trợn trừng, gần như không suy tính, lập tức nhào lên.

Một lát sau lại bay ngược ra.

Chẳng qua, may là Tiêu Duệ rút cuộc tỉnh táo lại. Sau khi tỉnh lại, hấn đột nhiên buông lỏng tay ra.

Công chúa Ngu Văn che cổ thờ hồng hộc, một lúc lâu sau, nàng ngẩng đầu lên nhìn Tiêu Duệ, nước mắt trong mắt không nhịn được rơi xuống.

Tiêu Duệ dời ánh mắt đi chỗ khác, giọng vẫn lạnh lẽo như cũ, "Biểu tỳ, rốt cuộc thì có phải tỳ phái người đi bắt Tiêu Lộ Nhi không?"

Công chúa Ngu Văn đã ý thức được, chỉ sợ chính nàng đã hiểu lầm rồi. Giờ khắc này, lòng nàng có ba phần buồn bực, bốn phần xấu hổ, còn có ba phần không biết làm sao.

Chỉ là, dù nàng biết thì cũng không thể thừa nhận được, "Ta không hiểu đệ đang nói gì. Ta trở về kinh thành còn chưa được mấy ngày, lại chỉ đến Thành Vương phủ của đệ một lần, sao ta bắt người được?"

"Vậy tỳ nói..." Lời Tiêu Duệ còn chưa nói hết, Tiêu Dật đang xoa mông đã bu lại, công chúa Ngu Văn vội vàng trắng mặt hô: "Ta chưa nói, ta chưa nói gì hết!"

Tiêu Duệ quay đầu liếc Tiêu Dật một cái, đứng dậy đi nhanh ra xe ngựa, sau đó bên ngoài vang lên tiếng vó ngựa đi xa.

Lúc này công chúa Ngu Văn mới run rẩy nhìn hướng cửa sổ, "Dật Nhi..." Nàng kêu một tiếng.

Tiêu Dật thu tầm mắt lại, thần sắc không rõ nhìn lại, "Biểu tỳ, đây là thế nào, tỳ nói gì mà Thất ca lại tức giận như vậy?"

Công chúa Ngu Văn không muốn trả lời, đây là sĩ nhục đầu tiên nàng gặp trong đời. Nàng cắn môi, không trả lời mà hỏi ngược lại, "Đệ ấy đâu rồi, đệ ấy đi đâu vậy?"

Tiêu Dật nói: "Đi hướng trong thành."

Tiêu Duệ trở về, vốn là muốn tìm sự giúp đỡ của Thái tử, nhưng vì lời công chúa Ngu Văn nói trên xe ngựa, hấn không đến chỗ Thái tử nữa mà là đi thẳng đến nơi của Huệ Phi.

Huệ Phi thấy hấn, hơi có chút sững sờ, sau đó là vô cùng đau lòng. "Đứa nhỏ này, mấy ngày nay con rốt cuộc đi đâu vậy, nhìn con lấy bán thân ra làm trò đùa như vậy, ta cũng không nhận ra con nữa."

"Tất cả đi xuống!" Tiêu Duệ trực tiếp đuổi hết những hạ nhân trong cung đi, sau khi mọi người đi xuống hết, hấn hỏi thẳng Huệ Phi, "Mẫu phi, biểu tỳ Ngu Văn rốt cuộc là sao thế này, sao tỳ ấy lại nói muốn lưu lại?"

"Cái gì?" Huệ Phi không biết nên trả lời thế nào.

Tiêu Duệ tiến lên một bước, quỳ phịch xuống trước mặt Huệ Phi, "Mẫu phi, nhi tử gấp đến độ muốn điên lên rồi, đến cùng là có chuyện gì xảy ra, ngài mau nói cho nhi tử biết đi! Biểu tỳ Ngu Văn không chịu nói, nhưng ngài là thân mẫu của nhi tử, ngài nói đi!"

Hành động của Tiêu Duệ làm Huệ Phi có chút mơ hồ. Đứa con trai này từng này tuổi rồi, đây là lần đầu nó quỳ trước mặt bà. Cái gì bà cũng không nghĩ được, vội vàng đi lên đỡ hấn.

Tiêu Duệ lại nhẹ nhàng mà có lực tránh ra.

Huệ Phi vội la lên: "Ta cũng không nói là không đồng ý, con có chuyện gì thì mau đứng lên nói cho rõ ràng, con quỳ thì còn ra thể thống gì nữa?"

Tiêu Duệ ngửa đầu nhìn Huệ Phi, trên miệng treo nụ cười sảo thâm, "Con sợ con đứng lên, mẫu phi sẽ không nói rõ cho con nữa."

Huệ Phi thấy hấn như vậy, luôn cảm thấy sợ hết hồn hết vía, "Duệ Nhi, con, con làm sao?"

"Nhi tử biết, nếu không có mẫu phi cho phép, biểu tỳ Ngu Văn không thể kêu người đi bắt Tiêu Lộ Nhi được. Nếu nhi tử quyết tâm ra tay, đương nhiên cũng có thể lấy được tin từ miệng tỳ ấy, nhưng tỳ ấy... tỳ ấy là biểu tỳ của nhi tử, đối với tỳ ấy, chỉ cần lý trí của nhi tử còn ở, nhi tử liền không thể xuống tay với tỳ ấy được." Tiêu Duệ hít sâu một hơi, gần như là van nài Huệ Phi: "Mẫu phi, dù nhi tử không được ngài thích như Cừu đệ và Ngưu muội nhưng đến cùng thì nhi tử vẫn là con ruột của ngài, ngài nói cho nhi tử đi, nói cho nhi tử biết rốt cuộc là Tiêu Lộ Nhi đã bị bắt đến nơi nào đi!"

Trước đây lúc Tiêu Duệ còn nhỏ, Huệ Phi vội vàng tranh sủng. Chờ hấn lớn hơn chút, Huệ Phi hết hy vọng, lại còn phải vội nuôi tiểu nhi tử và tiểu nữ nhi, cho nên khi còn bé, ngoại trừ cung nữ và ma ma bên cạnh, người thân cận nhất với Tiêu Duệ là Ngu Văn.

Tuy lúc trên xe ngựa hấn hết sức tức giận nhưng sau khi tỉnh táo, tay hấn lại không ngừng run run. Thiếu chút nữa, thiếu chút nữa là hấn đã giết biểu tỳ Ngu Văn rồi. Đây là người còn gần gũi với hấn hơn cả mẫu phi.

"Con, con lại vì một nữ nhân mà nói với ta như vậy?" Huệ Phi cảm thấy vô cùng thương tâm, "Con cảm thấy, ta đối xử không tốt với con sao? Ta, ta với con và tụi nó, mỗi hờ rắng lạnh, Duệ Nhi, ta đối xử không tốt với con sao?"

Tiêu Duệ không muốn tranh luận về việc này với bà, "Tốt. Nhưng bởi vì ngài rất tốt với con, biểu tỳ Ngu Văn cũng rất tốt với con nên con mới không đi tìm người của Binh Mã Tư, không đi tìm Thái tử Nhị ca hỗ trợ mà là đến chỗ ngài, muốn lên hỏi ngài một cái đáp án."

Huệ Phi hít một hơi lạnh.

Nó đã biết người là bị bà và Ngu Văn bắt đi rồi. Nếu đã biết, còn nói Thái tử và nói Binh Mã Tư, đây là muốn làm lớn chuyện sao? Đây là đang uy hiếp bà sao?

Nếu để cho Thừa Nguyên Để biết, đây chính là cục diện tam bại câu thương! Đương nhiên, bà còn có con trai và con gái nên không sao, nhưng Ngu Văn, Ngu Văn lại không thể không trở về Mông Cổ. Sau khi trở về, đó chính là bị Đại Viêm bỏ qua.

Vì một cái nữ nhân có xuất thân cung nữ, nó lại...

Huệ Phi nhìn con trai, cảm thấy vô cùng thất vọng. "Duệ Nhi, ta thấy con đúng là nhập ma rồi! Vì một nữ nhân như vậy, con cái gì cũng không cần, không cần biểu tỳ, cũng không cần nương!"

Tiêu Duệ trầm mặc một lát, lại lắc đầu.

"Mẫu phi, mấy năm nay, nhi tử không thích gì cả, bây giờ thật vất vả mới thích một nữ nhân như vậy, vì sao ngài lại gây khó dễ cho nhi tử như vậy?" Dừng một lát, hắn nói tiếp, "Ngài cấm người vào chỗ của con, kêu người hạ độc cho Lâm thị, nhi tử lại chưa từng nói gì ngài."

Huệ Phi có chút không yên lòng, nhưng càng nhiều hơn là tức giận, "Duệ Nhi, ta là mẫu thân của con! Ta làm như vậy cũng chỉ vì tốt cho con. Lâm thị, nàng ta sao xứng làm Chính phi của con? Con đã không thích nàng ta, vậy trừ nàng ta ra, chọn một người khác mình thích không phải tốt hơn sao?"

Tiêu Duệ bất đắc dĩ nhắm hai mắt, "Mẫu phi, nhi tử không còn là đứa nhỏ, nên xử lý mọi việc thế nào, nên an bài nữ nhân thế nào, nhi tử có thể tự mình làm chủ."

Người xưa còn có câu "Trưởng giả ban thường không thể chối từ", nhưng Duệ Nhi lại... Đến cùng là do khi còn bé không thân, khi lớn lên sẽ không giống như Dật Nhi và Văn Nhi.

Thái độ của Huệ Phi bỗng nhiên lạnh xuống. "Nói như vậy, con đang trách mẫu phi nhúng tay chuyện của con? Một nữ nhân, ta là mẫu thân của con, ta không xử lý được? Coi như Lâm thị là Vương phi của con, ta không xử lý được, nhưng Dư thị, nàng ta chỉ là một thiếp thất xuất thân là cung nữ, ta cũng không xử lý được?"

"Còn nữa, con thích nàng ta còn không phải vì gương mặt đó sao. Bây giờ biểu tỳ Ngu Văn của con đã về rồi, con nói cả đời này con khó thích được một người, mẫu phi sẽ giúp đỡ con, cho biểu tỳ con vào phủ của con, làm trắc phi của con!" Huệ Phi trừng mắt nhìn Tiêu, "Xong việc, con đừng có lại nói, mẫu phi không đối xử với con giống như với Dật Nhi!"

Ánh mắt Tiêu Duệ nhìn Huệ Phi dần dần lạnh xuống. Hắn không nói gì thêm, chỉ chậm rãi đứng lên.

"Mẫu phi thích quản như vậy, sao không thấy mẫu phi quản nữ nhân của Cửu đệ?" Hắn nói: "Luận xuất thân, người của Cửu đệ cũng không có cao quý hơn Dư Lộ bao nhiêu. Nếu mẫu phi đối xử với các con đều bình đẳng, tại sao không đối xử với nữ nhân kia giống nữ nhân của nhi tử?"

Sao không giống nhau sao?

Huệ Phi bật thốt lên: "Con cũng biết tính của Cửu đệ con rồi đấy, nếu ta mà quản..."

"Mẫu phi cảm thấy con không có tính tình sao? Hay là nói, mẫu phi chỉ quan tâm tính tình của Cửu đệ, không để bụng đến tính tình của con?" Tiêu Duệ cắt lời của bà, ép hỏi.

"Duệ Nhi!" Huệ Phi á khẩu không trả lời được, đành phải quát lớn, "Sao con có thể vô lễ như thế!"

Tiêu Duệ thông suốt xoay người.

"Đứng lại!" Huệ Phi hô lên: "Đến cùng là con muốn thế nào, ta cũng đã đồng ý cho con tiếp biểu tỳ con vào phủ rồi!"

Tiêu Duệ cười giễu cợt, "Mẫu phi, ai nói cho ngài biết nhi tử thích biểu tỳ? Ai nói cho ngài, Tiểu Lộ Nhi là thể thân của ai? Nếu con trai coi nàng ấy là thể thân của biểu tỳ thì căn bản đã không chạm nàng ấy!"

"Mẫu phi, ngài không chỉ không biết nhi tử thích gì, ngài cũng căn bản không quan tâm xem nhi tử thích gì. Mẫu phi, bây giờ ngài cứ làm như hai năm ngài mới sinh con đi, cứ coi như... không có đứa con này là được rồi." Dứt lời, hắn không do dự nữa, mở cửa sai bước ra ngoài.

Mà đứng ở cửa là Tiêu Dật với vẻ mặt kinh ngạc, nghi ngờ và công chúa Ngu Văn đứng không vững, đang tựa vào nha hoàn bên người với khuôn mặt trắng bệch.

"Tiêu Duệ! Ý của con là gì đây?!" Tiếng la của Huệ Phi cũng tiêu tán sau đầu Tiêu Duệ.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 129

Edit + Beta: Y Nhã a.k.a Ryuu-chan

P/s: surprise?! 2c quà mừng năm mới nhé!!

Công chúa Ngu Văn mở mắt nhìn theo bóng lưng của Tiêu Duệ, lòng đau như cắt, cũng không biết đau vì tình tỳ đệ mới mất đi hay là vì, nàng vừa lấy dừng khí định đi theo hắn, hắn lại không hề quan tâm đến nàng.

Tiêu Dật cũng không quan tâm nàng, gả bước nhanh vào cửa.

"Mẫu phi!" Gã đỡ Huệ Phi tức đến sắp ngã đi, giọng có chút trầm, "Lời ngài nói với Thất ca có hơi nặng!"

Huệ Phi hít vào một hơi, chần chờ hỏi: "Nặng sao?" Dừng một lát, "Nhưng nó, con nghe nó nói gì rồi đấy, nó lại vì nữ nhân khác mà... Ta là mẹ ruột của nó đấy! Dật Nhi, nếu là con, con sẽ nói chuyện với ta như vậy sao?"

Gã sẽ sao?

Vậy cũng phải xem tình huống gì. Nếu mẫu phi vô duyên vô cớ chương mất nữ nhân gã thích, không nói với gã mà đã định giết chết nữ nhân kia, hoặc là bắt đi... Hẳn là gã sẽ làm vậy, thậm chí còn gắt hơn Thất ca nữa.

Sự trầm mặc của Tiêu Dật khiến Huệ Phi triệt để hiểu.

Đây là tấm lòng của hai đứa con trai này đây! Bà là ngạch nương, dù bà có trả ra bao nhiêu cho bọn nó, bọn nó đều sẽ có thể từ quên nương!

Huệ Phi hát tay Tiêu Dật ra, một câu cũng không nói, đi thẳng vào phòng trong.

"Mẫu phi, đến cùng là tiểu Thất tẩu bị bắt đến đâu, ngài mau thả người ra đi, đừng gây chuyện với Thất ca nữa." Tiêu Dật nhin không được hô lên.

Tiểu Thất tẩu! Bà gây chuyện với Tiêu Duệ!

Huệ Phi không dừng bước, nổi giận gầm lên: "Con câm miệng!"

Tiêu Dật muốn khuyên bà vài câu, nhưng nghĩ đến lúc này bà vẫn đang nổi nóng, sợ rằng càng khuyên bà càng tức giận hơn. Gã đành thờ dãi nhìn Huệ Phi, định đi tìm Tiêu Duệ.

Công chúa Ngu Văn được đỡ đi vào, thấy Tiêu Dật, hai mắt nàng chứa đầy nước mắt và sự mong chờ.

Tiêu Dật tránh đi ánh mắt của nàng.

"Dật Nhi." Công chúa Ngu Văn vội vươn tay bắt lấy Tiêu Dật, "Đệ, đệ đang định đi tìm Thất ca đệ sao?"

Tiêu Dật thấp giọng nói ừ.

"Vậy đệ giúp biểu tỷ giải thích với đệ ấy một câu được không?" Dường như công chúa Ngu Văn có chút xấu hổ, ép giọng xuống rất thấp, "Ta, ta thật..."

Đối với Tiêu Dật, đương nhiên công chúa Ngu Văn không thể bằng Huệ Phi được.

Gã nghe công chúa Ngu Văn phủ nhận, không khỏi tức giận, "Biểu tỷ, chắc Thất ca biết hết cả rồi, giờ tỷ còn muốn phủ nhận, nghĩa là muốn đùn đẩy hết trách nhiệm lên người mẫu phi sao?" Gã nhìn công chúa Ngu Văn chăm chăm, nhin không được lộ ra vẻ khinh thường, "Những lời mẫu phi vừa nói, chắc lúc trên đường tỷ cũng nói với Thất ca rồi đi? Tỷ muốn ở lại nên có thể không quan tâm đến người khác sao? Tỷ muốn ở lại, cho nên có thể tự mình đa tình, cho rằng Thất ca phải tiếp nhận tỷ sao? Cho dù như vậy thật, tỷ cũng nên dám làm dám nhận! Đừng có làm rồi mà vẫn muốn trốn tránh trách nhiệm, nếu không thì khác gì làm kỹ nữ..."

Tiêu Dật cắn đầu lưỡi, nhin không nói ra.

Nhưng công chúa Ngừ Văn vẫn hiểu được. Tiêu Dật đang mắng nàng dùng làm kỹ nữ mà còn muốn lập đền thờ trình tiết.

Lời như vậy, lời như vậy lại dùng để mắng nàng...

Công chúa Ngu Văn run rẩy toàn thân, nhin không được trượt xuống, xụi lơ ra trên đất.

Tiêu Dật không dám ở lại, vội vàng lao ra ngoài.

Ra cung, Tiêu Duệ lập tức cho người đến trạm dịch nơi người đi cùng công chúa Ngu Văn ở.

Lúc hán đến, Tiêu Dật và Vu Quốc Đồng đều đã mang người của phủ mình đến. Các Hoàng tử ra mặt, người phụ trách trạm dịch nào dám giấu giếm cái gì, lập tức tìm toàn bộ hộ vệ theo đến từ Mông Cổ và binh sĩ Đại Hoàng tử phái ra để bảo hộ công chúa Ngu Văn đến.

Thôi Tiến Trung đi qua, rất nhanh liền trở về, "Vương gia, hộ vệ bên Mông Cổ đều đông đủ, chỉ là người Đoàn Vương phái tới lại thiếu một, là tiểu đầu mục của bọn họ, chỉ biết là họ Trần, mọi người đều gọi hán ta là Trần tướng quân."

Trần tướng quân, chẳng lẽ là Trần Chiêu thật?

Tiêu Duệ nhớ kỹ, ngày công chúa Ngu Văn trở về, hán đúng là có thấy một thân ảnh quen thuộc thật. Lúc đó hán không suy nghĩ nhiều, nhưng lần này Dư Lộ biến mất, hán nghĩ nghĩ, càng nghĩ càng thấy khả nghi.

Nếu Trần Chiêu không chết thật, nếu hán bắt Dư Lộ đi thật... Vậy có khi nào hán sẽ trả thù Dư Lộ không?

Thấy thần sắc trên mặt Tiêu Duệ không đúng, Vu Quốc Đồng vội đứng dậy đi tới, "Vương gia, nếu do người Đoàn Vương phái tới thật thì để thần đưa tin cho Đoàn Vương, lập tức sẽ tra ra thân phận của hán ta ngay thôi. Hơn nữa, đào binh là sẽ bị bắt đầu, dù thế nào hán cũng sẽ không dám tự mình chạy thoát đâu."

Huống chi hán còn là một tướng quân nữa, chỉ sợ hán cũng sẽ luyến tiếc chức quan nhỏ này đi?

Tiêu Duệ trầm ngâm một lát, nghĩ nếu Trần Chiêu không chết thì hán là Trần Bi cũng ở cùng hán. Hán đồng ý lời Vu Quốc Đồng nói: "Tốt, người lập tức truyền tin qua đó. Một là để tra ra thân phận của hán, hai là nhờ Đại ca cho người theo dõi xem mấy ngày gần đây hán ta có về hay không. Còn có, xem xem có phải trong quân doanh

hắn còn có một huynh đệ tên là Trần Bì không, nếu có, lập tức bắt lại!"

Vu Quốc Đồng kinh ngạc nói: "Ý ngài là, tên họ Trần kia sẽ mang người về? Không phải hắn ta nghe lệnh của Huệ Phi nương nương và của công chúa Ngụ Văn sao?"

Nếu là người khác thì chắc chắn sẽ không mang người về, nhưng nếu người nọ là Trần Chiêu, mang về là điều hắn mong muốn. Hắn sợ Trần Chiêu sẽ giết Tiểu Lộ Nhi, dù sao đã mấy ngày trôi qua nhưng Trần Chiêu không hề mang Tiểu Lộ Nhi tới uy hiếp hắn.

"Thất ca, huynh biết người bắt đi tiểu Thất tẩu?" Tiêu Dật cũng rất kinh ngạc.

"Hiện tại còn chưa rõ lắm nhưng rất có khả năng đó. Hắn ta là một cố nhân chạy trốn dưới đao của ta." Tiêu Duệ nói, trong lòng đã giận chó đánh mèo những thị vệ hành hình và mang thi thể Trần Chiêu ra ngoài. Bọn họ làm vậy không chỉ làm việc không nghiêm cẩn mà còn bằng mặt không bằng lòng, cứu người từ trong tay của hắn!

Dù là kiểu nào thì đều không dùng được.

Nếu có thù oán thật thì vấn đề đã nghiêm trọng hơn. Vu Quốc Đồng trịnh trọng gật đầu, vội vã rời đi.

Tiêu Duệ cũng chuẩn bị đi.

Tiêu Dật vội vàng đi theo, "Thất ca, huynh định đi đâu vậy?"

Tiêu Duệ không dừng lại, "Đi tìm người, đi hướng Tây Bắc!"

"Thất ca!" Tiêu Dật bắt cánh tay Tiêu Duệ lại, "Thất ca, giao cho thị vệ đi thôi, huynh không thể đi, huynh cần nghỉ ngơi. Hơn nữa, nếu huynh đi rồi thì bên phụ hoàng phải trả lời sao đây? Còn có..."

Còn có mẫu phi, nếu Thất ca cứ đi như vậy, tình mẹ con giữ Thất ca và mẫu phi thực sự không thể vẫn hồi được nữa.

Tiêu Duệ cầm tay gã, tuy chậm nhưng rất có lực đỡ tay gã ra, "Cửu đệ, nếu đệ còn coi ta là Thất ca của đệ thì đệ gọi ta một tiếng. Nếu không thì hãy giống như mẫu phi, coi như ta chưa từng tồn tại đi!"

Dứt lời, hắn thả tay ra, xoay người rời đi.

"Thất ca!" Nhìn bóng lưng của hắn, Tiêu Dật nhịn không được kêu lên.

Tiêu Duệ dừng một lát, cuối cùng vẫn giải thích một câu, "Đệ cũng nghe thấy rồi đấy, người nọ có thù với cả ta và Thất tẩu của đệ. Nếu ta đi tìm trẻ một khác, Thất tẩu của đệ lại thêm một phần nguy hiểm! Đã vậy, đệ còn muốn khuyên ta sao?"

Tiêu Dật há miệng, nói: "Đệ sẽ nói với phụ hoàng việc buôn bán của huynh ở Tây Bắc có vấn đề, huynh không kịp hồi bẩm, lập tức lên đường."

Lần trước, vì tìm Dư Lộ, Tiêu Duệ đã góp một số bạc lớn từ Giang Nam vào quốc khố. Nếu lúc này có liên quan đến buôn bán, Thừa Nguyên Đế luôn không có yêu cầu cao với hắn hoàn toàn có thể chấp nhận.

Tiêu Duệ thờ dài nói: "Đa tạ!" Tuy rằng, hắn đã không cần.

Hơn mười ngày rồi, vết thương của Trần Chiêu đã sắp khép lại mà Tiêu Duệ vẫn chưa tìm đến. Từ sự chờ mong lúc bắt đầu, Dư Lộ dần dần chuyển sang thất vọng.

Đương nhiên cô không hoài nghi tình cảm Tiêu Duệ dành cho cô, cô biết chỗ mà Trần Chiêu mang cô đến trốn không dễ dàng tìm được.

Dù hắn thực sự tìm khắp bốn phương tám hướng, sao hắn có thể biết rằng thật ra Trần Chiêu vẫn không đi xa mà chỉ ở trong một rừng cây nhỏ ở phía Bắc này chứ? Theo lẽ thường thì hắn phải chạy thẳng luôn chứ?

Hơn mười ngày nay, có quý mới biết được cô phải trải qua những gì!

Trần Chiêu sợ cô đói, căn bản sẽ không đi tìm thức ăn người bình thường hay ăn. Ngay cả lần mang thức ăn về duy nhất, cô phải đổi một bộ quần áo khác, Trần Chiêu cũng phải đánh ngất cô, đi ra ngoài tìm bộ đồ khác, thuận tiện cầm mấy cái bánh bao và một ít muối ăn về mà thôi.

Hơn mười ngày nay, mỗi ngày cô đều ăn cá Trần Chiêu bắt từ sông, ăn mấy món hoang dã trong rừng. Lúc đầu là không thêm gì hết, gần đây cũng chỉ thêm có muối!

Một ngày hai ngày khi còn quá đói thì còn được. Ăn mấy ngày liên tục, cô thực sự muốn chết. Mấy ngày nay cô đều cảm thấy không có sức gì, chỉ sợ dù bây giờ cô có cơ hội chạy trốn thì cũng không đi được đâu xa. Cũng không biết đây có phải do Trần Chiêu cố ý hay không nữa!

Hôm nay lại là ăn cá. Trần Chiêu xiên tằm bốn năm con cá lớn bằng bàn tay về, thấy Dư Lộ đang ngồi dưới tàng cây, lúc thì nhú mào lúc thì lặn đầu, dáng vẻ không vui cho lắm.

Hắn không chủ động đi đến hỏi, thu tầm mắt lại, đốt lửa lên. Cá đều đã được xử lý tốt, đốt lửa xong là có thể nấu ngay. Nhìn cái lọ bẻ nát được bên chân, hắn lại ngẩng đầu nhìn sang.

"Ta mới luộc được cái lọ bẻ, đã rửa sạch rồi, lát nữa chúng ta không những được ăn cá nướng mà còn có thể ăn canh cá nữa. Lát nữa ta sẽ đi lấy ít rau dại." Hắn nói, còn đưa cái lọ bẻ được chà đến tỏa sáng cho Dư Lộ nhìn.

Ngay cả nhìn Dư Lộ cũng lười nhìn, "Cũng không biết trước kia cái lọ này có đựng phân hay nước tiểu gì không, lại còn không biết bị vứt ở ngoài đã bao lâu, người vừa nhặt được liền mang đi nấu canh cá, đúng là không thể hiểu nổi mà!"

Tay Trần Chiêu trầm xuống, lọ sành rớt xuống cỏ, lăn hai vòng. Nữ nhân này... Hắn thấy nàng ăn không quen mấy thứ này, có lòng tốt muốn cải thiện thức ăn cho nàng, kết quả là nàng lại nói những lời này khiến hắn khó chịu.

Như vậy thì sao mà nuốt trôi được?

Dur Lộ nhìn lại, bĩu môi, "Trần Chiêu, người sai người bắt ta không có kế hoạch gì tiếp sao? Nhiều ngày như vậy, không phải mục đích của người kia là để cho người và ta trốn trong mảnh rừng này đây chứ?"

Không phải là không có kế hoạch sau mà là không liên lạc được.

Trần Chiêu biết, chỉ sợ Tiêu Duệ đã điều tra ra là công chúa Ngu Văn sai người bắt Dur Lộ rồi. Nghiêm trọng hơn chút, biết đâu hắn ta đã điều tra ra người bắt Dur Lộ là hắn nữa.

Cho nên, vì chưa chuẩn bị hết cho mọi tình huống, hắn thực sự cảm thấy tiến thoái lưỡng nan*. Hắn tuyệt không thể đưa Dur Lộ trở lại kinh thành, nhưng nếu Tiêu Duệ biết người bắt Dur Lộ đi là hắn, vậy hắn cũng không thể mang Dur Lộ đi Tây Bắc, chỉ có thể vẫn luôn ẩn núp để Đại ca được an toàn.

*Tiến thoái lưỡng nan: ở vào tình thế bế tắc, khó xử, tiến cũng khó mà lui cũng khó.

Là hắn thiếu suy xét, lẽ ra trước đây hắn phải an bài cho Đại ca xong rồi mới trở lại kinh thành.

Chỉ là cứ ẩn núp như vậy cũng không phải kế lâu dài.

Trần Chiêu nhặt cái lọ bẻ kia lên, "Kế tiếp hắn sẽ phải chạy thường xuyên, người ăn món tốt chút để bồi bổ, sau đó chúng ta sẽ xuất phát."

Dur Lộ không nhịn được nói: "Thân thể lúc đầu của ta vốn vô cùng tốt, nhưng cứ theo người như vậy, chỉ sợ càng ngày càng không xong."

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 130

Edit + Beta: Y Nhã a.k.a Ryu-u-chan

P/s: 2c mừng năm mới:3

Ngày hôm đó, Trần Chiêu nhắc nhở Dur Lộ năm ngày sau khởi hành.

"Đi đâu?" Dur Lộ hỏi hắn.

"Đi Tây Bắc." Trần Chiêu nói, nhìn Dur Lộ chậm rãi giơ tay lên, "Ta phải đi tìm chút lương khô mang theo, cho nên..."

Cho nên, lại phải đánh ngất cô rồi?

Dur Lộ xụ mặt xuống, lập tức cầm khăn Kiêu ma ma ra, "Đừng, người vừa gõ, gáy ta đau mấy ngày liền. Để ta tự làm." Nói xong, cô dùng khăn tay che mặt, thờ nhẹ hơn, muốn giả bộ bất tỉnh.

Trần Chiêu thấy cô bất động, hô hấp cũng càng ổn định, bèn đứng lên.

Dur Lộ còn tưởng hắn sẽ đi, nhưng không ngờ một lát sau một bàn tay to vươn tới, đè lên cái khăn trên mũi cô, tuy lực không lớn nhưng đủ để cô không giãy dụa được. Chẳng mấy chốc, trước mắt tối sầm lại, cô hoàn toàn mất đi ý thức.

Cô rất hối hận, vì sao cô lại cho rằng những thứ này là dùng để đối phó người khác nên không mang theo thuốc giải chứ?

Tay phải của Trần Chiêu còn chưa buông ra, tay trái đã vội vàng ôm lấy đầu vai Dur Lộ, phòng việc cô bị trượt chân ngã xuống. Sau khi đặt người nằm xuống đất, hắn mới lấy khăn trên mặt Dur Lộ xuống. Nhìn người rõ ràng tiều tụy và chật vật hơn lúc mới gặp, lòng hắn có chút áy náy.

Hắn ôm Dur Lộ tới chỗ an toàn, nguy trang cho tốt rồi mới xoay người vội vã đi.

Hắn chỉ định đi tìm chút lương khô và xiêm y, cũng không tính liên lạc với kinh thành. Dù kinh thành có dị động hay không, hắn đều không định mang Dur Lộ về cho công chúa Ngu Văn. Thế nhưng tuy mang nặng đi rồi nhưng cũng không thể không quan Đại ca, cho nên hành trình lên Tây Bắc này hắn nhất định phải đi.

Thật ra hắn cũng không biết giờ hắn đang suy nghĩ điều gì, nhưng hắn vẫn biết rõ, mặc dù là dân vật hay tử tế với Dur Lộ, hắn đều không muốn thả nàng đi.

Mua lương khô, lại đến cửa hàng mua cho Dur Lộ một bộ xiêm y, xong rồi hắn đến từ điểm ngon nhất trấn nhỏ sát kinh thành này.

Người hắn muốn gặp đã ở bên trong.

"Trần gia." Năm nam nhân có sắc mặt âm trầm lập tức đứng dậy kêu, thái độ rất cung kính.

Trần Chiêu khoát tay, nhìn bọn họ một lượt, sau đó thờ dài. Hắn ở Tây Bắc nửa năm, nuôi tổng cộng mười mấy tử sĩ, đây cũng là vì hắn là người sống lại, biết trước tiên cơ nên mới làm được. Nhưng trong chuyến đi về kinh thành này, số tử sĩ này đã bị tệ vụ của Tiêu Duệ giết hơn nửa, giờ cũng chỉ còn lại từng này.

Hắn ngồi xuống, lại thờ dài vô ý thức, "Người đầu ở đây cả sao?"

"Đều ở đây." Nam nhân cách hắn gần nhất nói.

Thân hình của hắn rất giống với Trần Chiêu, nhưng tướng mạo -- trên mặt hắn có một vết sẹo dài như ngón trỏ, dù mặt hắn có biểu tình gì thì đều trông khá đáng sợ.

Trần Chiêu cũng đã nhìn quen, "Tốt, tiếp theo, năm người các người các người không cần ở đây nữa. Hai người theo ta đi Tây Bắc, ba người còn lại thì đến đây trước ta đi. Lúc đến bên kia, nếu các người có gặp Đại ca của ta thì nghĩ cách mang người đến nơi an toàn."

Bốn người khác đều gật đầu, duy chỉ có tên mặt sẹo kia nhìn Trần Chiêu, một lúc lâu sau mới mở miệng, "Trần gia, giờ ngài tính thế nào? Cần chúng ta đi liên lạc với bên kinh thành không?"

"Không cần." Trần Chiêu nói, đứng dậy, "Cứ vậy đi, người chọn hai người cùng người qua đó trước, hai người còn lại đi theo ta."

Thân thể của Dư Lộ vốn đã được điều dưỡng khá tốt rồi, nhưng sau khi phiêu bạt ở bên ngoài hai mươi ngày cùng Trần Chiêu, chắc chắn thân thể không bằng được như trước. Khi Trần Chiêu trở về, cô vẫn còn hôn mê. Bởi vì cô còn chưa nói với Trần Chiêu cách giải thuốc mê này nên Trần Chiêu không biết giải.

Hắn đặt hành lý sang một bên, đưa tay sờ trán Dư Lộ. Kim châm lần trước chỉ khiến hắn tê người một lát thôi, sao khăn tay này với Dư Lộ lại có tác dụng lớn như thế chứ?

Hắn cũng không vội, ôm Dư Lộ ra để cô ngồi dựa vào thân cây rồi đi nhóm lửa làm cơm.

Hôm nay, ở trên trán hắn có mua nhiều bột mì và mìn thầu, đồng thời còn mua một con gà một con vịt, chờ chút nữa lại làm món canh cá, trưa nay Dư Lộ có thể ăn một bữa thật ngon.

Gà được xiên ngang đặt quay trên lửa, mỡ chảy xuống khiến mùi thơm lan ra bốn phía. Dư Lộ vì mùi thơm này nên tỉnh.

"Tỉnh." Trần Chiêu liếc cô một cái, giọng rất hồ hởi, "Chuẩn bị một chút, lập tức ăn ngay."

Ăn trưa xong, Dư Lộ và Trần Chiêu lên đường. Trên chiếc xe ngựa có bề ngoài rất phổ thông và đơn sơ, Trần Chiêu lái xe, Dư Lộ ôm đồ ăn chui vào.

Bên trong lại không đơn sơ như bên ngoài. Mặt trên có trải thảm, trên chỗ ngồi cũng trải lớp đệm thật dày, nhưng cũng chỉ như vậy. Mùa hè nóng nực như vậy mà phải ngồi trên chiếc đệm như thế, cảm giác cũng không dễ chịu.

Tốc độ của xe ngựa không chậm, Dư Lộ thầm đoán chắc người phái Trần Chiêu đi bắt cô có phân phó gì mới nên mới phải đi chuyển như này. Chỉ là, cô càng ngày càng xa kinh thành, cũng càng ngày càng xa Tiêu Duệ.

Hơn nữa, lâu như vậy rồi mà người của Tiêu Duệ vẫn chưa tìm đến, nếu đi Tây Bắc thật thì họ có thể tìm thấy cô thật sao?

Trên đường đi thế này có khả năng sẽ xảy ra một số việc ngoài ý muốn, nếu có cơ hội thật, cô có nên chạy trốn không?

Dư Lộ mơ màng suy nghĩ hồi lâu, xe ngựa đột nhiên dừng lại, đứng là cái miệng quạ đen của cô đã nói trúng, có chuyện xảy ra thật.

Mười mấy thanh niên cường tráng ngăn cản xe ngựa. Dư Lộ nhìn ra từ kẽ hở của rèm xe, thấy trên người họ không phải đao thì chính là kiếm, hẳn là chặn đường cướp tiền rồi.

Dư Lộ không dám lộ mặt. Tướng mạo của cô quá bắt mắt, bên kia lại nhiều người như vậy, cô cũng không biết đến cùng thì Trần Chiêu có thể đối phó với mấy người, vẫn là quan sát tiếp thì tốt hơn.

Nếu Trần Chiêu có thể hơi chiếm thượng phong...

Dư Lộ có chút căng thẳng. Mặc kệ bên ngoài thế nào, cô làm tóc bù xù một ít, sau đó xốc tấm thảm dưới sàn xe ngựa lên, lấy tay chà lên mặt sàn, nắm chặt tay lại, làm xong rồi mới nhìn ra ngoài.

Lúc đầu hai bên đàm phán thế nào cô không chú ý, lúc này nhìn lại, hai bên đã đánh nhau thật. Giống như phỏng đoán của Dư Lộ, tuy Trần Chiêu lợi hại nhưng bên kia có đến hơn mười người, khi đánh thì phần thắng của hắn cũng không lớn lắm. Nhất là khi hắn còn phải lo cho đằng sau, không dám rời đi chiếc xe ngựa này.

Tuy Dư Lộ muốn trốn nhưng cô thực sự không hy vọng Trần Chiêu thua quá thảm. Bằng không, một nữ nhân như cô không thể nào trốn thoát được.

Cũng may, Trần Chiêu đúng là có bản lĩnh thật, càng đánh lâu, càng nhiều người của đối phương ngã xuống. Dư Lộ cũng không quá vui vẻ. Nếu hắn thực sự thu thập sạch những người này thì việc ngoài ý muốn này cũng bằng không.

Đang nghĩ ngợi, Dư Lộ bỗng cả kinh, bởi vì có một người đánh Trần Chiêu từ phía sau, trực tiếp chém thẳng một đao vào lưng Trần Chiêu.

Quần áo mùa hè thường mỏng, gần như là ngay lập tức, Dư Lộ thấy phía sau trường sam màu nâu của hắn đã bị máu thấm ướt.

Tay Dư Lộ run lên, sau đó chà tay lên mặt mình. Nhưng bởi vì tay khô và vì không có gương, cô cũng không biết nó thành hình dạng thế nào. Không còn cách nào, cô đánh ngồi xuống lấy thêm ít bụi, nhịn sự ghê tởm xuống để nhỏ nước miếng ra tay, sau đó bôi lên mặt.

Sau khi cô nguy trang xong, lại nhìn ra phía ngoài. Bên ngoài cũng chỉ còn lại năm người, đối phương có bốn người, còn lại là Trần Chiêu.

Chỉ là nhìn nhìn, Dư Lộ lại cảm thấy không đúng. Bốn người kia, có hai người là chiêu nào chiêu đấy đều hạ sát thủ, còn hai người kia, tuy cũng đánh Trần Chiêu nhưng càng giống như là bảo vệ kiếm phá hư hai người kia hơn.

Đây là sao?

Chẳng lẽ họ bắt đầu nội đấu? Nhưng nếu nội đấu thì sao lại bảo vệ Trần Chiêu? Trần Chiêu là người bọn họ muốn tới cướp đó! Cô nhìn lại, càng xem càng thấy, trong năm người kia ngoại trừ sắc mặt Trần Chiêu là không nhìn ra được gì, bốn người của đối phương đều đã lên con tức thật.

Chẳng qua như vậy cũng tốt, bọn họ tự kiềm chế lẫn nhau, vừa lúc cho cô chạy trốn. Nghĩ vậy, cô cũng không do dự nữa, chỉ mang theo lương khô vén rèm nhảy xuống.

Bên cô vừa có động tĩnh, Trần Chiêu lập tức nhìn lại. Hắn vừa phân tâm, trên tay ngay lập tức bị chém một nhát.

Dur Lộ nhìn thấy, vô ý thức run người, quay người đi lên. Cô mặc kệ việc Trần Chiêu có đang bảo vệ cô hay không, nếu không phải Trần Chiêu bắt cô, cô cũng không cần hẳn bảo vệ.

Thấy cô đi về cùng quá quyết, không chút do dự nào, Trần Chiêu lại phân tâm lần nữa. Chỗ bị chém lúc nãy trên tay lại phải chịu thêm một vết nữa.

Thấy vậy, hai người kia tức giận thật. Dù Trần gia có muốn làm trò thì cũng phải trong mức độ vừa phải thôi, chỉ cần ra dáng là được rồi. Nhưng hai người được dùng tiền để mời tới này lại muốn mạng của Trần gia thật!

Trần Chiêu cũng biến sắc, không kịp quan tâm Dur Lộ nữa, lập tức quay đầu nhìn sang.

Người lấy đao chém hấn nhếch môi cười với hắn, lại giơ đao chém xuống lần nữa.

Hai người này không đơn giản!

Hắn vốn muốn diễn cho Dur Lộ coi, lại không phát hiện võ thuật của hai người này không giống như những thổ phi bình thường. Những chiêu thức ấy, nói không khoa trương, không kém hấn nhiều.

Vết thương cũ của hắn vốn chưa tốt, giờ lại thêm vết thương mới, cũng may, Dur Lộ đã chạy thoát trước...

Trần Chiêu xoay người nhìn Dur Lộ đã chạy rất xa, khi quay đầu lại, đáy mắt đã đầy sát khí. Thấy hắn bắt đầu ra tay thật, hai người theo tới, đồng thời cũng là thù hạ của hắn cũng không ngại nữa, trên người cũng mang theo sát khí.

Thân thủ của mấy người vốn cũng không kém, giờ lại liều mạng, dù trên người Trần Chiêu còn bị thương nhưng ba người thì vẫn mạnh hơn hai người. Rất nhanh, hai bên mỗi bên ngã xuống một người, Trần Chiêu nhảy lên đâm xuống thì thể người kia.

Còn bên kia, người của họ cũng bị một đao cắt cổ. Ngay sau đó, người nọ đâm đao xuyên qua lồng ngực của Trần gia, thừa cơ thu đao lại, cũng không quay đầu đuổi theo hướng Dur Lộ chạy đi.

Trần Chiêu liên tiếp bị thương, vết thương mới chồng lên vết thương cũ, lúc này lại bị đâm như vậy, hắn ngã thẳng xuống đất, không đứng dậy nổi.

"Đi, đi mang người về!" Hắn phân phó một người còn lại.

"Nhưng Trần gia, còn vết thương của ngài!" Người nọ lại không chịu.

Trần Chiêu ngã trên đất, đầu giật giật với biên độ nhỏ, "Không sao, bắt người trở về đây, đừng làm nàng ấy bị thương."

Người kia không dám vi phạm mệnh lệnh của Trần Chiêu, đành phải nắm chặt chuôi đao xoay người chém đứt sợi dây buộc con ngựa của xe ngựa, leo lên ngựa đuổi theo.

Còn Dur Lộ thì đã bị người đuổi theo trước bắt được.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 131

Edit + Beta: Y Nhã a.k.a Ryuu-chan

Dur Lộ hét lên, lập tức lấy ngân châm ra.

Mặc dù không biết ngân châm này còn dùng được lần thứ hai không nhưng lúc này cô không còn lựa chọn nào khác.

Chỉ là ngân châm của cô còn chưa đâm ra, người bắt cô đã quỳ phịch xuống, "Ngài là Dur chủ tử?"

Dur Lộ vội dừng lại, chỉ là không dám thừa nhận. Cô thở hổn hển, run run hỏi nam nhân người đầy máu tươi đang quỳ trên đất, "Người là ai?"

Nam nhân kia nói: "Tiểu nhân là ám vệ Thành Thất của Vương gia."

Dur Lộ cũng không dám tin hấn ngay. Tuy vừa nãy có hai người muốn mạng của Trần Chiêu nhưng lúc đó cô chỉ vội nhìn vài lần, bọn họ lại luôn thay đổi vị trí, xiêm y của họ lại khá giống nhau, Dur Lộ không phân biệt nổi người này là người muốn giết Trần Chiêu hay là người muốn cứu Trần Chiêu.

Cô buồn bực không lên tiếng.

Thành Thất còn định nói tiếp, nhưng lại nghe thấy tiếng vó ngựa chạy tới, hần vội vã nói: "Dù chủ tử, lúc này Vương gia đã đang trên đường đến Tây Bắc, chỉ là ngài ấy sợ vượt qua ngài nên phân phó tiểu nhân và các ám vệ khác chờ ở dọc đường, không nghĩ đến thực sự gặp được ngài. Dù chủ tử, bây giờ ngài mau đi cùng tiểu nhân đi thôi, lại chậm trễ nữa thì người phía sau sẽ đuổi tới mất."

Dư Lộ cũng nghe được tiếng vó ngựa.

Cô cắn răng, dứt khoát đánh cuộc, "Được, ta đi với người, chỉ là chúng ta đi đâu, đi tìm Vương gia sao?"

Thành Thất nói: "Bây giờ chắc chắn là không được. Họ có hai người, một mình tiểu nhân không mang ngài xông qua được. Dù chủ tử, chúng ta đi hướng kinh thành, đằng trước sẽ có người tiếp ứng."

"Được!" Dư Lộ đã đánh cuộc thì quyết định nghe hần hết.

Chỉ là cô vừa mới bước đi thì đằng sau có một thanh đao chém tới với khí thế vô cùng hung hăng, Dư Lộ tuyệt không thể tự tránh đi được. Thành Thất gần như không nghĩ ngợi, lập tức nhào đến chắn thay cô.

Phập một tiếng, tiếng đao chém vào thịt.

Toàn thân Dư Lộ run lên, sau đó thấy Thành Thất xoay người, rút đao ra đưa tới trước mặt Dư Lộ, "Dù chủ tử, ngài cầm đao đi."

Trên đao còn vết máu, Dư Lộ nhất thời cảm thấy buồn nôn, nhưng sống chết ở ngay trước mắt, cô đành phải cắn răng cố nén nhận lấy đao.

Người đến nói: "Đề nữ nhân này ở lại, ta thả người đi."

Đương nhiên Thành Thất không đồng ý. Ngay cả lời hần cũng không thêm nói, lập tức nhảy ra ngoài. Hai người đều bị thương, chỉ là thương thế của Thành Thất nặng hơn ít, lúc đầu vẫn là ngang tay, nhưng dần dần lại rơi xuống hạ phong.

Dư Lộ đã cầm đao chạy, chỉ là cô chạy không được xa.

Chợt nghe thấy phía sau có tiếng hét thảm, cô quay đầu lại, chỉ thấy Thành Thất lại bị chém một đao, sau đó lăn ra ngoài bãi cỏ. Nếu không phải vì bảo vệ cô, Thành Thất đã có thể chạy trốn được rồi. Hần trốn rồi, Tiêu Duệ cũng biết được tin tức của cô.

Mà nam nhân này chắc là người của Trần Chiêu...

Dư Lộ dừng lại, lớn tiếng nói với Thành Thất, "Người đi mau, trước trốn đi, sau đó tìm người tới cứu ta!"

Nếu không, nếu như Thành Thất chết, cô cũng không chạy thoát được.

Thành Thất không do dự nữa, chỉ liếc bên này một cái rồi leo lên ngựa người kia để lại, xông ra ngoài.

Nam nhân kia không đuổi theo, hần cũng bị thương.

"Đi!" Chỉ là hần không khách khí xông tới rống lên với DƯ Lộ.

Dư Lộ thấy hần quả nhiên không giết cô hay có ý gì khác với cô, thờ phào nhẹ nhõm, đi theo hần trở về.

Quanh đi quẩn lại, cuộc chạy trốn này thật tổn công.

Chỉ là tuy đầy lòng vô cùng chán ghét Trần Chiêu nhưng khi thấy hần người đầy máu nằm trên đất bất tỉnh nhân sự, Dư Lộ vẫn thấy kinh sợ.

Cô cẩn thận nhìn nam nhân vẫn luôn đen mặt kia, không phải bọn họ là người của Trần Chiêu sao, có bọn họ, sao Trần Chiêu vẫn bị thương nặng như vậy?

Xem ra người Tiêu Duệ phải tới thực sự rất lợi hại! Trần Chiêu là tự làm tự chịu, trộm gà không được còn mất nắm gạo rồi.

Chỉ là, hần sẽ chết sao?

Dư Lộ nhìn những thi thể nằm ngang dọc trên mặt đất. Những người này một khắc trước còn giơ đao bổ nhau chém nhau, giờ lại nằm im trên mặt đất, không có sinh mệnh.

Sợ không? Sợ!

Tuy mặt Dư Lộ đầy bụi nhưng không giấu nổi sự tái nhợt. Tay cô không ngừng run rẩy, mặc dù cô đã tự an ủi rằng Thành Thất có thể mang tin tức ra ngoài nhưng lòng cô vẫn không ngừng run sợ, như là chỉ lát sau hần sẽ bị đuổi kịp vậy.

"Còn đứng ngây ra đó làm gì?" Nam nhân thấy Dư Lộ cứ đứng bất động ở đấy, tức giận: "Mau lại đây, hoặc xé váy của mình, hoặc xé áo của mấy người chết kia đến băng bó cho Trần gia!"

Dư Lộ trở về cầm tấm vải thô Trần Chiêu mua trước kia, cắn răng xé ra mấy miếng, chỉ là trước khi băng bó, cô hỏi nam nhân kia: "Người thực sự muốn cho ta làm sao? Ta... ta mà làm, thương thế của hần có thể sẽ nặng hơn."

Thứ nhất là cô không giỏi việc này, thứ hai là mặc dù cô không dám giết Trần Chiêu nhưng khi băng bó cho hần, cô khó tránh khỏi sẽ mang theo tâm trạng của mình, tất nhiên sẽ khiến Trần Chiêu nể chút khó. Cô sợ cô không khống chế được mà làm vậy, nam nhân này biết rồi sẽ giết cô.

Nam nhân lạnh lùng trừng Dư Lộ, nghĩ đến thân phận của cô và sự đề ý của Trần Chiêu đối với cô, cuối cùng không kiên trì nữa, cướp lấy miếng vải Dư Lộ đã xé.

Hắn băng bó kỹ cho Trần Chiêu, lại vội vàng băng bó cho bản thân. Sau đó hắn điểm huyết của Dư Lộ, rồi đi tìm một khắc, sau đó trở về cùng một con ngựa.

Buộc chặt dây ngựa xong, hắn rống lên với Dư Lộ: "Còn không mau qua giúp đỡ Trần gia đây!"

Hai người hợp lực đỡ Trần Chiêu lên xe ngựa. Đương nhiên Dư Lộ cũng bị đuối lên xe. Nam nhân điều khiển ngựa, họ thừa dịp bóng đêm chạy đi.

Xóc nảy một đêm, bình minh tới, cuối cùng họ cũng tới được một trấn nhỏ. Nam nhân đánh xe ngựa vào trấn, đổi một chiếc xe ngựa khác, không vội chạy đi tiếp mà đến một khách sạn thuê hai gian phòng.

Nam nhân này rất hung dữ với Dư Lộ. Hắn không giống Trần Chiêu. Hắn thò thò khắc khắc nhìn chăm chăm cô, giống như lập tức có thể nhào lên cắn chết cô vậy. Vậy nên Dư Lộ không dám đưa ra yêu cầu gì, đành phải thành thật ở chung với Trần Chiêu trong một gian phòng.

Trưa hôm sau Trần Chiêu mới tỉnh lại.

Hắn tỉnh, nam nhân vẫn luôn canh giữ trong phòng mới chịu ra cửa tìm bữa trưa.

Sáng sớm hắn ăn rồi, nhưng vì tức Dư Lộ nên hắn chưa cho Dư Lộ ăn. Lúc này Trần Chiêu đã tỉnh, hắn không cố ý làm khó Dư Lộ nữa, gọi phần cơm cho hai người, lại gọi cho Trần Chiêu tô mì gà.

"Ngươi, đi đút Trần gia!" Hắn vẫn rống Dư Lộ, "Trần gia ăn ngươi mới được ăn!"

Dư Lộ đã đói đến mức da bụng dán da lưng, nhưng lúc này cô không còn cách nào, đành phải bụng bát mì lên đi đến cạnh giường.

Sắc mặt Trần Chiêu tái nhợt, môi cũng có chút khô nứt. Thật ra hắn rất khát nhưng Dư Lộ không quan tâm hắn, nam nhân kia lại không cẩn thận như vậy, cho nên không ai cho hắn uống nước.

Hắn nhìn mặt Dư Lộ không muốn, đến cùng vẫn không muốn cô phải đói bụng, lúc đầu nói: "Ngươi ăn trước đi, ngươi ăn xong rồi ta ăn."

Nếu hôm qua Trần Chiêu gặp phải người xấu, vì cứu cô nên mới bị thương như vậy thật thì lúc này Dư Lộ chắc chắn sẽ mềm lòng. Đáng tiếc, cô có hai mắt, một đường này nam nhân kia còn hộ tống Trần Chiêu nữa, kẻ ngu cũng biết là vì sao.

Cô không đồng ý ngay mà quay đầu nhìn nam nhân kia trước.

Quả nhiên nam nhân kia lập tức đứng lên, giọng không đồng ý: "Trần gia, ngài đang bị thương đây, không ăn gì sao được?"

"Không sao, tối nay ta ăn, giờ ta cũng không đói. Ngươi rót cho ta cốc nước đi." Giọng Trần Chiêu rất yếu.

Nam nhân bất mãn trừng Dư Lộ một cái, rót ly nước ấm qua, đoạt chén đĩa trong tay Dư Lộ, kín đáo đưa ly nước cho cô.

Dư Lộ trầm nghĩ, nam nhân này đang muốn làm ông mối à?

Thực sự là đủ rồi!

Cô cầm ly nước, ngẩng đầu nhìn Trần Chiêu.

Dư Lộ không che giấu, Trần Chiêu thấy trong mắt cô tràn đầy sự chán ghét. Hắn chỉ cảm thấy lòng mình bỗng giật giật, sau đó vô ý thức duỗi tay nhận lấy.

"Để ta tự uống." Hắn nhẹ giọng nói.

Uống nước xong, hắn lại thúc giục Dư Lộ, "Ngươi ăn cơm trước đi, ta nghỉ ngơi lát đã, lát nữa ta ăn."

Nam nhân lúc đầu nhìn Trần Chiêu đã nhắm mắt, khi tầm mắt chuyển sang Dư Lộ, hắn đưa tay xẹt ngang cổ hai cái, uy hiếp Dư Lộ.

Người này nghe lời Trần Chiêu, nhưng giờ Trần Chiêu đang bị thương rất nặng, nếu mình quá đáng, còn thật không biết hắn sẽ giết Trần Chiêu làm gì với mình nữa.

Dư Lộ nhanh chóng ăn cơm, sau đó bụng bát đi tới cạnh giường, "Trần Chiêu, ăn."

Trần Chiêu mở mắt, đôi mắt nhìn Dư Lộ có chút ý cười, chỉ là đối diện với khuôn mặt lạnh của cô, nụ cười kia không thể mở rộng ra nữa.

Dư Lộ cảm bất, không thể đỡ hắn lên được, hắn lại bị thương rất nặng, không tự ngồi dậy được. Vì vậy nam nhân kia qua đỡ Trần Chiêu dậy, sau đó hai mắt ám chỉ Dư Lộ đút cho Trần Chiêu ăn.

Dư Lộ dùng thìa gấp mì lên, đưa đến miệng Trần Chiêu.

Lòng Trần Chiêu có chút khổ sở, mở miệng ăn mì.

Nam nhân kia ngồi bên cạnh cười ha hả: "Trần gia, nhìn thể này, hai vị đúng là trai tài gái sắc, trời sinh một đôi mà."

Mặt Trần Chiêu hơi đỏ lên, chỉ là không chờ hắn ngẩng đầu thì đã nghe thấy tiếng cười lạnh không nhin được của Dư Lộ.

Mười ngày sau Tiêu Duệ mới lấy được tin tức.

Lúc đó hắn đã chạy đến Tây Bắc, đang nghĩ xem có nên gặp Tiêu Viêm hay không. Nếu người bắt Dư Lộ đi là Trần Chiêu, hắn ta là người đã chết một lần, chưa chắc hắn ta sẽ quan tâm Trần Bì hay quan tâm đến quy định đào binh khi bị bắt sẽ bị chém đầu.

Nếu như vậy, nếu hấn đi qua gặp Tiêu Viêm thì nghĩa là đưa thóp của mình qua. Tuy trước đó hấn hợp tác với Vu Quốc Đồng cũng vì có ý này nhưng không phải cứ muốn là quyết định được.

Hơn nữa, nếu hấn không tính quay lại thật thì dù huynh đệ nào lên đài thì đều không liên quan đến hấn.

Chiếm được tin Thành Thất truyền đến, hấn lập tức quyết định mang một nhóm người chạy về, "Đi chuẩn bị chiếc xe tù, bỏ đói Trần Bì một ngày rồi bắt lại mang đi!"

Thôi Tiến Trung cũng theo chân tới, lão vội hỏi: "Vương gia, ngài đối xử với Trần Bì như vậy, có khi nào Trần Chiêu sẽ giận lây sang Dư chủ từ không?"

Tiêu Duệ nhìn Thôi Tiến Trung, không phải nam nhân quả nhiên không hiểu được tâm tư của nhau. Lâu như vậy, Trần Chiêu không hề tìm đến hấn để đưa ra điều kiện gì mà Dư Lộ vẫn còn rất tốt, có thể thấy hiển nhiên là trong lòng Trần Chiêu có Dư Lộ.

Dư Lộ không bị nguy hiểm về tính mạng, nói không chừng Trần Chiêu còn có thể đối xử với nàng ấy rất tốt, tuy vậy nhưng hấn một khắc cũng không chờ nổi!

Nghĩ đến đây, Tiêu Duệ không nhịn được lại phản phó Thôi Tiến Trung, "Người đi mang Trần Bì đến đây!"

Trần Chiêu mắc phải tội đáng chết, vậy để đường huynh của hấn ta chịu thay một ít đi. Nếu không, lại ghen tiếp, chỉ sợ hấn sắp điên luôn.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 132

Nếu Trần Bì đã bị bắt thì đương nhiên hấn không sống tốt được.

Lúc hấn bị mang tới, tuy lệnh bỏ đói hấn của Tiêu Duệ còn chưa được truyền qua nhưng hấn chưa ăn gì hai ba ngày nay thật. Bị ăn đánh, chưa vệ sinh hai, ba ngày rồi, bộ quần áo trên người đã cũ, giờ phút này nó càng thêm nhăn nhúm hơn, trông hấn vô cùng chật vật.

Nhưng hấn rốt cuộc là người đi ra từ Thành Vương phủ. Ngày đó Trần Chiêu phạm lỗi, Vương gia trách phạt là điều đương nhiên. Mà hấn lại là đường huynh của Trần Chiêu, đổi thành chủ tử khác, chỉ sợ hấn đã bị phạt cùng rồi, mà Vương gia lại không làm vậy.

Vương gia nhân hậu, tha cho hấn một mạng.

Chỉ là Trần Chiêu không chết cũng là vì Vương gia không đuổi cùng giết tận. Nếu Vương gia là người lạnh tâm lạnh tình thật, dù Trần Chiêu có nội ứng thì cũng không thể chạy thoát được.

Trần Bì còn không biết chuyện gì đã xảy ra, thậm chí hấn cũng không biết ai bắt hấn. Vốn vì thân phận của Trần Chiêu và hấn ở nơi biên cương nên khi vào, thái độ của hấn rất hùng hổ. Chỉ là khi vào phòng và thấy Tiêu Duệ đã tiêu tụy đi nhiều, không đợi người ta nói, hấn đã quỳ sụp xuống trước mặt Tiêu Duệ.

"Vương gia --" Giọng hấn nghe vô cùng khiếp sợ.

Tiêu Duệ vốn vì Trần Chiêu mà giận chó đánh mèo hấn ta, lúc này gọi người dẫn hấn ta lại đây cũng vì phát tiết lửa giận trong lòng. Chỉ là khi thấy bộ dạng chật vật của hấn ta, thấy hấn ta thấy mình liền quỳ xuống, vẫn giống như khi hấn ta vẫn làm thị vệ, hấn lại lùi ra tay.

Oan có đầu nợ có chủ, đánh Trần Bì thì được cái gì?

Mặc dù làm hấn ta bị thương thật, Trần Chiêu cũng chỉ đau lòng một chút thôi. Nếu muốn cho hấn ta đau thật, đương nhiên không phải đánh vài cái là được.

Hấn vốn không phải người thích dùng mấy thủ đoạn xấu xa, nhưng vì Dư Lộ, hiện giờ hấn hận không thể mỗi ngày đều uống máu ăn thịt Trần Chiêu, so với con đau gần gũi khi giết hấn ta, hấn muốn cho Trần Chiêu hiểu cảm giác đau khi bị tra tấn lâu dài là như thế nào hơn.

Hấn chờ Trần Bì chuyển từ trạng thái kích động sang bất an rồi mới mở miệng nói: "Nghe nói bây giờ người đang làm đầu bếp, làm cũng không tệ, lại có nữ tử không tồi nhìn trúng người nữa."

Trần Bì không thể tưởng tượng nổi khi gặp lại chủ cũ, lời đầu tiên lại là nói về việc này. Hấn bỗng sùng sốt, sau đó gương mặt hơi hơi đỏ lên, chỉ là hấn còn chưa mở miệng thừa nhận thì đã nghe Tiêu Duệ hừ lạnh một tiếng, hấn vội vàng ngừng lên.

"Chỉ tiếc, người không có cơ hội đó." Tiêu Duệ nhàn nhạt nói.

Không có cơ hội? "Gì cơ?" Trần Bì nhặc nhiên, hô lên.

Thôi Tiến Trung vươn chân đá vào lòng hấn, "Nhao nhao cái gì, trước mặt Vương gia mà người cũng dám nhao nhao như vậy!"

Lúc ở Thành Vương phủ, địa vị của Thôi Tiến Trung chính là dưới một người trên mọi hạ nhân trong phủ, Trần Bì cũng không bắt nạt, nhưng lời Tiêu Duệ lại không ngừng quanh quẩn bên tai hấn, mặt hấn chuyển từ kinh ngạc sang sợ hãi.

"Vương... Vương gia, không, không." Hấn vội vàng dập đầu với Tiêu Duệ, khi dừng lại trên trán đã có tia máu, có thể thấy hấn rất quan tâm nữ tử kia, "Tiểu nhân biết sai, tiểu nhân biết sai, nhưng, nhưng Khúc cô nương không biết gì hết, mong, mong Vương gia đừng khó xử nàng ấy, cầu, cầu ngài, cầu xin ngài..."

Nổi lòng vừa lạnh vừa cứng của Tiêu Duệ khi thấy cử động của Trần Bì liền có chút mềm, chỉ là hấn không biểu lộ ra điều gì.

Thấy chỗ dập đầu trên trán Trần Bì càng lúc càng nghiêm trọng, máu ở nơi đó cũng chảy xuống thì hấn mới chậm rãi nói: "Trần Bì, người đừng có trách bốn vương, muốn trách thì trách người có một đường đệ tốt ấy!"

"A Chiêu!" Trần Bì lại hoàn toàn không hiểu, "A Chiêu đệ ấy sao vậy?"

Trần Bì không nhắc tới còn được, vừa nhắc xong, Tiêu Duệ nghĩ đến Dư Lộ, nghĩ đến Trần Chiêu lại to gan lớn mật cướp Dư Lộ đi lần nữa, sắc mặt hần lập tức biến âm trầm.

Hần đứng dậy đi đến trước mặt Trần Bì, ngữ điệu lạnh lùng nói: "Hần ta về kinh thành, bắt đi trác phi của bốn vương. Trần Bì, nếu ngươi muốn báo thù cho Khúc cô nương, nhớ đừng có tìm nhầm người."

Trần Bì ngậy người ra.

Một là vì Trần Chiêu to gan lớn mật, tùy ý làm bậy. Hai là vì Khúc cô nương.

Môi hần run run, mấp máy mấy lần mới phát ra tiếng, "Ngài, ngài... giết Khúc cô nương rồi sao?"

Tiêu Duệ quay lại, đánh mắt với Thôi Tiến Trung, chờ lão ta ra ngoài mới ngồi xuống lần nữa, "Sao vậy được, ngay cả người bốn vương cũng chưa giết, sao lại giết Khúc cô nương làm gì. Ta chỉ... kêu Vương Tề mang nàng ta về kinh thành mà thôi."

Vương Tề! Ở kinh thành Trần Bì tốn bạc để đến nhưng nơi phong trần cũng là vì có người dẫn đường. Người đó không là ai khác, đúng là Vương Tề cũng là thị vệ giống hần. Vương Tề có võ nghệ cao cường, cũng trung tâm với Vương gia, chỉ là rất háo sắc.

Hần ta đi đến đó không phải vì không có nữ nhân, ngược lại, bên người hần ta sớm có một thê tử và bốn thiếp thất. Đã vậy hần ta còn đến đây là vì trước giờ hần không từ chối một nữ nhân nào hết!

Nếu Khúc cô nương đi kinh thành với hần ta, trai đơn gái chiếc, tất nhiên sẽ xảy ra chuyện gì! Mà tướng mạo của Khúc cô nương lại thường thường, đừng nói là so với mấy cô nương hoa khôi, chỉ so với một thê bốn thiếp kia của Vương Tề thì cũng kém xa. Cho nên khi tới kinh thành rồi, Khúc cô nương nhất định sẽ bị vứt bỏ!

Nàng ấy là một nữ tử yếu đuối, trong sạch lại bị hủy, còn bị vứt bỏ nữa, nàng ấy sẽ sống thế nào?

Nàng ấy sẽ không muốn sống nữa!

Mặt Trần Bì lập tức trắng bệch, mồ hôi lạnh trên trán không ngừng chảy xuống, nhưng nghĩ đến Trần Chiêu lại dám cướp trác phi của Thành Vương, hần không thể thốt nên lời cầu xin.

Lúc trước, chi là một cái thiếp thôi cũng đã bị tội chết, giờ lại là trác phi, vậy dù bị ngũ mã phanh thây cũng không quá đáng! Trước sau gì Trần Chiêu cũng phải chết! Mà mình, mình cũng bị hấn liên lụy, không thể sống được!

Trần Bì bỗng lại nằm sấp xuống, đập đầu ba cái, "Vương gia, cầu ngài tha Khúc cô nương, tiểu nhân... tiểu nhân nguyện ý giết Trần Chiêu để cứu trác phi, sau lại, lấy chết để tạ tội!"

Chỉ nhìn vết máu trên trán hấn, Tiêu Duệ cũng biết hấn ta đã hạ quyết tâm, xem ra hấn ta để ý đến Khúc cô nương kia thật.

Hấn tựa vào lưng ghế, nâng tay lên, quả nhiên, sau đó Thôi Tiến Trung thả tay ra, Khúc cô nương sớm chờ ở cửa lập tức khóc lóc chạy vào nhào đến bên cạnh Trần Bì.

"Không cần! Trần đại ca, không cần!" Nàng không ngừng lắc đầu, lúc này cũng không ngại dùng sức túm lấy tay của Trần Bì, "Ta không bị gì hết, Vương gia không giết ta, chỉ đưa ta đến kinh thành thôi. Trần đại ca, ta không sao hết, cha ta cũng không sao, huynh đừng đi, huynh đừng có đi, đừng chết, ta không sao mà, ta không đáng, không đáng để huynh vì ta mà làm vậy..."

Đôi mắt của Trần Bì đã sớm đỏ, thấy Khúc cô nương vừa vào đã khóc, hấn cũng không nhịn được mà chảy nước mắt.

Chỉ là hấn lại hất tay Khúc cô nương ra, "Cút ngay, chuyện của ta không liên quan tới ngươi, chỉ cần ngươi sống cho tốt là được rồi, đừng dính vào chuyện của ta!"

Khúc cô nương vốn chỉ khóc tám phần, giờ nhìn Trần Bì làm vậy, tám phần đã biến thành mười phần. Chi là có Tiêu Duệ và Thôi Tiến Trung đứng một bên, nàng không dám tiến lên, chỉ ở bên cạnh khóc nức nở.

Điều Tiêu Duệ muốn chính là thế này. Lại chờ một lát, hấn kêu người kéo Trần Bì xuống, không dặn bỏ đói hấn ta nữa mà là phải cho hấn ta ăn no.

Trần Bì bị kéo xuống, nước mắt của Khúc cô nương cũng dừng lại. Nàng ngira đầu nhìn Tiêu Duệ, "Vương gia, dân nữ làm vậy đã được chưa?"

Tiêu Duệ thân nhiên gật đầu.

Khúc cô nương lại hỏi: "Vương gia sẽ tha cho cha ta và đệ đệ ta thật sao?"

"Làm cần!" Thôi Tiến Trung quát lớn: "Vương gia miệng vàng lời ngọc, đã đồng ý với ngươi thì đương nhiên sẽ không đổi ý!"

Tuy Khúc cô nương sợ đến run lên, nhưng trên mặt lại mang theo nụ cười giải thoát. Nàng vốn đang ngồi quỳ, giờ nàng điều chỉnh tư thế, dập đầu tạ ơn với Tiêu Duệ, sau đó nhắm mắt lao mạnh đến bức tường.

Cũng may Tiêu Duệ đã sớm nhận thấy nàng không đúng, sớm đánh mắt với Thôi Tiến Trung. Thấy hành động của nàng, Thôi Tiến Trung lập tức nhào tới chặn lại.

Tiêu Duệ đứng lên, có lẽ vì có người mình yêu nên khi nhìn Trần Bì và Khúc cô nương như vậy, lòng hắn có thêm nhiều tia thương tiếc và thương thực.

"Nếu Khúc cô nương chết, có thể bốn vương sẽ đổi ý." Hắn nói, để lại Khúc cô nương còn đang ngây ra, đi nhanh ra cửa.

Chuyện xảy ra ở Tây Bắc, đương nhiên Trần Chiêu không biết được. Tuy hắn quên mất đường ca thật nhưng nghĩ đến đường ca có thể gặp nguy hiểm bởi vì hắn, hắn lập tức lúc nhanh lúc chậm đi về phía Tây Bắc.

Nhưng hắn cũng rất mâu thuẫn, bởi vì hắn biết nếu Trần Bì có nguy hiểm thật, hắn không cách nào khoanh tay đứng nhìn được, khi đó chỉ sợ Dư Lộ sẽ đi cùng Tiêu Duệ.

Cho nên dọc đường này, lúc thì hắn đi nhanh, lúc hắn lại đi chậm, khiến Dư Lộ hoàn toàn không hiểu được gì.

Chẳng qua, cô không rành đi đoán Trần Chiêu có ý gì, bởi vì kinh nguyệt của cô đã chậm nửa tháng rồi, cô sợ rằng cô đã có thai!

Tính tính, đúng là cái ngày cô bị Trần Chiêu bắt đi. Trên đường tới Pháp Hoa Tự, cô và Tiêu Duệ có làm một lần, sau đó liền có.

Chỉ là đứa nhỏ này đến quá không đúng lúc. Hơn một tháng này, dù Dư Lộ chưa từng soi gương nhưng cô cũng biết bộ dạng của mình là thế nào.

Thân mình vốn đầy da và trắng nõn sớm trở nên gầy gò và vàng vọt. Vuốt mặt, tuy không biết nó khó coi thế nào nhưng dựa vào cảm xúc thô ráp nơi đầu ngón tay, Dư Lộ có chút muốn khóc. Càng không nói đến mái tóc xơ xác, bết bết, không nói đến thường thường có bữa đói bữa no vì một đường màn trời chiếu đất.

Xem tình huống hiện nay, cô không biết cô phải chịu ngày như vậy đến khi nào. Cô rất thương đứa nhỏ trong bụng, nếu là có thật... Nó vốn nên sống trong những ngày thoải mái nhất, giờ lại đáng thương như vậy, chỉ nghĩ thôi, hận ý của Dư Lộ đối với Trần Chiêu không khỏi tăng thêm vài phần.

Nhưng càng như vậy, cô càng không dám biểu lộ ra ngoài. Cô không phải đứa ngốc, lâu như vậy, dù điều kiện có khó khăn nhưng Trần Chiêu đều tận lực muốn cho cô

thoải mái hơn ít, đó không phải thích thì là gì?

Nhưng cô không thích Trần Chiêu một chút nào. Không chỉ không thích, cô còn thấy phiền chán và căm hận. Cô rất sợ, sợ Trần Chiêu thẹn quá thành giận, sẽ không làm gì cô nhưng không buông tha cho đứa nhỏ trong bụng cô!

Nhưng giờ cô không dám chạy đi, cũng không dám nói ra. Tuy bây giờ Trần Chiêu thích cô nhưng hắn vẫn có chút cău giận từ kiếp trước, nếu vậy, có lẽ hắn sẽ có chút mâu thuẫn.

Nhưng nếu biết cô không phải nguyên chủ, vậy tia mâu thuẫn kia sẽ lập tức biến mất, ai biết khi đó Trần Chiêu sẽ làm gì chứ?

Đôi khi Dư Lộ nghĩ như vậy, cảm thấy Trần Chiêu thật sự nên đi gặp bác sĩ tâm lý.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 133

Edit + Beta: Y Nhã a.k.a Ryou-chan

Thật, thật mang thai rồi sao?

Có khi nào là vì điều kiện sinh hoạt đột nhiên kém đi, gây ảnh hưởng đến thân thể nên kinh nguyệt đến chậm không?

Dư Lộ không biết, nhưng cô cũng không dám kêu Trần Chiêu tìm đại phu cho mình. Thậm chí cô cũng không dám đề lộ nỗi lo của mình, mặc dù đa số thời gian cô đều muốn sờ bụng một cái, mặc dù một đường lên Bắc, thỉnh thoảng họ có thể ở nhờ nhà dân nào đó, thỉnh thoảng họ có thể ở tạm một khách sạn nhỏ trong một trấn nhỏ.

Vô số lần lúc muốn xoa bụng, hai tay cô lại nắm chặt lấy nhau, tận lực phóng tầm mắt mình ra xa. Sau đó lại nghĩ, mình nguy trang như vậy không biết đứa nhỏ có khổ sở không.

Thành Thất đã nói cho Tiêu Duệ rồi đi?

Tiêu Duệ đã biết, có khi nào bây giờ đang trên đường tới cứu cô không, có khi nào... ngày mai hắn sẽ đến không?

Nhưng càng chờ đợi lại càng thấy đau khổ, bởi vì lần nào cũng là thất vọng cả. Tuy Dư Lộ cũng cố ăn, cũng để ý đến thân thể của mình hơn nhưng cô vẫn càng ngày càng gầy đi, cả người cũng càng ngày càng thần thờ.

Trần Chiêu thấy vậy, Trần Ngũ cũng thấy thế. À, Trần Ngũ là một trong những tử sĩ Trần Chiêu nuôi, được ban cho họ Trần, lại vì đứng hàng thứ năm nên gọi là Trần Ngũ.

Dư Lộ lại muốn sờ bụng rồi. Cô nắm chặt hai tay, mắt lại nhìn về phía xa.

Trần Ngũ thấy vậy, bèn nói với Trần Chiêu: "Trần gia, có phải Dư cô nương có chỗ nào không đúng không, nhìn cứ là lạ. Lúc chúng ta đến điểm dừng chân tiếp theo, chúng ta có nên mời đại phu khám cho nàng ấy không?"

Trần Chiêu cũng rất lo lắng.

"Ta đang có ý đó, nhưng mà..." Hắn hơi lúng túng một chút, không biết vì sao mà gần đây Dư Lộ càng ngày càng không muốn để ý đến hắn.

Trần Ngũ xung phong nhận việc, "Trần gia, để ta đi nói đi."

Trần Chiêu gật đầu.

Trần Ngũ vừa đề nghị, Dư Lộ lập tức tỉnh táo lại, cảnh giác nhìn hắn, đầu lắc như trống bỏi, "Không cần không cần, ta bình thường mà, cần gì phải mời đại phu!"

Trần Ngũ nói: "Dư cô nương, Trần gia cũng chỉ vì muốn tốt cho ngươi thôi."

Dư Lộ vẫn lắc đầu, giọng rất kiên định, "Không cần!" Cùng lúc đó, khi Trần Chiêu nhìn qua, cô còn hung tợn trừng mắt với hắn.

Trần Chiêu nhìn thẳng cô, cũng không vì thái độ của cô mà dời đi tầm mắt.

Chân mày Trần Ngũ nhíu chặt lại, bước lại gần Dư Lộ nhỏ giọng nói: "Dư cô nương, ta khuyên ngươi đừng có rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt! Trần gia khoan dung với ngươi, nhưng ta thì không vậy đâu, trừ phi..."

Trừ phi ngươi không muốn sống nữa!

Lời này hắn còn chưa nói ra miệng, Dư Lộ bỗng sợ đến lui lại, dưới chân vấp một cái ngã xuống đất.

Động tác quá nhanh, Trần Ngũ không kịp kéo cô, Trần Chiêu lại cách khá xa, lúc chạy tới Dư Lộ đã té ngã.

Mặc dù ngồi dưới đất nhưng khi gặp nguy hiểm, theo bản năng, Dư Lộ ôm lấy bụng mình.

"Ngươi không sao chứ?!" Trần Chiêu hỏi gấp.

Mặt Dư Lộ trắng bệch, nghe tiếng hỏi dồn dập như vậy, khó khăn lắm cô mới lấy lại tinh thần, nhưng không cách nào nói ra lời, chỉ lắc đầu với Trần Chiêu.

Trần Chiêu đã cầm lấy cánh tay và vai cô, định dìu cô đứng dậy.

Dư Lộ phản ứng kịp, vội vàng đẩy Trần Chiêu ra, "Không cần, ta tự đứng lên được." Vẫn như vậy, có thể không tiếp xúc với hắn thì Dư Lộ không tiếp xúc, giờ cô còn có thai, cô càng không muốn đưa nhỡ "thấy".

Dư Lộ như vậy khiến Trần Chiêu không thể không buông tay.

Hắn nhìn Dư Lộ cố gắng đứng dậy, đứng lên đi một bước thành hai bước, rõ ràng là muốn cách hắn rất xa, trong lòng nhin không được thấy chua xót.

Bây giờ, Dư Lộ không chỉ không có cảm tình gì với hắn mà còn chán ghét hắn nữa.

"Đến chỗ nghỉ ngơi tiếp theo, đi tìm một đại phu xem sao đi, ngươi bây giờ gầy đi rất nhiều." Giọng hắn rất thấp nhưng cũng rất bình thường, giống như không bị dao động bởi phản ứng của Dư Lộ.

Dư Lộ rũ mắt xuống, chỉ thấy được ống quần màu đen và đôi giày màu đen của hắn và Trần Ngũ. Giọng cô không dám cứng rắn như lúc nãy nữa, "Thật không cần, ta chỉ là ăn không ngon ngủ không yên mà thôi. Đến chỗ nghỉ tiếp theo, chỉ cần ăn ngon chút là được rồi."

Trần Chiêu hỏi liền: "Ngươi muốn ăn gì?"

Dư Lộ không nghĩ nhiều: "Muốn ăn canh gà, canh xương hầm cũng được, hoặc ăn chút thịt và cá." Có thể tranh thủ được thì cô phải tranh thủ. Nếu như có thai thật, cô muốn dùng hết sức để đưa nhỡ có thể tốt hơn chút.

Trần Chiêu gật đầu, nhìn Trần Ngũ một cái rồi xoay người rời đi.

Trần Ngũ không khách khí nhìn Dư Lộ, hừ hừ nói: "Được được được, muốn ăn thì cho ngươi ăn, đi, mau lên xe ngựa đi!"

Hai chiếc xe ngựa, Dư Lộ ngồi trên một chiếc, bên trong chất một ít vải vóc và lá trà, một chiếc khác thì chứa đầy các loại vải vóc và lá trà khác, từ Trần Ngũ và Trần Chiêu mỗi người đánh một chiếc. Không biết bọn họ tìm những thứ này ở nơi nào, giả trang thành tiểu thương nhân đi đến Tây Bắc.

Dư Lộ lên chiếc xe ngựa Trần Chiêu đánh, ngồi được một lát, xe ngựa từ từ chuyển động.

Ngồi trong xe ngựa không có ai, Dư Lộ mới dám đưa tay sờ bụng. Lúc này chi bị ngã đau ở mông, cái bụng không bị va chạm, sẽ không bị sao đâu ha.

Đây là một cửa thành có chút cũ, cũng không cao lắm, nếu người có võ công tốt thì không cần thang, chỉ cần nhảy hai ba cái là leo qua được rồi.

Mà lúc này, trước cửa thành có một nam nhân mặc bộ đồ cũ nát, trên người mang theo vô số vết máu, trông vô cùng chật vật dựa vào cửa thành. Có lẽ vì hắn quá mức gầy yếu, có lẽ trông hắn quá mức đáng thương, hắn cứ dựa vào đó, không ai quan tâm.

Trời tháng bảy, tháng tám, ánh nắng vô cùng mãnh liệt, đứng đợi ở đây rất là mệt mỏi, nhất là với nam nhân thoát nhin bị thương không nhẹ nữa. Hắn hít mắt nhìn đằng trước, môi khô đến nứt ra chảy máu, mặt hồng lên không bình thường, thoát nhìn thực sự rất đáng thương.

Thấy hai chiếc xe ngựa đi đến, ánh mắt hắn hít chặt hơn nữa, nhưng giữa khe hở ở mắt lại đầy tia sáng.

Xe ngựa dần dần đến. Nhìn người đánh xe đằng trước, hắn không có phản ứng gì, nhưng khi nhìn đến người phía sau, tuy người nọ có để ria mép, đồ mặc trên người rất phổ thông, trên cổ còn đeo chiếc dây chuyền bằng vàng trông rất tục tũ nhưng hắn vẫn nhảy bật lên như phản xạ có điều kiện.

Trần Ngũ là người đi đằng trước, hắn nhất thời sợ run trong lòng.

Một người giống như đã chết đột nhiên bật dậy, hình ảnh đó trông rất đáng sợ. Hắn còn chưa nghĩ ra cách ứng đối, người kia đã nhìn sang bên này với vẻ mặt mừng như điên, sau đó hắn ta bước lên phía trước, chỉ là mỗi bước được hai bước thì hắn ta lại đột nhiên dừng lại.

Hình như hắn ta đi đứng có chút bất tiện, khi dừng đột ngột như vậy, hắn ta lập tức bị vấp và ngã xuống đất.

Nhưng hần ta không ngồi dậy nổi, quỳ trên mặt đất một lát. Cho đến khi hần vào cửa thành, hần mới phát hiện tên kia đã ngồi dậy, dựa lưng vào tường thành, lại có bộ dạng híp mắt nửa chết nửa sống.

Hàng năm đều có việc lạ, năm nay đặc biệt nhiều!

Trần Ngũ tùy ý cảm thán một câu, không có để trong lòng.

Vào trấn nhỏ, đi thẳng đến một khách sạn thường thường, thuê phòng. Trần Ngũ nhận được ánh mắt ra hiệu của Trần Chiêu, theo hần đi sang căn phòng cạnh phòng nhốt Dư Lộ.

Bọn họ không lo Dư Lộ sẽ chạy trốn. Công lực của hai người đều tốt, lại luôn luôn chú ý đến động tĩnh bên kia, dù họ không biết được mọi cử động của Dư Lộ nhưng dễ nắm bắt hành tung là đủ rồi.

Mà Dư Lộ cũng rất thông minh. Cô biết một nữ nhân như cô có chạy trốn thì càng nguy hiểm hơn, nên dọc đường đi lên về phía Bắc cô không cố tìm cách chạy trốn nữa.

Chẳng qua, vừa mới thuê phòng xong, Trần gia tìm mình có chuyện gì nhỉ? Trần Ngũ vừa vào phòng liền hỏi ngay.

Vào phòng rồi, mặt Trần Chiêu không giữ được nét bình tĩnh nữa. Hần không trả lời câu hỏi của Trần Ngũ ngay mà là bắt lấy tay hần, vội vàng nói: "Trần Ngũ, giờ người chạy nhanh đến cửa thành, người còn nhớ rõ nam nhân quần áo nhếch nhác ngồi dựa vào cổng thành không? Người đi đi, lặng lẽ mang hần đến đây cho ta!"

Trần Ngũ khó hiểu, "Trần gia, sao chúng ta phải làm vậy?"

Trần Chiêu vội la lên: "Đó là Đại ca của ta! Chắc là huynh ấy trốn ra được, nói không chừng Thành Vương đang ở gần đây rồi! Ta không tiện lộ mặt đi tìm huynh ấy, người đi thay ta đi, nhưng không cần phải đích thân đi đâu, đi tìm người giúp mang huynh ấy tới là được rồi!"

Mặt Trần Ngũ nghiêm lại, lập tức đồng ý.

Tận đêm khuya, Trần Ngũ mới mang Trần Bi đã thay quần áo sạch tới.

Lúc đó Trần Chiêu đã ở trong phòng của Dư Lộ được nửa buổi chiều. Nhìn Dư Lộ ăn cơm tối xong, hần vẫn ngồi ở đó nhắm mắt dưỡng thần.

Đến khi nghe được động tĩnh bên ngoài, hần mới mở mắt ra, nhìn thoáng qua Dư Lộ đã nằm ngủ trên giường, hần mới rón rén đi ra ngoài.

Trong gian phòng bên cạnh, Trần Bi vừa thấy Trần Chiêu liền nhào lên ôm lấy hần, thấp giọng bật khóc, một lát sau vẫn không nói được câu nào.

Trần Chiêu biết, bởi vì hần nên Đại ca mới phải chịu như vậy.

"Đại ca!" Trần Chiêu cũng vô cùng khó chịu. Kịp trước, bởi vì hần nên Đại ca không có tiền đồ tốt, kiếp này, vẫn bởi vì hần mà Đại ca phải thảm như vậy, "Đại ca, là đệ có lỗi với huynh!"

Tiếng khóc của Trần Bi ngưng lại, sau đó buông hần ra, đập vào ngực hần, "Nói gì vậy, chúng ta là huynh đệ ruột, sao lại nói những lời xa lạ như thế?"

Sự khoan dung của Đại ca khiến Trần Chiêu vô cùng hổ thẹn, nhưng hần cũng không nói thêm nữa, hần có vấn đề cần hỏi càng quan trọng hơn.

"Đại ca, sao huynh lại ở đây? Còn có, huynh bị sao vậy, đệ thấy huynh bị thương, có phải Thành Vương tìm thấy huynh rồi không? Có phải hần đánh huynh không?" Trần Chiêu có rất nhiều vấn đề, quan trọng nhất là, Đại ca trốn ra được, nếu Tiêu Duệ không ở chỗ này, vậy hần cũng không cần mang Dư Lộ chạy theo hướng Bắc nữa.

Đại ca an toàn, họ có thể vẫn đi về phía Nam, hoặc về phía Đông, nói chung là cách nơi này càng xa càng tốt.

Trần Bi gật đầu, nói: "Đúng vậy, Thành Vương đã đến Tây Bắc rồi, hần bắt ta. Ta vất vả lắm mới trốn thoát được. A Chiêu, đến cùng là đệ đang làm gì, nghe nói đệ bắt cóc trắc phi của Thành Vương?"

Trắc phi? Đòi này Dư Lộ thực sự tốt số hơn đòi trước, nhưng mà... nhưng mà mang nàng ấy đi rồi, về sau hần chắc chắn cũng sẽ đối xử tốt với nàng ấy.

Hần không gạt Đại ca, "Không phải là trắc phi, huynh cũng biết đấy là ai, chính là cái người lúc trước ở Tầm Phương viện ấy."

"Dư chủ tử?" Trần Bi rất kinh ngạc, "A Chiêu, đệ bắt cóc Dư chủ tử làm gì? Không phải là đệ muốn báo thù đấy chứ? A Chiêu, không được, đệ không thể làm vậy được. Khúc cô nương và Khúc phụ, họ vẫn còn ở trong tay Thành Vương đấy, ta chỉ có thể tự trốn đi, không thể cứu họ ra được. A Chiêu, Dư chủ tử ở đây, đệ có thể thả Dư chủ tử ra không?"

Rốt cuộc là đường đệ ruột, Trần Bi vẫn còn ôm chút hi vọng.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 134

Lời của Trần Bì khiến Trần Chiêu trầm mặc. Hồi lâu sau, hần mới lắc đầu với Trần Bì.

"Đại ca, đệ hiểu Vương gia, chỉ sợ lúc này Vương gia đã có ý giết đệ thật, nhưng với Khúc cô nương và Khúc phụ, chắc hần sẽ không làm vậy đâu..." Trần Chiêu nói, cầm lấy tay của Trần Bì, trịnh trọng nhìn hần, "Đại ca, huynh không cần lo lắng cho họ, chỉ là... chỉ là thực sự xin lỗi, chuyện giữa huynh và Khúc cô nương, sợ là rất khó thành."

Khuôn mặt vốn đã tối xuống của Trần Bì sáng bừng lên khi nghe hiểu ý trong lời của Trần Chiêu, "A Chiêu, đệ có ý gì, ý của đệ là ta và Khúc cô nương vẫn còn cơ hội sao? Làm thế nào thế, đệ thả Dư chủ tử, lấy Dư chủ tử trao đổi với Khúc cô nương và Khúc phụ sao?"

Xem ra đại ca thực sự rất quan tâm đến Khúc cô nương.

Trần Chiêu trầm nghĩ, dù có khó hơn nữa hần cũng phải giúp Đại ca cứu người mới được. Chẳng qua, trước đó hần phải đưa Đại ca và Dư Lộ đến nơi an toàn mới được.

Hần lắc đầu, nói: "Không phải, đại ca, huynh đừng lo lắng, đệ nhất định sẽ giúp huynh cứu Khúc cô nương ra. Huynh nữa, giờ huynh còn đang bị thương, huynh cứ nghỉ ngơi trước đi. Ngày mai đệ sẽ nói với Trần Ngũ, để cho hần đi tìm một nơi an toàn."

Trần Bì nhìn Trần Chiêu, một lát sau mới gật đầu.

Nhưng nghi vấn ở đáy lòng hần lại không hỏi ra được rồi. A Chiêu đã quyết định, dù hần có nói thì còn có ý nghĩa gì đâu chứ. Còn việc giúp hần cứu Khúc cô nương ra ngoài, người sống là cứu, người chết cũng là cứu, người có cụt tay hay gãy chân thì vẫn là cứu.

Nhưng nếu như vậy, sao Khúc cô nương lại không... thất vọng với hần chứ?

Dựa vào đâu mà Khúc cô nương lại phải chịu nỗi uất ức lớn như thế chứ?

Trần Chiêu chỉ cho rằng Trần Bì đang lo lắng. Có lo là việc bình thường, hần cũng không biết phải khuyên bảo thế nào, cho nên hần vỗ vai Trần Bì, định đi ra ngoài trước.

"Đại ca, đêm nay huynh ở phòng của đệ đi."

"Đệ đi đâu vậy?" Trần Bì lập tức ngẩng đầu.

Trần Chiêu thấp giọng nói: "Đệ sang phòng bên cạnh."

Miệng Trần Bì hồi lâu vẫn không khép lại được, nhưng Trần Chiêu không định giải đáp cho hần, xoay người rời đi. Mắt mở trừng trừng nhìn cửa phòng bên đóng lại, mà bên trong cũng không có chút âm thanh nào, Trần Bì cảm thấy cả người như rớt vào hầm băng.

Wang gia quan tâm Dư chủ tử như vậy, mà với tình huống bây giờ, chẳng lẽ quan hệ giữa A Chiêu và Dư chủ tử đã tốt hơn rồi?

Nếu vậy, không chỉ có hần và A Chiêu, ngay cả Khúc phụ và Khúc cô nương tất nhiên cũng chỉ có một con đường chết!

Trần Bì không khỏi cả kinh, toàn thân lạnh run.

Đêm dần khuya.

Dư Lộ cũng không quan tâm việc Trần Chiêu và cô ở chung một gian phòng. Đọc suốt đường đi, Trần Chiêu luôn luôn ở bên cạnh cô, cô có muốn tránh cũng không tránh được. Cũng may Trần Chiêu vẫn có phong độ của quân tử, chưa từng làm chuyện quá mức gì với cô. Giờ cô có thai rồi, xác này cả một ngày, không thức được đến nửa đêm.

Cô đang ngủ say sưa.

Trong bóng đêm, Trần Chiêu nhìn bóng lưng Dư Lộ không nháy mắt. Thân hình của nàng vô cùng gầy yếu, khiến người khác vừa nhìn liền thấy thương tiếc.

Từ kinh thành đến đây, đoạn đường này nàng đã phải ăn rất nhiều đau khổ.

Trần Chiêu thở dài không tiếng động, nhắm mắt lại, chợt nhớ đến cảnh sáng nay. Nàng ngã trên mặt đất lạnh lẽo, cứng rắn cự tuyệt sự tới gần của mình. Ngay cả khi mình có lòng tốt muốn mời đại phu khám cho nàng, nàng ấy cũng không muốn.

Nghĩ đến cảnh ban ngày, hai mắt Trần Chiêu bỗng co rụt, ban ngày... lúc Dư Lộ ngã xuống, nàng ấy vô ý thức che bụng!

Tại sao nàng ấy phải bảo vệ bụng mình?

Trần Chiêu có kinh nghiệm từng chạy trốn với Dư Lộ. Ký ức về cái đêm mà đội thuyền đến thành Kim Lăng, cái đêm mà Dư Lộ bị đau bụng vì kinh nguyệt vẫn rõ mồn một trước mắt hần.

Bởi vì từ sau hôm đó, Dư Lộ không có gần gũi hần nữa. Hần không cách nào quên được một đêm kia, Dư Lộ tựa trong ngực hần, nói: "A Chiêu, chàng đối với ta tốt quá..."

Nàng nói: "Ta sợ chàng giống như phù dung sớm nở tối tàn, sẽ không dài lâu được. Ta sợ, có một ngày chàng sẽ không đối xử tốt với ta nữa."

Từ đó đến giờ, nàng vẫn chưa từng gọi hần là A Chiêu nữa.

Thái độ của nàng với hần mới đúng là không tốt.

Không đúng không đúng, Trần Chiêu đột nhiên lắc đầu, điều hần nên nghĩ không phải là cái này. Lần kia Dư Lộ đến kỳ kinh, sau đó hần cũng hiểu đôi chút về chu kỳ kinh nguyệt, nhưng lần này hần mang Dư Lộ ra ngoài lâu như vậy mà nàng ấy vẫn không tới.

Điều này không bình thường!

Trừ khi, trừ khi nàng ấy có bầu rồi! Đứa nhỏ kia còn là của Thành Vương!

Nghĩ đến đây, Trần Chiêu gần như là lập tức bật dậy, không nhịn được đi nhanh đến cạnh giường.

Tuy Dư Lộ đang ngủ nhưng cũng rất tỉnh, hướng chi động tĩnh của Trần Chiêu cũng không nhỏ. Cô lập tức tỉnh dậy, nhanh chóng xoay người ngồi dậy.

"Trần Chiêu, ngươi làm gì vậy?" Cô không thấy rõ ánh mắt của Trần Chiêu nhưng cô lại mơ hồ cảm giác được, hơi thở trên người Trần Chiêu cũng không được tốt cho lắm.

Trần Chiêu dừng bước lại, ngừng một lát, cũng không trực tiếp hỏi ra, "Ta xem nàng có ngủ được không, có phải gần đây quá mệt không, nếu không chúng ta cứ ở đây hai ngày đã, ta mời đại phu đến khám cho nàng, giúp nàng điều trị."

Giọng hần rất ôn hòa, điều này khiến Dư Lộ tưởng mình nghĩ sai, chẳng lẽ cô đã trông gà hóa cuốc?

Nói thật, không thể nói Trần Chiêu đối xử không tốt với cô, ít nhất là tuy đoạn đường này luôn phải trốn trốn tránh tránh nhưng trong khả năng của mình, hần vẫn luôn cố gắng cho cô có được thứ tốt nhất.

Nhưng cô không cảm kích, cũng không thấy cảm động.

Nếu không phải vì Trần Chiêu, cô căn bản không cần trải qua những việc này. Nếu không phải vì Trần Chiêu, lúc này cô đã ở Thành Vương phủ, có thể cùng Tiêu Duệ ngày ngày gặp mặt, ân ân ái ái, mà bây giờ nếu cô có thai thật, hai người có thể cùng vui.

Đáng tiếc, giờ cô phải ở trong một gian phòng cũ nát, phải lo lắng đề phòng, phải chịu sự giám thị của người khác ngay cả khi ngủ, ngay cả việc mình có thai cũng không dám đề lộ ra.

Cô lẽ bóng tối dễ dàng khiến người ta cảm thấy sợ, giọng Dư Lộ không lạnh lẽo như ban ngày nhưng vẫn từ chối, "Không cần, ta cảm thấy ta rất khỏe, không cần đi gặp đại phu. Còn việc đi hay ở, việc này ta luôn không có quyền phát biểu, ngươi cứ tự quyết định là được."

Trần Chiêu biết nàng sẽ không nói ra, bây giờ chắc chắn nàng ấy đang đề phòng hần.

Hần mở miệng: "Lộ..."

"Đừng gọi như vậy, ngươi trực tiếp gọi tên của ta đi, Dư Lộ." Dư Lộ cắt lời hần.

Một đường này, Trần Chiêu nhiều lần muốn gọi cô là Lộ Lộ, mỗi lần như vậy cô đều cắt lời hần, yêu cầu hần gọi cô là Dư cô nương, Dư di nương hay Dư chủ tử, gọi kiểu gì cũng được, chỉ cần không phải tên Lộ Lộ thân mật.

Nhưng bây giờ, cô không dám quá mức, đành để hần gọi là Dư Lộ. Dù sao, ở hiện đại, ai mà chẳng gọi tên nhau như thế. Người nhà, bạn bè, thầy cô giáo đều có thể gọi như vậy, cô cũng không thấy nặng lòng.

"Dư Lộ." Trần Chiêu thuận theo cô, hỏi: "Nếu ta không mang nàng đi quân doanh, nếu ta cũng không nghe lệnh của người kia, ta dẫn nàng đi, nàng nguyện ý không?"

Đương nhiên là không rồi, vấn đề này còn phải hỏi sao? Dư Lộ căn bản không để ý đến hần, đồng thời thường cho hần hai cái mắt trợn trắng.

Trần Chiêu cũng biết đáp án của Dư Lộ, nhưng hần vẫn không hết hy vọng. "Ta... Nàng còn nhớ lúc chúng ta ở Kim Lăng không, nàng nói ta đối với nàng rất tốt, hy vọng rằng ta vẫn luôn tốt với nàng như vậy. Dư Lộ, nếu như ta đồng ý với nàng, đồng ý vẫn đối tốt với nàng như vậy, vậy nàng có thể suy tính một chút không? Chúng ta tìm một nơi để ở, cả đời ta sẽ chỉ có mình nàng, sẽ không nhìn người khác một mắt, đồng thời cũng không để nàng phải giống như ở trong Vương phủ, bên trên có người đè, trong cung cũng có người đè, ngay cả mặc đồ đồ cũng không được. Dư Lộ, nàng nguyện ý, thật trọng suy tính lại không?"

Nếu là lúc trước, lúc cô vẫn chưa thích Tiêu Duệ thì dù biết lúc đó Trần Chiêu đúng là muốn bán cô đi kỹ viện, sau khi nói rõ chuyện này, e rằng cô vẫn sẽ động lòng như cũ.

Dù sao, không có nữ nhân nào không muốn nam nhân đối xử tốt với mình, cả đời chỉ có mỗi mình mình. Hướng chi tướng mạo của Trần Chiêu cũng tốt, lại biết võ công, có thể bảo vệ mình, còn biết cách kiếm tiền nữa.

Nam nhân như vậy, có nữ nhân nào không thích chứ?

Có nữ nhân không thích, đó là nữ nhân trong lòng có nam nhân khác, có người tâm ý tương thông, yêu mình thật lòng. Dù Trần Chiêu có tốt hơn nữa thì cũng không thích được.

Lòng Dư Lộ không phải làm bằng sắt.

"Trần Chiêu, thật ra ta có thể cảm giác được ác ý của ngươi đối với ta hồi trước là hần không thể để cho ta sống không tốt." Thấy Trần Chiêu định nói gì, Dư Lộ lập tức khoát tay, nói tiếp: "Mà ta cũng có thể cảm giác được, cho dù là lần chạy trốn lần trước hay lần bị ngươi bắt cóc lúc này, ngươi vẫn giữ lại tia thiện ý đối với ta, không đành lòng thương tổn ta. Giờ ngươi lại nói, ngươi thật lòng muốn sống cùng ta, nhưng Trần Chiêu, ta không đáng."

"Ta không ngại việc nàng theo Thành Vương! Sẽ không để ý việc nàng...". Không để ý việc nàng có thai, Trần Chiêu dừng lại, không nói hết.

Dư Lộ chỉ nghe thấy câu phía trước, hơi sững sờ một lát, sau đó nhịn không được bật cười. Cô nói cô không đáng, đương nhiên không phải nói cô không xứng với hần. Thật ra trong xương người này vẫn có chủ nghĩa của đại nam tử ấy chứ.

Cô lắc đầu nói: "Ta nói không đáng, ý là thân phận của ta. Ta đi cùng ngươi, Thành Vương sẽ không bỏ qua cho ngươi. Còn có, ta nói không đáng, cũng là vì ta không có cảm tình gì với ngươi hết. Rõ ràng ngươi có thể tìm một người cũng thích ngươi, mà ngươi cũng thích người đấy, không cần phải tìm một người không có tình cảm với ngươi."

Trần Chiêu không thích nghe lời này, thậm chí là hấn ghét giọng điệu bình hòa như vậy của Dư Lộ. Rõ ràng là nàng ấy từng thích hấn, từng muốn bỏ trốn với hấn!

"Được rồi!" Hấn lạnh lùng nói, cúi người nâng cằm Dư Lộ lên, buộc cô phải đối diện với hấn, "Nàng cho rằng, nàng ở cùng ta lâu như vậy, Thành Vương sẽ không để ý sao? Chỉ cần là nam nhân thì hấn sẽ để bụng đến việc này, dù sau này nàng có trở về thì cũng không có cuộc sống tốt!"

Dư Lộ không muốn kích thích Trần Chiêu.

Nhưng cô thực sự cảm thấy, Tiêu Duệ sẽ không để bụng, Tiêu Duệ sẽ tin tưởng cô. Tình yêu của người kia dành cho cô không có nông cạn như vậy. Hấn vì cô mà suy nghĩ nhiều như vậy, hấn hấn sẽ chỉ thấy đau lòng thay cô.

Dư Lộ không trả lời, nhưng trên mặt không có nét căng thẳng hay sợ hãi. Điều này làm Trần Chiêu biết lời của hấn là vô ích.

Hấn cau mày, ánh mắt chậm rãi dời xuống, nhìn chằm chằm vào cái bụng của Dư Lộ, giọng băng lãnh mang theo tia trào phúng, "Nếu như... ta nói với hấn, nàng có đứa nhỏ của ta thì sao? Nàng cảm thấy, hấn có thể không để ý sao?"

Nếu bụng của nàng có đứa nhỏ thật, tính tình ngày thì chính là cái ngày rời khỏi Vương phủ đi Pháp Hoa Tự, mà ngày ấy, cũng là ngày cô bị Trần Chiêu bắt đi!

Dư Lộ bỗng giơ tay đánh Trần Chiêu, đồng thời hét lên: "Trần Chiêu, ngươi hèn hạ vô sỉ!"

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Không Dê Làm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 135

Edit + Beta: Y Nhã a.k.a Ryuu-chan

Đề tiện cũng được, hèn hạ cũng thế, hấn chỉ không muốn mất đi nàng.

Nàng hiểu cũng được, không hiểu cũng không sao. Nàng muốn cũng được, không muốn cũng thế.

Hấn vẫn muốn ích kỉ như vậy một lần.

Một đêm này, ngoại trừ Trần Ngũ, không có ai là ngủ ngon.

Dư Lộ là tức đến không ngủ được.

Trần Chiêu thì vừa tự trách vừa hổ thẹn, nhưng không biết phải khống chế bản thân như thế nào.

Cách một bức tường, Trần Bì bịt tai lại, chảy nước mắt, im lặng ra quyết định.

Xa hơn chút, ở một lầu lầu đối diện với khách sạn, dưới ánh nến mờ tối, cũng có người đang đứng trước cửa sổ nhìn đối diện, trắng đêm khó ngủ.

"Vương gia, hay ngài nghỉ lát đi?" Thôi Tiến Trung nhỏ giọng khuyên nhủ.

Biết sao đây, đương nhiên lão biết lúc này Vương gia vô cùng khó chịu trong lòng, nhưng vì sự an toàn của Dư chủ tử, mặc dù họ có nhiều người nhưng vẫn không dám mạo muội đi lên. Ai biết nếu họ ép sát rồi, liệu Trần Chiêu có chó cùng rứt giậu, lấy Dư chủ tử ra để uy hiếp họ hay không chứ!

Bây giờ chỉ có thể xem Trần Bì rồi.

Tiêu Duệ không quay lại, "Không, ngươi cứ đi xuống nghỉ ngơi trước đi, khi nào mệt thì ta sẽ đi nghỉ sau."

Vương gia đang muốn mình không quá rầy hấn đây mà. Thôi Tiến Trung nhìn thân hình cao gầy đang đưa lưng về phía lão, hít một hơi, lại nhìn căn phòng sớm đã tắt nến đối diện, đóng cửa phòng lui ra ngoài.

Lão vừa đi, Tiêu Duệ lập tức nắm chặt lấy hai song cửa sổ, hai mắt nhìn chằm chằm phía đối diện, trong lòng thì chém Trần Chiêu hàng ngàn, hàng vạn vết đao.

Trời đã sáng.

Tuy khách sạn nhỏ nhưng vẫn có một ít khách. Ở lầu hai còn có một nhà mang theo đứa nhỏ, mới sáng sớm đứa nhỏ đó đã khóc oe oe, kết hợp với tiếng tiểu nhị chạy đôn chạy đáo dưới lầu khiến khách sạn nhỏ này có vẻ vô cùng náo nhiệt.

Trần Chiêu một đêm không ngủ. Hấn xoa đôi mắt đỏ khô khóc rồi mở cửa. Còn Dư Lộ phía sau hấn thì vẫn duy trì tư thế hai tay ôm đầu gối dựa vào tường, không hề nhúc nhích.

Cho đến khi cửa đóng lại thì cô mới chán nản ngã xuống.

Sẽ không, Tiêu Duệ sẽ không tin, đúng không?

Cô hỏi, hỏi hư không, cũng hỏi lòng của mình. Nhưng suy bụng ta ra bụng người, nếu Tiêu Duệ ở chung với một nữ nhân khác hơn một tháng, nữ nhân đó nói mang thai, chỉ sợ cô cũng không thể kiên định tin tưởng Tiêu Duệ được.

Việc này mình cũng không làm được. Nếu Tiêu Duệ thực sự không tin, vậy cứ giải thích cho hắn biết, cuối cùng hắn sẽ tin thôi. Lại nói, khi đứa nhỏ đã sinh ra rồi thì còn có thể lấy máu nhận thân nữa mà!

Trần Chiêu đóng cửa, vừa mới xoay người lại, Trần Bì đã khép khiễng xuất hiện ở cầu thang. Thấy Trần Chiêu, mặt hắn lộ ra nụ cười thật tươi.

"A..." Đường như sợ bị người phát hiện, hắn không gọi A Chiêu ra mà vội vàng khép miệng lại xong rồi mới nói, "Đệ đệ, đi ăn thôi, có bánh bao nhân thịt, đồng thời cũng có bún nữa, nhanh lên!"

Mặt Trần Chiêu lộ ra nét không vui, vội bước nhanh tới kéo Trần Chiêu vào gian phòng sát vách. Khi vào cửa, hắn mới vội la lên: "Đại ca, sao huynh lại đi ra như thế, nếu bị người của Thành Vương phát hiện thì làm sao đây!"

Trần Bì hoảng sợ, trên mặt lập tức lộ vẻ bất an, "A, ta, ta không nghĩ được nhiều vậy. A, A Chiêu, vậy làm sao đây? Ta, ta chỉ là quá đói."

Trần Chiêu thấy hơi áy náy. Nếu không phải vì hắn, Thành Vương sẽ không đến đây. Thành Vương không đến, Đại ca sẽ không bị như thế này.

Hắn lắc đầu, giọng ôn hòa nói: "Xin lỗi Đại ca, là ta không suy nghĩ chu toàn. Huynh ở trong phòng chờ lát, đệ đi gọi Trần Ngũ mang điểm tâm lên đây."

Trần Bì vội gật đầu, lúc Trần Chiêu đi đến cửa rồi mới nhớ, lập tức nói: "Đúng rồi, ta đã đưa bạc cho tiểu nhị rồi, ba người chúng ta đều có phần cả, đệ nhớ đừng đưa nhiều tiền quá!"

Chỉ có ba người, vậy là không có cửa Dư Lộ rồi. Đại ca cũng giống như Trần Ngũ, đều không thích Dư Lộ.

Trần Chiêu gọi Trần Ngũ ra, phân phó hắn: "Người đi gọi hai cái bánh bao thịt, lại lấy thêm chén cháo thịt nạc, lát mang đến phòng của Dư cô nương. Vội lại, lúc này Đại ca của ta đã kêu điểm tâm cho ba người chúng ta rồi, người gọi tiểu nhị bụng lên đi, đưa đồ ăn cho Dư cô nương rồi mau sang đây ăn."

Trần Ngũ đi xuống, chỉ lát sau, khi tiểu nhị mới dọn điểm tâm lên xong, hắn đã vào cửa.

"Trần gia, Dư cô nương đã ăn."

Bàn tay cầm bánh bao của Trần Chiêu hơi khựng lại, sau đó ăn tiếp. Xem ra là có thai thật rồi, nếu không, sau khi tức giận cả đêm, nàng ấy sẽ không ăn ngon như vậy.

Trần Bì luôn chú ý đến thái độ của Trần Chiêu. Thấy Trần Chiêu có vẻ lạ, hắn vội hỏi: "Sao thế A Chiêu? Tối qua ta nghe thấy bên đệ có tiếng ồn, đệ... đệ và Dư chủ từ cãi nhau à?"

Trần Chiêu thần nhiên nói: "Không sao."

Trần Bì uống ngụm nước canh, suy nghĩ một lát, lại hỏi: "A Chiêu, hôm nay ta đi rồi, Dư chủ từ sẽ thế nào? Nếu đệ mang Dư chủ từ đi cứu Khúc cô nương, vậy sẽ không an toàn lắm đâu ha? Còn có, sau này đệ tính thế nào, quan... quan hệ giữa đệ và Dư chủ từ đã tốt hơn chưa?"

Trần Chiêu còn chưa lên tiếng, Trần Ngũ đã hăm hồ nói: "Đúng rồi Trần gia, lúc này khi ta đi xuống, ta có nhìn thấy mấy người Đại ca, họ cũng đến đây rồi. Họ nói Thành Vương gì kia không có ở quán doanh."

Trần Chiêu đứng bật dậy.

Bát canh trên bàn cũng không uống, cái bánh bao nhân thịt mới ăn được một nửa cũng không ăn nữa, hắn vứt xuống bàn, bước nhanh tới cửa.

"Trần gia, sao thế?" Trần Ngũ vội vàng nói, nuốt cái bánh bao trong tay xuống, cũng đứng lên theo.

Chỉ là, hắn lại cảm thấy đầu óc choáng váng.

Mà Trần Chiêu đang mở cửa cũng bỗng thấy choáng đầu, cánh cửa mới mở được nửa đã bị đập lại.

Hai người đều có phản ứng không đúng, quay đầu nhìn Trần Bì. Trần Bì cũng không ăn nữa, lúc này đang ngồi thẳng lưng nhìn bọn hắn.

"Vương bát đản!" Trần Ngũ mắng, giơ tay đập xuống đầu Trần Bì, "Mày hạ độc tui tao!"

Trần Bì không nói gì, chỉ khom người tránh ra. Một quyền này của Trần Ngũ rơi vào khoảng không, người ngã xuống bàn, toàn bộ chén đĩa trên bàn đều rơi xuống đất.

"Đại ca!" Trần Chiêu lắc đầu, nhìn Trần Bì với vẻ không dám tin, "Vi sao? Vì sao huynh lại làm vậy với đệ?"

Trần Bì nhìn Trần Chiêu, "A Chiêu, đừng tự làm khổ mình nữa, đệ trốn không thoát đâu. Việc đệ làm đã định trước rằng đệ chỉ có một con đường chết, mà ta là Đại ca của đệ, đệ chết, ta cũng không sống được. Nhưng mà, Khúc cha và Khúc cô nương đều là người vô tội!"

"A Chiêu! Ta là ca của đệ, bị đệ liên lụy, phải chết vì đệ, ta không nói gì hết. Nhưng còn Khúc cô nương, dựa vào cái gì, nàng ấy đang yên đang lành, dựa vào cái gì chứ!" Giọng Trần Bì không tự chủ được mà lớn hơn, nghĩ đến Khúc cô nương, hắn chỉ thấy lòng mình vô cùng đau đớn.

Cứu Khúc cô nương rồi, hắn lại không có cơ hội cưới nàng ấy nữa. Về sau ai sẽ cưới nàng ấy đây, người đó có đối xử tốt với nàng ấy không, có ăn hiếp nàng ấy không?

Hai mắt Trần Bì dần dần đỏ lên, từ từ, hai hàng nước mắt rơi xuống. Hắn nhìn Trần Chiêu đang dựa vào cửa, và Trần Ngũ vì ăn quá nhiều bánh bao, uống quá nhiều

canh nên đã hôn mê, từ từ rút thanh đao găm vẫn luôn giấu trong người ra.

Hắn giờ đao găm lên, cầm lấy đầu Trần Ngũ, nhanh chóng chặt xuống, trên mặt bị bắn đầy máu.

Những người này đều là tử sĩ, tuy Trần Chiêu nuôi họ nhưng không có tình cảm gì thật. Hắn có thể không để ý đến sự sống chết của họ, nhưng người giết họ lại là Trần Bì, Đại ca của hắn!

"Đại ca..." Giọng hắn run run, ánh mắt nhìn Trần Bì chuyển từ không thể tin được sang tràn đầy đau lòng. "Huynh giết người của đệ, huynh giết hắn rồi, có phải tiếp theo, huynh sẽ giết đệ không?"

Đúng vậy...

Tiếp theo, đúng là sẽ giết hắn thật.

Nước mắt Trần Bì lại rơi xuống. Bàn tay cầm đao của hắn đang run, nhưng bước chân đi lên phía trước tuy chậm nhưng rất kiên định.

Trần Chiêu nói: "Đại ca, đệ đã nói với huynh rồi, đệ sẽ cứu Khúc cha và Khúc cô nương. Đệ cam đoan, đệ sẽ cứu!"

Trần Bì cười khổ lắc đầu, "Cứu thế nào? Đệ lợi hại, thù hạ của Thành Vương lại càng lợi hại hơn! Đệ cứu một người thôi cũng đủ khó khăn rồi, huống chi là hai người? Lẽ nào, đệ định cứu một Khúc cô nương đã chết hay một Khúc cô nương bị cụt tay cụt chân cho ta?"

"Sẽ không chết đâu, đệ cam đoan!" Nhưng có bị thương hay không thì lại không chắc chắn được. Dù sao, đao kiếm không có mắt.

Trần Bì đột nhiên nói: "A Chiêu, đệ thật là ích kỉ!"

Mặt Trần Chiêu bỗng trắng bệch đi. Ích kỉ sao? Đúng thế, đúng là ích kỉ. Kiếp trước hắn hại Đại ca, kiếp này lại hại thêm lần nữa. Chân Đại ca bị thọt, Khúc cô nương của Đại ca bị bắt, đây đều là vì hắn.

Nhưng, nhưng...

Căn bản là Trần Chiêu không nói nên lời thanh minh, "Đại ca, là đệ có lỗi với huynh."

Lòng Trần Bì cũng đầy hổ thẹn, "A Chiêu, Đại ca không trách đệ. Đệ trả lời ta một vấn đề được không?"

"Huynh nói đi."

"Đệ và Dư chủ tử, hai người đến tốt cùng, đến tốt cùng có..." Trần Bì hỏi.

Trần Chiêu lắc đầu, chỉ nói: "Đúng vậy, đệ và nàng ấy đã ở cùng nhau."

Trần Bì không hiểu được ý của hắn, nhưng nếu Trần Chiêu đã thừa nhận, dù hắn có khó ra tay thì vẫn phải ra tay. Hắn ra tay, ít nhất sẽ cho A Chiêu một cái thống khoái, nhưng nếu rơi vào tay của Thành Vương...

Hắn Vương gia hận không thể chém A Chiêu thành ngàn mảnh đi?

Trần Bì đi đến trước mặt Trần Chiêu, hai tay hắn nắm vào tay cầm của con dao, giờ lên thật cao.

Trần Chiêu hỏi lại lần nữa: "Đại ca, huynh... thật muốn giết đệ sao?"

Trần Bì khóc nói: "A Chiêu, khi xuống mồ rồi, ta sẽ đích thân thỉnh tội với Nhị thúc Nhị thẩm. Đệ yên tâm, đệ chết rồi, ta sẽ theo xuống ngay."

Dứt lời, hắn nhắm mắt đâm xuống.

Trần Chiêu nhắm mắt lại, cắn chặt răng, một tay bắt lấy Trần Bì, tay kia chuyển hướng cò tay hắn, sau đó là tiếng đao cắm vào thịt.

Nhưng người biến sắc lại là Trần Bì.

Trần Chiêu mở mắt, chậm rãi thả tay ra. Trần Bì trợn to mắt cúi đầu, chỉ thấy đao kia đã đâm ngập vào bụng mình. Không đợi hắn nói gì, hắn đã ngã ỵch xuống đất.

Trần Chiêu nhìn hắn, không có đi lên xử lý vết thương dùm hắn, "Đại ca, là đệ có lỗi với huynh."

Hai đời đều có lỗi.

Nhưng hắn, từ lâu đã không phải mình của đời trước. Sống lại một đời, hắn sao lại dám đánh mà không có chỗ dựa chứ.

Ta thà phụ người chứ không muốn người phụ ta.

Hắn mở cửa ra, đi đến trước cửa phòng Dư Lộ. Hắn còn chưa đẩy cửa, dưới lầu đã có tiếng bước chân hỗn loạn truyền tới. Hắn biết là Tiêu Duệ tới, nhưng lúc này độc trong người hắn vẫn chưa hết, hắn trốn không thoát.

Hắn đẩy cửa ra, nhìn Dư Lộ đang ngồi húp cháo cạnh bàn.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 136

Edit + Beta: Y Nhã a.k.a Ryuu-chan

Dur Lộ hoảng sợ, lập tức đứng dậy nhìn sang vó vè mặt cảnh giác.

Trần Chiêu cũng không nói gì nhiều, tiến lên nắm lấy cổ tay cô, "Đi!"

Dur Lộ bị hấn kéo ra ngoài, vội vàng hỏi: "Đi đâu? Đồ đạc còn chưa..." Mấy chữ còn lại còn chưa nói xong, trước cửa phòng bỗng bị ba người chặn lại.

"Trần gia!" Tên mặt sẹo cầm đầu ôm tay hành lễ với Trần Chiêu, "Người của Thành Vương đến, ngài mau dẫn... nàng ta trốn đi!"

Người Thành Vương đến!

Hai mắt Dur Lộ sáng lên, bất chấp địch ta, lập tức hỏi: "Người đâu? Người Thành Vương ở đâu, ở nơi nào?"

Bàn tay đang nắm lấy cổ tay cô hơi hơi siết lại.

Dur Lộ đau đến nhủu mày, quay đầu nhìn hấn, phải cố nén mới không nói ra lời khiến ba thủ hạ của Trần Chiêu tức giận.

Chẳng qua, ánh mắt cô lại rất sáng, tuy bị đau đến nhủu cả mày nhưng vẫn không giấu được sự hưng phấn trên mặt cô, dù cô đã khắc chế không cười.

Trần Chiêu đang định nói, bên ngoài chợt có tiếng truyền vào, "Ồ đây!" Là giọng của Tiêu Duệ!

Là Tiêu Duệ!

Tiêu Duệ tới!

Tuy không nhìn thấy người nhưng dù chỉ nghe thấy tiếng, Dur Lộ vẫn nhin không được mừng đến chảy nước mắt. Cô cũng đáp lại: "Ta ở đây, Tiêu..." Nhiều người ở ngoài, không biết gọi thẳng tên cô sao không, Dur Lộ vội vàng ngừng lại, đổi cách xưng hô, "Gia, ta ở đây, ta không bị thương, gia đừng lo lắng!"

Tiêu Duệ nhắm hai mắt, nhưng nước mắt vẫn chảy xuống theo hai gò má đã đen và gầy đi nhiều. Hấn cũng không để ý, Thôi Tiến Trung và mấy thị vệ căn bản không dám nhìn hấn. Hấn trầm mặc một lúc lâu rồi mới cao giọng nói: "Tốt, ta cũng tốt lắm."

Từ giọng của hấn, Dur Lộ nghe được rằng hấn cũng không tốt lắm. Trong khoảng thời gian không có mình này, hấn sống cũng không tốt.

Cô không nói tiếp, chỉ dùng bàn tay khác không ngừng lau nước mắt. Không có lời muốn nói, thiên ngôn vạn ngữ cũng không bằng nhìn thấy hấn sống tốt. Cũng không nói nên lời nữa, có rất nhiều nước mắt, chỉ sợ khi mở miệng thì cô sẽ khóc không thành tiếng.

Nhưng Trần Chiêu lại thấy bi ai khi nhìn cô như vậy.

Dù mình làm thế nào, dù mình làm nhiều hay thiếu, trong mắt của nàng ấy, chỉ sợ ngay cả một cái móng ngón tay út của Thành Vương cũng không sánh bằng.

Tên mặt sẹo tên là Trần Đại. Hấn cảnh giác đứng ngăn trước mấy thị vệ của Tiêu Duệ, "Trần gia, chúng ta nên làm gì?"

Là đánh, hay là trốn?

Nếu đánh thì chắc chắn không đánh nổi, nhưng nếu ba người bọn hấn đánh thì mới có thể hộ tống Trần gia chạy đi. Nhưng nếu dẫn theo nữ nhân kia, chỉ sợ sẽ có nguy hiểm.

Trần Chiêu cúi đầu nhìn Dur Lộ, nghĩ đến chiếc khăn lấy từ chỗ Dur Lộ, nhưng lại nhớ rằng trên người nàng ấy đang có bầu, chỉ sợ thuốc mê trên khăn sẽ có hại cho đứa nhỏ.

Nhưng nếu đánh ngất nàng ấy... Thân thể bây giờ của nàng ấy vốn đã rất kém rồi, nếu lại đánh ngất nàng ấy nữa, sau đó còn phải vội vã lên đường, cũng không biết nàng ấy và đứa bé có chịu được không...

Trần Chiêu lại siết chặt tay, kéo Dur Lộ đi tới cửa.

Dur Lộ giãy dụa, nhưng không giãy dụa nổi.

Cô không biết tình huống bên ngoài là thế nào, lúc này cũng không dám kêu cứu, chỉ ngửa mặt lên, đôi mắt đỏ lên vì khóc trườn Trần Chiêu. Đến bước này rồi, hấn còn định làm gì nữa, còn không mau thả cô ra!

"Trần Chiêu, ngươi thả ta ra, ta sẽ cầu xin Vương gia thả ngươi đi." Dur Lộ vội nói.

Trần Đại cười ha ha, ánh mắt lại không dời đi, "Ngươi nói thả thì tính là cái gì. Bây giờ ngươi nói thả, ai biết thả ngươi rồi, Vương gia có thực sự thả Trần gia đi không chứ."

Mặc dù Tiêu Duệ không thể thấy tình hình bên trong nhưng có thể đoán được, tình cảnh bây giờ của Dur Lộ cũng không tốt lắm. Hấn lập tức lên tiếng: "Thả, chỉ cần các ngươi thả nàng ấy, ta lập tức tha cho các ngươi."

Nhưng sau đó, vẫn sẽ phải người đi đuổi giết.

Việc này cũng không coi là nói không giữ lời.

Trần Đại hừ một tiếng, nhưng lại lập tức quay đầu nhìn Trần Chiêu, đây là động lòng rồi. Dù là từ sĩ nhưng cũng không thể thật sự thấy cái chết không sòn, nếu có thể sống thì đương nhiên là muốn sống.

Trần Chiêu lại không nhìn hắn.

Hắn nắm chặt tay Dư Lộ, cất giọng nói: "Vương gia, ty chức có lỗi với ngài, đời này không cách nào hồi báo. Nếu có kiếp sau, ty chức nguyện làm trâu làm ngựa để hồi báo ân tình của ngài."

Tiêu Duệ thân nhiên nói: "Không cần. Trước ta cho ngươi một cái mạng, sau ngươi lại giúp ta làm việc, còn thiếu chút nữa chết trong tay ta, ngươi đã không còn nợ ta cái gì."

Dừng một lát, lại nói tiếp: "Bây giờ, nếu ngươi không muốn chết thì đành hoàng tha người ra. Ta có thể đáp ứng ngươi, tha cho bốn người các ngươi."

Lúc này, Trần Đại không nhìn qua, hai người khác lại đều nhìn lại.

Trần Chiêu thấy, tâm tình trầm trọng, trên mặt cũng lộ ra nụ cười khổ. Hắn nói: "Vương gia, vẫn mong ngài thành toàn."

Thôi Tiến Trung tức đến bật cười, bất chấp tôn ti, cảm tức mắng: "Trần Chiêu, ngươi thật là súc sinh cũng không bằng! Cái gì mà thành toàn, ngươi vong ân phụ nghĩa, không để ý thân tình, lại là ức hiếp nữ nhân, ngươi thật sự là một súc sinh, cả làm người cũng không xứng!"

Tiêu Duệ lại không tức giận, có thể tìm được Dư Lộ là hắn thấy vui rồi. Lúc này chỉ cần Trần Chiêu có thể tha Dư Lộ ra, dù điều kiện cả hắn có hà khắc hơn nữa, Tiêu Duệ đều sẽ đồng ý.

Cho dù lời Trần Chiêu nói có chỗ không thỏa đáng, hắn cũng sẽ không để ý, cái gì cũng không quan trọng bằng sự an toàn của Dư Lộ.

Hắn nhắc nhở Trần Chiêu: "Đại ca ngươi, nếu không cứu chữa kịp thời thì sẽ mất máu quá nhiều mà chết."

Rốt cuộc là người thân duy nhất trên đời, dù Trần Chiêu ra tay nhưng không có cách nào nhẫn tâm giết Trần Bi. Thế nhưng Thành Vương nói đúng, lại kéo dài tiếp, Đại ca sẽ mất quá nhiều máu mà chết thật.

Tiêu Duệ lại tung mờ: "Chỉ cần ngươi thả nàng ấy, ta đồng ý tha Đại ca ngươi và cả Khúc cô nương và Khúc cha nữa."

Mặt Trần Chiêu lộ vẻ bối rối.

Dư Lộ vội nói: "Ngươi thả ta đi, không chỉ vì ngươi mà cũng phải vì Đại ca ngươi nữa! Đại ca ngươi là người vô tội, nếu phải chết vì ngươi, ngươi sẽ sống tốt sao? Ngươi không thấy... có lỗi với hắn sao?"

Đương nhiên là có!

Nhưng sống lại một đời, chẳng lẽ cuối cùng hắn vẫn phải trắng tay, buồn bã rồi đi sao? Không nói đời trước, đời này hắn thật lòng thích nàng ấy. Hắn sống hai đời, chẳng lẽ việc muốn ở bên một người là quá mức sao?

"Lộ Lộ, ta thích nàng thật lòng." Trần Chiêu nói một câu rất nhanh như vậy, sau đó thả bàn tay đang kéo Dư Lộ ra, đổi thành ôm lấy cô, siết chặt người vào lòng. Lúc này hắn mới cao giọng nói với người bên ngoài: "Vương gia, không phải ty chức muốn đối địch với ngài, thật sự là ty chức và Lộ Lộ lưỡng tình tương duyệt, không thể nào đưa nữ nhân mình yêu thích đi được. Nếu ngay cả nữ nhân của mình ty chức cũng không bảo vệ nổi, vậy còn là nam nhân sao?"

Cái gì?

Cái tên không biết xấu hổ này đang nói gì vậy?

Thôi Tiến Trung lập tức nhảy dựng lên.

Tiêu Duệ kéo lão lại, lạnh lùng nói: "Vậy ngươi không quan sự sống chết của ba người Đại ca ngươi sao?"

Trần Chiêu im lặng một lát mới nói: "Ty chức xin lỗi Vương gia, nếu Vương gia không thể đại độ thành toàn, ty chức cũng chỉ đành phải cố hết sức. Chỉ là, Vương gia, ngài thực sự muốn đón Lộ Lộ về sao? Nàng ấy đã là nữ nhân của ta rồi, ngài không ngại sao?"

Dư Lộ vốn còn đang vùng vẫy kịch liệt, nhưng nghe xong lời Trần Chiêu nói, cô đột nhiên ngừng lại.

Trong phòng ngoài phòng, nhất thời yên tĩnh đến mức nghe được cả tiếng kim rơi.

Nhưng Tiêu Duệ không để cô đợi lâu lắm, hắn trả lời rất nhanh: "Nàng ấy trở về là tốt rồi." Dừng một lát, lại nói: "Hon nữa, nàng ấy tuyệt đối sẽ không lưỡng tình tương duyệt với ngươi."

Nước mắt Dư Lộ rơi như mưa, nhưng cô lại muốn cười. Nam nhân cô yêu, nam nhân cô yêu còn tốt hơn trong suy nghĩ của cô. Hắn không hiểu lầm cô, lại càng không không để ý đến cô.

Mặt Trần Chiêu càng lạnh, hắn mở miệng lần nữa: "Vậy, nếu như nàng ấy có hài tử của ta thì sao, nếu vậy, ngươi sẽ không để ý sao?"

Trong phòng ngoài phòng lại yên tĩnh lần nữa.

Nhưng không đợi ngoài phòng có lời đáp lại, Dư Lộ đã không nhìn được nữa. Tuy bị kiềm chế không nhúc nhích được, thậm chí bị chôn vào ngực hắn nên nói chuyện cũng khó nhưng có thể mở miệng trực tiếp cắn thịt ở ngực hắn!

Mùa hè quần áo mỏng, gần như ngay lập tức, mặt Trần Chiêu biến sắc.

Dư Lộ vô cùng hận, cắn bản không để ý đến cái gì, rất nhanh liền nghe thấy mùi máu tươi, mà hàm răng cũng đã ngáp vào thịt, máu tươi thấm qua lớp áo vào miệng.

Nhưng cô lại không tiếp tục được nữa. Tuy cô hận không thể cắn xé nguyên khối thịt trên người Trần Chiêu nhưng cô lại cảm thấy buồn nôn.

Nghe tiếng nôn khan của Dư Lộ, Tiêu Duệ không chờ nữa, một tay quăng Thôi Tiến Trung về sau, trực tiếp tiến lên cùng các thị vệ.

Tuy ba người còn lại bên Trần Chiêu đều là cao thủ nhưng thủ hạ của Tiêu Duệ cũng không yếu, rất nhanh liền khiến hai người trong ba người liên tục lui về sau, người còn lại thì lui vào trong phòng.

Trần Chiêu muốn đi lên hỗ trợ nhưng lại không dám thả Dư Lộ ra. Một là sợ nàng ấy sẽ chạy, hai là Tiêu Duệ có nhiều người, hắn sợ sẽ có người trực tiếp qua cướp người.

Đúng là có người qua cướp người thật, nhưng không phải người khác mà là chính bản thân Tiêu Duệ. Sợ người nhiều không cẩn thận làm Dư Lộ bị thương, Tiêu Duệ trực tiếp giết qua đây. Hắn không muốn làm Tiểu Lộ Nhi bị thương, còn Trần Chiêu, tất nhiên hắn cũng không muốn.

Nhưng vậy, chỉ có thể bảo đảm an toàn cho Tiểu Lộ Nhi.

Tiêu Duệ tung ra một quyền, Trần Chiêu một tay che chở Dư Lộ lui lại, một tay lấy đồ một bên để cản. Sau đó, Tiêu Duệ lại đá một cước, Trần Chiêu không chịu lấy Dư Lộ ra đỡ, đành phải liên tục che chở Dư Lộ lui về sau.

Bởi vì phải mang theo một người, rất rõ ràng, Trần Chiêu rơi xuống hạ phong. Nhưng cũng vì Tiêu Duệ sợ Dư Lộ bị thương nên phần thắng cũng không nhiều. Thân thể của Dư Lộ vốn không tốt lắm, giờ lại đi tới đi lui vài lần như vậy, đầu vàng mắt hoa vô cùng khó chịu.

Hơn nữa, cô cảm thấy cái bụng cũng có chút khó chịu.

Cô vội ôm bụng, Tiêu Duệ luôn chú ý đến cô, lập tức nhìn sang. Lúc này Trần Chiêu lấy được cơ hội, thả tay Dư Lộ ra, lấy thanh đoản kiếm giấu trong người đâm hướng ngực của Tiêu Duệ.

Tiêu Duệ nhanh lui lại, nhưng không biết Trần Đại đã vào phòng từ lúc nào, thấy thời cơ tốt này, lập tức giơ thanh trường kiếm trong tay lên đâm tới.

"Tiêu Duệ!" Dư Lộ giật mình, lập tức hét to, bắt chấp tất cả nhào tới.

Trần Chiêu thấy vậy, không hề nghĩ ngợi đưa tay ra kéo cô lại. Nhưng sức bật của Dư Lộ lúc này quá mạnh mẽ, Trần Chiêu lại không bắt được cô.

Dư Lộ đã ôm lấy hông Tiêu Duệ, ngăn kín sau lưng của hắn, kiếm của Trần Đại cũng đã bay thẳng tới.

Trần Chiêu đập lên một cây cột gần đây, bật người nhảy tới dùng sức đẩy Dư Lộ và Tiêu Duệ ra, chỉ có toàn thân là cứng đờ.

Trần Đại nhìn hướng trường kiếm đâm tới, kinh hãi đổi hướng.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 137

Edit + Beta: Y Nhã a.k.a Ryuu-chan

Trần Đại xuống tay tàn nhẫn. Trần Chiêu nhảy qua tới đẩy Dư Lộ, vốn là mượn lực lui về sau chút, cho nên kiếm kia -- trực tiếp đâm xuyên qua lồng ngực hắn.

Hắn lại không lập tức cúi đầu nhìn vết thương.

Ánh mắt hắn nhìn thẳng phía trước, phía trước là Thành Vương mặt đầy hốt hoảng. Hắn ôm chặt Dư Lộ, hỏi Dư Lộ có bị thương ở đâu không. Còn Dư Lộ, Dư Lộ không trả lời, đang khóc hỏi Thành Vương, cũng quan tâm xem Thành Vương có bị thương ở đâu không.

Mà mình vì nàng ấy cần một kiếm, nàng ấy lại không thấy được.

"Bịch!" Trần Chiêu ngã thẳng xuống đất.

Trường kiếm có một nửa ở phía trước một nửa ở phía sau, nên khi ngã xuống hắn dùng chút khí lực bảo đảm thân thể mình nằm nghiêng. Nhưng ở vết thương, máu đang không ngừng chảy ra, thân thể hắn đã tới cực hạn, khiến hắn sắp không chịu nổi nữa.

Đánh nhau đã sớm dừng lại. Trần Đại rút cuộc hồi thần. Hắn giống các tử sĩ còn lại. Mạng của hắn là Trần Chiêu cho. Cho nên, nhìn Trần Chiêu bị hắn đâm trúng, hắn thấy rất khó nhận.

"Trần gia--" Hắn gào lên, hai đầu gối quỳ mạnh xuống đất, quỳ xuống cạnh Trần Chiêu.

Động tĩnh bên này rút cuộc làm cho Tiêu Duệ và Dư Lộ nhìn lại. Chuyện vừa rồi xảy ra quá nhanh, nhưng nhìn bộ dạng Trần Chiêu bây giờ, Tiêu Duệ và Dư Lộ đều hiểu.

Tiểu Lộ Nhi vì cứu hắn, muốn đỡ kiếm thay hắn, nhưng Trần Chiêu lại vì cứu Tiểu Lộ Nhi nên không quản mạng sống của mình.

Tiêu Duệ không biết lúc này mình nên cảm động hay nên ghen nữa.

Đúng vậy, là ghen.

Không phải Tiểu Lộ Nhi đối xử tốt với ai hắn mới ghen được, dù ai tốt với Tiểu Lộ Nhi, tốt đến mức có thể liều mạng như vậy, hắn cũng sẽ ghen. Đương nhiên, còn có tức nữa. Tiểu Lộ Nhi là nữ nhân của hắn, đương nhiên phải để hắn đến cung chiêu, dù có chết thì cũng là hắn chết thay Tiểu Lộ Nhi, Trần Chiêu là ai chứ!

Hắn ta dựa vào cái gì mà làm việc này chứ!

Tiêu Duệ nhất thời thấy vô cùng ảo não, bực mình sơ suất, suýt thì hại Dư Lộ.

Dư Lộ rất khiếp sợ. Cô nhìn Trần Chiêu mặt đầy thống khổ, nhìn vết máu trên đất ngày càng nhiều, hai mắt cứ tròn tròn thật lâu.

Trần Chiêu vì cứu cô, ngay cả mạng cũng không cần sao?

Hắn... thực sự thích cô như vậy?

Đối với một người thích mình, đối với một người có thể vì cứu mình mà bỏ cả mạng, Dư Lộ thực sự không thể làm mặt lạnh được nữa. Có lẽ vì đã chết một lần, cô rất khát vọng được sống. Vừa rồi người suýt bị kiếm đâm trúng là cô, nếu cô chết thì chính là một xác hai mạng. Cho nên, dù lúc này Tiêu Duệ suy nghĩ thế nào, cũng không để ý đến việc chuyện này vốn do Trần Chiêu làm ra, lòng cô vẫn thấy vô cùng cảm kích.

Điều này cũng khiến cô có xúc động muốn nói sự thật cho Trần Chiêu.

Cô không phải Dư Lộ thật, sự yêu thích của Trần Chiêu, cô rất ngại khi nhận lấy.

Trần Đại nhất thanh kiếm nằm một bên lên, nhanh chóng đứng dậy giờ kiếm giết Dư Lộ, miệng còn nói: "Trần gia, ngài chờ một lát, ta đưa nữ nhân này xuống cùng ngài, rồi ta sẽ xuống phía dưới làm trâu làm ngựa cho ngài!"

Trần Chiêu còn chưa nói "Đừng!", Tiêu Duệ đã kéo Dư Lộ ra sau, bay lên đá Trần Đại ra ngoài.

Thị vệ phía sau lập tức nhảy lên chặn đầu Trần Đại.

Trần Đại rơi xuống đất, thân thể run run, sau đó triệt để mất đi ý thức.

Trần Chiêu bị thương, Trần Đại đã chết, một tử sĩ còn đang chống cự còn lại cũng không gánh được nữa, lập tức bị bắt lại.

Trần Chiêu đưa tay từ từ sờ xuống vết thương, một tay đầy máu. Hắn giơ tay lên trước mặt, nhìn một lát rồi mới nhìn Dư Lộ.

"Có thể tha cho hắn không?" Hắn nói: "Coi như là một mạng đổi một mạng, ta cứu ngươi, ngươi cầu Vương gia thả hắn, có được không?"

Có thể, nếu vậy, cô sẽ không thiếu Trần Chiêu cái gì.

Dư Lộ lập tức quay đầu nhìn Tiêu Duệ.

Tiêu Duệ vừa gạt đầu, tử sĩ bị bắt đã hô: "Không, Trần gia, Đại ca chết, ngài cũng không còn ở đây, ta có sống cũng không có ý nghĩa gì!" Nói xong, hắn cắn thuốc độc trong miệng, nghoẹ đầu té xuống đất.

Biến cố đến quá nhanh, thị vệ bắt hắn còn chưa phản ứng kịp, đến khi hắn té xuống đất rồi hai thị vệ kia mới biến sắc, vội quỳ xuống nhận tội với Tiêu Duệ.

Tiêu Duệ khoát tay.

Hắn cúi đầu nhìn Trần Chiêu còn đang hấp hối, cũng mất đi ý muốn tự tay chấm dứt hắn ta. Hắn kéo tay Dư Lộ, nói: "Chúng ta đi thôi."

Dư Lộ đi theo hắn.

Nhưng khi đi tới cửa, cô lại thấy rất bồn chồn khi không cho Trần Chiêu chết rõ ràng. Cô lắc tay Tiêu Duệ, nói: "Gia, kêu họ lui hết ra ngoài trước đi, ngươi ở trong phòng, ta có mấy câu muốn nói với Trần Chiêu, có được không?"

Điên rồi hả?

Dư chủ từ điên rồi hả?

Thôi Tiến Trung nhìn Dư Lộ với vẻ không dám tin. Lời Trần Chiêu nói lúc đầu đã rất dễ khiến người ta suy nghĩ nhiều, lúc này Vương gia cứu nàng, nàng lại còn dám muốn nói với Trần Chiêu mấy câu.

Đây là được sủng mà kiêu, hay là ngu hết thuốc chữa?

Lão nghiêng người nhìn Dư Lộ, nháy nháy mắt với Dư Lộ, trong lòng không khỏi cầu xin, Dư chủ từ à, đừng tìm đường chết nữa, mau dâng hoàng đi với Vương gia đi

thôi!

Dur Lộ căn bản không có nhìn lão.

Cô và Tiêu Duệ nhìn nhau, hồi lâu sau, Tiêu Duệ gật đầu.

Mấy thị vệ đều lui ra hành lang, cửa bị Dur Lộ đóng lại. Cô nắm tay Tiêu Duệ, từng bước đi tới nơi Trần Chiêu nằm.

Trần Chiêu còn chưa tắt thở. Tuy lúc này hắn đang vô cùng đau đớn nhưng nếu kêu hắn tự sát, dù thế nào hắn cũng không làm được.

Hắn thả mình cứ đau đến chết như vậy.

Như vậy, nếu được may mắn thêm lần nữa, hắn nhất định sẽ không ngu giống như đời này. Hắn muốn dùng cơn đau này để nhắc nhở bản thân, nữ nhân tốt trong thiên hạ có muôn nghìn người, hắn không thể ngã trên một nữ nhân lần thứ ba.

Nghe tiếng bước chân, hắn chậm rãi mở mắt ra, đập vào mắt là hai bàn tay đan vào nhau của Tiêu Duệ và Dur Lộ.

Hắn lại nhắm hai mắt lại.

Vì Dur Lộ căn bản một kiếm là hành vi theo bản năng, là phản ứng không cần suy nghĩ khi nhìn nàng ấy gặp nguy hiểm.

Nhưng mà, nàng ấy không thích hắn một chút nào, không thêm để ý hắn. Nếu vậy, hắn không cần lại làm chó vẫy đuôi mừng chủ, không nói thêm gì hết. Hắn cứu nàng ấy là vì lòng của mình, không phải vì mong cứu được nàng rồi thì sẽ được cái gì đó.

Chẳng qua, nếu có thêm một đời, hắn sẽ không làm vậy nữa.

Dur Lộ không buông tay Tiêu Duệ ra. Thậm chí vì bụng còn hơi không thoải mái, cô cũng không khom lưng hay ngồi xổm xuống. Cô vẫn đứng, nói rất chậm nhưng lại rất rõ.

Cô nói: "Trần Chiêu, thật ra, ta không phải Dur Lộ."

Lời này của cô khiến Trần Chiêu lập tức lại mở mắt.

Tiêu Duệ cũng vô ý thức nắm chặt tay cô.

Nếu quyết định nói, cô sẽ không sợ nữa. Dur Lộ nói tiếp: "Đúng, ta là Dur Lộ, nhưng không phải Dur Lộ mà ngươi nghĩ. Không phải nữ nhân hại ngươi hai đời, thậm chí ta căn bản không phải người của triều đại này."

Cái gì? Rốt cuộc đây là chuyện gì?

Tiểu Lộ Nhi điên rồi sao, đang nói lung tung gì vậy?

Tiêu Duệ không nghĩ ra, nhưng Trần Chiêu lại kích động. Hắn đưa tay chỉ Dur Lộ, vô cùng khiếp sợ, nhưng lại không biết phải nói gì.

Dur lộ nói: "Lúc bị ngươi bắt ta mới biết được, thì ra ngươi là người đã sống hai đời. Bởi vì đời trước Dur Lộ hại ngươi nên đời này ngươi muốn trả thù ta, đúng không?"

Trần Chiêu Không biết nói gì, nhưng hai mắt lại nhắm lại.

Tiêu Duệ nhìn ra được, hắn ta đang cam chịu.

Nhưng mà, đây rốt cuộc là chuyện gì?

Người đã sống hai đời? Chẳng lẽ là mượn xác hoàn hồn trong truyền thuyết? Không đúng, đó là mượn xác của người khác, cho nên chẳng lẽ là Trần Chiêu sống một đời, sau đó lại sống lại lần nữa?

Nghe giống như là chuyện cười vậy!

Nhưng Tiêu Duệ biết, đây là sự thật!

Dur Lộ nói: "Trần Chiêu, ta rất cảm ơn ngươi vì ngươi vừa cứu ta, nên ta cảm thấy không nên lừa ngươi nữa. Đúng vậy, ta không phải người ngươi thích, cũng không nên nhận tất cả lòng tốt của ngươi, bởi vì người ngươi thích không chỉ không có cơ hội được sống lại như ngươi, thậm chí đời này nàng ấy đã sớm chết rồi, vậy nên ta mới có thể ở đây."

Cho nên, Tiểu Lộ Nhi mới là người mượn xác hoàn hồn sao?

Tiêu Duệ nghĩ, vô ý thức tăng lực đạo trên tay.

Hắn không sợ. Hắn chỉ sợ, một ngày nào đó Tiểu Lộ Nhi bỗng biến mất. Dù sao nàng ấy đã nói, nàng ấy không phải người của triều đại này.

Tiêu Duệ cảm giác mình cũng điên rồi, hắn lại có thể tin tưởng việc này!

Trần Chiêu sững sờ một lát, rốt cuộc run rẩy mở miệng nói: "Ngươi nói... ngươi không phải nàng ấy, vậy... ngươi là ai?"

Dur Lộ nghiêng đầu nhìn Tiêu Duệ, thấy ánh mắt Tiêu Duệ nhìn cô đều tràn đầy quan tâm và lo lắng, cô cười xán lạn, cũng không sợ, thoải mái nói cho Trần Chiêu, "Ta sinh hoạt ở một triều đại khác, cũng tên là Dur Lộ, chẳng qua khi sinh ra lại bị bệnh tim nghiêm trọng. Khi sống đến 16 tuổi thì chết."

Nói đến chữ chết, giọng Dư Lộ thấp xuống.

Tiêu Duệ lại hơi dùng lực, lập tức kéo cô qua, ôm chặt cô vào lòng. "Có gia ở đây, gia sẽ không để người chết đâu. Người phải sống lâu trăm tuổi, cùng gia đầu bạc răng long."

Dư Lộ nghe vậy, cười.

Nhưng Trần Chiêu lại vừa khóc vừa cười. Nước mắt thì từng giọt từng giọt rơi xuống, nhưng hắn lại nở nụ cười rất điên cuồng, rất bi thương. Sai rồi, tất cả đều sai rồi, thì ra người hắn thích vẫn không phải nữ nhân kia.

Nhưng vì sao hắn phải biết chứ?

Nếu hắn không biết sự thật này thì tốt biết bao!

Nếu hắn không biết sự thật này, hắn cũng sẽ không thống hận bản thân lúc đầu như vậy. Trước đây, lúc hắn Dư Lộ bỏ trốn cùng hắn, rõ ràng nàng ấy muốn gả cho hắn, cùng hắn sống cả đời. Vì sao hắn lại nghĩ muốn hại nàng ấy đây?

Hay là.

Hay là lúc đó hắn biết sự thật này thì tốt biết bao! Hắn nhất định sẽ đối xử với nàng thật tốt, bỏ xuống tất cả, cùng nàng cao chạy xa bay!

Hắn ngẩng đầu, nhìn đôi trai gái đang ôm chặt lấy nhau, rốt cuộc nhìn không được dùng hết khí lực cuối cùng, hét lên.

"A a a a..."

Thẳng đến lúc hắn ngừng lại, té trên mặt đất, hoàn toàn không có hô hấp.

Dư Lộ cũng không biết ở điểm cuối của sự sống, Trần Chiêu sẽ thống khổ như vậy, càng không biết, dù hắn thống khổ đến thế nhưng cũng không phát tiết hết tình cảm trong lòng ra.

Bởi vì hắn thực sự hối hận.

Cũng bởi vì, đây là việc cuối cùng hắn có thể làm cho Dư Lộ.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 138

Edit + Beta: Y Nhã a.k.a Ryyu-chan

Cho dù thế nào, mới vừa rồi, đúng là Trần Chiêu đã cứu Tiểu Lộ Nhi.

Mà giờ hắn ta cũng đã chết, mình đi so đo với người chết làm gì chứ. Huống hồ, những lời Tiểu Lộ Nhi nói lúc nãy khiến hắn cảm thấy như lạc trong sương mù, bây giờ, việc quan trọng nhất là phải hiểu rõ xem đây rốt cuộc là chuyện gì.

Một người không thuộc về triều đại này, Tiêu Duệ nghe Dư Lộ nói vậy, luôn cảm thấy hết hoảng trong lòng, giống như không biết lúc nào Dư Lộ sẽ biến mất.

Hắn liếc Trần Chiêu nằm trên mặt đất, nói với Dư Lộ: "Đi thôi! Gia sẽ cho người chôn cất hắn cho tốt!"

Dư Lộ có lòng đồng cảm với Trần Chiêu, nhưng nhiều lắm cũng chỉ như vậy, chỉ mong hắn đừng sống lại nữa, đi đâu thai chuyển kiếp đi thôi.

Thật ra sống lại cũng không tốt. Dù sao, mang theo trí nhớ của đời trước, nhớ kỹ mọi cực khổ từng phải chịu, đôi khi là chuyện rất đau khổ.

Hai người ra cửa, Tiêu Duệ phân phó Thôi Tiến Trung: "Đưa Khúc cô nương và Khúc phụ tôi, lại kêu người đi mời ngay đại phu tới khám cho Trần Bì. Nếu hắn ta không sao thì giao tang lễ của Trần Chiêu cho hắn ta xử lý. Còn nếu có sao thì người kêu người an táng hai người đó đi."

Người chết như đèn tắt. Bây giờ Tiểu Lộ Nhi đang bình yên ở bên cạnh hắn, hắn sẽ không tính toán với họ nữa. Hắn phải làm nhiều việc thiện để ông trời phù hộ cho Tiểu Lộ Nhi sẽ ở bên cạnh hắn thật lâu mới được.

Dư Lộ bị hắn nắm chặt tay, kéo ra khách sạn này đi đến chỗ Tiêu Duệ ở tạm.

Là một tiểu viện nhỏ, Tiêu Duệ đang ở tạm ở tiền viện, chỉ là hậu viện đã được thu dọn ra từ sớm, bởi vì hắn thấy bị bắt từ kinh thành đến đây, tất nhiên Dư Lộ phải nghỉ ngơi cho khỏe cái đã.

Nhất là... giờ nàng ấy còn đang có bầu.

Khí sắc rất kém cỏi, người cũng gầy rộc đi, với tình trạng này, hắn thời gian họ ở đây sẽ khá lâu.

Từ khi đi ra khách sạn, hai người đều không buông tay ra. Vào phòng chính, Tiêu Duệ phất hạ nhân đi chuẩn bị nước nóng, lúc này mới thả tay Dư Lộ ra.

Một đường này, Dư Lộ rất sợ. Tiêu Duệ thả tay, cô vội vàng bật dậy, "Tiêu Duệ, chàng đi đâu thế?"

Tiêu Duệ hơi ngần ra, chỉ hướng phòng ngủ: "Nàng ngồi nghỉ đi, ta đi vào phòng lấy xiêm y để nàng mặc sau khi tắm."

Dư Lộ cúi đầu nhìn mình, cô đang mặc bộ đồ trông vô cùng không hợp mình. Mua vội, lại sợ quá sáng thì sẽ lộ ra tung tích, Trần Chiêu bèn mua cho cô bộ đồ có màu mà bà tử hay phu nhân ở nông thôn mới mặc.

Kiểu dáng cũng không đẹp, gò cô lại gầy đi rất nhiều, dù không soi gương nhưng cô vẫn biết nó trông rất khó coi.

Cô có chút xấu hổ, đồng thời cũng nghĩ đến Trần Chiêu hôm qua còn yên ổn mà hôm nay đã chết rồi, đây lòng cũng có chút phức tạp.

Dù đã đến đây rất lâu rồi nhưng cô vẫn không thể nhận chuyện sống chết của con người. Chỉ cần không phải chết vì sinh lão bệnh tử, cô đều cảm thấy khó chịu trong lòng.

Lúc này cô không muốn phải xa Tiêu Duệ chút nào. Cô đến bên người Tiêu Duệ, kéo góc áo của hắn, "Ta đi với chàng."

Tiêu Duệ nhìn bộ dạng này của Dư Lộ, hiểu được cô đang sợ. Hắn kéo Dư Lộ vào lòng, đau lòng nói: "Được, chúng ta đi tìm xiêm y. Nàng thích mặc gì cũng được."

Dư Lộ gầy dựa, "Người ta bắn."

Một đường màn trời chiếu đất, căn bản là không tắm thoải mái được. Hôm qua mới đến một khách sạn, nhưng lòng cô toàn để ý đến việc ăn nhiều đồ bỏ để đưa nhỏ khỏe hơn, lại không biết rất nhanh liền được gặp Tiêu Duệ, đầu nhớ đến việc tắm rửa và chăm chút cho mình chút.

Lúc này không chỉ có người bắn, mặt cũng bắn, tóc bết, sắc mặt khó coi, lại còn mặc một bộ đồ quê mùa, Dư Lộ cảm thấy không ngẩng đầu lên được.

Cô lại còn lấy hình tượng này để đi về với Tiêu Duệ, còn từng ôm chặt nhau nữa, cũng không biết Tiêu Duệ có ghét bỏ cô không.

Lại nghe thấy giọng nói dịu dàng của Tiêu Duệ trên đầu, "Không sao, ta không để ý." Ngừng một lát, hắn nói tiếp: "Ta cũng lâu rồi không có tắm rửa đáng hoàng, hay là nàng ghét bỏ ta?"

Đương nhiên cô cũng không ghét bỏ hắn!

Dư Lộ lập tức ngẩng đầu. Đập vào mắt là đôi mắt chứa đầy ý cười, nhưng cũng không thể bỏ qua sắc mặt xấu đi rất nhiều của hắn, cũng gầy đi, tiêu tụy đi. Tuy quần áo chỉnh tề nhưng quanh môi lại đầy những sợi râu nhỏ mới mọc, trông có chút gọi cảm nhưng càng nhiều là chật vật.

Hai mắt Dư Lộ bỗng đỏ lên, kiễng chân hôn hắn.

Râu của hắn hơi cứng, khiến cô thấy khó chịu khi hôn lên nhưng cô lại không nỡ buông ra. Cô từ từ hôn từ cằm hắn lên trên, từ bên trái sang bên phải, hôn chóp mũi của hắn, sau đó bị hắn lập tức bắt lấy đôi môi.

Dư Lộ cảm thấy lòng mình bỗng rung rung, nước mắt rơi xuống, chỉ là cô càng nhiệt tình đáp lại Tiêu Duệ.

Lâu lắm rồi, đã quá lâu rồi.

Lâu đến mức, cô từng nghi ngờ, nghi ngờ rằng không biết còn có thể gặp lại Tiêu Duệ hay không.

Nụ hôn càng ngày càng dữ dội, hơi thở của Tiêu Duệ cũng càng nặng hơn, nhưng khi tay hắn vừa mò vào trong áo, đi đến ngực Dư Lộ thì lại bỗng nhiên dừng lại.

Tiêu Lộ Nhi gầy đi nhiều lắm!

Người nàng có thể sờ thấy cả xương. Trong khoảng thời gian này, rốt cuộc là nàng ấy đã sống thế nào chứ. Toàn bộ số thịt hắn phí hết tâm tư nuôi cho nàng đã không thấy, thậm chí, nàng ấy còn gầy hơn lúc chạy trốn đến Đào Hoa Thôn nữa!

Tiêu Duệ ngừng lại, ôm chặt lấy Dư Lộ, "Đói không? Muốn ăn trước hay tắm trước?"

"Tắm trước đi, ta vẫn chưa đói." Dư Lộ hơi đỏ mặt, Tiêu Duệ đang ghét bỏ việc cô gầy đi nhiều sao?

"Ừ." Tiêu Duệ nói, trực tiếp ôm Dư Lộ vào phòng chọn xiêm y, "Để ta tắm dùm nàng, được không?"

Lúc mặc đồ hắn còn chê nữa, Dư Lộ vội lắc đầu, "Không! Ta tự tắm!"

Tiêu Duệ không dám miễn cưỡng cô, "Nếu không, để ta kêu hai bà tử đến giúp nàng đi?" Thấy Dư Lộ muốn lắc đầu, hắn vội nói: "Ngoan, nhìn nàng bây giờ liền biết thân thể kém hơn trước kia rất nhiều. Nếu không có ai bên cạnh nhìn, ta sẽ rất lo lắng."

Dư Lộ không cự tuyệt nữa, ngoan ngoãn gật đầu.

Thừa dịp Dư Lộ đi tắm, Tiêu Duệ phất người đi mời những đại phu tốt nhất đến, cũng gọi nước tắm rửa. Khi Dư Lộ được bà tử đỡ đi đến, hắn đã tự đổi xiêm y xong, bước lên tiếp nhận Dư Lộ từ bà tử.

"Sao thế?" Thấy Dư Lộ gần như dựa hết cả vào hắn, hắn lập tức căng thẳng hỏi.

Dư Lộ ngượng ngùng nói: "Ngâm nước lâu quá nên bị tê chân."

Tiêu Duệ hơi cau mày, "Vậy sao không kêu mấy hạ nhân xoa cho nàng?" Nói xong, hấn khom lưng ôm ngang Dư Lộ lên, thấy Dư Lộ thực sự nhẹ hơn trước rất nhiều. Đây còn là lúc đang mang thai đấy, hấn thở dài, đặt Dư Lộ xuống giường, kéo hai chân cô qua giúp cô xoa bóp.

Dư Lộ nhìn Tiêu Duệ cúi đầu xoa chân cho cô với vẻ mặt dịu dàng, không biết tại sao, lòng cô có cảm giác không nói thành lời.

Dù cha không thương mẹ không yêu nhưng dù sao thì Tiêu Duệ vẫn là Thành Vương Điện hạ cao cao tại thượng. Nhớ lúc đầu, hấn còn nhắc mình phải biết thân biết phận, không được được voi đòi tiên. Nhưng bây giờ, hấn lại ngồi đây xoa chân cho mình, chắc ngay cả hấn cũng không nghĩ tới đi?

Dư Lộ nhin không được cong môi cười.

Tiêu Duệ nhận thấy tâm trạng vui vẻ của cô, thấy tâm trạng mình cũng vui lên theo, "Sao thế, sao mà vui vẻ vậy?"

Dư Lộ gật đầu, "Đúng, rất vui luôn!" Sau đó lắc lắc chân, không để hấn làm tiếp nữa, "Không tê nữa rồi, không cần xoa nữa đâu."

Tiêu Duệ ngừng tay, đi ra ngoài rửa tay rồi lên giường, ôm Dư Lộ vào lòng, nhẹ giọng hỏi: "Vui vì gì thế, vui vì rốt cuộc có thể về hả?" Hoi dừng lại một lát, hấn mới thở dài nói tiếp: "Lúc này là ta có lỗi với nàng, ta cam đoan, không có lần sau."

Sao có thể trách hấn được chứ, hấn cũng đâu biết là Trần Chiêu bắt mình đi đâu. Nếu nói trách, vậy cũng phải trách Trần Chiêu, cũng trách mình đi chọc người ta trước.

Dư Lộ lắc đầu, "Không sao, không trách chàng." Sau đó đổi chủ đề, cô vẫn cười, "Ta vui vì không nghĩ rằng sẽ có một ngày, đường đường Thành Vương Điện hạ lại ngồi xoa chân cho một nữ nhân nhỏ nhỏ như ta."

Tiêu Duệ không nghĩ rằng cô lại vui vì việc này. Sau khi kịp hiểu, mặt hấn hơi đỏ lên. Trong mắt những Hoàng tử như bọn hấn, dù tôn quý như Vương phi nhưng cũng không đủ tư cách để họ làm vậy.

Nhưng với Tiểu Lộ Nhi, hấn lại cam tâm tình nguyện..

Hấn không khỏi nói: "Về sau, chỉ cần nàng cần, ta tùy thời đều có thể hầu hạ nàng."

Dư Lộ bật cười. Nhìn hai mắt đầy nghiêm túc của Tiêu Duệ, cô gật đầu. Hít sâu một hơi, cô rốt cuộc nói: "Chàng... chàng có muốn hỏi về, về thân phận thật của ta không?"

Đúng là Tiêu Duệ muốn hỏi thật, nhưng lại không biết là có thể hỏi hay không. Rõ ràng là hấn không phải một người mê tín, nhưng sau khi Dư Lộ nói ra những lời kia, lòng hấn vẫn luôn không bình tĩnh được.

Hấn muốn biết rất nhiều, nhưng hấn cũng sợ, sợ Dư Lộ vừa nói xong thì sẽ giống như mấy chuyện xưa trong dân gian, sẽ biến đi mất.

"Có thể nói chứ? Nếu không thể thì cũng không cần gấp như vậy." Hấn vội nói.

Việc này có gì mà không thể chứ. Điều khiến cô lo nhất là sợ Tiêu Duệ biết rồi sẽ rời cô đi. Nhưng lâu như vậy rồi, điều cô thấy chỉ là sự đau lòng và cẩn thận của Tiêu Duệ, cô cũng không có gì phải giấu.

"Đương nhiên là có thể."

Bên ngoài chợt truyền đến giọng của Thôi Tiến Trung, "Vương gia, đại phu đã tới rồi."

Tiêu Duệ lập tức đứng dậy, nhỏ giọng nói với Dư Lộ: "Lát rồi nói sau, để đại phu khám cho nàng trước đã, chúng ta không cần vội."

Dư Lộ sờ bụng, cũng rất không yên, "Ừ, vậy chàng mau kêu đại phu vào đi."

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 139

Edit + Beta: Y Nhã a.k.a Ryuu-chan

Dù sao ở đây cũng không phải là kinh thành, y thuật của đại phu ở đây kém hơn Thái Y ở kinh thành nhiều. Cho nên Thôi Tiến Trung cho người đi mời tất cả đại phu lớn nhỏ xung quanh đây. Sau khi Tiêu Duệ kêu vào, Thôi Tiến Trung vô hồi bẩm trước.

Tiêu Duệ bèn nói: "Gọi vào hết đi!"

Lập tức có bảy, tám đại phu đi vào. Có lão già tóc hoa râm, cũng có thanh niên tuấn tú, chẳng qua dù y thuật của những người này thế nào thì cũng đều biết bệnh nhân hôm nay có thân phận không tầm thường, nên không ai dám lộ ra nét mặt không vui.

Thậm chí họ còn rất nhanh chọn ra hai người đi vào bắt mạch, sau đó mọi người cùng thương nghị xem tình hình bệnh thế nào.

Chỉ là sau khi bắt mạch xong, lão già và tiểu đại phu trẻ tuổi vào bắt mạch đều có chút bối rối. Chẳng qua là tiểu nương tử này có bầu, cộng thêm thân thể có chút yếu thôi mà, sao mấy người này lại làm quá lên như thế, giống như tiểu nương tử này sắp không sống nổi nữa ấy?

"Thế nào?" Tiêu Duệ hỏi.

Hai người bắt mạch đứng ở trên cùng. Với sắc mặt đông lạnh của Tiêu Duệ, hai người cũng không biết phải trả lời ra sao. Chẳng lẽ, đứa nhỏ trong bụng tiểu nương tử này sắp không giữ được?

Tuy tháng còn ít nhưng hai người đều có y thuật cao minh nhất, chắc chắn họ sẽ không bắt mạch sai.

Vẫn là tiểu đại phu tuổi nhỏ linh hoạt hơn, nói: "Vị lão gia này, chúng ta đã bắt mạch cả rồi, chỉ là còn cần thảo luận với mọi người xem nên kê thuốc gì."

Mặt Dư Lộ lập tức trắng đi, "Không phải đứa nhỏ rất khỏe sao? Có phải không có thai không? Có phải nó bị gì rồi không?"

Tiêu Duệ vội đỡ lấy cô, chân mày cau chặt lại, nhưng cũng không nói gì thêm, chỉ quay đầu lạnh lùng nhìn hai đại phu.

Đại phu tuổi lớn hơn vội mở miệng nói: "Không không không, vị phu nhân này, ngài đừng lo lắng. Tuy tháng còn ít nhưng lão hủ có thể chắc chắn rằng ngài đang có tin vui. Chỉ là trước mắt thân thể ngài có chút yếu, còn cần điều dưỡng sao cho tốt lên mới được. Chúng ta chỉ thương lượng xem nên mở phương thuốc nào cho ngài mà thôi."

Thì ra là vậy.

Dư Lộ thờ phào, Tiêu Duệ khoát tay.

Thấy phản ứng của Dư Lộ và Tiêu Duệ, lão già và tiểu đại phu tuổi trẻ mới biết rằng họ đã suy nghĩ nhiều. Tất nhiên họ đều biết phương thuốc an thai cho nữ tử, nên rất nhanh họ liền thảo luận xong.

Tiêu Duệ nhận phương thuốc nhìn, sau đó đưa cho Thôi Tiến Trung để lão đi lấy thuốc, cũng trả tiền cho mấy đại phu và đưa họ ra ngoài.

Đến khi trong phòng không có người ngoài, Dư Lộ vuốt bụng, mặt đầy ý cười. Xem ra đứa nhỏ này rất kiên cường, mặc dù một đường này phải chịu nhiều khổ như vậy nhưng nó vẫn vượt qua được.

Tiêu Duệ thấy phản ứng của Dư Lộ, cũng từ từ nghĩ đến sau này, chỉ là... hắn vẫn còn cần xác nhận một chút, "Đây, đây là hài tử của ta sao?"

Dư Lộ sùng sốt, hai mắt lập tức tròn to.

Lời này của Tiêu Duệ là sao? Chẳng lẽ hắn thực sự cho rằng đây là hài tử của Trần Chiêu?

Vậy hắn còn...

Trong nháy mắt, Dư Lộ thực sự không biết nên giận hắn hay nên cười hắn mới tốt. Người này đường đường là Thành Vương Điện hạ đấy, cô còn tưởng hắn căn bản không tin lời Trần Chiêu, thì ra... hắn không chỉ tin mà còn định làm cha của nó?

Thật đúng là khó cho hắn!

Dư Lộ biết lúc này là lúc cần nghiêm túc, hắn cô phải nói rõ chuyện này ra, nhưng về khách sạn lâu như vậy rồi mà giờ Tiêu Duệ mới có phản ứng về chuyện này. Nhất là lúc đại phu bắt mạch cho cô khi nãy, Tiêu Duệ thấy rõ vẻ lo lắng cho đứa nhỏ của cô nhưng hắn vẫn không biểu lộ ra điều gì.

Sự nhẫn nại của người này... rốt cuộc là cao bao nhiêu chứ?

Không đúng, hay là nói, người này thích cô đến chừng nào mới đúng? Thậm chí ngay cả vậy cũng không ngại, thực sự định nuôi con của người khác sao?

Dư Lộ thờ dài bất đắc dĩ, trên mặt lại không lộ ra chút nào mà hỏi lại: "Nếu không phải của chàng, vậy chàng định thế nào?"

Tiêu Duệ nhìn cô chằm chằm, mong nhìn ra chút giả dối từ hai mắt của cô. Nhưng Dư Lộ lại căn bản không dám đối mặt với hắn, chỉ chăm chăm nhìn cổ áo hắn, không hề động đậy.

Tiêu Duệ đành phải nói lời trong lòng ra, "Xem ý của nàng, nếu nàng muốn giữ lại, vậy cứ sinh ra đi. Chỉ là sau khi sinh ra, tất nhiên nó không thể ở lại bên cạnh nàng. Ta sẽ đưa nó đi thật xa." Đây là cực hạn của hắn.

Thật ra, nếu không phải sợ thân thể Dư Lộ bị thương, mà nếu Dư Lộ cũng không muốn đứa bé này, hắn càng muốn xóa đứa nhỏ này đi hơn.

Dư Lộ vỗ bụng, khoa trương nói: "Con à, sau này có trưởng thành thì cũng đừng hiếu thuận cha con nhé, nhìn cha con độc ác biết bao, lại muốn đưa con đi xa như vậy."

Thật ra từ thái độ của Dư Lộ, Tiêu Duệ đã nhìn ra được rằng đây là con của hắn rồi, giờ chỉ là Dư Lộ trực tiếp nói ra thôi.

Hắn lập tức nhảy dựng lên, vội vàng đỡ hai bên hông Dư Lộ, nói với cái bụng căn bản là chưa nhìn thấy được gì của cô: "Con à, đừng nghe mẹ con nói bậy, cha đâu có đưa con đi đâu, cha sẽ nuôi con thật tốt, vẫn luôn mang con bên người mình!"

Dư Lộ không thể nhịn cười, lát sau mới sáng giọng nói: "Ta còn tưởng chàng tin ta, không cần ta giải thích cái gì, ai dè chàng lại không tin. Đã thế, sao chàng không hỏi ta một tiếng chứ?"

Tiêu Duệ rũ mắt, trầm mặc một lát mới nói: "Ta nghĩ, dù nàng và hắn ta có gì thì chắc chắn cũng không phải do tự nguyện. Nếu bị cưỡng ép, nàng đã bị tổn thương một lần rồi, ta không đành lòng hỏi lại, không muốn nàng bị tổn thương lần hai."

Thì ra đây là nguyên nhân sao hắn lại không hỏi.

Dư Lộ ôm hai má Tiêu Duệ, không biết phải nói gì, bèn cúi người dịu dàng hôn hắn một cái.

"Gia của ta, cảm ơn chàng, cảm ơn chàng vì đã đối xử với ta tốt như vậy, cảm ơn chàng vì yêu ta như thế. Ta..." Giọng cô mang theo chút nghẹn ngào, nhưng chuyện này là chuyện vui, nên cô cố kìm nước mắt lại, "Ta cảm thấy rất may mắn, rất hạnh phúc. Có thể đi đến nơi đây, có thể gặp được chàng, có thể cùng với chàng yêu nhau, ta... dù ta có chết ngay lúc này, ta không còn gì để hối tiếc nữa."

Nói đến cuối, nước mắt vẫn rơi xuống.

Tiêu Duệ hôn nước mắt cô, sau đó đứng dậy ngồi cạnh giường, kéo tay cô ôm lấy hông mình, rồi ôm cô thật chặt vào lòng.

Nhưng ở chỗ bụng thì có chừa một khoảng trống ra.

"Không cho nàng nói vậy. Có thể gặp được nàng, còn có con của chúng ta nữa, ta cũng thấy ta rất may mắn, rất hạnh phúc." Hắn nói, nháy mắt một cái, sau đó vội ngẩng đầu nhìn trời, "Tiêu Lộ Nhi, chúng ta phải ở bên nhau, cả đời này đều không chia lìa."

Chỉ cần có nàng, những thứ khác không có cũng được. Người fônf sống không thể quá tham lam, ta đã có nàng, những thứ khác ta đều không cần.

Dư Lộ không nói gì, chỉ đưa tay lau nước mắt nơi khóe mắt Tiêu Duệ.

Hai người nằm trên giường nói chuyện, cả bữa trưa cũng ăn ở trên giường. Dư Lộ nói với hắn chuyện dọc đường, lại nói đến chuyện kiếp trước. Trừ việc xuyên vào một quyển sách và kiếp trước hắn yêu người khác ra, những chuyện khác cô đều nói hết.

Tiêu Duệ than thở: "Nói như vậy, Trần Chiêu đúng là vừa đáng thương vừa đáng hận."

Dư Lộ đồng cảm gật đầu, "Cho nên, chàng đừng có ghen vì việc này nhé. Ta biết hắn thích người khác, tiếp cận ta chỉ vì muốn hại ta, sao ta có thể thích hắn được."

Tiêu Duệ gật đầu. Nói cho cùng, Trần Chiêu kiếp trước nhìn người không rõ, kiếp này lại nhận lầm, hiểu lầm Tiêu Lộ Nhi.

"Chẳng qua, tiếc là hắn ta đã chết rồi, nếu không ta có thể xem kiếp trước ta ra sao." Tiêu Duệ nói: "Kiếp trước không có nàng, cũng không biết ta sống như thế nào nữa."

Dư Lộ hừ trong lòng, chàng sống thế nào chứ, dù không có ta, chàng vẫn có người đẹp khác, cùng chàng đi qua năm tháng, sống hạnh phúc cả đời đấy.

Được rồi, không nghĩ đến mấy chuyện này nữa.

Kiếp trước là kiếp trước. Kiếp này, Minh Nguyệt đang ân ái ái ái với Tiêu Dật, Tiêu Duệ cũng yêu mình như vậy, chẳng lẽ mình còn tính toán chi li chuyện kiếp trước với hắn?

Cần gì chứ!

Điều cô phải làm là quý trọng hiện tại!

"Đừng nghĩ mấy việc đấy nữa, chẳng lẽ lúc có ta lại không bằng lúc không có ta sao?" Dư Lộ làm nũng nói.

"Ừ, không nghĩ nữa!" Tiêu Duệ cười nói: "Đi ăn tối thôi, nàng muốn ăn gì, ta kêu Thôi Tiến Trung đi gọi."

Hai người đã nói chuyện được hơn nửa ngày rồi.

Dư Lộ luôn cảm thấy hôm nay cách nói của Tiêu Duệ cứ là lạ, đến lúc này mới phát hiện ra nó lạ ở chỗ nào. Lúc trước, khi Tiêu Duệ nói đều là tự xưng gia hoặc là bản vương, nhưng hôm nay hắn lại toàn xưng ta.

Tuy nhận ra nhưng Dư Lộ cũng không để trong lòng, dù sao dù hắn xưng hô thế nào thì hắn vẫn là Tiêu Duệ, vẫn là nam nhân cô yêu.

Cô cười híp mắt, nói: "Tùy thôi, cái gì ta cũng muốn ăn, chàng cứ gọi lão ấy vô đi. Ta có thể ăn cả một con trâu đấy, chàng chỉ cần phân phó là được rồi."

Tiêu Duệ lại thấy đau lòng, nhéo mũi cô một cái, đặt cô lên giường rồi ngồi thẳng gọi Thôi Tiến Trung vào, liên tiếp gọi hơn chục món.

Thôi Tiến Trung gật đầu ghi lại từng món, nhưng không lập tức lui ra ngoài ngay mà là nhỏ giọng hỏi bẩm: "Vương gia, Trần Bì đã không còn nguy hiểm nữa. Khúc cô nương và Khúc phụ đã dẫn hắn về nhà cũ. Hắn ta muốn tới gặp ngài, dập đầu tạ ân với ngài."

Vương gia tha cho hắn và Trần Chiêu, đúng là nên tạ ân thật.

Tiêu Duệ lại không muốn gặp lại Trần Bì nữa, "Không cần, kêu hắn sống cho tốt là được rồi!"

Thôi Tiến Trung bảo vâng, lui ra ngoài.

Chỉ là chưa đi được lâu thì lão đã quay lại, vội vàng nói: "Vương gia, Đại Điện hạ tời, lúc này đang ở tiền viện."

Đại ca?

Hắn hắn đã sớm biết mình tới đây rồi, sao sớm không tới trễ không tới, tự dung lại tới ngay lúc này chứ?

"Người đưa hắn đến phòng chính ở tiền viện đi, ta qua ngay đây." Tiêu Duệ nói, đuổi Thôi Tiến Trung đi, lại xoay người nói với Dư Lộ: "Đại ca ta tới rồi, ta đi xem có chuyện gì không, nàng đừng lo lắng. Không sao đâu, chỉ là không biết lúc nào ta mới về được, giờ nàng đang có thai đấy, nhớ ăn nhiều vào, đừng chờ ta."

Dư Lộ gật đầu, chỉ là trên mặt vẫn còn chút lo lắng.

Tiêu Duệ vỗ vai cô, nhẹ nhàng nói: "Đừng sợ, ta chỉ ở tiền viện thôi, không có đi đâu xa đâu. Hai bà từ hậu nàng tắm lúc này đều biết rồi, ta để hai bà ấy đứng cạnh ở cửa, ở hậu viện cũng thường xuyên có người đi tuần tra, ở cửa còn có bốn thị vệ nữa, không có nguy hiểm gì đâu."

Điều Dư Lộ lo lắng không phải việc này. Cô suy nghĩ một lát, đành phải nói cho Tiêu Duệ dưới lời của Trần Chiêu, "Không phải, trên đường đi, Trần Chiêu có nói người cuối cùng đăng cơ là đương kim Thái Tử. Chẳng, chẳng đúng ư thuận với Đại Điện hạ cái gì!"

Là Nhị ca lên ngôi sao?

Cũng đúng thôi, nhưng Trần Chiêu vẫn đến nương nhờ dưới trướng của Đại ca, chắc Đại ca sẽ là đối thủ mạnh mẽ của Nhị ca đi?

Trước hán có liên lạc với Vu Quốc Đồng nên cũng coi như có liên quan đến Đại ca. Cho nên, dù không muốn lên thuyền của Đại ca, người cũng đã đến đây rồi, chỉ sợ không lên không được.

Chẳng qua, hán cũng muốn nhìn xem Đại ca tới để làm gì.

Nếu quá mức, hán cũng không cản trở thành thù hạ của ai hết. Lại nói, mặc dù hán không theo ai, với số tiền trong tay hán, cho dù Nhị ca hay phụ hoàng đều sẽ ra tay bảo đảm cho hán.

"Ừ, ta biết rồi, nàng yên tâm đi." Hán an ủi Dư Lộ, xoay người sải bước ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 140

Edit + Beta: Y Nhã a.k.a Ryuu-chan

P/s 1: đăng trước cho ngày mai:3

P/s 2: tuần sau mình sẽ nghỉ Tết, ngày 10/2 nhà hoạt động lại như bình thường nha:3 chúc các bạn ăn Tết vui vẻ, đừng quên mình đây nha:3

Đại Hoàng tử Tiêu Viêm thấy Tiêu Duệ, lập tức khiển trách hán: "Đệ đúng là càng sống càng nhỏ đi mà! Chỉ vì một nữ nhân mà lại bỏ hết mọi việc ở kinh thành chạy tới đây, đệ có từng nghĩ, nếu phụ hoàng biết thì sẽ nghĩ thế nào không! Còn đệ nữa, bị phụ hoàng nghĩ như vậy rồi sau này phải làm sao!"

Đại Hoàng tử là người con trai thứ nhất của Thừa Nguyên Đế, lớn hơn Tiêu Duệ mười hai tuổi, năm nay đã ba mươi rồi. Bởi vì đóng quân nơi biên cương nhiều năm, phải dầm mưa dãi nắng vô cùng khổ cực, thoát nhìn hán còn lớn hơn so với tuổi thật của mình. Nếu chỉ nhìn điểm giống giữa Đại Hoàng tử và Tiêu Duệ thì chỉ sợ người không biết sẽ cho rằng đây là hai cha con.

Tiêu Duệ bị la, rất là sùng sốt.

Đại Hoàng tử lớn tuổi hơn hán nhiều lắm, lại bị phái tới Tây Bắc từ sớm, nói giữa hai huynh đệ có tình cảm là giả.

Thật không nghĩ đến, vừa gặp mặt hán đã nói vậy ngay. Tiêu Duệ không chỉ không vui, ngược lại, mặc kệ Đại Hoàng tử có thật lòng hay không, thái độ này của hán khiến Tiêu Duệ thấy rất âm lòng.

Không giống sự coi thường của phụ hoàng, không giống tham niệm rất rõ ràng của Nhị ca, cũng không giống sự phân biệt đối xử của mẫu phi, lại càng không giống Tiêu Dật, ngăn cản hán đúng là vì có vài phần tình nghĩa huynh đệ trong đấy, nhưng càng nhiều là vì sợ hán khiến phụ hoàng không vui, cũng không có bạc trắng vô hạn để lấy.

Đại ca... đúng là người này muốn mượn hơi hán thật, nhưng vừa gặp lại răn dạy giống như một Đại ca chân chính. Nếu mình không hiểu được nỗi khổ tâm của hán, chỉ sợ mượn hơi không được mà còn trở mặt thành thù nữa.

Đại ca không biết làm vậy sẽ có kết quả như thế nào? Không phải, hán bị đẩy đến đây từ lúc chỉ là thiếu niên, nếu không có tâm tư thông thấu thì mấy năm nay hán đã không đi lên được địa vị bây giờ rồi.

Nhưng hán vẫn làm như vậy, đây chính là thành ý của hán. Hán không chỉ muốn lấy ít đồ từ hán mà còn có vài phần thật tình trong ấy nữa.

Tuy có khi là rất ít.

Nhưng Tiêu Duệ lại rất cần. Đầu phục một cấp trên có một ít thật lòng tốt hơn một Thái tử luôn "cảm" đồ từ hán với thái độ đương nhiên.

Tiêu Duệ không cãi lại, dâng hoàng cúi đầu nhận sai.

Đại Hoàng tử cau mày, cuối cùng cũng không nói gì nữa. Uống hớp trà lạnh, đợi khí nóng toàn thân bớt đi, hán mới ngẩng đầu nhìn Tiêu Duệ.

"Trong kinh có tin, phụ hoàng trực tiếp cho người đưa tin tới, kêu ta phái người đưa đệ về." Hán nhìn người đệ đệ không thân nhưng mặt mày có vài phần tương tự với hán, bỗng có chút đồng tình, cho nên không nói tiếp những lời còn lại.

Tiêu Duệ nhìn không được cười khổ. Trước khi tới Tây Bắc, hán đã nghĩ xong lý do, tùy Tiêu Dật đi hỏi thăm với phụ hoàng.

Nhìn thái độ ngày xưa của phụ hoàng với hán, nếu không phải có người đến trước mặt ông ấy nói gì đó, chắc chắn ông ấy sẽ không phái người đi đưa tin cho Đại ca.

Lại còn hạ lệnh cho người của Đại ca hộ tống hần về... Chỉ sợ không phải hộ tống mà là bắt lại đi?

Ngoại trừ kết quả thương lượng giữa mẫu phi và Tiêu Dật, còn có thể là lý do nào khác đây?

Phụ hoàng có mười mấy con trai, nhưng thương nhất vẫn là Nhị ca và Tam ca do Hoàng Hậu sinh ra. Trong tay hần có tài phú mà bất kì người nào đăng cơ cũng muốn, nên cho dù là Nhị ca hay Tam ca thì cũng đều không dám sau lưng hần một đao.

Trừ khi... hần ngẩng đầu nhìn Đại Hoàng tử trước mặt, trầm nghĩ, trừ khi những người kia sợ hần mượn cơ hội này quy phục Đại ca, cho nên mới vạch trần chuyện này, khiến hần không thể không trở về.

Còn việc liệu sau khi phụ hoàng biết chân tướng có chán ghét mà mặc kệ hần hay không, đây không phải chuyện mà bọn họ cần suy tính. Dù sao phụ hoàng có không thích hần đến đâu thì cũng sẽ không giết hần, hay đoạt việc buôn bán của hần.

Cùng lắm là hần bị vắng vẻ mấy năm, đến đâu cũng không được thích mà thôi. Nhưng đến lúc đó, chỉ sợ bọn họ chỉ tùy tiện tung ra một cảnh ô liu thôi, mình cũng lập tức thích thú đi tóm lấy, sau đó dâng hơn nửa gia sản của mình đi?

Đúng là giỏi tính kế mà!

Mắt Tiêu Duệ sâu hơn, ngẩng đầu nhìn Đại Hoàng tử, "Đại ca, chúng ta làm cái giao dịch đi?"

Ở kinh thành, Tiêu Duệ vốn là người có cũng như không, nhưng lúc này hần rời đi lâu như vậy lại làm cho không ít người sống không tốt.

Tiêu Dật chính là người đầu tiên.

Từ lúc từ hôn với Hạ gia, gã coi như là đã chọc giận Thừa Nguyên Đế, khoảng thời gian này việc ở Hộ bộ lại bị cướp đi rồi, gã chỉ có thể suốt ngày quanh quẩn trong cung hoặc là ở chỗ của Minh Nguyệt.

"Haizz!" Uống nước lạnh do đầu bếp đặc chế, gã thờ dài.

Minh Nguyệt buông ly nước trong tay ra, nhìn về phía gã, "Gia có chuyện gì phiền phức sao? Hay là nói ta nghe xem chút, giải tỏa nỗi sầu xem sao."

Tiêu Dật ném bát lên bàn, dựa vào lưng ghế, im lặng một lát mới nói: "Hình như gia làm chuyện sai lầm rồi."

Minh Nguyệt khó hiểu, nhưng vẫn nói: "Nếu làm sai thì sửa lại, có còn kịp không?"

"Hình như... không còn kịp rồi." Tiêu Dật nháy mắt một cái, sau đó lại thờ dài, "Lúc này, sợ là đắc tội Thất ca thật rồi. Nếu còn chưa tìm được tiểu Thất tẩu mà đã bị Đại ca đưa người trở về, hần mà biết thì sẽ hận ta nửa đời mất!"

Hai mắt Minh Nguyệt lập tức trợn trừng, "Người đã làm gì?"

Tiêu Dật nói: "Ta và mẫu phi nói chuyện này cho phụ hoàng. Phụ hoàng tức giận, hạ lệnh cho Đại ca bắt hần lại, lập tức mang về. Nhưng... nhưng ta cũng không còn cách nào, thị vệ do biểu tỷ Ngưu Văn phái đi không có tin tức, bên Mông Cổ lại có ý thúc giục nàng ấy mau về, mẫu phi có thể giữ người một ngày hai ngày, lại không thể giữ được lâu dài. Nhưng nếu nàng ấy đi, chỉ sợ tin của tiểu Thất tẩu sẽ triệt để không có, không biết Thất ca sẽ phải ở bên ngoài đến lúc nào nữa. Phụ hoàng mà biết, chỉ sợ sẽ càng tức giận hơn."

Ở ngắn ở dài gì, Hoàng thượng mà biết thì đều sẽ tức giận.

Nhưng nếu ở lâu thì có thể tìm Dư chủ tử về. Nhưng giờ còn chưa có tin mà đã bị bắt trở về, tất nhiên là không tìm lại Dư chủ tử được nữa.

Minh Nguyệt rất biết ơn vì Dư Lộ đối xử tốt với nàng. Mà vào cái đêm bị bỏ thuốc, Tiêu Duệ không hề chạm nàng, cũng không xúc động giết nàng, nàng cũng vô cùng biết ơn. Nàng vốn không ngờ, trải qua chuyện này, mặc dù nhìn như không khác gì nhưng khi làm chuyện gì nàng cũng phải suy tính kĩ càng một phen, lúc này cũng nghĩ đến tính toán nhỏ của Tiêu Dật.

Chỉ là Tiêu Dật cũng đối xử tốt với nàng, nàng không thể chỉ trích gã.

Mà dù nàng có được sủng ái thì cũng chỉ là một nha hoàn, vẫn không thể quên thân phận của mình.

Nàng lập tức đỏ hai mắt, "Vâng vâng vâng, nữ nhân như chúng ta trong mắt người thì tính là cái gì chứ. Mất tích thì mất tích, chết thì chết, có gì mà người phải quan tâm. Không có chúng ta, vừa quay đầu liền có một đồng nữ nhân khác nữa cơ!"

Nói xong, nàng quăng khăn tay đi ra ngoài.

Lòng nữ nhân rất dễ bị cảm động. Dù ngay từ đầu Minh Nguyệt thực sự không thích Tiêu Dật, biết gã thích bộ dáng lãnh đạm của nàng nhưng ngày qua ngày, với một nam nhân luôn đặt mình lên hàng đầu, nàng không thể không động lòng.

Vì vậy, thật ra đã lâu rồi Minh Nguyệt không có phát bực, không làm mặt thối cho Tiêu Dật nhìn. Lần này đột nhiên như vậy, Tiêu Dật cũng sờ một lát mới phản ứng kịp, đứng dậy kéo nàng lại.

"Người nói gì thế, gia đối xử với người thế nào, người còn không biết sao?" Tiêu Dật gấp gấp nói.

Minh Nguyệt lại không hề nhìn gã, chỉ là cũng không gãy ra, "Biết, lúc không gặp sóng to gió lớn, gia đối xử với ta rất tốt. Nhưng nếu ta xảy ra chuyện, gia vẫn như vậy sao? Nếu lần này người bị bắt không phải Dư chủ tử mà là ta, gia sẽ đi tìm ta giống như Thành Vương sao? Chắc chắn là không!"

Minh Nguyệt dùng câu khẳng định để nói lời này.

Tiêu Dật không khỏi hỏi mình, sẽ không sao?

Không, gã sẽ đi.

Nghĩ như vậy, gã bỗng thấy cảm giác áy náy của mình với Tiêu Duệ càng sâu hơn. Gã khó mà xác định được tình cảm của gã đối với Minh Nguyệt có nhiều hơn so với của Tiêu Duệ với Dư Lộ không, nhưng cũng không muốn thừa nhận là tình cảm của gã với Minh Nguyệt không bằng của Tiêu Duệ với Dư Lộ. Nếu hai người bằng nhau, vậy việc gã làm đúng là có chút vô liêm sỉ thật.

Nếu có người cản trở việc gã đi cứu Minh Nguyệt, hẳn hẳn rất muốn đi đào cả tổ tông nhà tên đó ra đi?

Nghĩ như vậy, gã nhất thời thấy giật mình.

Minh Nguyệt cẩn thận quan sát thần sắc trên mặt gã, cho gã chút thời gian rồi mới làm loạn tiếp. Quăng tay Tiêu Dật ra, nước mắt nàng rơi như mưa vội chạy ra ngoài.

Tiêu Dật vội vàng đuổi theo ôm lấy nàng, dỗ một lúc lâu, lại gọi người đi bắt nạt tiểu Thế tử Lâm Nguyên, gọi một tiểu tư lanh lợi kể lại mới khiến Minh Nguyệt cười được. Sau đó, gã xoay người đi thư phòng, trực tiếp phái mười ám vệ bên người đi Tây Bắc.

Chuyện này gã làm không đúng, giờ chỉ có thể ngóng trông những người này có thể giúp Thất ca sớm tìm ra tiểu Thất tẩu. Nghĩ vậy, Tiêu Dật vừa có chút bất mãn với Huệ Phi và công chúa Ngu Văn, vừa có lòng phòng bị hai người.

Mẫu phi không biết người công chúa Ngu Văn tìm là ai mà vẫn đồng ý cho nàng ta bắt tiểu Thất tẩu đi, vậy ngày sau thì sao đây, nếu gã không chịu đàng hoàng cưới Chính phi, chưa chắc bà ấy sẽ không dùng thủ đoạn gì để đối phó với Minh Nguyệt. Dù sao, tuy gã được sủng ái hơn chút nhưng đó cũng là vì miệng gã ngọt, chứ gã cũng là con trai ruột của mẫu phi giống Thất ca đấy thôi.

Có thể đối xử với Thất ca như vậy, khó mà không làm vậy với gã.

Bên kia, ở phủ Định Quốc Công, một chiếc xe ngựa chạy ra, Lâm phu nhân lại đến phủ của con rể để gặp con gái. Bây giờ Lâm phu nhân đang rất tức đầu mẹ trán, con gái không được sủng thì không nói, lại còn triền miên trên giường bệnh. Còn con trai, đứa con trai luôn ngoan ngoãn luôn hiểu chuyện, đứa con trai là niềm kiêu ngạo của bà không biết đắc tội với ai mà cứ bị mấy đứa nhỏ có quyền có thế hơn bắt nạt.

Này còn chưa tính, nghiêm trọng nhất là, Định Quốc Công nhiều lần phạm sai, chỉ thứ hai chỉ thứ ba luôn nhìn chăm chăm. Lâm phu nhân sợ một ngày nào đó, bà tính mệnh, Lâm gia gia chủ đã đổi người.

Nhưng cũng không ai gian nan bằng Huệ Phi.

Đương nhiên, đây là điều bà tự cho.

Bởi vì giúp tiểu nhi từ từ hôn, bà đã bị Thừa Nguyên Đế không thích, giờ bà còn tự đưa chuyện con trai lớn làm ra trước mặt Thừa Nguyên Đế, bị ông khiển trách "không biết dạy con", Huệ Phi vô cùng tức giận, phải qua hai ngày mới nguôi ngoai.

Nhưng lúc này, bà đang vô cùng đau đầu, công chúa Ngu Văn cứ khóc sụt sùi bên cạnh giường bà, xin bà nghĩ cách để nó có thể ở lại.

Ban đầu, nàng thực sự chỉ muốn về xem sao, sau đó lập tức trở về Mông Cổ luôn. Nhưng ra chuyện của Dư Lộ, có cơ hội được ở lại, vừa có ý xấu này, muốn thu hồi lại rất là khó khăn.

Lúc này nàng thực sự muốn ở lại.

Mặc kệ việc có thể gã cho Tiêu Duệ hay không, mặc kệ việc có phải xuất giá lần nữa hay không, cũng không cần biết phải ở đâu, nàng muốn ở lại. Nhiều năm như vậy, nàng đã chịu đủ rồi, nếu có thể, nàng thực sự không muốn về Mông Cổ chút nào.

"Nương nương, cầu ngài, giờ chỉ có ngài có thể cứu con thôi. Nếu ngài không cứu con, con sẽ chết mất." Công chúa Ngu Văn khóc lê hoa đái vũ.

Huệ Phi lại không có tâm trạng nghe nàng nói gì. Bà chỉ cảm thấy bên tai cứ có tiếng vo ve vo ve khiến đầu bà càng đau hơn.

"Con muốn thì đi cầu Hoàng thượng đi, cầu ta thì có ích lợi gì." Bà không kiên nhẫn nói, phân phó cung nữ thiếp thân kéo công chúa Ngu Văn ra ngoài, "Được rồi, ta đang nhức đầu lắm, con cũng đừng quấy rầy ta nữa."

Công chúa Ngu Văn bị đẩy ra khỏi phòng, lại khóc một lúc, thấy thực sự không còn cách nào, bèn đi thẳng đến Ngự Thư Phòng thật.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Dễ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 141

Edit + Beta: Y Nhã a.k.a Ryouu-chan

Thừa Nguyên Đế nghe Đại thái giám báo công chúa Ngu Văn tới, chân mày cau chặt lại. Chuyện của Tiêu Duệ, ông không biết cũng không sao, nếu đã biết thì đương nhiên phải cho người điều tra rõ, nên ông cũng biết vai trò của công chúa Ngu Văn trong chuyện này.

Ông không giấu đi sự chán ghét, "Đuổi nó đi."

Đại thái giám khom người lui ra ngoài, cũng không khiến công chúa Ngu Văn quá mất mặt, chỉ nói: "Công chúa, Hoàng thượng đang bận, lúc này không rảnh, ngài vẫn trở về trước đi."

Công chúa Ngu Văn nói: "Không sao, ta chờ ở đây là được rồi. Công công ngài không cần xen vào ta đâu,"

Mặt Đại thái giám lập tức thay đổi. Lời của hần tuy êm tai chút, nhưng ai chẳng hiểu nó có ý gì? Công chúa Ngu Văn này, có phải quá không thức thời không?

Đương nhiên công chúa Ngu Văn biết đây là Thừa Nguyên Đế không muốn gặp nàng. Thế nhưng, hai ngày sau nàng phải đi rồi, nàng thực sự không muốn rời đi.

Nàng mím môi, không nhìn sắc mặt Đại thái giám kia.

Đại thái giám hừ lạnh một cái, không để ý đến nàng nữa. Giờ đã là giữa trưa rồi, trời nắng đến mức có thể nướng cháy người, nếu nàng ta đã muốn chờ thì để nàng chờ vậy!

Thừa Nguyên Đế phê hết tấu chương trên long án, ăn trưa xong, lại chợp mắt một lát, mới biết được công chúa Ngu Văn vẫn còn chờ ở bên ngoài.

Ông đặt tách trà mới uống trong tay xuống long án, không vui nói: "Cho nàng ta vào!"

Công chúa Ngu Văn vừa vào Ngự Thư Phòng, lập tức quỳ xuống, "Ngu Văn gặp qua cậu Hoàng Đế, cậu Hoàng Đế an khang?"

Thừa Nguyên Đế hừ lạnh một cái, không khách khí nói: "Người không đến quấy rầy trẫm, trẫm mới thấy an khang!"

Người công chúa Ngu Văn cứng đờ, vội vàng cúi đầu quỳ rạp trên nền đá lạnh băng, nhỏ giọng nói: "Ngu Văn không dám."

Thừa Nguyên Đế không muốn mất thời gian với nàng ta nữa. Năm đó đưa nàng ta đi Mông Cổ hòa thân, Thừa Nguyên Đế không thấy thẹn chút nào. Không vì gì, chỉ vì năm đó Thừa Nguyên Đế và mẹ ruột của công chúa Ngu Văn có mâu thuẫn rất lớn. Sau đó lúc mẹ của công chúa Ngu Văn chọn phò mã còn đâm sau lưng Thừa Nguyên Đế một cái. Tuy lúc đấy chỉ là một vấn đề nhỏ nhưng lại khiến Thừa Nguyên Đế suy nghĩ thì mất đi tư cách làm Hoàng Đế.

Thừa Nguyên Đế cái gì cũng tốt, chỉ có một cái không tốt mà người ngoài không biết được, đó là ông rất thủ dai. Cho dù là trước khi đăng cơ hay sau khi đăng cơ, phạm là đắc tội với ông, ông sẽ tìm có quang minh chính đại thu thập.

Trước đây ông nhận nuôi công chúa Ngu Văn, một là vì không muốn huyết mạch của Hoàng gia bị Ngu gia đập hư, hai là vì nghĩ khi nuôi lớn rồi cũng sẽ có chỗ hữu dụng. Dù sao tuy ông có nhiều con gái ruột nhưng ông cũng không nở tùy ý hi sinh tại nó.

Cho nên dù sau này công chúa Ngu Văn rất ngoan ngoãn, rất đáng yêu nhưng ông vẫn chọn nàng để đưa đi hòa thân. Dù sao tiếc cho con gái ruột, chọn con gái người ta thì còn cần trả giá, không bằng chọn một người không cha không mẹ, lại không được gia tộc thích.

Những năm gần đây, nghe nói nàng sống không được tốt, Thừa Nguyên Đế cũng có lòng muốn giúp nên đồng ý đề nghị cho công chúa Ngu Văn về thăm của Đại nhi tử. Nhưng việc công chúa Ngu Văn làm trong chuyện của Tiểu Duệ khiến Thừa Nguyên Đế không khỏi nghĩ đến bà mẹ bóc đồng năm đó của công chúa Ngu Văn, nên càng ghét nàng hơn.

"Người đã cầu kiến trẫm, đương nhiên là có chuyện muốn nói, vậy mau nói đi." Ông thúc giục.

Nhưng là, việc này nàng phải nói sao đây?

Tuy công chúa Ngu Văn lấy hết dũng khí qua đây nhưng thật ra nàng căn bản không biết nên nói thế nào. Nhưng nghe thấy sự không kiên nhẫn trong giọng Thừa Nguyên Đế, nàng biết mình không thể tiếp tục do dự nữa.

"Cậu Hoàng Đế, cầu ngài mau cứu cháu gái đi, cháu gái thực sự không muốn đi Mông Cổ nữa. Nếu đi nữa... cháu sẽ chết ở đấy mất." Nàng khóc nói.

Mặt Thừa Nguyên Đế lộ vẻ kỳ quái. Ông khép mở miệng mấy lần, chỉ là vẫn không nói gì.

Qua lúc lâu sau, ông mới hơi khoát tay, nói: "Đã muốn chết, vậy được thôi, dù ở kinh thành hay Mông Cổ đều được hết. Nếu chết ở kinh thành, trẫm sẽ phái Đại biểu ca của người tới mang thi cốt của người về."

Công chúa Ngu Văn ngẩng đầu vội về không dám tin.

"Cậu Hoàng Đế!" Mặc dù nàng biết cậu Hoàng Đế không thích nàng lắm nhưng lại không nghĩ rằng, cậu Hoàng Đế lại có thể nhẫn tâm như vậy!

Thừa Nguyên Đế cũng không để ý đến nàng nữa, khoát tay, tự có Đại thái giám đến kéo công chúa Ngu Văn ra ngoài, không chờ nàng mở miệng. Công chúa Ngu Văn bị kéo ra khỏi phòng, tuyệt vọng khóc chạy đến chỗ Huệ Phi.

Thân thể Huệ Phi lắc lư một cái, suy nghĩ thì ngã xuống. May mà Tiểu Văn tay nhanh mắt lẹ kéo bà lại.

"Mẫu phi!" Tiểu Văn vội vàng hỏi: "Ngài không sao chứ?" Nàng lại quay đầu trừng Tiểu Dật, "Huynh nói những nói cuội gì vậy! Khi ra ngoài, Thất ca dẫn theo rất nhiều người, có nhiều thị vệ bảo vệ như vậy, sao lại... sao lại chết được..."

Nói đến cuối, giọng nàng lộ ra tia nức nở.

Huệ Phi cũng lắc đầu, nhưng nước mắt lại không ngừng trào ra, "Không có khả năng, không, Dật Nhi, Thất ca con chắc chắn không có việc gì. Con đi, đi nói cho phụ hoàng con, con tự mình dẫn người đi tìm, nhất định phải mang Thất ca con hoàn hảo về đây!"

Đương nhiên Tiểu Dật cũng thấy nghi ngờ trong lòng. Giống như lời Tiểu Văn nói, Thất ca mang theo không ít người, ngoại trừ thị vệ ra thì chắc còn có ám vệ nữa, tại sao

đang yên đang lành mà lại chết được?

Không nói người có gan lớn đến nỗi muốn giết hấn, có ai có bản lĩnh lớn đến vậy chứ, chẳng lẽ những thị vệ và ám vệ này đều ngồi không?

Lại nói, Thắt ca cũng chưa từng đắc tội đến ai, hơn nữa một mực không có ý với cái ghế kia, ai ăn no rừng mỡ đi giết hấn làm gì?

Nhưng nghĩ đến 300,000 lượng ngân phiếu vô duyên vô cớ xuất hiện trong phòng, lời ra đến khóe miệng, gã lại nuốt xuống.

"Vâng, mẫu phi, con đi tìm phụ hoàng đây." Cho dù thế nào, gã vẫn phải đi xem một chuyến. Dù cho không thấy được Thắt ca, dù chỉ làm cho phụ hoàng và mẫu phi coi, đệ đệ ruột là gã vẫn phải đi.

Tiêu Dật xoay người định đi ra ngoài, Huệ Phi lại chợt hất tay Tiêu Văn ra, bước nhanh đến kéo gã lại, "Dật Nhi, con nói, con nói xem có phải không? Có phải, có phải Thắt ca con tức giận, tức ta nên mới không muốn về không?"

Tiêu Dật nhìn khuôn mặt trắng bệch của Huệ Phi, trong lòng mềm nhũn, cũng có chút do dự.

Tiêu Văn lại bỏ đi ý nghĩ này của Huệ Phi, "Làm sao lại vậy được. Mẫu phi, nếu Thắt ca có tức với ngài thật, nhiều lắm là không vào cung gặp ngài mấy ngày thôi, sao huynh ấy có thể, có thể không cần vị trí Thành Vương chứ." Nói xong, nàng nhỏ giọng lầm bầm, "Lại nói, Dư Lộ kia có nhiều bản lĩnh như vậy, nếu đã tìm được nàng ta, sao nàng ta cam lòng đánh mất vị trí trắc phi của Thành Vương chứ."

Đúng rồi, dù con trai có tức giận thì cũng hông thể không muốn tước vị được. Nhưng... nhưng nếu không tìm được Dư Lộ thì sao!

Nếu vậy, có phải con trai luẩn quẩn, hay đau lòng nên không có phòng bị, nên mới...

Huệ Phi đột nhiên không kim được con run rẩy toàn thân. Bà hồi hận, bà không nên nghe lời đề nghị của Ngu Văn, không nên làm như vậy!

Bây giờ, bây giờ con trai không có thật...

Huệ Phi ôm lấy Tiêu Dật, khóc nức lên.

Tiêu Văn vừa phản bác xong liền hiểu ngay, lúc này cũng khóc theo. Rốt cuộc là ca ca ruột, tuy tình cảm không sâu nhưng huynh ấy cũng không quá tệ với nàng.

Nếu có công chúa khác ức hiếp nàng, Cữu ca sẽ giúp mình ức hiếp lại, Thắt ca lại sẽ trực tiếp tìm ca ca của người ta.

Mặc dù cách làm đó không khiến nàng vui như cách của Cữu ca nhưng hiệu quả đều giống nhau. Hơn nữa đôi khi còn tốt hơn bởi vì có người quân. Sau đó các công chúa còn lại đều không dám ức hiếp nàng nữa.

"Cữu ca, Cữu ca huynh đi nhanh đi, huynh nhanh đi tìm phụ hoàng nhận binh, nhanh đi Tây Bắc tìm Thắt ca đi!" Nàng nhịn không được thúc giục.

Tiêu Dật gạt đầu, kéo Huệ Phi ra, "Mẫu phi, biết đâu chỉ là truyền nhảm thôi, con đi tìm phụ hoàng xem sao. Chiều nay con sẽ lên đường đi tìm Thắt ca. Con cam đoan, nhất định sẽ mang Thắt ca trở về!"

Huệ Phi lại khóc lắc đầu với gã, "Không, không được, Dật Nhi, con không thể đi! Ta đã mất một đứa con rồi, ta không thể lại mất thêm một đứa! Lần đi Tây Bắc này quá nguy hiểm, nhờ đâu có người ra tay trong tối với các con vì có thù. Dật Nhi, con không thể đi, đồng ý với mẫu phi đi, con không đi."

Tiêu Dật bất đắc dĩ, "Mẫu phi, con sẽ mang rất nhiều người theo, không có nguy hiểm gì đâu."

Huệ Phi vẫn lắc đầu, "Không, không được, không thể đi."

Đúng lúc này công chúa Ngu Văn bước vào, thấy tình huống trong phòng, nàng buồn bực nói: "Đây là sao vậy, đi đâu cơ?" Thấy Huệ Phi giàn giụa nước mắt, nàng nhất thời sợ hãi kêu, "Nương nương, ngài sao vậy, sao ngài lại khóc?"

Tiếng khóc của Huệ Phi ngưng bật. Bà quay đầu nhìn với khuôn mặt hung ác.

Công chúa Ngu Văn càng hoảng sợ, giọng cũng nhỏ xuống, "Nương nương..."

Lòng dạ Tiêu Văn không có sâu như vậy. Nàng lau nước mắt, hừ lạnh hỏi công chúa Ngu Văn, "Nghe nói người đi cầu phụ hoàng. Thế nào, phụ hoàng đồng ý cho người ở lại không?"

Công chúa Ngu Văn lắc đầu, vẻ mặt buồn bã.

Nước mắt Tiêu Văn rơi xuống, nhưng trên mặt lại treo nụ cười đắc ý, "Đáng đời! Ai kêu người hại Thắt ca, Thắt ca có làm quý cũng sẽ không bỏ qua cho người! Còn có Dư Lộ nữa, nếu Dư Lộ thành quý, nàng ta cũng sẽ không tha cho người!"

Công chúa Ngu Văn là người thông minh. Nhìn bộ dạng của Tiêu Văn và Huệ Phi, lại nghĩ đến ý trong lời của Thừa Nguyên Đế, nàng lập tức ngã xuống đất.

Nếu Tiêu Duệ chết...

Vậy nàng cũng xong đời rồi.

Hơn mười ngày nay, Tiêu Duệ đều cứ đi sớm về trễ, dù đã về rồi thì cũng thường thường gọi người vào thư phòng, thường đến tối muộn rồi mới trở về.

Hôm nay vẫn như vậy. Đến giờ cơm tối rồi mà vẫn không thấy bóng người đâu, Dư Lộ nhìn một bàn đầy mỹ vị, nói thật, chút muốn ăn cũng không có, nhưng cúi đầu, nhìn cái bụng đã hơi nhô ra, vì đứa nhỏ, cô vẫn phải ăn.

Cũng may, hôm nay mới ăn được nửa, Tiêu Duệ rút cuộc trở về.

Dur Lộ ngạc nhiên đứng dậy. Đợi Tiêu Duệ đi tới, cô nhào thẳng vào lòng hắn.

Tiêu Duệ giật mình, vội vươn tay cẩn thận đỡ lấy Dur Lộ, "Tiểu tổ tông của ta, giờ nàng đang có đứa nhỏ đấy, chạy chạy nhảy nhảy như vậy, cẩn thận làm đứa nhỏ bị thương, nàng cũng phải chịu tội theo đấy!"

Dur Lộ bĩu môi. Với tuổi của họ, ở hiện đại là mới lên đại học thôi, mà ở đây lại làm cha làm mẹ cả rồi.

Thật sự là sau khi nhận tin này, cô cảm thấy rất sợ hãi.

"Hừ, từ lúc đến nơi này ở, cả mười mấy ngày rồi, chẳng cả ngày cứ đi sớm về trễ, đi làm gì vậy?" Cô tủi thân nói: "Cũng không bên cạnh ta, để ta phải một mình đến sắp mớ meo rồi này."

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 142

Edit + Beta: Y Nhã a.k.a Ryou-chan

P/s: mình có tin buồn cho các bạn đây... tình hình là mình đang học 12, lại đã qua Tết rồi nên giờ mình phải tập trung ôn luyện cho kì thi đại học, nên mình sẽ tạm drop truyện đến khi mình thi xong rồi mình đăng truyện lại như thường nha:v mong các bạn thông cảm

Tiêu Duệ khẽ vuốt tóc Dur Lộ, cười nói: "Chỉ vội mấy ngày nay thôi, vội xong, về sau ta sẽ bên cạnh nàng cả ngày, chỉ sợ đến lúc đó nàng lại chê ta phiền."

Dur Lộ lại không tin Tiêu Duệ có nhiều thời giờ để theo cô như vậy. Không nói việc khác, chỉ nói việc Tiêu Duệ đuổi theo cô như vậy, khi trở về chỉ sợ không chỉ mỗi Huệ Phi khiển trách mà cả Hoàng thượng cũng vậy nữa, đến lúc đó, Tiêu Duệ lại vội muốn chết cho xem.

Nghĩ như vậy, Dur Lộ nhìn không được thấy đau lòng.

Nếu không phải vì cô, Tiêu Duệ đâu cần chịu những thứ này? Cô cẩn thận tách bụng ra, ôm lấy hông của Tiêu Duệ, nhẹ giọng nói: "Ừ, chẳng có thể cùng ta, ta vui còn không kịp đây, sao lại thấy phiền được. Cả đời cũng không chê chàng phiền."

Sự dịu dàng của Dur Lộ khiến Tiêu Duệ thấy rất ấm lòng. Ôm nữ nhân mình thích vào lòng, dường như hắn có thể thừa nhận sự ích kỉ và nhẵn tâm của bản thân.

Đúng, đúng là hắn ích kỉ, đúng là hắn nhẵn tâm. Ai bảo phụ hoàng luôn bỏ qua hắn, ai bảo mẫu phi luôn bắt công, ai bảo biểu tỷ Ngu Văn lại muốn hại Tiểu Lộ Nhi.

Nếu không phải người bắt Tiểu Lộ Nhi là Trần Chiêu, Tiêu Duệ không dám nghĩ lúc này Dur Lộ sẽ như thế nào nữa. Nếu biểu tỷ Ngu Văn phái những người khác tới bắt Tiểu Lộ Nhi, ai có thể bảo đảm mấy tên lính lưu manh kia sẽ không làm ra việc bẩn thỉu gì chứ.

Nếu nó xảy ra, hắn sẽ không tha thứ cho chính mình cả đời.

Tiêu Duệ không khỏi ôm chặt Dur Lộ hơn, "Ừ, bên cạnh nàng cả đời."

Ăn cơm xong, Tiêu Duệ cùng Dur Lộ tản bộ. Chỗ này không lớn lắm, trong hậu viện giờ có cô và Tiêu Duệ ở, bên sương phòng có hai bà tử, mà ngoại viện thì có Thôi Tiến Trung cùng mấy thị vệ.

Tiêu Duệ nhìn tiểu viện chật hẹp, nhìn bãi cỏ tạp nham, nhìn mấy bông hoa không có sức sống, cảm thấy vô cùng đau lòng Dur Lộ. Nàng ấy đã có bầu rồi mà vẫn phải ở một nơi như thế này.

Hắn cầm tay Dur Lộ, nói: "Nhịn mấy ngày, mấy ngày sau chúng ta sẽ đi về nam, vào thành mua một tòa nhà lớn để ở."

Còn phải mua sao?

Dur Lộ cúi đầu nhìn bụng, nói: "Ta đã hơn ba tháng rồi."

Hơn ba tháng, thai đã vững vàng, khi chạy đường dài cũng chỉ cần cẩn thận chút thôi.

Hiểu được ý của Dur Lộ, Tiêu Duệ nhất thời sùng sốt. Hắn vẫn luôn chưa nghĩ ra cách mở miệng với Dur Lộ. Hắn luôn nhớ kỹ trước đây Dur Lộ rất vui khi biết mình được làm trắc phi, giờ hắn không phải Vương gia nữa, Tiểu Lộ Nhi không được làm trắc phi nữa rồi.

Hắn im lặng lại, Dur Lộ cũng thấy quái dị. Cô lắc tay Tiêu Duệ, hỏi: "Sao thế? Có chuyện gì à?"

Tiêu Duệ trầm mặc một lát mới thấp giọng nói: "Tiểu Lộ Nhi, ta... không tính trở về."

Không tính trở về?

Nghĩa là sao?

Dur Lộ không kịp hiểu, nhưng khi nhìn Tiêu Duệ nhìn mình với vẻ mặt bất an, cô vẫn vội mở miệng: "Ừ, không quay về thì không quay về, dù sao chàng ở đâu thì ta ở đó... Chàng, chàng nói là, không trở về kinh thành? Là bây giờ không trở về, hay là... hay là cả đời cũng không trở về?" Dur Lộ nghĩ đến khả năng này, giọng nói lập tức trở nên vô cùng kích động.

Tiêu Duệ dừng lại, kiên trì nhẹ giọng nói: "Ta nghĩ cách già chết, tin tức đã được truyền về kinh thành. Cho nên, chắc là cả đời này cũng không trở về. Chẳng qua nàng yên tâm, mặc dù không quay về, ta vẫn có thể để nàng sống..."

"Thật tốt quá! Quá tuyệt vời! Tiêu Duệ, ta yêu chàng!" Dur Lộ lại lập tức ôm chặt lấy Tiêu Duệ, chỉ là vẫn nhớ kỹ thấp giọng nói: "Nghĩa là, về sau chàng có thể vẫn ở cùng ta mà đúng không? Không có tiểu thiếp khác, cũng không có Vương phi, dù là trên danh nghĩa hay trong thực tế cũng chỉ có một mình ta, đúng hay không?"

Tiêu Duệ thật không ngờ Dur Lộ sẽ vui vẻ như vậy. Đợi cô nói xong rồi và dùng đôi mắt sáng long lanh nhìn hắn, chờ hắn trả lời, hắn nhin không được cúi đầu hôn mạnh Dur Lộ một cái.

"Đúng vậy, cho dù là trên tinh thần hay trên thân thể, gia đều là của một mình ngươi." Hình như hắn chưa từng nói chuyện như vậy bao giờ, dưới sự xấu hổ, hắn lại dùng lại cách tự xưng gia.

Dur Lộ không đợi hắn đứng thẳng liền ôm lấy cổ hắn, dâng lên nụ hôn nóng bỏng.

Sự nhiệt tình của Dur Lộ khiến chút bất an dưới đáy lòng Tiêu Duệ triệt để biến mất. Thậm chí lúc này hắn còn rất tự đắc, nhìn xem mị lực của hắn bao lớn chứ. Tiêu Lộ Nhi của hắn thích làm trái phỉ như vậy, nhưng lại vì có thể ở cùng hắn mà lại không thêm để ý chút nào.

Hắn ôm hông Dur Lộ, hạ thấp mình hơn chút để Dur Lộ dễ hôn hơn.

Thôi Tiển Trung đang mang theo Tào ma ma, Kiều ma ma và Phúc Quát, Thạch Lư vừa chạy tới từ kinh thành. Thấy người vội vã tiến lên, Thạch Lư chợt nhỏ giọng kinh hô, đồng thời kéo tà áo của Thôi Tiển Trung.

Thôi Tiển Trung quay đầu, thấy người kéo tà áo là Thạch Lư, lập tức không khách khí đánh tay nàng. "Nha đầu này, ngươi làm..."

"Suýt--" Thạch Lư cất lời hắn, ngón tay chỉ vào Tiêu Duệ và Dur Lộ không xa, cười híp mắt nói: "Thôi gia gia, ngài xem Vương gia và Dur chủ tử kia, lúc này chúng ta không nên qua quấy rầy."

Thôi Tiển Trung nhìn sang kia, mặt trời đang ngả về tây, ánh chiều tà chiếu lên đôi tình nhân đang triền miên. Dur chủ tử nhón chân, Vương gia nhà lão thì cúi đầu, nhìn bộ dáng kia, cũng không sợ thất lung sẽ gãy mất.

Lão vội vàng quay người, một tay che mắt Thạch Lư, tay kia che mắt Phúc Quát đang kiểng chân lên nhìn, thấp giọng mắng: "Được rồi được rồi, mau ra ngoại viện với ta. Đây không phải việc các ngươi nên nhìn."

Phúc Quát và Thạch Lư cũng biết. Hai người không dám phản kháng Thôi Tiển Trung, đành phải nghe lời đi theo Tào ma ma và Kiều ma ma đã cúi đầu đi trước.

Thôi Tiển Trung cũng là đi ba bước dừng một bước, quay đầu nhìn một cái, trong lòng không khỏi than thở, anh hùng khó qua ải mỹ nhân. Vương gia vì mỹ nhân là Dur chủ tử, thật là cái gì cũng bỏ được.

Chẳng qua, hình ảnh này đúng là đẹp thật.

Thôi Tiển Trung có chút mất mát cúi đầu nhìn xuống dưới, sau đó thở dài. Haizz, tiếc là lão không phải nam nhân, nếu không, lão thực sự cũng muốn tìm một nữ nhân, học xem cùng một nữ nhân cả đời như Vương gia là thế nào.

Tiêu Duệ hôn đến lúc Dur Lộ sắp không thở nổi mới dừng lại, "Tiêu Lộ Nhi, gia rất vui. Ngươi yên tâm, mặc dù gia không làm Vương gia nữa nhưng gia vẫn có thể cho ngươi một cuộc sống tốt. Chờ bên kinh thành yên ổn rồi, gia sẽ cho ngươi một tòa nhà lớn, trang sức hay tơ lụa, ngươi thích gì gia cho cái đó."

Dur Lộ nằm trong ngực hắn, nghe hắn nói vậy, tức đập nhẹ hắn một cái.

"Ta là người thích mấy vật ngoài thân như vậy sao? Ta không thèm, chỉ cần có chàng ở đây là được rồi. Ta không cần gì hết, dù chỉ có com dưa rau cải ta cũng hài lòng." Dur Lộ nói, nghĩ đến Thạch Lư và Phúc Quát, "Gia, nếu cả đời chúng ta đều không về, Thạch Lư và Phúc Quát thì sao đây? Còn có..."

Còn có Lâm Thực, lời này Dur Lộ không hỏi ra miệng.

Tiêu Duệ lại hiểu ý của cô, "Ta đã cho người đi kinh thành, nếu có thể thì mang Thạch Lư và Phúc Quát về. Còn Anh Đào thì thôi, nàng ta đã sớm có ý khác. Còn có Tào ma ma và Kiều ma ma nữa, Tào ma ma võ nghệ cao cường, có thể cùng hai bà tử kia thiếp thân bảo vệ nàng. Kiều ma ma không chỉ biết dùng độc mà còn biết y thuật, ta để cho bà ấy đến chăm sóc cho nàng và đứa nhỏ trong bụng nàng. Chắc mấy người ấy sẽ đến trong mấy ngày nay thôi."

Dur Lộ thật không quá để ý đến Anh Đào. Cô chỉ để ý đến Thạch Lư vẫn luôn thân thiết với cô, còn có Phúc Quát vì cô mà mất đi một cánh tay.

Dur Lộ gật đầu, ôm cánh tay của Tiêu Duệ nói: "Đến khi mấy người ấy tới, Thạch Lư sẽ hầu hạ bên cạnh ta, Phúc Quát sẽ chăm sóc cho con chúng ta sau này, dạy nó đứng tấn, luyện võ, chúng ta lại tìm cho các nàng một người trong sạch để gả, có được không?"

Đương nhiên đứa nhỏ không thể chỉ nhận Phúc Quát làm sư phụ, chẳng qua chắc đây chỉ là Tiêu Lộ Nhi muốn bù đắp cho Phúc Quát. Dù sao Phúc Quát thiếu một cánh tay, cũng không tiện đi hầu hạ người khác.

Tiêu Duệ gật đầu đồng ý, "Ừ, nàng cứ xem rồi làm, sau này, trong nhà chúng ta nàng làm chủ hết."

Dur Lộ cười, gật đầu.

Hai người tản bộ về, Thôi Tiển Trung mang mấy người Phúc Quát qua. Tiêu Duệ nói đi tiền viện, để lại không gian cho chủ tớ gặp mặt ôn chuyện, chỉ là trước khi đi lại từng Thạch Lư một cái.

Hai mắt Thạch Lưu đỏ bừng, trong mắt đầy những nước mắt, ánh mắt dính chặt lấy Dư Lộ, nơi nào để ý đến Tiêu Duệ được. Vẫn là Thôi Tiến Trung bắt đắ dĩ giữ nàng lại, nhờ giọng dặn dò: "Người kiem chế đi, nếu khiến Dư chủ tử khóc, cẩn thận gia thu thập người giờ."

Nước mắt Thạch Lưu lập tức rơi xuống, chỉ là trên mặt vẫn mang theo nụ cười, "Dư chủ tử, có thể nhìn thấy ngài, nô tỳ vui quá đi. Hu hu nô tỳ rất vui luôn! Nghe nói ngài mang thai, hu hu nô tỳ rất vui!"

Dư Lộ vốn còn có chút chua xót, nhưng thấy bộ dạng vừa khóc vừa cười của nàng, rốt cuộc nhin không được bật cười.

Cô kéo Thạch Lưu tới, nhìn về phía Phúc Quát. Hai mắt Phúc Quát cũng hồng hồng, đưa cánh tay còn nguyên vẹn ra trước mặt Dư Lộ.

Dư Lộ cầm tay Phúc Quát, vẫn rơi nước mắt, "Phúc Quát, ta..."

Phúc Quát vội vàng cắt lời cô, "Dư chủ tử, nô tỳ thấy ngài vẫn bình yên, trong lòng rất vui. Không sao đâu, tuy nô tỳ mất đi một cánh tay nhưng về sau nô tỳ vẫn có thể bảo vệ ngài. Võ nghệ của nô tỳ bây giờ còn tốt hơn trước nữa... Ngài, ngài không trách nô tỳ, còn đưa nô tỳ từ kinh thành đến đây, nô tỳ thấy rất biết ơn. Dư chủ tử, ngài không nên nói những việc khác nữa."

Đây chính là một cánh tay đấy, dù Phúc Quát là hạ nhân nhưng Dư Lộ vẫn không thể yên tâm thoải mái nhận chuyện này. Chỉ là mọi việc cũng đã rồi, cô có hồ thẹn hơn nữa thì cũng không được gì, chỉ có thể tận lực đối xử với Phúc Quát tốt hơn.

"Được, ta không nói, ta không nói gì nữa." Cô nói: "Chỉ là võ nghệ của người có tiến bộ thật sao? Nếu vậy, sau này khi con ta sinh ra rồi, người phải phụ trách dạy nó học võ mới được."

Đây là an bài hết cả đời cho nàng. Mặc dù Vương gia không về kinh thành nữa nhưng đây vẫn là đứa bé đầu lòng của Vương gia và Dư chủ tử, cho dù là nam hay nữ thì đều vô cùng tôn quý.

Phúc Quát kích động nói: "Đương nhiên, nô tỳ nhất định sẽ dạy cho tiểu chủ tử thật tốt. Hay là, hay là nô tỳ múa cho ngài xem bộ kiếm pháp nô tỳ mới luyện thành nhé!"

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 143

Edit + Beta: Y Nhã a.k.a Ryuu-chan

P/s: toy quay lại rồi nèeeee, có ai nhớ toy hong??

Có Huệ Phi ngăn cản, cuối cùng Tiêu Dật cũng không được Thừa Nguyên Đế cho phép đi Tây Bắc tìm Tiêu Duệ, ngược lại Tam Hoàng tử Tiêu Du được lệnh mang người đi tìm Tiêu Duệ, đồng thời hộ tống công chúa Ngu Văn trở về Mông Cổ.

Trước khi lên đường, Thừa Nguyên Đế gọi một mình Thái tử và Tam Hoàng tử vào Ngự Thư Phòng nói chuyện đến nửa đêm.

Lúc biết được tin này, lòng Tiêu Dật gần như xuất huyết. Minh Nguyệt ngồi một bên, ngay cả hô hấp cũng không tự chủ được nhỏ đi, chỉ sợ chọc phải gã khiến gã càng không vui.

Tiêu Dật nín một bụng lửa giận, kiểu gì cũng phải tìm người phun ra. Gã không nhịn được ném cái khung thêu trong tay Minh Nguyệt sang một bên, "Đã nói với nàng rồi, buổi tối thì đừng có thêu, hư mắt cho giờ!"

Minh Nguyệt sờ bụng, trừng mắt với Tiêu Dật, "Người không vui điều gì thì nói ra, đừng có ném loạn đồ đạc của ta, lấy ta để trút giận. Ta đâu có chọc gì người!"

Tiêu Dật luôn là người không sợ trời đất, nhưng cố tình lại sợ lửa giận của Minh Nguyệt. Minh Nguyệt tức giận, thái độ của gã lập tức chuyển biến.

Lúc này cũng vậy, gã tủi thân nói: "Lòng ta vô cùng khó chịu, nàng thì vẫn cứ ngồi đấy thêu mấy thứ bỏ đi, cũng không đến an ủi ta..."

Minh Nguyệt cũng thuận theo bình tĩnh lại, "Sao thế?"

Tiêu Dật nói: "Thất ca ấy, ta hoài nghi hắn chưa chết, muốn xin phụ hoàng đi tìm hắn, nhưng mẫu phi lại không cho. Phụ hoàng nghe mẫu phi không cho ta đi, lại cho lão Tam đi. Lão Tam mà đi, khi về thế nào cũng có danh tiếng, có được bạc của Thất ca, lại biết được tình hình ở bên Đại ca, đúng là một mũi tên trúng ba con chim! Mà ta thì sao, ta không đi tìm ca ca ruột, không biết người ngoài nghĩ sao nữa, như vậy Thất ca có thể không thất vọng sao!"

Gã vốn có lòng áy náy với Tiêu Duệ vì lời của Minh Nguyệt, lại còn 300,000 lượng Tiêu Duệ đưa cho gã, lúc này gã đúng là không vì danh tiếng, gã thực sự thấy khổ sở.

Gã nghĩ, nếu Thất ca không chết thật, dù thế nào gã cũng phải khuyên hắn về mới được. Đường đường Vương gia lại không làm, chẳng lẽ muốn đi làm một thôn phu son đã thật à?

Minh Nguyệt đã sớm biết Tiêu Dật cũng không phải người vô tình vô nghĩa, lúc này lại thấy gã khổ sở như vậy, nàng thở dài, mềm lòng đưa tay sờ đầu gã một cái, rồi vỗ nhẹ như đang vỗ một con chó con mèo.

"Nếu không, chàng mang người lên đi đi?" Nàng đề nghị: "Ta cũng rất muốn biết, đến cùng là Dư chủ tử có còn sống hay không, nàng ấy tốt như vậy..."

Tiêu Dật đã có ý nghĩ ấy từ sớm, chỉ là còn chưa xác định, lúc này lại thấy Minh Nguyệt cũng nói vậy, lập tức vui lên nói: "Được, nàng đi cùng ta đi."

Minh Nguyệt lắc đầu. Lúc Tiêu Duệ trầm mặt xuống, nàng dịu dàng sờ bụng mình, "Tuy ta rất muốn đi với chàng nhưng chỉ sợ hài tử sẽ không đồng ý. Ta tính tính, chắc cũng được hai tháng rồi."

Tiêu Dật lại lập tức vui lên lại. Hắn nhảy cẫng lên, chạy quanh Minh Nguyệt hai vòng, sau đó ngồi xổm xuống ôm chân của nàng, "Nàng có? Là của ta sao? Gọi đại phu chưa? Là con trai hay con gái thế?"

Minh Nguyệt vừa bực mình vừa buồn cười.

"Không phải của người thì là của ai? Chẳng lẽ ta tự mình sinh con được?" Nàng buồn bực đập vào vai Tiêu Dật, "Còn chưa mời đại phu đâu, ta thấy nguyệt sự chưa đến hai tháng rồi. Bây giờ còn nhỏ, không biết là con trai hay con gái nữa. Chàng thích con trai hay con gái?"

Tiêu Dật cười ngây ngô, bật thốt: "Con gái! Giống như nàng... À không, giống ta điểm phong... ặc, là anh tuấn tiêu sai!"

Tướng mạo của Minh Nguyệt chi có thể coi là đáng yêu, nhưng Tiêu Dật lại lớn lên giống Huệ Phi, trông rất là tuấn mỹ. Minh Nguyệt cũng từng gặp Tiêu Văn. Nàng nghĩ, nếu hài tử lớn lên trông giống như Tiêu Văn thì đúng là quá đẹp.

Nàng cũng không phản bác: "Ừ, giống chàng! Cho nên, ta không thể đi chung với chàng rồi, một mình chàng mang thị vệ đi đi thôi. Chỉ là phải về sớm chút, lúc ta sinh con nếu chàng mà không có mặt, ta... ta sẽ sợ."

Minh Nguyệt khó được tỏ ra yếu thế, nhất là khi yếu thế vì cần gã như vậy, Tiêu Dật nhất thời không muốn đi.

Xoắn xuýt hơn nửa ngày, gã đành gật đầu thật mạnh, "Tối đa là hai tháng. Hai tháng sau, dù có tìm được người hay không, ta nhất định sẽ trở về. Lúc con gái chúng ta ra đời, người cha là ta chắc chắn sẽ có mặt."

Minh Nguyệt mỉm cười gật đầu.

Tiêu Dật không vội đi, gã đến Lâm gia một chuyến trước. Đương nhiên, gã không đi gặp Định Quốc Công và Lâm phu nhân mà là đi gặp Lâm Nhị lão gia và Lâm Nhị thái thái thuộc chi thứ hai.

Khi gã nói mục đích mình tới xong, hai người đều có chút điên, cùng kêu lên: "Điện hạ, điều ngài nói là thật?"

Tiêu Dật gật đầu, nói: "Đương nhiên là thật. Chỉ cần các người nhận Minh Nguyệt là đích trường nữ của chi thứ hai, gia sẽ có biện pháp đoạt vị trí Định Quốc Công cho người. Dù sao người cũng coi như là cha vợ của ta, nếu địa vị quá thấp thì cũng sẽ ảnh hưởng đến thanh danh của ta, có đúng không?"

Cha vợ!

Lâm Nhị lão gia còn có chút do dự, Lâm Nhị thái thái đã gật đầu như gã tòi, "Được được được, Minh Nguyệt chính là con gái của ta, là đích trường nữ ta mang thai mười tháng sinh ra! Nhũ danh là Minh Nguyệt, đại danh là Lâm Nguyệt, điện hạ, ngài thấy vậy được không?"

Nếu tước vị rơi xuống đầu lão gia nhà mình, vị trí Thế tử sẽ là của con trai mình, đệ đệ ruột của Minh Nguyệt đó!

Lâm Nhị thái thái hận không thể đứng lên nhảy múa ngay.

Tiêu Dật mỉm cười, nhìn Lâm Nhị lão gia.

Lâm Nhị lão gia ngờ ra một lát, vươn tay vỗ vai của Tiêu Dật, "Con rể ha ha ha..."

Cái gì mà con rể chứ, đây là Cừu Hoàng tử đấy, hắn cũng dám gọi như vậy nữa. Có Lâm Thục ở đằng trước, dù Minh Nguyệt có là đích trường nữ của chi thứ hai thì cũng không làm Chính phi của Hoàng tử được. Lâm Nhị thái thái vỗ mạnh Lâm Nhị lão gia một cái.

Tiêu Dật cũng không thêm đề ý, trái lại còn nói: "Không sao, đúng là gia định lập Minh Nguyệt làm trắc phi thật, Lâm Nhị lão gia nói vậy cũng không sai."

Còn là trắc phi!

Lâm Nhị lão gia nhìn Lâm Nhị thái thái, kích động đến muốn nhảy múa.

Tiêu Dật giao chuyện này cho thân tín đi xử lý, trước khi đi gã còn mặt dày đi xin Thái tử nhìn mặt mũi của Tiêu Duệ để giúp gã.

Đương nhiên Thái tử không chối từ. Hắn biết việc này Tiêu Dật làm có chút mờ ám, nhưng đây chỉ là một trắc phi không có trợ lực gì, đương nhiên hắn sẽ đồng ý giúp.

Vì vậy Tiêu Dật để lại phong thư cho Huệ Phi và Thừa Nguyên Đế, lại phân phó Lâm Nhị thái thái thường thường đến của nhìn Minh Nguyệt, rồi lên theo Tiêu Du đi Tây Bắc.

Bởi vì bây giờ Thừa Nguyên Đế đang vô cùng bực công chúa Ngu Văn, lại phải đi tìm Tiêu Duệ nữa nên đoàn người đi rất nhanh. Dọc đường đi, xa phu quát ngựa chạy điên cuồng, công chúa Ngu Văn không dám than khổ, chỉ biết nôn suốt dọc đường.

Lộ trình mới hơn được một nửa, người đã gầy đi nhiều. Tiêu Du và nàng không có tình cảm gì, tất nhiên là thờ ơ, chỉ là Tiêu Dật vẫn có chút mềm lòng, dặn người đi chậm lại. Gã và Tiêu Du thì tiếp tục chạy, chỉ để lại bên này một đội người và hộ vệ Mông Cổ để bảo vệ công chúa Ngu Văn.

Đến biên cảnh, đương nhiên là phải đến quân doanh tìm Đại Hoàng tử trước.

Đại Hoàng tử nhiệt tình chào đón hai đệ đệ vừa xa lạ vừa quen thuộc, nhưng khi hai người hỏi về Tiêu Duệ, hắn chỉ lắc đầu thờ dãi.

"Đệ ấy không đến gặp ta. Nếu không phải phụ hoàng đưa tin tới thì ta cũng không biết rằng đệ ấy đã tới đâu. Được tin, ta lập tức dẫn người đi tìm. Ta tìm hơn mười ngày mà vẫn không thấy đệ ấy, lúc ta cho rằng có thể đệ ấy đã trở về, bỗng nhiên ta lại nhận được tin của đệ ấy." Mặt hần lộ vẻ bi thương: "Chỉ là khi ta chạy đến, điều ta nhìn thấy lại là thi thể của đệ ấy, cạnh đấy còn có thi thể của một thái giám nữa. Điều này khiến ta không thể không tin."

Tiêu Du mặt không đổi sắc, hai mắt nhìn chăm chăm Đại Hoàng tử.

Tiêu Dật cũng nhện không được, siết tay kích động đứng dậy, "Thất ca của đệ... Huynh ấy, huynh ấy được chôn ở đâu?"

Đại Hoàng tử nói: "Bởi vì thời tiết khi đó rất nóng, nơi này lại không có hầm băng như ở kinh thành nên dù ta có không đành lòng, ta vẫn phải mai táng đệ ấy trên sườn núi sau doanh địa. Nếu các đệ không mệt, ta sẽ mang các đệ đến đó ngay bây giờ luôn. Đúng rồi, phụ hoàng có nói khi nào sẽ mang đệ ấy về không? Dù sao cũng phải đưa về Hoàng Lăng mới được."

Tiêu Dật khó chịu không nói nên lời, Tiêu Du lại nói: "Không vội, trước đi tìm lại kĩ đã, biết đâu Đại ca lại sơ suất, nhận nhầm người."

Đại Hoàng tử cũng không phản bác, chỉ thờ dãi một hơi, ra về như hần cũng muốn đấy là nhìn lắm.

Nếu Tiêu Duệ đã già chết thì tất nhiên sẽ không khiến bọn hần phát hiện điều gì không đúng. Đương nhiên, dù cho có phát hiện, tìm không thấy người, Đại Hoàng tử lại không thừa nhận, họ chỉ có thể về tay không.

Chờ Tiêu Du và Tiêu Dật đi hơn mười ngày, Đại Hoàng tử rút cuộc tới nhà lần nữa. Ngồi trong thư phòng, hần nói với Tiêu Duệ: "Phụ hoàng phái ám vệ đưa tin tới, nói là khi trưởng tử của đệ được mười hai tuổi, nhất định phải đưa nó về kinh kế thừa vương vị của đệ."

Tiêu Duệ sùng sốt, sau đó hai mắt đỏ lên.

Đại Hoàng tử vỗ vai đệ đệ mình, nói: "Phụ hoàng ông ấy... mặc dù không thương chúng ta, nhưng trong lòng vẫn có chúng ta." Mười ngón tay còn có độ dài ngắn không giống nhau, đương nhiên con người cũng có bất công.

Tiêu Duệ nói: "Tiếc là, đệ khiến phụ hoàng thất vọng rồi."

Đại Hoàng tử cũng trầm mặc, một lúc lâu sau mới nói: "Không, còn có ta ở đây, ta mới là người khiến ông ấy càng thất vọng hơn." Phụ hoàng hướng vào Thái tử Nhị đệ, nhưng hần lại nhất định muốn cướp vị trí kia.

Tiêu Duệ cũng nói: "Đệ lại là đồng lõa của huynh."

Đại Hoàng tử cũng không buồn lâu, hần cười ha ha, tự tin nói: "Không, đệ là công thần của ta. Phụ hoàng đặt trước trưởng tử của đệ, ta đây liền đặt trước con thứ của đệ đi. Ta cam đoan với đệ, chắc chắn nó sẽ được nhận không ít hơn ca ta nói!"

Tiêu Duệ cũng cười, "Xem ra đệ phải nỗ lực nhiều rồi!"

Đại Hoàng tử cười càng to hơn, chỉ là lộ tai khê động, hần nghe thấy tiếng hạ nhân thỉnh an bên ngoài, hần buồn bực nhìn Tiêu Duệ.

Tiêu Duệ đã vội vàng đứng dậy ra ngoài đón, đỡ Dư Lộ chậm rãi bước vào phòng. "Đại ca ở lại ăn cơm trưa nhé, vừa lúc đệ gọi Dư thị phân phó nhà bếp làm mấy món ăn rất ngon, chắc chắn Đại ca chưa ăn bao giờ."

Dư thị?

Ha, cô lại biến thành Dư thị rồi hả?

Dư thị Tiểu Lộ Nhi nâng bụng bầu bảy tháng, không khách khí néo miếng thịt mềm ngang hông Tiêu Duệ.

Tiêu Duệ thấy đau, vội vàng nắm lấy bàn tay đang néo loạn của cô.

Đại Hoàng tử không khỏi than, thì ra đây là nữ tử khiến Thất đệ cam nguyện bỏ xuống hết thấy. Da trắng như tuyết, mặt mày linh động, mặc dù bụng lớn nhưng nhìn không mập chút nào, quả là đẹp vô cùng!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 144

Edit + Beta: Y Nhã a.k.a Ryuu-chan

P/s: chuyên mục đêm khuya:3

Đưa Đại Hoàng tử đã say tí bi đi, Tiêu Duệ cẩn thận đỡ Dư Lộ về hậu viện. Khí lạnh đến phương Bắc sớm hơn kinh thành, khi ra cửa, Tiêu Duệ tự nhiên khoác tấm áo lông cáo trắng lên người Dư Lộ.

Dọc đường đi, Dư Lộ rất im lặng. Khi về phòng, cô cũng không gọi hạ nhân đưa nước lên mà là để tất cả hạ nhân lui xuống trước, xong mới kéo tay Tiêu Duệ hỏi: "Gia, hôm nay Đại Điện hạ qua đây có phải vì việc gì không?"

Tiêu Duệ lắc đầu than thở: "Không có gì đâu, Tiêu Dật và Tiêu Du đã về kinh thành, chuyện ta chết đã được xác định xong rồi."

Vị trí Vương gia không có, dù sau này có tiền thì cũng không có thể. Sau này, bất kể là ai khi thấy hân đều không cần quý xuông, ngược lại, một số người không biết thân phận thật của hân có khi còn bắt hân quý xuông.

Dur Lộ nghe được sự phiền muộn trong tiếng than của Tiêu Duệ, trong lòng cũng đột nhiên thấy chua xót, cũng không nhớ đến việc định hỏi sao Đại Hoàng tử cứ nhìn chăm chăm bụng của cô.

Tiêu Duệ vốn sợ cô sẽ hỏi. Giờ bụng cô đã bảy tháng rồi, nếu lúc này biết đứa nhỏ mình khó khăn lắm mới đẻ ra sau này sẽ bị đưa về kinh thành, Tiêu Duệ sợ cô không tiếp thu nổi.

Thật ra hân cũng không chấp nhận được.

Đây là đứa con đầu lòng của hân, là đứa con của hân và Tiểu Lộ Nhi. Đầu tiên là phải chịu khổ cực ở bên ngoài với Tiểu Lộ Nhi, sau lại phải sinh ra ở nơi có thời tiết khắc nghiệt, khắp nơi toàn là bụi đất như thế này, chỉ vậy thôi, hân đã cảm thấy rất có lỗi với đứa bé này, không nghĩ tới sau này, nó còn bị đưa đi kinh thành nữa.

Kinh thành là một nơi tốt sao?

Đúng, đi kinh thành, nó sẽ có vương vị Thành Vương, nhưng hân và Tiểu Lộ Nhi không thể đi cùng nó. Một mình nó đến kinh thành, tuy bên cạnh có Tiêu Dật và mẫu phi, nhưng ngay cả hân họ cũng không đối xử tốt, huống chi là con của hân?

Dù Đại ca thực sự đoạt được ngôi vị Hoàng đế, đứa bé này cũng có thể được trọng dụng, nhưng đứa bé này, hân vẫn không nỡ đưa nó đi.

Tiêu Duệ rũ mắt, ánh mắt rơi xuống cái bụng đã nhô lên của Dur Lộ. Hân vươn tay sờ nhẹ. Tuy Tiểu Lộ Nhi đã mặc cái áo rất dày nhưng dường như hân vẫn có thể tiếp xúc với đứa bé kia vậy.

"Tiểu Lộ Nhi, chúng ta sinh con gái đi."

Hả? Sinh con gái? Dur Lộ ngửa đầu nhìn Tiêu Duệ, "Chàng thích con gái à?"

Tiêu Duệ gạt đầu thật mạnh, nói: "Ừ, ta thích con gái, thích một đứa con gái xinh đẹp như nàng, làm áo bông nhỏ của chúng ta."

Dur Lộ bật cười, "Làm gì có nam nhân nào muốn áo bông nhỏ chứ?"

Tiêu Duệ cũng cười, "Có gì mà không được. Con gái có thể tri kỉ, gần gũi với mẫu thân là nàng thì cũng có thể gần gũi với phụ thân là ta chứ."

Dur Lộ sợ hân khổ sở trong lòng, đương nhiên cái gì cũng đồng ý với hân, "Được được được, vậy thì sinh con gái, làm áo bông nhỏ tri kỉ của chàng."

Tiêu Duệ sợ Dur Lộ lo lắng, lại nói: "Hôm nay, nàng có thấy Đại ca cứ nhìn bụng của nàng đi?" Chờ Dur Lộ gạt đầu, hân nói tiếp: "Đại ca có ý là, giờ ta không còn vương vị nữa, nhưng chờ hân lên ngôi, hân sẽ ban thưởng cho con trai của chúng ta một cái, cho nên chúng ta không cần thấy khó chịu. Tiền ta có, còn về quyền, sau này con chúng ta làm Vương gia, đương nhiên cha của Vương gia là ta cũng được gọi là lão Vương gia."

Dur Lộ là không để ý đến những thứ này, nhưng nếu con mình có vương vị này, ít nhất là có thêm được một phần bảo đảm, cho nên cô thấy rất vui.

"Thật sao?" Cô hỏi, tay cũng đặt lên bụng. "Con ơi, con nghe phụ thân con nói chưa? Đệ đệ con sau này sẽ là một Vương gia đấy."

Nếu như gã con gái ở nơi phương Bắc này, ít nhất cũng có thể che chở cho con gái.

Tiêu Duệ lại thấy không vui khi nghe xong lời này, "Nàng nói gì thế, con gái của ta đương nhiên là có ta bảo vệ, cần gì đến đệ đệ của nó chứ. Chẳng lẽ ta không bảo vệ nổi con của mình?"

Con gái của hân, dù gã cho ai, hân đều có thể bảo vệ thật tốt!

Dur Lộ trợn mắt, "Dù chàng có thể bảo vệ, chẳng lẽ chàng có thể bảo vệ nó cả đời? Dù chàng có sống lâu hơn đi chăng nữa thì cũng không sống quá một trăm tuổi được, vậy sau trăm tuổi thì sao? Ở thời này con gái vẫn không bằng con trai, vẫn phải đệ đệ nó bảo vệ nó mới hợp lý."

Thì ra điều Tiểu Lộ Nhi nghĩ là cái này.

Tiêu Duệ thờ phào, giọng cũng mềm xuống, "Được, đệ đệ nó bảo vệ, sau đó chúng ta lại tìm cho nó một chàng rể tốt, một người thuộc kiểu không dám bắt nạt nó. Giống như ta đối với nàng vậy, con rể sẽ bảo vệ nó cả đời."

Cái người này, thời điểm này mà cũng có thể tự đặt vàng lên mặt.

Dur Lộ thấy ngọt ngào trong lòng, cười híp mắt đồng ý.

Ở kinh thành, Huệ Phi đã bị bệnh rất nhiều ngày. Thật ra cũng không phải bệnh gì nghiêm trọng, chỉ là nhớ Tiêu Duệ, ăn không ngon ngủ không yên, trong lòng có tâm sự, người đương nhiên sẽ đổ bệnh.

Tiêu Dật vào cung, đầu tiên là đến chỗ Thừa Nguyên Đế với Tiêu Du trước, chẳng qua Thừa Nguyên Đế cũng không trò chuyện nhiều với gã, chỉ kêu gã mau đến thăm Huệ Phi.

Lần đi Tây Bắc này, Tiêu Dật thực sự không tìm thấy bất cứ dấu vết nào chứng minh Tiêu Duệ còn sống. Ngay cả khi Đại Hoàng tử Tiêu Viêm mang đi xem mộ, bởi vì có lệnh không được dời mộ phần của Thừa Nguyên Đế, không một ai biết bên trong rốt cuộc có Tiêu Duệ thật hay không.

Nhưng, nếu Thất ca chỉ giả chết, giờ phụ hoàng đã thừa nhận rằng hân đã chết, dù hân có còn sống thì cũng không trở về được nữa.

Tiêu Dật không biết cảm giác trong lòng là thế nào. Nói trách thì cũng có trách, làm sao có thể vì một nữ nhân mà không cần vương vị, không cần phụ hoàng và mẫu phi chứ, quả là quá mức thật mà!

Nhưng mà, là do gã chọc thủng chuyện này trước mặt phụ hoàng trước, là do mẫu phi làm sai trước, cùng biểu tỳ Ngu Văn hại tiểu Thất tẩu bị bắt đi. Mà sau đó Thất ca còn tìm cách cho người đưa 300,000 ngân phiếu về cho gã, phần tình nghĩa này, gã lại không thể không nhận.

Cho nên, gã không có tư cách đi trách Thất ca, thậm chí mẫu phi cũng không có tư cách. Chỉ là nghe nói mẫu phi bị bệnh đã lâu, sợ rằng cũng vì trong lòng bán khoản chuyện của Thất ca đi?

Mặc dù Tiêu Dật có không ít bất mãn với Huệ Phi nhưng trong lòng vẫn luôn kính yêu bà ấy, nên lúc này gã đến cung của Huệ Phi với tốc độ rất nhanh. Gã cũng không nghĩ rằng mình sẽ gặp Lâm phu nhân và Lâm Thực ở đây.

Lâm phu nhân, giờ đã không phải là Định Quốc Công phu nhân, thấy Tiêu Dật, nhất thời hận đến ngứa cả răng. Nếu không phải vẫn còn lý trí, chắc bà đã nhào lên cắn chết Tiêu Dật rồi.

Đương nhiên Tiêu Duệ không để bụng đến thái độ của bà. Thậm chí, khi thấy bà tức đến như vậy, gã còn cười đắc ý với bà, "Chu choa, thì ra là Lâm Đại phu nhân hà."

Mặt Lâm phu nhân lúc xanh lúc trắng, nhưng vẫn phải đi qua hành lễ với Tiêu Dật. Ngay cả Lâm Thực cũng đang tức đến đứng không vững cũng phải cúi người hành lễ với Tiêu Dật.

Thấy Lâm Thực, thần sắc trên mặt cũng thu liễm chút, "Thất tẩu, nén bi thương."

Lâm Thực vốn đang cố sức đứng, đây là vì lúc Tiêu Duệ rời đi có phân phó người không tiếp tục bỏ thuốc cho nàng, nàng mới có thể ra khỏi Thành Vương phủ. Lúc này, nghe Tiêu Dật nói như vậy, nàng lại cảm thấy dù nàng có giữ được vị trí Thành Vương phi này, nàng vẫn phải nghe người khác chế giễu. Nam nhân không còn, con lại không có, Thành Vương phi như nàng còn có chỗ nào hữu dụng chứ?

Lúc này, Huệ Phi được hai cung nữ thiếp thân đỡ ra. Bà không nhìn Lâm Thực và Lâm phu nhân, chỉ nhìn Tiêu Dật, nước mắt tuôn rơi.

Tiêu Dật tiến lên cầm tay bà, giọng cũng chậm lại, "Mẫu phi, đừng khóc, nhi tử đã về rồi."

Huệ Phi lắc đầu, nghẹn ngào: "Nhưng, nhưng Thất ca con... Thất ca con sẽ không trở về nữa, đúng không?"

Sớm biết hôm nay, sao lúc trước phải làm như vậy?

Tiêu Dật không trả lời, dùng sự trầm mặc làm lời đáp cho Huệ Phi.

Huệ Phi khóc không thành tiếng, chỉ im lặng rơi nước mắt, thả tay Tiêu Dật ra, cầm khăn tay lau khôe mắt. Bà quay đầu, hỏi Lâm Thực và Lâm phu nhân với vẻ chán ghét, "Các người tới làm gì?"

Lâm phu nhân vội vàng túi thân nói: "Nương nương..."

Hai mắt Huệ Phi trừng lên, Lâm phu nhân sợ đến lập tức ngậm miệng lại.

Lâm Thực không còn cách nào, đành phải mở miệng, nhưng lúc này nàng lại không rơi được giọt nước mắt nào. Nàng không thích Tiêu Duệ. Không thích hắn, bởi vì vì hắn, sau này nàng phải chịu sự chế cưỡi của người khác... Nghĩ đến đây, Lâm Thực lại phát hiện hai mắt mình cũng cay cay.

Nàng vội vàng thừa dịp nước nỡ nói: "Nương nương, Vương gia ngài ấy... Vương gia ngài ấy mất, chỉ để lại một mình thiếp, sau này thiếp phải sống ra sao..."

Huệ Phi nói: "Vậy người không muốn sống, muốn đi cùng nó sao?"

Khuôn mặt đau khổ của Lâm Thực nhất thời cứng đờ, nhìn Huệ Phi với vẻ không dám tin, nhỏ giọng kêu: "Nương nương."

Huệ Phi không nhận được nói: "Có lời gì, muốn làm gì thì cứ nói thẳng ra. Bây giờ bổn cung không có tâm trạng cong cong lượn lượn với người."

Nếu đã vậy, nàng cứ nói thẳng vậy.

Lâm Thực nhìn lướt qua Tiêu Dật, rồi cuống mở miệng nói: "Vương gia còn trẻ tuổi như vậy nhưng không có một đứa con nối dòng nào, con dâu nghe nói... nghe nói Minh Nguyệt của Cửu đệ có bầu, nếu có thể sinh ra con trai..."

"Người nói cái mị vậy!" Không đợi Huệ Phi tỏ thái độ, Tiêu Dật đã nhảy dựng lên, chỉ vào mũi Lâm Thực mắng to: "Đó là con trai của lão tử, người bỏ ngay cái ý nghĩ đấy đi ngay! Người nói người xem, người và cha mẹ người đều không phải thứ tốt! Cũng đúng, trúc xấu sao ra được măng tốt, người và cha mẹ người đều giống nhau, trái tim đều đầy đen tối!"

Huệ Phi lại không có bức như vậy.

Bà nhìn Lâm Thực, lẳng lặng suy nghĩ lời Lâm Thực còn chưa nói hết.

Lâm Thực bị chửi, sắc mặt đỏ bừng lên. Nhưng một nữ nhân không có con như nàng sau này phải sống thế nào? Bây giờ Tiêu Duệ đã chết, mặc kệ là chết thật hay chết giả, dù nàng muốn rời thì cũng không rời được.

Nàng nhìn thần sắc trên mặt Huệ Phi, đánh bạo nói: "Mẫu phi, Minh Nguyệt không phải Chính phi của Cửu đệ, sau này dù đứa bé kia được sinh ra thì cũng không thể kế thừa vị trí của Cửu đệ, nhưng nếu cho nó làm con thừa tự dưới gối của con, con nhất định sẽ đối xử với nó như con ruột, vương vị của Vương gia đương nhiên cũng là của đứa bé kia."

Đúng là Huệ Phi có ý này thật.

Tiêu Dật lại không nghĩ như vậy. Gã quát: "Ta không cưới Chính phi, đời này chỉ có mình Minh Nguyệt, chỉ có đứa nhỏ do nàng ấy sinh. Sau này ta được phong Vương, đương nhiên con của ta có thể kế thừa Vương vị của ta!"

"Dật Nhi!" Huệ Phi cao giọng gọi gã.

Tiêu Dật nhìn thần sắc trên mặt Huệ Phi, lửa giận càng lớn hơn nữa, "Mẫu phi, không phải là ngài có cùng ý nghĩ với nữ nhân này ư?"

Huệ Phi không lên tiếng.

Tiêu Dật biết bà thực sự có ý này, gã lập tức cười nhạt. Trong cơn tức giận, gã nói: "Mẫu phi, ngài thấy mất đi một đứa con chưa đủ, còn muốn mất thêm một đứa nữa sao?"

Nói xong, gã xoay người rời đi không chút do dự.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 145

Edit + Beta: Y Nhã a.k.a Ryuu-chan

Lâm phu nhân và Lâm Thục đều không nghĩ tới phản ứng của Tiêu Dật lại là như vậy.

Lúc này, nhìn bộ dạng sắp đổ của Huệ Phi, Lâm phu nhân vội vàng kéo Lâm Thục lại, ý bảo không cần nhắc lại chuyện này nữa.

Lâm Thục lại không cam lòng. Minh Nguyệt là cái thứ gì chứ, chỉ là một đứa con riêng, Tiêu Dật nhất thời bị ả ta che mắt, chẳng lẽ định vì ả mà không cưới Chính phi thật?

Nàng vô cùng tỉnh táo nói với Huệ Phi: "Mẫu phi, Cửu đệ chỉ là nhất thời bị Minh Nguyệt mê hoặc mà thôi, không bằng chúng ta chờ một lát đi. Chỉ là ngài đừng thấy khó chịu, tuy Cửu đệ nói vậy nhưng chắc chắn hẳn cũng không có ý đó thật đâu."

Nếu Lâm Thục chủ động muốn dỗ người khác, hiệu quả đương nhiên không kém. Nàng vừa nói mấy câu, nỗi lòng vốn đang rất khó chịu của Huệ Phi lập tức dễ chịu hơn chút.

Đúng vậy, Dật Nhi cũng quá hành động theo cảm tính đi.

Dù nó không định cưới Chính phi, cả đời chỉ có mỗi mình Minh Nguyệt thật thì không có khả năng Minh Nguyệt chỉ sinh mỗi một đứa. Con trưởng kế thừa Vương vị, vậy con còn thứ hai, con thứ ba nữa, dù sao quận vương đâu có tốt bằng Vương vị của Duệ Nhi chứ.

Nghĩ đến Tiêu Duệ, đến cùng Huệ Phi không cho Lâm Thục một sắc mặt tốt được. Bà bỏ hai người lại, xoay người vào tắm cung.

Lâm phu nhân đỡ Lâm Thục ra ngoài, thẳng đến lúc lên xe ngựa mới nói với vẻ mặt sầu khổ: "Thục Tỷ Nhi, xem ra việc này không được rồi."

Mặt Lâm Thục trắng một cách không bình thường, nghe vậy chỉ cười khinh thường, lắc đầu nói: "Vậy cũng chưa chắc. Dã tâm của Tiêu Dật không nhỏ như vậy, nếu hắn đã có dã tâm thì không có khả năng không cưới Chính phi. Có Chính phi, dù Minh Nguyệt có được sủng ái hơn nữa thì con trai ả cũng không có cơ hội kế thừa Vương vị."

Cứ thế, Minh Nguyệt có lên làm trắc phi thì thế nào, sinh ra con trai, còn không phải vẫn bị mang tội cho nàng nuôi, vẫn phải gọi nàng một tiếng mẫu thân!

Nhìn con gái mình đang nở nụ cười đắc ý, lòng Lâm phu nhân thấy rất lạnh. Đứa con này, dù dạy thế nào cũng không dạy cho tốt lên được. Nó biết nam nhân đều yêu mỹ nhân và yêu giang sơn, có thể vì giang sơn mà bỏ qua mỹ nhân, nhưng lại không biết rằng còn có một câu là: Anh hùng khó qua ải mỹ nhân!

Trượng phu Thành Vương Tiêu Duệ đã "chết" của nó không phải là một ví dụ sống sao?

Từ chỗ con gái, và không chiếm được sự trợ giúp nào. Mất đi tước vị, lão gia suốt ngày mượn rượu giải sầu, nữ nhi lại suốt ngày có ý nghĩ như vậy, bà chỉ có thể dựa vào tiểu nữ nhi, dựa vào nhi tử mà thôi.

Nghĩ như vậy, Lâm phu nhân quyết định trở về trông nom Lâm Nguyên cho thật tốt, sớm ngày tìm vợ cho nó.

Lúc đầu Tiêu Dật chỉ thích Minh Nguyệt ba phần, nhưng sự cự tuyệt của Minh Nguyệt, sự thương cảm của Minh Nguyệt, sự uất ức của Minh Nguyệt, còn có sau khi xác định tâm lòng, Minh Nguyệt làm bạn, sự thật lòng sau mỗi câu nói lạnh nhạt của Minh Nguyệt, những thứ này vun vén từng chút từng chút vào tình cảm của Tiêu Dật.

Bây giờ, gã cũng không biết mình thích Minh Nguyệt đến nhường nào, nhưng gã biết, lời nói trong cung của mình là thật lòng. Mà từ khi có Minh Nguyệt, gã cũng không hề chạm qua nữ nhân nào khác thật.

Xuất cung, bị gió lạnh thổi qua, đầu óc của hắn rất tỉnh táo. Gã, đúng là có thể vì Minh Nguyệt mà không hề muốn những nữ nhân khác.

Ngay cả bất kỳ điều gì khác.

Tiêu Dật bỗng dừng lại, quay đầu nhìn cung điện nguy nga, nhìn tường đỏ mái xanh, nhìn nơi người cao quý nhất thiên hạ ở, gã cúi đầu xuống.

Huệ Phi xuất thân không tốt. Gã không có ông ngoại chống lưng, giờ cũng không có số lượng tiền tài đáng kể của Thất ca, chỉ dựa vào một mình gã, gã thực sự có thể đoạt được thiên hạ này sao?

Coi như may mắn đoạt được, điều chờ gã là cái gì?

Còn nếu dùng đủ mọi cách cũng không đoạt được, gã thì không sao cả, nhưng còn mẫu phi, còn Minh Nguyệt, còn con của họ nữa, chỉ sợ điều chờ họ đều là cực khổ vô tận đi?

Vậy phải đầu nhập vào Thái tử Nhị ca sao?

Không, lần đi phương Bắc này, không biết vô tình hay cố ý, Đại ca ngấm lộ ra một phần lực lượng với gã, Thất ca lại "chết" trên địa bàn của Đại ca, chỉ sợ điều Đại ca ám chỉ với gã là điều khác đi?

Thôi, gã vẫn không đầu nhập vào ai đi, chỉ hướng về phụ hoàng là được rồi, yên lành làm một Cừ Hoàng tử quần áo lụa là, một Cừ Hoàng tử không đáng tin đi!

Khi trận tuyết đầu tiên rơi xuống kinh thành, Tiêu Dật cưới trưởng nữ Lâm Nguyệt của phủ Định Quốc Công Lâm gia chỉ thứ hai làm trắc phi. Mùa thu năm sau, Lâm thị sinh đích Trưởng tử cho gã, đặt tên là Tiêu Cảnh Kỳ. Chẳng qua, khi đến dự bữa tiệc đầy tháng của Tiêu Cảnh Kỳ, mọi người thấy nó rõ ràng là đứa bé đã bốn, năm tháng tuổi, nhao nhao đòi ánh mắt đi chỗ khác.

Chẳng trách mọi người đều nói không thể dùng ánh mắt của người thường để nhìn Cừ Hoàng tử. Gã đang coi mọi người là kẻ ngu sao, đứa con rõ ràng đã bốn, năm tháng mà lại nói là một tháng. Chắc cả khắp thiên hạ này chỉ có mỗi Cừ Hoàng tử làm được.

À, không đúng, sau khi Cừ Hoàng tử cưới trắc phi, Thừa Nguyên Đế lập tức phong Vương cho gã. Không giống những huynh đệ khác của gã đều có một phong hào đẳng hoàng, đến phiên gã, phong hào của gã lại là Tụ Tại Vương.

Nếu không phải Thừa Nguyên Đế thực sự rất sùng ái Cừ Hoàng tử, chỉ sợ ai thấy gã cũng phải cười đến rụng cả răng. Nhưng bây giờ, họ chỉ có thể cười trộm sau lưng.

Cả đời Tụ Tại Vương chỉ cưới một trắc phi, ngay cả đứa nhỏ cũng chỉ cần một đứa. Nghe nói trắc phi của gã vì muốn sinh con gái, từng đuổi theo gã chạy quanh Vương phủ tận hơn mười vòng quanh. Chẳng qua đây đều là lời đồn trên phố, cũng không biết thật giả ra sao.

Nhưng đến lúc Tụ Tại Vương có thể ôm cháu trai cháu gái, khi trắc phi kia đã xóa chữ "trắc" đi thật lâu, gã lại làm ra một chuyện khác người nữa. Gã mang theo một đồng con cháu đến Thành Vương phủ đi nhục nhĩ Thất tẩu, nghe nói vì năm đó nàng muốn cướp con trai của gã.

Những thứ này đều không là gì cả. Còn có nghe nói là, Tụ Tại Vương phát huy chữ vô liêm sỉ vô cùng triệt để. Mẫu thân của gã, cũng chính là Huệ Phi của tiên đế, trưởng tử mất sớm, thứ tử Tụ Tại Vương cả đời chỉ sinh một đứa con trai, nhưng đến lúc con trai gã 15 tuổi, gã mới rút cuộc cho Huệ Phi nhớ cháu trai nhiều năm gặp mặt cháu trai.

Từng việc này, nếu đến quán trà trong kinh thành nghe tiên sinh kể chuyện nói, ước chừng có thể nghe tận mười ngày mười đêm. Đương nhiên, đây đều là lời đồn ở trên phố, còn về độ thật giả, tiên sinh kể chuyện không bảo đảm.

Mà tại xa xa nơi Tây Bắc, tại ngày xuân, Tiêu Duệ rốt cuộc thấy đứa con đầu lòng của mình. Áo bông nhỏ hần tâm tâm niệm niệm không có, đứa bé sinh ra là con trai.

Nghe bà đỡ báo tin vui xong, Tiêu Duệ ngậy ra một lát, sau lại không hề liếc con trai lấy một cái, không kiêng kị vào phòng sinh, đến trước giường cầm tay Dư Lộ.

Trán Dư Lộ mướt mồ hôi. Cô nhìn Tiêu Duệ đang có chút buồn bực, "Sao chàng vào đây, đứa nhỏ đâu, không nhìn đứa nhỏ sao, bà đỡ nói nó là một bé trai đấy."

Tiêu Duệ thờ dài, "Đúng vậy, là bé trai."

Dư Lộ thấy hần mất hứng, trong lòng có chút tủi thân thay con trai, "Con trai thì sao, con trai cũng được mà, chàng đừng có trọng nữ khinh nam quá như vậy chứ."

Tiêu Duệ lập tức cam đoan, "Sao vậy được, ta sẽ không trọng nữ khinh nam. Ta sẽ thật thương nó, dạy nó đọc sách, dạy nó tập võ, dạy nó học quy củ, dạy nó làm thế nào để trở thành một nam tử hán đầu đội trời chân đạp đất."

Từ lời của hần, Dư Lộ nghe được rằng, sau khi Đại Hoàng tử lên ngôi, Trưởng tử của họ sẽ được phong làm Vương.

Cô gật đầu, nói: "Ta nghe chàng. Chàng sẽ dạy bé trai, ta sẽ dạy bé gái. Sau này, ta sẽ sinh cho chàng một áo bông nhỏ, để ca ca của nó bảo vệ nó."

Tiêu Duệ gật đầu thật mạnh.

Hần biết, về sau ca ca này phải ở xa ngàn dặm, sẽ không có cơ hội để bảo vệ muội muội.

Dư Lộ lại nói: "Được rồi, không phải chàng nói nghĩ tên con đã lâu rồi sao, bây giờ nghĩ xong chưa?"

Hần đầu có tư cách nghĩ chứ.

Tiêu Duệ thờ dài, nói: "Tiêu Cảnh Thành, nàng thấy thế nào?"

Thấy không được cũng không thể đổi. Đây chính là tên do phụ hoàng đặt, thật không nghĩ rằng phụ hoàng vẫn nhớ mà đặt tên cho con hần.

Tiêu Cảnh Thành... Dư Lộ gật đầu, cười nói: "Vô cùng tốt, vậy lấy tên này đi. Ta mệt quá, ta ngủ lát đây."

Tiêu Duệ gật đầu. Sau khi Dư Lộ ngủ, hần mới kêu người vào thu dọn phòng sinh, lại tự tay đối y phục cho Dư Lộ, ôm người đến phòng chính.

Về phần con trai Tiêu Cảnh Thành của hắn, chờ đến khi cha bé làm xong hết mọi việc, rốt cuộc cha bé mới đến nhìn bé.

Tiêu Dật nhìn khuôn mặt và thân thể nhỏ bé màu hồng hồng của con trai mình, nhìn không được thờ dài trong lòng.

Đích Trưởng tử của hắn, đứa con đầu lòng của hắn, sau này sao có thể dạy?

Hắn nhìn tư thế vú em ôm đứa nhỏ, hơn nửa ngày sau mới rốt cuộc dẫu dằng nói: "Đưa cho ta đi, để ta ôm nó."

Vú em đưa cho hắn. Từ lúc đứa nhỏ vẫn còn trong bụng mẹ, vị nam chủ nhân này đã luyện tập hằng ngày với cái gối, vú em cũng không sợ hắn sẽ không ôm được.

Tuy đã tập rất nhiều lần nhưng khi ôm đứa con nhỏ nhỏ mềm mềm trên tay, hắn vẫn cảm thấy tim mình như muốn nhảy cả ra ngoài. Cẩn thận ôm nó, ngay cả động cũng không dám động.

Đôi sang một vòng ôm không thoải mái lắm, tiểu tử kia không thoải mái mở mắt ra, nhìn nam nhân đang cúi đầu nhìn mình, miệng chép chép, chuẩn bị khóc.

"Đừng khóc đừng khóc..." Tiêu Duệ nhỏ giọng nói, "Con ngoan, ta là cha con này."

Tiểu tử kia nháy mắt, dừng lại một lát, đột nhiên khóc oa oa.

Tiêu Duệ càng hoảng sợ, vội vàng quay đầu nhìn giường, sau đó cuống quýt trả tiểu tử kia lại cho vú em, khoát tay đuổi người, "Nhanh ôm đi nhanh ôm đi!"

Vú em đi nhanh ra ngoài, vội vàng đến căn phòng sớm được chuẩn bị từ trước cho tiểu chủ tử. Chỉ thấy màn lụa màu hồng, chăn nhỏ màu vàng nhạt, còn có bàn trang điểm đã được chuẩn bị xong, vú em nhìn đứa nhỏ trong ngực, nhìn không được đau lòng thay nó.

Đứa nhỏ đáng thương, sao cha con lại cứ muốn nữ nhi mà không muốn nhi tử như vậy nhỉ?

Lúc này, Phúc Quát và Thạch Lư đi tới. Hai người đều đỏ đầy mồ hôi. Thạch Lư là hỗ trợ bên Dư Lộ, Phúc Quát là hôm nay có việc không ở trong phủ, đến khi trở về mới biết Dư Lộ đã sinh.

Vú em thấy các nàng tới, vội nháy mắt với các nàng. Sau khi Thạch Lư cho toàn bộ nha hoàn trong phòng lui xuống, bà lập tức rút nước mắt, nức nở nói: "Hai vị cô nương, ta thấy lão gia và phu nhân đều không thích tiểu thiếu gia, phải làm sao bây giờ?"

Thạch Lư và Phúc Quát cũng biết Tiêu Duệ và Dư Lộ đều ngóng trông cái thai này là con gái. Nghe xong lời của vú em, lại nhìn bộ dạng của bà, hai người cũng biết chắc là đã có chuyện gì xảy ra trong lúc hai người không có mặt.

Hai người không nói gì, chỉ xúm lại xem đứa nhỏ.

Phúc Quát nói: "Phu nhân kêu ta dạy tiểu thiếu gia học võ, sau này mạng của ta sẽ là của tiểu thiếu gia rồi, ta hướng về cậu ấy."

Thạch Lư nói: "Vương gia thì đúng, chỉ là ta biết phu nhân cũng rất thích tiểu thiếu gia. Nhưng mà ta cũng thích, ta cũng hướng về cậu ấy."

Vú em rốt cuộc sợ sợ nói: "Ta, ta cũng hướng về tiểu thiếu gia!"

Tiểu thiếu gia Tiêu Cảnh thành giật giật lông mày, miệng nhỏ cũng chép chép, nhìn không được râm rì hai tiếng: Ôn quá đi!

--Hết--

P/s: Truyện đến đây là hết, còn có một số chương ngoại truyện nữa. Cảm ơn các bạn đã đồng hành cùng mình trong suốt bộ truyện này. Cảm ơn các bạn vì đã kiên nhẫn đọc hết truyện này, dù truyện này chưa được edit mượt mà cho lắm, và trong truyện cũng có đôi chỗ còn thiếu logic, nhưng các bạn vẫn kiên nhẫn đọc hết, thực sự rất cảm ơn các bạn! Mình bắt đầu mở thêm một hồ mới, mong các bạn đón đọc nhé: Nhập diện.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 146: Ngoại truyện 1

Edit + Beta: Y Nhã a.k.a Ryuu-chan

Làm lão Đại của Tiêu gia, cuộc sống của Tiêu Cảnh Thành chẳng vui chút nào.

Tiêu Cảnh Thành ba tuổi có khuôn mặt giống y đúc cha cậu, chẳng qua là mặt cậu lạnh hơn nhiều. Với hạ nhân, cha cậu luôn có khuôn mặt lạnh nhưng với Dư Lộ, mặt cha cậu luôn rạng rỡ. Tiêu Cảnh Thành thì không. Với ai cũng vậy, mặt cậu lúc nào cũng lạnh tanh, ngay cả với người mẹ mà cậu luôn thích nhất, giống như cả thiên hạ này đều nợ tiền cậu vậy.

Dư Lộ có chút lo lắng nhìn con trai, dẫu dằng hỏi cậu: "Thành Nhi, hôm nay con không vui vì được ra ngoài chơi với cha con sao? Là do cưỡi ngựa không dễ hay là do hí khúc khó nghe, hay là bánh trên đường không ngon như ở nhà?"

Tiêu Cảnh Thành ngẩng đầu, cha cậu cũng ngẩng đầu theo. Cậu bé thì nghiêm mặt, nam nhân trẻ tuổi anh tuấn thì mỉm cười.

"Thành Nhi, hôm nay cười ngựa không vui sao?" Tiêu Cảnh Thành nghe cha cậu dùng giọng nói hiền lành khiến cậu nổi da gà để hỏi cậu.

Chơi vui.

Chơi thật vui.

Chơi vui muốn chết.

Đứa nhỏ ba tuổi nhà ai muốn cười ngựa một mình? Cậu không leo lên nổi, ngồi cũng không nhìn được đằng trước, thậm chí cậu còn không kéo nổi dây cương, cười ngựa như vậy, có thể vui được sao?

Đây là cha cậu sao?

Tiêu Cảnh Thành cảm thấy, hẳn cậu không phải là con ruột rồi.

Nhưng dưới đôi mắt phát sáng của cha cậu, Tiêu Cảnh Thành phảng phất có thể nghe thấy lời cha cậu nói trong im lặng: Mách léo, sáng mai chạy mười vòng. Nói chơi vui, sáng mai giảm một vòng chạy.

Mách léo, lần sau cười ngựa thêm nửa canh giờ.

Nói chơi vui, lần sau cười ngựa giảm một khác.

Người ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu. Tiêu Cảnh Thành nhìn mẹ cậu, gật đầu, "Chơi rất vui."

Dư Lộ rất tò mò. Thật ra cô cũng muốn học cười ngựa, nhưng cô lại đang mang thai, dù chỉ nhìn thôi Tiêu Duệ cũng không cho cô đi, bởi vì hấn sợ cô bị động thai.

Con trai mình sinh ra, dù không nói không cười thì cũng thích, Dư Lộ cười híp mắt nhìn Tiêu Cảnh Thành, hỏi: "Cha con có ôm con cười không? Cười lâu không? Cái móng nhỏ có đau không? Có cần nường xoa cho con không?"

Cha không chỉ không ôm cậu mà còn hung cậu nữa. Tiêu Cảnh thành méo miệng, có chút muốn khóc. Nường không nhắc thì thôi, vừa nhắc xong, cậu cảm thấy móng mình đau thật.

"Nường..." Cậu làm nũng.

"Ồi!" Dư Lộ kích động kêu lên. Ba năm rồi, đây là lần đầu con trai làm nũng với cô đấy. Cô ném chiếc đĩa sang một bên, lập tức định ôm Tiêu Cảnh Thành.

Tiêu Cảnh Thành giang hai tay, vẫn chưa đụng tới mẹ mình, cậu đã nghe thấy tiếng ho nhẹ của cha cậu. Cậu lập tức thả một tay xuống, tay kia sờ bụng của Dư Lộ.

"Nường, nường đang có tiểu muội muội đấy, không thể chịu khổ được, Thành Nhi không đau." Không đau mới là lạ, đau muốn chết luôn, thật muốn mách léo màaaaa.

Dư Lộ nhìn con trai, hai mắt sáng lấp lánh. Con trai mới có ba tuổi thôi mà đã hiểu chuyện như vậy rồi, thật sự ngoan hơn mấy đứa nhỏ nhà bên nhiều.

Tiêu Duệ xen vào: "Đúng rồi, nường đang có bầu đó, không thể chịu khổ được. Nường cứ yên tâm về Thành Nhi đi, có ta ở đây rồi, lát nữa ta đi xoa cho nó sau."

Con trai hiểu thuận ngoan ngoan, trượng phu dịu dàng thương con, Dư Lộ rất hài lòng, cười tùm tùm gật đầu, sờ bụng một cái.

Ăn xong, Tiêu Cảnh Thành phải đi.

Dư Lộ rất muốn giữ cậu ở lại, nhưng đứa nhỏ này tự không muốn ở hậu viện mà đi tiền viện, nói rằng cậu là trưởng tử của Tiêu gia, về sau phải che chở cho đệ đệ và muội muội, cho nên phải mạnh hơn nữa.

Dư Lộ thực sự không hiểu, tại sao ở bên người cô lại không thể mạnh lên được? Lại nói, con mới có ba tuổi, còn có cha nó ở đây, một đứa nhỏ như nó cần mạnh lên để làm gì?

Chỉ là cô là một bà mẹ có tư tưởng tiến bộ, con rất muốn đến tiền viện ở, lại có Tiêu Duệ một bên khuyên bảo, cô cũng chỉ có thể đồng ý.

Dù bụng lớn vẫn cố gắng mặc áo khoác cho con, lại dặn Tiêu Duệ trên đường cẩn thận, Dư Lộ mới nhìn Tiêu Duệ ôm con đi.

"Ng Sloan, tối ngủ sớm chút, ngày mai nường kêu trù phòng làm món hoành thánh con thích nhất cho."

Tiêu Cảnh Thành nghiêm mặt gật đầu, nhưng trong lòng lại đang hò hét, nường, con không muốn đi, con muốn đi ngủ sớm cũng không được hu hu hu, nường dứt khoát hòa ly với cha, dẫn con đi đi! Hu hu hu...

Tiêu Duệ đi gần một canh giờ mới về. Dư Lộ đã rửa mặt xong, đang dựa vào đầu giường ngồi thêu.

Tiêu Duệ đi tới giường, xoa xoa tay hai cái cho tay ấm lên, sau đó lấy đồ trong tay Dư Lộ ra, "Đừng làm nữa, còn thiếu gì thì cứ kêu mấy hạ nhân làm là được rồi. Nường sắp sinh rồi, đừng để mình mệt mỏi. Còn nữa, tối không được may, không tốt cho mắt đâu."

Dư Lộ thuận theo gật đầu, nhìn bên ngoài, hỏi: "Sau đi lâu thế? Thành Nhi ngủ chưa?"

Tiêu Duệ cười nói: "Ngủ rồi. Ta kể chuyện trước khi ngủ cho con nên mới lâu vậy. Không phải nường nói, lúc con nhỏ nên kể chuyện cho con trước khi ngủ sao?"

Dư Lộ cười. Khi còn bé cô cũng được kể chuyện trước khi ngủ, cảm thấy được như vậy rất là hạnh phúc.

"Vậy chờ ta sinh con ra, chàng cũng kể chuyện cho nó trước khi ngủ nhé." Dư Lộ chỉ bụng nói: "Không biết lần này có phải con gái không nữa."

Đây là đứa thứ hai rồi, là con trai hay con gái, Tiêu Duệ cũng không để ý.

"Con gái cũng được, con trai cũng thế, nàng nhìn Thành Nhi xem, không phải đều rất đáng yêu sao?" Hấn nói: "Chỉ là việc kể chuyện kia phụ thể chúng ta nên chia nhau ra làm đi. Ta không có nhiều chuyện lắm, kể hoài kể mãi, Thành Nhi cũng không thích nghe."

Dư Lộ nghĩ nghĩ, cũng đúng, chuyện Tiêu Duệ kể đều là mấy chuyện cô kể cho hấn những lúc buồn chán, rồi hấn học lại rồi kể cho Thành Nhi nghe, vậy có thể hay đến đâu?

Giục Tiêu Duệ nhanh đi rửa mặt, chờ hấn lên giường, Dư Lộ tự động chui vào lòng hấn.

Dư Lộ quay đầu sang, kéo tay Tiêu Duệ nhẹ giọng nói: "Tối hôm nay chàng kể chuyện gì cho Thành Nhi vậy, chàng kể ta nghe đi."

Đây... đây không phải là làm khó người khác sao!

Tiêu Duệ cười gượng, nói: "Kể chuyện cô bé quàng khăn đỏ."

Dư Lộ ừ nhẹ, ý bảo hấn mau tiếp tục.

Tiêu Duệ nhắm mắt nói: "Có một ngày cha mẹ của cô bé quàng khăn đỏ vắng nhà, cô ở nhà một mình. Bỗng nhiên có người gõ cửa, ở bên ngoài có người giả giọng mẹ cô nói: "Con ngoan ơi, mở cửa ra, mẹ về rồi.""

Dư Lộ cười khúc khích, đưa tay vỗ hấn, "Chàng nói vậy gì thế, đây là chuyện về thỏ con mà, đầu phải cô bé quàng khăn đỏ đâu." Cô dừng một lát mới cả kinh nói: "Không phải chàng kể chuyện này cho Thành Nhi đấy chứ?"

"..." Tiêu Duệ: "Không không, ta không kể chuyện này, hôm nay ta kể chuyện nàng tiên cá."

"Ừ, chàng nói xem."

Tiêu Duệ: "...Có một con cá rất đẹp, có thể biến thành mỹ nhân. Có một ngày, nàng bị quốc vương bắt được, quốc vương muốn ăn tươi nàng, nàng nói với quốc vương: "Đừng ăn tôi, tôi kể cho ngài một câu chuyện.""

Dư Lộ kinh ngạc đến ngây người, đột nhiên thấy đau bụng.

"Tiêu Duệ, có... có thể ta sắp sinh."

"A!" Tiêu Duệ lập tức bật dậy, xuống giường kêu Thạch Lưu đi gọi bà đỡ.

Tiền viện, trong phòng ngủ, bàn tay nhỏ nhỏ của Tiêu Cảnh Thành đang cầm một quyển sách, trên bìa viết ba chữ "Truyện cổ tích" thật lớn, nhưng nội dung trong sách lại là -- Đầu Tiêu Cảnh Thành gật gù, miệng vẫn còn lẩm bẩm, nhân chi sơ, tính bản thiện, thiện, thiện, thiện...

Tiếng ồn ở hậu viện không ngừng truyền tới. Tiêu Cảnh Thành đặt sách xuống, chạy ra cửa. Chờ cậu đến hậu viện, mẹ cậu đã thuận lợi sinh cho cậu một tiểu muội muội.

Một tiểu muội muội sau này được cha cậu cưng lên tận trời.

Chỉ là lúc này, Tiêu Duệ đã sắp xếp xong hết và đi ra. Thấy con trai đứng ở trong sân, không mặc thêm áo khoác, đã lạnh đến rớt cả cổ.

Hấn đau lòng, bước đến bế con trai lên, thấp giọng khiển trách: "Con đến đây làm gì, không phải ta đã bảo con đọc sách xong rồi đi ngủ sao?"

Tiêu Cảnh Thành nhìn cha cậu, tui thân mếu máo: "Nuông, nuông sao vậy ạ? Con nghe ở hậu viện có chút âm ỉ."

Tiêu Duệ chưa trả lời, Phúc Quát đã chạy tới, vội cúi đầu quỳ xuống.

Nàng thấy tiểu chủ tử đọc sách mệt mỏi nên định đi lấy chút đồ ăn khuya cho cậu, ai biết tiểu chủ tử lại chạy đến đây.

Tiêu Duệ nhìn nàng chăm chăm, không để nàng quỳ xuống, quay đầu cười với con trai, "Mẹ con sinh cho con một tiểu muội muội, ngày mai con không cần chạy bộ nữa, đi ngủ sớm mai còn dậy nhìn muội muội nữa."

Tiêu Cảnh Thành gật đầu, trong lòng lập tức thích muội muội chưa gặp mặt này.

Tiêu Duệ thả cậu xuống, cũng không kêu Phúc Quát ôm cậu. Tuy Phúc Quát chỉ có một tay nhưng nàng vẫn ôm được.

"Dẫn nó về đi, để nó ngủ sớm chút." Tiêu Duệ phân phó, lại lạnh giọng nói: "Đừng nửa đường ôm nó, để ta biết người lại bằng mặt không bằng lòng, ta sẽ không nhớ tình xưa nữa đâu."

Phúc Quát vội vàng gật đầu, dù có đau lòng cũng chỉ có thể cầm tay dắt Tiêu Cảnh Thành về. Thấy cậu lại đọc cuốn "Truyện cổ tích" kia, Phúc Quát không nhin được nữa.

"Chủ tử, đừng đọc nữa, mau đi ngủ thôi. Lão gia mới có thêm con gái, gần đây sẽ không kiểm tra cậu đâu."

Tiêu Cảnh Thành vừa buồn ngủ vừa mệt mỏi, cái mông cũng còn đau. Cậu nhìn Phúc Quát thiếu một cánh tay, đề ý nghĩ để nàng giúp xuống, ngoan ngoãn rửa mặt rồi bò lên giường.

Ba tuổi, cậu còn rất ngây thơ. Cứ tưởng rằng đây là chuyện khổ sở nhất đời, nhưng khi cậu sáu tuổi, khi cậu có thêm một đệ đệ, cậu mới biết được đây không là gì cả.

Tiểu muội muội Tiêu Cảnh Châu được cha chiều thì thôi, nhưng sao tiểu đệ đệ Tiêu Cảnh Tông cũng được chiều chứ. Cùng đi ra ngoài, Tiêu Cảnh Tông được ôm đi cười ngửa, ăn bánh ngon thượng hạng, được nghe hát hí khúc, còn có thể được chơi đồ mà chỉ có con gái mới được chưa.

Nhưng còn cậu, cậu ra phủ đi chơi, hoặc là đua ngựa, hoặc là bắn tên, hoặc là nhìn đấu vật, sao số cậu lại khổ như thế chứ?

Tiêu Cảnh Thành bị ép học những thứ này, thẳng đến sinh nhật năm mười tuổi, khi cậu đang mang muội muội và đệ đệ đến nơi tổ chức sinh nhật cho cậu, thấy mẹ cậu khóc chạy tới ôm lấy cậu. Qua lời kể đứt quãng của mẹ, cậu mới hiểu được vì sao cha cậu lại đối xử với mình cậu như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 147: Ngoại truyện 2

Edit + Beta: Y Nhã a.k.a Ryou-chan

Tuy Tiêu Cảnh Thành thường xuyên lạnh mặt nhưng cậu vẫn có người cậu thích nhất, trong toàn phủ này.

Lúc này, khi nhìn người mình thích nhất khóc không ngừng như vậy, khuôn mặt lạnh quanh năm của Tiêu Cảnh Thành rốt cuộc có biểu tình khác. Cậu luống cuống ôm lấy mẹ cậu, lắp bắp hỏi: "Nương, nương sao vậy, ngài đừng khóc, nói từ từ thôi, có phải cha bắt nạt ngài không?"

Nói đến cuối, trong giọng cậu đã tràn đầy lửa giận.

Nghe xong lời Tiêu Cảnh Thành nói, tiểu muội muội Tiêu Cảnh Châu bảy tuổi của cậu lập tức nói, giọng của nàng còn lạnh hơn cả ca ca nàng, "Đúng đấy, nương, có phải cha bắt nạt nương không?" Dáng dấp của tiểu cô nương vô cùng giống với Dư Lộ. Tuy mới sáu tuổi nhưng nàng trông vừa đáng yêu vừa đầy khí phách, trông còn nam tính hơn cả ca ca và đệ đệ.

Dư Lộ vội buông con trai ra, vừa lau nước mắt vừa lắc đầu với con gái, "Không phải, không phải, không có..."

"Chắc chắn có!" Tiêu Cảnh Châu gầm lên, cắt lời Dư Lộ, "Con luôn thấy bộ dạng cha dễ nhìn như vậy rất không đáng tin, hơn nữa ông ấy còn không giống đại ca. Đại ca suốt ngày mặt lạnh nên không ai dám tới gần, nhưng ông ấy thì sao, suốt ngày cười tùm tùm, mấy nữ nhân bên ngoài thấy, ai mà không muốn nhào tới? Hừ, nhất là bây giờ, cha có thể làm Vương gia rồi, mấy nữ nhân kia lại càng thích ông ấy hơn!"

Năm ngoái Thừa Nguyên Đế băng hà, Đại Hoàng tử lên ngôi, ban cho Tiêu Duệ một tòa Vương phủ, phong hán làm Tề Vương.

Chức Tề Vương truyền ba đời.

Một triều đại không biết có bao nhiêu năm, có thể truyền ba đời đã là vinh sủng vô thượng.

Không chỉ toàn bộ Bắc địa sôi trào, ngay cả kinh thành cũng vậy. Không biết Tề Vương này là thần thánh phương nào, một người không có danh tiếng gì mà lại được vua phá lệ ban thưởng họ Tiêu, phong làm Tề Vương.

Mặc dù lời của Tiêu Cảnh Châu có chút thái quá nhưng cũng không tính là nói dối. Dù sao, ngay cả mấy nha hoàn mua lúc trước, bởi vì không biết thân phận ban đầu của Tiêu Duệ nên lúc này thấy hán được phong làm Tề Vương, toàn bộ mấy người đầy đều có chút xúc động, huống chi là các cô nương đang đợi gả và người nhà các cô nương ấy.

Vương gia có thể có một Chính phi và hai trắc phi, Tề Vương Tiêu Duệ bây giờ lại chỉ có một Chính phi. Theo những người khác, đừng nói là trắc phi, có vài nhà dù đưa con gái đến làm thị thiếp thì cũng đồng ý. Trong một năm này, trong nhà cũng phải xử trí hai nhóm nha hoàn, những người có ý kia cũng bị Tiêu Duệ gõ gõ trong sáng ngoài tối mấy lần mới chịu yên tĩnh lại.

Nhưng Tiêu Cảnh Châu đâu biết nhiều vậy. Nàng chỉ nhớ việc lúc nàng đi ra ngoài thì rất được hoan nghênh, còn đang rất là đắc chí, ai dè đến lúc người ta đều vòng vo hỏi chuyện cha của nàng, nàng mới biết là người ta không có ý đó.

Vì thế, tiểu cô nương còn lập tức cắt đứt tình bạn với các bạn tốt của mình, nên trong lòng đang rất tức đầu sỏ đây.

Đầu sỏ Tiêu Duệ đứng ở cửa, kinh ngạc đến miệng có thể nhét vừa quả trứng gà. Hắn lúc nào cũng cười tùm tùm với người khác khi nào chứ? Hắn chỉ cười như vậy với thê tử và nữ nhi, lúc ra ngoài người ta đều sợ hắn được không? Ngay cả hai nữ tử của hắn cũng rất sợ hắn đấy!

Nhưng bây giờ, nữ nhi mà hắn thương yêu nhất lại đang nói xấu hắn!

Tiêu Cảnh Thành thấy cha đứng ở cửa, lập tức bình tĩnh lại. Hiển nhiên, nguyên nhân mẹ khóc không phải là bị cha bắt nạt. Chẳng qua, hắn không định nhắc nhở đệ đệ và muội muội của mình. Nhất là muội muội, hắn còn đưa mắt cho Tiêu Cảnh Châu.

Người Tiêu Cảnh Châu thích nhất là Đại ca, ngay cả mẹ cũng phải xếp ở phía sau. Cho nên, thấy Đại ca ủng hộ, nàng lập tức hùng hồn giơ tay đập ngực nhỏ, "Nương, ngài đừng sợ, cha bắt nạt ngài, có con và đệ đệ ở đây!"

Tiêu Cảnh Tông mới bốn tuổi, dù cậu học võ lòng chậm hơn ca ca một năm nhưng cậu cũng biết là cha xấu, cho nên lúc này cũng gật mạnh đầu.

Dư Lộ vừa muốn khóc vừa muốn cười, khóc vì đau lòng thay trưởng tử, khóc vì trưởng tử sắp phải rời khỏi cô, cười vì cô rất tự hào, ba đứa nhỏ đều rất hiểu thuận, đều muốn làm chỗ dựa cho cô. Đường nhiên, nhìn Tiêu Cảnh Châu như vậy, cô cũng có chút đồng tình với Tiêu Duệ.

"Không phải thật mà!" Cô cũng không lau nước mắt nữa, "Là Đại ca của các con, hết năm sau, nó... nó phải đi kinh thành..." Nói đến đây, cô lại nhin không được khóc thành tiếng.

Đi kinh thành?

Đi kinh thành thì sao phải khóc?

Không phải từ khi cha được phong làm Tề Vương, mỗi năm phải trở về kinh thành một lần sao? Năm ngoái không đi được, không phải năm nay cả nhà sẽ cùng đi sao?

Ba đứa bé đều nhìn Dư Lộ với vẻ mờ mịt.

Tiêu Duệ vào cửa, đầu tiên là trừng Tiêu Cảnh Châu một cái, sau đó qua ôm Dư Lộ, "Được rồi, đừng khóc nữa, Thành Nhi của chúng ta không còn nhỏ, đều mười..."

"Chàng cách ta xa chút!" Dư Lộ cầm tức đẩy hẳn ra, trốn ra sau Tiêu Cảnh Thành, cầm tay Tiêu Cảnh Thành khóc nói: "Chàng nói vậy mà được sao, gì mà không nhớ chứ, Thành Nhi mới mười tuổi, nó mới mười tuổi thôi đấy! Nó biết cái gì chứ, nó vẫn là trẻ con thôi mà! Nó lớn lên cạnh chúng ta từ nhỏ, chàng muốn nó một mình đi kinh thành, không cha không mẹ không người thương, Thành Nhi của ta phải làm sao đây..."

Nắm bàn tay có vết chai dày của con trai, Dư Lộ đau lòng gần chết, mắng Tiêu Duệ xong liền mắng Tiêu Cảnh Thành, "Con cũng vậy, nhỏ như thế, không ngoan ngoãn làm một đứa nhỏ sống vui vẻ đi, cần gì phải học cưỡi ngựa học bắn cung, giờ còn muốn học võ công nữa. Con xem tay con đi, mới mười tuổi thôi mà đã có vết chai dày như vậy rồi..."

Tiêu Cảnh Thành đã hoàn toàn ngây người.

Đi kinh thành sao?

Cậu, một mình cậu, rồi cha mẹ đi kinh thành?

Tiêu Cảnh Thành vẫn luôn cảm thấy mình rất kiên cường đột nhiên thấy tim đập rộn lên, chỉ là quanh năm quen mặt lạnh, quen với yêu cầu không thể để cảm xúc hiện rõ trên mặt của cha, tuy cậu đang hoảng hốt không biết nên làm gì nhưng mặt cậu vẫn lạnh.

Chỉ là Tiêu Duệ vẫn thấy rõ nỗi sợ hãi của cậu, đưa tay sờ đầu cậu, "Đừng sợ, tài cưỡi ngựa bắn cung của con không kém ai, đọc sách lại càng giỏi hơn những đứa trẻ hơn, quy củ của con lại do cha tự tay dạy nữa, dù con đi kinh thành, có Hoàng bá phụ của con ở đấy, không ai dám bắt nạt, dám chế giễu con đâu."

Tiêu Cảnh Tông còn có chút mơ màng không biết xảy ra chuyện gì, Tiêu Cảnh Châu đã hiểu, nước mắt lập tức rơi xuống.

"Đại ca phải đi kinh thành? Đi kinh thành làm gì? Con cũng muốn đi, nương, cha," Nàng quên việc nàng vừa bán đứng cha nàng thế nào, ôm hông Tiêu Duệ gào lên, "Con cũng muốn đi, con phải đi kinh thành cùng Đại ca!"

Nương khóc, Đại tỷ cũng khóc, thân làm tiểu đệ Tiêu Cảnh Tông cũng khóc ầm lên, "Con cũng muốn đi, nương cũng đi, cha không đi, cha hư, cha hư..."

Dư Lộ cũng không kịp khóc nữa, Tiêu Duệ cũng không kịp tức con gái, hai người mỗi người ôm một đứa dỗ dành. Tiêu Cảnh Thành nháy mắt mấy cái, bỗng gơ tay lau mắt, cậu không khóc.

Bởi vì Tiêu Duệ dám giấu giếm chuyện quan trọng như vậy, Dư Lộ tức không cho hẳn vào phòng. Tiêu Cảnh Thành được mười tuổi, ở cổ đại được coi như là một thiếu niên nửa người lớn rồi, thậm chí có vài thế gia coi cậu là người lớn, nhưng trong mắt Dư Lộ, cậu còn chưa đến tuổi lên cấp Hai nữa!

Đuổi Tiêu Duệ xấu đi, Dư Lộ đặt con gái và con trai út lên giường La Hán, đồng thời cũng gọi con trai vào phòng.

Toàn thân Tiêu Cảnh Thành thấy không được tự nhiên, "Nương, con, con đi tiện viện đi."

"Đi cái gì, không cho đi!" Dư Lộ nghiêm mặt, nhưng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của con trai, cô không nghiêm mặt nổi. Dù nó có giống Tiêu Duệ nhưng đó cũng là đứa con do bản thân cô sinh ra. Hơn nữa, lúc nó còn trong bụng mẹ, nó phải theo cô đi lang bạt, phải ăn rất nhiều khổ.

Cô vuốt mặt con trai, ghen ngào nói: "Lúc ba tuổi con đã đi tiện viện rồi. Chỉ ba tuổi thôi đấy, ngay cả đi đường cũng không vững lắm. Mới chớp mắt con đã mười tuổi rồi, chùng hai năm nữa, chỉ sợ sinh nhật mười hai tuổi của con nương không đón với con được. Hơn nữa, con còn đi kinh thành vì kế thừa Vương vị lúc đầu của phụ thân con, trong phủ còn có một Vương phi, còn có tổ mẫu của con..."

Nghĩ đến nhi tử đi kinh thành rồi phải đối mặt với những việc này, Dư Lộ không cầm được nước mắt. Đứa nhỏ nhỏ như vậy, không có cha mẹ bên cạnh, đến một nơi xa lạ như thế. Ở trong Vương phủ có Lâm Thực, Đại Hoàng tử đăng cơ, Huệ Phi xuất cung ở với Tiêu Dật, nhiều năm như vậy Tiêu Duệ đều chưa từng đưa tin về, cũng không biết Huệ Phi vẫn là nhớ con trai hay bực con trai nữa.

Thành Nhi đi kinh thành, kế thừa tước vị Thành Vương, đây là điều không tránh khỏi.

Dư Lộ nói chuyện về kinh thành với con trai tới hơn nửa đêm, đến hôm sau vẫn không cho cậu đi, tiếp tục nói cả một ngày. Sau đó, dù có không nữ, cô cũng không dám vẫn giữ lấy cậu, không cho cậu đi học văn học võ. Ở phương Bắc, mấy thứ này không được coi là quan trọng, nhưng nếu phải đi kinh thành thì không biết không được.

Hai năm sau, ngày Tiêu Cảnh Thành rời đi, không ai dám cho Dư Lộ biết.

Trời còn tối đen, cậu đã rón rén rời khỏi giường. Lúc mở cửa, cậu thấy cha cậu đã đứng đợi sẵn ở trong sân. Sinh nhật của cậu rơi vào mùa xuân, cho nên lúc chưa tới năm mới mẹ cậu đã ép cậu về hậu viện. Nơi này cách phòng chính rất gần, cậu vốn cho rằng động tác của mình đã rất nhẹ, lại không nghĩ rằng cha cậu còn nhẹ hơn, đã đến trong viện trước rồi.

Tiêu Duệ nhìn thân hình của con trai, hai mắt bỗng thấy cay cay.

Hắn vẫy tay, chờ Tiêu Cảnh Thành đi tới, hắn đột nhiên nắm lấy tay cậu.

Tiêu Cảnh Thành có chút ngạc nhiên. Tuy mười tuổi chín tuổi vẫn còn được cha nắm tay, đệ đệ sáu tuổi vẫn còn được cha ôm, nhưng từ khi cậu bốn tuổi cha cậu vẫn chưa từng nắm tay cậu. Bây giờ cậu mười hai tuổi rồi, sao cha lại bỗng dưng muốn nắm tay cậu vậy?

Đường như bàn tay kia vẫn giống như hồi còn bé, ấm áp, khô ráo, vô cùng có sức lực. Có ông ấy dắt đi như vậy, Tiêu Cảnh Thành đột nhiên cảm thấy lòng mình yên ổn hơn.

Hai cha con đi tới cửa chính, dù có rất nhiều thị vệ nhưng Tiêu Duệ vẫn không buông tay ra. Tiêu Cảnh Thành cũng không thấy mất tự nhiên nữa.

Thôi Tiến Trung đã có chút gù đứng ở một bên cửa, giọng trầm trầm nói: "Vương gia yên tâm đi, lão nô sẽ chăm sóc cho tiểu Vương gia thật tốt."

Tiêu Duệ gật đầu, nói với Tiêu Cảnh Thành: "Thôi Tiến Trung hầu hạ bên người cha từ nhỏ, lão hầu hạ cha hơn ba mươi năm, là người gần gũi với cha nhất trừ nương và các huynh đệ của con ra. Lão thấy con đi kinh thành một mình, sợ con không quen nên nguyên ý lên kinh thành cùng con. Con phải chăm sóc lão cho tốt đấy, để lão có thể an hưởng tuổi già ở trong Vương phủ."

"Vương gia!" Mũi Thôi Tiến Trung cay cay, nước mắt rơi xuống.

Tiêu Cảnh Thành nhìn Thôi Tiến Trung, nói: "Thôi gia gia, đây là việc con phải làm."

Tiêu Duệ cũng nhìn Thôi Tiến Trung, vỗ vỗ vai của lão, rồi nhìn Phúc Quát và hai phu thê Thạch Lưu và Thành Thất đã đứng đợi ở cửa, trịnh trọng nói: "Ta giao Thành Nhi cho các người."

Ba người không quý xuống, nhưng lại cong lưng xuống rất thấp, "Vương gia yên tâm, chúng nô còn, tiểu chủ tử còn; chúng nô mất, tiểu chủ tử vẫn còn!"

"Cha--" Tiêu Cảnh Thành bỗng rơi lệ, ôm lấy phụ thân.

Tiêu Duệ cũng ôm chặt con trai, nghẹn ngào nói: "Thành Nhi ngoan, con là niềm kiêu ngạo của cha. Con đi rồi, phải cẩn thận đấy!"

Tiêu Duệ cười ngửa đi theo đoàn, một đường tiễn con trai lên đường, nhưng thần sắc của Tiêu Cảnh Thành lại rất mất tự nhiên. Lúc đến cửa thành, cậu rút cuộc nhìn không được nói: "Cha, con còn có việc, muốn vào thành xem."

Lúc này trời đã sáng, nhưng vẫn còn sương mù. Tiêu Duệ nhìn con trai trong màn sương mờ, buồn bực nói: "Đi trong thành? Còn chuyện gì nữa?"

Mặt Tiêu Cảnh Thành đỏ lên, nói: "Chào... chào tạm biệt với một người."

Không ai hiểu con bằng cha, Tiêu Duệ hiểu, con trai đây là đang động lòng với một cô nương nào đó trong thành. Nhưng giờ con trai mới mười hai tuổi... còn nhỏ hơn hồi hấn động lòng lúc trước sáu tuổi nữa!

Định không đồng ý, nhưng nghĩ con trai vừa đi, sau này hai năm mới có thể về một lần, cha mẹ như họ còn có thể mỗi năm gặp mặt một lần, nhưng còn tiểu cô nương không biết tên họ kia, chỉ sợ hai năm sau mới gặp mặt lại được.

Hắn thấy mềm lòng, bèn gật đầu.

Tiêu Cảnh Thành vui vẻ, lại được một tác tiến một thước: "Cha, con chưa từng xin ngài điều gì, nhưng con phải đi rồi, nếu... nếu nàng ấy có việc gì khó xử, cha có thể giúp một tay không?"

Biết rõ tầm quan trọng của việc tự do yêu đương, dù Tiêu Duệ không muốn, hắn vẫn gật đầu. Nếu đây là con dâu tương lai thật, hắn đương nhiên phải giúp một tay.

Tiêu Cảnh Thành thấy hắn gật đầu, vui mừng nở nụ cười, "Cô nương kia họ La, tên là La Hữu Phúc, là ấu nữ của phú hộ La gia trong huyện. Cha, con mang ngài đi gặp nàng ấy!"

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 148: Ngoại truyện 3

Edit + Beta: Y Nhã a.k.a Ryu-u-chan

Tiêu Duệ tròn mắt há miệng nhìn người trước mặt, cảm thấy đầu mình đã cứng lại. Thôi Tiến Trung không phải lão ấy đã sớm chết rồi sao?

Hơn nữa, dù không chết thì trông cũng không trẻ đến vậy chứ?

"Vương gia, ngài sao thế?" Thôi Tiến Trung nhìn chủ tử nhà mình với vẻ lo lắng, muốn đỡ tay sờ trán chủ tử, nhưng lại sợ vượt quyền.

Tiêu Duệ đưa tay bóp trán, suy nghĩ một lát, sau đó đứng dậy kéo Thôi Tiến Trung đến trước mặt, dùng sức nhéo lỗ tai lão, "Đau không?"

Vừa lên tiếng, không cần Thôi Tiến Trung trả lời, hắn đã ngậy cả ra. Cái giọng này... giọng mình nói không hề già cỗi mà lại rất trẻ tuổi, thậm chí còn mang chút ồm ồm khi vỡ giọng.

"Đau." Thôi Tiến Trung đáp.

Lại thấy chủ tử của lão không để ý lão nữa, lao ra ngoài soi gương. Thôi Tiến Trung nghệt ra nhìn chủ tử nhà mình, há hốc miệng, hần lúc lúc thì sờ lông mày lúc lại sờ mũi, sờ miệng, thỉnh thoảng còn chớp chớp mình với bản thân trong gương.

"Vương gia, ngài rốt cuộc bị sao vậy ạ?" Thôi Tiến Trung sắp khóc, chủ tử nhà mình bị trúng tà rồi sao? Hay bởi vì biết nương nương đưa cung nữ dạy nhân sự tới nên quá kích động?

Cơ bản là Tiêu Duệ đã tỉnh táo lại. Đúng vậy, không phải hần gặp quý, là chính bản thân hần trở thành quý. Rõ ràng đã sống đến bảy mươi, tám mươi tuổi, con cháu đầy sảnh, trường nhấm mất lại là có thể đi Tây Thiên, ai dè khi mở mắt lại phát hiện hần trở về thời kì còn là thiếu niên.

Bây giờ mình bao lớn?

Không đúng, còn có Tiểu Lộ Nhi nữa. Tiểu Lộ Nhi đâu rồi?

Hần không chết, trở lại thời kì thiếu niên, vậy Tiểu Lộ Nhi đâu?

Hần vội vàng đi tới, định hỏi Thôi Tiến Trung bây giờ hần bao nhiêu tuổi thì chợt phát hiện đây không phải Tề Vương phủ ở Bắc địa, cũng không phải Thành Vương phủ ở kinh thành. Đây là chỗ ở trong cung hơn mười năm của hần.

Hần còn trong cung, nên Tiểu Lộ Nhi cũng vẫn còn trong cung sao?

Tiêu Duệ để chân trần, xoay người ra ngoài.

"Ông nội của ta ời!" Thôi Tiến Trung rốt cuộc đánh bạo bắt lấy tay hần, "Đang tối khuya tối khoắt, ngài định đi đâu vậy trời? Nô tãi đang nói với ngài, cung nữ nương nương ai bài tới rồi, ngài có cần nàng ta vô luôn không?"

Cung nữ?

Đúng rồi, bây giờ Tiểu Lộ Nhi vẫn còn là một cung nữ.

Không đúng!

Nếu Tiểu Lộ Nhi vẫn là cung nữ, còn chưa bị hần kêu vào Vương phủ, vậy đó không phải Tiểu Lộ Nhi mà là Dư Lộ chân chính rồi.

Hần nhìn Thôi Tiến Trung một cái thật sâu, gật đầu, "Gọi nàng ta vô."

Thôi Tiến Trung được câu trả lời khẳng định nhưng không hề thấy vui. Bộ dạng này của Vương gia thật quái dị, cũng không biết là vì sao. Thả tay ra, lão ra ngoài nhẹ giọng gọi một cung nữ đang cúi đầu vào.

"Từ đây!" Tiêu Duệ lại xua tay gọi nàng, "Người ngẩng đầu lên!"

Cung nữ không biết ý của chủ tử là sao, chỉ là hần không cho nàng quỳ thì nàng không dám quỳ xuống, đành phải đánh bạo ngẩng đầu nhìn Tiêu Duệ.

Quả là Đào thị!

Đời trước Đào thị và Tạ thị đều bị đưa ra phủ. Lúc đầu hai người đều không muốn rời đi, bèn đến ở tại thôn trang ở ngoại ô của hần. Sau đó, Tạ thị thì hần không biết, còn Đào thị thì lại gả cho một thương nhân vào Nam ra Bắc, nàng ấy còn theo thương nhân kia đến Bắc địa, ngẫu nhiên bị Tiểu Lộ Nhi nhìn thấy, còn tới Vương phủ làm khách nữa.

Thấy Vương gia nhìn mình chằm chằm, mặt Đào Xảo Tiên chậm rãi đỏ bừng lên, nhìn Tiêu Duệ đầy tình tứ, nhấc chân định tiến lên.

"Được rồi, người đi ra ngoài đi." Không ngờ rằng Tiêu Duệ lại lập tức nói lời này.

Đào Xảo Tiên sững sốt, sắc mặt trắng đi, chân quỳ thịch xuống đất, "Vương gia, cầu Vương gia tha mạng, nếu nô tỳ bị đuổi đi như vậy, nô tỳ sẽ, sẽ..."

Nhìn Đào Xảo Tiên quỳ trên mặt đất run lẩy bẩy, Tiêu Duệ cảm thấy trong lòng có chút quý dị. Bởi vì ấn tượng về nàng trong đầu hần là một phu nhân hơi mập đã qua tuổi bốn mươi, nhưng được bảo dưỡng cẩn thận nên trông mới chỉ hơn ba mươi, trên mặt là nụ cười đầy hạnh phúc, khi thấy hần cũng không sợ mà là hành lễ một cách tự nhiên.

"Được rồi, đừng khóc!" Hần cắt lời Đào Xảo Tiên, "Người yên tâm đi, người sẽ không bị sao đâu. Không chỉ là người, dù ai khác đến ta cũng sẽ không cần. Được rồi, mau đi ra đi!"

Giọng nói ôn hòa khiến Đào Xảo Tiên yên tĩnh lại. Nhưng khi ngẩng đầu, nàng thấy Vương gia ngồi bên trên cũng không nhìn nàng mà là nhìn ra khoảng không đằng trước, hình như đang thất thần.

Nàng chẳng qua chỉ là một cung nữ, còn là một cung nữ có dung mạo bình thường, được cử tới hầu hạ Vương gia là vì dung mạo của nàng không quá quyến rũ, lại chuẩn bị đủ bạc nữa. Cho nên dù không cam lòng, dù tiếc bạc, nàng chỉ đành phải đứng đây, ra cửa.

Trong phòng khôi phục im lặng, Tiêu Duệ biết đây là hần năm mươi sáu tuổi.

Sau sinh nhật mười sáu tuổi, có cung nữ dạy nhân sự đến chỗ hần. Đến cuối năm mười sáu tuổi, hần được tứ hôn, Chính phi là Đại cô nương phủ Định Quốc Công Lâm Thục, trắc phi là Nhị cô nương của Thị lang Nhiệm đại nhân.

Còn Tiểu Lộ Nhi, là sau khi hần mới xây phủ xong, lúc mới đầu hè bị hần gọi đi Vương phủ. Mà sau này Tiểu Lộ Nhi nói, ngày nàng ấy tới là ngày Dư Lộ vào phủ ngày thứ ba. Cho nên, ngày đó là ngày mấy tháng mấy nhỉ?

Tiêu Duệ lại ôm đầu, mẹ kiếp, nghĩ không ra.

Thôi Tiến Trung nhìn chủ tử như vậy, hai mắt đỏ lên, "Vương gia, có phải ngài khó chịu ở đâu không? Nếu không thì, nếu không thì để nô tài đi mời Thái y qua đây xem cho ngài đi?"

Tiêu Duệ lắc đầu, "Ta không sao, người ra ngoài đi, ta muốn đi ngủ."

Sáng hôm sau, Tiêu Duệ vào cung của Huệ Phi.

Đời trước, đến cùng hắn vẫn gặp Huệ Phi một mặt trước khi bà ấy lâm chung. Chẳng qua lúc ấy tóc Huệ Phi đã bạc trắng, người vừa già vừa gầy, lúc thấy hắn cũng nhận không được khóc một lúc lâu. Bà nói với hắn là bà hối hận, hối hận việc bà từng làm. Một Huệ Phi cả đời kiêu ngạo lại kéo tay hắn và tay Tiểu Lộ Nhi sám hối nửa canh giờ.

Mãi đến lúc hắn và Tiểu Lộ Nhi đều gạt đầu, tỏ vẻ không để ý, Huệ Phi mới rút cuộc nhắm mắt lại, ngừng thở.

Chỉ là lúc này, Huệ Phi mới hơn ba mươi tuổi vẫn chói lọi như cũ. Lúc hắn đến, bà đang ngồi ăn sáng với Tiêu Dật và Tiêu Văn. Bởi vì hắn luôn không tới ăn sáng, hôm nay lại đột nhiên tới khiến bà vô cùng giật mình.

"Duệ Nhi, con ăn sáng chưa?" Huệ Phi không quan tâm tiểu nhi từ tiểu nữ nhi, ngẩng đầu nhìn sang.

Tiêu Duệ lắc đầu.

Huệ Phi vội kêu cung nhân lấy thêm chén đĩa, lại kêu người đi Ngự Thiện Phòng lấy mấy món hắn thích tới. Chờ hắn ngồi xuống, Huệ Phi mới cười hỏi: "Sao hôm nay tới sớm thế? Hay là có chuyện gì?"

Đúng là có chuyện, hắn muốn tìm một cung nữ tên Dư Lộ.

Chỉ là, lời này không thể nói thẳng. Tối hôm qua hắn đuổi cung nữ dạy nhân sự đi, nếu lúc này nói với mẫu phi, sợ là mẫu phi sẽ trực tiếp coi Tiểu Lộ Nhi là cung nữ dạy nhân sự, kêu người dạy rồi đưa lên giường của hắn.

Lúc này Dư Lộ còn chưa phải Tiểu Lộ Nhi, hắn không thể nhận.

Hơn nữa nếu đã được làm lại một đời, hắn đương nhiên không để Tiểu Lộ Nhi phải làm thiếp thất nữa. Theo tính của nàng, đều sinh cho hắn ba đứa con rồi, nếu không được danh chính ngôn thuận lên làm Vương phi, chỉ sợ nàng ấy...

Đúng rồi, Trần Chiêu!

Hắn đời này vẫn có Trần Chiêu đi?

Có mẫu phi, có Tiêu Dật Tiêu Văn, có Thôi Tiến Trung, vậy là cũng có Trần Chiêu.

Chẳng qua không cần phải sợ, đời trước hắn vẫn có thể cùng Tiểu Lộ Nhi lưỡng tình tương duyệt, đời này hắn lại có ký ức của đời trước, đương nhiên vẫn yêu Tiểu Lộ Nhi. Mà Tiểu Lộ Nhi đã sinh cho mình ba đứa con rồi, chắc nàng ấy cũng sẽ không có tâm tư khác đâu.

Tiêu Duệ nghĩ, cong môi cười.

Huệ Phi có chút sững sờ. Trưởng tử khác với tiểu nhi từ luôn thích đánh bà, trước giờ nó luôn không gần gũi với bà, lúc đến chỗ bà cũng rất ít khi cười như vậy.

Đến cùng là có việc gì mà tâm trạng nó lại tốt vậy?

"Duệ Nhi, hôm kia phụ hoàng của con có nói với ta là ông ấy chuẩn bị chọn Vương phi và trắc phi cho con, con có ý kiến gì không? Hay là, con có thích cô nương nào không?" Huệ Phi đoán con trai động lòng nên mới đuổi cung nữ dạy nhân sự đi. Đây là bởi vì nó thích ai đó.

Mặt Tiêu Duệ lập tức nghiêm túc lại, nói: "Nhi tử vẫn chưa muốn thành hôn, không cần vội."

Huệ Phi lườm hắn một cái, sẵn giọng: "Sao không vội được, con cũng mười sáu rồi, Vương phủ ngoài cung cũng sắp xây xong, cũng nên định ra Vương phi. Sau khi chọn xong còn phải chuẩn bị cho hôn lễ nữa, nhanh nhất cũng phải chờ đến sang năm, lúc đó con sắp mười bảy rồi!"

Đúng rồi, xem ra mình cần đi tìm Vu Quốc Đống trước.

Tiêu Duệ trầm mặc không nói, Huệ Phi cũng không tiện nói tiếp, đành phải bỏ qua đề tài này.

Ăn sáng xong, Tiêu Văn đi tìm những công chúa khác chơi, Tiêu Dật thì ra ngoài chơi đùa, Tiêu Duệ vẫn ở trong cung Huệ Phi. Chỉ là hai người không ở trong phòng với Huệ Phi mà là từ từ tấn bộ trong cung của bà. Tiểu Lộ Nhi là cung nữ trong cung của mẫu phi, nếu hắn trực tiếp đi tìm thì không tốt lắm, hơn nữa đó cũng không phải Tiểu Lộ Nhi thật, nên hắn chỉ muốn đứng nhìn từ xa là được.

Ở một góc tường cách đó không xa, Dư Lộ đang quét rác.

Cô mặc bộ cung trang màu xanh nhạt, bàn tay nhỏ nhắn nắm lấy cán chổi khó khăn quét từng nhát. Cô vừa làm vừa phi nhò trong lòng, tuy cô rất vui khi được nhận không một cái mắng nhưng tại sao cô lại xuyên thành cung nữ chứ. Có người nói giờ cô mới mười lăm tuổi, cung nữ phải hai mươi lăm tuổi mới được xuất cung, cô còn phải nhịn mười năm nữa lận đấy!

Trời ạ, vừa nghĩ đến phải làm việc nặng mười năm, Dư Lộ liền muốn khóc.

Không xuyên thành công chúa, quận chúa hay tiểu thư khuê các thì thôi, dù biến thành một thôn cô cũng được. Nếu vậy, ít nhất cô có thể mang theo cả nhà làm giàu, hoặc tìm một hán tử nhà nông thành thật để thành thân. Giờ thì sao, giờ chỉ có thể bị cung nữ lớn tuổi bắt nạt, làm việc nặng để sống qua ngày.

Cũng không biết đây là triều đại nào, sao tự dưng cô lại xuyên tới đây thế không biết? Chỉ là khéo thật, cung nữ này cũng có tên là Dur Lộ, giống như tên của cô.

Dur Lộ cười trong nỗi khổ, bỗng nhớ lại trước lúc chết cô có đọc một cuốn truyện, trong truyện có một pháo hôi không ngừng tìm đường chết cũng tên là Dur Lộ.

Haizz, cái tên Dur Lộ này thật là nổi tiếng. Từ xưa đến nay, dù trong hiện thực hay trong truyện đều có người có tên này.

Đang nghĩ, ngẩng đầu nhìn quanh, cô bỗng phát hiện một nam nhân ăn mặc như quý công tử đang nhìn chăm chăm bên này. Về mặt kia có chút kích động, có chút không đành lòng, hình như còn có chút khác chế...

Cái quý gì vậy?

Chẳng lẽ tiểu cung nữ mà cô xuyên đến thông dâm với người khác?

Đây là tội chết đó có biết không!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 149: Ngoại truyện 4

Edit + Beta: Y Nhã a.k.a Ryouu-chan

Dur Lộ cẩn thận ngẫm lại, chỉ tiếc mặc dù cô xuyên không nhưng nó không giống trong truyện, cái gì mà vô cùng đau đầu, sau đó tiếp thu kí ức của nguyên chủ.

Cô đến lúc nguyên chủ đang bị bệnh, chỉ nhớ là đầu vầng mắt hoa. Sau khi bệnh khỏi thì cô mới phát hiện nguyên chủ không để lại trí nhớ cho cô.

Cũng may, đi qua tầm mười ngày, cô biết được nguyên chủ là một người vô cùng yên phận. Nguyên chủ suốt ngày bị ức hiếp phải làm việc nặng, mấy lúc khác không có gì đặc biệt, thậm chí người quen cũng rất ít. Trong mười ngày này, ngoại trừ cung nữ lớn tuổi tên Ngọc Oánh hay sai cô làm việc ra thì không còn ai đến tìm cô cả, nói chuyện phiếm cũng không.

Có chút cô đơn, nhưng cô thấy cũng tốt. Trong cung mà không có tiếng tăm gì như vậy thì an toàn hơn chút.

Chỉ là, nếu có bấp dùi để ôm thì cô vẫn muốn ôm. Nhớ Dur Lộ cô tuy kiếp trước chỉ sống đến năm mười sáu tuổi, mặc dù không được đi học bình thường nhưng vẫn có thể mời gia sư dạy kèm tại nhà dạy kiến thức cấp 2, về sau thân thể càng ngày càng kém cho nên mới không học tiếp.

Thế nhưng, một cô bé có trình độ văn hóa cấp 2 tới nơi cổ đại này ít nhất có thể coi là không mù chữ đi? Nếu như có bấp dùi để ôm, cô cũng có thể làm mấy việc dọn sách vở gì đi?

Đúng là không chắc lắm. Chữ ở cổ đại đều là chữ phồn thể, Dur Lộ không có lòng tin lớn như thế.

A bậy bậy bậy, cô suy nghĩ lung tung đi đâu vậy chứ, vấn đề bây giờ là... sao nam nhân kia lại nhìn cô như vậy?

Nhìn thần sắc không ngừng biến hóa trên mặt hần, Dur Lộ thực sự không nghĩ ra, giữa hai người ngoại trừ có vướng mắc về tình cảm thì còn có nguyên nhân nào khác nữa.

Nhưng nếu vậy thì cũng không đúng. Cô chỉ là một cung nữ quét sân quèn, địa vị vô cùng thấp bé, nhưng nam nhân kia có thể tự do đi lại trong cung như vậy, không phải Hoàng thượng thì chính là con trai của Hoàng thượng đi?

Hay là thái giám?

Nếu là thái giám thì phải có chút đàn bà, nhưng người này chân dài cao ráo, mày kiếm mắt sáng, còn rất đẹp trai đấy.

Dur Lộ thì đang đoán mò, Tiểu Duệ thì có chút kích động thật. Thật ra đời trước hần và Tiểu Lộ Nhi đều sống được rất lâu, bởi vì trưởng tử của họ cưới được một thê tử rất lợi hại. Nó chiếm được một loại nước tiên rất tốt để bảo dưỡng thân thể, hần và Tiểu Lộ Nhi đều uống nước ấy.

Tuy theo số tuổi tăng lên, mỗi một năm qua đi hai người đều già đi nhưng Tiểu Lộ Nhi già chậm hơn hần nhiều. Cho đến lúc hần nằm trên giường, khi thời gian của hần không còn nhiều nữa, tuy Tiểu Lộ Nhi đi đứng có chút bất tiện nhưng năng vẫn xinh đẹp như vậy.

Tuy ở khố mắt đuôi mày đều có nếp nhăn nhưng tóc nàng vẫn đen nhánh. Mà nếp nhăn trên mặt nàng cũng rất tao nhã. Nó chỉ khiến người khác thấy những dấu vết tuyệt đẹp do năm tháng để lại trên người nàng, chứ không khiến người khác ghét nàng vì già, vì xấu.

Hần không biết là do nước tiên đó quá lợi hại, hay là do người tình trong mắt hóa Tây Thi, hần chỉ cảm thấy, dù ở những giây phút cuối cùng của sinh mệnh, Tiểu Lộ Nhi vẫn xinh đẹp như ngày đầu tiên họ gặp nhau.

Mà lúc này, hần nhìn Tiểu Lộ Nhi mười lăm tuổi đẹp như hoa, trái tim không nhịn được đập loạn lên.

Giờ nàng ấy đang quan sát mình, là đang suy nghĩ mình là Tiểu Duệ mười sáu tuổi hay là Tiểu Duệ đi qua cả đời cùng nàng sao?

Nếu chỉ là Tiêu Duệ mười sáu tuổi, nàng ấy sẽ không dám tiến lên. Dù sau mình khi mười sáu tuổi chỉ thích dung mạo của nàng ấy chứ không phải yêu con người nàng ấy.

Nhưng nếu là mình đi qua cả đời cùng nàng... Tiêu Duệ không nghĩ tiếp nữa, đi nhanh về phía góc kia.

A! Hấn tới! Hấn đang đi hướng mình!

Trời ạ! Xong đời rồi! Mình cần bản không có ký ức của nguyên chủ, cũng hoàn toàn không biết hấn là ai! Là Hoàng thượng sao? Không không không, nghe nói Huệ Phi có hai người con trai, nhìn theo tuổi tác, người đó hấn là con của Huệ Phi đi?

Là Hoàng tử đi, đúng đúng đúng, chắc là Hoàng tử rồi!

Tiêu Duệ vừa đi đến trước mặt Dư Lộ thì thấy Tiểu Lộ Nhi của hấn run lên, quỳ bịch xuống đất.

"Nàng..." Lời của Tiêu Duệ lập tức bị chặn lại trong cổ họng.

Dư Lộ lấp ba lấp bắp nói: "Nô, nô tỳ gặp qua Vương gia."

Tiêu Duệ nhủ mầy. Tướng mạo này, giọng nói này đều giống nhau, bộ dạng lạnh lợi này cũng giống Tiểu Lộ Nhi lúc mới tới Vương phủ, nhưng khi nàng... khi nàng quỳ xuống hình như có chút... không tỉnh nguyện?

Cho nên, rốt cuộc đây có phải nàng không?

Tiêu Duệ háng giọng, nói: "Người ngẩng đầu lên."

Ngẩng đầu... Dư Lộ biết cô nương mà cô xuyên qua rất xinh đẹp. Da trắng, mắt to, môi không son mà đỏ, thật ra mặt mũi xinh đẹp cũng không tính là gì, quan trọng là nàng ấy còn có chân dài, eo thon, ngực bự.

A, thật đáng sợ! Vậy nên vị Hoàng tử này muốn nạp cô sao?

Dư Lộ làm bộ đáng thương ngẩng đầu nhìn Tiêu Duệ, trong lòng thì vẫn suy nghĩ, mong là đừng giống như điều cô nghĩ, cô không hề muốn làm thiếp dâu! Cô thà làm một cung nữ già hai mươi lăm tuổi mới có thể xuất cung còn hơn là một thiếp thất! Lấy chỉ số IQ của cô, lúc đến hậu viện của Hoàng tử, thế nào cô cũng bị Hoàng tử phi và những nữ nhân khác của hấn giết chết cho mà coi.

Tiêu Duệ nhìn Dư Lộ nháy mắt làm bộ đáng thương, nhện không được hít sâu hai cái, sau đó bắt tay đỡ người dậy, đẩy ra một ít để cô đứng thẳng.

Không biết có người nào gặp qua chưa, nhưng nhìn nữ nhân mình yêu cả đời quỳ xuống trước mặt mình, mặc kệ bên trong nàng là ai, chỉ với thân thể này, hấn không thể nhìn nàng quỳ xuống được.

Hấn hỏi: "Người có thấy Tiêu Cảnh Thành đến không?"

Tiêu Cảnh Thành? Tiêu Cảnh Thành là ai?

Dư Lộ không dám nói cô không biết Tiêu Cảnh Thành là ai, chỉ lắc đầu với Tiêu Duệ, tỏ vẻ mình không thấy.

Tiêu Duệ thất vọng. Nghe tên con trai ruột mà vẫn không có phản ứng gì, xem ra nàng ấy không phải Tiểu Lộ Nhi của hấn rồi, có thể nàng ấy chính là Dư Lộ nguyên bản.

Hấn thờ dài, xoay người định đi, nhưng khi đi được hai bước thì lại dừng lại, quay đầu nhìn cô, "Không thích quét tước?"

Dư Lộ lắc lư đứng trên mặt đất, cái chổi bị quăng đi hơi xa, không nghĩ tới Tiêu Duệ lại quay đầu hỏi vậy, cô vội hoảng sợ nói: "Không không không ạ!"

Đồng thời cô khom lưng định cầm chổi, nhưng cô đánh giá quá cao sự cân bằng và độ linh hoạt của thân thể cô, cả người cô trực tiếp đổ ập về phía cái chổi.

Nếu thực sự ngã xuống thì khuôn mặt như hoa như ngọc này sẽ bị hủy mất. Đầu Tiêu Duệ lóe lên ý nghĩ này, vì hạnh phúc của đôi mắt về sau, cũng vì tính tình của Tiểu Lộ Nhi, thân thể hấn vẫn nhanh hơn suy nghĩ một bước, nhào tới ôm lấy Dư Lộ xoay người làm đệm lưng cho cô.

"Á!" Dư Lộ đập lên người Tiêu Duệ, hoảng sợ hét lên, hàm trên cũng đập vào cằm Tiêu Duệ.

"Ồi..." Mặc dù đời trước đã sống lâu như vậy nhưng Tiêu Duệ vẫn không nhận được cơn đau lúc này. Lo lắng đến người này đến cùng cũng sẽ là Tiểu Lộ Nhi, cố nén không hét người đi mà là chỉ đẩy ra, mình thì sờ cằm ngồi dậy.

Rất đau!

Mặc dù không chảy máu nhưng vẫn rất đau!

Không biết có rách bên trong không thể?

Cả khuôn mặt Tiêu Duệ đều nhăn lại.

Dư Lộ sợ hãi, đây chính là Hoàng tử đó! Cứu mạng! Cô lại to gan lớn mật làm Hoàng tử bị thương! Cô nóng này, vội vàng nhào tới, "Người không sao chứ? Có phải bị thương rồi không? Xin lỗi xin lỗi, ta không có ý đâu, ta ta ta, để ta xem xem, để ta nhìn một cái."

Cô nói, một tay cẩn thận cầm cằm dưới của Tiêu Duệ, định nhìn bên trong xem sao.

Tiêu Duệ lại bắt tay cô lại, sau đó thả ra, ánh mắt nhìn cô lúc này cũng mang theo sự chờ đợi nồng đậm, "Người... nghe chuyện cô gái quăng khăn đỏ bao giờ chưa?"

Dư Lộ, "Hà?"

Tiểu Duệ: "Vậy thô con ngoan mở cửa ra thì sao?"

Dư Lộ: "Hà!"

Tiểu Duệ: "Một ngàn lẻ một đêm?"

Dư Lộ: "... Mẹ nó mẹ nó mẹ nó, gặp được người cũng xuyên không rồi!

Nước mắt Dư Lộ lập tức rơi xuống, cầm tay Tiểu Duệ khóc thút thít, trông vô cùng đáng thương. Nhưng lúc cô định mở miệng thừa nhận thì lại ngậm miệng lại.

Người này biết mình cũng xuyên không rồi sẽ không giết mình đi? Hẳn là không đi, mình chỉ là một tiểu cung nữ, không có xung đột về quyền lợi với hắn, nên hắn sẽ không làm vậy đâu ha.

Dư Lộ yên tâm, nhờ giọng nức nở nói: "Đồng hương chào người. Ài, người không biết ta không may chừng nào đầu nha. Ta có bệnh tim bẩm sinh, mười sáu tuổi không chịu nổi mà chết. Ta rất vui khi được xuyên không, nhưng mạng ta không tốt như mạng người, người là Hoàng tử đúng không? Không phải thái giám chứ?" Cô liếc giữ hai chân Tiểu Duệ một cái, cũng không truy vấn, tiếp tục nói: "Người nhìn ta đi, xuyên thành một tiểu cung nữ, mỗi ngày đều bị bắt làm mấy việc nặng này, thậm chí muốn chết luôn. Người không biết chứ, ta nói với người, ở hiện đại ta chính là một phú nhị đại, trong nhà đều có bảo mẫu làm việc, đâu cần ta phải tự túc chứ, hức hức hức, đau lòng quá, thật hâm mộ người quá đi, hức hức hức..."

Tiểu Duệ nghe vậy, lập tức xụ mặt xuống. Những việc này kiếp trước Dư Lộ chưa từng nói, cho nên hắn không biết thật. Đương nhiên, kiếp trước Dư Lộ đến lúc đang ở Vương phủ nên cũng không có bị thảm như vậy.

"Đừng khóc." Tuy vô ý thức bị vũ nhục một lần, cũng bị hành động lúc này của Dư Lộ khiến có chút bất đắc dĩ, nhưng dù sao đây cũng là người đời trước mình thích cả đời, Tiểu Duệ đau lòng lau nước mắt cho Dư Lộ, "Đừng khóc, nàng yên tâm đi, để ta bảo vệ nàng cho."

Tiếng khóc của Dư Lộ dừng lại, đôi mắt ướt át trừng lớn nhìn Tiểu Duệ, "Người bảo vệ ta?"

Tiểu Duệ gạt đầu, nói: "Ừ, ta đến bảo vệ nàng. Nàng đừng sợ, ta là đương kim Thất Hoàng tử Tiểu Duệ, Vương phủ của ta sắp xây xong rồi, đến lúc đó ta sẽ an bài cho nàng một thân phận mới, nàng gả cho ta làm Vương phi đi!"

Mắt Dư Lộ lấp lánh ánh sao, "Người thật tốt! Chỉ là... cái tên Tiểu Duệ này nghe quen tai quá! Triều đại bây giờ là gì người biết không?"

Tiểu Duệ nói: "Đại Viêm."

Đại Viêm, Huệ Phi, Thất Hoàng tử, Tiểu Duệ, Dư Lộ... Dư Lộ hóa đá, trời ạ, sao mấy tên này giống mấy tên trong cuốn tiểu thuyết cô mới đọc vậy?

Cho nên vị Tiểu Duệ này cũng bị đồng hương xuyên vào rồi?

Còn muốn cưới mình làm Vương phi nữa!

Sao hắn lại tùy tiện như thế chứ!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 150: Ngoại truyện 5

Edit + Beta: Y Nhã a.k.a Ryou-chan

Tiểu Duệ cứ nhìn Dư Lộ như vậy, hai mắt gần như có chút tham lam.

Tuy đời trước hắn đã nhìn vài chục năm rồi nhưng đời này, dù chỉ một buổi tối ngắn ngủi thôi nhưng hắn vẫn thấy rất lâu. Mà lúc này, khi biết nàng là Tiểu Lộ Nhi của hắn, nhưng cũng không phải Tiểu Lộ Nhi đời trước ở cùng hắn mấy chục năm, tâm trạng của hắn rất là phức tạp.

"Sao vậy?" Hắn rốt cuộc không nhịn được, đừng nói nàng lại có suy nghĩ linh tính kỳ quái gì đấy, giống như kiếp trước khi nàng muốn trốn đi vậy, "Nàng không muốn sao?"

Dư Lộ nhìn Tiểu Duệ, phát hiện tay của mình vẫn còn đang bị đồng hương nắm. Nhớ kiếp trước tuy cô sống đến mười sáu tuổi nhưng mấy thứ tình tình yêu yêu cô biết đều do cô xem trên phim hay đọc từ truyện, đây vẫn là lần đầu tiên cô cầm tay một nam sinh đấy.

Cô đỏ mặt, tay dùng đang muốn rút về.

Sao Tiểu Duệ buông ra cho được. Hắn nắm chặt tay của Dư Lộ, kéo cô lại gần, lông mày nhíu lên, lại hỏi: "Hửm? Không muốn thật à?"

Vấn đề này cũng khó để trả lời.

Là một nữ hài tử, bị một người nam nhân tùy tiện "cầu hôn" như vậy, đương nhiên Dư Lộ không muốn đồng ý. Nhưng đã chuyển kiếp rồi, lại còn xuyên thành một pháo

hồi ở trong truyện, tuy pháo hồi này bị người trước mặt giết, nhưng bây giờ người này cũng đã thay đổi, đã biến thành đồng hương rồi.

Hắn nguyện ý cưới cô, lại còn là Vương phi nữa!

Đây rõ ràng tốt hơn cung nữ phải làm việc cực khổ trong cung rồi.

Dư Lộ gãy dựa, thấy không có hiệu quả, đành phải nhìn Tiêu Duệ, "Người nghiêm túc chứ? Cưới ta làm Vương phi?"

Khuôn mặt Tiêu Lộ Nhi hồng hồng, hai mắt sáng lấp lánh, nhìn hắn như mong ngóng câu trả lời của hắn, cũng giống như sợ câu trả lời của hắn, thần sắc trên mặt vô cùng phức tạp, nhưng nhìn vô cùng đáng yêu.

Tiêu Duệ nhìn cười, trịnh trọng gật đầu.

Dư Lộ không hiểu, "Tại sao thế? Tuy chúng ta là đồng hương, nhưng đây mới là lần gặp mặt đầu tiên của chúng ta. Hôn nhân cần tình yêu, người yêu ta sao? Người mới thấy ta lần đầu, chắc chắn không thương ta đâu. Không thương ta, cưới ta xong rồi sao?"

Tiêu Duệ nói: "Tiêu Lộ Nhi, nàng chưa từng nghe nhất kiến chung tình sao?"

Nhất kiến chung tình!!!

Hai má Dư Lộ nháy mắt đỏ phừng phừng như mông khi.

"Người người người..." Cô lắp bắp nói: "...Nhưng... nhưng... nhưng... ta không có nhất kiến chung tình với người."

Mặt Tiêu Duệ lộ vẻ khó xử, "Vậy làm sao đây? Nói vậy có nghĩa là, nàng không muốn gả cho ta, làm Vương phi của ta?"

Dư Lộ nhìn hắn, gian nan lắc đầu một cái. Một cao phú soái như vậy, lại còn là đồng hương, đương nhiên là cô muốn gả. Cho dù vì cuộc sống hạnh phúc về sau, cô cũng muốn gả chứ.

Chỉ tiếc, cô biết trong truyện là một pháo hồi cô thân phận thấp kém. Nếu gả cho hắn làm Vương phi, nếu nam nhân này tuy chuyển kiếp nhưng cũng học nam nhân cổ đại muốn tam thê tứ thiếp, đến lúc đó chi sợ bất kỳ một nữ nhân nào của hắn cũng có thể bóp chết cô một cách dễ dàng.

Tiêu Duệ không nghĩ tới Dư Lộ lại từ chối dứt khoát như vậy, không khỏi thấy ghen lòng. Tại sao thế, Tiêu Duệ hắn có chỗ nào kém cỏi cơ chứ? Dù đời trước hắn không đúng, việc hắn nạp thiếp trước không lọt vào mắt Tiêu Lộ Nhi, nhưng đời này, ngay cả cung nữ dạy nhân sự hắn cũng không thu đấy!

Một nam nhân biết giữ mình trong sạch như vậy, sao nàng ấy vẫn coi thường?

Hắn thả tay Dư Lộ ra, sắc mặt bình tĩnh, "Vì sao?"

Dư Lộ nói: "Nhất kiến chung tình chỉ là một loại thích rất hơi hợt. Người suy nghĩ chút đi, bây giờ người là Thất Hoàng tử đó, tương lai chính là Vương gia đó, con trai của Hoàng thượng, muốn mỹ nhân kiều nào mà chẳng được? Đến lúc đó, người có thể nhất kiến chung tình với một người có dung mạo phổ thông như ta, tự nhiên cũng có thể nhất kiến chung tình với người khác. Khi đó, không phải ta sẽ rất thảm sao?"

Tiêu Duệ thần nhiên gật đầu, "À."

Thì ra là vì nguyên nhân này. Đây là lo lắng về sau hắn sẽ thích người khác, không thích nàng nữa?

Nhưng mà hắn sẽ thích nàng cả đời!

Không đúng. Đời trước đã là một đời rồi, thêm đời này nữa là hai đời.

Dư Lộ cẩn thận nhìn vẻ mặt của Tiêu Duệ, thấy hắn không tức giận mới cẩn thận cười xòa, nói: "Hơn nữa, giờ người là Hoàng tử, ta chỉ là cung nữ, thân phận này cũng không xứng với người. Thêm nữa, người sẽ lập tức có Vương phi, có trắc phi, còn sẽ có di nương xinh đẹp, nha hoàn đáng yêu cũng có thể thu làm thông phòng. Đúng rồi, đệ đệ người cũng sẽ đưa cho người một mỹ nữ, người suy nghĩ xem, cuộc sống như vậy hạnh phúc biết bao, có đúng không?"

Dư Lộ hoàn toàn coi Tiêu Duệ là đồng hương.

Dù sao, cho dù là ai nghe thấy một người cổ đại có thể nói ra mấy câu chuyện cổ tích cô bé quàng khăn đỏ, thỏ nhò ngoan, ngàn lẻ một đêm thì sẽ đều không cho rằng hắn là người cổ đại thật.

Chỉ là những lời này của cô khiến sắc mặt của Tiêu Duệ càng ngày càng đen hơn.

Đây là sao?

Tiêu Lộ Nhi đang cố ý đùa hắn sao?

Hắn sẽ có Vương phi -- Lâm Thực. Hắn sẽ có trắc phi -- Nhiệm Nhị tiểu thư. Hắn sẽ có di nương xinh đẹp -- đây là nói Đào thị à? Hắn sẽ có nha hoàn đáng yêu để thu làm thông phòng -- đây là ai? Nha hoàn của Lâm Thực? Hương Lê ở Tầm Phương viện trước đây? Hắn sẽ có mỹ nhân do Cửu đệ đưa tới -- đây là nói Tạ thị!

Rõ ràng là Tiêu Lộ Nhi đều biết hết, vậy còn giả vờ không nhớ rõ tên con của họ? Đây là ý gì, rốt cuộc là chỉ đùa hắn thôi hay có tâm tư khác thật, cảm thấy được trở lại thời kì thiếu nữ, không muốn sống với hắn nữa nên muốn tìm nam nhân khác?

Tiêu Duệ tức giận đến muốn nổ phổi!

Nhất là khi nhìn Dư Lộ cười hí mắt nhìn hắn chằm chằm với vẻ "ta là vì tốt cho người".

Hắn bật dậy, xoay người rời đi.

Dư Lộ tròn tròn mắt, nhìn người càng chạy càng nhanh, mắt thấy người sắp đi ra khỏi tầm mắt, cô vội vàng đứng dậy muốn đuổi theo, "Này, này, ai kia, đồng hương!" Chỉ là lo tai vách mạch rừng, cô không dám gọi lớn, chỉ có thể kêu nhỏ như vậy.

Mà Tiêu Duệ đang-tức-diến đã ra khỏi cung của Huệ Phi.

Biết tối hôm trước Tiêu Duệ không nhìn trúng Đào Xảo Tiên, Huệ Phi lại an bài cho Tiêu Duệ thêm hai cung nữ dạy nhân sự.

Trong cung, cung nữ dạy nhân sự thường có bề ngoài hơi phổ thông, bởi vì lo lắng nếu quá đẹp thì sẽ nhân cơ hội quyến rũ chủ tử. Nhưng nếu không xinh đẹp, Huệ Phi lại sợ con trai chóng mặt, bèn chọn hai người có tướng mạo tốt hơn Đào Xảo Tiên một chút để đưa qua.

Tiêu Duệ kêu hai người vào.

Vừa nhìn, cũng không nhận ra là ai, bèn vung tay đuổi người.

Thôi Tiến Trung muốn khóc, "Chủ tử, ngài chường mắt điều gì ở các nàng thế? Ngài cứ như vậy, hôm qua không muốn, hôm nay cũng không cần... nương nương sẽ hỏi tội nô tài mất!"

Tiêu Duệ nghĩ đến Tiểu Lộ Nhi, lại cảm thấy con tức dâng lên, nói: "Xấu!" Dừng một lát, "Còn xấu hơn hôm qua nữa!"

"..." Thôi Tiến Trung trầm nghĩ, chủ tử ngài đang tròn mắt nói dối sao? So sánh hôm qua với hôm nay, dù một thái giám thiếu thứ gì kia như ta cũng thấy mấy người hôm nay xinh đẹp hơn đó!

Hai cung nữ xấu hổ muốn chết, lau nước mắt rời đi.

Bên kia, Dư Lộ ngồi bên cửa sổ dưới ánh trăng. Cô cũng đang im lặng khóc. Nhớ nhà, nhớ cái giường lớn ấm áp, nhớ ba, nhớ mẹ, nhớ anh Hai, nhớ chị dâu luôn nói chuyện trên trời dưới đất với cô, nhớ... nhớ tên đồng hương kia.

Cô có thể nói gì chứ?

Chỉ vậy liền chọc giận đồng hương rồi?

Chẳng lẽ, không thể nói thật, chỉ có thể gả cho hắn?

Biết đâu ở hiện đại hắn cũng là một phú nhị đại hoa tâm chứ.

Ai, cô chỉ muốn nhận hắn là Đại ca thôi!

"Còn chưa ngủ nữa!" Có người đột nhiên găm lên dọa Dư Lộ giật mình. Cô vội vàng quay đầu nhìn sang, thấy Đại cung nữ Ngọc Oánh cũng ngồi dậy, "Hơn nửa đêm, người ngồi đó giả quỷ à? Nếu người không buồn ngủ thì giả quỷ ra ngoài du dương đi. Ta buồn ngủ lắm, vừa mở mắt liền thấy người ngồi kia, thực sự sợ đến mất hồn mất vía luôn!"

Dư Lộ rất sợ nàng ấy. Đại cung nữ này ý vào tuổi lớn, tiền cung sớm, luôn bắt nạt cô, luôn bảo cô làm mấy việc nặng thì không nói, lại còn luôn mắng cô, ghét muốn chết.

Ngọc Oánh cũng nằm xuống, sột sột soạt soạt một hồi, đột nhiên lại mở miệng, "Dư Lộ, ta nghe nói hôm nay người nói chuyện với Thất Hoàng tử? Các người nói gì? Người câu dẫn hắn?"

"Hả?" Dư Lộ đột nhiên nghe Ngọc Oánh nói vậy, kinh hãi suýt cắn phải đầu lưỡi, "Không, không có, không có, sao ta dám chứ!"

Ngọc Oánh hừ lạnh, "Ta đoán người cũng không dám."

Dư Lộ trầm nghĩ: Không dám thật, chỉ là, Thất Hoàng tử muốn cưới ta đấy.

Ngọc Oánh bỗng thờ dài, ngữ điệu đầy thâm thúy: "Dư Lộ, người nghe ta, đừng có si tâm vọng tưởng. Chúng ta là ai, im lặng làm cung nữ đi, nhìn đến hai trăm tuổi rồi xuất cung, về nhà kiếm người gả cho là được."

Dư Lộ: "À, ta biết rồi Ngọc Oánh tỷ."

Chắc tối nay Ngọc Oánh quá tịch mịch, bỗng nhiên trở mình, nằm hướng về phía Dư Lộ nói: "Chẳng qua, đến cùng là người và Thất Hoàng tử nói gì với nhau vậy? Người không câu dẫn hắn, vậy sao hắn phải nói chuyện với người?"

Ta thiên sinh lệ chất, hắn nhất kiến chung tình với ta nha!

Nghe Ngọc Oánh nói vậy, Dư Lộ rất muốn đắc ý trả lời vậy, nhưng cô không dám. Cô trầm mặc suy nghĩ một lát mới nói: "Thất Hoàng tử bảo ta phải quét sạch sẽ chút, nếu không nương nương thấy, tâm trạng không tốt kêu người chém đầu ta giờ!"

Ngọc Oánh sợ đến toàn thân run lên, vội rúc vào ổ chăn, không dám lên tiếng nữa. Nhớ năm đó, nàng cũng có mộng đẹp được hầu hạ Hoàng tử, sau đó, nếu không có người bảo đảm cho nàng, chỉ sợ lúc này nàng không ở đây làm việc vặt nữa mà là đi âm tào địa phủ để làm việc rồi.

Ngày hôm sau, Ngọc Oánh nghĩ đến lời Dư Lộ nói đêm qua, liếc nhìn Dư Lộ đang làm việc ở góc viện.

Dư Lộ chân trước vừa kéo chổi đi, chân sau Tiêu Duệ đã đến cung của Huệ Phi. Vừa tới, hắn không đi tìm Dư Lộ mà định vào đại điện ăn sáng với Huệ Phi.

Không biết Tiêu Dật chui ra từ đâu, nhìn Tiêu Duệ cười hi hi, thấp giọng nói: "Thất ca, hôm nay chúng ta xuất cung đi!"

Tiểu Lộ Nhi của hắn còn ở trong cung, dù không thích hắn hắn cũng phải nhìn nhiều hai mắt, xuất cung làm cái gì? Tiêu Duệ lạnh lùng liếc hắn, nói: "Không đi!"

Tiêu Dật không nổi giận vì thái độ của hắn, tiến đến cạnh hắn nhỏ giọng nói: "Đi đi, đệ đệ có thứ tốt muốn tặng cho huynh đó!"

Tiêu Duệ quay đầu cười, lộ ra hàm răng trắng bóc.

"Đệ cứ giữ đi, ca ca không đoạt thứ tốt của người khác!" Hắn nói.

Tiêu Dật: "... Vãi, Thất ca uống lộn thuốc à?"

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 151: Ngoại truyện 6

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit + Beta: Y Nhã a.k.a Ryou-chan

Nhìn trưởng tử đang tạo nhã ngồi ăn sáng, Huệ Phi cũng thấy có phải đứa con này của mình uống nhầm thuốc rồi không, tại sao hai ngày hôm nay nó đều đến ăn sáng với bà thế?

"Duệ Nhi?" Bà nhẹ giọng gọi Tiêu Duệ.

Tiêu Duệ kẹp một miếng *bánh ngân ti**, trong lòng nghĩ Tiểu Lộ Nhi thích ăn món này nhất, nhưng hôm nay hắn ngồi ở đây, Tiểu Lộ Nhi lại chỉ có thể ôm chổi quét rác bên ngoài, thực sự là đáng thương, đáng thương đến mức hắn có chút ăn không vô.

**Bánh ngân ti - 银丝卷: một loại bánh điểm tâm ngọt truyền thống của người Hán, có vỏ màu trắng, bởi vì lớp vỏ được cán thành từng sợi rồi bao lấy nhân ngọt nên mới gọi là ngân ti.*

Không ngờ Huệ Phi lại đột nhiên gọi hắn, hắn giật mình làm rơi cái bánh xuống bàn.

Thu hồi ánh mắt đáng tiếc, Tiêu Duệ ngẩng đầu nhìn Huệ Phi, "Mẫu phi, có chuyện gì thế ạ?"

Huệ Phi nhìn con trai, nhìn mấy cung nữ trong cung, hôm nay nữ nhi Tiêu Văn không tới, tiểu nhi tử Tiêu Dật thì đã có cung nữ dạy nhân sự từ sớm, bèn không tránh, trực tiếp hỏi: "Con nhìn trúng người ở chỗ của mẫu phi?"

Tiêu Duệ giật mình trong lòng, vẻ mặt lập tức căng thẳng lên. Thực sự, hắn không căng thẳng không được. Kịp trước, bởi vì Huệ Phi, Tiểu Lộ Nhi của hắn phải chịu rất nhiều đau khổ, đích trường tử của hắn cũng vậy. Dù tha thứ cho Huệ Phi rồi nhưng sống lại một lần, hắn không muốn chuyện xưa lặp lại.

Nhìn phản ứng của con trai, Huệ Phi biết mình đã đoán đúng.

"Con nhìn trúng ai?" Bà dịu dàng nói, "Nhìn trúng ai, con cứ nói cho mẫu phi, cho dù là ai, mẫu phi cũng đều cho con."

Con trai đã đến tuổi lập gia đình nhưng lại ghét bỏ cung nữ dạy nhân sự xấu, không chịu thu dùng, nếu cứ tiếp tục như vậy, không ai dạy nó, nó sẽ vẫn là trai tơ. Nếu sau khi thành hôn gây ra chuyện cười thật, vậy phải làm sao cho tốt?

Cho nên Huệ Phi thực sự cảm thấy, dù cung nữ có hữu dụng thế nào đi chăng nữa thì cũng không quan trọng bằng việc con trai là trai tơ.

Đương nhiên Tiêu Duệ biết hắn nhìn trúng ai Huệ Phi đều sẽ cho hắn. Giống như kiếp trước hắn nhìn trúng Tiểu Lộ Nhi vậy, dù Huệ Phi có thấy nàng giống biểu tỷ Ngưu Văn nhưng cuối cùng cũng không nói gì, vẫn đưa người cho hắn.

Nhưng mà, hần không muốn để Tiểu Lộ Nhi vào phủ bằng cách ấy.

Mặc kệ lúc này Tiểu Lộ Nhi đang già vờ không nhớ rõ kiếp trước hay là không biết thật, điều này không ảnh hưởng đến việc nàng là Tiểu Lộ Nhi thực sự. Trên đời này chỉ có hần và người kể cho hần những câu chuyện ấy thì mới trả lời như vậy khi nghe hần nói ra miệng.

Nàng ấy là Tiểu Lộ Nhi của hần.

Người hần thích cả đời, người sinh cho hần hai đứa con trai xuất sắc, một đứa con gái khiến hần kiêu ngạo. Sao nàng có thể làm thiếp thất của hần tiếp được. Không chi là thiếp thất, trắc phi cũng không được. Hần muốn nàng ấy, chỉ muốn nàng làm Chính phi của hần.

Trong ánh mắt mong đợi của Huệ Phi, Tiêu Duệ lắc đầu.

Không thể đánh rần động cỏ. Tuy lời này có chút đại nghịch bất đạo, nhưng hần có trí nhớ của kiếp trước, hần thực sự sợ, hần không muốn Tiểu Lộ Nhi phải chịu bất kì tổn thương nào.

Huệ Phi còn định nói tiếp, Tiêu Duệ đã mở miệng trước, "Mẫu phi, đừng nói nữa, con không muốn nói chuyện này. Con đã quyết thì không ai có thể sửa được."

Rõ ràng là một chuyện nhỏ nhưng con trai lại dùng ngữ khí trịnh trọng để nói ra. Huệ Phi nhìn con trai, bỗng thấy thời gian trôi qua thật nhanh, mới đó thôi mà con trai đã lớn như vậy rồi. Vì nó không thân với bà nên nó trực tiếp nói, dù là ai cũng không thể làm nó thay đổi quyết định được.

Huệ Phi chưa xót trong lòng, nhưng nhìn con trai nói xong liền cúi đầu tiếp tục ăn như không có gì xảy ra, bà biết rõ, mình có chưa xót thì cũng không làm gì được.

Con trai không thêm đề ý tâm tình của người là mẹ là bà.

Đến cùng, mình vẫn thiếu nó rất nhiều.

Bởi vì sáng vừa bị hỏi, lại có cả Tiêu Dật ở đây nên sau khi ăn xong, Tiêu Duệ không dám đi tìm Dư Lộ. Nghĩ tới thân phận tương lai của Dư Lộ, cuối cùng hần cũng ra cung với Tiêu Dật, hần muốn đi gặp Vu Quốc Đồng một lần.

Chỉ là sớm hơn hai năm, nhưng việc phu nhân của Vu Quốc Đồng sinh năm đứa con trai không thay đổi, mà năm con dâu người nào cũng sinh con trai, đây cũng không thay đổi, nên hần Vu Quốc Đồng vẫn rất thiếu tiền.

Tiêu Duệ không khỏi may mắn vì hần trọng sinh tới hiện tại, lại còn trọng sinh trên người hần, nếu không, lấy bạc để lung lay Vu Quốc Đồng cũng không phải chuyện đơn giản. Khẩu vị của tên kia cũng không nhỏ đâu.

Tiêu Dật cố tình muốn ngồi chung xe ngựa với ca ca. Tiêu Duệ không đuổi gã đi được, cũng không muốn cho gã biết chuyện với Vu Quốc Đồng, đành phải đi cùng gã tới biệt viện, lại gặp Tạ thị một lần nữa.

Tạ Linh Tuệ vẫn xinh đẹp như kiếp trước, tuy trẻ tuổi nhưng đẹp theo cách ngây ngô. Lúc cười có lúm đồng tiền hiện lên, cặp mắt đưa tình đó mà nhìn ai, người đó mà có định lực kém chút thì xương cốt sẽ mềm ra ngay.

Bị Tạ Linh Tuệ nhìn, đúng là có người mềm chân thật, chẳng qua người đó không phải Tiêu Duệ mà là Tiêu Dật.

Gã mang mỹ nhân này về, theo bản tính phong lưu thường ngày của gã, đương nhiên phải thu cho mình dùng. Nhưng để lấy được bạc từ chỗ của Thất ca, để lấy bạc không dứt, dù gã có tiếc thì cũng chỉ có thể tiếc mà thôi.

Nhưng không nghĩ tới định lực của Thất ca lại tốt như vậy. Còn gã, nhìn tiểu mỹ nhân đau lòng nhú mày vì Thất ca thờ ơ, gã có chút không bỏ được.

Tạ Linh Tuệ biết hôm nay nàng phải quyến rũ ai, nhưng người ta không hề quan tâm, nàng không còn cách nào, nhưng nhìn Tiêu Dật đã có chút ý loạn tình mê, nghĩ thế nào cũng phải leo lên một cái mới được, bèn xoay người nhào vào lòng Tiêu Dật.

Tiêu Dật ôm hông nàng, thấy tiểu mỹ nhân uống rượu muốn đưa qua, vội vàng mở miệng muốn tiếp.

Tiêu Duệ đã đi tới cửa, nhưng lại nghĩ tới cảnh hần nhìn thấy khi trở lại kinh thành. Lúc đó hần đã có ba trai một gái, Tiêu Dật thì có ba gái một trai. Hần mang theo Tiểu Lộ Nhi và các con về kinh thành, Tiểu Lộ Nhi muốn đi thăm Minh Nguyệt, nhưng ai ngờ Minh Nguyệt lại chạy tới đón họ trước, còn đi cùng họ vào biệt viện do Cảnh Thành an bài.

Cũng không vì gì khác, mà là vì Tiêu Dật đã thành hôn nhiều năm với nàng lại trộm nhìn lên cô nương nhà nào đó trong kinh, người ta trực tiếp đưa cô nương đó tới Vương phủ của gã.

Việc này chọc giận Minh Nguyệt. Nàng mang theo bốn đứa bé bỏ nhà ra đi. Sợ nếu về nhà mẹ đẻ thì Tiêu Dật sẽ uy hiếp Lâm Nhị lão gia và Lâm Nhị thái thái, vừa lúc hần và Tiểu Lộ Nhi trở về, nàng liền trực tiếp dọn qua đây ở.

Có hần làm chỗ dựa, tất nhiên Tiểu Lộ Nhi không sợ Tiêu Dật chút nào, cho Minh Nguyệt và bốn đứa bé ở lại trong phủ. Về sau, Tiêu Dật thực sự gặp đến độ đau trường cũng lặt, chuồng chó cũng chui, cuối cùng không còn cách nào, chỉ còn kém quỹ xuồng mới dỗ Minh Nguyệt về được.

Kiếp này hần sẽ không cưới Lâm Thực, Tiểu Lộ Nhi cũng sẽ không chạy đi, vậy Tiêu Dật và Minh Nguyệt còn có thể gặp nhau và yêu nhau sao?

Mặc kệ có hay không, nhìn kiếp trước họ ân ái như vậy, Tiêu Duệ muốn giúp một tay. Nên khi hần quay đầu nhìn cảnh này, hần nhất thời hừ lạnh hai tiếng, khiến Tiêu Dật giật mình.

Nhưng chờ gã đẩy Tạ Linh Tuệ ra thì đã không thấy bóng dáng của Tiêu Duệ đâu.

Như suy nghĩ của Tiêu Duệ, hần với Vu Quốc Đồng trò chuyện với nhau rất vui. Thậm chí bởi vì hần hiểu rất nhiều chuyện của Vu gia, Vu Quốc Đồng và phu nhân của

lão đều rất thích hấn, nghĩ sắp được không một khuê nữ và một con rể là Vương gia, Vu Quốc Đống còn đòi ít hơn một cửa hàng nữa.

Đúng là đáng mừng.

Tiêu Duệ hài lòng hồi cung, vừa đi đến cung của Huệ Phi vừa lầm bầm vài câu hát trong miệng. Nhưng khi đi được nửa đường, hấn thấy một bóng hình quen thuộc đang cong lưng xê dịch từng bước chân. Hấn lập tức đuổi theo.

Đi đến trước mặt, quả nhiên Tiểu Lộ Nhi. Chi là nàng phải cong lưng vì phải xách trong tay một thùng nước đầy.

Người nào dám ai bài Vương phi của hấn làm việc này!

Tiêu Duệ lại tức điên, đoạt thùng gỗ trong tay Dư Lộ ném sang một bên.

"Ồi! Nước của ta!" Dư Lộ sợ hãi kêu lên.

Nhưng Tiêu Duệ lại bắt lại tay cô, thấy tay cô có vết đỏ vì phải ghì chặt, ánh mắt phùng phùng lửa giận, "Ai cho nàng đi xách nước!"

Dư Lộ nghệt ra nhìn đồng hương, "Sao, sao thế?"

Đương nhiên cô không muốn xách nước, nhưng Ngọc Oánh an bài vậy, cô cũng không thể không làm nha. Đây là thùng nước cuối cùng rồi, đưa xong, Ngọc Oánh có thể tắm rửa, giờ Tiêu Duệ làm vậy, chỉ sợ lát về cô lại bị mắng.

"Nàng không cần phải xách nước!" Tiêu Duệ ý thức được mình quá kích động, nhưng nhìn vết đỏ trên tay Dư Lộ, hấn làm sao cũng không bình tĩnh lại được, "Nàng chỉ cần nói với ta, ai sai nàng đi xách nước?"

Lại có người dám bảo người hấn thương đến hận không thể nâng niu trong lòng bàn tay đi làm mấy việc nặng này, quả là chán sống mà, giờ phút này Tiêu Duệ kích động đến muốn giết người.

Dư Lộ nhìn Tiêu Duệ, hai mắt lấp lánh ánh sao.

Còn tưởng đồng hương tức giận với cô, thì ra là không có, thì ra không chỉ không có, đồng hương hỏi điều này là muốn ra mặt thay cô sao?

Đương nhiên cô cần có người ra mặt thay mình rồi, có thể không làm việc đương nhiên là chuyện hạnh phúc nhất trên đời. Dư Lộ rất thành thật, không khách khí tố cáo Ngọc Oánh một phen.

Tiêu Duệ gật đầu, tỏ vẻ mình nhớ kỹ. Nhìn Dư Lộ đang cười dần, hấn có chút đau đầu. Đây không phải Tiểu Lộ Nhi sống cùng hấn cả đời thật sao?

"Được rồi, để ta xử lý. Đúng rồi, hôm nay ta xuất cung, ta đã nói với một Hầu gia để lấy cho nàng thân phận con gái của lão. Nàng cứ yên tâm chờ đi, ta sẽ sớm an bài nàng đi nhà Hầu gia, đến lúc đó ta sẽ xin phụ hoàng tứ hôn." Tiêu Duệ căn bản không đặt lời cự tuyệt của Dư Lộ ở trong lòng. Dù sao dù nàng cự tuyệt thế nào, hấn vẫn muốn cưới nàng.

"A!" Dư Lộ hóa đá, đây đây đây... sắp xếp xong xuôi thân phận của cô luôn rồi?

Lại còn là tứ hôn nữa, thực sự phải làm Vương phi đó!

Dư Lộ rút tay về, sờ sờ mặt, nghẹo đầu đánh giá Tiêu Duệ, "Ta đẹp vậy hả? Có đẹp hơn Phạm Băng Băng Lâm Tâm Như Dương Mịch Đường Yên Luru Thi Thi Triệu Lệ Dĩnh không? Người người người... người lại nhất kiến chung tình với ta, lại còn chung tình sâu như thế..." Dư Lộ đỏ mặt, ngại nói tiếp.

Kiếp trước Tiểu Lộ Nhi cũng thích nói lời kỳ quái.

Tiêu Duệ nghe vậy, cũng không để trong lòng, "Nàng yên tâm đi, về sau nàng không cần lo lắng về người khác. Ta chỉ cưới một mình nàng là được rồi, chẳng qua..." Dừng một lát, Tiêu Duệ ghé sát vào tai Dư Lộ, nói với giọng đùa giỡn, "Chẳng qua, sau khi thành hôn nàng không thể kêu mệt. Bởi vì ta là Vương gia, con nối dòng vô cùng quan trọng, nàng... ít nhất phải sinh ba đứa mới được."

Này này này... thật đáng ghét... xấu hổ quá đi!

Dư Lộ muốn che mặt, nhưng đảo mắt qua, thấy người buông lời đùa giỡn kia từ đó tai đến đỏ mặt, sau đó đến cổ.

Trong lòng cô vui vẻ, dù sao cũng là đồng hương, có chút vui đùa là có thể giỡn, cô chột não rút, nói: "Không có ruộng cày hừ, chỉ có trâu mệt chết, hừ!"

Sau đó cô vênh vảo rồi đi.

Đương nhiên không cầm theo thùng gỗ, nước cũng không lấy, dù sao đồng hương đã nói sẽ giải quyết thay cô!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 152: Ngoại truyện 7

Edit + Beta: Y Nhã a.k.a Ryyu-chan

Không có ruộng cày hù, chỉ có trâu mệt chết!

Tiểu Duệ hiểu nghĩa mặt chữ của câu này, nhưng nó có nghĩa bóng là gì, thân là một người cổ đại thứ thiệt, mặc dù kiếp trước được Dur Lộ hun đúc văn hóa hiện đại vài chục năm nhưng hần vẫn không hiểu.

Mang theo nghi vấn như vậy, hần đi nhanh về tầm cung kêu Thôi Tiến Trung đi gọi người dám bắt nạt Dur Lộ đến.

Đáng thương Ngọc Oánh còn đang chờ nước tắm, kết quả bị chậm thì không nói, nàng đã cời y phục ra lại phải mặc vào lại, kinh hồn táng đảm theo Thôi Tiến Trung đi gặp Tiểu Duệ.

Khi trở về lần nữa, Ngọc Oánh nhìn Dur Lộ như đang nhìn tổ tông của mình.

"Ngọc Oánh tỷ, ngươi về rồi à." Dur Lộ đi dạo một vòng để phát tiết tâm trạng kích động của mình trước rồi mới trở về, nhưng khi về cô lại không thấy Ngọc Oánh đâu. Lúc này thấy Ngọc Oánh trở về, cô không biết hiệu suất làm việc của Tiểu Duệ, nên trọng giọng của cô vẫn còn chút cẩn thận.

Ngọc Oánh vội cười xòa: "Ừ, ta về rồi. Ngươi đói không, ta định đi lấy cơm, ngươi muốn ăn gì, ta lấy cho."

Cái này... hiệu suất của Tiểu Duệ sao cao thế!

Hai mắt Dur Lộ sáng lên, nhìn Ngọc Oánh chảy nước miếng. Thật ra cô đâu chỉ bị bắt làm việc nặng chứ, thậm chí là, mỗi cung nữ có một lượng cơm nhất định, lượng cơm của Ngọc Oánh không tính lớn, nhưng miệng nàng nhanh nên nàng luôn có nhiều thức ăn hơn một chút. Dur Lộ thấy thậm chí là rõ ràng có thể ăn nhưng lại không ăn được một miếng nào.

Cô nhìn Ngọc Oánh cười hắc hắc: "Đều được, ta không kén ăn!"

Đều được, không kén ăn. Ý là lấy toàn bộ thức ăn của nàng, sao đó mang lên cho nàng ấy ăn thôi. Ngọc Oánh hiểu! Chẳng qua, nàng không dám tức giận, người này chính là người Thất Hoàng tử nhìn trúng, dù sao này đi làm thiếp thì cũng là độ cao cả đời nàng cũng không thể với tới.

Nàng không đắc tội nổi!

Đương nhiên, nàng nghĩ bình thường Dur Lộ rất ngốc, nếu nàng đối xử với nàng ấy khá hơn chút, khi nàng ấy xuất cung, có khi nào nàng ấy sẽ phát thiện tâm, mang nàng ra cùng không?

Ngọc Oánh không chỉ lấy phần cơm cho hai người mà còn móc tiền túi ra, mua cho Dur Lộ một con cá, một ít thịt kho tàu, lại thêm hai quả trứng gà, lúc này mới hộp đựng thức ăn có chút nặng về nơi nàng và Dur Lộ ở.

Mở hộp đựng thức ăn ra, mùi thơm tỏa ra, Dur Lộ say mê đến không biết làm sao cho phải. Cô cũng không có nhiều "ý xấu" như Ngọc Oánh, nhiều đồ ăn ngon như vậy một mình cô ăn cũng không hết, đương nhiên là hai người ăn chung.

Ngọc Oánh cảm động đến rơi nước mắt, "Dur Lộ, ngươi thật tốt bụng!"

Dur Lộ gạt đầu, nói: "Nhưng trước kia ngươi không có tốt với ta."

Ngọc Oánh: "..."

Ăn một lát, Ngọc Oánh mở miệng lần nữa, "Dur Lộ, trước đây ta đối xử không tốt với ngươi, đều là do lỗi của ta cả. Về sau ta nhất định sẽ đổi, ta sẽ vô cùng vô cùng tốt với ngươi, coi như cha mẹ của ta vậy, ngươi có thể tha thứ cho ta sao?"

Lời của Ngọc Oánh khiến Dur Lộ không nuốt nổi cơm. Cô mới mười lăm tuổi thôi, cũng không muốn nhận một đứa con gái ngoan mười tám tuổi đâu.

"Ăn cơm của ngươi đi!" Cô nói: "Nếu không tha thứ ngươi, ta sẽ để ngươi ăn cơm cùng chác, sao lại thể được."

Ngọc Oánh nghĩ, thấy cũng đúng, bèn cười rộ. Sau đó tính nhiều chuyện lại phát tác, đương nhiên cũng vì muốn tìm hiểu tình hình để chuẩn bị cho việc cùng xuất cung với Dur Lộ sau này, "Dur Lộ, ngươi, ngươi, ngươi theo Thất Hoàng tử thật hả?"

Động tác ăn cơm của Dur Lộ dừng lại.

Thật ra trong lòng cô rất muốn rất muốn, thế nhưng...

"Ta cũng không biết." Cô thành thật trả lời.

Ngọc Oánh nhìn Dur Lộ như nhìn một người náo loạn, "Ngươi cũng không biết? Ngươi ngốc à! Gặp được việc này là may mắn lắm đấy, Thất Hoàng tử thích ngươi, đây chính là cái phúc của ngươi, ngươi nên thấy biết ơn mới đúng chứ!"

Dur Lộ trầm nghĩ: Thật ra ta cũng cố gắng biết ơn lắm ấy chứ.

"Nếu hần muốn ta thật, hình như ta cũng không có cách từ chối đi?" Cô chỉ là một tiểu cung nữ mà thôi.

Ngọc Oánh gạt đầu, lập tức phản ứng lại, "Đúng, nếu ngươi không muốn chết thì không thể cự tuyệt."

Dur Lộ: "Ta đây chờ đi!"

Chỉ là việc này cũng không phải một sớm một chiều là xong.

Tuy Tiêu Duệ đã bàn xong với Vu Quốc Đống và Vu phu nhân, nhưng hắn vẫn cần tìm cách mang Dư Lộ ra khỏi cung của Huệ Phi một cách thần không biết quỷ không hay nữa. Sau đó, hắn còn phải thương lượng với Vu Quốc Đống cách khiến phụ hoàng và mẫu phi đều chọn Dư Lộ lúc tuyển phi.

Tiêu Duệ không khỏi nghĩ, may mà hắn không muốn lên cái ghế kia ngồi, nếu không, hắn không thể cười bất cứ ai mình thích.

Nói đến việc thần không biết quỷ không hay mang Dư Lộ đi, Tiêu Duệ đã nghĩ ra cách rồi. Vương phủ của hắn sắp xây xong, đang cần người dọn dẹp lại, đương nhiên có thể mang một nhóm người từ trong cung ra.

Hắn đến xin Huệ Phi.

Huệ Phi thấy khó hiểu. Hoàng tử xuất cung xây phủ có thể mang một lượng cung nhân nhất định, nhưng không cần tìm bà, trực tiếp mang người đi là được rồi. Nhưng xem bộ dáng của con trai, hay là nó muốn người trong cung của bà?

Do người trong cung bà làm việc tương đối chuyên cần và nhanh nhẹn sao?

Tiêu Duệ giải thích: "Những người đó đương nhiên con sẽ lấy một ít, nhưng cũng chỉ có thể đặt ở vị trí vô hại. Hậu viện là nơi con và Vương phi ở về sau, đương nhiên người của mẫu phi sẽ đáng tin hơn chút."

Huệ Phi nghe xong lời này, trong lòng có chút bồn chồn. Thật ra, bà định xếp mấy người vào trong phủ của con trai. Thứ nhất là lo lắng cho con trai, thứ hai là sợ con trai bất hòa với bà, nên đặt mấy người bên trong cho yên tâm.

Nhưng lại không nghĩ rằng con trai lại cảm thấy dùng người của bà rất yên tâm.

Xem ra con trai ruột chính là con trai ruột, mặc dù thoát nhìn thường ngày không thân với bà nhưng đến cùng thì vẫn tín nhiệm bà hơn. Huệ Phi nhìn nước mắt cảm động, gạt đầu, phái cung nữ chương sự đi chọn người giúp.

Đương nhiên bản thân Tiêu Duệ không qua. Hắn phản phó Thôi Tiến Trung: "Người đi nhìn xem, cũng không cần nhiều, miễn cho mẫu phi không có người để dùng. Cung nữ chọn ba bốn người, tiểu thái giám chọn hai người là được. Còn ma ma lớn tuổi thì người cứ xem đó mà làm, không được thì chúng ta tìm ở ngoài."

Huệ Phi vội vàng phản phó cung nữ: "Không sao không sao, tận lực kêu mấy người có thể chọn ra hết, cứ lo bên chỗ Duệ Nhi trước đã."

Tiêu Duệ không khỏi lặng lẽ nhìn về phía Huệ Phi.

Đời này, thái độ của hắn thay đổi, dường như thái độ của mẫu phi cũng thay đổi theo.

Một lát sau Thôi Tiến Trung trở về, lặng lẽ đánh mắt với Tiêu Duệ, Tiêu Duệ triệt để yên tâm xuống. Hắn dùng bữa trưa với Huệ Phi xong, sau đó đưa người về Vương phủ.

Hắn là một Hoàng tử không có dã tâm, bình thường cũng không làm chuyện gì sai trái, bây giờ Vương phủ cũng sắp xây xong, Vương phi cũng sắp được chọn, nên Thừa Nguyên Đế cho mấy Hoàng tử ngày nghỉ đặc biệt dài. Dù sao, Vương phủ là nơi họ ở cả đời, đương nhiên phải xây cho tốt, ở mới thoải mái.

Xuất cung, để tránh cho Dư Lộ phải ngồi chen cũng mấy tiểu thái giám, Tiêu Duệ dứt khoát kêu Thôi Tiến Trung chọn ra bốn cung nữ lên cùng xe ngựa với hắn.

Thôi Tiến Trung đi qua truyền lời, mặt bốn cung nữ được chọn lập tức biến sắc. Thôi Tiến Trung nghĩ Tiêu Duệ nói mấy cung nữ dạy nhân sự xấu, cũng muốn cho Dư Lộ không quá nổi bật, nên ngoại trừ Ngọc Oánh là người Dư Lộ kéo tay nên chọn ra, hai người còn lại đều có bề ngoài sáng sủa với Dư Lộ.

Huệ Phi nghe cung nữ chương sự hồi bẩm, sắc mặt hơi cứng lại, sau đó thì để mặc. Con trai thích nữ nhân xinh đẹp, điều này không sao cả. Chỉ cần không làm bậy, thoải mái xin người với bà, vậy cũng... không tính là quá xấu.

Mà trong bốn cung nữ, hai người kia là kích động nhất, đều thấy vận may của mình sắp tới, sau này có thể xoay người làm chủ tử. Còn Dư Lộ, mặt cô biến sắc một phần vì xấu hổ, một phần khác là có chút ghen tị. Tên củ cải hoa tâm này, thế mà lại lập tức muốn bốn nữ nhân ngồi cùng hắn, hơn nữa lại còn là bốn mỹ nữ như hoa nữa!

Ngọc Oánh khác với ba người kia. Nàng cảm thấy mình đã ôm đúng bắp đùi, về sau chỉ cần theo sát Dư Lộ, chắc chắn sẽ được ăn ngon gá tốt.

Bốn cung nữ lên xe, tuy có hai người là có tà tâm nhưng khi nhìn khuôn mặt lạnh lùng của Tiêu Duệ, hai người đều không dám lơ đãng. Hai người đành hoàng ngồi trong góc, cách Tiêu Duệ rất xa. Ngọc Oánh thông minh, kéo Dư Lộ ngồi gần chút. Lúc ngồi xuống thì như là sợ vậy, mình thì ngồi xa xa nhưng lại đẩy Dư Lộ lại gần Tiêu Duệ hơn.

Tiêu Duệ không khỏi nhìn cung nữ to gan lớn mật này, lộ ra ánh mắt tán thưởng.

Hai cung nữ kia thấy vậy, nhất thời hiểu lầm trong lòng, thì ra Thất Hoàng tử coi trọng nữ nhân này. Hai người tạm thời kết thành đồng minh, trừng Ngọc Oánh cả một đường.

Còn Tiêu Duệ, dưới tình huống như thế, hắn lặng lẽ bắt lấy tay Dư Lộ. Dư Lộ không dám tránh, cũng không muốn tránh, cúi đầu đỏ mặt, cứ như vậy đi đến Vương phủ.

Xe ngựa vào Vương phủ, đến cửa trong thì mới dừng lại.

Bốn cung nữ lần lượt xuống xe, đương nhiên Dư Lộ xuống cuối cùng. Tiêu Duệ nhấn nài một đường, thừa lúc này vội vàng kéo tay cô, ôm cô vào lòng.

"Tiểu Lộ Nhi." Hắn nói, giọng nói đầy tình cảm.

Nam nhân còn cao hơn cô một cái đầu, nằm trong lòng hắn như vậy, trông hắn có vẻ rất cao lớn và rất mạnh mẽ, mà mình lại vô cùng nhỏ nhắn, như là sẽ được hắn bảo vệ mãi mãi.

Dư Lộ cảm thấy mình có chút thích hắn.

Nhưng nguyên nhân là vì hấn là đồng hương, hay là vì hấn nói hấn muốn cưới cô, muốn cho cô làm Vương phi, còn nói cả cuộc đời cũng chỉ có cô nữa? Hay là, chỉ vì hấn là Hoàng tử, thân phận tôn quý, lại có một khuôn mặt vô cùng đẹp trai, hoàn toàn phù hợp tiêu chuẩn chọn chồng nông cạn của cô?

Dur Lộ thực sự không biết.

Cho nên, lúc này cô cũng có chút muốn trốn tránh, đẩy Tiêu Duệ ra, vội vã nói: "Ta mới mười lăm tuổi thôi, người cũng mới có mười sáu, bây giờ chúng ta không hợp để làm việc quá mức thân mật, chờ sau này rồi tính."

Tiêu Duệ mờ mịt, không phải kiếp trước nàng ấy gả cho hấn năm mười sáu tuổi sao?

Sao lúc ấy nàng chưa nói?

Kiếp trước nàng còn sinh cho hấn trưởng tử Tiêu Cảnh Thành năm mười bảy tuổi nữa.

Chẳng qua, sinh con xong, hình như cách ba năm, nàng mới đồng ý sinh tiếp.

Tiêu Duệ lắc đầu, ném ý tưởng này ra sau đầu, dù sao đời này hấn đã tìm được Tiểu Lộ Nhi, vậy rồi sẽ có Tiêu Cảnh Thành Tiêu Cảnh Châu và Tiêu Cảnh Tông cả thôi, không cần vội.

Nhưng khi xuống xe xong, hấn lập tức thấy vội.

Bởi vì Trần Chiêu Trần Bì mang theo mấy thị vệ khác sớm chờ ở cạnh xe ngựa, Tiểu Lộ Nhi vừa xuống xe liền nhìn về phía Trần Chiêu. Mà Trần Chiêu cũng đang nhìn Tiểu Lộ Nhi chăm chú.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 153: Ngoại truyện 8

Edit + Beta: Y Nhã a.k.a Ryouu-chan

Kiếp trước, Trần Chiêu chết, chết bởi vì cứu Tiểu Lộ Nhi.

Sau khi hấn ta chết, nghe Tiểu Lộ Nhi nói hấn ta là người sống lại, thái độ của hấn ta với Tiểu Lộ Nhi lại như vậy là vì kiếp trước Tiểu Lộ Nhi làm chuyện tổn thương đến hấn ta nên hấn ta mới muốn trả thù.

Nhưng Tiểu Lộ Nhi lại không phải là người đó.

Sau đó Tiêu Duệ từng tự hỏi vô số lần, Tiểu Lộ Nhi rốt cuộc là tốt hay xấu khi nói cho Trần Chiêu biết chân tướng vào thời khắc cuối cùng của đời hấn, khiến hấn ta chết cũng không vui. Mà Trần Chiêu, ở lúc trước khi chết, rốt cuộc là hấn ta thấy mình đã hận sai người hay là thấy không trân trọng Tiểu Lộ Nhi thật tốt đây?

Cùng là nam nhi, Tiêu Duệ đương nhiên có thể nhìn ra được cảm tình của Trần Chiêu với Dur Lộ. Vì có yêu có hận nên hấn ta mới mâu thuẫn như vậy. Chỉ là cuối cùng, hấn là hấn ta quyết định buông tha cho nỗi hận, muốn dẫn Tiểu Lộ Nhi đi đi?

Đáng tiếc, trong lòng Tiểu Lộ Nhi chỉ có mình.

Đó là ở kiếp trước. Khi nghĩ đến Trần Chiêu, mặc dù hấn hận hấn ta hại Tiểu Lộ Nhi phải cực khổ như vậy nhưng hấn vẫn thấy hấn ta càng đáng thương hơn, Tiêu Duệ cũng không có gì để trách hấn ta. Nhưng bây giờ, khi thấy Trần Chiêu vẫn đang còn sống lại lần nữa, nhìn chăm chăm Tiểu Lộ Nhi không chớp mắt nhân lúc hấn không chú ý, Tiêu Duệ cảm thấy, sự độ lượng của hấn không có lớn như hấn nghĩ.

Bởi vì lúc này, hấn rất muốn giết Trần Chiêu.

Dur Lộ chỉ nhìn Trần Chiêu một cái rồi quay đi. Người này vừa cao vừa gầy, da thịt trắng trẻo, trông rất tuấn tú, lại còn là thị vệ duy nhất đeo bội đao nữa, điều này rất dễ khiến người ta chú ý đến hấn trước.

Đương nhiên, Dur Lộ còn có nguyên nhân khác.

Biết bản thân xuyên tới quyền sách mình đọc trước khi chết, lại còn xuyên thành một pháo hôi có kết thúc vô cùng không tốt, lúc Dur Lộ thấy đồng hương không thể dựa dẫm, cô có nghĩ đến kết cục của nguyên chủ.

Nguyên chủ gặp nữ chính Minh Nguyệt hiền lành, nên cuối cùng nữ chính không chỉ đưa cho nàng một số bạc lớn mà còn tìm cho nàng ấy một nam nhân rất tốt. Chỉ là đáng tiếc, nguyên chủ không nhìn trúng người này, trong mắt trong lòng chỉ có mỗi Tiêu Duệ.

Lúc Dur Lộ chưa thấy Trần Chiêu, cô thấy nếu là cô, cô sẽ chọn con đường ngược lại với của nguyên chủ. Thật ra một thị vệ anh tuấn có võ công cao cường, lại còn đối với cô rất tốt còn tốt hơn làm tiểu thiếp của Vương gia nhiều. Ít nhất là không cần tranh giành một nam nhân với nhiều nữ nhân.

Nhưng lúc này, khi gặp được người thật, đối diện với cặp mắt kia, không hiểu sao Dur Lộ luôn thấy lạnh lạnh trong lòng.

Cô kéo Ngọc Oánh tránh sang một bên. Chờ Tiêu Duệ xuống xe, cô lặng lẽ nghiêng đầu cười với hấn một cái.

Có đồng hương ở đây, cô vẫn đừng quan tâm mấy nam nhân khác thì hơn. Không nói sau này, bây giờ đồng hương vẫn đối xử với cô rất tốt. Lược được thêm một cái mạng, cô thấy mình nên quý trọng nó thì hơn.

Trên lý trí, cô thoải mái khuyên mình như vậy, nhưng trên thực tế, ngắm khuôn mặt tuấn tú của Tiêu Duệ, tim Dư Lộ vẫn không nhịn được đập loạn lên.

Nhìn Tiêu Lộ Nhi cười, Tiêu Duệ cảm thấy sự lo âu trong lòng cũng chậm chậm tiêu tan chút. Đương nhiên hắn sẽ xử lý Trần Chiêu, còn Tiêu Lộ Nhi, hắn cũng không cần phải lo lắng.

Đời này, hắn vẫn sẽ yêu nàng thương nàng cả cuộc đời giống như đời trước. Nếu vậy, sao nàng lại muốn chạy trốn được chứ, sao nàng lại coi trọng người khác cho được, hắn sẽ không cho nàng cơ hội ấy.

"Đi thôi!" Hắn nói, bước đi vào.

Nhìn Tiêu Duệ đứng trước Dư Lộ đứng sau, hai người càng đi càng xa, sau đó vào quẹo vào khúc cua không thấy được nữa, Trần Chiêu rút cuộc giờ tay xoa hai mắt có chút cay cay.

Chết không nhắm mắt, không nghĩ lại trở về.

Có thể là do thân phận, trở về lâu như vậy, hắn không chỉ không gặp được Dư Lộ mà đây còn là lần đầu tiên hắn gặp Vương gia. Nhưng không nghĩ rằng, bây giờ lại gặp được cả hai người.

Tuy Vương gia và Dư Lộ không tiếp xúc, nhưng Vương gia hỏi phủ lại mang theo bốn nha hoàn trong đó có cả Dư Lộ, điều này thực sự nằm ngoài dự đoán của hắn. Kiếp trước, rõ ràng là sau khi Vương gia được ban hôn thì mới gặp Dư Lộ, sau đó muốn nàng ấy từ Huệ Phi nương nương cơ mà?

Sao đời này, bây giờ Vương gia đã mang người về rồi?

Hắn còn tưởng là ông trời thương tiếc hắn, cho hắn một cơ hội nữa. Nhưng lại không ngờ rằng, dù thêm lần nữa, hắn vẫn chậm một bước sao?

Vậy tại sao ông trời phải cho hắn sống lại làm gì?

"A Chiêu, đệ đang nhìn gì thế?" Trần Bì đứng vào Trần Chiêu.

Trần Chiêu nghiêng đầu, cũng chỉ nhìn Trần Bì một cái, sau đó lui lại, xoay người rồi đi.

"A Chiêu!" Trần Bì mất hứng hô.

Trần Chiêu cũng không để ý hắn. Đời trước hắn đã hại Đại ca quá thảm rồi, đời này hắn vẫn là cách Đại ca xa chút đi. Cách xa chút, sau này nếu mình có bất trắc gì, Đại ca cũng bớt thương tâm hơn chút. Mà cách xa chút, nếu mình có làm việc đại nghịch bất đạo gì, biết đâu Vương gia sẽ không trách tội Đại ca.

Thành Vương phủ đã xây xong, bây giờ chỉ cần quét dọn và đặt một số đồ nội thất là được. Tiêu Duệ mang người đi vào, lúc đi đến Tầm Phụng viện, hắn bỗng dừng lại.

Đây là nơi kiếp trước Tiêu Lộ Nhi ở, nhưng sau khi Tiêu Lộ Nhi bị Trần Chiêu bắt đi, hắn đuổi theo, rồi quyết định không về nữa, nơi này liền rơi vào tay Lâm Thực.

Sau nữa, Đại Hoàng tử đăng cơ, phong hắn là Tề Vương. Sau khi trưởng tử Tiêu Cảnh Thành đủ mười hai tuổi và vào kinh, được sắc phong làm Thành Vương, hắn từng mang Tiêu Lộ Nhi trở về. Chỉ là lúc đó Tầm Phụng viện rốt cuộc không còn là Tầm Phụng viện của hắn và Tiêu Lộ Nhi từng ở nữa. Khi đó nơi này cỏ mọc rậm rạp, trong phòng có lớp bụi rất dày, mà mọi đồ đạc trong phòng không phải bị đập tung thì chính là không biết đã đi đâu rồi.

Lúc này, nhìn nơi còn chưa đặt tên này, Tiêu Duệ có rất nhiều cảm xúc.

Quay đầu, thấy Dư Lộ không có phản ứng nào, hắn thờ dài. Xem ra là hắn suy nghĩ nhiều thật, Tiêu Lộ Nhi không có lừa hắn, có thể nàng ấy mới đến nơi này thật rồi.

Chỉ là hắn thấy hơi kì kì, nếu nàng ấy mới đến nơi này thật, sao nàng ấy biết sau này hắn sẽ có ai chứ?

Lần này Thôi Tiến Trung lấy tổng cộng tám người từ cung của Huệ Phi, bốn cung nữ xinh đẹp trẻ tuổi, hai tiểu thái giám và hai bà tử thô sù.

Tiêu Duệ phân phó Thôi Tiến Trung, "Người mang họ đi Chính phòng và thư phòng để làm quen, tạm thời chưa cần quét tước. Họ đều là người trong cung mẫu phi, trước đây họ làm quen đã. Sau khi người trong cung và người mua bên ngoài đến đông đủ thì hãy để họ trông coi."

Đây là để họ làm tiểu chủ quản?

Mấy người đều vui lên. Ngọc Oánh càng không kìm được nụ cười, nhắc chân định đi theo.

Tiêu Duệ lại chỉ Dư Lộ và nàng, nói: "Hai người các người tạm thời lưu lại, sau này tiểu viện này có chỗ dùng, các người cùng đến xem sau đó nghĩ phải quét dọn thế nào đi."

Dưới ánh mắt ghen ghét và hăm dọa của hai cung nữ còn lại, Ngọc Oánh và Dư Lộ ở lại. Chỉ là chờ người vừa đi, Tiêu Duệ liền mặc kệ Ngọc Oánh, đi đến trước mặt Dư Lộ, tự nhiên cầm tay cô.

"Nàng thấy nên đặt cho tiểu viện này cái tên là gì?" Hắn hỏi Dư Lộ.

Bàn tay nam nhân vừa ấm vừa rộng, bị cầm như vậy, cảm giác như cái ấm đi thẳng từ lòng bàn tay đến trái tim vậy. Dư Lộ không giãy dụa, mặt hồng hồng, kéo Tiêu Duệ đi vào trong.

Ở đời này, đây cũng là lần đầu Tiêu Duệ đến tiểu viện này. Chẳng qua trước khi tới, hắn cũng đã phân phó Thôi Tiến Trung thu dọn thật sạch rồi. Lúc này, tiểu viện sạch sẽ, sau khi vào cửa là thấy con đường lát đá dài dài, hai bên đường trồng hai hàng cây cảnh, từng dãy hành lang, từng cây cột đều có màu đỏ thẫm. Nhìn xa xa thì thấy ba gian Chính phòng, hai bên là hai sương phòng, nhìn rất ấm áp.

Tiêu Duệ chỉ phía xa, giảng giải cho cô, "Sau này, trong ba gian nhà kia, chúng ta ở gian bên phải. Ở giữa là chính sảnh để nàng đãi khách, gian bên trái nàng xem xem nên xây một thư phòng hay xây một nơi nghỉ ngơi thoải mái đều được. Còn sương phòng hai bên, phòng đối diện với hướng mặt trời mọc giữ lại, về sau làm nơi cho bọn nhỏ ở, còn phòng đối diện có thể cho nha hoàn ở."

"Nàng không cần lo cho những người hầu hạ nàng, phía sau còn có ba gian phòng lớn nữa, đủ để ở. Lên chút nước, bên trái là gần thư phòng của ta, ta định làm cái cửa nhỏ ở đó, sau này nàng có tìm ta hay ta có tìm nàng thì đều cực kì thuận tiện. Còn bên phải, khi đưa nhỏ lớn hơn chút nữa, chúng ta cũng làm thêm cái cửa, khi các con đủ sáu tuổi rồi, ta mang chúng nó đến tiền viện ở, đến lúc đó lại tính cũng không trễ."

"Nàng thấy thế nào, có được không?"

"Có nghĩ ra cái tên nào hay không?"

Dư Lộ cảm thấy -- cô có chút không nhận nổi.

Không phải không hài lòng với ai bài của Tiêu Duệ, mà là cảm thấy không phải Tiêu Duệ điên thì chính là cô điên. Hai người mới gặp mặt được vài lần, cho dù nhất kiến chung tình thì Tiêu Duệ có cần đối tốt với cô vậy không?

Cái này cũng -- quá quá quá tốt luôn rồi ấy!

Cô đọc rất nhiều truyện sủng rồi, nhưng dù sủng thế nào thì cũng không có kiểu nam chính vừa gặp nữ chính đã yêu sâu sắc như vậy... Dư Lộ không nghĩ ra từ gì để hình dung nữa.

Ngược lại bây giờ, cô không thấy cảm động nhiều mà lại thấy hoang mang nhiều hơn.

Dư Lộ còn chưa cảm động, Ngọc Oánh theo đuôi đến lại cảm động muốn chết. Nàng vốn nhìn không ra tiếng, chỉ im lặng rơi nước mắt, thấy Dư Lộ không có phản ứng gì hết, nàng nhìn không được tiến lên kéo tay Dư Lộ.

"Dư Lộ hu hu... Ngươi choáng váng rồi hả... Thất Hoàng tử đối xử với ngươi tốt vậy, ngươi, ngươi... còn không mau cảm tạ Thất Hoàng tử đi hức hức..."

Dư Lộ giật nhẹ tay, nhưng nam nhân lại kéo nàng rất chặt.

Cô bỗng đỏ mặt, hoảng hốt ngẩng đầu, chỉ thấy tay kia của Tiêu Duệ vung lên, đẩy Ngọc Oánh đang khóc ra, cúi đầu ôm mặt cô, áp môi xuống.

Môi nam nhân ấm ấm mềm mềm, động tác nhẹ như đang thương thức trân bảo hiếm thấy. Nụ hôn nhẹ nhàng rơi xuống mặt cô, bàn tay đang ôm mặt cô cũng nhẹ, thậm chí hô hấp cũng chậm hơn tí, giống như sợ hù phải cô, giống như đang cho cô thời gian phản ứng.

Mắt Dư Lộ tròn to, sau đó từ từ nhắm lại.

Cô không đẩy hắn ra.

Bởi vì, cô cảm thấy nhịp tim mình càng lúc càng nhanh. Tay chân tê dại, không biết đặt vào đâu. Trong đầu cũng giống như có hàng ngàn pháo hoa đang nổ, khiến toàn thân cô vô lực, muốn nằm trong lòng hắn cả đời.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 154: Ngoại truyện 9

Edit + Beta: Y Nhã a.k.a Ryou-chan

Một nụ hôn dịu dàng chỉ lướt qua.

Lúc Tiêu Duệ buông ra, nhìn Tiểu Lộ Nhi đỏ mặt tựa trong ngực hắn, hắn không khỏi có chút rung động. Kiếp trước hai người cùng nhau cả đời, càng về sau Tiểu Lộ Nhi cũng không còn ngưng ngừng nữa, nhưng mỗi khi hôn nàng, mặt nàng đều đỏ như bây giờ, khiến hắn không nỡ thả nàng ra.

"Thế nào?" Hắn đưa tay vuốt nhẹ cánh môi của Dư Lộ. Cánh môi đầy đặn hồng hào, làm hắn thật muốn cắn rở phát tiết tương niệm trong lòng.

Thế nào?

Dư Lộ nháy nháy mắt, gạt đầu, "Tốt."

"Tốt?" Hắn vốn muốn hỏi, có thấy quen thuộc chút nào không... Tiêu Duệ nâng trán, "Tốt chỗ nào?"

Dư Lộ lưỡng lự, "Kỹ thuật tốt." Xem ra vị đồng hương này thân kinh bách chiến rồi, cô không khỏi nghĩ nhiều, "Trước khi xuyên đến đây, ngươi có bạn gái không thế? Ngươi vừa đi, nếu không trở về được, cô ấy hẳn sẽ rất đau lòng đi?"

Nếu như vậy thật, coi như bên kia còn chưa chia tay mà đã bắt đầu tán gái rồi... Chẳng lẽ, đồng hương đối tốt với cô như vậy mà lại là một tra nam thật?

Dư Lộ bỗng thấy có chút mất mát.

Bạn gái? Từ này kiếp trước Tiểu Lộ Nhi chưa nói, nhưng nếu tách chữ ra thì là bạn và gái, bạn gái, sẽ không là nói hấn có nữ nhân đi?

Trời ạ, hấn quả là oan uổng mà.

Đã giấu lâu như vậy, Tiêu Duệ bắt đầu nghĩ, hay là nói sự thật cho Tiểu Lộ Nhi biết đi?

Về mặt Tiêu Duệ thay đổi, Dư Lộ thực sự hiểu lắm, nhưng cũng không còn sức trách người ta, vỗ vỗ vai của Tiêu Duệ, an ủi: "Không sao, đừng quá đau lòng, biết đâu trở về được thì sao, không ai nói trước được."

Lời này lại khiến Tiêu Duệ căng thẳng. Hấn vội vàng kéo tay Dư Lộ, "Nàng nói là, còn có thể trở về?"

Dư Lộ thấy hấn kích động như vậy, trong lòng càng mất mát hơn, không, không phải mất mát, giờ đã biến thành đau lòng. Cô cảm thấy hai mắt hai mũi cô đều cay cay, "Nếu trước khi người tới không có chết, hấn là có thể trở về đi, ta cũng không rõ lắm."

Tiểu Duệ nhớ ở thế giới kia Dư Lộ đã chết, chẳng qua hấn vẫn còn lo lắng, lại hỏi lại một lần.

Dư Lộ nói: "Ừ, ta đã chết rồi, chắc là không về được." Nghĩ lại, trong lòng vẫn thấy rất khó sở. Cô còn trẻ như vậy, mặc dù bị bệnh nhiều năm nhưng cứ chết như vậy, chắc chắn ba mẹ và anh trai chị dâu sẽ đau lòng rất lâu.

"Đừng sợ, có ta ở đây, ta sẽ ở bên nàng cả đời." Tiêu Duệ nắm tay cô, nói: "Ta không hề có nữ nhân khác, chỉ có một mình nàng. Bây giờ chỉ có nàng, về sau cũng chỉ có nàng."

Lời đến khòe miệng, Tiêu Duệ vẫn không nói ra. Hiện tại cảm tình giữa hấn và Tiểu Lộ Nhi còn chưa sâu, chuyện này vẫn giữ kín thì hơn, đừng để nói ra rồi lại khiến Tiểu Lộ Nhi sợ.

Dư Lộ nhìn Tiêu Duệ, trong mắt hấn đầy sự chân thành.

Chỉ là cô luôn thấy giữa cô và Tiêu Duệ giống như có ngăn cách nào đó. Có lẽ do Tiêu Duệ thích cô không lí do mà lại thích rất sâu đi. Tình cảm như vậy luôn khiến người khác khó có thể tin được.

Bởi vì, nó thực sự quá hoàn hảo, quá tốt đẹp.

Có lẽ mỗi cô gái đều ảo tưởng mình sẽ có một tình yêu như vậy, nhưng đến khi gặp thật, dưới tình huống lí trí không bị lạc mất, trong lòng luôn suy nghĩ nhiều.

Theo Tiêu Duệ vào nhà, đến cùng Dư Lộ vẫn không nhận được, lại hỏi hấn: "Đồng hương, đến cùng thì người thích ta ở điểm nào?"

Tiểu Duệ dừng lại, quay đầu nhìn sự tò mò trong mắt Dư Lộ, không lấy lí do nhất kiến chung tình lừa cô nữa, mà là trầm mặc hồi tưởng lại kiếp trước, sau đó mới nói: "Nếu ta nói không biết, có lẽ nàng sẽ cảm thấy đó là giả. Nhưng nếu nhất định phải trả lời, ta nghĩ chắc là điểm nào của nàng ta cũng thích đi."

"Đầu tiên nhất định là bề ngoài. Bề ngoài của nàng rất đẹp, điểm này ta nghĩ nam nhân nào thấy thì cũng sẽ cho là vậy. Thứ hai là tính cách của nàng. Ta thích sự đáng yêu của nàng, thích sự hoạt bát của nàng, thích sự thẳng thắn của nàng, thích sự dũng cảm của nàng, thích nàng không yêu quyền quý, thích sự thiện lương của nàng, thích sự dịu dàng của nàng, thích quan niệm đối với tình yêu của nàng..."

Nói nói, Tiêu Duệ kéo Dư Lộ dựa vào vách tường, ôm chặt Dư Lộ vào lòng, "Ta thích mọi thứ của nàng. Chỉ cần là nàng, ta đều cảm thấy tốt."

Hấn ôm cô rất chặt, giọng trầm thấp nhưng chứa chan đầy tình cảm, như là sợ cô sẽ không quý trọng, điều này khiến Dư Lộ thấy mềm lòng, đột nhiên không muốn đi tìm hiểu nữa.

Mặc dù chưa bao giờ thấy tình yêu vô duyên vô cớ có, nhưng cũng không có nghĩa là trên đời này không có. Thế giới lớn như vậy, mỗi người mỗi việc mình gặp thì có bao nhiêu chứ, luôn luôn không có việc mình chưa gặp thì không có trên đời.

Trước đây cô còn nghĩ sau khi chết người sẽ biến thành quỷ, giờ hay lắm, thế mà được chuyển kiếp. Nếu như cô viết truyện về chuyện này, người khác đọc rất hăng, nhưng khi cô nói chuyện này có thật thì chỉ sợ tất cả mọi người đều cho rằng cô bị thần kinh, nên đưa cô đến bệnh viện tâm thần để khám xem sao.

Nghĩ thông suốt, Dư Lộ không băn khoăn về việc này nữa. Cô đưa tay ôm chặt hông của Tiêu Duệ. Tựa vào ngực hấn một lát, Dư Lộ nghĩ, hấn còn là một tiểu thiếu niên đây, bèn hỏi: "Trước khi xuyên đến đây, người mấy tuổi thế?"

Trước khi xuyên tới, đó chính là cuối kiếp trước rồi, cũng 95 rồi...

Mới nghĩ đến tuổi này, Tiêu Duệ bỗng cắn lưỡi, không thể nói ra được. Chín mươi lăm, đủ tuổi làm ông ông ông nội rồi đó, bây giờ Tiểu Lộ Nhi vẫn là tiểu cô nương mười lăm tuổi thôi đây.

"Mười sáu." Hấn trái lương tâm nói.

Dư Lộ bĩu môi, cô còn nghĩ có khi mình sẽ lớn hơn hấn nữa cơ, nhưng nhìn kĩ xáo tán gái của hấn ghê như vậy là biết không phải. Quả nhiên, hai người bằng tuổi nhau.

"Trùng hợp thật, ta cũng mười sáu tuổi." Cô nói, đẩy Tiêu Duệ ra, "Tuy ở cổ đại mười lăm mười sáu tuổi là đã có thể lập gia đình rồi nhưng chúng ta là người hiện đại, dù đến cổ đại thì cũng phải sau trưởng thành mới có thể làm gì kia kia."

Sau trưởng thành?

Nam tử trường thành từ khi biết mộng tỉnh, nữ tử trường thành từ khi bắt đầu có kinh nguyệt, theo cách nói này, hần và Tiểu Lộ Nhi đều đã trưởng thành cả rồi mà. Chẳng lẽ, ở chỗ Tiểu Lộ Nhi trưởng thành không phải là như vậy?

Còn cái gì kia kia...

Tiêu Duệ giả vờ khoa trương nói: "Hả, còn cần lâu như thế?"

Dư Lộ theo bản năng lui về sau một bước, "Lâu ở đâu, người thì cần chờ hai năm, thân thể này của ta mới mười lăm, nghĩa là cần ba năm, cùng chi nhảy mất là qua ấy mà." Nói, cô nhìn Tiêu Duệ, hai mắt dần nghiêm túc, "Đừng nói là ở hiện đại, mới học trung học năm hai người đã bắt đầu quan hệ rồi đấy nhé!"

Trung học... là cái gì?

Trúng cử hay là đậu Trạng nguyên?

Ai, Tiêu Duệ có chút hối hận vì giả mạo đồng hương của Dư Lộ, nhưng nếu nói thật trong tình hình này, với sự hiểu biết của hần về tính tình của Tiểu Lộ Nhi, chắc chắn nàng ấy sẽ nổi giận.

Vì vậy, mặc dù lòng đang rỉ máu vì phải đợi thêm ba năm nữa thì mới trưởng thành, nhưng hần chỉ có thể thành thật lắc đầu, "Không có, tuyệt đối không có!"

Dư Lộ bật cười, xoay người bắt đầu quan sát Chính viện của tiểu viện này, "Giờ ta nghỉ ngơi ở đâu, ở đây hả? Được rồi, tên thì để người nghĩ đi, ta nghĩ không ra."

Cô rút cuộc dời đề tài, Tiêu Duệ thờ phào, hỏi: "Gọi Tầm Phương viện đi, được không?"

Tầm Phương viện?

Dư Lộ quay đầu, nhìn Tiêu Duệ với vẻ mặt cô quái.

"Sao thế?" Tiêu Duệ cảm thấy, hình như hần không quá hiểu Dư Lộ.

Dư Lộ: "Đây không phải là tên người đọc được từ trong truyện đấy chứ? Tầm Phương viện, là kỹ viện, hay là nơi vị lão quan nào giấu tiểu thiếp trong hậu trạch vậy?"

Tiêu Duệ hóa đá.

Kiếp trước, nơi này là hần đặt tên, từ đầu đến cuối, hình như Tiểu Lộ Nhi cũng đâu có dị nghị gì với cái tên này đâu chứ! Chẳng lẽ, kiếp trước trong lòng nàng cũng nghĩ vậy?

"Tầm Phương sâu lộ tận, phùng cánh úy nhân đa*. Câu thơ này, nhất định nàng chưa từng nghe qua đi?!" Tiêu Duệ nhin không được hỏi.

*Câu thơ dịch sang Hán Việt là vậy, trình độ văn học của mình không đủ để dịch nghĩa và dịch hai câu thơ này sang câu thơ tiếng Việt... vậy nên đành để Hán Việt vậy. _.

Lẽ nào cô nghĩ xấu? Gặp cảnh (là phùng cảnh í), chẳng lẽ Tầm Phương có nghĩa là tìm hoa thơm cảnh đẹp? Mặc dù Dư Lộ từng mời gia sư học đến trình độ văn hóa cấp hai nhưng có lẽ vì thân thể nên trước giờ, Dư Lộ đều thích học thi học, không thích thi trong giờ học cũng có thể chơi được. Cho nên... kiên thức về văn học đúng là không nhiều lắm.

Cuối cùng, tên của tiểu viện vẫn là Tầm Phương viện.

Tiêu Duệ không thể ở bên ngoài lâu, đặt tên cho tiểu viện xong, lại hỏi trong phòng còn cần gì, ghi chép lại. Thạch Lưu và Phúc Quất đã được tìm tới từ sớm, Thôi Tiến Trung mang người vào gặp Dư Lộ, sau đó Tiêu Duệ và Thôi Tiến Trung rời đi trước.

Hần phải xử lí bên Trần Chiêu trước mới được.

Đối với Thạch Lưu và Phúc Quất, hai cô nương một người thích cười rất đáng yêu, một người lại có võ nghệ cao cường, Dư Lộ đều rất thích. Nhưng từ trong cung đến giờ, cô ở chung với Ngọc Oánh khá lâu, nên khi đến nơi này cô vẫn phải hai người trở về, chỉ chưa lại Ngọc Oánh ngồi nói chuyện.

Ngọc Oánh nhìn Dư Lộ, cứ cười gian.

Dư Lộ bị tiếng cười của nàng dọa sợ, "Ngọc Oánh, người làm gì thế, dọa người ta chết mất!"

Ngọc Oánh lại gần, không khách khí chen gần Dư Lộ giống như trong cung, "He he he, người và Thất Hoàng tử, he he he, các người... các người hôn môi rồi, cảm giác được không?"

Dư Lộ nghe nàng bên phải một chuỗi he he he, bên trái một chuỗi he he he, sau lại nghe nàng nói vậy, khuôn mặt không nhịn được đỏ lên.

"Muốn biết cảm giác, người cũng đi tìm một cái để thử thì sẽ biết thôi!"

Ngọc Oánh nói: "Ta cũng muốn chứ. Ta cũng mười tám rồi, nếu không phải vì tiến cung, chắc giờ ta đã làm mẹ của ba đứa nhỏ rồi. Nhưng mà, vừa vào cung liền không có tự do, dù muốn, ta cũng không dám đi tìm. Nếu đề chủ từ phát hiện, đó chính là mất đầu đấy!"

Đáng thương, muốn yêu đương cũng không yêu đương được.

"Người thích kiểu gì, để sau này ta nói với Thất Hoàng tử xem, xem xem có thể tìm cho người không." Tuy lúc đầu Ngọc Oánh bắt nạt cô rất dữ, nhưng cũng chỉ là chút việc nhỏ. Khi biết cô nói chuyện với Tiêu Duệ, Ngọc Oánh còn khuyên cô nữa. Nếu đã mang nàng ấy ra ngoài, giúp nàng ấy giới thiệu một đối tượng cũng không phải không được...

Ngọc Oánh có thích một người thật, nhưng không phải thích kiểu tình yêu nam nữ mà là thích dựa trên thân phận thực tế, "Hôm nay lúc chúng ta xuống xe ngựa, ta có thấy

một thị vệ đứng đầu. Dư Lộ, ta muốn tìm một thị vệ, nếu có thể là thủ lĩnh thị vệ, hoặc là sau này có thể phát triển kha khá chút, rất tốt, he he he."

Thị vệ, người Dư Lộ nghĩ đến đầu tiên là Trần Chiêu trong truyện.

Đó là một đối tượng tồi, thế nhưng người đó có thích hợp Ngọc Oánh hay không thì khó mà nói. Cô nói: "Được, ta nhớ rồi, để ta nói với Thất Hoàng tử xem. Nhưng cụ thể là ai, vẫn cần người tiếp xúc với người ta rồi mới tính tiếp được."

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 155: Ngoại truyện 10

Edit + Beta: Y Nhã a.k.a Ryuu-chan

Trần Chiêu không ngờ tới, lần gặp mặt đầu tiên với Tiêu Duệ sau khi sống lại là bị đưa đi gặp riêng. Gặp riêng để nói chuyện gì chứ? Trần Chiêu luôn thấy ánh mắt Tiêu Duệ nhìn hắn không đúng lắm, kết hợp với quỹ tích đời này của Dư Lộ khác với đời trước, hắn không khỏi tuyệt vọng nghĩ, Tiêu Duệ sẽ không sống lại giống như hắn đi?!

Nếu là như vậy thật, thì hắn chết đi còn hơn.

Thấy Trần Chiêu, Tiêu Duệ cũng không nói gì, chỉ thản nhiên nhìn hắn ta chăm chăm. Nhìn lâu, Trần Chiêu vô ý thức lảng tránh.

Tiêu Duệ cong miệng, hỏi: "Về lúc nào?"

Là thăm dò, nhưng cũng mang theo ba phần nhận định.

Vừa nói xong, Trần Chiêu lập tức hiểu ý của Tiêu Duệ là gì. Lòng hắn lập tức trầm xuống, giọng nghe cũng không có sức lực gì, "Ba ngày trước."

Ba ngày trước, thì ra còn không sớm bằng mình.

Tiêu Duệ gật đầu, nói: "Người đi đi, lúc bản vương còn chưa muốn giết người, người tự rời đi đi. Đồng thời người phải cam đoan, về sau sẽ không xuất hiện trước mặt bản vương nữa."

Trần Chiêu không hề động đậy, chỉ đứng im tại chỗ như một tấm bia đá. Trầm mặc cực kì lâu, hắn mới nói: "Lộ... Dư chủ tử, nàng ấy cũng..."

"Không có." Tiêu Duệ cũng không sợ hắn ta biết, "Nàng ấy không biết gì hết, chỉ có ta trở về."

Trong lòng Trần Chiêu có nghi vấn, "Vậy nàng ấy là..."

Tiêu Duệ như là người thắng cuộc, bỗng có chút đồng tình với người thua cuộc là Trần Chiêu, "Giống như người nghĩ, nàng ấy không phải người của thế giới này." Nói xong lời này, Tiêu Duệ bỗng nghĩ đến kiếp trước sau khi Trần Chiêu chết hắn có một nghi vấn, bèn hỏi ngược lại: "Đến cùng thì người hận nàng ấy cái gì, đời trước, sao phải cố chấp hại nàng ấy như vậy?"

Hại đến cuối cùng, vẫn khiến mình thống khổ như vậy.

Trần Chiêu không ngờ rằng Tiêu Duệ sống lại thật, cũng không ngờ rằng, sau chuyện của kiếp trước, lúc này Tiêu Duệ vẫn nguyện ý ôn hòa nói chuyện với hắn.

Hắn bỗng có xúc động kể hết mọi chuyện ra.

Bí mật hai đời của hắn, chỉ có một người biết, thật sự là quá thống khổ. Hắn nói hết một năm một mười cho Tiêu Duệ nghe.

Từ đầu Tiêu Duệ không tin, sau đó là khiếp sợ, rồi đến cuối cùng, trên mặt hắn không hiện điều gì, nhưng trong lòng lại như sóng to gió lớn.

Một đời kia, hắn lại giết Tiểu Lộ Nhi sao?

Không không không, đời kia không phải là Tiểu Lộ Nhi. Nhưng mặc dù không phải Tiểu Lộ Nhi, đó cũng là thân thể của Tiểu Lộ Nhi, sao hắn có thể...

Nhìn Tiêu Duệ thay đổi sắc mặt, Trần Chiêu bỗng có cảm giác sáng khoái khi trả thù người khác. Cũng không thể để một mình hắn gánh hết mọi chuyện kia, nếu Tiêu Duệ muốn biết thì nói cho hắn ta biết, vậy thì sao chứ?

"Kiếp trước, Dư chủ tử đúng là muốn rời khỏi Vương phủ với ty chức, ty chức phỏng đoán, ngoại trừ việc nàng ấy không thích bên người ngài phải một nữ nhân, trái một nữ nhân ra, hắn cũng liên quan tới việc đời kia ngài giết nàng ấy đi!"

"Nàng ấy không sống lại như chúng ta, nàng ấy không thể nào biết việc này được!" Tiêu Duệ phản bác.

Tiêu Duệ không nói gì, hắn cũng thấy việc này rất lạ. Không phải vậy thì tốt hơn, nếu vậy thật... thực sự là Lộ Lộ sớm biết đời kia Tiêu Duệ giết nàng, mà hắn lại luôn đối xử tốt với nàng, cuối cùng lại cụt tay rời đi, vậy kiếp trước lúc nàng muốn đi với mình, trong lòng nhất định là vô cùng mong chờ đi?!

Mong chờ, mình có thể yêu nàng, cả đời đối xử tốt với nàng.

Nhưng mình, rốt cuộc lại làm nàng tổn thương, làm nàng thất vọng.

Trần Chiêu cười tự giễu. Hắn cảm thấy thống khoái thì được gì, ở kiếp trước hắn còn không bằng Tiêu Duệ đòi kia nữa. Ít nhất, ở đời kia, Tiêu Duệ không lừa Lộ Lộ, mà hắn kiếp trước lại tiếp cận Lộ Lộ bằng sự lừa dối.

Tiêu Duệ lại hỏi Trần Chiêu: "Đời kia, Vương phi của bản vương vẫn là Lâm Thục sao?"

Trần Chiêu lấy lại tinh thần, nói: "Vương phi đời thứ nhất là nàng ta, nhưng về sau nàng ta khó sinh chết, người liền nâng trắc phi Lâm gia Nhị tiểu thư lên làm Vương phi. Đúng rồi, Lâm gia Nhị tiểu thư, đó là nha hoàn Minh Nguyệt cô nương của Lâm Thục." Hắn nhìn Tiêu Duệ, bỗng bấu môi, "Đời kia, người vô cùng sùng ái Lâm gia Nhị tiểu thư, không chỉ nâng một thứ nữ như nàng lên làm Chính phi, mà người còn phân tán hết thảy nữ nhân trong phủ, cả đời chỉ có mỗi mình nàng ấy."

Sao có thể!

Tiêu Duệ kinh ngạc, cơ thể hơi nghiêng về phía sau, tay cũng vô ý thức tóm chặt lấy một góc bàn. Đời kia, đời kia sao lại như vậy...

Trần Chiêu bỗng vén vạt áo quỳ xuống, "Vương gia, ty chức có thể gặp Dư chủ từ một mặt không?"

Gặp Tiểu Lộ Nhi? Nằm mơ!

"Không thể!" Đầu ngón tay Tiêu Duệ run run, giọng lại vô cùng lạnh, "Thừa dịp bản vương còn chưa đổi ý, cút!"

Dư Lộ ở Thành Vương phủ rất tự do tự tại, nhưng ba ngày liên tiếp Tiêu Duệ vẫn chưa từng tới, không chỉ lòng cô có chút bận tâm, Ngọc Oánh cũng bắt đầu hoảng loạn.

"Dư chủ từ, Vương gia hắn, sao lâu như vậy rồi mà hắn vẫn chưa tới?" Có Thạch Lưu và Phúc Quát ở, Ngọc Oánh không dám quá đặc thù, cũng gọi Dư Lộ là Dư chủ từ.

Dư Lộ lắc đầu, "Không biết."

Thạch Lưu lật quyển, tách từng múi một đặt vào trong chén, sau đó đặt vào tay Dư Lộ, "Dư chủ từ, ngài đừng lo, chắc Vương gia có việc gì thôi. Chờ Vương gia hết bận rồi, nhất định hắn sẽ lập tức đến xem ngài."

Nếu quả là có chuyện thật, đương nhiên không lo. Nhưng nếu... nếu nhờ đâu có chuyện ngoài ý muốn xảy ra, đồng hương trở lại hiện đại, Tiêu Duệ nguyên bản trở về, vậy thì phiền toái.

Trong truyện, nguyên thân chính là một đại pháo hôi đấy!

Có nên sớm đi ôm đùi vàng của nữ chính không nhỉ?

Nhưng bây giờ nữ chính ở đâu cô cũng không biết, Tiêu Duệ còn chưa được ban hôn nữa!

Đang nói thầm trong lòng thì Phúc Quát bỗng chạy vào, "Dư chủ từ, Trường Bình Hầu phu nhân tới chơi."

Trường Bình Hầu phu nhân?

Bây giờ thân phận của cô ngay cả thiếp thất cũng không phải, tại sao Trường Bình Hầu phu nhân có thân phận tôn quý lại tới gặp cô? Hơn nữa, cô có tư cách gặp vị Hầu phu nhân này sao?

Dư Lộ còn chưa hỏi mấy nha hoàn, trong viện đã vang lên tiếng cười, sau đó là một phu nhân đầu gài đầy những cây trâm đất tiền được đầy người bao quanh lại gần. Bà thấy Dư Lộ, hai mắt sáng lên, sau đó trực tiếp đi lên kéo tay Dư Lộ.

"Đúng là một đứa bé đáng yêu mà." Vu phu nhân nói, rồi phát tay đuổi hạ nhân mình mang tới, "Tất cả đi xuống đi, hai mẹ con chúng ta muốn nói chuyện riêng chút."

Hai mẹ con?

Hạ nhân của Vu phu nhân đều lui xuống, ngay sau đó Thôi Tiến Trung cũng xuất hiện. Lão cười, tiến lên cung kính hành lễ với Dư Lộ rồi vẫy tay mang mấy người Ngọc Oánh Thạch Lưu đi theo.

Đây là sao thế này?

Dư Lộ mờ mịt nhìn vị Hầu phu nhân đang cười híp mắt này.

Trong phòng không còn ai, Vu phu nhân hỏi thu nộ cười, trịnh trọng nói: "Thành Vương gọi ta tới. Phu gia của ta họ Vu, viết khác họ Dư của con, nhưng phát âm đều giống nhau. Mà ở mười lăm năm trước, ta đúng là có một đứa con gái, chỉ là phúc bạc, nó vừa sinh ra không lâu liền mất. Vì thế Vương gia kể về con với ta, ta lập tức đồng ý. Giờ gặp con, ta lại thấy con rất giống như con gái ruột của ta vậy."

Tuy con gái đã mất vài chục năm, nhưng nhắc đến con gái, Vu phu nhân vẫn còn chút khổ sở. Nên nói một hồi, vành mắt Vu phu nhân không nhịn được đỏ lên.

Dư Lộ nhất thời không biết phải làm sao, bèn cầm tay bà.

Nhưng trong lòng thì cô lại đang nghĩ chuyện nhiều ngày vậy mà Tiêu Duệ không hề qua đây xem cô. Thì ra hắn có chuyện bận thật, lại còn bận việc vì cô nữa. Nghe ý trong lời của phu nhân này, Tiêu Duệ muốn cô thay thế cô con gái đã mất của vị Hầu phu nhân này đó.

Đây là việc có lợi cho cả hai bên, Dư Lộ suy nghĩ một chút, bèn nói: "Nếu phu nhân vừa nhìn con đã thấy thân, vậy sau này con sẽ hiếu thuận với phu nhân, tuyệt không kém như con gái ruột."

Vu phu nhân vốn chỉ có chút xúc động, nhưng nhìn Dư Lộ nghiêm túc như vậy, lòng bà có vài phần thích cô thật. Chuyện này đã định rồi, nếu bà và cô nương này chung đụng tốt, vậy rất có ích cho nhà bà.

Vì vậy, hai người đều có tâm trò chuyện với nhau rất vui. Đến lúc hoàng hôn, khi Vu phu nhân rời đi, bà cảm thấy có chút không thoải mái.

"Đứa bé ngoan, chờ thêm hai ngày, ta sẽ tới đón con."

Dư Lộ gật đầu, "Vâng, con chờ ngài, ngài đi thông thả."

Không ngờ, vừa đưa Vu phu nhân tới cổng trong, bà vừa lên xe đi ngoại viện, Dư Lộ đã lanh mắt phát hiện Tiêu Duệ đang bước tới.

Nghĩ đến đồng hương làm những việc này vì cô, Dư Lộ thực sự không muốn đồng hương này đi mà không biết gì cả, nên cô nhất thời kích động, chạy nhanh đến nghênh đón, khiến Ngọc Oánh hô mấy tiếng cũng không chịu dừng.

Thạch Lưu cười hi hi, nhỏ giọng nói với Ngọc Oánh: "Không sao không sao, nhờ đâu Vương gia thích chủ tử chúng ta như vậy thì sao chứ, nhìn chủ tử cao hứng biết bao kìa!"

Tiêu Duệ thích không, đương nhiên là thích rồi, nhưng trong cái thích ấy lại xen lẫn nhiều cảm giác chột dạ và không yên. Hắn suy nghĩ ba ngày nay, càng nghĩ càng thấy lời của Trần Chiêu rất thật. Mà nếu là thật, hắn thật đúng không biết phải đối mặt với Dư Lộ ra sao.

Thì ra kiếp trước nàng ấy ở với mình là có sợ thật.

Nàng ấy ngăn khổ nạn khổ thoát đi Vương phủ, không muốn ở cùng mình cũng là có lý do. Tiêu Duệ nghĩ, nếu đổi thành hắn, hắn cũng sẽ không muốn ở cùng người đã giết mình đời trước, không chỉ như vậy, có khi hắn còn ra tay giết người giết mình trước nữa.

Nhìn nụ cười của Dư Lộ, hắn bỗng run lên, may là đời trước Tiểu Lộ Nhi không làm vậy.

"Đồng hương..." Dư Lộ bắt lấy tay Tiêu Duệ, cúi đầu hô vậy, sau đó không tự chủ làm nũng chút, "Mấy ngày nay người bận thế, mỗi ngày ta đều chờ người tới đây, nhưng người một mực không có tới. Đúng rồi, vừa rồi Vu phu nhân có tới, ta và bà ấy trò chuyện hồi lâu, bà ấy mới đi xong."

Tiêu Duệ hỏi: "Nàng thích bà ấy không?"

Dư Lộ: "Thích lắm, cảm ơn người nhé đồng hương!"

Tiêu Duệ: "...". Thân phận đồng hương này, hắn nên làm tiếp hay không làm đây? Hắn hít sâu một hơi, học dáng vẻ nói chuyện thường ngày của Dư Lộ: "Đúng rồi, vừa này trên đường về ta có gặp người của phủ Quốc Công. Gia nhân kia đúng là kì lạ, thế mà trực tiếp phái nha hoàn của Đại tiểu thư đến nói chuyện với ta. Nha hoàn mặt tròn kia còn tự xưng là Minh Nguyệt, đúng là buồn cười thật!"

Dư Lộ biến sắc, lẩm bẩm: "Minh Nguyệt?"

Tiêu Duệ gật đầu, "Đúng vậy, sao thế?"

Dư Lộ không biết bộ dạng Minh Nguyệt ra sao, nhưng đây chính là nữ chính nguyên bản đấy! Cô có chút không muốn nói cho Tiêu Duệ, dù sao cô nhìn ra, Tiêu Duệ cũng không biết đây là trong một cuốn sách. Thế nhưng, nghĩ đến thái độ của Tiêu Duệ đối với cô, còn có hôm nay Vu phu nhân còn tự mình tới cửa, cô lại cảm thấy nếu cô không nói ra thì hình như có chút không hay cho lắm.

Cô cẩn thận nói: "...Minh Nguyệt kia, nàng ấy đẹp không?"

Tiêu Duệ nhìn cô, nói không chút do dự: "Không có để ý lắm, chẳng qua, nhất định là không đẹp bằng nàng!"

Người này, miệng ngọt thật đấy!

Lòng Dư Lộ cũng ngọt theo, sau đó ôm tay của Tiêu Duệ, nói nhỏ vào tai hắn: "Người không biết chứ, người tên Minh Nguyệt đó là Vương phi tương lai của người đấy! Không đúng không đúng, không phải của người mà là chủ nhân của thân thể này. Hắn ta không chỉ cho Minh Nguyệt làm Vương phi mà còn phân tán hết thầy nữ nhân trong phủ vì Minh Nguyệt, cả đời đều chỉ có một mình Minh Nguyệt thôi."

"Người nói thế có hay không chứ? Hai ta lại xuyên vào một quyển sách, đúng là hai ta có duyên thật đấy. Người biết không, ta thăm lắm đấy. Trong quyển sách này, về sau ta chính là đại pháo hôi, bị chính chủ nhân của thân thể của người giết chết đấy!"

Màn kịch nhỏ:

Tiêu Duệ:...Nàng đang nói cái gì? Ta không nghe được không nghe được không nghe được!

Dư Lộ: Chàng thật vô tình, thật lạnh khốc, thật cố tình gây sự.

Tiêu Duệ: Ta không nghe ta không nghe ta không nghe!

Trần Chiêu: Ha ha, tình yêu đẹp đẽ, chia tay nhanh ~

Tiêu Duệ & Dư Lộ: Cút ngay --

Trần Chiêu: (T o T)/~~ tác giả ta kháng nghị, ta cũng muốn có một lão bà ~

Chương 156: Ngoại truyện 11

Edit + Beta: Y Nhã a.k.a Ryuu-chan

Tuy Tiêu Duệ còn chưa vào Vương phủ ở nhưng một mặt là có ít thứ cần sắp xếp cẩn thận sớm, một mặt là vì Dư Lộ đã vào ở nên đầu bếp trong phòng bếp của Vương phủ rất đầy đủ.

Hôm nay hán tới lúc đã hơi muộn, lại không muốn đi nên các đầu bếp lấy hết vốn liếng của mình ra để làm một bàn thức ăn ngon.

Một bàn đồ ăn, một nửa là Dư Lộ thích, một nửa là Tiêu Duệ thích. Bởi vì biết đồng hương không đi, lại biết đồng hương không có thích Minh Nguyệt, nên tối hôm nay cô ăn rất ngon miệng. Tiêu Duệ thì lại khác, hán cần bán không có lòng dạ nào để ăn cơm. Từ lúc nghe Dư Lộ nói xong, cả tâm trí hán đều ngẩn ngơ, nhưng lại không dám để Dư Lộ phát hiện nên ngoài mặt thì hán ăn rất ngon, nhưng trong lòng lại không muốn ăn chút nào, cứ luôn có cảm giác như có gì chặn ở ngực, vô cùng khó chịu.

Chuyện này khiến hán rất rung động. Dù hán đã cực lực biểu hiện như không sao nhưng Dư Lộ vẫn phát hiện ra. Chẳng qua cô cũng không thấy lạ, dù sao mấy truyện ngôn tình đầy đủ là truyện mấy nữ sinh mới thích đọc, đồng hương là nam nhân, không thích đọc cũng là chuyện thường.

Dư Lộ múc một chén canh đưa cho Tiêu Duệ, "Có phải trong lòng có chút không tin được không? Nếu ăn không trôi thì đừng ăn nữa, tối có đói thì kêu bữa khuya sau."

Tiêu Duệ lập tức đặt đĩa xuống, nhận chén ngậm uống ngậm không. Dựa theo ý của Tiểu Lộ Nhi, xuyên vào sách nghĩa là đi vào thoải mái trong dân gian sao?

Lẽ nào kiếp trước và kiếp này của hán, và cả ba đời của Trần Chiêu, thực ra đều là chuyện xưa trong một cuốn sách sao? Không đúng, họ đều có sức sống, đều là người bình thường mà, tại sao lại là thoải mái được?

Nhưng, Tiểu Lộ Nhi sẽ không lừa hán.

Hơn nữa lời Tiểu Lộ Nhi nói giống y hệt lời của Trần Chiêu. Ngay cả đời trước của hán, ngoại trừ việc cuối cùng hán thích Tiểu Lộ Nhi, vì Tiểu Lộ Nhi vứt bỏ mọi thứ đi, chuyện lúc trước đều giống như Tiểu Lộ Nhi nói vậy.

Tiêu Duệ đặt chén xuống, nghiêng người nhìn Dư Lộ.

Tuy Dư Lộ đang ăn ngon lành nhưng lượng cơm của thân thể này không lớn, nên cô đã ăn xong rồi. Thấy Tiêu Duệ nhìn qua, cô cười, "Lúc đầu ta cho rằng ta chỉ xuyên qua, cho nên tiếp nhận nó một cách rất hài lòng, nhưng sau này khi biết thân phận của người rồi, lại biết xuyên vào một cuốn sách, ta cũng thấy sợ lắm. Chẳng qua người đừng sợ, mặc dù đây là trong sách nhưng trong khoảng thời gian tới đây, ta thấy nơi này là một thế giới bình thường. Cũng may chúng ta không chỉ có một mình, chúng ta còn có lẫn nhau mà. Yên tâm, ta vẫn sẽ luôn bên cạnh người."

Tiêu Duệ nghệt ra, gạt đầu, cầm tay Dư Lộ.

Cơm nước xong, sắc trời cũng dần tối xuống. Tiêu Duệ ôm Dư Lộ dựa vào nhuyển tháp, hai mắt vẫn có chút mờ mịt.

Dư Lộ lại có chút không nhìn được, "Đã trễ thế này, người còn không đi hả? Lát nữa cửa cung đóng là người không quay về được đâu đấy!"

Lúc này Tiêu Duệ mới giống như tỉnh hồn lại, nhìn ra ngoài, quả nhiên trời đã tối đen.

Dư Lộ bắt đầu dĩ, lại có chút buồn cười, "Người còn là một đại nam nhân đấy, ta chỉ là một nữ tử mà vẫn có thể nhận chuyện này, người thì lại không nhận được. Trời ạ, người đừng nghĩ quá nhiều, đã đến đây rồi thì yên tâm đi. Bây giờ người là Hoàng tử, chỉ cần hoàng không nghĩ đến thứ không nên nghĩ, người vẫn sẽ an toàn. Người an toàn, ta cũng sẽ an toàn, biết đâu chúng ta có thể bình an sống hết đời như ở hiện đại chứ."

Đúng là hán không có ý đó, cũng đúng là hán có thể cho nàng trọn đời bình an.

"Giờ muộn rồi, ta không về cung nữa, đêm nay ta ở đây." Tiêu Duệ nói, hai mắt nhìn Dư Lộ thật sâu, "Ta hỏi nàng, nếu ta không phải ta, ý là, ta chính là Thất Hoàng tử ban đầu, vậy nàng sẽ làm gì?"

Dư Lộ không thấy không thích hợp, bật thốt lên: "Nếu người là Thất Hoàng tử ban đầu, ta đây khẳng định sẽ nghĩ cách không ở cạnh người. Một người không thích ta thật lòng, hậu trạch còn có Vương phi và một đồng thiếp thất, sau này lại còn có Minh Nguyệt nữa, ai biết liệu có gì xảy ra không chứ, nhờ đâu lúc đó người muốn giết ta thì sao?"

"Cho nên, nàng sẽ trốn đi, đúng không?" Giọng Tiêu Duệ rất nhẹ.

Trốn sao? Vậy là đã vào Vương phủ rồi hả? Cô suy nghĩ một chút, gạt đầu, "Hán là vậy rồi. Thà đi ra ngoài ăn rau dưa sống qua ngày còn hơn là làm tiểu thiếp sống câu nệ trong hậu trạch."

Tiêu Duệ bỗng ôm sát Dư Lộ hơn chút, trong lòng thì nghĩ, xem ra chuyện nói thẳng là không thể nào rồi. Trong lúc Tiểu Lộ Nhi còn chưa yêu hán đến chết đi sống lại, và tình yêu của hán còn chưa làm Tiểu Lộ Nhi triệt để tin tưởng, hán nhất định không thể thắng thần được.

Dư Lộ bật cười, vỗ vỗ tay hán, "Đúng rồi, lần trước người còn chưa nói với ta, ở hiện đại sao người lại chết thế? Còn có, tên thật của người cũng là Tiêu Duệ hả?"

Tiêu Duệ nói xạo, "Ta chết vì việc ngoài ý muốn, giống như nàng, chắc chắn sẽ không về được. Còn về tên, không sai, ta cũng tên là Tiêu Duệ."

Trong cung, Huệ Phi chờ trái chờ phải cũng không chờ được con trai, muốn cho người đi gọi cũng không thể nữa, bèn cho người đi gọi Tiêu Dật đến.

Gần đây Tiêu Dật bị Tạ Linh Tuệ mê đến thất điên bát đảo, nhưng gã vẫn luôn nhớ kĩ tiếng hừ lạnh của Tiêu Duệ khi ra cửa ngày ấy, nên nhiều ngày nay chỉ đành phải chịu "hối khổ tương tư", cũng không có đi tìm Tạ Linh Tuệ. Còn trong lòng thì gã vẫn muốn tìm Tiêu Duệ hỏi cho rõ, ngày ấy Tiêu Duệ như vậy là vì Tạ Linh Tuệ có gì không đúng hả?

Nhưng đã nhiều ngày rồi Tiêu Duệ không có lộ mặt, cũng không biết là đi làm cái gì, muốn tìm hắn cũng không tìm được. Lúc này Tiêu Dật bị Huệ Phi hỏi vậy, gã lập tức lác đầu.

"Không biết nữa, gần đây Thất ca cứ thần thần bí bí, đã mấy ngày rồi nhĩ tử không có nói chuyện với hắn." Tiêu Dật còn có chút tủi thân trong lòng nữa.

Huệ Phi nhú mày, kiểu gì cũng nghĩ không ra.

"Trong phủ thu thập xong chưa thế? Vương phi còn chưa được định nữa, nó cũng không cần phải dọn phủ trước làm gì. Vậy rốt cuộc sao nó lại cứ suốt ngày chạy đến Vương phủ làm gì nhĩ, đến cùng là trong Vương phủ có gì hấp dẫn nó?" Người của bà cũng không truyền tin lạ gì về.

Tiêu Dật cười gian, "Có khi nào Thất ca giấu một con hồ ly tinh trong phủ không nhĩ?"

"Được rồi!" Huệ Phi vỗ hán một cái không nặng không nhẹ, sẵn giọng: "Lớn chừng đấy rồi, cả ngày cứ thích nói lung tung, cẩn thận có ngày phụ hoàng dạy dỗ cho gòi!"

Tiêu Dật nói: "Nhĩ tử cũng chỉ nói vậy trước mặt ngài thôi mà, nếu ra ngoài rồi, ai chẳng nói nhĩ tử ôn trọng có năng lực chứ."

Đó cũng chỉ là lời xã giao! Huệ Phi không đành lòng nói thật cho con trai, ngược lại lại nghĩ đến một việc khác, "Con nhìn Thất ca con rồi lại nhìn con đi, người ta còn chưa định Vương phi mà đã muốn dọn dẹp Vương phủ cho xong. Nhưng con thì lại sớm định ra Vương phi rồi, thế mà chẳng thèm quan tâm Vương phủ của mình lấy một chút! Ta thấy con mau giành thời gian ra, đừng làm mấy việc khác nữa, sớm thu dọn Vương phủ xong, đợi Thất ca con thành hôn xong, con cũng phải nắm chặt thời gian mới được!"

Sắc mặt Tiêu Dật lập tức xui xuống, gã không hề muốn thành thân!

Nhất là còn phải cưới Vương phi Hạ Mộng Oánh y hệt như lão tiên sinh, suốt ngày cầu nhau cầu nhau, chi cần nghĩ chút thôi, gã đã thấy đầu đau muốn chết rồi.

"Mẫu phi, con có thể không cưới nàng ta không? Nàng ta suốt ngày ốm đau bệnh tật, lại rất đáng ghét nữa, giống y như lão tiên sinh vậy." Tiêu Dật oán giận.

Huệ Phi trừng gã một cái. Đương nhiên bà cũng không coi trọng Hạ Mộng Oánh, nhưng ai bảo lúc cha Hạ Mộng Oánh chết trận sa trường, trong cung chỉ có mỗi Tiêu Dật là có tuổi tác xứng với nàng ta chứ. Bởi vậy, Thừa Nguyên Đế cứ như vậy chỉ hôn.

Bà thờ dài: "Không lâu sau là tuyển phi rồi, đến lúc đó mẫu phi tuyển cho con hai trăm phi. Con thích ai thì cứ trực tiếp nói cho mẫu phi, mẫu phi tuyệt không ngăn con."

Tiêu Dật cũng biết, muốn không cưới Hạ Mộng Oánh thì chỉ có hai khả năng, một là Hạ Mộng Oánh chết, hai là gã chết. Nếu hai người vẫn sống sờ sờ thì vị trí Vương phi của gã chỉ có thể là của nàng ta.

Chẳng qua trăm phi thì không cần gấp. Đây cũng là vị trí vô cùng mê người, gã giữ lại để còn có tác dụng lớn hơn nữa.

"Nhĩ tử không sao hết, ngài không cần lo lắng. Chỉ là Thất ca, niên kỷ của hắn không còn nhỏ nữa mà đến bây giờ vẫn không muốn gần nữ nhân. Mẫu phi, các huynh đệ đã lên truyền đi lời khó nghe, ngài vẫn nhanh nhanh chọn vài nữ nhân hợp ý cho Thất ca đi."

Huệ Phi gạt mình, sau đó trịnh trọng gật đầu.

Xem ra, không chỉ cần nhanh định ra Chính phi của trưởng tử mà còn cần định ra trăm phi nữa. Chỉ là... nghĩ đến thái độ trước đó của Tiêu Duệ, Huệ Phi cảm thấy, bà phải thương lượng với con trai trước mới được.

Bà phản phó Tiêu Dật: "Ta nhìn trướng Lâm Đại cô nương phủ Định Quốc Công. Thất ca của con... Dật Nhĩ, con là đệ đệ ruột của Thất ca con, cũng không thể để danh tiếng của nó bị bẩn được. Lâm Đại cô nương phủ Định Quốc Công này đến cùng là thế nào, con phải người ngầm hỏi thăm chút nhé. Nhất định phải hỏi cho rõ ràng, vậy ta mới quyết định xem có cho nó làm Chính phi của Thất ca con được hay không."

Tiêu Dật gật đầu đồng ý.

Một đêm trời qua, trong Tầm Phương viện ở Thành Vương phủ, Dư Lộ mở mắt, đầu tiên là rón rén xuống giường, đi tới gian ngoài, nhìn Tiêu Duệ đang co cụm lại nằm ngủ trên giường La Hán, lặng lẽ cười.

Tối qua Tiêu Duệ nói không hồi cung, tối lại muốn ngủ chung với cô trên giường lớn, nếu hắn là nguyên chủ thì thôi, Dư Lộ sẽ sợ không dám nói gì, nhưng hắn lại là đồng hương của cô!

Nam nhân hiện đại, dù trong lòng không nghĩ vậy nhưng mặt ngoài vẫn phải nói mấy câu đường đường chính chính.

Chẳng qua... Dư Lộ nhìn Tiêu Duệ cao lớn như thế mà giờ phải tủi thân như vậy, bỗng thấy có chút đau lòng.

Cô đi tới, do dự không biết có nên đánh thức hắn, kêu hắn lên giường ngủ không, kết quả là vừa mới dừng chân bên giường, Tiêu Duệ đã mở mắt.

"Người muốn lên giường ngủ không?" Dư Lộ hỏi hắn.

Tiêu Duệ vươn tay kéo Dư Lộ xuống giường La Hán, sau đó xoay người đặt Dư Lộ dưới thân.

Tìm Dư Lộ lập tức đập thành thịch, nắm chặt vạt áo của hắn.

Tiêu Duệ lại không làm gì khác, chỉ hôn nhẹ trán cô rồi nói: "Ta biết, giờ chúng ta còn là vị thành niên. Nàng yên tâm, ta sẽ không làm việc đó khi chưa đủ tuổi."

Không ai biết, khi nói những lời này, lòng hắn đang rỉ máu.

Dư Lộ nhẹ nhàng gạt đầu, nhưng vẫn có chút ngượng, không biết nên đặt tay chân ở đâu.

Tiêu Duệ lại thờ dài, ôm người vào ngực.

Dư Lộ ngượng ngập chôn mặt trong ngực hắn, nhỏ giọng nói: "Tối qua ngươi có ngủ ngon không, hay vào giường ngủ chút nữa đi, giờ còn sớm."

Tiêu Duệ từ cầm lên đầu Dư Lộ, "Không cần, để ta ôm nàng một lát, rồi ta dậy."

Nhưng cứ ôm như vậy thì rất xấu hổ đó. Nhịp tim hắn vừa mạnh vừa nhanh, Dư Lộ chỉ thấy mặt mình càng ngày càng nóng lên. Thực sự không còn cách nào, cô đành phải nói: "Đừng rồi Tiêu Duệ, lúc đến đây rồi xuống xe ấy, ta thấy có rất nhiều thị vệ, ngươi có thể tìm giúp ta mấy người chưa thành thân trong đám người ấy không?"

Thị vệ chưa thành thân, người đầu tiên Tiêu Duệ nghĩ đến là Trần Chiêu.

Tay hắn căng chặt, giọng cũng có chút trầm, "Nàng tìm họ làm gì?"

Dư Lộ nói: "Là Ngọc Oánh ấy. Nàng ấy và ta đều đi ra từ trong cung, giờ lại hầu hạ ta, ta cũng phải tìm cho nàng ấy một nhà chồng tốt chút. Ngươi không biết chứ, Ngọc Oánh đều đã mười tám tuổi rồi. Ở thời này, mười tám tuổi không được coi là trẻ nữa rồi. Dù không thành thân ngay thì cũng phải chọn người trước, để họ ở chung với nhau cho tốt."

Thì ra là vậy.

Tiêu Duệ lập tức nhẹ lòng, hỏi dò: "Vậy nàng... có thấy người nào không tệ không?"

Dư Lộ cười, không kiêng kị gì, "Ta thấy thị vệ tên Trần Chiêu cũng không sai, ngươi thấy thế nào?"

Trần Chiêu, nàng thế mà nói Trần Chiêu.

Tiêu Duệ thật sự không biết cảm giác trong lòng là thế nào, Tiểu Lộ Nhi bị trong sách lừa rồi, cảm thấy Trần Chiêu là người tốt! Chỉ là, Trần Chiêu cũng không được coi là xấu, đời trước hắn ta làm vậy với Tiểu Lộ Nhi cũng vì có nguyên nhân.

Đời này, tuy hắn tự tin rằng giữa hắn và Tiểu Lộ Nhi sẽ không bị Trần Chiêu quấy rối, thế nhưng dưới tình huống hắn không muốn giết Trần Chiêu, mặc dù hắn đã đuổi người đi nhưng người ta vẫn mơ ước đến Tiểu Lộ Nhi của hắn.

Nếu đã như vậy, không bằng để hắn ta triệt để hết hi vọng.

Tiêu Duệ đáp ứng Dư Lộ, sau khi rời giường hắn tìm Thôi Tiến Trung, kêu lão đi thông tri Trần Bì nhanh chóng tìm Trần Chiêu qua đây.

Trần Chiêu còn chưa rời kinh thành, nhưng đối với tin mà Tiêu Duệ truyền tới, hắn có chút nửa tin nửa ngờ, "Đại ca, huynh xác định Vương gia tìm đệ với thiện ý sao?"

Trần Bì khó hiểu, "Cái gì mà thiện ý, chẳng lẽ Vương gia còn có thể giết đệ?"

Cũng khó mà nói, lần trước hắn ta thả mình, biết đâu hiện tại lại hối hận chứ. Trần Chiêu không dám xác định, nhưng nếu hắn không đi, hắn lại tò mò không biết Tiêu Duệ tìm hắn làm gì.

Vì vậy, hắn vẫn theo Trần Bì trở về.

Tiêu Duệ cũng không chỉ gọi mình hắn, trừ hắn ra còn có Trần Bì và mấy thị vệ khác, họ đều bị gọi tới Tầm Phương viện.

Trần Chiêu đứng ở hàng đầu.

Hắn giương mắt nhìn cửa phòng chính của Tầm Phương viện, nhìn Tiêu Duệ đi ra trước, sau đó là Lộ Lộ mà hắn tâm tâm niệm niệm. Bởi vì khí trời có chút lạnh, hôm nay nàng mặc bộ đồ màu đỏ tươi hơi dày, trên tai đeo hoa tai trần châu, đi sát cạnh Tiêu Duệ, cười như đoá hoa xán lạn nhất ngày xuân.

Giống như đời trước, nàng vẫn đẹp đẽ như vậy.

Nhưng không giống đời trước, lúc vừa mới bắt đầu, trong ánh mắt nàng chỉ có mình Tiêu Duệ. Chỉ là... lại gần, nàng vẫn nhìn sang, quét qua mỗi thị vệ hai lần, cuối cùng dừng lại trên người mình.

Lòng Trần Chiêu lập tức nóng lên, trong hai mắt tràn đầy sự chờ mong.

Nhưng mà, Dư Lộ không hề tiến lên mà là kéo Tiêu Duệ dừng lại, quay đầu vẫy tay gọi Ngọc Oánh còn đang đỏ mặt cúi đầu đi qua.

"Ngươi nhìn kĩ xem xem, coi trọng ai thì nói cho ta biết, ta lên lút gọi hắn tới, các ngươi tâm sự xem có hợp nhau không." Dư Lộ nhỏ giọng nói.

Ngọc Oánh có chút bối rối.

"Dư, Dư chủ tử... Nô tỳ muốn một người là được rồi, ngài... ngài một lần liền gọi tám người, sao nô tỳ có thể chọn được chứ." Nàng thì thấy ai cũng tốt hết, nhưng không biết thái độ của người ta là thế nào nữa.

Dư Lộ nói: "Sợ gì, có ta và Vương gia làm chủ cho ngươi mà. Ngươi cứ nhìn là được, chỉ cần thuận mắt, chọn ba bốn người, lát nữa rồi tiếp xúc sau."

Lời này là sao?

Thị vệ của hần, mỗi người đều vô cùng giỏi giang, tại sao qua miệng nàng thì lại giống như cái trắng thế? Lại còn để một tiểu cung nữ Ngọc Oánh chọn chọn lựa lựa nữa?

Tiểu Duệ mắt húng tằng hắng hai tiếng.

Dur Lộ thì không sợ hần chút nào, quay đầu lờm hần một cái, cũng vẫy tay kêu Thạch Lưu và Phúc Quất tới luôn, "Các người cũng nhìn xem, thấy thích hợp thì kêu ta và Vương gia làm chủ cho."

Mặt Thạch Lưu lập tức đỏ ửng lên.

Phúc Quất ngẩng đầu, đưa mắt dừng trên người Trần Chiêu.

Ngọc Oánh bị Tiểu Duệ hù, lúc này sao còn dám chọn, chỉ khúm núm nói: "Dur chủ tử, nô tỳ nghe ngài và Vương gia, hai người cảm thấy ai tốt thì chính là người ấy."

Hôn nhân đại sự, há lại là trò đùa!

Dur Lộ còn định nói gì, Phúc Quất đã kéo tay áo cô, sau đó giờ tay chỉ thẳng hướng Trần Chiêu, "Dur chủ tử, nô tỳ coi trọng hần, có thể muốn hần sao?"

Ặc, cô nương này thật là trực tiếp quá đi! Dur Lộ vội vàng gạt đầu, sau lại nói: "Chúng ta cũng không ép hần được, người có thể ở chung với hần đã rồi tính."

Tiểu Duệ đỡ trán, rốt cuộc thì hiện đại mà Tiểu Lộ Nhi nói là sao thế? Nam nữ bảy tuổi không ngồi chung, dù hai người đều làm hạ nhân trong cùng một Vương phủ thì cũng không thể như vậy được. Nếu đều như thế, Vương phủ của hần trở thành cái dạng gì rồi?

Nếu không phải rất nhiều phương diện đều giống với Tiểu Lộ Nhi của đời trước, hần thực sự hoài nghi đây rốt cuộc có phải Tiểu Lộ Nhi không, đời trước nàng ấy cũng đâu có mở ra như vậy chứ. Chỉ là, hần đã lỡ đồng ý rồi, giờ không thể thu hồi lại, nếu không chẳng phải là nói không giữ lời?

Xem ra chuyện như vậy chỉ có thể có một lần.

Nghĩ vậy, cuối cùng hần vẫn ngăn cản Dur Lộ lại, nháy mắt với Thôi Tiến Trung, sau đó kéo Dur Lộ và ba nha hoàn về phòng chính.

Bên này, đầu tiên Thôi Tiến Trung gọi Trần Chiêu đi ra, sau đó nói rõ tình huống với bảy người còn lại. Trong bảy người đó có ba người rất tích cực, bốn người còn lại thì không quan tâm lắm, lão bèn mang theo Trần Chiêu và ba người kia vào phòng.

Trong phòng, Tiểu Duệ đã tạm thời tách ra, vô phòng ngồi.

Nhưng khi Trần Chiêu vào phòng, thấy ba nha hoàn và Dur Lộ xoi mói mình từ trên xuống dưới, Trần Chiêu không đỏ mặt như ba thị vệ kia mà là sắc mặt nhin không được trắng đi.

Hần còn tưởng có chuyện gì, thì ra là...

Dur Lộ là chủ tử, đương nhiên cô mở miệng trước, "Là thế này, ta nghe Vương gia nói các người đều chưa thành thân, ba nha hoàn này của ta đều rất tốt, nhưng Thạch Lưu và Phúc Quất đều còn nhỏ, có thể đợi thêm một hai năm, mà Ngọc Oánh lại đã mười tám rồi, cho nên ta muốn để nàng ấy quyết định, nếu có thể sớm thành thân thì tốt hơn."

Ba thị vệ kia đồng thời ngẩng đầu nhìn lên, sau đó đồng loạt quỳ xuống, nói: "Chúng tiểu nhân đều nghe chủ tử."

"Mau đứng lên, mau đứng lên!" Dur Lộ chưa thể nhận việc đụng cái gì cũng quỳ xuống ở cổ đại. Gọi ba người đứng dậy, cô nhìn sang Trần Chiêu, nói tiếp: "Bởi vì Phúc Quất coi trọng Trần thị vệ nên chừa hai người họ ra. Còn ba người các người, ta đây hiện tại chỉ có Ngọc Oánh và Thạch Lưu, các người xem xem, nếu thấy được thì nói với ta. Người còn lại cũng đừng có lo, ta cũng sẽ quản hôn sự sau này của người cho."

Mọi người lại cảm tạ lần nữa.

Trước khi kêu họ ra ngoài hết, Dur Lộ có cho gọi lại Trần Chiêu và Phúc Quất. Dur Lộ luôn cảm thấy từ khi gặp Trần Chiêu, thái độ của Phúc Quất cứ có chút không đúng. Còn Trần Chiêu, thái độ của hần cũng có chút kì lạ, nên cô gọi hai người này lại.

Chỉ là nếu cô hỏi Trần Chiêu có nguyện ý không, Phúc Quất lại ở chỗ này không đi, vậy cũng không phải chuyện tốt. Nhờ đâu người ta không muốn, đó chẳng phải là một chuyện đau lòng sao?

Ai ngờ cô còn chưa nói gì, Phúc Quất đã mở miệng trước: "Dur chủ tử, nô tỳ có thể nói chuyện riêng với hần không?"

Được, người cổ đại các người cũng thật thoáng nha!

Đương nhiên Dur Lộ đồng ý, chẳng qua cô không có ra ngoài mà là vào trong phòng với Tiểu Duệ, chỉ là tai cô vẫn vểnh lên. Thật ra cô có chút bất quáí, vốn muốn tìm đối tượng cho Ngọc Oánh, kết quả Phúc Quất lại coi trọng người ta, lại còn rất cố chấp nữa.

Tiểu Duệ cũng thấy mọi việc có chút quỷ dị. Đời trước, Phúc Quất vì bảo vệ Tiểu Lộ Nhi nên bị Trần Chiêu chặt một cánh tay. Đời này là sao chứ, hay là Phúc Quất cũng sống lại thế?

Đương nhiên Phúc Quất không có sống lại, chẳng qua là nàng thấy có chút lạ. Rõ ràng trong trí nhớ của nàng không có người tên Trần Chiêu này, nhưng vì sao khi gặp hần, tâm trạng của nàng lại phức tạp như vậy. Lúc thì muốn chém hần, lúc thì muốn bỏ hần, lúc lại muốn chặt hần...

Đây rốt cuộc là có thâm cừu đại hận đến mức nào chứ!

Trần Chiêu nhớ tới chuyện đời trước, cũng thấy có vài phần hồ thẹn với Phúc Quất, nên chỉ đứng im bất động, để mặc Phúc Quất từng bước từng bước lại gần hần.

Màn kịch nhỏ:

Phúc Quất [mờ mịt quay đầu]: Tác giả, ta từng bước lại gần hần làm gì?

Dư Lộ [cười hả hê]: Chém hần, bổ hần, chặt hần!

Tiêu Duệ [cười phối hợp lão bà]: Ủ ừ, ừ ừ.

Trần Chiêu [ngửa đầu nhìn trời rơi lệ]: Tác giả, ta thấy người thực sự có thù với ta mà!

Đào Từ [mở miệng đầy thâm ý]: Không, ta chỉ ưng thuận người, cho người một lão bà~

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 157: Ngoại truyện 12

Edit + Beta: Y Nhã a.k.a Ryouu-chan

P/s: sắp hết rồi các nàng ạ, buồn quá ;-;

Phúc Quất đứng yên trước mặt Trần Chiêu, nhưng điều khiến nàng thấy kỳ lạ là Trần Chiêu lại không dám đối mặt nàng. Mặt dù không cúi đầu nhưng mắt thì cứ liếc trái liếc phải, kiểu gì cũng không chịu nhìn nàng.

Nàng cũng đâu đáng sợ lắm đâu?

Hai mắt nàng ấy sáng ngời, trong mắt mang theo tia khó chịu và đánh giá, sau đó lại chuyển thành khó hiểu. Điều này khiến Trần Chiêu thấy không ổn, nhưng cuối cùng hần vẫn lắc đầu. Trong thiên hạ làm gì có nhiều sự trùng hợp như vậy chứ. Hơn nữa nếu Phúc Quất cũng sống lại như hần và Tiêu Duệ, chắc chắn bây giờ nàng ấy phải chém hần để trả thù rồi.

Hần lè mắt nhìn Phúc Quất, tự hỏi nên uyển chuyển từ chối như thế nào.

Phúc Quất lại bỗng nói: "Ta cảm thấy, kiếp này chúng ta không có oán, nhưng kiếp trước hần là có thù."

Lời này khiến lòng Trần Chiêu nổi như trống.

"Cô nương nghĩ nhiều rồi, tại hạ không biết cô nương."

Đương nhiên Phúc Quất biết. Nàng đánh giá Trần Chiêu từ trên xuống dưới vài lần, nói: "Không sao, chúng ta cứ tiếp xúc trước đã."

Trần Chiêu nghiêng đầu, "Tại hạ phải đi ngay bây giờ."

"Người chỉ là một thị vệ, làm gì có chuyện được tự tiện rời đi hay ở lại." Phúc Quất cười nhạt: "Hôm nay vì sao Vương gia và Dư chủ từ kêu các người tới, ta nghĩ người cũng biết rồi. Cho nên dù người rời đi thì cũng phải trở lại thôi, không sao hết."

Nếu trên mặt Phúc Quất có chút xấu hổ, hoặc ánh mắt hơi trốn tránh, hoặc giọng điệu dằn hờn hơn chút, thì rất có thể Trần Chiêu sẽ hiểu lầm. Nhưng nhìn biểu tình hần không thể ăn thịt người của nàng, dù Trần Chiêu muốn hiểu lầm thì cũng không thể tự lừa mình như vậy được.

"Đi!" Phúc Quất chỉ hướng cửa.

Trần Chiêu nhìn Phúc Quất với vẻ khó hiểu.

Phúc Quất cười đắc ý, "Nghe nói người là thị vệ giỏi nhất Vương phủ, võ nghệ của ta cũng không tồi, chúng ta đi ra ngoài so chiêu xem sao."

Kiếp trước Phúc Quất còn không phải là đối thủ của hần, huống chi là kiếp này? Mà kiếp trước hần đã làm Phúc Quất bị thương, kiếp này hần không muốn làm vậy tiếp. Trần Chiêu lắc đầu, chỉ là chưa nghĩ ra lí do thì đã thấy Phúc Quất nhìn hần với ánh mắt đầy khinh bỉ.

"Gi vậy, không phải người là cái gỏi thêu hoa đấy chứ?" Phúc Quất rất ngứa tay, nhưng Vương gia và Dư chủ từ vẫn còn ở trong phòng. Nếu không có lí do chính đáng thì nàng không thể ra tay được.

Mặc dù bị nói vậy, sắc mặt của Trần Chiêu vẫn không hề thay đổi.

Phúc Quất gấp đến độ trừng mắt, bước lại gần mắng: "Ta nói chứ Trần Chiêu, người có phải là nam nhân không vậy?"

Đây chính là lời nhục nhã nhất đối với một nam nhân. Gần như là Phúc Quất vừa dứt lời, Dư Lộ đang nghe lén đằng sau lập tức phì cười. Tiêu Duệ vội kéo cô lại, bịt kín miệng cô.

"Sao vậy?" Dư Lộ nhỏ giọng nói.

Môi cô dán lòng bàn tay của Tiêu Duệ, hơi thở ấm áp phả ra, cánh môi mềm mại cũng cọ qua cọ lại, giống như muốn cọ ngứa lòng người ta vậy.

Tiêu Duệ bất chấp việc cười nhạo Trần Chiêu, vội kéo người vào lòng, gục đầu dán môi bên tai Dư Lộ, "Có nàng mới làm sao ấy, chuyện của hai người người ta, nàng quan tâm làm gì chứ."

Dư Lộ cười, lén lút nhỏ giọng nói: "Ta nào có. Người không biết chứ, Phúc Quát hài hước thật, thế mà lại ép Trần Chiêu đi so chiêu với nàng ấy. Trần Chiêu không muốn, hẳn là vì sợ nàng ấy bị thương đi, kết quả là nàng ấy lại hỏi Trần Chiêu có phải nam nhân không, ha ha."

Tiêu Duệ hừ nhẹ, "Nàng biết à?"

"Đương nhiên!" Dư Lộ nói: "Phúc Quát rất đáng yêu nha, sao Trần Chiêu lại không thích nàng ấy được."

Có cô tới, mọi chuyện sẽ khác hoàn toàn với trong truyện. Cô sẽ không lợi dụng Trần Chiêu, thậm chí sẽ không gần gũi Trần Chiêu, cho nên việc Trần Chiêu thích cô sẽ không tồn tại. Vậy chưa chắc Trần Chiêu sẽ không thích Phúc Quát.

Tiêu Duệ nghe xong, chỉ cười cười.

Dù ở thế giới thật hay ở trong thoại bản, Tiểu Lộ Nhi đều là của hắn. Họ đều là người thật, có máu có thịt, chỉ cần có thể được ở cùng người mình yêu, chuyện khác đều không quan trọng.

Động tĩnh trong phòng nhỏ không thể tránh khỏi lỗ tai của Trần Chiêu. Mặc dù hắn không nghe rõ sau đó Dư Lộ nói gì với Tiêu Duệ, nhưng hắn lại nghe rõ tiếng cười lúc đầu của Dư Lộ.

Cho nên khi hắn phản ứng lại, hắn đã đi ra ngoài viện với Phúc Quát. Hắn còn đang đứng ngơ ngác, Phúc Quát đã chuẩn bị xong, sau đó đá mạnh về phía hắn.

Trần Chiêu vội tránh đi, không muốn đánh nhau thì chỉ có thể trốn.

Thời gian hắn trở về hơi ít, tình trạng thân thể lúc này kém hơn lúc bắt cóc Dư Lộ rất nhiều, nên nói hắn mạnh Phúc Quát thì cũng chỉ mạnh hơn một ít. Nhưng hắn lại không biết, từ năm ngoái Phúc Quát bỗng như được đả thông hai mạch Nhâm Đốc, lại tự sáng tạo nên một bộ kiếm pháp độc đáo, lúc này Trần Chiêu né tránh, như qua mấy chiêu hắn đã bị bức phải không ngừng trốn về sau.

Phúc Quát nhìn hắn, cảm giác quái dị trong lòng càng tăng thêm. Nếu người khác né tránh như vậy, nàng đã sớm tức giận rồi, vậy không phải là khinh thường nàng sao. Chỉ là nếu Trần Chiêu làm vậy, nàng không chỉ không tức giận mà còn âm thầm hưng phấn, chỉ mong cho hắn không kịp tránh, ăn phải mấy đao của mình mới hay.

Đó là chuyện kiếp trước, kiếp này hắn còn chưa làm chuyện hại cho Phúc Quát, cũng không có ý muốn hại nàng, nên khi thấy thực sự không tránh được, Trần Chiêu quyết định tiếp chiêu.

Dư Lộ cũng kéo Tiêu Duệ đi tới bên cửa sổ, nhìn hai người người tới ta đi trong phòng, cô không nhìn thấy có sát khí trong đó thật, chỉ nói: "Nhìn như vậy, hai người đúng là xứng đôi thật. Một người ở bên cạnh ta, một người ở bên cạnh người, hai người họ có thể coi là phu xướng phụ tùy không?"

Tiêu Duệ chỉ cười không nói.

Nếu hai người này có thể đến với nhau thật thì mới gọi là hay!

- - -

Bởi vì Vương phủ đã xây xong, không đợi thánh chỉ tứ hôn, Tiêu Duệ đã chuyển vào Thành Vương phủ. Chẳng qua là vừa qua năm mới, Dư Lộ liền phải đi ngay. Cô phải đi Vu gia, qua năm có rất nhiều thế gia quý nữ cùng tiến cung, từ Thừa Nguyên Đế và các Hoàng tử đủ tuổi chọn lựa.

Ngọc Oánh đã kết hôn trước khi qua năm mới, Thạch Lưu thì vẫn chưa. Tiêu Duệ nghĩ đến kiếp trước Thạch Lưu và Thành Thất ân ái nhiều năm, kiếp này tuy Thành Thất là ám vệ ở bên ngoài của hắn nhưng cũng không đồng ý cho Thạch Lưu cơ hội ở chung với nam nhân khác. Cũng may Thạch Lưu thấy mình còn nhỏ nên tạm thời không có ý đó, vậy nên lần này cùng Dư Lộ đi Vu gia và tiến cung đều có hai người Thạch Lưu và Phúc Quát.

Tiêu Duệ muốn đích thân đưa Dư Lộ qua, nhưng trước khi xuất phát, hai người vẫn ngồi trong Tầm Phụng viện chuyện trò.

Phúc Quát ra ngoại viện tìm Trần Chiêu.

Kiếp này, Tiêu Duệ cảm thấy Phúc Quát đúng là khác người, nhưng vì có nàng ấy nên Trần Chiêu không bị đuổi đi. Đương nhiên, làm thị vệ của Thành Vương phủ, dù Trần Chiêu trọng sinh nhưng Tiêu Duệ không bỏ, hắn vẫn không đi được.

Lúc này thấy Phúc Quát, Trần Chiêu lập tức xoa người muốn đi.

Phúc Quát nhanh chân ngăn hắn lại, trừng mắt nhìn hắn, "Người đây là có ý gì vậy? Ta vừa tới tìm người, người liền muốn chạy trốn?"

Chỉ mới nửa năm, Trần Chiêu đã thấy rất sợ Phúc Quát.

"Không có." Hắn nói: "Ta chỉ vừa lúc nhớ rằng mình có việc, không có nhận ra là người."

Phúc Quát hừ lạnh, không tin lời của hắn. Nàng chỉ nhìn hắn, nói: "Ta sắp phải theo Dư Chu từ rồi đi rồi, sợ là sang năm mới có thể trở lại. Nếu sớm chút thì là mùa hè, nếu không thì rất có thể là mùa đông."

Trần Chiêu gật đầu, nói: "Ừ."

Phúc Quất hừ lạnh, trên mặt lộ vẻ không vui, "Chỉ ừ thôi? Ta phải đi lâu như vậy, ngươi không có gì muốn nói với ta sao?"

Trần Chiêu nghĩ nghĩ, nói: "Hầu hạ Dư chủ từ cho tốt."

Phúc Quất cắn răng, nói: "Đến, cũng lâu rồi không so chiêu, không biết có thật lùi không nữa, chúng ta so chiêu một lát!"

Trần Chiêu: "..."

Tĩnh tĩnh Phúc Quất thuộc kiểu nói đến là đến. Hắn còn chưa kịp từ chối, Phúc Quất đã lao đến. Trong nửa năm qua, không bàn đến lời của người khác, chính bản thân Trần Chiêu cũng cảm thấy Phúc Quất có ý gì đó với hắn. Nhưng mỗi lần Phúc Quất ra tay, hắn lại thấy không phải.

Phúc Quất nói đánh là đánh thật, không có chút lo lắng hắn sẽ bị thương. Mà còn hắn, ngay từ đầu vốn là trốn tránh, nhưng dần dần không chống lại được, đành phải công ít thủ nhiều.

Hình như hôm nay Phúc Quất rất tức giận, chiêu nào cũng mang theo sát khí đằng đằng. Trần Chiêu thấy không ngăn được, chỉ có thể thường thường chủ động ra chiêu ngăn cản.

Trong lòng ngực Phúc Quất có con tức, thế công đánh tới vừa vội vừa loạn, hơn nữa còn đang phân tâm, rất nhanh liền bị Trần Chiêu đá trúng.

"A----" Phúc Quất hét lên một tiếng, ngã ngối trên đất.

Trần Chiêu cũng vì vội vàng thu chân nên chập vạt lui về sau vài bước. Còn chưa chờ hắn đứng vững lại, Phúc Quất đã đặt mông xuống đất, hai tay ôm đầu gối không đứng dậy.

Trần Chiêu thờ gập, ngẩng đầu, thấy hai vai Phúc Quất run run. Hắn nhấc chân, do dự một lát mới tiến lên hỏi: "Ngươi không sao chứ?"

Phúc Quất không đề ý tới hắn, chỉ là hai vai run lên mạnh hơn.

Trần Chiêu vươn tay, rút cuộc vỗ nhẹ bả vai của Phúc Quất, "Phúc..."

Phúc Quất lại bỗng nhiên hất tay hắn ra.

"Ai cần ngươi lo!" Nàng trừng mắt nhìn Trần Chiêu, hai mắt đỏ hồng, thấp giọng hô: "Chắc chắn ta có thù oán với ngươi, chắc chắn, hoặc là chính ngươi có thù oán với ta!"

Tay Trần Chiêu cương lại giữa không trung, "Ta..."

Phúc Quất không muốn nghe hắn nói gì, bỏ dậy xoay người chạy đi. Đến khi người chạy xa rồi Trần Chiêu mới phát hiện nàng lặng lẽ gột tay lau mắt hai lần.

"Thật ra, Phúc Quất khá là tốt." Không biết Tiêu Duệ đã lại gần khi nào, đứng đằng sau Trần Chiêu, "Không phải sao?"

Trần Chiêu xoay người, kính cẩn hành lễ.

Tiêu Duệ xua tay, nói: "Đời trước ngươi thiếu người ta, đời này không tính trả nợ sao?"

Trả nợ... trả như thế nào?

Trả một cánh tay à?

Tiêu Duệ nhìn hắn ta vẫn không hiểu, lắc đầu cười nhẹ. Nửa năm qua, chỉ sợ chỉ có hai đương sự là Trần Chiêu và Phúc Quất còn chưa hiểu tâm ý của nhau. Tất cả mọi người xung quanh đều đã nhìn ra cả rồi.

Nếu không phát hiện tâm ý của hai người, lúc này chắc chắn Tiêu Duệ sẽ thúc đẩy chuyện này một phen. Chỉ là nếu đã phát hiện, sớm muộn gì chuyện rồi cũng sẽ xảy ra, đặc biệt lúc đó còn có thể làm Trần Chiêu khổ sở, đây là việc Tiêu Duệ rất muốn nhìn thấy, tự nhiên hắn sẽ không lăm miệng lăm gì.

- -

Dư Lộ ở Vu gia không đến năm ngày liền đi theo quý nữ thế gia trong kinh vào cung, có cơ hội thể nghiệm tuyển tú nữ ở cở đại một phen.

Vu gia là Hầu phủ, nhưng Vu Quốc Đống lại không có bản lĩnh gì, hiện giờ Vu gia lại còn trộm buồn bán nữa, nên khi vào cung, xung quanh mấy tiểu thư có gia thế tốt đều tụ tập mấy đầu nhỏ muốn nịnh bợ, bên Dư Lộ lại vô cùng im lặng.

Chỉ là im lặng cũng có chỗ tốt của im lặng. Không ai nịnh bợ cô, cô cũng không đi nịnh bợ người khác, cho nên mọi người đều cho là cô không tránh được nên mới tới một chuyến, cũng không có đích ý gì với cô.

Dư Lộ thuận lợi tiến vào một cửa cuối cùng.

Mấy trăm nữ tử đồng thời tuyển tú, thế mà cuối cùng chỉ có không đến ba mươi người có thể đến trước mặt Thừa Nguyên Đế. Mà trong ba mươi người này, bởi vì Cừu Hoàng tử Tiêu Dật đã sớm có Chính phi, cho nên chỉ có ba Hoàng tử Lục Thất Bát yêu cầu tuyển Chính phi, sau đó là trác phi. Nhân tuyển làm trác phi thì hơi nhiều hơn chút, trừ bỏ Đại Hoàng tử không ở trong kinh, Vương phủ của Tứ Hoàng tử Ngũ Hoàng tử đều đã đầy người ra thì còn có mười một vị trí trác phi. Chẳng qua, đây chỉ là mức lý tưởng, thật ra các Hoàng tử rất ít khi chọn hết trác phi ngay trong một lần.

Tuổi Thừa Nguyên Đế đã không nhỏ, chỉ tượng trưng tuyển hai nữ tử vào cung, rồi Lục Hoàng tử bắt đầu tuyển trước. Thật ra Vương phi do mấy Hoàng tử chọn đều đã được liên hệ ngầm từ trước, cho nên hắn sẽ không đoạt Dư Lộ với Tiêu Duệ, dù sao thân phận của Dư Lộ cũng không đáng giá để tranh đoạt.

Sau khi hần chọn xong thì đến lượt Tiêu Duệ. Tiêu Duệ không chút do dự chọn Dư Lộ.

Điều này làm sắc mặt Huệ Phi đang ngồi bên trên lập tức thay đổi. Bà thực sự không biết Tiêu Duệ sẽ chọn cô nương bỗngưng xuất hiện này, Vương phi bà chọn cho Tiêu Duệ là Đại cô nương Lâm Thục của phủ Định Quốc Công. Lúc trước bà đã nói cho nhi tử rồi, lúc đó nhi tử cũng không phản đối, sao bây giờ lại...

Huệ Phi bỗng hoàn hồn, lúc ấy nhi tử không phản đối, nhưng hình như cũng không gật đầu, cho nên -- bà đây là bị nhi tử ruột lừa sao?

Đối mặt với ánh nhìn không dám tin của Lâm Thục, nghĩ đến lúc trước bà đã gần như nói rõ với Lâm gia, lúc này bà lập tức cảm thấy không có thể diện, chỉ muốn quay mặt đi.

Nhưng sau đó, bà thể mà nghe thấy Lâm Thục ngượng ngùng thất nhĩ*, bèn thở phào một tiếng.

*Tạm dịch là thất lễ với vua.

Bà vội quay đầu lại nhìn, lại thấy Tiêu Dật đã chạy đến bên người Lâm Thục, chọn Lâm Thục làm trắc phi. Huệ Phi vuốt ngực, cảm thấy trong lòng tốt hơn không ít. Cũng may cũng may, không tính là thất hứa với Lâm gia, rốt cuộc là nước phù sa không chảy ruộng ngoài.

Nhưng Lâm Thục lại cau chặt mày, rất muốn thoát khỏi tay của Tiêu Duệ.

Rõ ràng nàng là Chính phi, vì sao giờ lại phải làm trắc phi?

Nàng không muốn!

Đứng ở một bên, Tiêu Duệ nhìn cảnh này, vẻ mặt rất là phức tạp. Chẳng lẽ đời này Cửu đệ muốn ở chung với Lâm Thục? Vậy còn Minh Nguyệt thì sao đây?

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 158: Ngoại truyện 13

Edit + Beta: Y Nhã a.k.a Ryou-chan

P.s: sắp hết truyện rồi, còn có 1 chương cuối cùng nữa thôi à((

Khác với vẻ mặt phức tạp của Tiêu Duệ, Dư Lộ lại đang tò mò. Theo kết cục ban đầu, phu thê hai người Tiêu Duệ và Minh Nguyệt sẽ ân ái đến lúc đầu bạc răng long. Vậy bây giờ đổi thành Tiêu Dật, liệu kết cục có thể là Minh Nguyệt và Tiêu Dật sẽ ân ái đến già không?

Này thật đúng là khó nói.

Minh Nguyệt là nữ chính, thường thì hần là có hào quang của nữ chính, mà nếu Lâm Thục vẫn không muốn làm khó bản thân mà đẩy Minh Nguyệt ra giống như trong truyện, vậy rất có thể kết cục vẫn giống như cũ.

Chẳng qua, chuyện này không liên quan gì tới cô cả.

Tuyển người xong, các tiểu thư được đưa về nhà chờ gả, mà Tiêu Duệ và Tiêu Dật thì cùng đi gặp Huệ Phi. Huệ Phi nhìn hai nhi tử, giống như trong nháy mắt mấy nhi tử của mình cũng đã lớn lên, đều bắt đầu học được bằng mặt không bằng lòng.

Bà rõ ràng muốn đưa nữ nhi Định Quốc Công cho Tiêu Duệ, nhưng cuối cùng Tiêu Duệ lại chọn cô nương phủ Trường Bình Hầu, mà Tiêu Dật lại chọn phủ Định Quốc Công. Điều này khiến bà muốn nói Tiêu Duệ mấy lời, nhưng lại sợ Tiêu Dật nghĩ nhiều; cũng muốn mắng Tiêu Dật vài câu, lại cũng sợ Tiêu Duệ thấy bản thân bất công. Vì thế bà đành nhìn hai nhi tử đứng cung kính trước mặt mình, cũng không biết phải nói cái gì.

"Thôi thôi, ta không nói gì hết." Bà nói, nhìn về phía Tiêu Duệ, "Chỉ là Duệ Nhi, sao hôm nay con chỉ chọn một Chính phi thôi vậy? Hai vị trí trắc phi đều còn trống mà, là do con không nhìn trúng mấy người đó hay là sao?"

Trước khi trả lời, Tiêu Duệ nhìn Tiêu Dật một cái, sau đó mới nói: "Vâng, con không nhìn trúng. Hơn nữa vẫn là để trống vị trí trắc phi thì hơn, biết đâu sau này còn cần." Tuy rằng ở đời này thái độ của mẫu phi đối với hần đã thay đổi, nhưng bởi vì kí ức đời trước, Tiêu Duệ vẫn dùng chút tâm kè.

Quả nhiên, hần vừa nói xong, Huệ Phi lý giải thâm ý trong lời nói của hần, hai mắt lập tức đỏ lên. Bà nhìn Tiêu Dật còn chưa hiểu gì, không hiểu sao thấy thế nào cũng không vừa mắt, lập tức đập mạnh lên vai Tiêu Dật một cái.

"Mẫu phi ---" Tiêu Dật kêu oan.

Huệ Phi hừ lạnh, nói: "Từ nhỏ đến lớn, phụ hoàng con cùng ta đều cưng chiều con, nhưng con thì hay lảm, cái gì cũng đoạt với Thất ca con. Nhưng con nhớ kĩ cho ta, trên đây này Thất ca con đối xử tốt với con nhất, con phải báo đáp nó cho tốt, hiểu không?"

Tiêu Dật sờ sờ mũi, không vui hừ lạnh.

Huệ Phi lại nhìn Tiêu Duệ, đau lòng thật, "Vậy cô nương phủ Trường Bình Hầu kia là thế nào? Con thực sự thích nó sao?" Nghĩ đến việc mấy năm nay nhi tử làm chút buồn bán, so với bà hay Tiêu Dật Tiêu Văn thì đều dư dả hơn chút, Huệ Phi không khỏi nói: "Nếu không thích, mẫu phi giúp con nhìn mấy người khác xem. Con chỉ cần

nói con thích diện mạo thế nào, mẫu phi đều sẽ tìm cho."

Khiến Huệ Phi áy náy chỉ là bước đầu, mà bước thứ hai lần vấn đề dung mạo của Dư Lộ. Tiêu Duệ gục đầu, giọng bỗng có chút suy sút, "Mẫu phi, mấy chuyện khác tính sau. Diện mạo của nàng ấy như vậy, bên người nhi tử không nên có quá nhiều người. Mẫu phi, về sau nhi tử cũng không muốn cho nàng ấy thường tiến cung, khỏi cho có phiền toái không cần thiết."

Huệ Phi im lặng.

Cẩn thận ngẫm lại, nữ tử Vu gia kia tuy đã có tình trạng điểm ròi, nhưng mặt mày... có chút giống Ngu Văn năm xưa! Huệ Phi giật nảy mình, lại ngẩng đầu lên, thấy Tiêu Duệ đang gặt đầu với bà.

Chuyện như vậy, đúng là càng ít người biết càng tốt.

Cũng không phải do có kiêng kỵ gì, vốn chính là biểu tỷ đệ, ở với nhau cũng là bình thường. Nhưng năm đó Thừa Nguyên Đế hạ lệnh đưa Ngu Văn đi hòa thân, mà trước khi bị đưa đi, Ngu Văn sống trong cung của bà, có thể xem như là thanh mai trúc mã với Duệ Nhi.

Cho nên nếu chuyện này bị truyền ra ngoài, đối với Duệ Nhi và Ngu Văn đều là chuyện không tốt, mà đối với Duệ Nhi không tốt, đó chính là đối với bà và Dật Nhi cũng không tốt. Huệ Phi ngậm gặt đầu với Tiêu Duệ.

Thánh chỉ tứ hôn đã ban xuống, vậy tiếp đó chính là hôn kỳ.

Tiêu Duệ chỉ muốn nhanh chóng cưới hỏi Dư Lộ đang hoàng, vì thế liền chạy đến trước mặt Huệ Phi quanh co lòng vòng một phen. Bởi vì Huệ Phi thấy có lỗi với nhi tử, qua mấy lần thúc đẩy, hôn kỳ của Tiêu Duệ chỉ sau hôn kỳ của Lục Hoàng tử một tháng. Giữa tháng Năm là hôn kỳ của Lục Hoàng tử, đến giữa tháng Sáu là hôn kỳ của hần và Dư Lộ.

Không đề cập đến việc Lễ bộ rồi ren đến đâu, Tiêu Duệ tiêu tốn không ít thời gian và công sức trang hoàng Tầm Phương viện theo ý của Dư Lộ, cho nên khi biết tin thì ra Định Quốc Công phủ còn có một Đại tiểu thư lưu lạc ở bên ngoài, Định Quốc Công phủ đã đổi tên Minh Nguyệt thành Lâm Nguyệt, được Lâm phu nhân thường xuyên dẫn theo tham gia các loại yến hội.

Tiêu Duệ biết tin, nghĩ đến giao tình kiếp trước giữa Dư Lộ và Minh Nguyệt, rốt cuộc nhịn không được, giao việc bên Thành Vương phủ cho Thôi Tiến Trung theo dõi, mình thì ra cửa tìm Tiêu Dật.

Tiêu Dật không phải người ngu. Lời Tiêu Duệ nói trong cung Huệ Phi đợi lát sau gã cũng hiểu, hơn nữa ngay từ đầu đúng là mẫu phi có ý cho Lâm Thực làm Thất tẩu của gã, mà cũng không phải là gã coi trọng Lâm Thực thật, bèn ngầm giao lưu với Định Quốc Công mấy lần, hai người ngu ngu tâm ngu ngu mã tâm mã, tự xưng là tri kỷ, cho nên người ta nguyện ý gã nữ nhi cho gã, tự nhiên gã cũng nguyện ý cưới.

Chẳng qua, đúng như lời mẫu phi nói, gã rốt cuộc là thiếu Thất ca.

"Thất ca, có chuyện gì huynh cứ phân phó đệ một tiếng là được, sao còn cần chạy tới đây giữa trời nóng bức thế này." Tiêu Dật ra đón, thái độ tốt khó được.

Tiêu Duệ vào nhà ngồi xuống, quét mắt quanh phòng một lượt, không khó để phát hiện ra trong phòng có dấu vết do nữ nhân để lại. Hần gặp được người mình thích, cho nên không muốn tiếp xúc với nữ nhân khác. Nhưng với Tiêu Dật, hần không muốn quản chuyện này.

Với nam nhân mà nói, đây vốn là chuyện bình thường. Mỗi người đều có tự do của bản thân.

Chỉ là hôm nay... Hần thu tâm mắt lại, trịnh trọng nhìn Tiêu Dật, "Đệ thực sự muốn cưới Lâm Thực?"

Sắc mặt Tiêu Dật hơi đổi, nhất thời không biết nên cười hay không, rồi rầm một hồi lâu, rốt cuộc cúi đầu với Tiêu Duệ, "Thất ca, chuyện này đúng là đệ có lỗi với huynh thật. Nhưng, nhưng nay thánh chỉ tứ hôn đều đã được ban ra, huynh, huynh cũng đừng so đo với đệ làm gì. Ngày khác đệ thỉnh tội với huynh sau, được không?"

Tiêu Duệ bật cười, vì hiểu lầm của Tiêu Dật.

Hần còn ước Lâm Thực bị người khác chọn đi cơ.

Lắc đầu, Tiêu Duệ nói: "Yên tâm, ta không đến so đo việc này với đệ. Điều ta muốn nói là, gần nhất đệ có nghe tin từ Định Quốc Công phủ chưa, nghe nói Định Quốc Công có một trưởng nữ bị lạc ở bên ngoài, giờ đã được tìm về phủ."

Chuyện phong lưu của nhạc phụ, đương nhiên Tiêu Dật có biết.

Gã thờ phào, cười xấu xa nói: "Thất ca, huynh đừng nói chứ, lão thất phu Định Quốc Công kia thật không có tiền đồ mà! Đường đường một Quốc Công gia, vì Lâm phu nhân không nạp thiếp không ngủ thông phòng, kết quả ngay cả khuê nữ ruột cũng không dám mang về nhà, thế mà lại làm thiên kim tiểu thư của phủ Quốc Công lưu lạc bên ngoài. Chỉ sợ đây sẽ là chuyện cười lớn nhất kinh đô năm nay!"

Tiêu Duệ nhìn hần với vẻ bất đắc dĩ, thờ dài: "Đệ cũng chỉ nghĩ như vậy?"

Tiêu Dật kinh ngạc, "Nếu không thì nghĩ gì nữa? Nam nhân như vậy có nữ nhân ở bên ngoài là chuyện bình thường. Đệ cũng không thể vì Định Quốc Công làm vậy mà cho rằng nhân phẩm của lão ta không tốt, không chịu cưới nữ nhi của lão đi? Chỉ là nếu đệ làm vậy thật, phụ hoàng cũng sẽ không đồng ý đâu!"

Đây đúng là đệ đệ hần mà, cả hai đời đều không có chút biến hóa nào!

Tiêu Duệ dứt khoát nói thẳng: "Đệ thích Lâm Thực không?"

Tiêu Dật thành thật lắc đầu, "Không thích, người chả đẹp tí nào. Nhưng không sao cả, đệ cưới nàng ta vốn không phải vì nàng."

Tiêu Duệ nói: "Nếu đã vậy, vậy nữ tử mới được tìm về kia mới thật sự là Lâm Đại tiểu thư, hôn ước của đệ và Lâm Đại tiểu thư, đổi thành nàng ấy cũng không sao."

Nhìn khuôn mặt nháy mắt cương lại của Tiêu Dật, Tiêu Duệ không thể không giải thích: "Đệ yên tâm, ta không có chút ý gì với Lâm Thực kia. Mà ta khuyên đệ như vậy cũng không phải vì hại đệ, thật sự là nếu đệ cần cưới một người để có quan hệ tốt với Lâm gia thì cưới người này vẫn tốt hơn cưới Lâm Thực nhiều!"

Đương nhiên Tiêu Dật biết, huynh trưởng cùng một mẫu thân sẽ không hại gã làm gì, nhưng mà vì sao cơ chứ?

Đương nhiên Tiêu Duệ không thể giải thích, cũng không có cách giải thích.

Tiêu Dật bèn lắc đầu, "Vậy cũng không được, dù gì Lâm Thực cũng là đích nữ, cái Lâm Đại cô nương kia chỉ là thứ nữ thôi, lại còn lưu lạc bên ngoài nhiều năm, ai biết có gặp cái gì không. Đệ cưới nữ nhân như vậy về làm trắc phi, vậy không phải quá mất mặt đi? Không được không được, Thắt ca huynh đừng khuyên đệ nữa, này tuyệt đối không được, ngay cả phụ hoàng và mẫu phi cũng sẽ không đồng ý đâu!"

Thôi, nên nói ta đều nói cả rồi, là do đệ không nghe, ta cũng không thẹn với lương tâm.

Tiêu Duệ gật đầu, cũng không ở lâu liền về.

Chuyện nhỏ vậy cũng không mang đến ảnh hưởng gì, rất nhanh liền đến hôn lễ của Lục Hoàng tử, sau đó là của Tiêu Duệ. Mũ phượng khăn trùm đã sớm được đưa đến phủ Trường Bình Hầu, mẹ chồng Huệ Phi liền tiếp ban thưởng đồ cho Vu gia. Nhìn bà vừa lòng người con dâu này như vậy, Thừa Nguyên Đế và Hoàng Hậu cũng đưa không ít đồ.

Vu phu nhân nhìn khuôn mặt xinh đẹp của nữ nhi trong gương, khó được cảm thấy hâm mộ, "Ai, tốt thật. Thành Vương đây là thật sự thương yêu con đấy. Không chỉ coi trọng con mà hẳn còn có thể xin người trong cung cho con thể diện lớn như vậy. Lộ Lộ, con gái qua đó rồi, nhớ phải đối đãi Thành Vương cho tốt, sớm ngày khai chi tán diệp cho hân."

Mười sáu tuổi mà đã phải thành thân rồi.

Tuy Dư Lộ đã mặc áo cưới nhưng cô vẫn chưa thể hoàn hồn lại, cho nên nghe Vu phu nhân nói vậy, cô chỉ gật đầu vô thức, chút thẹn thùng cũng không có.

Vu phu nhân cười lắc đầu, nghĩ Dư Lộ đã sớm ở trong Thành Vương phủ hơn nửa năm, chắc đã sớm gạo nấu thành cơm với Thành Vương, cho nên không ngại ngừng cũng là chuyện thường. Chẳng qua, lát nữa Thành Vương sẽ tới đón, tuy bà không phải mẹ ruột nhưng vẫn nên làm theo quy củ.

Rốt cuộc thì Thành Vương cùng trong cung cho Dư Lộ thể diện, nghĩa là cũng cho Vu gia họ thể diện.

Vu phu nhân đứng dậy đi đến trước mặt Dư Lộ, lấy ra hai quyển sách nhỏ từ tay áo, nhanh chóng nhét vào tay Dư Lộ, "Lúc không có ai thì hãy mở ra xem, mấy cái khác hẳn không cần ta dạy, con nhìn kĩ rồi học thêm nhiều mấy tư thế, Thành Vương sẽ thích lắm."

Mặt Dư Lộ đỏ bừng.

Lấy kinh nghiệm đọc truyện nhiều năm của cô, không cần mở ra quyển sách này có nội dung gì. Thật là, cô còn chưa chuẩn bị sẵn sàng đâu.

Nhìn Vu phu nhân cũng ngượng ngùng tránh đi, Dư Lộ đành phải tận lực nghiêm mặt, gọi Phúc Quát đang vội vàng sửa soạn đồ đạc lại. Đợi Phúc Quát lại gần, cô vội nhét quyển sách vào tay Phúc Quát.

"Dư chủ tử, đây là gì thế?" Phúc Quát hỏi.

Dư Lộ nói: "Không có gì đâu, người đi cất nó vào hòm đi." Cô dừng một lát, rồi lại nói: "Đặt ở dưới cùng ấy."

Cái gì mà phải nhét xuống dưới cùng thế nhỉ?

Phúc Quát quay lưng về phía Dư Lộ, lúc đi đến bên cạnh hòm, nâng một tay mở hòm một tay mở quyển sách nhỏ ra. Nhìn các tư thế kỳ quái được vẽ trong sách, điều đầu tiên Phúc Quát nghĩ đến là, chẳng lẽ là một loại võ công cao cường nào đó? Nhưng vừa nhìn lại, cái gì, cả nam cả nữ đều không mặc đồ, rõ ràng là sách cấm mà!

Nàng tức giận đóng sập nắp hòm, quay đầu lớn tiếng nói: "Dư chủ tử!"

"Ừ?" Dư Lộ quay đầu lại.

Phúc Quát cá giận: "Đây đây đây... đây là quyển sách Vu phu nhân đưa ngài!"

Vết hồng trên mặt Dư Lộ còn chưa biến mất lại nổi lên lại, "...Ừ."

"Bà ta dám, dám đưa mấy thứ này đến trước mặt ngài! Bà ta quả là quá mức vô pháp vô thiên đi! Quá là..." Phúc Quát tức đến đỏ cả mặt, "Nô tỳ phải đi tìm bà ta! Nô tỳ phải nói cho Vương gia biết!"

Nha đầu này...

Dư Lộ không kịp thẹn thùng nữa, vội đứng dậy giữ chặt nàng ấy lại, lại gần tai nàng thì thầm mấy câu. Chỉ thấy mặt Phúc Quát càng ngày càng hồng, sau đó gục đầu xuống không dám ngẩng lên nữa. Dư Lộ thấy nàng ấy như vậy, cũng không thấy ngại nữa, ngược lại nghĩ đến mối quan hệ tri tri không tiến giữa nàng ấy và Trần Chiêu, bèn lại thì thầm thêm mấy câu.

Phúc Quát ngượng ngùng, xoắn xuýt mãi không chịu ngẩng đầu, "Cái đó, cái đó có được không?"

Dư Lộ nói: "Có được hay không thì cũng phải thử xem sao. Nếu không được, vậy người chết tâm sớm đi. Thiên hạ nơi nào không có cô, không có hân, cứ để ta giới thiệu mấy nam nhân khác càng ưu tú hơn cho người!"

Phúc Quát không để ý đến câu sau của cô, nhưng lại gật đầu với câu phía trước.

Cô ngồi trên kiệu hoa đỏ, bên tai là tiếng sáo và tiếng trống, một đường lác lác rồi cuộc dừng lại. Bị người kéo tay ra ngoài, bái thiên địa, đưa vào động phòng. Vạch khăn trùm đỏ thắm lên, Dư Lộ liền thấy được đồng hương Tiêu Duệ mặt đầy ý cười.

Trong tân phòng trừ Tiêu Duệ ra thì không còn người nào khác, nên Dư Lộ vừa thấy Tiêu Duệ liền lập tức vươn tay ôm cổ hắn, rướn người hôn liên tục lên mặt Tiêu Duệ.

"Ta rất nhớ chàng!" Cô thổ lộ.

Đây là nhiệt tình đến từ hiện đại.

Đương nhiên Tiêu Duệ sẽ đáp trả. Bất chấp việc uống rượu giao bôi, bất chấp việc kêu hí nương đến, hắn nhiệt tình ôm Dư Lộ vào lòng hôn sâu.

Khi Dư Lộ sắp không thở nổi thì Tiêu Duệ mới rời đi.

"Ta phải ra ngoài tiếp khách, nàng ngoan ngoãn ngồi đợi trong phòng, ta đi một lát rồi về." Hắn nói: "Đừng rồi, ta kêu Thôi Tiến Trung đợi ở bên ngoài, nàng gọi người đưa đồ ăn cho hắn, phòng bếp đều làm xong hết rồi, muốn ăn gì thì chỉ cần gọi món thôi."

Dư Lộ gật đầu, lại hôn hắn một cái, dặn dò: "Đừng uống nhiều quá, không tốt đâu."

Tiêu Duệ gật đầu. Hôm khác thì có thể uống nhiều chứ hôm nay không thể được, hắn còn muốn động phòng nữa, uống nhiều quá sao mà động phòng được.

Tiêu Duệ vừa đi, Dư Lộ liền kêu Phúc Quất và Thạch Lư tới dọn đồ ăn, ba người vội vàng dùng bữa. Dư Lộ đuổi Thạch Lư đi tìm Trần Chiêu, cô thì tìm xiêm y đẹp để cho Phúc Quất mặc, nghĩ nghĩ, cũng đưa áo ngực bán đơn giản cho Phúc Quất.

Phúc Quất nhìn áo ngực chỉ có hai mảnh tơ lụa kia, sợ tới mức không nói nên lời.

Dư Lộ làm mẫu trên người mình cho nàng xem, "Đây, mặc thế này này, xong mặc thêm một lớp áo lụa mỏng là được. Vậy mới có thể chứng minh sự chân thành được."

"Dư chủ tử... vậy, vậy có được không?" Phúc Quất có chút hối hận.

Dư Lộ dừng lại, "Sao, hối hận à? Nếu ngươi không muốn thì thôi, vậy không làm, tùy ngươi cả." Cô là người hiện đại, trên bờ biển đâu đâu cũng thấy người mặc bikini, nhưng Phúc Quất là người cổ đại, chưa chắc có thể tiếp nhận không khí như vậy.

Phúc Quất khẽ cắn môi, nói: "Thạch Lư..."

Dư Lộ nói: "Không sao, tuy Thạch Lư đi gọi nhưng nếu Trần Chiêu tới thật, ta giải thích với hắn là được rồi. Hơn nữa ngươi cũng ở đây mà, hắn thấy ngươi, đương nhiên sẽ không nghĩ nhiều."

Thật sự hối hận, muốn chạy trốn ngay lúc này sao?

Nàng có thể rút kiếm đánh đến ngươi chết ta sống với hắn, nhưng tại sao lại không dám thử lòng hắn chứ? Chẳng lẽ là vì nàng biết chắc chắn đáp án là lời nàng không muốn nghe sao? Nhưng nếu thật là vậy, vậy thà nghe lời Dư chủ tử thì hơn. Nam nhân trên đời có nhiều như vậy, Trần Chiêu không thích nàng, nàng cũng không phải không thích hắn là không sống nổi.

Phúc Quất bỗng lắc đầu, "Không. Dư chủ tử, nô tỳ không hối hận!"

Dư Lộ nhìn ánh mắt kiên định của nàng, gật đầu.

- - -

Tiệc rượu ở tiền viện đã tan, Tiêu Duệ người đầy mùi rượu trở lại hậu viện. Nhưng mới vào Tầm Phương viện liền có một tiểu nha hoàn ra đón hắn, lập tức ôm cánh tay đỡ hắn. Phản ứng đầu tiên của Tiêu Duệ là ném người ra, nhưng hắn mới dùng chút lực liền thu tay lại.

"Sao vậy?" Tiểu Lộ Nhi giả dạng thành tiểu nha hoàn, Tiêu Duệ đương nhiên phối hợp nhỏ giọng nói chuyện.

Dư Lộ nhỏ giọng nói mọi chuyện cho hắn, giao đãi: "Xin chàng đó!"

Tiêu Duệ cũng không uống say, chỉ là nhìn Dư Lộ nhỏ giọng giải thích mọi chuyện xong, lập tức trốn đi như cá chạch, hận mình thật sự say mới tốt. Đây đều là chuyện gì thế, Trần Chiêu này chính là Trần Chiêu có ký ức đời trước, các nàng làm sao có thể lừa được hắn ta.

Hắn thờ dài, thôi thôi, coi như chơi chơi cùng các nàng đi.

Chỉ là Phúc Quất, tối nay chắc chắn phải đau lòng rồi.

Nghĩ đến đời trước cuối cùng Phúc Quất bị Trần Chiêu chém một cánh tay, sang đời này, lại là muốn đưa cả đời cho Trần Chiêu. Vậy xem ra, nói Trần Chiêu đáng thương thì cũng không đúng lắm, không phải còn có người thật lòng thích mình đó sao?

Vào phòng chính, Tiêu Duệ cũng không vào phòng trong, chỉ ngồi ở gian ngoài để uống nước.

Lúc này Phúc Quất đang ngồi bên trong, cả người run mạnh. Nàng thực sự hối hận. Không phải hối hận vì sợ Trần Chiêu không tới mà là sợ Dư Lộ quá tin tưởng Tiêu Duệ. Nam nhân uống rượu vào rất dễ làm xằng làm bậy, nếu Vương gia thực sự cứng rắn muốn nàng, nàng cũng không dám phản kháng đâu đó.

Cũng may, Vương gia vào cửa nhưng không có ý vào phòng trong.

Phúc Quất chờ đến đứng ngồi không yên, theo thời gian trôi đi, sắc mặt càng ngày càng khó coi, lòng cũng càng ngày càng lạnh. Mà ở bên ngoài Tiêu Duệ cũng có chút

ngồi không yên. Đây chính là đêm động phòng hoa chúc đó, Tiểu Lộ Nhi tốt bụng, nhưng cũng không thể kéo dài thời gian động phòng của hần đi. Nhưng giờ hay lắm, tân phòng có nữ nhân khác, chính chủ lại không biết đi đâu.

Tiểu Duệ tay ấn bàn, lão đảo đứng dậy.

Tuy hần không uống say nhưng đêm nay hần uống cũng không ít rượu, đến giờ còn chưa có tắm rửa hay uống canh giải rượu, hần còn có thể đứng dậy là tốt lắm rồi.

Không nghĩ tới, hần vừa mới đứng dậy, ở cửa liền lập tức xuất hiện một người. Tiểu Duệ nhìn qua, người tới rõ ràng là Trần Chiêu.

Hai người cũng coi như có quen biết, liếc nhau, Tiểu Duệ lập tức hiểu ý của đối phương.

Hần không tiếng động hỏi một câu.

Trần Chiêu do dự một chút, gật đầu.

Trong phòng, Phúc Quát ngồi trên giường ở sau bình phong. Tuy nàng ăn mặc có chút bại lộ nhưng trước có bình phong che chắn, sau cũng có chuẩn bị xiêm y. Nghe được tiếng bước chân lại gần, nàng lập tức túm chặt xiêm y kia.

Trần Chiêu bắt lấy một bên bình phong, hít sâu một hơi, bỗng xốc bình phong lên.

Phúc Quát còn tưởng người đến là Tiểu Duệ, lập tức cầm xiêm y bao lấy người, mình cũng co lại, che hơn nửa thân mình dưới lớp nệm, chỉ lộ mỗi cái đầu.

Nhưng người tới lại là Trần Chiêu.

Phúc Quát nhìn người tới, hai mắt lập tức đỏ lên, nước mắt rơi xuống.

Trần Chiêu không động, nhưng hần đứng chỗ cao, đương nhiên có thể thấy đầu vai được bao bằng áo lụa hồng nhạt của Phúc Quát. Hần hỏi: "Nếu Vương gia thực sự uống say, cứ đi vào như vậy, nàng tính làm sao đây?"

Làm sao đây?

Hần hỏi như vậy, xem ra cái gì hần cũng biết cả rồi. Phúc Quát tức khắc thấy hơi xấu hổ, nhưng không cam lòng yếu thế, liền ngửa đầu, không khách khí nói: "Liên quan gì đến ngươi?"

Trần Chiêu cạn lời, đứng là không thể nói chuyện đằng hoàng với nữ nhân này mà. Dù thái độ của hần có tốt đến đâu, nữ nhân này kiểu gì cũng phải chận hòng hần. Chỉ là hình như hần đã quen với cách nói chuyện của nàng, là do hần thích nàng, vẫn là do hần thấy thiếu nàng, cho nên mới nhịn nàng đây?

Trần Chiêu không biết, nhưng nhìn khuôn mặt đầy nước mắt nhưng vẫn bất khuất của Phúc Quát, hần cũng không muốn biết. Hần vươn tay với Phúc Quát.

Phúc Quát lại bất động, hung hăng hỏi hần: "Cái gì?"

Trần Chiêu dịu dàng nói: "Đi cùng ta không?"

"Không đi!" Miệng nhanh hơn não. Phúc Quát còn chưa hiểu ý của Trần Chiêu mà đã nói lời từ chối.

Lòng Trần Chiêu cứng lại, cũng lười nói tiếp. Nữ nhân này không nói chuyện bình thường được, vậy chỉ có thể mạnh bạo. Hần tiến lên, nhanh chóng ra tay, lập tức bắt lấy đầu vai của Phúc Quát. Phúc Quát biết võ, theo bản năng khom lưng, lui về phía sau. Trần Chiêu túm lấy xiêm y trên người nàng. Phúc Quát lui được một nửa mới thấy không đúng, lập tức choáng váng.

Lúc này Trần Chiêu mới tiến lên, quần chặt xiêm y lên người nàng rồi mới kéo tay nàng ra ngoài.

Mà bên kia, Dư Lộ không đi xa, Tiểu Duệ cũng thuận lợi bắt người trở về.

Tắm gội thay quần áo, thả mình bò lên giường.

Chuyện suy nghĩ hơn một năm rốt cuộc có thể làm danh chính ngôn thuận, Tiểu Duệ xoay người, tay mò đến vạt áo của Dư Lộ.

Dư Lộ còn đang vui vì có thể tác thành cho Trần Chiêu và Phúc Quát, không có chút đề phòng, đến khi nút thắt áo ngủ cô tự chế bị còi hơn một nửa cô mới hoàn hồn, lập tức rụt người lăn vô trong.

"Chàng làm gì vậy?" Cô nhỏ giọng nói: "Không phải ta nói rồi sao, chúng ta còn nhỏ lắm, không thể làm vậy được. Ít nhất phải chờ ba năm nữa, chờ ta đủ mười tám tuổi mới được."

Tiểu Duệ nói: "Đây là cỡ đại!"

Dư Lộ phản kích: "Nhưng chúng ta đều là người hiện đại!"

Tiểu Duệ: "...". Cho nên, vì sao hần lại nói mình là đồng hương của nàng ấy?

Hần trầm mặc một lát, giọng bỗng mềm mỏng hần, "Hay chúng ta dùng cách khác?"

Dư Lộ nghĩ đến quyển sách nhỏ Vu phu nhân đưa, nghiêm khắc cự tuyệt, "Không cần!"

Tiểu Duệ: "Nếu nàng vẫn luôn không sinh, ta sợ mẫu phi kêu ta nạp trắc phi."

Đây đúng là cả một vấn đề! Dư Lộ xoay người lại, "Hay là, chàng nói chàng không thể sinh?"

Tiêu Duệ cắn răng: "Nàng có muốn thử xem không?"

Dư Lộ che mặt, "Luu manh, không muốn!"

- - -

Dư Lộ và Tiêu Duệ thành thân không được bao lâu, Tiêu Dật trước đón trác phi vào cửa, chỉ là ngay ngày hôm sau liền gây ra một chuyện khiến toàn kinh thành đều khiếp sợ. Đó là Tiêu Dật rất không hài lòng với trác phi mới vào cửa, ngay sáng hôm sau gã đã mang theo một đám thị vệ xông vào phủ Định Quốc Công, đập nát như thư phòng của Định Quốc Công.

Chẳng qua, gã lại không trả trác phi về phủ Định Quốc Công.

Nghe nói ngay đêm đó trác phi kia bị Tiêu Dật dọa, hôm sau không dậy được, ngay cả đi theo Tiêu Dật vào cung tạ ơn cũng không đi được.

Chuyện này ở kinh thành bị truyền đến truyền đi rất ồn ào, nhưng cố tình Định Quốc Công không chỉ không đi cáo trạng Tiêu Dật, lão còn chạy đi gặp Thừa Nguyên Đế, sám hối rằng bản thân không biết dạy nữ nhi, chọc cho Tiêu Dật không vui, nguyện ý đón nữ nhi về.

Đương nhiên Thừa Nguyên Đế không đồng ý. Ông trấn an Định Quốc Công, lại gọi nữ tử đến giáo huấn một phen, chuyện này cứ xong như vậy.

Chẳng qua, Tiêu Duệ và Dư Lộ biết, người gã cho Tiêu Dật không phải Lâm Thực mà là Minh Nguyệt bị Lâm Thực và Lâm phu nhân thay mặt đổi đảo. Lúc đầu hai người còn có ý định, nếu mọi việc bị lộ thì nói là Minh Nguyệt vì muốn mối hôn sự tốt nên thiết kế hại muội muội, mình thì thay muội muội gã qua. Chỉ là ai biết Tiêu Dật căn bản không nói chuyện này ra, chỉ chạy tới Lâm gia đập thư phòng của Định Quốc Công.

Lại thêm việc Định Quốc Công chạy tới thưa tội với Thừa Nguyên Đế, vì thế thanh danh của nữ nhi Lâm gia lập tức kém cực. Rồi sau đó, một đám tiểu dân không biết chi tiết đều nghĩ vị tiểu thư con Chính thê của Lâm gia, làm hại Đại tiểu thư vất vả lắm mới về được nhà bị hỏng thanh danh, tìm không thấy người tốt để gã.

Vì vậy, ở đời này, Lâm Thực tâm cao khí ngạo ở nhà tới tận năm hai mươi hai tuổi, mới rốt cuộc không thể không gã cho một thư sinh nghèo. Chỉ là, gã cho một người không dám đối nghịch với Lâm gia, đời này nàng sống cũng không tệ.

Còn Tiêu Duệ và Dư Lộ, mãi cho đến lúc thân thể này của Dư Lộ tròn hai mươi tuổi thì cô mới sinh đứa con đầu lòng của hai người, một tiểu nam hài nhăn nhúm. Tiêu Duệ nhìn nó, vẫn có thể nhìn ra nó không giống nữ tử đầu tiên ở đời trước.

Nhưng hắn vẫn đặt tên cho nó là Tiêu Cảnh Thành.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 159: Ngoại truyện 14

Edit + Beta: Y Nhã a.k.a Ryu-chan

Từ kinh thành đến bắc địa, Thạch Lưu không hề thấy không quen.

Ngược lại, ở kinh thành nàng chỉ có một mình, nhưng đến bắc địa, ít nhất nàng có Dư chủ tử, đồng thời cũng có Vương gia. Lúc trước Thạch Lưu rất sợ Vương gia, nhưng bây giờ thì không sợ như vậy nữa. Nam nhân yêu Dư chủ tử như vậy, yêu đến buông tha cho cả Vương vị, lòng hẳn nhất định sẽ rất mềm mại.

Cho nên Thạch Lưu không sợ hắn.

Đương nhiên, Thạch Lưu cũng không nghĩ về vấn đề này lâu lắm, bởi vì tiểu chủ tử sắp ra đời rồi. Đây là đứa nhỏ khiến Thạch Lưu rất đau lòng. Từ khi còn trong bụng mẹ nó đã phải chịu nhiều đau khổ, đến khi sinh ra thì lại không được phụ thân thích.

Mặc dù sau đó Dư chủ tử đã chứng minh là nàng nghĩ sai, thế nhưng ấn tượng đầu tiên rất khó để sửa lại. Lúc tiểu chủ tử ra đời, Dư chủ tử mệt mỏi thiếp đi, Vương gia chỉ liếc một cái rồi mặc kệ, đưa tiểu chủ tử cho ma ma, còn oán giận rằng sao không phải là nữ nhi. Tuy cả đời Thạch Lưu đều không nói cho tiểu chủ tử biết, nhưng nàng lại nhớ chuyện này rất kĩ.

Bởi vì cảm thấy Vương gia và Dư chủ tử đều không thích tiểu chủ tử nên Thạch Lưu, ma ma và Phúc Quát chỉ còn một tay đều rất tốt với tiểu chủ tử. Ma ma là vì không thể ở chung với con mình nên dỗi cảm tình qua tiểu chủ tử. Phúc Quát thì là vì bị mất một cánh tay, cảm thấy cả đời cũng không lấy chồng được, nên đặt toàn bộ tình cảm lên người tiểu chủ tử, còn Thạch Lưu thì...

Thật ra Thạch Lưu có chút mờ mịt.

Hồi còn ở kinh thành, nàng cũng có muốn thành thân. Không cần người nọ phải tài giỏi, phải có địa vị cao, chỉ cần người đó đối xử tốt với nàng, cả đời chỉ có một mình nàng, vậy là đủ rồi. Sau đó, càng nhìn cảm tình của Vương gia đối với Dư chủ tử, nàng càng thấy, nàng cũng có thể tìm một người như vậy, sống đến đầu bạc răng long.

Chỉ là, khi Dư chủ tử bị Trần Chiêu bắt đi, ý nghĩ của nàng lại thay đổi.

Tình cảm đôi lúc có ngọt ngào, nhưng đôi khi cũng có nhiều khổ đau, thậm chí có thể khiến người ta mất mạng.

Tuy những chuyện kia nàng chưa thấy tận mắt, nhưng đúng là Trần Chiêu đã chết thật. Chuyện này để lại một bóng ma lớn trong lòng nàng. Cho nên nàng có chút giống Phúc Quát, nghĩ có khi cả đời này cũng sẽ không gả cho người, nên nàng cũng trút hết tình cảm lên người tiểu chủ tử.

Chỉ là tuy nói vậy, nhưng nàng lúc nào cũng nhắc nhở bản thân, tuyệt đối không thể vi phạm. Chủ tử chính là chủ tử, dù không nỡ hay sùng ái đến đâu cũng không thể vượt quá giới hạn, nàng thủy chung chỉ là nô tỳ.

Chỉ là nàng không nghĩ rằng, lúc tiểu chủ tử năm tuổi, tiểu chủ tử lại nghiêm trang tìm một nam nhân cho nàng!

Nam nhân kia tên là Thành Thất, nghe nói lúc trước là ám vệ của Vương gia. Sau đó Vương gia không làm Vương gia nữa, Thành Thất liền chuyển từ tối sang sáng, tới làm thị vệ trong phủ. Mà sau khi tiểu chủ tử sinh ra, Vương gia điều Thành Thất tới làm thị vệ cận thân cho tiểu chủ tử.

Đương nhiên nàng có biết Thành Thất, hai người còn khá là quen thuộc, dù sao đều là người hầu hạ tiểu chủ tử cả. Nhưng nàng chưa từng có ý gì, cho nên vào một hôm mùa Hạ nóng nực nào đó, tiểu chủ tử nói muốn uống nước đá, nàng vội vã đến phòng bếp lấy, khi quay lại lương đình lại không thấy tiểu chủ tử đâu. Nàng nhìn Thành Thất, nhất thời nóng nảy.

"Tiểu chủ tử đâu rồi?" Tiểu chủ tử mới có năm tuổi, thị vệ cận thân là Thành Thất không ở, tiểu chủ tử đã đi đâu rồi?

Lương đình có một mặt hướng mặt trời. Thành Thất đứng ở chỗ đấy, khuôn mặt bị ánh nắng chiếu đến hồng hồng. Nàng hỏi xong, đợi lâu mà vẫn không thấy hần có phản ứng.

Tính tình lúc đầu của Thạch Lưu cũng không được coi là ổn trọng. Sau khi sang hầu tiểu chủ tử, bởi vì lo lắng tiểu chủ tử, tính tình của nàng càng không ổn trọng hơn. Thấy Thành Thất không nói lời nào, nàng đặt ly nước xuống bàn, nhanh chóng nhảy đến trước mặt hần.

"Ta đang hỏi ngươi đấy! Tiểu chủ tử đâu rồi?" Nàng tức giận giậm chân, "Ngươi là thị vệ cận thân của tiểu chủ tử, ngươi không canh giữ bên người tiểu chủ tử, nếu tiểu chủ tử có gặp bất trắc gì, cẩn thận cái mạng chó của ngươi!"

Thành Thất còn chưa lên tiếng, tiểu chủ tử đang trốn gần đấy đã không nhịn được, ló đầu ra sau bụi cây, nghiêm mặt răn dạy nàng: "Thạch Lưu, ngươi thật không dịu dàng."

Thạch Lưu: "... Sao nô tỳ lại không dịu dàng? Nô tỳ là cô cô hầu tiểu chủ tử, tiểu chủ tử mất tích thì sao nô tỳ phải dịu dàng với thị vệ làm gì?

Thạch Lưu không vui, nhưng không dám nổi giận với tiểu chủ tử, trừng Thành Thất một cái, xoay người đi đến cạnh bụi cây, "Tiểu chủ tử, sao ngài lại chạy tới đây rồi. Để nô tỳ ôm ngài ra."

Tên của tiểu chủ tử là Tiêu Cảnh Thành. Cậu lúc đầu nghiêm mặt, "Không cần. Thạch Lưu, ngươi đi nói rõ với Thành Thất đi, nhớ là phải dịu dàng chút."

"..." Thạch Lưu ngây ra một lát, đột nhiên thấy mặt hơi nóng, "Tiểu chủ tử, ngài, ngài..." Không phải là ngài có ý đó đó?

Tiểu chủ tử không nói gì, quay đầu chạy đi mất.

Thạch Lưu quay lại, bước nhanh đến trước mặt Thành Thất. Lúc này mặt Thành Thất không còn phôi dưới nắng nữa nhưng vẫn có chút hồng hồng. Thạch Lưu có ngốc cũng hiểu là vì sao, quả là tiểu chủ tử là gây chuyện, mà Thành Thất cũng làm theo nữa!

"Ngươi, sao ngươi có thể hồ đồ giống tiểu chủ tử như thế." Tuy tuổi lớn nhưng rốt cuộc thì Thạch Lưu vẫn là một cô nương chưa có một mối tình vắt vai. Nói xong, cũng không biết nên nói thêm gì nữa, nàng đỏ mặt chạy đi.

Về phòng, Phúc Quát buồn bực hỏi nàng sao vậy.

Thạch Lưu ngại không muốn nói, chỉ hàm hồ trả lời qua loa.

Nhưng lại không nghĩ rằng, bắt đầu từ hôm ấy, Thành Thất giống như bị ma nhập vậy. Chỉ cần nàng xuất hiện, đôi mắt của y luôn khóa chặt trên người nàng. Lúc nàng làm việc, y đang nhìn; lúc nàng ngồi nghỉ, y đang nhìn; lúc nàng lo lắng cho tiểu chủ tử, căn dặn tiểu chủ tử, y vẫn đang nhìn.

Tránh cũng không tránh được, Thạch Lưu chỉ còn cách luyện da mặt.

Nhưng dần dần nàng cũng phát hiện ra điều khác lạ. Ví dụ như, có rất nhiều việc nàng còn chưa làm thì đã được làm xong. Có rất nhiều việc không cần nàng nói, nó cũng đã được tự động làm xong. Nàng biết, nhất định là tên Thành Thất không giỏi ăn nói kia làm.

Suy nghĩ không gãi của nàng dần dần bị lung lay. Bởi vì nàng phát hiện như vậy cũng rất tốt, cũng không phải do nàng không cần làm nhiều việc nên mới thấy tốt, mà là nàng cảm nhận được cảm giác được quan tâm, được chăm sóc, giống như Dư chủ tử nói, khi một người thực sự đối xử tốt với ngươi, nếu như ngươi cũng thích hần, ngươi sẽ cảm thấy rất vui vẻ, rất hạnh phúc.

Nàng chính là cảm thấy như vậy. Mỗi ngày, khi phát hiện Thành Thất đang nhìn trộm, nàng cảm thấy rất vui mừng và hạnh phúc. Nhưng nàng là nữ tử, cũng không thể kêu nàng chủ động đi nói chuyện với Thành Thất được, đành không làm gì khác ngoài việc chờ đợi, hy vọng hần có thể lấy can đảm để nói ra.

Dù sao hần cũng là nam nhân cơ mà.

Nhưng ai biết tên đầu gối này lại một mực bắt nàng chờ đợi. Nàng chờ, chờ đến mức muốn từ bỏ. Vẫn là tiểu chủ tử lần nữa ra mặt, nói là làm chủ cho nàng với Thành Thất, hỏi hai người có nguyện ý không.

Lúc này tiểu chủ tử đã bảy tuổi, khuôn mặt nhỏ nhắn khi nghiêm lại cũng khiến người khác có vài ý sợ. Thạch Lưu không lên tiếng, chỉ là nhìn Thành Thất thê mà không có gắt đầu, nàng nhất thời nóng nảy, mở miệng mắng hần ngay trước mặt tiểu chủ tử: "Ngươi rốt cuộc là có ý gì thế? Nếu ngươi không thích ta, vậy sao ngươi vẫn luôn giúp ta làm việc? Khiến mọi người đều nói ta, rồi ngươi lại im lặng, không chịu nói gì hết, bây giờ cũng không muốn sao?"

Thành Thất rất kinh ngạc, sau đó khuôn mặt lập tức đỏ bừng, lắp bắp nói: "Không không không, ta ta ta, không phải không phải không phải..."

Thì ra, này giờ hấn không nói gì, là vì hấn bị nói lấp?

Thạch Lư có chút tiếc nuối, nhưng không phải không thể chấp nhận.

Tiểu chủ tử nhìn không được, nghiêm mặt cắt ngang lời hấn, "Thành Thất, ngươi đừng nói nữa. Ta nói, ngươi gặt đầu hoặc lắc đầu. Ngươi có thích Thạch Lư không?"

Thạch Lư đỏ mặt, tiểu chủ tử đứng là trưởng thành sớm mà! Ai dạy hấn nói lời này thế? Chỉ là tuy nói thầm trong lòng như vậy, hai mắt nàng vẫn không tự chủ được len lén nhìn sang.

Thành Thất gặt đầu.

Tiểu chủ tử lại hỏi: "Vậy ngươi có nguyện ý lấy Thạch Lư không?"

Thành Thất tiếp tục gặt đầu, sau đó còn gặt thêm hai cái.

Tiểu chủ tử lại tiếp tục hỏi: "...Đầu tháng sau liền thành hôn, có được không?"

Thành Thất sững sờ, sau đó gặt đầu điên cuồng.

Tuy Thạch Lư mắc cỡ đỏ mặt, nhưng vẫn không nhìn được bật cười. Người này ngốc thật đấy!

Chẳng qua, dù người này có ngốc thật, nhưng khi cưới nàng, đến khi vào phòng tân hôn, vén khăn trùm lên, Thạch Lư mới biết được, hấn không ngốc chút nào.

Nàng không nghĩ tới, nàng tìm cho mình một người không giỏi ăn nói, nhưng rất lợi hại, lại còn biết thương vợ nữa. Quãng đời còn lại, nàng có người ấy là đủ rồi.

- --The End---

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thiếp Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.